

သရုပ်ဆောင် မိုးဟေကို

၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၅ ရက်နေ့တွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်

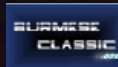
ဝင်းငြိမ်း စိစဉ်တည်းဖြတ်သည်

နှစ်ပြည့်

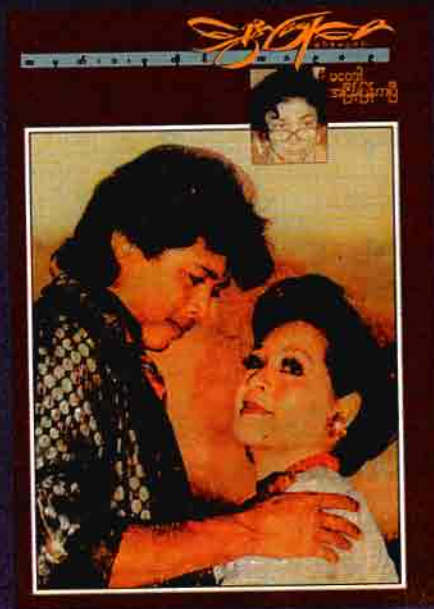

အမှတ် ၃၂၄၊ နိဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၆

တဝန်းစာတည်း
မျိုးမြင့်ညိုမိုး
စာတည်း
လင်းနိုင်ဦး
အမှုဆောင် စာတည်း
မသီတာစမ်းချောင်း

ရွှေပန်းချီ
ဇော်ဝင်း
(ငှက်ပျောသီး)
ဆန်နီညိုမိုး
ဖေညွန့်ဝေ
မုတ်သုံ
မြင့်မောင်ကျော်
မျိုးမြင့်၊ လှမြင့်ဆွေ
လင်းဝဏ္ဏ၊ ဝင်းတင့်
မောင်နိုး၊ စိုးအောင်
အောင်ကျော်
ဖေသစ်တည်
ထွန်းအံ့
စိုးသော်တာ
Win Iszudia
မျက်နှာဖုံးစာတပ်
ကိုလင်း(Studio-K)
ရွှေစာတပ်
ကိုလင်း(Studio-K)
လင်းနိုင်ဦး
ရွှေဒီဇိုင်း
ခိုင်ဇင်ထွန်း
ဖြိုးဦးပိုင်
ရွှေစာစီစာပြု
စိမ်းလဲ့စံ၊ မိုးမိုးမြင့်
စာပြင်-ကျော်စိန်ဝင်း

ရွှေပရိသတ်များသို့ . . .

၂၀၁၆ ခုနှစ် နိဝင်ဘာလထုတ်ဟာ
၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လက
စတင်ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့
ရွှေအမြဲတေရဲ့ ၂၇ နှစ်ပြည့်
အမှတ်တရထုတ်ဝေတဲ့ မဂ္ဂဇင်း
ဖြစ်ပါတယ်။ ရာသမဂ္ဂဇင်း
တစ်စောင်အဖြစ် ဒီနေ့ခေတ်မှာ
ရပ်တည်ရတာ တော်တော်လေး
ခဲယဉ်းပါတယ်။ ရွှေအမြဲတေရဲ့
နိုင်ငံမာတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ကသာ
အားပေးမှု မရှိခဲ့ဘူးဆိုရင်
ဒီကာလအထိ
ရောက်ရှိလာနိုင်မယ်
မထင်ပါဘူး။ ပေါများလှတဲ့
ဖျော်ဖြေရေးလုပ်ငန်းတွေကြားမှာ
စာအုပ်ကို ကိုင်ဖတ်ချင်သူက
တစ်နေ့တခြား နည်းသထက်
နည်းလာခဲ့ပါပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း
အနုပညာ မိုးကောင်းကင်မှာ
ထွန်းလင်းတောက်ပခဲ့တဲ့
ဌေးကြယ်ပွင့်တွေ တစ်ပွင့်ပြီး
တစ်ပွင့် ကြွေလွင့်သွားတာကို
ရင်နာနာနဲ့ မြင်တွေ့နေရပါတယ်။
ရွှေအမြဲတေကတော့ ချစ်သော
စာဖတ်ပရိသတ်ရဲ့ အားပေးမှုနဲ့
အခုတိုင် ဗေဒါပျံ အံကိုခဲ
ပန်းပန်လျက်ပဲ ဆိုတာလို
ပန်းပန်နေနိုင်ဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့် နောက်ထပ်
နှစ်ကာလများစွာ
ရပ်တည်နိုင်အောင်
ရွှေချစ်သူများက ဝိုင်းဝန်း
အားပေးကြပါဦးလို့
၂၇ နှစ်ပြည့်မှာ
အမှတ်တရစကား
ဆိုလိုက်ပါရစေ။

■

(ဝင်းငြိမ်း)

ရွှေချစ်သူမှ ရွှေချစ်သူသို့
ဝင်းငြိမ်း ၄။

ရွှေမင်းသား၊ ရွှေမင်းသမီး

လင်းနိုင်ဦး ၈။

‘မယ်ဇာတ်ငြင်း’လို့
နာမည်ရနေတဲ့ မိုးဟောကို

လင်းနိုင်ဦး ၆၀။

ကြော်ငြာမင်းသမီးမှသည်
ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ
ဖြစ်လာတဲ့ နိုင်သင်းကြည်

လင်းနိုင်ဦး ၇၂။

နေတိုးနဲ့သီချင်း

One Minute Interview

မန်းသူ ၁၄။

လင်းလင်း

ချစ်သူမေ

ဇော်ပိုင်

ကောင်းကောင်း

ဆိုင်ရင်းဇင်မာမြင့်

လူမှုဝန်းကျင်

လင်းနိုင်ဦး ၃၀။

‘မဟာ’ကို ဆိုခိုင်းလို့

ဆိုခဲ့တာလား

လင်းနိုင်ဦး ၆၆။

ကမ္ဘာသား အထိမ်းအမှတ်

Rတနည်းရဲ့

တစ်ကိုယ်တော်ဖျော်ဖြေပွဲ

မကြာခင်မှာ ကြွင်းနာမယ်

၂၄။ လင်းနိုင်ဦး၊ မန်းသူ
မင်းဦး၊ မိုးယုစံ၊ Waiလှ

ဘယ်ဆီကိုမင်းရောက်နေလဲ

၃၆။ မန်းသူ
မိုးမိုး၊ ဩရသ
ဖြိုးကြီး၊ ဇင်ဇင်ဇော်မြင့်

ရွှေရုပ်ရှင်

၄၀။ လင်းနိုင်ဦး
ဘန်ကောက်မှ မန္တလေးသို့

၅၄။ မိုးကျော်ထွန်း
ပျောက်ဆုံးသူ

လူငယ်ငယ်သစ်

၄၆။ မန်းသူ
အမြဲအဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့

၅၀။ မန်းသူ
မိခင်အထုပ်လိုက်ဆွဲရင်း
အလှေအကျင့်ရခဲ့တဲ့
ဆန်းသစ်လ

နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

၇၈။ ရာပြည့်
ပေါလ်မက္ကာတီနေ
(Paul McCartney) နှင့်
တွေ့ဆုံခြင်း

၈၆။ ဇာနည်ညီမိ
အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရဲ့
ဇာတ်သိမ်း

ရွှေဝတ္ထု

ကြေးနစ် ၁၂။

အမှောင်ထဲမှာ

၁၂၀။ ဤမေ

ဓား၏လိပ်ပြာ

မစ္ဆာ ၁၅၀။

ထိုနေ့က

ကားကျပ်သည်

အဖြူရောင်၊ ရွှေ၊ ၁၆၆။

မျက်နှာကြက်ရုပ်ရှင်မှာ

အတိတ်ဟာ

အကယ်ဒမီကားပေါ့

ဒေါလီယာ

မောင်မံဝင်း၊ မန်းမေ၊ ၁၈၆။

တောင်စခန်းက

လွမ်းကဗျာ

၁၉၀။ ဂျာနယ်

ရေခဲငါး

၂၀၆။ ရွှေသင်

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

ထိုင်သူများ

၂၁၂။ ရေအေး

ဘွန်နီင်း

၂၂၂။ မင်းမေဟင်

ရောင်နီလာရန်

အချိန်ပိုင်းအလို

ရွှေနှလုံးသား

၁၀၀။ ထွန်းတောက်ထွင်

၊ သဘော

ဦးနှောက်မရှိတဲ့

နှလုံးသားဆူး

ဘာသာပြန်

၁၁၅။ အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

၁၂၄။ ပြေးဆေး-၂၊

ပင်လယ်နှင့်

အမိတ်

၁၂၄။

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၂၄၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၆

ဝင်းငြိမ်း စီစဉ်တည်းဖြတ်သည်

ရွှေဝတ္ထုရှည်ခ/ဆုံး

နတ်မျှား ၁၅၂။

အနီ

ခင်သန္တာ ၂၆၈။

အရိပ်မဲ့ပန်းတို့ လွင့်မျောရာ

ရွှေဝတ္ထုများကို

ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

သီနှိုးမေမြင့် ၁၀၈။

ထိုင်စရာတစ်နေရာ

ရလေတော့

ရသစာတမ်း

မောင်ရင်မာ ၁၉၂။

၊ ကျောင်းကုန်း၊

အလှတရားများနှင့်

တိမ်းစောင်းနေသော

ကမ္ဘာကြီး

ရွှေအသစ်

_____ ၂၄၂။

_____ ၂၄၈။

_____ ၂၅၄။

_____ ၂၆၀။

ရွှေအတွေး၊ ရွှေအတွေး

၁၃၆။ မောင်အင်း၊ ၁၉၈။

ရာစုသစ်

နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်

ရွှေသုတ

၉၄။ မေတ္တာဦး

ကူးဘာခရီး (V)

၁၅၄။ မောင်သန်းဆွေ၊ ထားဝယ်၊

ပန်းဆက်ခင်လေး

၂၁၈။ ၂၂၈။

ရုပ်ရှင်အမွေအနှစ်

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ဖလှယ်များနှင့်

ဒစ်ဂျစ်တယ်ဖလှယ်

ထိန်းသိမ်းခြင်း

ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းခြင်း

အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်း

၂၃၀။ ဆွေဝင်းနီ၊ မန္တလေး၊

ရွှေပင်လယ်ကို

ဖြတ်သန်းခြင်း

၂၃၄။ ကေကလေး

၂၀၁၅ ခုနှစ်

ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုများ

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ - တိုက် (၁၇)၊

အခန်း (၄-၁၁)၊ ၅၂ လမ်း

(အောက်ဘလောက်)၊ ဗိုလ်စာထောင်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်၊ ဇွန်-၁၁-၂၀၁၇

Email :

nyeinfamily@gmail.com

မျက်နှာစာ၊ မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့်

အတွင်းဖုံးပါသည့် - ဦးဉာဏ်လှိုင် (၁၀၀၇၀)

ဗမ္မေတလူပုဂ္ဂိုလ်တို့

အမှတ် ၁၁၁၊ ရွှေတောင်ကြား ၅ လမ်း

၆၃ ရပ်ကွက်၊ စက်မှုဇုန် တောင်အုံ၊ ရန်ကုန်မြို့၊

ရွှေထုတ်ဝေသူ - ဦးဉာဏ်လှိုင် (၁၀၀၇၁)

အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့်

ယဟာဝန္ဓလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့၊ ရွှေမြန်မာချေး - ဗမ္မေတလူစာပေ

အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့်

ယဟာဝန္ဓလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့၊ ဇွန်-၁၁-၂၀၁၇

သို့

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းနဲ့ ရွှေအမြဲတော့များများလုံး ကျန်းမာ ရွှင်လန်းပါစေလို့ ဆန္ဒပြလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မက ပုတီးကျန်း မြို့ကနေပြီး ရွှေအမြဲတော့ကို အားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။

ဩဂုတ်လထုတ် ရွှေအမြဲတော့မှာ ကျွန်မရဲ့ပေးစာလေး ပါလာတာတွေ့လို့ အထူးဝမ်းသာမိပါတယ်။ ဆရာတို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲဒီစာတွေရေးလိုက်တုန်းက မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါပါစေလို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ အခုမမျှော်လင့်ဘဲ ကိုယ်ရေးထားတဲ့စာလေး ပြန်ဖတ်လိုက်ရတော့ အံ့သြဝမ်းသာ သွားတာပေါ့ဆရာ။

မျက်နှာပုံးရှင်ကတော့ ဩဂုတ်လဖွား စွမ်း မဟုတ်ဘူး နော်။ နောက်လတွေမှာ အဆင်ပြေရင် စွမ်းနဲ့ သူရိယကို အင်တာဗျူးလုပ်ပေးပါဦးဆရာ။

နောက်တစ်ခုက ဆရာကို ကျေးဇူးတင်စရာရှိပါသေးတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ Myanmar Idol က ကျော်ထက်အောင် အကြောင်းဖတ်လိုက်ရလို့ပါ။ ကျွန်မက Myanmar Idol ကို အပတ်တိုင်းကြည့်ပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲဝင်အဆိုတော်ကလေးတွေလည်း တော်ကြပါတယ်။ အစီအစဉ်တင်ဆက်သူ ကျော်ထက်အောင်လည်း တော်တယ်။ အသံပါရမီတော်တော်ကောင်းတယ် နော်။ သူ့ရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံ လေယူလေသိမ်းကအစ Myanmar Idol အစီအစဉ်တစ်ခုလုံးကို ထိန်းထားနိုင်တယ်။ ကျွန်မတို့ရင်ထဲမှာ ရုပ်ရှင်အကယ်ဒမီပွဲကိုကြည့်ရတာထက်တောင် ပိုပြီး ခံစားမိပါတယ်။ Idol က နတ်ထွက်ရတဲ့သူတွေနဲ့အပြိုင် မျက်ရည်ကျရတယ်။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းခံစားရတယ်။ အထူးသဖြင့် ပြိုင်ပွဲတွေထဲမှာ စောလားထော်ဝါးနဲ့ မေကြည်တို့နှစ်ယောက်က မျက်ရည်အရမ်းလွယ်တယ်နော်။ အနုပညာသမား ဝိသပါပေတယ်။ ဒိုင်တွေထဲက မချမ်းချမ်းနဲ့ ရဲလေးလည်း ငိုတာတွေ့ရတယ်။

ကင်မရာရှိက်ချက်ကလည်း တော်တော်ကောင်းတယ်။ အဆိုတော်တွေရဲ့ မျက်နှာကို အနီးကပ်ရိုက်ပြတာရယ်။ ကျော်ထက်အောင်ရဲ့ အပြောအဆိုရယ်။ နောက်ခံတီးလုံးလေးတွေ ရယ်ပေါင်းပြီး ခံစားလိုက်ရတော့ အရမ်းဖီးလ်ဝင်ပြီး မျက်ရည်တွေ တောက်ခနဲ တောက်ခနဲကျလာတာပဲ။ အဖေ၊ အမေရိုက်တုန်းကတောင် မျက်ရည်မကျခဲ့ဘူး။ အဲဒီလောက်အထိ ခံစားမိတာကိုပြောပြတာပါ။

ကျော်ထက်အောင်ကိုတော့ ပြောချင်ပါတယ်ဆရာ။ ပြည်သူချစ်တဲ့၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့အနုပညာရှင် သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်လို့။

ဩဂုတ်လထုတ် ရွှေမှာ အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုတိုလေးတွေရှိပါတယ်။ ကျိုက်စကောခင်စိုးရဲ့ အမေ့သွေးက ချိပါတယ်။ ငွေဇင်ယော်ဦး(မိုးကုတ်)ရဲ့ မထည့်ဖြစ်ခဲ့သော စာလေးတစ်စောင်၊ အဇ္ဈတ္တရဲ့ ပြိုသောကမ်းနှင့် မထွန်းသောသောင် ဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်ပါတယ်။

အသားမည်း အသည်းက စံပယ်လိုဖြူ ဇာတ်လမ်းကတော့ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို နားမလည်ဘူးဆရာ။ ကျွန်မကပဲ ဉာဏ်နည်းလို့လား မသိပါဘူး။

ဆရာ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ပါစေ။ ဆရာတို့ရဲ့ ရွှေအမြဲတော့မဂ္ဂဇင်းလည်း ထာဝရတည်တံ့အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

ရှိသေးလေးစားစွာဖြင့်
မပေါက်

ရွာမမြောက်ပိုင်း၊ ပုတီးကျန်းမြို့၊

ကျွန်တော့် ရွှေအမြဲတော့မှာ ခေတ်လူငယ်များအကြိုက်ကဏ္ဍများကို ရွေးချယ်ဖော်ပြပေးနေပါတယ်။ Myanmar Idol ကလည်း လူငယ်များကြိုက်တဲ့ ကဏ္ဍတစ်ခုဖြစ်တာကြောင့် Host အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့ ကျော်ထက်အောင် ကို အင်တာဗျူး လုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ အခု သူက သရုပ်ဆောင်လည်း ဖြစ်သွားပါပြီ။

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းခင်ဗျား

ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မဖြစ်မနေ ကြိုးစားမည့်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ယခု ဤစာကို ရွှေအမြဲတော့၏ ပဲကိုင့်ရှင် ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းသို့ ပြန်လည် မိတ်ဆက်စာရေးသားခြင်းပါ။

ကျွန်တော် အောင်စိုးခိုင်(ရွှေပြည်သိဒ္ဓိ)ဟာ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း၏ ရွှေအမြဲတော့စာပေဆု 'ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ခိုင်စေရမည်' ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ရှိခဲ့သူ တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းလည်း ကျွန်တော် အားကျမိသည်မှာ ဆရာ အောင်ဖြိုးကျော်(ပခုက္ကူ)ဟူသော ကလောင်အမည်ရ စာရေးဆရာ ရွှေအသစ် မျိုးဆက်သစ်စာပေဆုရသူကိုပါ။ သူဟာ အောင်မြင်သော စာရေးဆရာပါ။ ထိုစာရေးဆရာသည်လည်း ရွှေအမြဲတော့မဂ္ဂဇင်းကြီး၏ ရသစာပေမူ၊ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း၏ ရသစာပေ ခံယူချက်ကို အစီလိုက်မည်ဟူသော ကောင်းကောင်းယူချက် ရှိဟန်တူပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာ အောင်ဖြိုးကျော်(ပခုက္ကူ)ကို ဦးဝင်းငြိမ်းမှတစ်ဆင့် လေးစားဇွာ ရသစာပေ

သူငယ်ချင်းအဖြစ် ရင်ဖွင့်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ပခုက္ကူဇာတိပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ စစ်ကိုင်းမှာ နေတာပါ။ မွေးရပ်မြေ၏ ကျေးဇူးအနန္တကိုတော့ တစ်နေ့မှ မမေ့သူပါ။

ထို့အတူ စာရေးဆရာဖြစ်နိုင်အောင် ပဲကိုင်းပေးပါသော ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း၏ ကျေးဇူးကိုလည်း ဘယ်သောအခါမှ မေ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

စာရေးဆရာ မဖြစ်သေးသူ

အောင်စိုးခိုင်(ရွှေပြည်သိဒ္ဓိ)

စာရေးဆရာဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်။

ဟုတ်ကဲ့ ပခုက္ကူမှ ဆရာ အောင်မြိုးကျော်က ပထမနှစ်မှာ မျိုးဆက်သစ်စာပေဆု ရခဲ့ပြီး နောက်နှစ်မှာ ဝတ္ထုရှည်ဆု ဆွတ်ခူးခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးဆရာဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုပါတယ်။

□

သို့

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းရှင့်

စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်းဆိုသော စိတ္တသုခ၊ ကာယသုခ နှစ်ဖြာသောသုခနဲ့ ပြည့်စုံပါစေလို့ ပဏာမဦးစွာ မေတ္တာပို့သလိုက်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်မက စာရေးဆရာမ ရွှေရင်နှစ်(မြို့သာ)ရဲ့ ညီမ နိုင်ထိပ်ထားခင်(မြို့သာ)ပါ။

ကျွန်မငယ်ငယ်က အိပ်မက်တစ်ခုရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်လေးကို မျှော်လင့်ခြင်းနေ့သစ်ဆီ ရသစာတမ်းပုံစံလေး ရေးပို့ခဲ့ဖူးပါတယ် ဆရာ။ တစ်ခါတလေမှာ ဆန္ဒနဲ့ဘဝဟာ တစ်ထပ်တည်းမကျ လွဲချော်တတ်တာဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ ခဏတာလှည့်စားမှုတစ်ခုပဲနေမှာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဆရာရေ လုပ်သလိုမဖြစ်တဲ့ လောကကြီးမှာ ဖြစ်တဲ့နေရာမှာပဲ အမြင့်ဆုံးရောက်အောင်လုပ်ဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ကျွန်မ မှန်ပါတယ်နော် ဆရာ။ ကျွန်မငယ်ငယ်လေးကတည်းက စာဖတ်ဝါသနာပါခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၊ နိုင်ငံရေးတွေလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်အတွက် ဖေဖေရဲ့ စာအုပ်စင်ဟာ စာပေကို ဝါသနာပါဖို့ရာအတွက် အစပြုအခြေတည်ရာနေရာလေးတစ်ခုပါပဲ။

ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဆယ်တန်းအောင်တော့ အဒေါ်တို့ စာအုပ်ဆိုင်က စာအုပ်တွေယူပြီး စာအုပ်အဖွဲ့ဆိုင်လေးဖွင့်တော့ ဆိုင်မှာရှိသမျှစာအုပ်၊ ထွက်သမျှစာအုပ်တိုင်းကို တစ်အုပ်ဧကုန် အလှအယက်ဖတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအချက်တွေဟာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်အတွက် စာပေနယ်မှာ ဝင်ရောက်ဖို့အတွက်

*အမြဲတေ*တွေပဲ ဖြစ်မှာပါဆရာ။ *

ကျွန်မ မန္တလေးမြို့ပေါ်ကျောင်း အ.ထ.က ၂၉ ပြည်ကြီးတံခွန်မြို့နယ်ကို တာဝန်ကျပြောင်းရွှေ့ခွင့်ရတော့ အလုပ်က အရမ်းများတဲ့အတွက် စာရေးကဲ့သွားတယ် ဆရာ။

ကျွန်မတို့ကျောင်းအတွက် ကျောင်းစာကြည့်တိုက်မှာ လစဉ်စာအုပ်လှူမယ်လို့ ရွေးချယ်ဖြစ်တော့ ကျွန်မတို့သူငယ် ချင်းနှစ်ယောက်က ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းကို လစဉ်ဝယ်လှူပါတယ်ဆရာ။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေရော၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေရော ဗဟုသုတအပြင် ရသစာပေကိုစိတ်ဝင်စားလာအောင်၊ ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးချင်စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာအောင်ရယ်ကြောင့် ကျွန်မ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းကိုရွေးပြီး လှူဖြစ်တာပါ။

အခုအချိန်မှာ ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ နိုင်ငံအတွက်၊ လူမျိုးအတွက် တစ်ချိန်မှာ အားကိုးအားထားပြုကြရမယ်၊ ကျွန်မတို့တွေ၊ ဆရာတို့တွေ မှီခိုကြရမယ့် အနာဂတ်လူငယ်လေးတွေကို လမ်းမှားမရောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ရန်အတွက်ပဲ ခေါင်းထဲရှိပါတယ်ဆရာ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မ ရေးတဲ့ဆောင်းပါးတွေဟာ ကလေးတွေအတွက်ပဲ ပိုများနေသလား မသိပါဘူး။ ဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာလည်း တစ်ပိုင်းပါမှာပေါ့ ဆရာ။

*စေတနာ*သည် *ကံ*ဆိုတာကို ယုံကြည်ကြတဲ့ ကျွန်မတို့၊ ဆရာတို့အတွက် စေတနာရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုတွေကို တစ်နေ့မှာ ခံစားကြရမှာပါလို့ ယုံကြည်ပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်မရဲ့စာရှည်သွားရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ။

ကျွန်မနဲ့ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း၊ ရွှေအမြဲတေပိုင်းတော်သားများနှင့် အချိန်အကြာကြီး ဝေးကွာနေခဲ့ပြီး အခုအချိန်မှ *ရွှေ*နဲ့ ပြန်ပြီး ဆုံဖြစ်ပေမဲ့ *ရွှေ*မဂ္ဂဇင်းကတော့ အစဉ်အမြဲလင်းလက်မြဲ၊ တောက်ပမြဲ၊ ပိုပိုပြီး တိုးတက်ကောင်းမွန်နေပြီပဲဆိုတာ တွေ့ရတော့ အရမ်းကို ချီးကျူးလေးစားမိပါတယ်ရှင်။

ဆရာနှင့်တကွ *ရွှေ*မဂ္ဂဇင်း၊ ရွှေပိုင်းတော်သားများအားလုံး အောင်မြင်မှုသရဖူကို အမြဲတမ်းဆောင်းနိုင်ပါစေ။ ရသစာပေကို ဒီထက်မက ဖွံ့ဖြိုးအောင်မြင်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ပါစေ။ ဆရာလည်း ကျန်းမာချမ်းသာစွာဖြင့် စာပေတာဝန်များကို ဆတက်ထမ်းပိုး နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်ရှင်။

ကျွန်မကို ဝေဖန်ပါ၊ သွန်သင်ပါ၊ အကြံပေးပါ၊ ဆုံးမ

ပဲ့ပြင်ပေးပါ။ ဆရာ၏ ဝေဖန်စာကို စောင့်မျှော်နေတဲ့...

ဆရာ၏ စာပေတပည့်မလေး
နိုင်ထိပ်ထားခင်၊မြို့သာ၊

ဆရာမတစ်ယောက်အနေနဲ့ လူငယ်များအပေါ် ထားရှိတဲ့ စေတနာကို လေးစားပါတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ချင်းကို ဝေဖန်စာ ရေးပေးနိုင်ဖို့ အချိန်မရတဲ့အတွက် တောင်းဆိုချက်ကို မလိုက်လျောနိုင်တာ နားလည်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်။

ဆရာခင်များ

၂၇ နှစ်ပြည့် ရွှေအမြဲတေကို ကြိုဆိုလိုက်ပါတယ်။

ဒီဘက်နှစ်ပိုင်း ရွှေဝတ္ထုတချို့ဟာ အားထုတ်မှု နည်းသွားပြီး ပုံစံခွက်ထဲကထွက်လာသလို ခံစားရချိန်မှာ ရွှေဝတ္ထုတွေ လျော့တိလျော့ရဲဖြစ်လာတယ်ဆိုတဲ့ ဆရာ မင်းသစ်ရဲ့ မှတ်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အဲဒီလို ခံစားရတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆလိုက်ပါတယ်။ ရွှေဝတ္ထုတွေမှာ ဇာတ်လမ်းဆန်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ များနေသေးပြီး စိတ်အတွင်း ခံစားမှုတွေကို ရေးဖွဲ့တဲ့ဝတ္ထုတွေ နည်းနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းအရာထက် အရေးအသား၊ တင်ပြပုံကို ဦးစားပေးတဲ့ ရွှေဝတ္ထုအသစ်တွေ ရွေးချယ်လာမှုအတွက် ဝမ်းသာ မိပါတယ်။ ၉၀ ပြည့်လွန်နှစ်များက သမားရိုးကျ ဝတ္ထုတိုတွေကို ငြီးငွေ့နေတဲ့အချိန် သစ္စာနီ၊ မြတ်သစ်၊ မင်းခိုက်စိုးစန် စတဲ့ စာရေးဆရာတို့ရဲ့ အကြောင်း အရာရော၊ တင်ပြပုံပါ ခွဲထွက်လာတဲ့ ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ရတာ အားရကျေနပ်သွားတဲ့ ခံစားမှုကို ရရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ရွှေဝတ္ထုတို ဆရာများလည်း သမားရိုးကျတင်ပြပုံနဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ရိုးအီငြီးငွေ့လာတဲ့အခါ ဆန်းသစ်တဲ့တင်ပြပုံ အရေးအသားတွေ ရေးဖွဲ့လာကြမယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။

လေးစားစွာ တစ်ခုအကြံပြုလိုတာက ရွှေအသစ်ရော၊ အဟောင်းပါ နာမည်ခိုင်မာပြီး ဆရာ၊ ဆရာမတွေအပါအဝင် သူတို့ရဲ့ အရေးအသားတွေမှာ စာအကျအပေါက်၊ အသုံးအနှုန်း မှားယွင်းမှုလေးတွေကို သေချာတည်းဖြတ်စေလိုပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဆောင်းပါးတွေမှာ မြန်မာစကားပြေအသုံးအနှုန်း လွဲမှားတာတွေ ဖတ်လာရလို့ပါ။ မှားတတ်လေ့ရှိတဲ့ မြန်မာစာအရေးအသားတွေကို ပြင်ဆင်လမ်းညွှန်ထားတဲ့ မြန်မာစာ၊ မြန်မာစကား ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးက နှစ်ကြောင်းရေး တစ်ကြောင်းခြစ် လိုပဲ စာရေးသူတွေအတွက် ဖတ်သင့်တဲ့စာအုပ်လေးဖြစ်ပါတယ်။ ဂျိမ်းဂျိုက်၊ ဆင်မြူရယ်ဘက်ကတ် တို့လို ဘာသာစကားရဲ့ အကန့်အသတ်ကို ချဲ့ထွင်၊ ဘာသာစကားကို *ကစား*ပြီး အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်တဲ့ ပါဠိရှင်တွေအတွက်တော့ သဒ္ဒါဟာ လိုအပ်ချင်မှ လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်။

အလားတူပဲ စာပေလက်ရာတစ်ခုကို ဘာသာစကား အကန့်အသတ်တွေကို ချိုးဖျက်ပြီးမှ ဖန်တီးနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆနဲ့ သဒ္ဒါစည်းမျဉ်းတွေကို လိုက်နာဖို့မလိုဘူးလို့ ယူဆတဲ့ တီထွင်ဆန်းသစ်တဲ့ စာရေးဆရာတွေအတွက်လည်း လိုချင်မှုလိုပါလိမ့်မယ်။ ရွှေမှာ ဖော်ပြနေတဲ့ ဝတ္ထုအမျိုးအစားတွေအတွက်တော့ ရှင်းလင်းပြေပြစ်တဲ့ စကားပြေနဲ့ သဒ္ဒါမှန်ကန်ရေးဟာ လိုအပ်ချက်တစ်ခုပါ။ ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း) ထောက်ပြဖူးတဲ့ တည်းဖြတ်သူရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို လေးစားစွာ အသိအမှတ်ပြုရင်း အယ်ဒီတာစားပွဲကို ဖြတ်သန်းလာပြီးတဲ့ စာမူတွေဟာ အရေးအသားနဲ့ပတ်သက်ပြီး အပြစ်ဆိုစရာမရှိလောက်အောင် ကောင်းမွန်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားပါတယ်။

အစိုးရထုတ် သတင်းစာကအစ စာနယ်ဇင်းတွေအလယ်၊ နေ့စဉ်ဖတ်နေရတဲ့ ကြေညာချက်တွေအဆုံး ကိုယ့်ဘာသာစကားကို လေးစားမှုမရှိတော့ဘဲ မှားယွင်းရေးသားနေချိန်မှာ ရွှေအမြဲတော့အနေနဲ့ ရသစာပေတိုးတက်ထွန်းကားနေနေအတူ ဘာသာစကား ထိန်းသိမ်းရေးကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ လုပ်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ စာနယ်ဇင်းတွေဟာ ဘာသာစကားကို အသုံးပြုပြီးလုပ်ရတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုလည်းဖြစ်တာမို့ စာပေသမားတွေအနေနဲ့ မိခင်မြန်မာဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်ဖို့ လိုအပ်သလို မိခင်ဘာသာစကားကို ထိန်းသိမ်းမြှင့်တင်ဖို့လည်း တာဝန်ရှိတယ်လို့ ယူဆလို့ပါ။

လေးစားလျက်

ထွန်းသိန်းဦး-ခေတ္တ စင်ကာပူ

ဒီဘက်ခေတ် ကလေးတွေ စာပေဖန်တီးမှု အားလျော့လာတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် လက်မခံပါဘူး။ ရွှေအမြဲတော့မှာ ဖော်ပြနေတဲ့ ဝတ္ထုများဟာ မြန်မာစာပေအတွက် အားဖြည့်ပေးနေတဲ့ ဝတ္ထုများဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ခံယူပါတယ်။ ဒီကလေးတွေသာ မရေးဘူးဆိုရင် မြန်မာစာပေလောကအတွက် ဘယ်သူတွေကများ ဝင်ရေးမှာတဲ့လဲ။

ကျွန်တော်တို့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ စာပြင် သီးသန့်ထားရှိပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်းရော၊ ဂျာနယ်ပါ စိစစ်ဖတ်ရှုနေရတာဖြစ်လို့ တစ်လုံးတလေ လွတ်ကောင်းလွတ်ပါလိမ့်မယ်။ စင်းလုံးချော ဖျတ်သည့်တိုင် ကျွန်တော့် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များဟာ တန်းမီတဲ့ စာအုပ်များဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် ရဲရဲကြီး ရင်ကော့ပြီး ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဆန်းသစ်တဲ့အတွေးအခေါ်ရေးသားနိုင်တဲ့ ဆရာတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေက ဘေးထိုင်ပြီး ဆေးဖန်နေမယ့်အစား မြန်မာစာပေလောကကို ခေတ်ပြောင်းစေမယ့် အရေးအသားမျိုးပါတဲ့ ဝတ္ထုတွေရေးပါလား ဆရာ။ ကျွန်တော် ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုနေမှာပါ။

ဝင်းငြိမ်း

Moe Hay Ko

မယ်ကတ်ငြင်းလို့ နာမည်ရနေတဲ့ မိုးဟေကို လင်းနိုင်ဦး

မော်ဒယ်အဖြစ်ကနေ သရုပ်ဆောင်လောကကို ရောက်ရှိလာပြီး အောင်မြင်မှုရခဲ့ရုံမက မိုးရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးကိုပါ တည်ထောင်ထားတဲ့ မိုးဟေကိုရဲ့ အနုပညာလှုပ်ရှားမှုများ အကြောင်း မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

မိုးဟေကိုက ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုရိုက်တဲ့အခါမှာ ဝတ်ဆင်တဲ့ဖက်ရှင်နဲ့ ကြော်ငြာရိုက်တဲ့အခါ ဝတ်ဆင်တဲ့ ဖက်ရှင် ဘာကွာလဲ။

တစ်မျိုးစီကွာခြားပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ကျတော့ ကာရိုက်တာပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ဝတ်ရတယ်။ ဟဲစတိုင်ကိုလည်း အဲဒီကာရိုက်တာအတိုင်းပဲ ဝင်အောင် ပြင်ဆင်ရတယ်။ အဲဒီမှာ ဖက်ရှင်သွားကျလို့ မရဘူး။ ဖက်ရှင်ကို ပြရမယ့်ကားမျိုးဆိုရင်တော့ ဖက်ရှင်ကျအောင် လှလှပပဝတ်ပေးရတာပေါ့။ ဆင်းရဲသားအခန်းဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် အဲဒီပုံစံနဲ့ လိုက်ဖက်ဖို့ အဓိကလိုအပ်တာပေါ့။ ကြော်ငြာကျတော့ အပြည့်အယူနိုဝတ်လို့

 photography®

ရတယ်။ တစ်ရက်တာလောက်ပဲ ရိုက်ရတာ ဆိုတော့ ပေါ့ပေါ့
 ဝါးပါးလေးလည်း ပိုဖြစ်တယ်။ အလှပြလို့လည်း ရတာပေါ့။
 မိုးဟောကိုဆိုရင် ပိုပြီးဝတ်ရတာလား။ ကိုယ်က မော်
 အယ်လ်ဘက်ကလာတာ ဖြစ်လို့လေ။
 အဲဒီလိုကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဝင်ခွင်ကျနဲ့ လိုက်
 ဇော်မယ့်ဟာ ဝတ်ပါတယ်။ ပွဲတက်ဆိုရင်တော့ လှလှပပ ပိုပြီး
 ဝတ်ရတာပေါ့။
 မိုးဟောကိုဆိုရင် ပရိသတ်ကဖက်ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပိုသတိ
 ထားတာ မော်အယ်လ်ကလာလို့လား။ ကိုယ်ကပဲ လှနေလို့လား။
 အဲဒီလိုလည်း ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ သူတို့ ချစ်ခင်
 အေးပေးလို့ ပိုပြီး သတိထားတယ်လို့ မိုးကတော့ ထင်တာပါပဲ။
 မိုးဟောကိုရဲ့ မိုးရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်ရေးက ဘယ်နှကားရိုက်
 ပြီးပြီလဲ။ ဘယ်ကားတွေ ရုံတင်ပြီးပြီလဲ။
 ရိုက်ပြီးသွားတာက ရုပ်ရှင်ကား ၆ ကားပါ။ ရုံတင်

ပြသပြီးတာက ၂ ကားပဲ ရှိ ပါသေးတယ်။
ရုံးပတ်သီးလေးများနဲ့ မိုးဆိုးလုနီးက ပေါ့။
ဆက်ရိုက်ဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ကားတွေလည်း ရှိပါ
တယ်။ နိုင်ငံဘာလမှာ နောက်တစ်ကား ဆက်
ရိုက်မယ်။ သရုပ်ဆောင်တွေကတော့ ရွေးချယ်
နေဆဲပါပဲ။ တချို့အတိအကျမသိရသေးလို့ပါ။

အခုရိုက်မယ့်ကားမှာ မိုးဟောကို ပါမှာ
လား၊ မပါဘူးလား။

မိုး မပါ၊ ပါဘူး။ ဘာကြောင့် မပါသလဲ
ဆိုရင် ဇာတ်လမ်းနဲ့ မလိုက်ဖက်လို့ပါ။ မိုးက
ကိုယ်ရိုက်ရဖို့ထက် ပရိသတ်ကြိုက်မယ့်ကား၊
သရုပ်ဆောင်တွေနဲ့ လိုက်ဖက်တာကို ပိုပြီး
ဦးစားပေးတယ်။

မိုးဟောကိုက မင်းသမီး တစ်နေရာစာ
ဝင်ရိုက်လိုက်မယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်စာ
သက်သာသွားမယ် မဟုတ်လား။

အဲဒီလို တွေးရင်တော့ဖြစ်တယ်။ သို့ပေမဲ့
လို့ ဒီနေရာမှာ မိုးဟောကို ရိုက်လည်း ပုံမှန်ပဲ
လား။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင်တာထက်
ဇာတ်လမ်းနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ သရုပ်ဆောင်ကို
မိုးကိုယ်တိုင်လည်း ကြည့်ချင်လို့ပါ။

မိုးရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးက ရိုက်မယ်ဆို
ရင် ဘယ်လိုဆန်းစစ်ပြီးတော့ ရိုက်ဖြစ်တာလဲ။

သူများတွေကိုတော့ သတိမထားမိဘူး။
မိုးရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးက ရိုက်တဲ့ကားမှာ
တော့ ကိုယ့်ကားတစ်ကားနဲ့တစ်ကား၊ ဘာ
ကားပြီးရင် ဘာကားရိုက်မှာလဲ အရင်စဉ်းစား
တယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင်တစ်
ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့လည်း ပရိသတ်နေရာက
ကြည့်ပြီး ပရိသတ်တွေ ဘယ်လိုကြိုက် မလဲဆို
တာကို ထုတ်လုပ်ရေး ရှုထောင့်ကကြည့်ပြီး
ရိုက်ဖြစ် တာပါပဲ။

မင်းသမီးတွေက ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး
တည်ဆောက်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်နေရာကောင်း
ရဖို့၊ ကိုယ်အကယ်ဒမီရဖို့ ရိုက်ဖြစ်ကြတယ်
မဟုတ်လား။

မိုးမှာတော့ အဲဒီလို ရှိလာနိုင်မှာ မဟုတ်
ဘူး။ အဲဒီ လိုဆိုရင် ကိုယ့်အတွက်ပဲ ဦးစား
ပေးပြီး ရိုက်နေမှာပေါ့။ မိုး ခံယူထားတာက
ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့အနုပညာလည်း ဖြစ်တယ်။
အလုပ်တစ်ခုအနေနဲ့လည်း ကိုယ့်နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့
အလုပ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် အနုပညာ
အလုပ်အနေနဲ့ပဲ စဉ်းစားပြီး လုပ်တယ်။

ကိုယ့်အတွက်ဆိုတာမျိုး ရှေ့တန်းတင်ပြီး မလုပ်ပါဘူး။
ကိုယ်က အနုပညာ အလုပ်ကိုလည်း လျော့ချင်တယ်။
တခြားဘက်ကိုလည်း လှမ်းချင်တဲ့အတွက်ကြောင့်
သဟဇာတမျှအောင် လုပ်တာပါ။ မိုး လုံးဝ
မရိုက်ဘူးဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရိုက်မယ်။
သရုပ်ဆောင်သက်တမ်းက လုပ်လာတာလည်း
နည်းနည်းကြာပြီဆိုတော့ အရမ်း စိတ်အားထက်သန်ပြီး
အရမ်းရိုက်ချင်တဲ့ကားဆိုရင် ရိုက်မယ်။ မိုးက
ဇာတ်လမ်း ရွေးချယ်မှု အရမ်းချေး(ဂျိုး)များတယ်။
မြန်မာနိုင်ငံမှာက လုပ်ခွင့်ရတဲ့
ငယ်ရွယ်တုန်းလုပ်ရတာမျိုး မဟုတ်လား။

မိုးစဉ်းစားတဲ့လိုင်းက တစ်လိုင်းပါ။ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် ခံယူချက်ချင်း။ အတွေးအခေါ်ချင်း
မတူတာလည်း ပါမှာပေါ့။ အရွယ် ရောက်လာတာနဲ့အမျှ
တွေးခေါ်စဉ်းစားမှုလည်း နည်းနည်းပြောင်းလာတယ်။
လုံးဝ မရှိက်ဘူးတော့ မဟုတ်ဘူး။ အမေကလည်း
နည်းနည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းတာကြောင့်
တစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ထုတ်လုပ်တဲ့
ကားတွေမှာ ထုတ်လုပ်ရေးအလုပ်တစ်ခု
အနေနဲ့ပဲသွားချင်တာကြောင့်တစ်ကြောင်း
ကိုယ်ရိုက်ဖို့ ကိုယ်ထုတ်တာ မဖြစ်ချင်ဘူး။
မိုးရိုက်မယ့်ကားလည်း ရှိပါတယ်။ လာမယ်။

ရွေးနေတုန်းပဲ။ မိုးကို အခု
နာမည်ပေးထားကြတာတွေ ရှိတယ်။
ဇာတ်တွေလာပြတိုင်း ငြင်းငြင်းနေလို့
မယ်ဇာတ်ငြင်းလို့ ပြောနေကြတယ်။ မိုးကတော့
ကိုယ်ရိုက်ရင် ပရိသတ် ထူးထူး ခြားခြားလေး
မြင်စေချင်တယ်။ ထူးထူးခြားခြား
ဘယ်လိုလုပ်ပြရမလဲ။ စဉ်းစားလို့မရသေးတော့
ငြိမ်နေတာပဲကောင်းပါတယ်-
လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

တေးရေး၊ တေးဆို
လင်းလင်းက စိတ်တူ
ကိုယ်တူ၊ ဝါသနာတူ၊
လုပ်ငန်းတူ
ပါရမီဖြည့်ဖက်နှင့်
အနုပညာ လမ်းခရီးကို
ပျော်ရွှင်စွာ လျှောက်လှမ်း
နေသလို သူ၏
စိတ်တွင်ရှိသည့်အတိုင်း
သူ၏ဘဝ၊ သူ၏အနုပညာ၊
သူ၏ဂီတများကိုလည်း
လုပ်ဆောင်သူလည်း
ဖြစ်သည်။ လင်းလင်းက
ယခုနှစ် မွေးနေ့နှင့်
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
သူလုပ်ချင်သည့်
Music Tour Show များကို
စတင် လုပ်ဆောင်
နိုင်ခဲ့သလို
မီးမီးအမြှာပူးတို့၏
ဖေဖေအဖြစ်ကိုလည်း
ရောက်ရှိတော့မည်
ဖြစ်သည်။ မီးမီး
အမြှာလေးများအတွက်
ဖခင်လောင်း လင်းလင်း၏
ခံစားမှုများကို နားထောင်
ကြည့်မိရာတွင်...။
ညီမလေးက
မိခင်လောင်းဖြစ်နေပြီ။
ကိုယ်ဝန်ဆောင်

မိခင်တွေမှာ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတဲ့
ထူးခြားတဲ့ စိတ်ဆိုတာ ရှိ
တယ်။ ဒီတော့ ဖခင်လောင်း
ဖြစ်တဲ့ လင်းလင်းက ဘယ်လို
ဂျီကျူတွေ ခံနေရပြီလဲ။
အဲဒါဆို ကျွန်တော်က
ပြန်မေးချင်တာက သူက
ကိုယ်ဝန်ဆောင်မှ ဂျီကျူတာ
လားလို့။ အရင်ကရော ဂျီ
မကျဘူးလားလို့(ရယ်လျက်)။
အမိကကတော့ အစ်မရေ
ကျန်းမာရေးပဲ ကျွန်တော်က
စိုးရိမ်တာ။ အခြားဟာတွေ
လည်း စိုးတော့ စိုးရိမ်ရတာ
ပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ အမိကက
တော့ ကျန်းမာရေးပဲ။ သူက
အမြွှာကိုယ်ဝန်ဖြစ်နေတာ
ရယ်၊ သူက နဂိုကတည်းက
မှ သွားလိုက်၊ လာလိုက်၊ လှုပ်
လိုက်၊ သွားလိုက်၊ လာလိုက်
ဆိုတော့။ အဲဒါလေးတွေ
လျှော့ဖို့ အမြဲပြောရတယ်။
တစ်ခါတလေ အမြင်မတော်
တာလေးတွေ တွေ့ရင် ဘေး
က လူကိုမပြောဘူး။ ကောက်
လုပ်လိုက်တာမျိုး လျှော့ဖို့။
အဲဒါလေးပဲ ပြောရတယ်။
ကျွန်တာကတော့ မရှိဘူး။
ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဖို့ပဲ။
ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ကို

ဆရာဝန်ပြန်လုပ်နေတဲ့ သဘော
ပေါ့။
ပြောင်းလဲသွားတဲ့ စိတ်လေး
ကိုရော သတိထားမိလား။
ချင်ခြင်းတပ်တာပေါ့။
သတိထားမိတာက
တော့ ငရုတ်သီးကြော်ကနေ
ပေါင်မုန့်ဘက်ကို ရောက်နေ
တယ်။
ကိုယ်ဝန် စ,ရှိပြီလို့ သိ
လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ဖခင် ဖြစ်
တော့မယ်ဆိုတဲ့စိတ် ဝင်ဝင်
ချင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ ခံစားမှုကို
မှတ်မိသေးလား။
မှတ်မိတယ်။ အရင်ဆုံး
ဝင်လာတဲ့ အတွေးက ဘာလဲ
ဆိုတော့ ကိုယ်က ငယ်ငယ်
က အမေ၊ အဖေ မိဘတွေ
အပေါ် ဆိုးခဲ့တာရှိတယ်။
အေး...မင်း ပြင်ထားတော့
လာပြီ။ မင်းလည်း လာပြီ
ဆိုပြီးတော့ အဲဒီအတွေးတွေ
တော့ အရင်ဆုံး ဝင်တာပဲ။
နောက်မှ တခြားအပိုင်းပေါ့။
မိဘဖြစ်တော့မယ်၊ ဟုတ်ပြီ။
ကျွန်တော်တို့ကတော့ တွေ
တွေထူးထူး ကြုံပြီးပြင်တာ၊
ဆင်တာတော့ မရှိဘူး။ တစ်ခု
တော့ရှိတယ်။ မိဘနောက်ကို
လိုက်တဲ့ သားသမီးတော့
လုံးဝ မဖြစ်စေရဘူး။ သား
သမီးနောက်ကိုပဲ လိုက်တဲ့
မိဘပေါ့။ ကျွန်တော်တို့
ဘယ်လိုမေတ္တာ တရားတွေ
ပေးနိုင်မလဲ၊ အကောင်းအဆိုး
ခွဲတတ်အောင် ကျွန်တော်တို့
ဘယ်လို သင်ပေးနိုင်မလဲ
ပေါ့။ ကျွန်တာကတော့ သူတို့
ဟာ သူတို့ ပုံဖော်သွားမယ်။
ကောင်းရင်ခံ၊ ဆိုးရင်ခံရမယ်။
ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေအနေနဲ့
ကတော့ သူတို့နောက်ကို

လိုက်မယ်။ အဲဒါပဲ တွေး
တယ်။ ကျွန်တာကတော့
မတွေ့တာဘူး။
အမိက ကျွန်တော်တို့
လုပ်ပေးဖို့အတွက် အမြဲ ပြော
ဖြစ်တာရှိတယ်။ မွေးလာမယ့်
ကလေးက ကိုယ့်မိသားစုနဲ့
ကိုယ့်ဘေးနားက လူမှုဝန်း
ကျင်ကို ဘယ်လို အကျိုးပြု
မလဲ။ အဲဒီဟာကိုပဲ စဉ်းစား
တယ်။ ကျွန်တာ ထည့်မစဉ်း
စားဘူး။ လူတစ်ယောက်မှာ
က အဲဒါ အရေးကြီးဆုံးပဲလို့
တော့ ထင်တယ်။ စီးပွားရေး
တွေရှာတာ၊ ပြုတာထက်
ကိုယ့်ရဲ့ဘဝ ဖူလုံမှုနောက်ကို
လိုက်တာထက် ကိုယ့်မိသား
စု ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း
အပြင် ကိုယ့်ဘေးနားက လူမှု
အဖွဲ့အစည်းတွေ အပေါ်မှာ
သူ ဘယ်လောက် လုပ်ပေး
နိုင်စွမ်း၊ ကူညီနိုင်စွမ်း၊ ဖြည့်
ဆည်းပေးနိုင်စွမ်း ရှိမလဲဆို
တာကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ လမ်း
ပြရမှာပေါ့။ ဘာကြီးဖြစ်ရ
မယ်၊ ညာကြီးဖြစ်ရမယ်လို့
တော့ ကျွန်တော်လည်း မရှိ
ဘူး၊ သူ(ချစ်သူဝေ)လည်း
မရှိဘူး။
လင်းလင်းရဲ့ ဘေးမှာ
အမြဲ ပါရမီဖြည့်နေတဲ့၊
လင်းလင်းဖြစ်ချင်တဲ့၊ ဆန္ဒ
တွေကို ပါဝင်ကူညီနေတဲ့
ညီမလေး ချစ်သူဝေအပေါ်
လင်းလင်းရဲ့ စိတ်ထားက။
သူ မကြားအောင် ပြော
ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျေးဇူး
တင်တယ်ပေါ့(ရယ်လျက်)။
ကျေးဇူး အမြဲတင်နေတယ်။
ကျေးဇူးလည်း အရမ်းတင်နေ
တယ်။ လူတစ်ယောက်
တည်းမှာ ကိုက ဒီနေ့ မနက်
ဖြန် မတူဘူးလေ။ ဒီတော့

One Minute Interview

ကြံရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

မီးမီးတို့အမေကို ကျေးဇူးတင်တာထက် ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်တဲ့ လင်းလင်း

မန်းသူ

လူနှစ်ယောက် ပေါင်းစပ်မှုမှာ တွေ့ညီတာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ အဲဒီ မတွေ့ညီတာတွေ အများကြီးရှိတဲ့ ပေါင်းစပ်မှု နှာ ကျွန်တော်တို့ နားလည်မှု လေးတွေနဲ့ သွားနိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်တာထက် ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောချင်တယ်။ သူ့ရဲ့ နားလည်မှု၊ ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်တဲ့အလုပ်တွေ၊ ဖြစ် ချင်တဲ့အရာတွေအပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ နားလည်ပေးနိုင်မှု၊ သူ့ရဲ့ ဝါဝင်ပေါင်းစည်းမှုပေါ်မှာ အများကြီး အများကြီးရှိတယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့။

လင်းလင်းက ယခုနှစ် ခွေးနေ့တွင် အမြွှာပူးသမီး လေးနှစ်ယောက် ရထားသည့် အတွက် ဘာမှ ထပ်မံလိုချင် တော့ပါဘူးဟုလည်း ဆိုပါ သည်။ ■ မန်းသူ

ချစ်သူဝေက
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
လင်းလင်းအတွက်
သမီးရတနာအဖြစ်လေးများကို
၂၀၁၇ ခုနှစ် နှစ်ဆန်းပိုင်းတွင်
မွေးဖွားပေးတော့မည်
ဖြစ်သည်။ ဘဝကို
အနုပညာများနှင့်
အတူတကွ လျှောက်လှမ်း
နေသည့် အနုပညာ
မောင်နှံဖြစ်သည့်အပြင်
ဂီတသံသရာများနှင့်လည်း
ပရိသတ်ကို ချိုသာမှုများ
ပေးနေသည့်
လင်းလင်းနှင့် ချစ်သူဝေက
နှစ်ယောက်တည်း
ကမ္ဘာတွင်လည်း
တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး
အလွန်ဂရုတစိုက်နှင့်
လိုက်ဖက်ညီသည့် မိသားစု
ဖြစ်သည်။ ကလေးများနှင့်
ပတ်သက်ဆက်သွယ်မှု
ခံစားချက် မေးခွန်းများကို
လတ်တလော အများဆုံး
ဖြေနေရသည့် အခြားတို့
မေမေ ချစ်သူဝေ ရင်ထဲက
အမြဲတော့ဖေဖေအကြောင်း
သိချင်လာမိသည်။
လိုက်ဖက်သည့်ဘဝကို
ဘယ်လိုအချက်တွေနှင့်

လျှောက်လှမ်းသည်ဆိုသည်
ကို သိချင်လာမိသည်။ ထို့
အတွက်ကြောင့်ပင်...။
ကိုလင်းကို ဘယ်သီ
ချင်းနဲ့ စ, နှစ်သက်ခဲ့တာလဲ။
သမီး သူ့ကို *ရှီပါစေ*
သီချင်းနဲ့ စ, နှစ်သက်ခဲ့တာပါ။
သောကာဘုံတို့ ဘာတို့ကိုတော့
အရင် နားထောင်ဖြစ်တယ်။
ဒါပေမဲ့ *ရှီပါစေ* ကို သမီး
အရမ်းသဘောကျတယ်။ အဲဒီ
သီချင်းလေး နားထောင်ပြီး
နောက်တစ်ခွဲလုံးနားထောင်
ဖြစ်တော့မှ သီချင်းတွေကို
ချစ်မိခဲ့တာပေါ့။
အနုပညာရှင် အိမ်
ထောင်ရှင်နှစ်ဦးအတွက်
အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ
ချစ်ခြင်းမေတ္တာအပြင် ဘယ်
အရာက အရေးကြီးဆုံးလို့
ထင်လဲ။
သမီး အတွေ့အကြုံဆို
ရင်တော့၊ သမီးထင်တာက
တော့ အပြန်အလှန် လေးစား
မှုလို့ထင်တာပဲနော်။ နား
လည်တာ၊ စာနာတာတွေက
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အပြန်အလှန်
လေးစားမှုမရှိရင် ရေရှည်
Relationship တစ်ခုကို ဆောက်
တည်လို့ မရဘူးလို့ သမီး

မြင်တယ်ပေါ့။ သမီးလည်း
ဘယ်အရာမဆို ကိုလင်းကို
လေးစားမှုလေးပေးထားသလို
ကိုလင်းလည်း သမီးကို အဲဒီ
လိုလေး ပေးတယ်။ အစ်ကိုနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ခံယူချက်၊ လုပ်
ငန်းဆောင်တာ အရာအားလုံး
ကို ထရီဇာ ကိုယ်ရဲ့အတ္တ၊
ကိုယ့်ရဲ့စိတ်နဲ့ စွက်ဖက်တာမျိုး
မရှိဘူး။ အစ်ကိုရဲ့အကြောင်း
အရာ တော်တော်များများကို
အပြင်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့
ကြည့်တယ်။ အဲဒီလိုမှ အဆင်
မပြေရင်လည်း ပွင့်လင်းလင်းလင်း
ညှိနှိုင်းတာမျိုးလုပ်တယ်ဆို
တော့လေ သမီးနဲ့ ကိုလင်းနဲ့
အိမ်ထောင်သက် ၂ နှစ်အတွင်း
မှာ ကြီးကြီးမားမား သဘော
ထား ကွဲလွဲတာမျိုး မရှိဘူး။
ပြီးတော့ ကိုလင်းကတော့
ပြောတယ်။ အချစ်ကတော့
အရေးကြီးဆုံးပေါ့(ရယ်လျက်)။
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ချစ်ဖို့လိုတယ်။ ချစ်တာမှာမှ
အပြန်အလှန် လေးစားမှုမျိုးနဲ့
ချစ်တာမျိုးဖြစ်ဖို့ လိုတယ်။
အဲဒါဆို ကျွန်တော့်တွေ လိုက်
လာပြီထင်တာပဲနော်။ ကြင်နာ
တာတွေ၊ ဖေးမတာတွေ၊
စာနာတာတွေ၊ လေးစားတာ
တွေက အဲဒီနောက်မှာ လိုက်
လာတာပေါ့နော်။ ကိုယ့်တစ်
ဖက်တည်းနဲ့လည်း လေးစား
နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ တစ်
ဖက်တည်းဆို တစ်ချိန်ကျရင်
မိုင်းမိုးကြီးလို ပေါက်ကွဲလာ
မှာပဲ။ ထရီဇာ ရှေ့ဖြစ်မယ့်
အဖြစ်အပျက်တွေကို မပြော
ဘူးနော်။ ကြိုမသိနိုင်လို့။
အခု Staynow ထရီဇာတို့
ခုလိုစိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့
ဖြတ်သန်းနေကြတယ်ဆိုတာ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်

အပြန်အလှန် လေးစားမှုနဲ့ ချစ်
ကြတယ်။ အဲဒါ အဓိကလို့
ထင်တာပဲ။
အဆိုတော် လင်းလင်း
အနေနဲ့ သူ့ပရိသတ်က သူ့ကို
လေးစားနှစ်သက်တဲ့ စကေး
တွေရှိတယ်။ ထရီဇာကရော
ကိုလင်းအပေါ် လေးစားနှစ်
သက်တဲ့အရာက...။
သူက ရိုးရှင်းတယ်။
ဖြောင့်မတ်တယ်။ သူ့ရဲ့
ရိုးရှင်းဖြောင့်မတ်တဲ့ စိတ်တွေ
က တစ်ခါတလေကျရင် ကိုယ်
အံ့သြရလောက်အောင် သူ
လူလောကမှာ နေနေတုန်း သူ
နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အရာအားလုံး
ကိုသူတွေ့သမျှတွေဟာ အရမ်း
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြောင့်
ဖြောင့်မတ်မတ်ပဲ။ အဲဒီလို
ဖြစ်တဲ့အခါ တစ်ခါတလေကျ
ရင် ထရီဇာတို့ လူလောကက
အလိုလို သတ်မှတ်လိုက်တဲ့
စည်းတွေ၊ ဘောင်တွေဆိုတာ
ရှိတယ်။ ဒါ ယဉ်ကျေးတယ်၊
ဒါ ရိုင်းတယ်ပေါ့။ အဲဒီလို
သဘောထားကွဲပြားစရာတွေ
ရှိကောင်း ရှိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ
လည်း သမီးက သူ့လုပ်ရပ်
တိုင်းကို ခုထိတော့ ဂုဏ်ယူ
တယ်။ နှစ်သက်တယ်။
ထရီဇာ မကြိုက်ချင် မကြိုက်
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထရီဇာ အမြဲ
ဂုဏ်ယူတယ်(ရယ်လျက်)။
တစ်ခါတလေ အစ်ကို ဆုံး
ဖြတ်လိုက်တဲ့ အရာတစ်ခု
ကြောင့် 'ဟယ်' ဆိုပြီးတော့
အနေရခက်တာမျိုး ရှိပေမဲ့
အဲဒီ အနေရခက်တဲ့အပေါ်မှာ
အစ်ကိုရဲ့စိတ်တွေအားလုံး
ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ အားလုံး
ကို ဂုဏ်လည်း ယူတယ်။
သဘောလည်း တူတယ်။

One Minute Interview ကြုံရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

အနေရခက်စေတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတောင် သဘောတူ ဂုဏ်ယူသူ

မနိုးသူ

အခု ကိုယ်ဝန်ဆောင်
နေတာကို ကိုလင်းက ဘယ်လို
ဆွဲ ဖြည့်ဆည်းပေးနေရလဲ။
ကိုယ်ကလေး ကိုယ်ဝန်
နဲ့ ချိတ်တည်းက ခံစားရတဲ့
ဆန္ဒနာတွေက များတာပေါ့။
ထရီစာကိုဆို ကိုယ့် အမျိုး
အားကလည်း အရမ်း ဂရု
စိုက်တယ်။ အမေကလည်း
အရမ်း ဂရုစိုက်တယ်။ အဖေ
ကလည်း ဂရုစိုက်တယ်။
အစ်မတွေကလည်း ဂရုစိုက်
တယ်။ အနားမှာ လုပ်ပေး
မယ့်သူက အပြည့်ပေါ့နော်။
အဲဒါတောင်မှ ကိုယ်က အား
လည်းတာတွေ ဖြစ်တာလေ။
ပြီးတော့ ကိုယ်ဝန်စုဆောင်
ချိန်မှာ ပြောင်းလဲလာတာတွေ
ကို သမီး သေချာ မသတ်
မှတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ အဲဒီမှာ ဒဏ်
ခံရဆုံးကတော့ ကိုလင်းနဲ့

မေမေပေါ့။ ထရီစာကို
အားလည်းအပေးရဆုံးကတော့
ကိုလင်းနဲ့ မေမေပေါ့။
အဲဒီအတွက်လည်း
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
မေမေကတော့ ပြောစရာ
မလိုအောင် ဂရုစိုက်တယ်။
ကိုလင်းကလည်း အလုပ်
တွေနဲ့ကြားက ဂရုစိုက်
ရှာတယ်။ စောင့်ရှောက်
ရှာတယ်။ ချစ်သူဝေက
လင်းလင်း၏
အောက်တိုဘာ
၂ ရက်တွင် မန္တလေးမြို့၌
ပြုလုပ်ခဲ့သည့် မွေးနေ့
Show, Music Tour
Show သို့လိုက်ပါ
အားပေးခဲ့သည်။

■
မနိုးသူ

ဂီတသက်တမ်း
 ၁၆ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည့်
 ဇော်ပိုင်
 ယနေ့ပရိသတ်များ
 အဆက်မပြတ်ဘဲ
 ဂီတအနုပညာများ
 လုပ်နိုင်နေဆဲ
 အဆိုရှင်တစ်ဦး
 ဖြစ်သည်။
 တစ်ကိုယ်တော်အခွေ၊
 အတွဲအခွေ၊ Selection
 အခွေများတွင်
 အမြဲမြင်တွေ့
 ရသည့်သူလည်း
 ဖြစ်သည်။
 အချစ်သီချင်းများနှင့်
 အသားကျနေဆဲ
 ဇော်ပိုင်နှင့်
 တွေ့ဆုံမှုတွင်...။
 ကောင်းကောင်း
 စီစဉ်တဲ့ အခွေမှာ
 ဘယ်လိုသီချင်းလေး
 ဆိုထားလဲ။ အချစ်
 သီချင်းပဲလား။
 ၄/၇တန်ဖိုး ဆိုတဲ့
 ကောင်းကောင်း
 ရေးထားတဲ့
 သီချင်းလေး
 ဆိုဖြစ်တယ်။

အချစ်သီချင်းလေးပဲ။
 ကိုယ့်ရဲ့
 ဆယ်စုနှစ်ကျော်
 ဂီတသက်တမ်းအရရော၊
 အသက်အရွယ်အရရော
 အချစ်သီချင်းတွေ
 ဆိုတာ ဘယ်လို
 Mood ဖြစ်လာလဲ။
 ကိုယ်တိုင်ခံစားချက်ကရော
 ဘယ်လိုပြောင်းလဲလာလဲ။
 ဒီအရွယ်မှာတော့
 နည်းနည်း ရင့်ကျက်တဲ့
 သီချင်းဘက်အပိုင်းကို
 ပိုရောက်လာပါတယ်။
 ကိုယ်တိုင်လည်း
 အဲဒီလို အမျိုးအစားကို
 ပိုကြိုက်လာပါတယ်။
 မြီးကောင်ပေါက်
 စာသားမျိုးကတော့
 အရင်ကလောက်
 ထပ်တူ မကျတော့ဘူးပေါ့။
 သီချင်းအပ်ရင်လည်း၊
 ဆိုခိုင်းရင်လည်း
 ရွေးလာပြီ ပေါ့။
 ရွေးလာပါပြီ။
 တစ်ခါတလေကျရင်
 ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပုံစံကို
 တေးရေးကို ပြောပြီး
 ကြိုတင်ပြီးတော့

ညှိနှိုင်းပြီး အပ်ရပါတယ်။
 အခုလတ်တလော
 လုပ်ဖြစ်နေတဲ့
 ဂီတတွေကရော။
 အခုလတ်တလော
 လုပ်ဖြစ်နေတာက
 အရင်ဆုံးထွက်ဖြစ်မှာက
 ZPNI လေ။ ဖြူဖြူတို့၊
 အိုင်ရင်းတို့၊ နီနီတို့နဲ့
 ဆိုထားတဲ့ အခွေပေါ့။
 အဲဒါကို Music Video
 ရိုက်နေပါတယ်။
 ဒီနှစ်ထဲမှာ
 နှစ်ကုန်ပိုင်းမှာ
 ထွက်ဖြစ်မယ်။
 ရိုက်ကူးပြီးစီးမှု
 အနေအထားကရော...။
 တစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက်
 ပြီးသွားပါပြီ။ အခုက
 မိုးအရမ်းရွာနေတော့လေ
 ရိုက်လို့က
 သိပ်အဆင်မပြေလို့
 ခဏ နားထားတယ်။
 Outdoor တွေက
 မိုးနည်းနည်းခဲတာနဲ့
 နယ်တွေ ထွက်ရိုက်ဖို့
 ရှိပါတယ်။
 မချောသုံးယောက်
 ကိုယ်တစ်ယောက်
 ဆိုတော့
 ရိုက်ကူးရေးပုံစံရော
 ဘယ်လို ဖြစ်မလဲ။
 မချောသုံးယောက်
 ကိုယ်တစ်ယောက်
 (ရယ်လျက်) သူတို့နဲ့
 စုံတွဲတွေကျတော့ စုံတွဲ
 သရုပ်ဆောင်ရတယ်။
 ကိုယ့် Single ကျတော့
 Single တွေပဲ
 သွားမှာပေါ့။
 Live Show ပုံစံလည်း
 ပါမယ်။ Story လည်း

ပါမယ်။ အိုင်ရင်းနဲ့
 နှစ်ပုဒ်ဆိုရင်
 သီချင်းထဲက
 Story လေးကို
 ကိုယ်စားပြုတဲ့
 Model တွေ ပါသလို
 ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်
 စုံတွဲအဆိုကဒီတွေ
 ပါတယ်။
 နီနီနဲ့ကျတော့လည်း
 သီချင်းစာသား
 အဓိပ္ပာယ်ကို
 လိုက်ပြီးတော့
 ကိုယ်တို့ ခံစားသီဆို
 သွားတာတွေ ရှိတာပေါ့။
 ဖြူဖြူနဲ့ကတော့
 မရိုက်ရသေးဘူး။
 သူက ဟိုတစ်လောက
 ပြင်သစ်သွားနေလို့လေ။
 လူငယ်တွေရဲ့ ဆန္ဒကို
 လိုက်ဖို့က
 အရင်ကခေတ်နဲ့
 အခုခေတ်က
 မတူတော့ဘဲ
 အရမ်းကွဲပြားနေတော့
 ကိုဇော်ပိုင်တို့ဘက်က
 ဘာတွေ
 စဉ်းစားပြီးပေးရလဲ။
 တော်တော်
 Change သွားရလား။
 ကာလလည်း
 ကြာပြီပေါ့နော်။
 ကျွန်တော်တို့
 အရင်က
 ရိုက်ထားတာတွေနဲ့တော့
 နည်းနည်းတောင်
 မဟုတ်ဘူး၊
 အများကြီး ကွာပါတယ်။
 နည်းပညာပိုင်းရော၊
 ကင်မရာကအစ၊
 အသုံးပြုတဲ့
 ရိုက်ကူးရေးပစ္စည်းက

One Minute Interview ကြံရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

ဦးကောင်ပေါက် စာသားတွေနဲ့ ထပ်တူမကျတော့ဟဲ့ ဇော်ပိုင်

မနိုးသူ

ဆော်တော် ကွာပါတယ်။
 ငြိတော့ ဇာတ်လမ်းကို
 ဧည့်စားတွေးခေါ်မှု
 အပိုင်းလည်း
 အိမ်နိမိတ်တွေရဲ့
 အမြင်တွေလည်း
 ကွာပါတယ်။
 အားလုံးကတော့
 ခန့်ကိုင်ခင်က
 သေချာညှိနှိုင်းပြီး
 ထုတ်ကြရတာပါပဲ။
 ခန့်ကိုင်ခင်က
 သေချာညှိနှိုင်း
 စုတ်တည်နိုင်အောင်
 အားပေးနေကြသည့်
 ခန့်ကိုင်ခင်ကို
 ကျေးဇူးတင်သည်
 ထုလည်း
 ခြောက်သည်။

■
မနိုးသူ

တေးရေးတေးဆို
 ကောင်းကောင်းက
 စီစဉ်သူ၊
 ထုတ်လုပ်သူအဖြစ်
 ပထမဆုံး
 အကောင်အထည်
 ဖော်လိုက်သည့်
 မှန်းတယ် အချစ်အတူ
 အခွေတွင် သူ၏
 Idol များဖြစ်သည့်
 Rစာနည်၊ ဇော်ဝိုင်း၊
 ဖြူဖြူကျော်သိန်းတို့နှင့်
 ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး
 သူ၏လက်ရာ
 အချစ်သီချင်းများကို
 နားဆင်ကြရမည်
 ဖြစ်သည်။
 စီစဉ်သူတစ်ဖြစ်လဲ
 တေးရေး၊ တေးဆို
 ကောင်းကောင်းနှင့်
 တွေ့ဆုံမှု
 One Minute တွင်...။
 Rစာနည်၊ ဇော်ဝိုင်း၊
 ဖြူဖြူကျော်သိန်းတို့နှင့်
 အခုလို
 တေးစီးရီးလေး
 လုပ်ဖြစ်တာက...။
 သူတို့က ကျွန်တော့်
 Idol လို့

ပြောလိုရပါတယ်။ အရမ်း
 လည်း ကောင်းတယ်။ သူတို့
 သီချင်းလေးတွေ နားထောင်
 ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်တို့
 သီချင်းဆိုတတ်လာတယ်လို့
 ပြောလိုရတယ်။ သူတို့က
 ကျွန်တော် အရမ်း ကြိုက်တဲ့
 အဆိုတော်တွေပါ။
 ဒါက ကောင်းကောင်း
 ရဲ့ အိပ်မက်လို့ရော ပြောလို့
 ရလား။ အရင်တုန်းက စိတ်
 ကူးတွေကရော...။
 ကျွန်တော့် အရင်က
 စိတ်ကူးဆိုရင် ဒီလောက်ထိ
 တောင် အိပ်မက် မမက်ရဲခဲ့ပါ
 ဘူး။ ဒီလို အဆိုတော်တွေနဲ့
 လက်တွဲပြီး လုပ်နိုင်မယ်လို့
 တောင် မထင်ခဲ့မိပါဘူး။ ဒါ
 ပေမဲ့ တစ်ခုရှိတာက ကျွန်
 တော့် အိပ်မက်ကို အကောင်
 အထည်ဖော်နိုင်ဖို့တော့ ကျွန်
 တော် ကြိုးစားတယ်။ ဒီအခွေ
 လေး ဖြစ်ဖို့ ဘယ်လောက်ထိ
 မျှော်မှန်း လုပ်ဆောင်ခဲ့လဲဆို
 ရင် ကျွန်တော် ကားတစ်စီး
 တောင် ကုန်သွားတယ်ဗျ။
 ကျွန်တော် အရမ်းချစ်တဲ့၊
 ကျွန်တော် ဝယ်ထားတဲ့ ကား
 ကို ရောင်းပြီး ဒီအခွေကို လုပ်

တာပါ။ ဒါကလည်း ပရိ
 သတ်အပေါ် ကျွန်တော်ထား
 တဲ့ စေတနာပါ။ ပြီးတော့
 အစ်မသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်
 က မီဒီယာတွေကို မျက်နှာ
 သိပ်မပြတဲ့သူပါ။ ဒါက
 လည်း ကျွန်တော်က အခန်း
 ထဲမှာပဲ သီချင်းတွေ ရေးရ
 တာ ကြိုက်တယ်။ အားတဲ့
 အချိန်မှာ ငါးမျှားတယ်။ အဲဒါ
 ကတော့ ကျွန်တော့် ဝါသနာ
 ဗျ။ တားလို့ မရတဲ့ ဝါသနာ
 တစ်ခုပါ။ ပြီးရင် ကရင်
 လောက အတွက် လည်း
 သီချင်းတွေဆိုတယ်။ ဆိုတော့
 ဒီဘက်ကို သိပ်မရောက်ဖြစ်
 ဘူး။ ခုတော့ ဒီဘက်ကို ပြန်
 ပြီး ခြေဦးလှည့်လာပါပြီ။
 နောက်ပိုင်းလည်း အခွေတွေ
 ဆက်စီစဉ်ဖို့ ရှိပါတယ်။
 ကျွန်တော့်ရဲ့ ညီမျှခြင်း တေး
 စီးရီးကိုလည်း VCDရိုက်ဦး
 မှာပါ။ အိုင်ရင်းကလည်း
 ကျွန်တော့်ကို အခြား ကူညီခဲ့
 တဲ့ အပိုင်းလေးတွေလည်း
 ရှိပါတယ်။
 အဲဒီအကြောင်းကို ဆက်
 မပြောဘဲ ရပ်လိုက်တယ်
 လား။ ဆက်ရှင်းပြပေးလေ။
 မဟုတ်ပါဘူး။ အိုင်
 ရင်းကလေး မဖြူတို့ကို ဆက်
 သွယ်တဲ့အပိုင်းတွေမှာ ကူညီ
 ပေးတယ်။ ဥပမာ-ဒီအခွေ
 စီစဉ်ချိန်မှာ မဖြူက ပြင်သစ်
 ကို သွားနေတယ်။ အိုင်ရင်း
 ကပဲ Facebook ကနေ မဖြူနဲ့
 ဆက်သွယ်ပေးတယ်။ ကျွန်
 တော်ကတော့ Facebook
 လည်းမသုံး၊ ဘာမှကို မသုံး
 တဲ့သူပါ။ အဲဒါကတော့
 ကမ္ဘာမှာ ကျွန်တော်တစ်
 ယောက်ပဲ ရှိမယ်နဲ့တူတယ်။

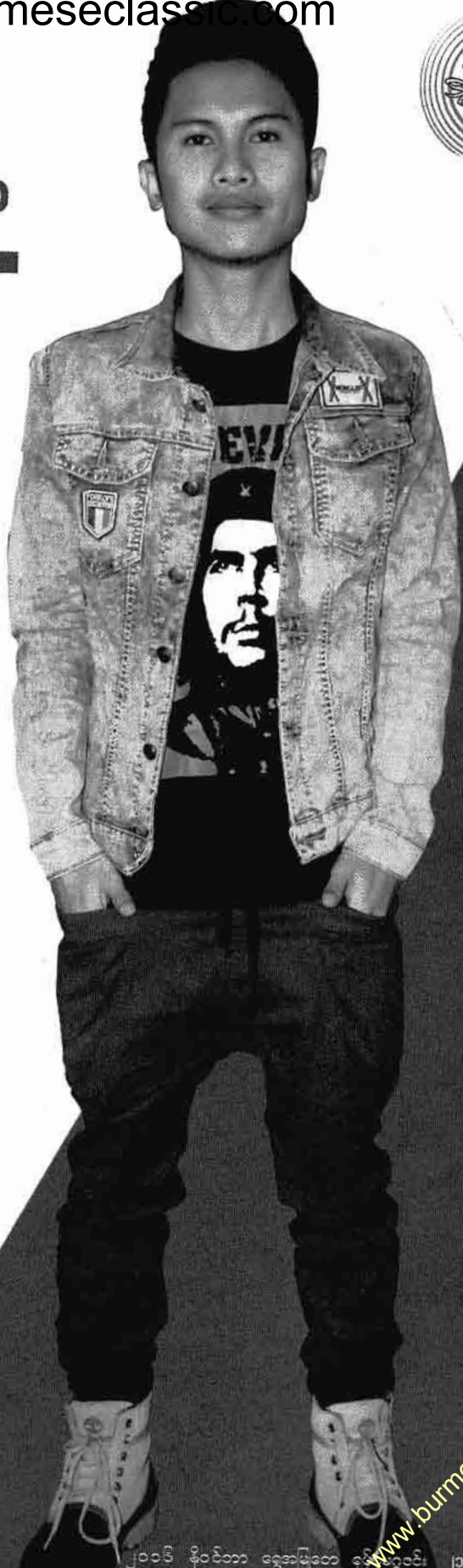
ဒီ မှန်းတယ်...
 အချစ်အတူ
 တေးစီးရီးလေးကို
 ပြန်နားထောင်
 ကြည့်တဲ့အခါ
 ကောင်းကောင်း
 စိတ်ကြိုက် ဖြစ်ရဲ့လား။
 ဖန်တီးမှုအပိုင်းမှာရော
 ဘယ်လိုခံစားမိလဲ။
 ကျွန်တော် အရမ်းကို
 စိတ်ကြိုက်ဖြစ်တယ်ဗျ။
 ကျွန်တော့်အတွက်က
 သီချင်းတစ်ခွေကို
 ငါးခေါက်ထက်အပြင်
 ပိုနားမထောင်ဘူး။
 ဒါပေမဲ့
 ကျွန်တော်စီစဉ်တဲ့
 အခွေဖြစ်နေလို့လား
 မသိဘူး။
 တောက်လျှောက်
 နားထောင်ဖြစ်နေတယ်။
 ဒီအခွေမှာရော
 အရှေ့ပိုင်းမှာ
 ကောင်းကောင်းရေးခဲ့သမျှ
 အချစ်သီချင်းတွေချည်းပဲ
 အများဆုံး။
 ကောင်းကောင်း
 ရင်ထဲက အချစ်အပေါ်
 ခံစားမှုက...။
 ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ
 တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။
 အချိန်တန်ရင်တော့
 ပရိသတ်ကို ချပြမှာပါ။
 ပရိသတ်ကို
 လေးစားတဲ့အနေနဲ့ပါ။
 အခုတော့ ကျွန်တော်က
 မထိုင်ခင်
 ခြေမဆန့်ချင်တဲ့
 သဘောပါ။
 ကောင်းကောင်း
 အချစ်ကလည်း သီရင်း၊
 သီချင်းကလည်း

One Minute Interview ကြံရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

ရင်ဘတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်ပဲရှိတဲ့ ကောင်းကောင်း

မန်းသူ

အချစ်ပဲပေါ့။
 ဟုတ်ပါတယ်။ အချစ်
 ကလည်း အရမ်းတန်ဖိုး
 နှိုသလို သိချင်းကလည်း
 ကျွန်တော့်ဘဝအတွက်
 အရမ်းတန်ဖိုးရှိပါတယ်။
 သိချင်းက ကျွန်တော့်ဘဝ၊
 Music က ကျွန်တော့်ဘဝပါ။
 ကျွန်တော် သေသည်အထိ
 တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ
 Music အတွက်
 ကျွန်တော်ပေးဆပ်သွားမှာပါလို့
 ဖီနိုသတ်ကို ကတိပေးပါတယ်။
 ကောင်းကောင်းက
 ဖီနိုသတ်အတွက်
 အမြဲကြိုးစားနေကြောင်း၊
 မိမိကိုပေးဖန်ပါအကြံပေးပါ၊
 သေချာထက် ပိုကြိုးစားမှာ
 ဖြစ်ကြောင်း၊ ပွဲစီစဉ်သူ
 အဖြစ်လည်း
 ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးကြောင်း
 ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

■ မန်းသူ

www.burmeseclassic.com

ခံစားမှုပြင်းထန်သည့်
အချစ်သီချင်း၊
အသည်းကွဲ
အချစ်သီချင်းများ
သီဆိုရင်
ဝိပြင်လွန်းသည့်အတွက်
ပရိသတ်အပြည့်
ရရှိခဲ့သည့်
အိုင်ရင်းစင်မာမြင့်က
တကယ်တမ်းတွင်
အသည်းမကွဲဖူးသေးတဲ့
သူပါဟု ဖွင့်ဟ
လာသောအခါ...။
ညီမက
အချစ်သီချင်းတွေ၊
ခံစားမှုတွေ ပြင်းထန်တဲ့
သီချင်းတွေနဲ့ နာမည်
ပိုရတယ်။
ညီမကိုယ်တိုင်ကရော
အချစ်သီချင်းတွေ
ဆိုရတဲ့အချိန် ဘယ်လို
Mood ထည့်လဲ။
ညီမကိုယ်တိုင်
ကတော့လေ တစ်ခါမှတော့
အသည်းမကွဲဖူးဘူးရှင်။
ညီမအနေနဲ့ ပထမဦးဆုံး
ချစ်သူလည်း
တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်။
အဲဒီတစ်ယောက်တည်းသော
ချစ်သူနဲ့လည်း ညီမ ခုထိ

လက်တွဲတုန်းပဲ ဆိုတော့လေ။
ဒါပေမဲ့ ကိုကောင်းကောင်းက
ပေးရင်အသည်းကွဲတာတွေပဲ
များတယ်။
ဒါဆို သူက ကွဲဖူးတယ်
နဲ့ တူရဲ့။
သူလည်း မကွဲဖူးဘူး
(ရယ်လျက်)။ သူလည်း
အသည်းမကွဲ၊ ကိုယ်လည်း
အသည်းမကွဲဖူးပါဘူး။ ဒါ
ပေမဲ့ သူက သူငယ်ချင်း
အပေါင်းအသင်းတွေ ပြောတာ
ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားက ကြား
လာတဲ့ စာသားလေးတွေပေါ့။
ပြီးတော့ တချို့ဟာတွေကျ
တော့လည်း လိုက်ခံစားဖို့က
ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်
မရှိတော့ သူငယ်ချင်းတို့၊ မိတ်
ဆွေတို့ဆီက ခံစားမှု အငှား
တော့ယူရတယ်။ နည်းနည်း
တော့ ပိုခက်ခဲသွားတာပေါ့။
အသံပိုင်နဲ့ ပတ်သက်
လို့၊ အဆိုနဲ့ပတ်သက်လို့
လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုတို့၊
သင်တန်းတက်မှုတို့ရော ရှိခဲ့
ဖူးလား။
မရှိဘူးရှင်။ ညီမမှာ
လေ့ကျင့်တာ သက်သက်တော့
မရှိခဲ့ပါဘူး။ ညီမ ငယ်စဉ်
၅ နှစ်အရွယ်ကတည်းက

ဘုရားကျောင်းမှာ သီချင်း
ဆိုနေကျပါ။ ဘုရားသခင်
ကောင်းချီးပေးတယ်ပဲ ပြော
ရမှာပါ။
အခု ညီမရဲ့ ချစ်သူက
လည်း ညီမလိုပဲ သီချင်းတွေ
ဆိုတဲ့အပြင် သီချင်းတွေ ရေး
တယ်။ ကိုယ်ပိုင် တေးရေး
ဆရာ ရထားတယ်။ သူနဲ့
ခံစားချက်တွေ ဘယ်လို
ဖလှယ်ကြလဲ။
ညီမကတော့ ငါတော့
ဖြင့် ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်လို
သီချင်းလေး လိုချင်တယ်
ဆိုတာမျိုးတော့ ပြောတယ်
ရှင်။ အမြဲတမ်း ဆိုနေရတာ
ရိုးလာရင်တော့ ငါဒီလိုလေး
တော့ ပြောင်းဆိုချင်တယ်လို့
ပြောတာမျိုး ရှိတယ်။ တစ်ခါ
တလေကျတော့လည်း တေး
ရေးဆရာက ရေးရတာ များ
လာရင် ဒါတွေချည်းပဲ ဖြစ်
လာတတ်တယ်။ နည်းနည်း
တော့ အိုင်လာတာပေါ့နော်။
သူလည်း(ကိုကောင်းကောင်း)
အမြဲ အကောင်းချည်းပဲတော့
မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတလေ
သူလည်း ထပ်တယ်။
ယောကျာ်းလေးသီချင်းနဲ့
လာဆင်နေတတ်တယ်။ အဲဒါ
မျိုးကျရင် မကြိုက်ဘူးပေါ့။
၁၀ ပုဒ်ထဲမှာမှ အိုင်ရင်းက
၄ ပုဒ်လောက်ပဲ ဖြန့်ရွေးတာ။
ဒါဆို ကိုယ်ပိုင်စိတ်
ကြိုက်လည်း တေးရေးကို
ခြယ်လှယ်သေးတာပေါ့။
အဲဒီလိုများ ဖြစ်သွား
သလား မသိပါဘူး။ အစ်မ
ရယ်(ရယ်လျက်)။
သီချင်းတွေကို ချစ်တဲ့
အိုင်ရင်းက သီချင်းတွေနဲ့
အတူ ဖြတ်သန်းနေတယ်။
နှစ်ယောက်စလုံးက အနု

ပညာရှင်တွေပဲ ဖြစ်နေကြ
တော့ ဘယ်လို နားလည်မှုနဲ့
တည်ဆောက်နေရလဲ။
အဓိကကတော့ အိုင်
ရင်းက အလုပ်များတဲ့သူပေါ့
နော်။ သူတစ်ယောက်တည်း
ရဲ့သီချင်းတွေပဲ ဆိုရတာ
မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူများ သီချင်း
တွေလည်း ဆိုရတယ်။ အဲဒါ
ကို သူ နားလည်ပေးရတယ်
ပေါ့နော်။ ပြီးတော့ အိုင်ရင်း
က စီနီယာ အဆိုတော်ကြီးရဲ့
ပွဲတွေမှာ အမျိုးသား အဆို
တော်တွေရော၊ အမျိုးသမီး
အဆိုတော်တွေနဲ့ရော တွဲပြီး
ဆိုရတာရှိတယ်။ အဲဒီအပေါ်
မှာ သူက အကြံပေးရတာမျိုး၊
ပံ့ပိုးပေးရတာမျိုးတော့ အနည်း
ငယ် ရှိပါတယ်။ သူ့ဘက်က
အိုင်ရင်းကို ပိုပြီး နားလည်
ပေးရတာ များလိမ့်မယ်ရှင်။
အိုင်ရင်းက မနေ့ကလို ခရီး
သွားတယ်။ ဒီနေ့ ပြန်ရောက်
တယ်။ နောက်နေ့မနက်ကို
ခရီးပြန်ထွက်တယ်ဆိုတော့
အချစ်အတွက် အိုင်ရင်း အချိန်
မပေးနိုင်ဘူး။ ဒါကို သူ
အများကြီး နားလည်ပေးရပါ
တယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ နား
လည်ထားတာ တစ်ခုက နား
လည်မှုထက်စာရင် ကိုယ်က
ခရစ်ယာန်တစ်ယောက် ဖြစ်
တဲ့အတွက်ကြောင့် အရာ
အားလုံးဘုရားသခင်သိတယ်။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုနဲ့ ဘုရားကို
ဘယ်သူမှ ညာလို့ မရဘူး။
မကောင်းတာလုပ်ရင်
မကောင်းတဲ့ အတိုင်း သွားမှာ
ပဲ။ ကောင်းတာလုပ်ရင်
ကောင်းတဲ့ အတိုင်း သွားမှာ
ပဲ။ အိုင်ရင်းက သူ့အပေါ်မှာ
အခြေသစ္စာရှိပေးတယ်။ သူက
သာ တစ်ခုခု ပြောင်းလဲခဲ့ရင်

One Minute Interview ကြိုရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

အသည်းမကွဲဖူးတဲ့ အိုင်ရင်းစင်မာဖြင့်နဲ့ အသည်းမကွဲဖူးတဲ့ သုရဲချစ်သူ

မန်းသူ

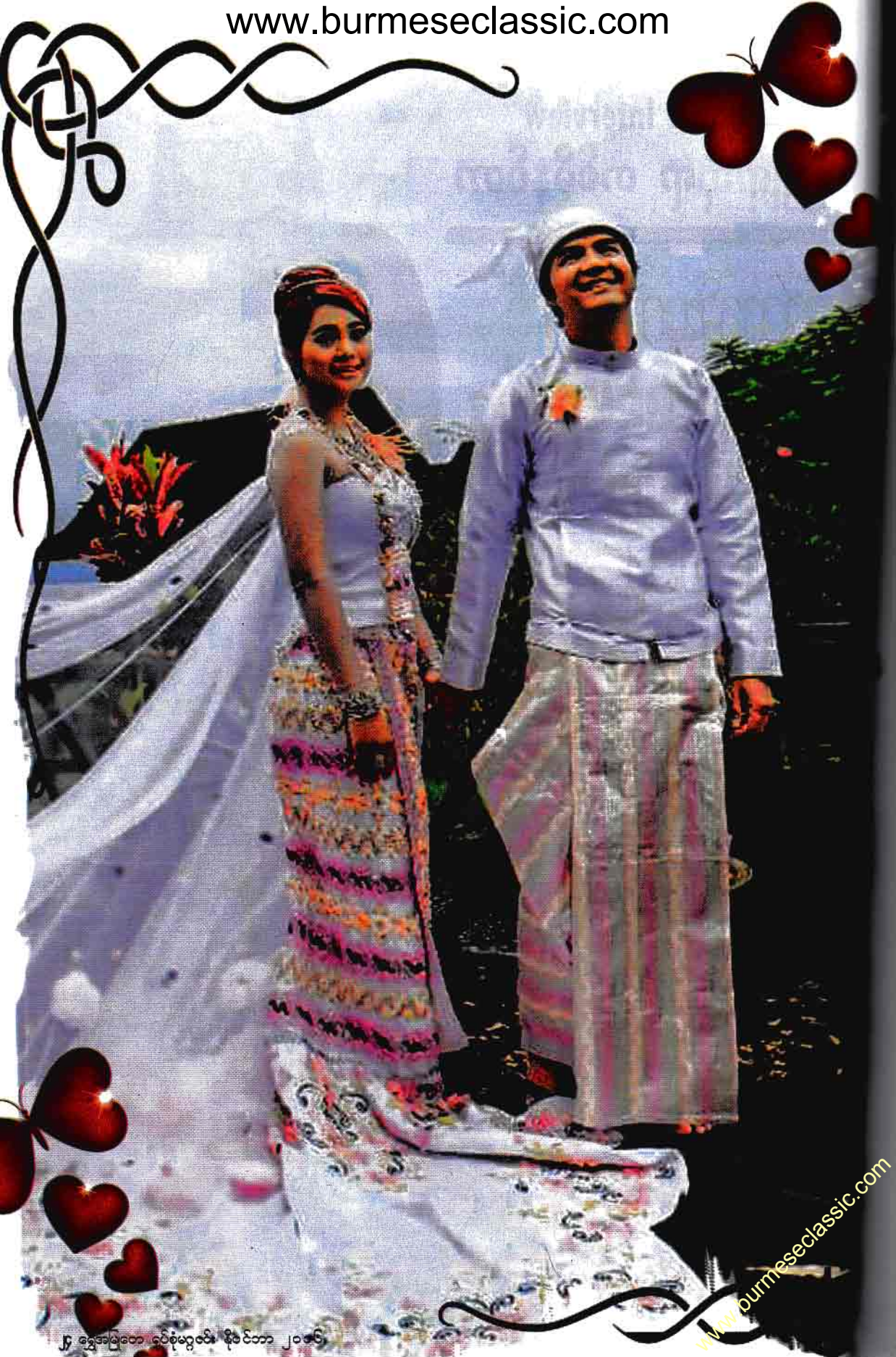
ဘုရားဆုံးဖြတ်မှာပဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ စိတ်ကို လွှတ်ထားတယ်။ အသက်ကြီးလာတာနဲ့ အမျှ စိတ်ကို လွှတ်ထားတော့လည်း ပေါ့ပါးသွားတာပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ ဖြတ်သန်းလိုက်တာ သက်သာတာပေါ့။

အိုင်ရင်းက ချစ်သူက အနေအေးသည့်အတွက် ပိုပြီး စိုးရိမ်သည်ဟုလည်း ဆိုပါသည်။ အိုင်ရင်းက တတိယတစ်ကိုယ်တော် တေးစီးရီးအတွက်လည်း ပြင်ဆင်မှုများ စတင်နေပြီဖြစ်သလို ချစ်လို့ ဒုတိယတစ်ကိုယ်တော် တေးစီးရီးအတွက် VCD ရိုက်ကူးမှုများ ပြုလုပ်နေပြီး အမြန်ဆုံး ထွက်နိုင်ရန် စီစဉ်နေသည်ဟု သိရသည်။

■ မန်းသူ

www.burmeseclassic.com

မကြာခဏမှာ ကြိုက်မယ် မင်းညီနဲ့ ခိုင်ဝေသူ

မကြာခဏမှာ
ကြင်နာမယ့်သူများထဲ
အကယ်ဒမီ မင်းညီလည်း
ပါဝင်ပါတယ်။
တစ်သက်လုံး
တစ်ကိုယ်တည်းနေခဲ့တဲ့
မင်းညီက သူ့ရဲ့ချစ်သူ
ခိုင်ဝေသူနဲ့ မကြာခဏ
မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲ
ကျင်းပတော့မယ်လို့
သိရတဲ့အတွက်
မင်းညီရဲ့ခံစားမှုများကို
မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
မင်းညီနဲ့ ခိုင်ဝေသူတို့
ဘယ်တုန်းကတည်းက
ချစ်သူတွေ
ဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ၊
ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့ကြတာလဲ။
ဒီလိုပါပဲ။
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့
မိတ်ဆက်ပေးမှုနဲ့
တွေ့ခဲ့ကြပြီး ချစ်သူတွေ
ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ။
လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်
ကတည်းကဆိုတော့
အစတော့ ပြန်မဖော်
ချင်တော့ပါဘူး။
အကြောင်းကြောင်းကြောင့်
အခုမှ လက်ထပ်
ဖြစ်တာပါ။
မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်လို
ကျင်းပသွားမှာလဲ။
ဘယ်နှပွဲ ကျင်းပမှာလဲ။
အဲဒီလိုကြီးတော့
ဧည့်ပါဘူး။ သိတဲ့အတိုင်း
ကိုယ့်အသက်ကလည်း
ငယ်တော့တာမဟုတ်ဘူး။
အဲဒီတော့ ရင်းနှီးတဲ့
မိတ်ဆွေတွေကို

နီ ဗို တယ် ဟို တယ် မှာ
နီဝင်ဘာ ၂၇ တနင်္ဂနွေနေ့
ညမှာ ညစာ နဲ့
တည်ခင်းစဉ်ခံပြီး မင်္ဂလာ
စဉ်ခံပွဲအကျဉ်းပဲ လုပ်သွား
မှာပါ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
ကြီးလည်း မလုပ်ချင်ပါ
ဘူး။ ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ
လည်း လုပ်လို့မသင့်ဘူးထင်
တယ်။ အမှတ်တရပွဲလေး
တစ်ပွဲ လုပ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့
သဘောပါပဲ။
ဆယ်နှစ်အထိ ခိုင်ခိုင်မြဲ
မြဲ ဘယ်လိုလက်တွဲခဲ့ကြတာ
လဲ။
အဲဒါကတော့ နှစ်
ယောက်စလုံး တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် နားလည်ပေး
ကြတယ်။ ပြဿနာလေးတွေ
ကတော့ ရှိတာပဲ။ တစ်
ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
နားလည်မှုယူပြီးတော့ ဖြေ
ရှင်းရတာပေါ့။ ပြဿနာဆို
တာ ကိုယ့်ဘက်ကမရှိရင် သူ
ဘက်ကရှိမယ်။ သူ့ဘက်က
မရှိရင် ကိုယ့်ဘက်က ရှိနိုင်
တယ်။ ဒါမှမဟုတ် နှစ်
ယောက်စလုံးလည်း ရှိချင်ရှိ
မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်က
လျော့သင့်တာလျော့၊ ကိုယ့်
ဘက်ကလည်း လျော့သင့်
တာလျော့ ဒီလိုပဲ အတူတူ
ကူးခပ်ခဲ့ကြရင်း လျှောက်
လှမ်းလာတာပါပဲ။

အခုဆိုရင် မင်္ဂလာပွဲ
အတွက် ကြိုတင်ရင်ခုန်နေပြီ
လား။
အင်းပေါ့၊ ဘယ်လိုပြော
ရမှန်းကို မသိဘူး။ ကိုယ်က
အလုပ်တွေကိုလည်း ဆက်
တိုက်လုပ်နေရတယ်။ ဒီကြား
ထဲ မင်္ဂလာပွဲအတွက် စီစဉ်ရ
တာပေါ့။ ပုံစံကူညီစီစဉ်ပေး
တဲ့သူတွေကောင်းလို့ပါ။ မင်္ဂ
လာပွဲအတွက် Pre Wedding
ကိုတောင် အင်းလေးမှာ ချစ်
သူသာ ဖုန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်ခဲ့လျှင်
သွားရိုက်ရင်း ဓာတ်ပုံဆရာ
ခေါ်ပြီး ရိုက်ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။
မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်လိုကျင်းပ
မယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့
တောင် မစဉ်းစားရသေးဘူး။
ရက်က နီးနေပြီဖြစ်ပေမဲ့ ဖိတ်
စာလည်း သေချာမလုပ်ရ
သေးဘူး။ အစီအစဉ် သေချာ
မဆွဲရသေးတော့ ဘယ်လိုပွဲ
ထွက်မယ်လို့တောင် ပြောလို့
မရသေးဘူး။

အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင်
သားတွေသမီးတွေရော
တစ်ခါတည်းယူဖြစ်မှာလား။
ရရင် လိုချင်ပါတယ်။
အမြန်ဆုံးလိုချင်ပါတယ်လို့
တောင် ပြောချင်ပါတယ်။
ကျွန်တော်ကလည်း
အသက်ကြီးပြီလေ။
အရမ်းလိုချင်တာ
မဟုတ်ပေမဲ့
ရရင်တော့ လိုချင်ပါတယ်။
မိသားစုလေးနဲ့
မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်လေး
နေခွင့်ရတာပေါ့။
လောကကြီးမှာ
နှစ်ယောက်တည်းပဲ
လျှောက်လျှောက်၊
သုံးယောက်ပဲလျှောက်လျှောက်
လက်တွဲညီဖို့တော့
လိုပါတယ်-လို့
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

MY DREAM

‘အိမ်ထောင်မှုဘုရားတည်း၊
ဆေးမင်ရည် စုတ်ထိုး၊
ဤသုံးမျိုး ချက်မပိုင်လျှင်၊
နောင်ပြင်ရန် ခက်သည့်အမျိုး’
ဆိုသည့် ဆုံးမစာချိုးလေး
ရှိသည်။ သရုပ်ဆောင်
မိုးယုဝံကလည်း ထိုပြင်ရန်
ခက်သည့် အမှုကိစ္စများထဲမှ
အိမ်ထောင်မှုကိုပြုတော့မည်
ဖြစ်သည်။
မိဘစကားလည်း
နားထောင်ကာ
ကိုယ့်စိတ်နှလုံးနှင့်လည်း
ရွေးချယ်ခဲ့သည့်
အိမ်ထောင်ဖက်နှင့်
မကြာခင်မှာ ကြင်နာ
တော့မည့် မိုးယုဝံ၏
အကြင်နာ
အချစ်စကားလေးများကို
နားထောင်ကြည့်မိသည်။
ကိုယ့်ပါရမီဖြည့်ဖက်နဲ့
စ,တွေ့တွေ့ချင်း
မိုးယုဝံရင်ထဲမှာ ဘယ်လို
ခံစားချက် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လဲ။
ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့လဲဆိုတော့
သူ့ကို စ,တွေ့တွေ့တုန်းက
ကိုယ်နဲ့ တစ်သက်လုံး
လက်တွဲဖို့ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့။
အစစအရာရာ ဖြစ်နိုင်တယ်
ဆိုပြီးတော့ တွေးမိတယ်။
စဉ်းစားမိတယ်ပေါ့။
အချိန်ဘယ်လောက်
ယူပြီး စဉ်းစားခဲ့ရလဲ။
စဉ်းစားတာက သိပ်
မကြာဘူး အစ်မ။
လပိုင်းလောက်ပဲကြာတယ်။
စဉ်းစားပြီးတော့ တွဲကြည့်
တယ်။ တွဲပြီး သေချာ
လေ့လာတာကတစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် ပိုပြီး ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်း ရှိတယ်ဆိုတော့

မကြာခင်မှာ ကြင်နာစာ

စွမ်းသူမိုးနဲ့ မိုးယုဝံ

ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် လေ့လာကြတယ်။
တကယ်က လေ့လာတယ်
ဆိုပေမဲ့လည်း ညီမတို့ နှစ်
ယောက်က စ,တွေ့ကတည်း
က လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး
တော့ တွေ့ဖြစ်၊ တွဲဖြစ်တာ
လေ။ အဲဒီလို ရည်ရွယ်ထား
တာဆိုတော့ ညီမတို့နှစ်ယောက်
အဓိက ရှေ့ရေးတွေ တိုင်ပင်
ဖြစ်တယ်။ သူ့ရော၊ သူ့မိဘ
တွေရော အကုန်လုံးပေါ့နော်၊
နှစ်ဖက်မိဘတွေ အားလုံးက
အဆင်ပြေတယ်။ သူ့ရဲ့ပုံစံ
ရော၊ စိတ်ဓာတ်ရောကို သဘော
ကျလို့ လက်ခံဖြစ်တာပါ။
အခု ကိုယ့်တိုင်နုဖူးတွေ၊
ခွေးတွေ ကြုံရတဲ့ အချစ် ကို
ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ချင်လဲ။
အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်တာရယ်
လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်။
ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်က
တော့ ခုချိန်မှာ ညီမကို သူနဲ့
ရည်းစားအဖြစ် လက်ခံတဲ့
အချိန်ရော၊ အခု အိမ်ထောင်
ဖက်အဖြစ် လက်ခံတဲ့ အချိန်
ရော ခုချိန်ထိ စိတ်ထဲမှာ
ကျေနပ်တယ်။ ကြည်နူး
တယ်။ ကိုယ့်ဘဝအတွက်
လုံခြုံတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ
ခံစားရပါတယ်။
မိုးယုဝံတို့လို အနုပညာ
ရှင်တွေရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက်တွေ
က သူများတွေထက် ပိုပြီး
နားလည်မှု ရှိရတယ်လေ။

အဲဒီလိုပဲ မိုးယုက အနုပညာ
ရှင် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မိုးယု
အပေါ် နားလည်မှုနဲ့ လက်တွဲ
မယ့် ချစ်သူကို ဘယ်လို
ပြန်လည် ဖြည့်ဆည်းမှုတွေ
ပေးချင်လဲ။
သူကတော့ နားလည်
ပေးပါတယ်။ ညီမဘက်က
သူ့ကိုတွေ့တွေ့ထူးထူး ရှင်းပြ၊
ပြောပြနေစရာ မလိုဘူး။ သူ
က နားလည်ပေးတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ ညီမဘက်ကတော့
မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့အတွက်
မိန်းကလေးထုံးစံ အရတော့
တစ်ခုခုလိုချင်ရင် စိတ်ကောက်
တာ၊ သဝန်တိုတာ၊ ရစ်တာ
တော့ရှိတာပေါ့နော်။ သူ့ဘက်
ကတော့ အဲဒီလို မရှိပါဘူး။
မကြာခင်မှာ ကြင်နာ
တော့မယ့် ချစ်သူ စွမ်းသူမိုး
ကိုပြောချင်တဲ့စကားရှိရင်...။
အခု ညီမတို့နှစ်ယောက်
က တစ်ဘဝလုံးအတွက်ကို
ဆုံးဖြတ်ပြီး လက်တွဲပြီပေါ့
နော်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်

ယောက် ချစ်ခင်ပြီးတော့
တစ်သက်လုံး ပျော်ရွှင်စရာ
မိသားစု ဘဝလေးကိုပဲ ရယူ
ချင်တယ်လို့ပေါ့နော်။
ချစ်သူ အိမ်ထောင်ဖက်
စွမ်းသူမိုးနှင့် အောက်တိုဘာလ
၁၈ ရက် မင်္ဂလာမော်ကွန်း
တင်လက်မှတ်ရေးထိုး မင်္ဂလာ
မှ အစပြုကာ မင်္ဂလာဦး ဆွမ်း
ကျွေးမင်္ဂလာ၊ စုလျားရစ်ပတ်
ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ၊ မင်္ဂလာ
ညစာစားပွဲ စသည့် မင်္ဂလာ
၄ ပွဲဆက်တိုက် ပြုတော့မည့်
မိုးယုဝံအနုပညာမဂ္ဂီးလမ်းကို
အောင်မြင်ပျော်ရွှင်စွာ လျှောက်
လှမ်းနိုင်ခဲ့သလို ဘဝခရီးလမ်း
ကိုလည်း ချစ်သူနှင့်အတူ
အောင်မြင်ပျော်ရွှင်စွာ လျှောက်
လှမ်းနိုင်ပါစေဟု ရွှေအမြဲတော
မိသားစုက ဆုမွန်တောင်းပေး
လိုက်ပါသည်။

■
မန်းသူ

မကြာခဏမှာ ကြင်နာမယ် Wailevlyနဲ့ သန့်စင်မွန်

Hip Hop အဆိုရှင်
Wailevlyက ငါ နှစ်ကြာ
လက်တွဲသည့်ချစ်သူနှင့်
မကြာခင် ရွှေလက်တွဲ၍
ဘဝခရီးကို
လျှောက်လှမ်းခြင်း
ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပွဲ
ဆင်နွှဲတော့မည် ဖြစ်သည်။
Wailevlyနှင့် မသန့်စင်မွန်တို့
တွေ့ဆုံမှု အစ ဟုဆိုလျှင်
ဖူးစာရေးနတ်က
အိမ်ချစ်ဟု ဆိုရမည်ပင်။
Wailevlyက အခုလို
ပြောပြခဲ့သည်။
Wailevlyတို့
စ,တွေတာက...။
အိမ်ချစ်
မိတ်ဆက်ပေးတာပါ။
သူက အိမ်ချစ်ရဲ့
သူငယ်ချင်းလေ။
ကိုယ်တွေ နှစ်ယောက်
Online မှာ
စကားတွေပြောရင်းနဲ့
ရင်းနှီးမှုတွေ ရပြီးမှ
သူကို Propose
လုပ်တာပါ။ ၂၀၀၉ ခုနှစ်
အကုန်ပေါ့။
၃,၄လလောက်
ကြာပြီးတော့
၂၀၁၀ မှာ
အဖြေပြန်ရတယ်။
ဒါဆို သူက
Wailevlyရဲ့
ပရိသတ်ပဲလား။
ချစ်သူက
Wailevlyသီချင်းတွေ
မကြိုက်ဘူးလား။
ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့
သူ အစက မပြောဘူး။

ကျွန်တော့်သီချင်းတွေ မကြိုက်
သလိုနဲ့ နေနေတာလေ။ သူနဲ့
ကျွန်တော် ကြိုက်သွားတော့
မှ သူ့အကြောင်းလေးတွေ
ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတယ်။
ပထမ ကျွန်တော် ပရိုဂျက်လုပ်
ထားတုန်းကတော့ ကျွန်တော်
ကို မကြိုက်သလိုလို၊ အား
မပေးသလိုလိုနဲ့နေတာ။
သူ့ကို စ,တွေတွေချင်း
ခံစားမှုရှိမှာပေါ့။
သူက စိတ်ဝင်စားဖို့
ကောင်းတယ်။ အဲဒီတုန်းက
တော့ လူငယ်သဘာဝကြိုက်
တယ်။ ပရိုဂျက်လုပ်တယ်
ပေါ့။
သူ့ကို ဘဝခရီးဖော်
အဖြစ် ရွေးမိတဲ့ အချက်တွေ
က...။
သူက အရမ်းချောလို့
လည်း မဟုတ်ဘူး။ အဓိက၊
က သူ့ကို ပျူဖို့ ဆုံးဖြတ်မိတာ
ငါ နှစ်ကျော် တွဲလာတဲ့အချိန်
မှာ သူ့ကိုလည်း ကိုယ်က
လေ့လာတယ်။ သူကလည်း
ကိုယ့်ကို လေ့လာတယ်။
ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ထားကို သူတွေ
တယ်။ သူ့ရဲ့စိတ်ထားကိုလည်း
ကိုယ်တွေ့ရတယ်။ အဓိက
က,တော့ သူ့ရဲ့စိတ်ထား
ကြောင့်ပေါ့။ ပြီးတော့ သူက
ကိုယ့် အလုပ်အပေါ်လည်း
နားလည်ပေးနိုင်တယ်။ အဲဒီ

အပြင် သူ့မှာက တခြားအရှုပ်
အရှင်းတွေ လုံးဝ မရှိဘူး။
အဲဒါကြောင့်ပါ။
Wailevlyတို့ အိမ်ထောင်
ကို အဓိက ဘယ်လိုပုံစံနဲ့
တည်ဆောက်မလဲ။
နားလည်မှုနဲ့ ပဲပေါ့
နော်။ နားလည်မှုတွေ၊
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
သစ္စာရှိမှုတွေ အဓိကပါပဲ။
ပြီးတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက်လည်း အမြဲ ချစ်ချစ်
ခင်ခင်နေမယ်။
မကြာခဏမှာ ကြင်နာ
မယ့် ချစ်သူကို ပြောချင်တဲ့
စကားက...။
အမြဲတမ်း ကျွန်တော့်
အတွက် မယားဝတ္ထရား ငါး
ပါး ကျောပြီးတော့ စီးတဲ့ရေ၊
ဆည်တဲ့ကန်သင်း အမြဲ ဖြစ်
ပါစေ။ အမေ့တူတဲ့ မိန်းမ
ဖြစ်နိုင်ပါစေလို့...။
Wailevlyနှင့် မသန့်စင်

မွန်တို့၏
မင်္ဂလာပွဲများကို
အောက်တိုဘာလ
၂၀ ရက် မနက်
၉:၀၀နာရီတွင်
မဟာဗောဓိ
ဘုန်းကြီးကျောင်း၌
မင်္ဂလာလက်မှတ်
ရေးထိုးခြင်းနှင့်
မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကျွေး
မင်္ဂလာကိုလည်းကောင်း၊
နိုဝင်ဘာလ
၂၀ ရက် ညနေ
၄ နာရီတွင်
ဆီဒုံးနားဟိုတယ်၌
မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကိုလည်းကောင်း
ပြုလုပ်မည်ဟု
သိရသည်။

မန်းသူ

တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ညကို ကြယ်တွေစုံတဲ့ည၊ ဆေးပေါင်းခတဲ့ညလို့
အသိအမှတ်ပြုထားကြပါတယ်။ Rocket ကြီး ဇော်ဝင်းထွဋ်ကလည်း
ဆေးပေါင်းခတဲ့ည သီချင်းကို တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညတွေမှာ ဆေးပေါင်းခတဲ့
Show တေးဂီတဖျော်ဖြေပွဲနဲ့ သီဆိုဖျော်ဖြေပေးခဲ့ပါတယ်။ အောက်တိုဘာလ
၈ ရက်မှာ လူ Music Video ကို ဖြန့်ချိပေးမယ့် ဇော်ဝင်းထွဋ်က လာမယ့်
တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ည ရန်ကုန်မြို့ ကန်တော်ကြီး မျှော်စင်ကျွန်း
မှာ ဆေးပေါင်းခည တေးဂီတဖျော်ဖြေပွဲကို တင်ဆက်ပေးသွား
မယ်ဆိုတာကြောင့် မေးမြစ်ခဲ့ပါတယ်။
ကိုညီထွဋ်ရေ ကျွန်တော်တို့ ပရိသတ်တွေ
မျှော်နေရတဲ့ လူ က Music Video အနေနဲ့
ဘယ်လိုရိုက်ပေး ထားတာလဲ။

လူ Audio CD ထွက်တာ လေးနှစ်လောက်ရှိပြီ။
ကိုယ့်ဟာကိုယ်တော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။
ကျွန်တော် အသက် ၅၀ ပြည့်မွေးနေ့မှာ
စရိုက်ပြီဆိုတော့ Audio က အဲဒီထက်
စောထွက်ထားတယ်။ သုံးနှစ်ကျော်
လေးနှစ်ပေါ့။ ကျွန်တော်က ရိုက်ချင်
စိတ်လည်း သိပ်မရှိတာပါတယ်။
မေးတဲ့ ပရိသတ်တွေလည်း ရှိတယ်။
မွေးနေ့မှာ MTV လိုက်ရိုက်ပေးတဲ့
ဒါရိုက်တာ ကိုသီဟက ခရီးသွား
မှတ်တမ်းလိုက်ရိုက်မယ်ဆိုပြီးတော့
အရုပ်လေးတွေ ဆက်ပြတယ်။
သူတို့ အစအဆုံး ရိုက်ပေးမယ်
ဆိုပြီးတော့ ကျွန်တော်

**‘မဟာ’ကိုဆိုခိုင်းလို့
ဆိုခဲ့တာလား
ဆိုချင်လို့ဆိုခဲ့တာလား**
လင်းနို့ငါးဦး

ခရီးသွားသမျှ တောက်
လျှောက်လိုက်ရုံတယ်။
တချို့ ဆက်တင်တွေ ကြိုပြင်
ထားပြီး ရိုက်တာ။ ဆက်ပြီး
ကျွန်တော့်ကို လာပြန် သူ
တောင် ဂန္ထခွဲလောက် ကြာ
သွားတယ်။

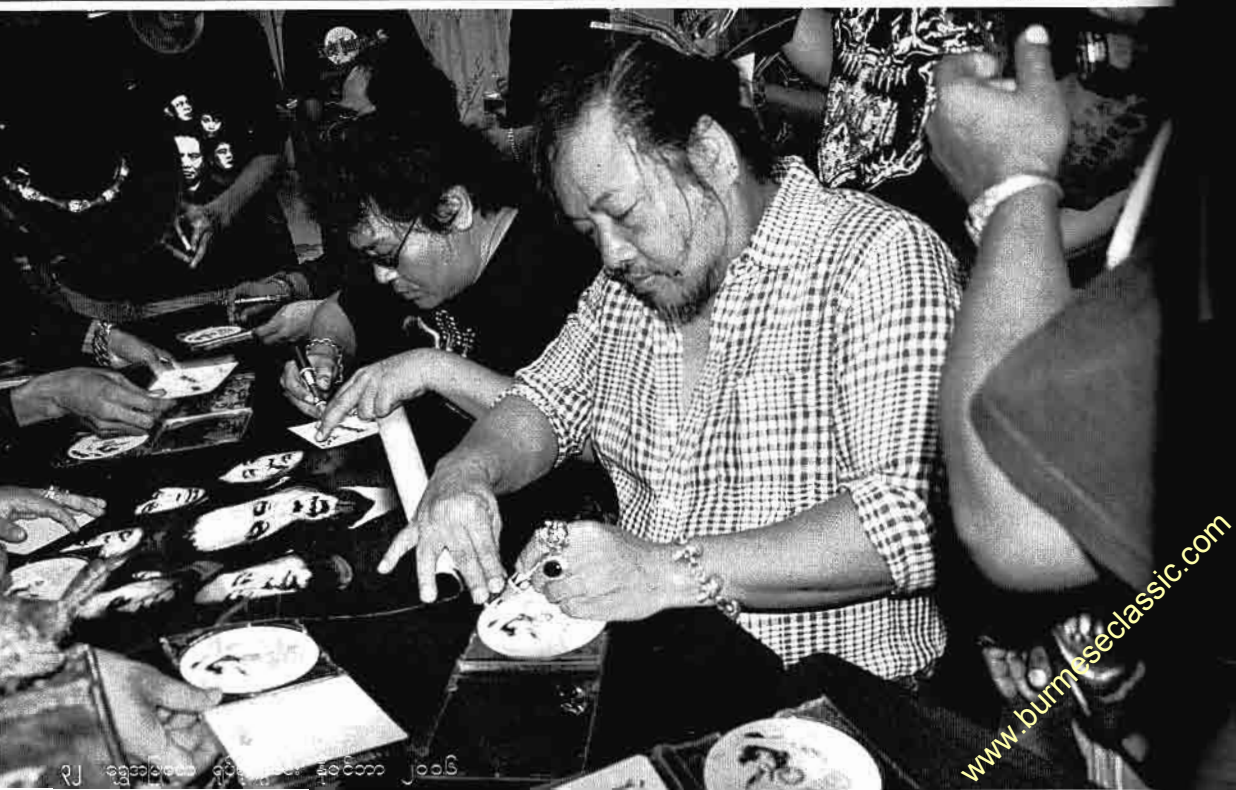
ကိုညီထွဋ်က အရင်
တုန်းကဆို တောက်လျှောက်
တစ်ချွေပြီးတစ်ချွေ ထွက်ပေး
အခုနောက်ပိုင်း ဘာလို့
မထွက်တော့တာလဲ။

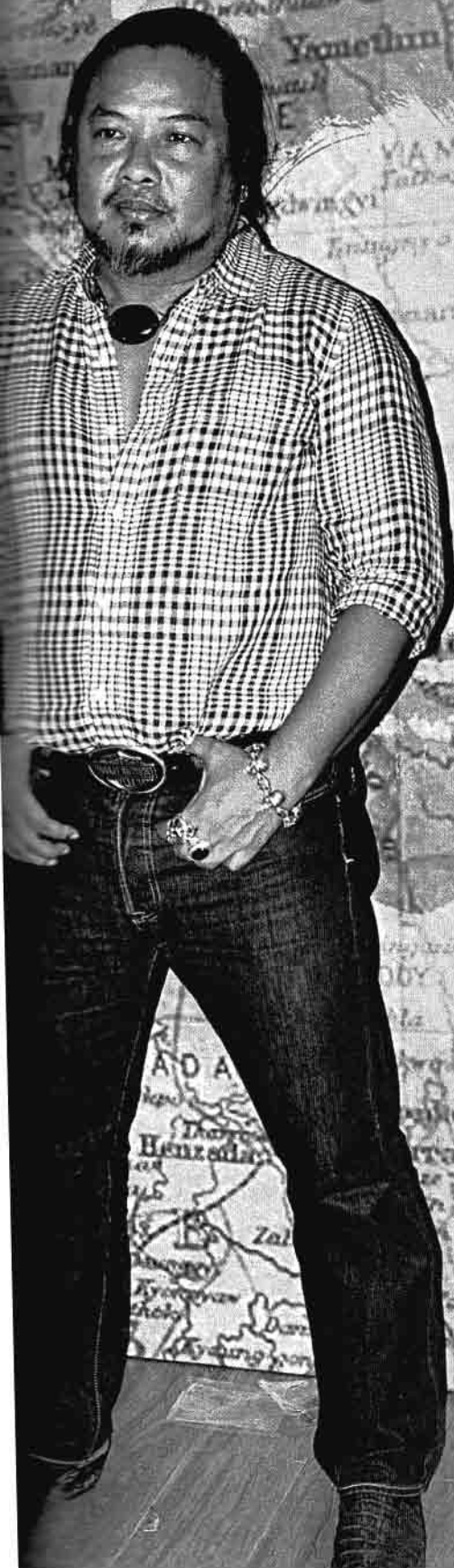
ကျွန်တော်က ကာရာ
အိုကေ သိပ်မထွက်ချင်ဘူး။
လူတွေက ကာရာအိုကေကိုပဲ
စိတ်ဝင်စားတယ်။ Music
Video ရယ်လို့မှ သိပ်မကြည့်
တော့ သိပ်လည်းအားမထည့်
ဖြစ်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် Live
Show ဆိုရတာ ပိုကြိုက်တယ်
လေ။ Live Show ရိုက်ချင်ပေ
မဲ့ အသံကွာလတ်မမီမှာစိုးတဲ့
အတွက်ကြောင့် ကြာနေတာ
ပါ။ ဒီအခွေကိုတော့ ခရီးသွား

မှတ်တမ်းတေးအနေနဲ့ဆိုရင်
မဆိုးဘူး။ အဲဒီပုံစံနဲ့ဆိုရင်
တော့ ချမယ်ပေါ့။ ကာရာအို
ကေတော့ မထုတ်တော့ဘူး
ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။ ဆို
ချင်တဲ့ကောင်တွေ တစ်ပုံကြီး။
သူတို့ဆိုရမှ ဖြစ်နေတော့ ဆို
ချင်တဲ့သူတွေအတွက် တစ်ခု
ကြိမ်ယ့်ဆိုပြီး အကုန်လုံးကို
တီးဝိုင်းနဲ့ပြန်တီး။ Vocal
မပါဘဲ Music နဲ့ပြန်လုပ်မယ်
ဆိုပြီး လုပ်ခဲ့တယ်။ ကာရာ
အိုကေဆိုရင် Quality ကျ
သွားမယ်။ Music က
သတ်သတ်နဲ့ အသံကိုပိတ်ပြီး
ဆိုမှာဆိုတော့ တကယ်တမ်း
ကျတော့ ဂီတအရသာအပြည့်
အဝမရဘူး။ အခုတော့ ဆို
ချင်တဲ့ သူတွေအတွက်
အကြိုက်ဆောင်ပေးတဲ့အနေနဲ့
အင်ပါယာက ပြန်တီးပြီး
တော့ လုပ်ပေးလိုက်တာပါ။

ခေတ်ကပဲ ပြောင်းသွား
တာလား။ ကိုညီထွဋ်ကပဲ

ပြောင်းလဲသွားတာလား။
အရင်တုန်းက တစ်ခွေထွက်
တစ်ခါ Show လုပ်ပြီး
အခု ဘာလို့
မလုပ်ဖြစ်တာလဲ။
လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။
ဒီအခွေထွက်တုန်းကပေါ့။
ထွက်တုန်းကလုပ်ပြီး
ကြာသွားတော့
ကြိုသလိုဆိုပြီးတော့
မန္တလေးတစ်ပွဲနဲ့
ဒီရန်ကုန်က
Fan တွေအတွက်
သီးခြားပွဲတော့လုပ်ပေးမှာပါ။
တန်ဆောင်မုန်းမှာ
ဆေးပေါင်းခနေကျ
ကိုညီထွဋ်က ဒီနှစ်
တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့
ဘယ်မှာ
ဆေးပေါင်းခမှာလဲ။
ဒီနှစ်တော့ မျှော်စင်ကျွန်းမှာ
ဆေးပေါင်းခရို့
စီစဉ်နေပါတယ်။
စီစဉ်နေတဲ့ကလေးတွေ

ရှိပါတယ်။ ဆွေးနွေး
နေတုန်းပဲ၊ လုပ်မှာတော့
သေချာတယ်။
ဒီခိုင်းတွေကတော့
ကိုယ့်ဟာကိုယ် စီစဉ်မှာပါ။
မြေးနှစ်ယောက်နဲ့
ကြားထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်
သွားတာလည်းပါတာပေါ့။
မိသားစုကိုလည်း
အချိန်ပေးရတာလည်း
ပါတာပေါ့။
အယ်လ်ဘမ်က
အချိန်ပေးနိုင်မှ
လုပ်တာ ကောင်းတယ်။
အဲဒါကြောင့်လည်း
ကြာသွားတာပါ။
အယ်လ်ဘမ်အတွက်
၆ ပုဒ်လောက်
သီချင်းသွင်းပြီးသားပါ။
မြေးတွေကိုအကြောင်း
ပြတာလား၊ ကိုယ်ကပဲ
စိတ်လျှော့လိုက်တာလား။
စိတ်လျှော့သွားတာလည်း
ပါတာပေါ့။
အောင်မြင်မှုကို သိပ်ပြီး
မလိုချင်တော့တာလည်း
ပါတယ်ပေါ့။
ကိုယ့်ပရိသတ်နဲ့ကိုယ်
အေးအေးဆေးဆေးပဲ
နေချင်တယ်။ စံချိန်တွေ၊
Record တွေ ချိုးတဲ့
အချိန်တွေက ကျော်ခဲ့ပြီ။
တိတ်နိုင်သလောက်
သက်သောင့်သက်သာနဲ့
ဖြတ်သန်းချင်တယ်။
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
နေချင်တယ်၊ ဆိုစရာရှိတာ
ဆိုပြလိုက်မယ်ပေါ့။
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး
ဖြတ်သန်းတဲ့သဘောပါ။
လူ စီးရီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဘာပြောချင်လဲ။
ကျွန်တော်တင်နေတဲ့

အကြွေးတစ်ခု ဆပ်လိုက်ရ
တယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။
ကာရာအိုကေဆိုချင်တဲ့သူတွေ
အတွက် သေသေချာချာ ပြန်
လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့
ပတ်သက်ပြီး စိတ်ရှင်းစေချင်
တယ်။ ဒါပြီးရင် နောက်တစ်
ခု ဆက်လုပ်လို့ရပြီပေါ့။
ကိုညီထွေရဲ့ သီချင်း
တွေထဲမှာ တစ်ယောက်
ယောက်ကို ရည်ရွယ်ပြီး
ရေးခဲ့တာမျိုး၊ ဆိုခဲ့တာမျိုး
ရှိလား။ အရှိုင်းမှ ဆိုရင်
ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်တယ်၊
အချစ်များသူဆိုမှာ က ဘယ်
သူ့ကိုပေါ့။
အဲဒါမျိုးတော့ မရှိပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရေးတဲ့သူတွေ
က အတွင်းသိ အစဉ်းသိလူ
တွေကများတော့ အဲတိုင်းနဲ့
ချန်ချန်တို့ အိမ်ထောင်ပြုသွား
ကြတဲ့အချိန်မှာ ရင်ခွင်ပြောင်း
ချိန် ရေးပေးလိုက်တာဖြစ်လို့
ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါတည်း
တန်းထိသွားတယ်။ မင်းချစ်
သူဆိုရင်လည်း တောက်
လျှောက် ရင်းနှီးခင်မင်နေ
တယ်။ အဲဒီတုန်းက သူက
လည်း သူ့အနားမှာ အနီးကပ်
တစ်ယောက် ရှိနေတယ်။
ကျွန်တော့်မှာလည်း...။ အဲဒီ
တော့ သူ့ကိုယ်သူလည်း
ခံစားရင်း၊ ကျွန်တော့်ကို
လည်း ခံစားပေးရင်း ဖြစ်
သွားတာပါ။ ပုဂ္ဂလိကခံစား
ချက်တော့ မရှိပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ဟိုလိုဒီလိုပေါ့။
ကျွန်တော့်သီချင်းအတိုင်းဆို
ရင် ဘာလိုလိုပါကွယ်ပေါ့။
အဲဒါလေးကိုက ပရိသတ်
အတွက် အရသာပါ။ ထားပါ
တော့ ကျွန်တော်က သူ့နဲ့
ကောင်းတူကမ္ဘာ ကို ဆိုချက်

တယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့
ဘာမှမရှိဘူး။ လူမသိ သူမသိ
တကယ့်သူရဲကောင်းတွေလည်း
ရှိတယ်လေ။ လူတွေအများစု
လက်ခံခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းမျိုး
မဟုတ်ဘူး။ လူမသိ သူမသိ
ဆိုပေမဲ့ အများအတွက်
တကယ်လုပ်သွားတယ်။
ဒီသီချင်းကို ကြိုက်သလို
ခံစားလို့ရတယ်။ တကယ့်
အစစ်အမှန်ဆိုရင် ထည့်သွင်း
ရမှာပေါ့။ ကောင်းကင်မေမေ
ဆိုတုန်းကဆိုရင်၊ သူ့လိုပဲ ဧရာဝတီ
ကိုဆိုတုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော်က
ဒီမြေကြီးကို
ကျွန်တော့်ဘာသာ
ခံစားပြီး
ဆိုတာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ
မြစ်ဆုံက ထ၊ ဖြစ်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီသီချင်းက
မြစ်ဆုံမတိုင်ခင် ကတည်းက
ရေးထားတာ။ ကောင်းကင်မေမေ
ဆိုရင်လည်း အရင်ကတည်းက
ရေးထားတာပဲ။
တစ်ယောက်ယောက်ကို
သီးခြားရည်ရွယ်တာမျိုး
မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ့အချိန်
အခါတိုက်ဆိုင်သွားရင်
အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီး ပြန်လည်ဖွဲ့
လာတော့ အရသာရှိတာပေါ့။
မဟာ သီချင်းကို ဆရာ
မြသန်းစံက ရေးပေးပြီး
ဆိုခဲ့တဲ့အခါတုန်းက ဆိုခိုင်းလို့
ဆိုရတာလား၊ ဆိုချင်လို့
ဆိုခဲ့တာလား။ အခုကျတော့
တစ်နှစ်ခန့်ခံစားပြီး ငါတို့အားလုံးရဲ့
ပုဂံနှလုံးသားဝိညာဉ်
ပဲဖြစ်လာတယ်လေ။
အဓိကကတော့ ကိုမြသန်းစံပေါ့။
မြဝတီရုပ်သံကို သူလုပ်နေရတော့
စည်းလုံးခြင်းရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်
ကို တိုင်းရင်းသားတွေအတွက်
MRTV ကို ရိုက်ပေးခဲ့တာ သူက
°

ဗွန်ကိုလည်း ဖိလင်ရှိတယ်။
 ခြံတိအတွက်လည်း လုပ်ပေး
 ချောင်တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်
 တော့်အရပ် လုံးဝမရှိဘူး။
 ဗွန်ဘုရားတွေနဲ့ ရိုက်ပြမယ်။
 ဗွန်ဘုရားတွေကို မျက်စိထဲ
 ခံစားပြီး ရေးပေးလိုက်တာ
 ဆို ကျွန်တော်က မယ်လိုဒီ
 ကောက်ထည့်ပြီးသီချင်းဖြစ်

သွားတာပေါ့။ ဘယ်သူမှ
 အတင်းဆိုခိုင်းလို့ရယ် မဟုတ်
 ဘူး။ ပျော်လို့ လုပ်လိုက်တာ။
 အဲဒီအချိန်ကတော့ အဆိုတော်
 တော်တော်များများ ပေါ်လစီ
 သီချင်း ဆိုနေရတော့ ကောင်း
 ရာမွန်ရာဆိုရင်လည်း ပေါ်လစီ
 လိုသတ်မှတ်ကြတယ်။ နည်း
 နည်းဆန့်ကျင်နေမှ သဘော

ကျတာ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်ကိုး။
 လောကကြီးက အမြဲတမ်း
 ကန့်လန့်တိုက်နေရမယ်လည်း
 မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က
 ကိုယ့်အကြွေးကိုယ် ဆပ်လိုက်
 ရတာပဲရှိတယ်။ ပုဂံနဲ့ပတ်
 သက်ရင် ဘာမှမလုပ်ပေးရ
 သေးဘူး။ ကိုယ်လည်း အမြဲ
 သွားနေတာပဲ။ အဲဒီသွားတိုင်း

လည်း အရသာတစ်ခုရ
 တယ်။ ဒီဒေသကို ဘာလုပ်
 ပေးရမှန်း မသိဘူး။ ကိုယ်
 လုပ်ပေးနိုင်တာက ဒီသီချင်း
 လေးပဲဆိုပြီး အားရပါးရလုပ်
 ပေးလိုက်တဲ့သဘောပါ-လို့
 ဇော်ဝင်းထွဋ်က ဖြေကြားခဲ့
 ပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

ဟယ်ဒီကို မင်းရောက်နေလဲ

တေးသံရှင် ဖြိုးကြီး

ထူးခြားသည့် အသံ၊ ဆိုဟန်တို့နှင့် ဂီတလောကတွင် နေရာတစ်ခု
 အရယူနိုင်ခဲ့သည့်သူထဲတွင် ဖြိုးကြီးလည်း ပါဝင်သည်။
 သို့သော် ယခုနှစ်ပိုင်းများတွင် ဖြိုးကြီး၏ ဂီတလှုပ်ရှားမှု၊
 အနုပညာ လှုပ်ရှားမှုများကို မတွေ့ရသလောက် ဖြစ်နေသည်။
 ထို့ကြောင့် 'ဘယ်ဆီကို မင်းရောက်နေလဲ' ဟု ဆိုသည့်အခါ...။
 ဖြိုးကြီး အခု ငြိမ်နေသလားလို့။ ဘာတွေ လုပ်နေလဲ။
 သင်္ကြန်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော် Vocal Date ရှိတယ်ဗျ။
 PTL Studio မှာ Dream Lover Band နဲ့ တီးထားတဲ့
 OwnTune ခွေရှိတယ်။ အဲဒါကို အသံသွင်းရမှာ။
 အခုက တစ်ပုဒ်ပဲ ရသေးတယ်။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဝင်အောင်လို့
 စိတ်မွေးနေတယ်။ ဒါပါပဲ။ အဆို ဆိုဖို့ပဲ လုပ်နေတာ။
 ဒါဆို ဒီကိုယ်ပိုင်သံစဉ် ခွေလေးအတွက်
 အချိန်ပေး ပြင်ဆင်နေတာပေါ့။
 အင်း၊ Recording ဝင်ဖို့ပဲ ကြိုးစားနေတယ်။
 သင်္ကြန်ပြီးကတည်းက သီချင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့
 ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်ဘူးပေါ့။
 ဖုန်းပိတ်၊ အိပ်(ရယ်လျက်)။ ပြီးတော့ တေးရေး ဆရာက
 သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဗာစီရယ်၊ ကောရပ်စ်ရယ် နှစ်ပိုင်းပဲ
 ပေးတယ်ဗျ။ မိုးမိုး ဆိုတဲ့ အမည်မဖော်လိုသူ
 တေးရေးဆရာပေါ့။ အဲဒီသီချင်းတွေလည်း
 စာသားပြည့်အောင် ကျွန်တော် ပြန်ရေးရတာ ရှိတာပေါ့။
 (မိုးမိုးက အပြည့် ရေးပေးလိုက်တယ်
 မဟုတ်ဘူးလားလို့ ဘေးက ဝင်ပြောရင်း နောက်သည်။)
 ဒါဆို ဘယ်ဆီကို မင်းရောက်နေလဲလို့ မေးရင်...။
 ခံစားချက်တွေ လိုက်ရှာ နေပါတယ်လို့...။

■ မန်းသူ

ကမ္ဘာ့အကယ်၍ မင်းရောက်မည်

တေးသံရှင် ဩရသ

ဘဝနှင့် အနုပညာကြား ဟန်ချက်ညီအောင် ကြိုးစား ကြရင်းနှင့် အကျိုးအမြတ် မမျှော်ကိုး အနုပညာအလုပ်များကို လုပ်ရင်း ပီတိကိုသာ စားသုံးနေသူများရှိသလို မီးသားစုဘဝအတွက် ဘဝထဲ လုံးလုံးလျားလျား ရောက်ရှိ သွားသူများလည်း ရှိသည်။

သို့သော် အခွင့်ရလျှင် ရသလို ဝါသနာ ပိုး။ အနုပညာပိုးကို မပျောက်နိုင်ကြဘဲ တစ်ချက်၊ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာကြမြဲ ဖြစ်သည်။ နဖူးပေါ် လက်တင် နှင့် နှစ်ပေါက် အောင်မြင် တေးရေး၊ တေးဆို ဩရသကလည်း ရန်ကုန်ပရိသတ်နှင့် အလှမ်းကွာနေသလို ဖြစ်နေသည့် အနုပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်၍ ဘယ်ဆီကို မင်းရောက်နေလဲဩကြီးဟု မေးကြည့်မိရာတွင်...

ဩရသ ဒီနှစ်ပိုင်းမှာ နည်းနည်း ပျောက်နေသလားလို့။
ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နယ်တွေမှာတော့ တောက်လျှောက် ဆိုဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘက်နှစ် ဘာလို့ပျောက်နေလဲဆိုရင် စီးပွားရေးဘက် အာရုံရောက်ဖြစ်နေလို့ပါ။

Construction ပိုင်းမှာ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို အာရုံစိုက်လုပ်ရှားနေလို့ပါ။ ဆောက်လုပ်ရေးပိုင်းမို့ပါ။

မီးသားစုအတွက် စီးပွားရေးကလည်း မလုပ်မဖြစ် အရေးပါလာတာပေါ့။

ပြီးတော့ သမီးကိုလည်း အချိန်တွေ ပေးဖြစ်တယ်။ စီးပွားရေးကို ဆည်း အာရုံစိုက်နေပါတယ်။ ဒီတစ်နှစ်အတွင်းမှာ စီးပွားရေး လုပ်နေလို့ပါ။ ပြီးတော့ ပရိသတ်ကြီး အကူအညီလည်း အများကြီး ဆိုပါတယ်လို့။ အဓိကက ဦးနှောက်ကို Change လိုက်တာလည်း မပါတယ်။ စီးပွားရေးကလည်း လုပ်ရမယ့်အချိန် ရောက်လာပြီလေ။

ချီသတ်အတွက်လည်း အရင်က ကိုယ်စွမ်း၊ ဉာဏ်စွမ်း ချီသလောက် ချပြခဲ့တယ်။ ဘယ်လောက်ထိလဲ ဆိုရင် အခွေတွေ ပိုက်စိပ်တိုက် ထွက်ခဲ့မိတယ်။ ခုတော့လေ Quality ပိုင်းလည်း ဆန်းချင်တယ်။ ပုံစံဆန်းဆန်းလေးလည်း ပေးချင်လို့လေ။

ပြီးတော့ စကားတွေ ကြိုပြောပြီးမှ ဖြစ်မလာမှာကိုလည်း ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် ပြောလည်းပြော၊ အခွေလည်းထွက်ပေါ့။

သူကြီးဖြစ်လာတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုတည်းချ၊ တစ်ခုတည်း လုပ်ပေါ့နော်။ ဩရသ ဒီနှစ်ကုန်ပိုင်းတွင် တေးစီးရီး တစ်ကိုယ်တော်အခွေနှင့်အတူ ပရိသတ်ဆီ ပြန်လာမည်ဟုလည်း ပြောပြခဲ့သည်။

■ မန်းသူ

ကမ္ဘာ့အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့

သရုပ်ဆောင် ဇင်ဇင်ဇော်မြင့်

အိမ်ထောင်ပြုပြီးသည့်နောက်ပိုင်း အနုပညာလှုပ်ရှားမှု
လုံးဝ ရပ်ဆိုင်းသွားသည် မဟုတ်သော်လည်း
အလုပ်နည်းသွားသည့် ဇင်ဇင်ဇော်မြင့်က
အောက်တိုဘာလ ၂ ရက်က ပြုလုပ်ခဲ့သည့်
Aroma Wedding Show တွင် သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့်
Show လျှောက်ရင်း ပြန်ထွက်လာသည်။

Aroma Show မှာ ပါဝင်လျှောက်ပေးဖြစ်တာက...။

Show မလျှောက်ဖြစ်တာ ၅ နှစ်လောက်ရှိပြီ။
ကိုအောင်မြတ်သူတို့ ခေါ်လိုက်၊ ကိုယ်က မအားလိုက်နဲ့လေ။
ဒီနှစ်တော့ ကတိပေးထားတော့ လျှောက်ကို လျှောက်မယ်ပေါ့။
ပြီးတော့ ပရိသတ်ကြီးနဲ့လည်း အရမ်းတွေ့ချင်တာနဲ့လေ
လျှောက်ဖြစ်တယ်။ မေတ္တာနဲ့ ကူညီပေးလိုက်တာပါ။
အိမ်ထောင်ကျပြီး နောက်ပိုင်း အနုပညာအလုပ်တွေ
နားသလို ဖြစ်နေတာကြောင့် ဘယ်ဆီကို မင်းရောက်နေလဲပေါ့။

ဘယ်ဆီကို မင်းရောက်နေလဲဆိုတော့
ဘန်ကောက်နဲ့ ရန်ကုန် ကူးနေတာပေါ့နော်။
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွက်ပေါ့။

ဒါဆို စီးပွားရေးကြောင့် အနုပညာအားနည်းသွားတာပေါ့။
ဟုတ်ကဲ့။ ဒီနှစ်ထဲမှာ ကိုယ့်ရဲ့စီးပွားရေးကြောင့်ပေါ့။
ပြောမယ်ဆိုရင် စီးပွားရေးကလည်း ခုမှ အစပဲ ရှိသေးတော့
အရမ်းကို ရုန်းကန်ရတယ်လေ။ ဒါကြောင့်ပါ။
ဇင်ဇင်ဇော်မြင့်က ရပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို ဇာတ်လမ်းများ
မရိုက်ဖြစ်သော်လည်း အလှဇာတ်ပုံ၊ ပြကွဒီနံ၊ ကြော်ငြာ၊
ဗီစီဒီများ လက်ခံ ရိုက်ကူးဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

■
မန်းသူ

ကမ္ဘာ့အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့

တေးသံရှင် မိုးမိုး

တေးသံရှင် မိုးမိုးက အနုပညာလုပ်ငန်းများကို တစ်နှစ်ကျော်ခန့်
မလုပ်ဘဲ အနားပေးထားရာတွင် သီချင်းများသာမက ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားများ၊ နှင်းဆီအငြိမ်း လူရွှင်တော်ကဏ္ဍတို့ပါ မလုပ်ဘဲ
နားထားသည့်အတွက် ပရိသတ် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်နေသည့်
အနုပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ခင်မင်သိကျွမ်းသည့် အနုပညာ
မောင်နှမ၊ ညီအစ်ကိုများ အဖွဲ့များတွင် ရံဖန်ရံခါ ပါဝင်ကူညီ
သီဆိုပေးဖြစ်သည့် မိုးမိုးနှင့် Aroma Show တွင် ဆုံဖြစ်ရာတွင်
“ဘယ်ဆီကို မင်းရောက်နေလဲ” အနုပညာရှင် အဖြစ် မေးမြစ်ခဲ့သည်။
နဂို မိုးမိုးထက် အတန်ငယ် ပြည့်နေသည့် မိုးမိုးကို “ဝ၊ နေတယ်နော်”
ဆိုတော့ “ဝ၊ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိတ်လာတယ်လို့ လုပ်ပါ” ဟု
မိုးမိုးက သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း အရွန်းဖောက်သည်။ ထို့ကြောင့် အကိတ်
မိုးမိုးနှင့် ဗျူးခြင်းဟု ဆိုကြပါစို့။

ဒီတော့ ဘယ်တော့ ပြန်လုပ်မှာလဲ ပြောပါဦး။
ဒီတိုင်းက နောက်ထပ် တစ်နှစ်လောက်တော့ စောင့်ရမယ်။
အသစ်တွေ ထပ်လုပ်ဖို့ကလေး။ ဒီကြားထဲမှာတော့ အပြင်
စီးပွားရေးပဲ လုပ်ဖြစ်နေတယ်။ အရင်တုန်းကတည်းက
လုပ်ထားတဲ့ အဆက်အသွယ်တွေနဲ့ပဲ ဆက်လုပ်ဖြစ်နေတာပါ။
အခုလို စီးပွားရေးအလုပ်ကြောင့်
အနုပညာတွေ မလုပ်ဖြစ်တော့တာလား။
မဆိုဖြစ်တာက လမ်းကိစ္စများသွားတာပေါ့နော်။ ကိုယ်လုပ်တဲ့
အလုပ်ကလည်း လမ်းကိစ္စဆိုတော့ Procedure အရ တောထဲ
သွားရတယ်။ လမ်းမမှာပဲ အချိန်ကုန်နေတယ်။
အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးက။

အေးဆေးပါ။ (Next လားဆိုတော့ မိုးမိုးက ပြုံးပြီး
ခေါင်းညိတ်ပြပါတယ်။) မိုးမိုးက Aroma Wedding Show
တွင် နောက်ကျရင် ဆိုသည့် တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်နှင့်
ပါဝင်ဖျော်ဖြေ တင်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

■ မန်းသူ

မြန်မာနိုင်ငံမှ
ဗိုင်းကောင်းကင်ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ရုပ်ရေးနဲ့
ထိုင်းနိုင်ငံမှ AEE
ကုမ္ပဏီတို့ နှစ်နိုင်ငံ
ပူးပေါင်းရိုက်ကူးထားတဲ့

From Bangkok to
Mandalay

(စာနိကောကံ မှ
မန္တလေးသို့) ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားကို
အောက်တိုဘာလ
၂၈ ရက်မှာ ပရိသတ်များ
ကြည့်ရှုခံစားရတော့မှာ
ဖြစ်ပါတယ်။

ဘန်ကောက်မှ မန္တလေးသို့
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားက
အခုနောက်ပိုင်း

မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံတို့
ပူးပေါင်းရိုက်ကူးတဲ့
ပထမဦးဆုံးကားလည်း
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကားကို
ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ညွှန်းနဲ့
ဒါရိုက်တာအဖြစ်

ရိုက်ကူးပေးထားကတော့
ထိုင်းနိုင်ငံသား Chantchai

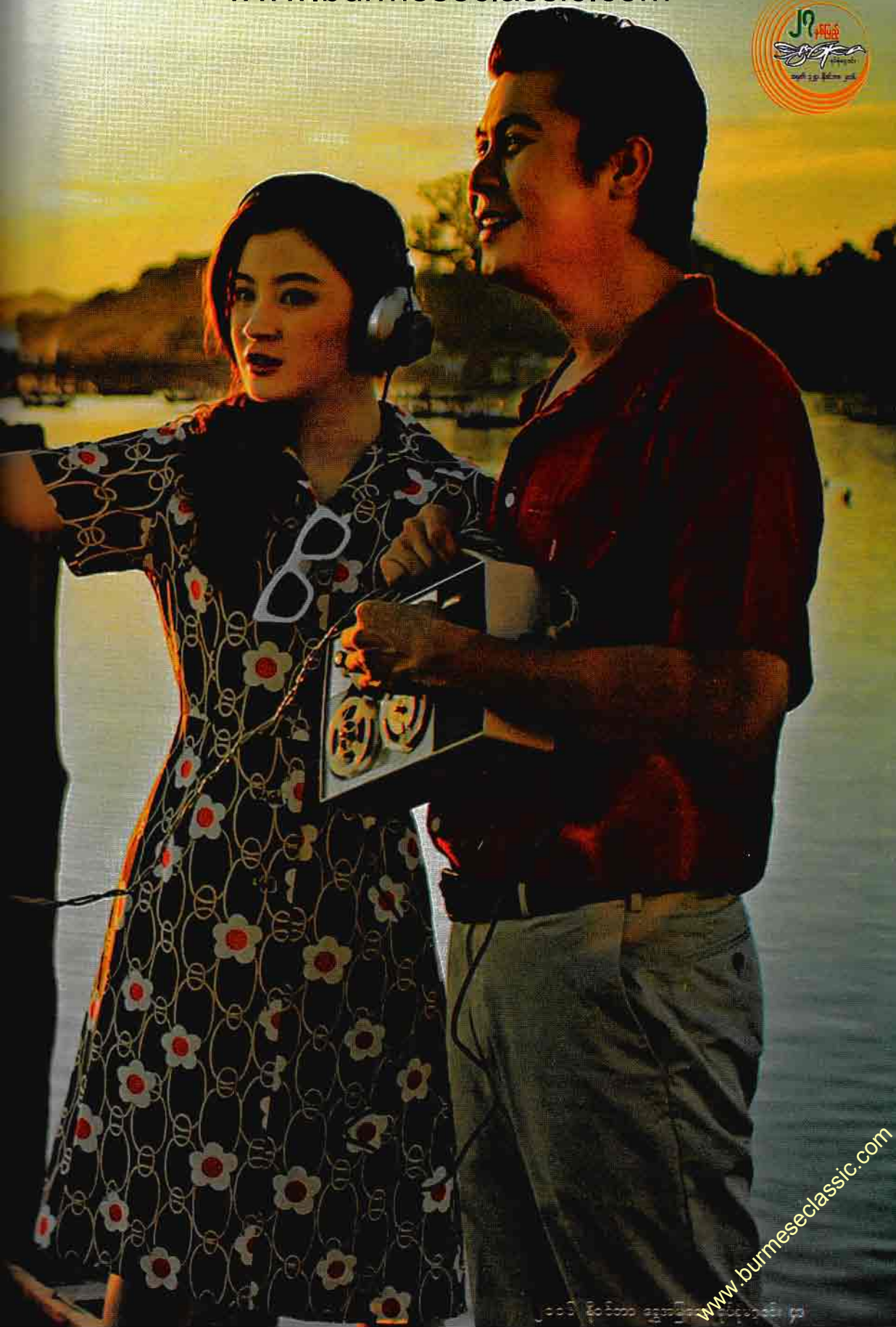
မြန်မာ-ထိုင်း

ပူးပေါင်းရိုက်ကူးထားတဲ့

ဘန်ကောက်မှ မန္တလေးသို့

လင်းနိုင်ငံ

Ketmust ဖြစ်ပါတယ်။
 အဓိကသရုပ်ဆောင်များ
 ကတော့ နေတိုး၊
 စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်၊
 ဝတ်မှုံရွှေရည်နဲ့
 ထိုင်းမင်းသမီး
 Naam Whan Pilaiporn
 တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
 ဒီဇာတ်ကားကို
 ရုံတင်ပြသတဲ့အခါ
 လက်မှတ်တစ်စောင်
 ဝယ်ပြီးကြည့်ရှုအားပေး
 လိုက်ရုံနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့
 အဓိကကျတဲ့
 နေရာဒေသများနဲ့
 အင်မတန်လှပတဲ့
 ရှုမျှော်ခင်းများကို

ရှုစားရင်း ရင်ထဲမှာ အမှတ်
 တရ ကျန်ရစ်စေမယ်လို့ ညွှန်း
 ဆိုထားပါတယ်။
 ဇာတ်လမ်းဇာတ်ညွှန်း
 နဲ့ ဒါရိုက်တာ Chatchai က
 ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့
 လေးနှစ်တုန်းက မြန်မာနိုင်ငံ
 ကိုအလည်ရောက်ဖူးခဲ့ပါတယ်။
 အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်
 သူငယ်ချင်း ပို့ပေးလို့ မြန်မာ
 နိုင်ငံဒေသအနှံ့က ရှုမျှော်ခင်း
 တွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား
 ရိုက်ကူးဖို့ စိတ်ကူးစိတ်သန်း
 တွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ
 အချိန်မှာပဲ Music ပိုင်းဆိုင်ရာ
 ဆရာတစ်ယောက်နဲ့လည်း
 တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ သူက

အရမ်းခင်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူ
 တစ်စုနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေး
 ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကတော့
 ဂီတမိတ် ဂီတကျောင်းက
 သူတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ
 ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်
 ဘာတွေ တွေ့ရသလဲဆိုရင်
 မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့က လူတွေက
 ဒီကျောင်းမှာ ဂီတပညာတွေ
 လာရောက် သင်ယူကြတယ်။
 သူတို့က ရိုးရာဂီတ၊ နိုင်ငံ
 တကာဂီတ ခွဲခြားပြီးတော့
 သင်ယူတာမျိုးမရှိဘဲ အား
 လုံးကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း
 သင်ယူတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါ
 ကြောင့်မို့ သီချင်းကောင်း
 ကောင်းကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့

ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ ပါဝင်လာ
 တာကိုလည်း တွေ့ရမှာ ဖြစ်
 ပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းပုံစံ
 ကတော့ အတ္ထာဆီကနေ စာ
 ၁၀ စောင်ရရှိခဲ့ပါတယ်။
 အတ္ထာက ဘာမှာသွားခဲ့သလဲ
 ဆိုရင် အဲဒီစာ ၁၀ စောင်လုံး
 မှာပါတဲ့နေရာတွေကို ရောက်
 အောင်သွားပါ။ သွားပြီးရင်
 စာတစ်စောင်ချင်းစီရဲ့ နေရာ
 တိုင်းမှာ ဖွင့်ဖောက်ဖတ်ပါလို့
 မှာထားပါတယ်။ ဒါကြောင့်
 သွားရ မယ့်နေရာတစ်နေရာစီ
 ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ စာတစ်
 စောင်ဖတ်လိုက်ရင် အတ္ထာ
 ဇာတ်လမ်းတွေပေါ်လာမှာ
 ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်း

ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ
တို့တော့ ရုံတင်တဲ့အခါ သွား
ဆောက်အားပေးကြည့်ရှုပါ*
သို့ ဒါရိုက်တာ Chartchai
က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

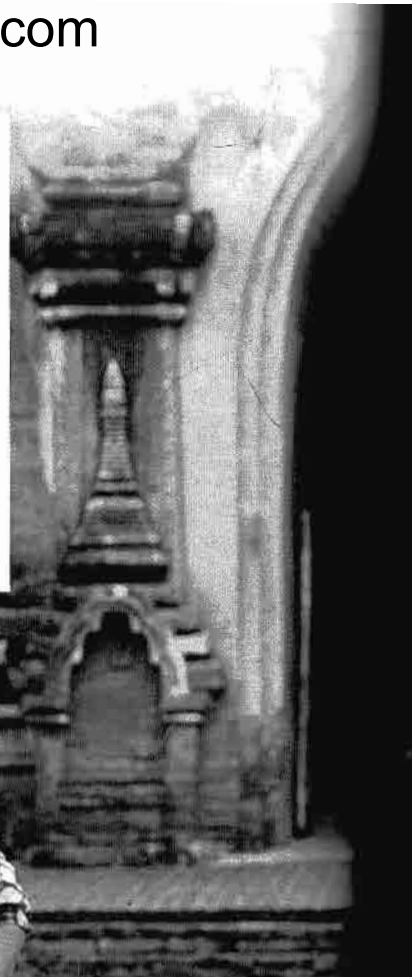
*ဒါအပြင် မြန်မာနိုင်ငံ
က ရုပ်ရှင်စုပါစတာ သုံး
ယောက်ဖြစ်တဲ့ နေတိုး၊ စိုင်း

စိုင်းခမ်းလှိုင်၊ ဝတ်မှုရွှေရည်
တို့နဲ့ လက်တွဲပြီး အလုပ်
လုပ်ခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူ
မိပါတယ်။ သရုပ်ဆောင်
အယောက်တိုင်းက ဒီဇာတ်
ကားအတွက် အားသွန်ခွန်
စိုက် သရုပ်ဆောင်ပေးထား
တာကိုလည်း တွေ့ရမှာဖြစ်ပါ

တယ်။ ဒီဇာတ်ကားထဲမှာ
ကျွန်တော် အဓိက မီးမောင်း
ထိုးပြချင်တဲ့အရာတစ်ခုကတော့
မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ရှုခင်းအလှအပ
တွေပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
ဂီတမိတ်ကျောင်းမှာ ဘာတွေ
ရသလဲဆိုတော့ မြန်မာနဲ့
ထိုင်း ပူးပေါင်းပြီး လုပ်ဆောင်

ထားတဲ့ Musicတွေ နှစ်ရာချီ
ရှိနေပြီဆိုတာကိုလည်း တွေ့ခဲ့
ရတယ်။ ဒီဇာတ်ကားရဲ့
အဓိက အခြေအမြစ်က ဂီတ
မိတ်က စတာပါ။ ဒါနဲ့အတူ
ကျွန်တော်တွေ့မြင်ခံစားခဲ့ရ
တဲ့ အကြောင်းအရာများနဲ့
မြန်မာ့ရှုခင်းအလှအပများကို

ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရင်းနှီး
ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေများကိုပါ
အတူတကွ ဂုဏ်ယူခံစားစေ
ချင်ပါတယ်။ ရဲဖန်ရဲခါ
လူတိုင်းဟာ မိမိဦးတည်ရာ
ကို အလျင်စလို သွားမိတဲ့
အချိန်မျိုးမှာ ဖြတ်သန်းလာတဲ့

လမ်းခရီးမှာရှိတဲ့ လှပမှုတွေကို
ထိတွေ့ခံစားဖို့ မေ့လျော့နေ
တတ်ပါတယ်။ အကယ်၍
များ အဲဒီအလှတရားများကို
ထပ်မံခံစားဖို့ အခွင့်အရေးပြန်
မရခဲ့ရင်တော့ပြီးတော့ နှမြော
မိမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဒီလိုဂုဏ်

ယူစရာကောင်းတဲ့ အလှ
တရားတွေကို မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့
မှာတွေ့ရှိနိုင်မှာဖြစ်ပြီး ကျွန်
တော်လို ထိုင်းလူမျိုးတစ်
ယောက်အနေနဲ့လည်း အမြဲ
တမ်း ရှာဖွေခံစားနေရတဲ့
အရာများလည်းဖြစ်ပါတယ်။

ဟု ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
ဘန်ကောက်မှ မန္တလေး
သို့ ရပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ
အဓိက ပါဝင်သရုပ်ဆောင်
ထားတဲ့ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်က
“ဒီကားမှာ ကျွန်တော်က ဒီ
ဘက်ခေတ်နေရာမှာ သရုပ်

ဆောင်ထားတာပါ။ ၂၀၁၅-၂၀၁၆ ဒီဘက်ခေတ်မှာ ကျွန်တော်က မိုးနိုင်လို့ ခေါ်တဲ့ ဂီတမိတ်က ဂီတဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ သရုပ်ဆောင်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇာတ်ကောင်စရိုက်က ဘာကိုမှ ရှုမစိုက်ဘဲ နေတာလည်း အိမ်ခန်းငှားပြီး တစ်ယောက်တည်းနေတယ်။ ငွေရေးကြေးရေးကအစ ဘာကိုမှ ရှုမစိုက်ဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေတတ်တဲ့ လူငယ်ဂီတသမားတစ်ယောက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ထားတာပါ။ လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ထိုင်းမင်းသမီး Miss Naam Whan က 'ဒီကားမှာ ကျွန်မပန်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ထားပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံကိုလာပြီး အဘွားရေးထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း အဘွားရဲ့ချစ်သူကို ရှာဖွေ ဖမ်းဆီးပြီး စာ၁၅ စောင်မှာပါတဲ့ နေရာ ၁၅ နေရာကိုလိုက်ပြီးရှာတဲ့ နေရာက သရုပ်ဆောင်တာပါ' လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဝတ်မှုရွှေရည်က 'ကစ်က ဒီကားမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၅၀ ကျော်လောက်က မိဘမဲ့ မိန်းကလေး သူ့စာ နေရာက

သရုပ်ဆောင်ထားတာပါ။ ကစ်က အရမ်းချစ်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး။ ကိုယ်ပိုင်ရုပ်တည်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပေးထားပါတယ်' လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

နေတိုးက 'ဒီကားမှာ နန္ဒာနေရာက သရုပ်ဆောင်ထားတာပါ။ နန္ဒာက လျှို့ဝှက်ချက်များစွာနဲ့ သူ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အဓိကကတော့ ခရီးသွားခြင်းကိုပါ သနာပါတဲ့အတွက် စာပို့သမားဘဝကို သူ ရွေးချယ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ရွေးချယ်ခဲ့ရင်း၊ ခရီးတွေသွားရင်း သူ့စာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီးတော့ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးကို လှည့်ပတ်ပြီး ခရီးသွားတဲ့ ဇာတ်ကောင်နေရာက သရုပ်ဆောင်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို အလေးအနက် တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ မြန်မာအမျိုးသားတစ်ယောက်နေရာက သရုပ်ဆောင်ထားတာပါ' လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

■ လင်းနိုင်နီ

အောင်ကျော်

ဂီတအနုပညာနှင့်
 သရုပ်ဆောင်
 အနုပညာဆက်စပ်မှုက
 ခါးရင်းအနုပညာရှင်များသာမက
 ဖူးငုံပွင့်သစ်
 အနုပညာရှင်များထံပါ
 ကူးစက်လာသည်။
 ယခုခေတ်တွင်
 ထိုနှစ်မျိုးစလုံးကို
 ဖန်တီးနိုင်သူ လျှောက်လှမ်းလာ
 ကြသည်။ မိမိတို့အတွက်
 ပေးလာသည့် အခွင့်အရေးကို
 အရယူကြခြင်းလည်း
 ဖြစ်သည်။ ဂီတနှင့်
 သရုပ်ဆောင် အခွင့်အရေး
 ရသည်ကို
 ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ရင်း
 အရာဝင်ယူလာသည့် အနုပညာ
 ဖူးငုံပွင့်သစ်များကို
 တွေ့ကြည့်ခဲ့သည်။
 စွဲပြည်က
 ဂျန်လွင်၏
 အိပ်ယာလဲသင်တန်းမှတစ်ဆင့်
 အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ
 အသင်းကွဲနေသော ဆိုသည့်
 တစ်ကိုယ်တော်တေးစီးရီး
 ထုတ်နိုင်သူ
 အဆိုရှင်ဖြစ်လာသည်။ ထို့ပြင်
 ထို အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ
 အသင်းကွဲသောနေ့ မိဒီယို
 စာတန်းတွင်လည်း
 မင်းသားဖြစ်လိုက်ပြန်သည်။
 ဒုတိယတစ်ကိုယ်တော်
 တေးစီးရီးအတွက်လည်း
 လွှပ်ရှားနေပြန်သည်။
 ဖူးငုံပွင့်သစ်၏
 အနုပညာအသစ်များကို
 မေးကြည့်မိသည်။
 ရုပ်ရှင်ကားကြီးအပြီးမှာ
 တာတွေထပ်ရှိကိန်းမလဲ။
 သီချင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့
 အသစ်တွေရော...။
 အခုလထဲမှာ

ကိုယ့်အတွက် အဆင်ပြေရင် အမြဲအဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ ဇွဲပြည် မနီးချူ

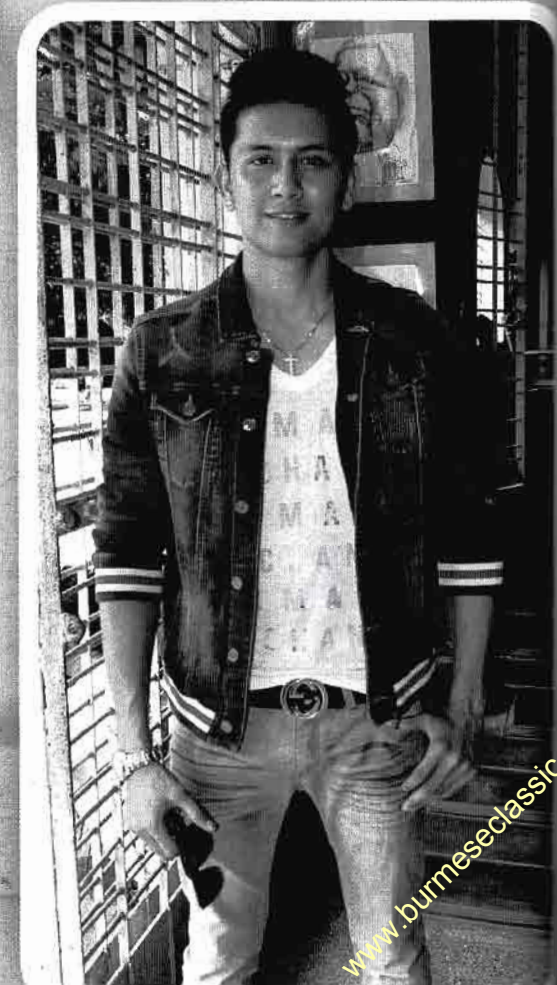

သက်လို့တေးရေးကို စိတ်
ကြိုက် ရေးခိုင်းတာလား။
ကြိုက်လို့ ဝယ်လိုက်တဲ့
သီချင်းတွေ ဖြစ်မလား။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
ပြောပြီး အပ်တဲ့သီချင်းတွေရှိ
သလို တေးရေးဆရာက ပြလို့
ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ဖက်မယ်
ထင်လို့ ယူထားတဲ့ သီချင်း
မျိုးတွေလည်း ရှိတယ်။
သေချာတာကတော့ သီချင်း
တွေကို ကျွန်တော် သေချာ
စိစစ်ပြီးမှ ရွေးချယ်ပါတယ်။

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ
အသင်းကွဲသောနေ့ စာတ်
ကားမှာ အခက်အခဲဖြစ်ဖြစ်၊
ပျော်စရာ ဝစ်နည်းစရာဖြစ်
ဖြစ် မှတ်မှတ်ထင်ထင်ရှိခဲ့
လား။

ဒီကားက ကန်တော့ပွဲ
စ၊ပေးတန်းကတော့ ကျွန်တော်
လုပ်နိုင်မယ်လို့ မထင်ဘူး။
ဆရာ ဦးမြတ်ခိုင်ကတော့
မင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။
မင်းလုပ်နိုင်တယ်ပေါ့နော်။
အခက်အခဲ ကတော့
ပျာယာခတ်တဲ့အခန်း
တွေတို့၊ ကြောက်တတ်တဲ့
အခန်းတွေ၊ အလောတကြီး
လုပ်ရတဲ့အခန်းတွေဆို
စကား နည်းနည်းလေး
ကတောက်ကတက်
ထစ်တတ်၊ အားနည်း
တတ်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီ
နေရာမျိုးမှာ အခက်အခဲရှိ
မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့
တယ်။ ဒါပေမဲ့
တကယ်ရိုက် ကြည့်တော့

ကျွန်တော်ရယ်၊
ပြီးပြည့်စုံရယ်၊ ခင်စုစုနိုင်ရယ်၊
ချောငယ်ရယ်
နွေဒဏ္ဍာရီ ဆိုတာ
ထွက်ထားပါတယ်။ ပြီးရင်
တက္ကသိုလ်သီချင်းတွေပဲ
စုထုတ်မယ့် တစ်ခွေမှာ
ကျွန်တော်
ဝင်ဆိုထားတယ်။
မောင့်သီရိမေ သီချင်းပါ။
ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့
ဒုတိယခွေထွက်နိုင်အောင်
ကြိုးစားနေပါတယ်။
ကားရိုက်တွေ ခဏ
နားထားပါတယ်။
ဒုတိယခွေလေး
အပြီးသတ်ချင်လို့လေ။
အခု

ဒုတိယအခွေမှာထဲလည်း
သီချင်းကောင်းလေးတွေ
ပြန်ထည့်ထားတယ်။
ဦးရတော့မယ် အချစ်ရယ်တို့၊
တောင်ပံပါရင် မင်းဆီကို တို့
ပေါ့။ သီချင်းကောင်းတွေ ပြန်
ဆို ဖြစ်တာက ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် ကြိုက်လို့ပါ။
ကျွန်တော် အဆိုတော် မဖြစ်
ခင်က ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
နားထောင်ခဲ့တဲ့ သီချင်းလေး
တွေ ကို အခု ခေတ်မှ
ပရိသတ်နဲ့ ဝေးနေလို့ ပြန်ပြီး
နီးစပ်အောင် လုပ်ပေးတဲ့
သဘောပါ။ Title ကတော့
သီချင်းဟောင်းနှစ်ပုဒ်ထဲက
တစ်ပုဒ်ကို ပြန်သုံးဖြစ်မယ်။
သီချင်းတွေနဲ့ ပတ်

တစ်ကားလုံးမှာ အခက်အခဲ
မရှိအောင် လုပ်နိုင်သွားခဲ့တယ်။
ကျွန်တော် ကား Edit ပိုင်းကိုတော့
မကြည့်ရသေးဘူး။ ဦးမြတ်နိုင်က
တော့ မင်းတကယ်လုပ်ထားတာ
ကောင်းတယ်။ သူလည်း
မိတ်တိုင်းကျတယ်ပေါ့။
မိသတ်တွေလည်း ထပ်တူ
ထူလိမ့်မယ်လို့ သူ
ပြောတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း
ဒီကားထွက်ဖို့ အရမ်း
ချွတ်လင့်နေပါတယ်။

ဒီကားက ခွဲပြည့်အတွက်
ထမဆုံးဇာတ်ကားလား။

ခေါင်းဆောင်မင်းသားအနေနဲ့
တော့ ဒါ ပထမဆုံးကားပါ။
ရှေ့မှာတော့ ဒါရိုက်တာ အိအိနိုင်
ရိုက်ထားတဲ့ ရုံကြီးကားတစ်ကား
ရှိပါသေးတယ်။

အခုလို အဆိုနဲ့ သရုပ်ဆောင်
တစ်ဖြိုင်နက်သွားတော့မှာလား။
ဘယ်လို စဉ်းစားထားလဲ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ အဓိက
အလုပ်က အဆိုတော်ဆိုတော့လေ
ကျွန်တော် အဆိုတက်ကို
ဖို့လုပ်ဖြစ်ဖို့များပါတယ်။
ချပ်ရှင်ပိုင်းကတော့ ကျွန်တော်နဲ့
ထိုက်ညီမယ့် ဇာတ်လမ်းပေါ့။
ကျွန်တော့်ကို တကယ်ကြီး
အဆင်ပြေစေမယ့်
အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေမယ့်
ဇာတ်လမ်းမျိုးဆို ရိုက်ဖို့အတွက်
ကျွန်တော် အမြဲတမ်း အချိန်ပေး
အသင့်ဖြစ်နေပါ့မယ်လို့။

ခွဲပြည့်က သူ၏ ဒုတိယ
တစ်ကိုယ်တော် တေးစီးရီးကို
ဆုနှစ်ထဲမှာပင် ထွက်နိုင်ရန်
ကြိုးစားနေသည်ဟုလည်း

ဆိုပြန်သည်။

■
ခန်းသု

မိုးမိုးသက်

MAW-KUN-THIT
photography

*တကယ်က
သမီးရဲ့
ရည်ရွယ်ချက်က
သီချင်းဆိုဖို့ပေါ့။
မော်ဒယ်လ်သင်တန်းတွေ
တတ်မယ်။ ပြီးရင်
သီချင်းဆိုဖို့ လုပ်မယ်ဆိုပြီး
လုပ်တာ အမှတ်မထင် ပြိုင်ပွဲတွေ
ဝင်ပြိုင်ရင်း ဆုရသွားတော့ Photo Model,
Model ပိုင်းကို တောက်လျှောက်
လုပ်ဖြစ်သွားတာပါ'ဟု ဆန်းသစ်လက
ပြောသည်။ ဆန်းသစ်လက မေရွက်ဝါ
တစ်ခေတ်ဖြစ်ခဲ့သည့် အဆိုတော် မေရွက်ဝါ၏
ဦးဆက်သွေး သမီးဖြစ်ပြီး ကိုရီးယားနိုင်ငံသို့
ပြန်မာနိုင်ငံကိုယ်စားပြု Miss အဖြစ်
အလွတ်ခြင်း ခံရသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။
ဇာတ်ကားများလည်း လက်ခံရိုက်ကူးနေပြီး
သီချင်းတွေပါ တစ်ပြိုင်နက်
ထုပ်ဆောင်နေသည့် သရုပ်ဆောင်
မိဘ ဖူးငုံပွင့်သစ် ဆန်းသစ်လနှင့်
တွေ့ဆုံမိသည့်အခါတွင်...။
ဆန်းသစ်လက Model အဖြစ် စတင်ခဲ့တာနော်။

မိခင်အထုပ်လုပ်ကိုင်ဆွဲရင်း
အလေ့အကျင့်ရခဲ့တဲ့
ဆန်းသစ်လ
မန်းသူ

ဟုတ်ကဲ့။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်က
စတင်ပါ။ The Face Shop
Top Girl ရွေးချယ်ခံရတာ
ပါ။ ကိုရီးယားအထိ သွားပြီး
ကိုရီးယား F4 မင်းသား ဂျီဟို
နဲ့အတူ ညစာစားရတယ်။
မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်းတွေကို
မင်းသား ဂျီဟိုနဲ့ ဆွေးနွေးခဲ့ရ
တယ်ပေါ့။

**နောက်ပိုင်းရော Miss
အကျိုးဆက်နဲ့ ဘာတွေ
ဆက်လုပ်ဖြစ်လဲ။**

Photo Model တောက်
လျှောက် လုပ်ဖြစ်တယ်။
သရုပ်ဆောင်ပိုင်းက သမီး
MTV နဲ့ ဗီဒီယိုနည်းနည်းပဲ
ရိုက်ထားတယ်။ ရုပ်ရှင်ကား
ကြီးက ကာလာနဲ့ Lesson
ကားတစ်ကားပါပဲ။ သမီးက
Model ပိုင်း ပိုသွားဖြစ်ခဲ့
တယ်။ သရုပ်ဆောင်ပိုင်းကို
သိပ်မသွားဖြစ်ဘူး။

**ဇာတ်လမ်းတွေအနေနဲ့
ရော လုပ်ဖြစ်တယ်မလား။**

ဟုတ်ကဲ့။ ချမ်း- ၁
နဲ့ ၂ မှာ ဧည့်သည်သရုပ်
ဆောင်အဖြစ် တစ်ပိုင်းစီ
ပါထားပါတယ်။

**ဇာတ်လမ်းတွေအပေါ်
သမီးခံစားမှုက...**

အဓိက သမီးစိတ်
ကြိုက်လေးပေါ့နော်။ အဓိက
Main မဟုတ်ရင်တောင်မှ
ကိုယ်နဲ့လိုက်တဲ့ ကာရိုက်တာ
မျိုး၊ ကိုယ်လည်း တကယ်
လုပ်လို့ အဆင်ပြေတာမျိုးဆို
လုပ်ဖြစ်မှာပါ။

**သီချင်းတွေလည်း
တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်စေ
တယ်ဆို။**

သီချင်းက ပုံစံအနုပါ
တယ်။ သီချင်းဟောင်းလေး

တွေပါတယ်။ အမေ သီချင်း
ထားတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့
အသစ်က ပိုများပါတယ်။
Copy နဲ့ Own Tune မှာလည်း
အသစ်က ပိုများတယ်။ အမေ
သီချင်းက အောက်ဆီဂျင်နီ
နီးရထား နှစ်ပုဒ်ဆိုထား
တယ်။

အမေကရော သမီးကို
ဘယ်လို မှတ်ချက်ပေးလဲ။
သူက သမီးကို အဆိုတော်၊
သရုပ်ဆောင်၊ မော်ဒယ်လ်
ဘာဖြစ်စေချင်လဲ။

အမေက ကျတော့
ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့နော်။
အခုညာ အလုပ်လုပ်ရင်
အဆင်ပြေတာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့
ရည်မှန်းချက်ကတော့ သမီး
အဆိုတော်တစ်ယောက်
ဖြစ်စေချင်တာပါ။ သမီးက
တော့ အဆိုတော်လည်း လုပ်
မယ်။ Photo Modelလည်း

လုပ်မယ်။ သရုပ်ဆောင်ကိုလည်း
အခွင့်အရေးရရင် ရသလို
လုပ်သွားမယ်။
ဆန်းသစ်လက မီးမီး အသံက
အရမ်းချိုသည့်အတွက် တစ်ကိုယ်တော်
ခွေတွင် Pop အမျိုးအစားကို
အဓိက လုပ်ထားကြောင်း၊ အမေက
တစ်ခါမှ အဆိုနှင့်ပတ်သက်၍
သင်မပေးကြောင်း၊
ငယ်စဉ်ကတည်းက
အမေ့နောက် လိုက်ရကြောင်း၊
အထုပ်လိုက်ဆွဲ၍ အမေ့ကို
အင်္ကျီလိုက်ဝတ်ပေးရကြောင်း၊
အမေ ဆိုသည်များကို
အမြဲ ကြည့်နေ၊
နားဆင်နေခဲ့ရသည်မှာ မိမိအတွက်
လေ့ကျင့်မှုများပင်ဖြစ်ကြောင်း၊
အမေက အိမ်တွင် ဆရာမောင်ကြီးကို
ခေါ်၍ Vocal Guide ထားကာ
သေချာ သင်ပေးနေကြောင်း
ပြောပြခဲ့သည်။
■ မန်းသူ

မြေလွှဲရက်

မိုးကျော်ထွန်း

အခုတစ်လော လူမှုကွန်ရက်ဖြစ်တဲ့ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်
စာမျက်နှာမှာ မြန်မာရုပ်ရှင် ကြိုက်သူတွေနဲ့
မကြိုက်သူတွေအချင်းချင်း အချီအချ
စကားများနေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။
ကျွန်တော်ကတော့ ကလေးဘဝကတည်းက
ကျွန်တော့် ဦးလေးအငယ်ဆုံး ဦးဘဟိန်းက
စက်ဘီးပေါ်တင်ခေါ်ပြီး မန္တလေးမြို့ရဲ့

ဆင်ခြေပိုး
ရုပ်ရှင်ရုံများလို့ ဆိုနိုင်မယ့်
ဆိုင်းတန်းရုပ်ရှင်ရုံ၊
ပုလဲရုပ်ရှင်ရုံတို့မှာ
ပြလေ့ ရှိတဲ့ အထိုးအကြိတ်
ဇာတ်ကားများကို
ဦးလေးနဲ့အတူ
ကြည့်ခဲ့ရတာရှိ
မြန်မာရုပ်ရှင်ကားများကို
နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့သူ
ဖြစ်ပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က
ရွှေဘို၊ တင်ညွန့် အစရှိတဲ့
ဖိုက်တင်မင်းသားများရဲ့
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများကို
ဦးလေးက
အကြည့်များတဲ့အတွက်
သူနဲ့အတူ
လိုက်ကြည့်ရတဲ့အတွက်

ကြည့်ပါများတော့ ကျွန်တော် သဘောကျ
ယဉ်၊ ဆင်ပါများ နေပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်း
တော့လှ ဆိုတဲ့ က ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ အထိုး
စကားလို အကြိတ်ဇာတ်ကားတွေနဲ့
ကြိုက်နှစ်သက် ဘာမှမဆိုင်တော့ပါဘူး။
ခဲ့ပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ ဂျိုးက ခေတ်
အခုလည်း အမြင်၊ ခေတ်အတွေး၊ ခေတ်
ဒါရိုက်တာ ဂျိုး အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ
ရိုက်ကူးလေ့ရှိတာကြောင့် သူ
အက်ရှင်ကားတွေကို ကားတွေကို နှစ်သက်နေမိပါ

ဘယ်အရာနောက်ဆုံး ကြည့်
ခြင်းကားက ပျောက်ဆုံးသူ
(Lover) လို့ အမည်ပေးထား
တဲ့ ဗီဒီယိုဇာတ်ကားတစ်ကား
ဖြစ်ပါတယ်။

ပြည်ပမှာ အလုပ်သွား
ထုတ်နေတဲ့ ခန့်ညား(ပြေတီ
ဦး)မှာ တစ်ဦးတည်းသော
ညီမကလေး တင်ဇာ(ဆုအိမ်စံ)
နဲ့ပါတယ်။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့

မောင်နှမဖြစ်တာကြောင့် နေ
စဉ်နေ့တိုင်း အဆက်အသွယ်
လုပ်ကြပြီး စကားပြောလေ့ရှိ
ပါတယ်။ တင်ဇာက လူငယ်
ဝီဝီ သူငယ်ချင်းများနဲ့
နိုက်ကလပ်တက်ခဲ့ ရာက
သီဟ(ထူးခြား)ဆိုသူနဲ့ အမှတ်
မထင် သိကျွမ်းခဲ့ပါတယ်။
တစ်ဖက်မှာ တင်ဇာရဲ့
ချစ်သူ နိုင်ချစ်(ခွဲနိုင်ဝင်း)က

သူချစ်သူကို သူစိမ်းတစ်ရံဆံ
များနဲ့ ဆက်သွယ်ပတ်သက်
တာကို မနှစ်သက်ပါဘူး။
တစ်ရက်မှာတော့ တင်ဇာနဲ့
သီဟတို့ အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်
စကားပြောနေတာကို ပက်
ပင်းတွေ သွားတဲ့ အတွက်
နိုင်ချစ်နဲ့ သီဟတို့ စကားများ
ကြပြီး သီဟက နိုင်ချစ်ကို
ထိုးကြိတ်သွားခဲ့ပါတယ်။

မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေတဲ့
နိုင်ချစ်အတွက် အစ်ကိုဖြစ်သူ
ထောင် ထွက် တစ် ဦးက
နိုင်ချစ်ကိုယ်စား ရှင်းပေးမယ်
လို့ ဆိုပါတယ်။

ညီမ တင်ဇာနဲ့ အဆက်
အသွယ်မရတော့တဲ့အတွက်
စိတ်ပူနေတဲ့ ခန့်ညားက
ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။
သူချစ်သူ ရွှေဖန်းချို(ရွှေသီရိ)

နဲ့အတူ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ညီမ တင်ဇာကို လိုက်လံရှာဖွေ
ကြပါတယ်။ အမှတ်မထင် တင်ဇာရဲ့အိပ်ခန်းထဲက iPad ကို
တွေ့ရှိသွားပြီး တင်ဇာနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိသူများ
စာရင်းကို တွေ့ရပါတယ်။ ရွှေပန်းချီ အဆိုအရ နိုင်ချစ်
သီသူမှာ တင်ဇာရဲ့ ချစ်သူဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရပြီး နိုင်ချစ်ကို
နှိန်းဆိုကာ တင်ဇာ ပျောက်နေတာကို မေးမြန်းခဲ့ပေမဲ့
နိုင်ချစ်ဆီက အဖြေမရခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ချစ်ရဲ့
ကားတစ်စီးတော့ ရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကတော့
သီဟကို စုံစမ်းကြည့်ပါလို့ ဆိုတာပါပဲ။ တင်ဇာက
ရွှေပန်းချီရဲ့ တယ်လီဖုန်းကိုသုံးပြီး သီဟဆီကို
ဆက်သွယ်ဖူးတာ ကြောင့် ရွှေပန်းချီရဲ့ တယ်လီဖုန်းထဲမှာ
သီဟရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ကျန်ရစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ရွှေပန်းချီက သီဟကို ဆက်သွယ်ကြည့်ပါတယ်။
သီဟက တင်ဇာ ကလပ်တက်လေ့ရှိတဲ့ အကြောင်း
ပြောခဲ့တဲ့အတွက် ခန့်ညားနဲ့ ရွှေပန်းချီတို့ ကလပ်တက်ပြီး
တင်ဇာ ရှာပုံတော်ဖွင့်ကြပါတယ်။ ခန့်ညားနဲ့ ရွှေပန်းချီတို့
ရှာပုံတော်ဖွင့်ရာ အောင်မြင်ပါ့မလား။ နောက်ထပ်ဇာတ်
ကောင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဦးဝီလျံ (မင်းဦး)လည်း
မျီလာဦးမှာပါ။ သူကရော တင်ဇာနဲ့ ဘယ်လို
ဆက်အသွယ်ရှိမှာလဲ စသဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဇာတ်ကောင်အင်အား
ကောင်းစွာနဲ့ ဒါရိုက်တာ ဂျိုးရဲ့လက်ရာကို
ပြည့်စုံအောင် ကြည့်လိုက်စေချင်ပါတယ်။

■ မိုးကျော်ထွန်း

ကြော်ငြာမင်းသမီးမှသည်

ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီဖြစ်လာသည့်

ခိုင်သင်းကြည်

လင်းနိုင်ဦး

အကယ်ဒမီ ခိုင်သင်းကြည်က အနုပညာလောကကို ကြော်ငြာနဲ့ ဝင်ရောက်လာတယ်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ဖခင်က သရုပ်ဆောင်လုပ်တာကို မကြိုက်တဲ့အတွက် ကြော်ငြာတွေရိုက်ကူးခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်းမှ ပေါ်လစီကားတွေက တစ်ဆင့်ဝင်ရောက်ကာ ဇာတ်ကားရိုက်ခွင့်ရခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြော်ငြာမှာ ခိုင်သင်းကြည်က သွက်သွက်လက်လက် သရုပ်ဆောင် ဘတ်တဲ့အတွက် သူရိုက်ခဲ့တဲ့ ဇွန်စီက ပြောစမှတ်ကိုဖြစ်ခဲ့ ပါတယ်။ အခုတော့ ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ခိုင်သင်းကြည်ရဲ့ အနုပညာလမ်း လျှောက်လှမ်းခဲ့ပုံများကို Bella နှုတ်ခမ်းနီကြော်ငြာ ရိုက်ကွင်းမှာ မေးကြည့်

ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
 ခိုင်သင်းကြည်က Bella ကို ဘာကြောင့်ရိုက်ကူး ဖြစ်ခဲ့တာလဲ။ မင်းသမီး ငါးလက်အတွဲကြောင့်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။
 မခိုင်ကတော့ ကြော်ငြာဆိုရင် လာငှားတိုင်း လက်ခံ ဖြစ်တာများတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းကလည်း ကိုယ်က ကြော်ငြာမင်းသမီးနဲ့ စ,လာခဲ့ရတာကိုး။ အခုဆိုရင် ကြော်ငြာပဲ သုံး၊ လေးရာ လောက်ရှိနေပြီ။ လာငှားတုန်းကတော့ နှုတ်ခမ်းနီကြော်ငြာ ရိုက်ချင်တယ်လို့ပြောတယ်။ ကိုယ့်လက်မှတ်လေးနဲ့ ကိုယ့်အရောင်နဲ့ဆိုတာကြောင့် စိတ်ဝင်စားပြီး ပါဝင်ဖြစ်တယ်။ နောက်ပိုင်းကျ မင်းသမီးတွေ

တုန်းက မြန်မာ့အသံပဲ ရှိသေး
တယ်။ ဇွန်စီကတော့ မြဝတီ
လည်းပေါ်လာပြီ။ အဲဒီမှာ
ဒီကြော်ငြာနဲ့ ထပ်ပေါက်
တယ်လို့ ပြောလို့ရတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်တုန်းကဆို
ရင် ကြော်ငြာအား အကောင်း
ဆုံးအချိန်လို့ပြောရမလား။
ရုပ်သံကနေ ကြော်ငြာတွေကို
တကူးတက စောင့်ကြည့်ရ
တယ်လေ။

အဲဒီတုန်းကတော့
မြန်မာ့အသံနဲ့ မြဝတီပဲ ရှိသေး
တယ်။ အခုကျတော့ မီဒီယာ
တွေက အရမ်းများလာတယ်၊
ဂျာနယ်တွေလည်း အရမ်းများ
လာတယ်။ ပရိသတ်တွေ
အတွက် ကြည့်စရာ အရမ်း
များလာတယ်။ ဒါကြောင့်

အနုပညာရှင်တွေအနေနဲ့လည်း
ဒီလောကထဲ ဝင်လာရင် လိုင်း
တွေအများကြီးရှိတဲ့အတွက်
နည်းလမ်းတွေလည်းများ
လာတယ်။ ခုနကပြောသလို
ပဲ။ ရှေ့ပိုင်းတုန်းကဆိုရင်
မြန်မာ့အသံပဲ ရှိတော့ ကြော်
ငြာကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် ခုနစ်
နာရီ ဇာတ်လမ်းတွဲကြားမှာ
မခိုင်ရုပ်ရိသတ်တွေက စောင့်
ကြည့်ကြရတာ။ အဲဒီတုန်း
ကတော့ ကြည့်ရှုအားပေးချင်
တဲ့သူတွေ တကူးတက စောင့်
ကြည့်ရတဲ့ အချိန်လို့ ပြောလို့
ရတာပေါ့။ အခုကျတော့
ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ရုပ်သံတွေ
ချည်း မဟုတ်ဘဲ အွန်လိုင်း
ပေါ်ကနေရော၊ websiteတွေ
ကပါ ဝင်ကြည့်လို့ရတယ်။

အများကြီးပါတယ် ဆိုတာ
သိရတော့ ပိုပြီးပျော်စရာ
ကောင်းတာပေါ့။

မခိုင်လေးကို အဖေက
ခွင့်မပြုလို့ ကြော်ငြာပိုစတာ
တွေချည်းပဲ ရိုက်ခွင့်ရခဲ့တာ
ကနေ အခုဆို ဘယ်လောက်
ကြာခဲ့ပြီလဲ။

၁၉၉၂ ခုနှစ်ကနေ
ကြော်ငြာ စရိုက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒီ ၉၂ ခုနှစ်မှာပဲ ပြက္ခဒိန်
လည်း ရိုက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ
တုန်းကတော့ ကျော်သူ စပယ်
ရှယ်ပြက္ခဒိန်ပေါ့။ အဲဒီကနေ
အခုထိ ရိုက်နေရဆဲပါပဲ။

နိုင်သင်းကြည်ကို လူ
သိများခဲ့တာ ဇွန်စီပဲလား။
ဒီရှေ့မှာ ဘာရှိသေးလဲ။

ဇွန်စီက မခိုင် ကြော်ငြာ
စရိုက်ပြီး နှစ်နှစ်ကျော်လောက်
မှ ရိုက်ဖြစ်တာပါ။ ရှေ့ပိုင်းမှာ
ဗလာစာအုပ်ကြော်ငြာ၊ ဦးအုန်း
စိန် ဒဏ်ကျေလိမ်းဆေးတို့
တုန်းကတော့ ခိုင်သင်းကြည်
ဆိုပြီး ပရိသတ်မသိသေးဘူး။
အဲဒီတုန်းကတော့ ဗလာစာအုပ်
ကြော်ငြာတဲ့ ကောင်မလေး
ပေါ့၊ ဦးအုန်းစိန်ကြော်ငြာတဲ့
ကောင်မလေးပေါ့။ အဲဒီ
လောက်ပဲ သိကြတာ။ အဲဒီလို
နဲ့ ကြော်ငြာတွေ ဆက်တိုက်
ရိုက်ခဲ့ရပြီး တစ်နှစ်လောက်
အကြာမှာ မန္တလေးဘိယာ
ကြော်ငြာနဲ့ စ၊ပေါက်တယ်။
အဲဒီကနေ နောက်ထပ် ကြော်
ငြာရိုက်ခွင့်ရခဲ့ပြီး အဲဒီ အချိန်

ပုံတွေတောင် Save လုပ်လို့ရ
သေးတယ်။ အရင်တုန်းက
တော့ အဲဒီလိုလုပ်ခွင့်မရတော့
ရယ်ကဲပဲ တကူးတက ကြည့်
ကြရတာပေါ့။

မခိုင်လေး အဖေက
ကားရိုက်ခွင့်ပြုခဲ့တာက ပေါ်
လစီဇာတ်လမ်းကနေလား၊
ဒီဒီယိုက စခဲ့တာလား။

ပထမတော့ ကားမရိုက်
ဘူးပေါ့။ အဖေက ဇာတ်
ကားမပြောနဲ့ ကြော်ငြာတောင်
ရိုက်စေချင်တာ မဟုတ်ဘူး။
အတင်းပြောပြီး လုပ်ရတာ။

အဖေက သဘောမတူပေမဲ့
နောက်ပိုင်းကျတော့ လက်ခံ
လာပါတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
လည်း ယုံကြည်မှုသိပ်မရှိ
ဘူး။ ကြော်ငြာမှာ အလှအပ
နဲ့လုပ်ရတာက လွယ်တယ်။

ဇာတ်ကားကျတော့ ဒိုင်ယာ
လော့ခ်နဲ့ ငိုမယ်၊ ပြောမယ်
ဆိုရင်ကျတော့ အရမ်းခက်
တယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားရ
တယ်။ မလုပ်နိုင်သေးဘူး
လို့ပဲ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့်
ဆိုရင်အကောင်း ထ၊
သူ့မှ ကျိုးမှန်းသိ ဖြစ်နေမှာ
လို့ အဖေက မလုပ်စေချင်
တာလည်းပါတယ်။ ကိုယ်က
မလုပ်ရတာလည်း ပါတယ်။

ဒါကြောင့် တော်တော်လာ
ကြပေမဲ့ ကြော်ငြာတွေ
နဲ့ပဲ လေးနှစ်ကျော်ကျော်
ဆက်တိုက် နေပြီးတော့မှ
ဆိုတော်ကား မပွတ်ကျွတ်
စေရန်ဖက်ရှင်နယ် ရိုက်
တာလည်း မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံ
တော်ကားအနေနဲ့ ပါဝင်

ရည်တူသဘောပဲလို့ ရိုက်
တာရင်းကနေ ပရိသတ်တွေ
က မပွတ်ကျွတ်ကို အရမ်း
နှစ်သက်တဲ့အတွက် နောက်

ဆုံးမှာ ကားရိုက်ဖို့ဖြစ်လာ
တာပါ။

အရင်တုန်းက မရိုက်ရဲ
ခဲ့တဲ့ မင်းသမီးက အခုတော့
စွယ်စုံရ အကယ်ဒမီ ဖြစ်နေပြီ
ပေါ့။

စွယ်စုံတော့ မရသေး
ပါဘူး။ အခုကျတော့ အလုပ်
က သင်သွားတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့
ပဲ ကိုယ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း၊
လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတဲ့ပုံစံ
နဲ့ ရိုက်ဖြစ်ရင်း အခုတော့
အကယ်ဒမီနဲ့ စပ်ဟပ်သွား
တာပေါ့။

မခိုင်လေးတို့ ဇာတ်
ကားရိုက်တာနဲ့ ကြော်ငြာတို့၊
ပိုစတာတို့ ရိုက်တဲ့အခါ ပြင်
ဆင်ရတဲ့ ဖက်ရှင်တွေက ဘာ
ကွာသွားလဲ။

သိပ်တော့ မကွာပါ
ဘူး။ မခိုင်လည်း အင်တာ
ဗျူးတွေမှာ ဖြေဖူးပါတယ်။
ခိုင်သင်းကြည်ဆိုရင် ဖက်ရှင်
အရမ်းမိုက်တယ်ကွာ၊ လန်း
နေတာပဲလို့ ဆိုတဲ့ အထဲမှာ
မပါဘူး။ ဝတ်တတ်တယ်
ဆိုတဲ့အထဲမှာ မပါသလို၊ ခိုင်
သင်းကြည်က မလိုက်မဖက်
ဝတ်ထားတယ် ဆိုတာမျိုး
အပြောခံရတဲ့အထဲမှာလည်း
မပါပါဘူး။ ကြော်ငြာဆိုရင်
လည်း ကြော်ငြာနဲ့ လိုက်ဖက်
အောင်ဝတ်ရတယ်။ တချို့ကျ
တော့ သူတို့ကြော်ငြာရဲ့
အရောင်အသွေးအတိုင်း လိုက်
ဝတ်ရတာတွေလည်းရှိတယ်။
ကြော်ငြာမျိုးစုံရှိတဲ့အထဲ မခိုင်
မကြော်ငြာဖူးတဲ့ ကြော်ငြာ
လည်း မရှိသလောက်ပါပဲ။
သူတို့နဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး သူတို့ရဲ့
အရောင်ဝတ်ပေးရတာလည်း
ရှိတယ်။ အခု Bella ကျတော့
သူတို့ပဲ စီစဉ်ပေးတာ။ ဘာမှ

လှဖို့ အဓိကပဲ အိုဗာတွေပြင်
ထားလည်း ပြဿနာမရှိဘူး။
ဖက်ရှင် TV နာကြည့်ပါလား။
မျက်နှာတွေဆိုရင်လည်း အိုဗာ
တွေပြင်ထားတယ်။ ခြယ်ထား
တယ်။ ဝတ်စုံဆိုရင်လည်း အို
ဗာလည်း ဝတ်တယ်။ ဒါပေ
မဲ့ ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ။

ရုပ်ရှင်ထဲက မခိုင်ရဲ့
ဖက်ရှင်ဆိုရင် ဖေ့စ်ဘွတ်စ်
ကို ပိုပြီးအပြောများကြတယ်။
ဘာကြောင့်လဲ။

အဲဒီအကြောင်းပြောရ
မယ်ဆိုရင် ဒီဖက်ရှင်က အရူး
ဖက်ရှင်ပေါ့။ အရူးဖက်ရှင်မှာ
တောင်မှ နည်းနည်းစဉ်းစား
ရသေးတယ်။ မေးလည်းမေး
ရသေးတယ်။ ဘယ်လောက်
ထိရူးမှာလဲ။ လမ်းဘေးမှာ

ထာဘီမနိုင်၊ ပဝါမနိုင်နဲ့ လုံးဝ
မသိအောင် ရူးတာလား။
ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ပါးပါးလေး
ပဲ လွတ်နေတာလား။ ဂေါက်
နေတာလား။ ဒီမှာက ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းနဲ့ လင်တရူးနေတာ။
ဒါပေမဲ့ အရှက်လုံအောင်နေ
မယ်။ လှလည်းလှချင်တယ်
အဆင့်လားလို့ မေးကြည့်တော့
အလယ်အလတ်ဆိုတော့ သူ
က တစ်ချက်တစ်ချက် လင်
တရူးတာကလွဲရင် လှလည်း
လှချင်တယ်။ အရူးဖြစ်လို့
ဘာဘယ်လောက်ဆိုရင် လှ
တယ်။ ဘယ်လောက်ဆိုရင်
လွန်သွားမယ်ဆိုတာ မသိဘူး။
စိတ်ထဲမှာပေါ်တာလုပ်မှာပဲ။
မိနပ်ကလည်း နှစ်ရန်ရှိ၊ နှစ်
ရန်လုံးလှနေရင် တစ်ဖက်စီ

မယူလာရဘူး။ သူတို့က
လိုက်ဖက်အောင် အားလုံး
လုပ်ပေးထားတယ်။ မိုးကုတ်
ပေါက်ပေါက် ဝတ်စုံရယ်၊ အခု
နှုတ်ခမ်းနီထုတ်တဲ့ ပိုင်ရှင်တွေ
ရဲ့ ဆိုင်က ဝတ်စုံတွေရယ်နဲ့
ဆင်ပေးထားတာပါ။ ဒီပြင်
ကြော်ငြာတွေကျတော့ ကိုယ်နဲ့
လိုက်ဖက်အောင် စီစဉ်ရ
တယ်။ ကားရိုက်ကျတော့
ကိုယ်လုပ်ရမှာက ဆရာမလေး
လား၊ တောသူလား၊ အလုပ်
သမားလား၊ မင်းသမီးလား
ပေါ့။ အခုရိုက်မယ့် ငါ့
အကယ်ဒမီ ကားမှာ ကျတော့
ကိုယ်က မင်းသမီးနေရာက
သရုပ်ဆောင်ရမှာဆိုတော့
မျက်တောင်တုတွေ တပ်မယ်။

မျက်ကပ်မှန်တွေ တပ်မယ်၊
ဆံပင်တွေကောက်မယ်။ မိတ်
ကပ်တွေ အရမ်းလိမ်းမယ်။
မင်းသမီးပုံလုပ်ရတာပေါ့။
မင်းသမီးဇာတ်ရုပ်ကနေလုပ်ရ
မှာဆိုတော့လည်း မလှ၊လှ
အောင် ဝတ်လို့ရတာပေါ့။
သတိထားပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး
ကာရိုက်တာနဲ့ တူအောင်ဝတ်
ရတာပေါ့။ သဘာဝကျ
အောင်လည်း ဝတ်ရတယ်။
ဥပမာ အိမ်နေရင်းအခန်းမှာ
ခါးပတ်တွေနဲ့ မျက်တောင်တု
တွေနဲ့ ဒေါက်ဖိနပ်တွေနဲ့ ဖြစ်
မနေအောင်လုပ်ရတယ်။ ဒါ
က သဘာဝပေါ့။ စင်ပေါ်
တက်လျှောက်တဲ့ မော်ဒယ်
တွေကျတော့ သူတို့အတွက်က

စီးလိုက်မှာပဲ။ ပန်းဆိုရင်
လည်း နှစ်ပွင့်လုံးလှရင် နှစ်
ပွင့်လုံး ပန်ချင် ပန်ထားမယ်။
ပါးနီကလှတယ်ဆိုရင်လည်း
အကွက်လိုက်ကို အရမ်းဆိုး
ထားမယ်။ အဲဒီလို စိတ်ကူး
ပြီးပြင်ရတာပေါ့။ တောသူ
ခြစ်နေတော့ မြို့သူတွေလို
လည်းဝတ်လို့ မရပြန်ဘူး။ ဒါ
ပေမဲ့ ဒီကားမှာတော့ မြို့သူ
လိုဝတ်ပြီး ယုသန္တာတင်ကို
ဘွန်းချကာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်
တက်လိုက်တာကို ပရိသတ်
တွေက သဘောကျပြီး လက်
ခံပေးတောင် တီးကြတယ်။
အဲဒီအခန်းဆိုရင် ကိုယ်က
တောသူဖြစ်နေရာကနေ မြို့
သူလို လုပ်ရတော့ ချည်အင်္ကျီ
နဲ့ ထပ်ဝတ်၊ အောက်ကအစ
တွေကို မထော်မနန်းတွေနဲ့ ဟို
အဲဒီအစဆွဲပြီး စကပ်လို
နည်း ဝတ်ရတာပေါ့။

ဒီလိုလုပ်တဲ့နေရာမှာ
အတွေ့အကြုံနဲ့ဆိုင်တာလား။
နီယိုရဲ့ ဖြတ်ထိုးဉာဏ် စဉ်း
ဆောင်ခြင်းနဲ့လုပ်ရတာလား။

ဖြတ်ထိုးဉာဏ်လည်း
မရှိတယ်။ မခိုင်က ဇာတ်
ကားတွေမှာ လုပ်ဆို လုပ်
ဆိုတယ်။ ပြီးတော့မှ ဘာ
သိလိုက်မှန်းမသိဘူး။ ဘာ
အကြောင်းဆိုတော့ ပေါ်လာတဲ့
အင်္ကျီ လုပ်လိုက်တာလေ။
အဲဒါမှာ ပရိသတ်နဲ့ အကြိုက်
အနှစ်သက်လည်းပါမှာပေါ့။
အဲဒီလိုက ကံ ဉာဏ်၊ ဝိနည်း
အားမှာလည်း မှီတည်ပါ
တယ်။

အိုင်လေးကို ကြော်ငြာ
လေးနီးလို့ ပြောကြတော့
အဲဒီလိုထက် ကြော်ငြာ
ဆိုတာ ပိုသဘောကျတာ

အရင်တုန်းကတော့
ကိုယ်က ကြော်ငြာမင်းသမီး
ပေါ့။ ရုပ်ရှင်မရိုက်ခင်တုန်းက
ဆိုရင် တစ်ပတ်လောက်မှာ ၅
ရက်လောက် ကြော်ငြာရိုက်
နေရတယ်။ ကိုယ့်တစ်
ယောက်တည်း မဟုတ်ရင်
တောင် နှစ်ယောက်တွဲ၊ သုံး
ယောက်တွဲလည်း ရိုက်ရ
တယ်။ နောက်ပိုင်း နာမည်ရ
လာမှ ကိုယ့်တစ်ယောက်
တည်း ရိုက်ရတာ။ အခုကျ
တော့ အသက်အရွယ်က
လည်း ကြော်ငြာထက်
ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို ပိုရိုက်ခွင့်ရ
တယ်။ ကြော်ငြာကတော့
ကိုယ်နဲ့လိုက်ဖက်တာပဲ လာ
တော့တယ်။ ကလေးဆန်တဲ့
လော်လီပေါ့ ကြော်ငြာတို့၊
သင်္ကြာလုံးကြော်ငြာတို့တော့
မရိုက်ရတော့ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်
ထက်ငယ်တဲ့ အများကြီး
လှတဲ့ ကလေးတွေရှိတယ်
လေ။ သူတို့တွေရှိတာပေါ့။
အခုကျတော့ ရုပ်ရှင်ကားကြီး
ခေတ်ဖြစ်တော့ ရုပ်ရှင်ကား
ကြီးတွေရိုက်ရတာ များ
တယ်။ ကြော်ငြာနည်းသွား
တယ်။ ကိုယ်နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့
ဇာဆိုင်တို့၊ ချိတ်ဆိုင်တို့ ဒါမျိုး
တွေရိုက်ရတာ များတယ်။
အခု ရိုက်တဲ့ Bella က အရွယ်
စုံပါတယ်လေ။ မခိုင်ဆိုရင်
မခိုင်တို့အရွယ်အတွက်ပေါ့။
မကြီးစိုးဆိုရင် မကြီးစိုးတို့
အရွယ်မှာ ဘယ်လိုအရောင်
တွေ ကြိုက်ကြတယ်ပေါ့။
အဓိကကတော့ ပရိသတ်
တောင်းဆိုမှုနဲ့ လက်ခံနေရင်
မခိုင်တို့ ရိုက်ရမှာပါပဲ-လို့
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

ကမ္ဘာသားအထိမ်းအမှတ်

Rဇာနည်ရဲ့

တစ်ကိုယ်တော်ဖျော်ဖြေပွဲ

လင်းဒိုင်ဦး

အဆိုတော် Rဇာနည်က
သူ့ရဲ့တစ်ကိုယ်တော်
တေးစီးရီး
ကမ္ဘာသား ထွက်ရှိခြင်း
အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်
ကျင်းပတဲ့ တစ်ကိုယ်တော်
ဖျော်ဖြေပွဲကို
စက်တင်ဘာလ ၂၅ ရက်
ည ၇ နာရီအချိန်က
ရန်ကုန်မြို့ မြို့မကျောင်းလမ်းရှိ
အမျိုးသားဇာတ်ရုံမှာ
ကျင်းပခဲ့ရာ ပရိသတ်များ
ဇာတ်ရုံအပြည့်
လာရောက်ကြည့်ရှု
အားပေးခဲ့ကြပါတယ်။
ခုနောက်ပိုင်း ကျင်းပတဲ့
ရှိုးပွဲတချို့မှာ
ပရိသတ်တွေ လာရောက်
ကြည့်ရှုမှုနည်းနေပေမဲ့
Rဇာနည်ရဲ့ ပွဲကတော့
မိုးတွေ ရွာနေတဲ့ကြားကပဲ
ဇာတ်ရုံပြည့် လာရောက်
အားပေးခဲ့ကြတာ
တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။
Rဇာနည်က ကမ္ဘာသား
တေးစီးရီးထွက်ပြီးရင်
သူ့ရဲ့ ဂီတမှတ်တိုင်တစ်ခု
ထပ်ပြီး စိုက်ထူမယ် ဆိုတဲ့
ရည်ရွယ်ချက်နဲ့လုပ်တာ
ဖြစ်ပါတယ်။
Stage အပြင်အဆင်ကို
Rဇာနည်က
တိုက်ဟောင်းကြီးတစ်ခုပုံစံ
ပြင်ဆင်ထားပြီး အီဒီရှေ့မှာ
ကားတစ်စီး၊ စက်ဘီး၊
ကားတာယာတွေနဲ့
ပြင်ဆင်ပြီး The Trees
အဖွဲ့သားများက
အီဒီတိုက်ဟောင်းရှေ့မှာ
တီးခတ်သလို ပုံစံနဲ့
Stage ကို ပြင်ဆင်ပေး
ထားပါတယ်။
ဒီလိုပြင်ဆင်တာ

သီချင်း အပုဒ် ၃၀ နီးပါးဖျော်ဖြေပေးတဲ့
 အစီအစဉ်မှာ Rဇာနည်က လုံးဝ ကြေညာမထားဘဲ
 ဟောမာနေဝင်းနဲ့ အချစ်ဆုံး၊ တင်ဇာမော်နဲ့ တစ်ချက်လေး
 စောင်းငဲ့ကြည့်ဦး သီချင်းတစ်ပုဒ်စီကို ဆိုဖြစ်ခဲ့တာနဲ့
 ပတ်သက်ပြီး တင်ဇာမော်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က အတွဲဆိုဖူးတာ
 အများကြီးရှိတယ်။ အတွဲခွေတောင် တစ်ခွေတွက်ဖူး
 သေးတာကိုး။ တင်ဇာမော်က ဒီမှာလာဆိုတိုင်း
 ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မဆုံဖြစ်ဘူး။
 လွဲနေတာပေါ့။ ကျွန်တော် ခရီးသွားတာတို့၊
 ပွဲလက်ခံပြီးသား ဖြစ်နေတာတို့ကြောင့် အစ်မရေ
 အဲလို အဲလိုပဲဆိုတော့ ရပါတယ် မောင်လေးရယ်နဲ့ပဲ
 ပြီးခဲ့တယ်။ အမှန်တကယ် သူနဲ့ဆုံမယ်ဆိုရင် ဒီသီချင်းကို
 ဆိုဖို့ပါပဲ။ နဂိုကတည်းက တေးထားပြီးသား။
 တင်ဇာမော်ပဲ စီစဉ်စီစဉ်၊ ကျွန်တော်ပဲ စီစဉ်စီစဉ်
 ဆုံတဲ့တစ်နေ့ ဒီသီချင်းကို ဆုံမယ်ပေါ့။ အရသာလည်း
 တွေ့ထားတာကိုး။ မဟောမာကျတော့ ကိုယ်လေးစားရတဲ့
 အဆိုတော်လေ။ ဒီပြင်လူတွေလည်း ကျွန်တော် မဟောမာနဲ့

နဲ့ ပတ်သက်ပြီး Rဇာနည်က ပထမပိုင်းမှာ
 ကျွန်တော်တို့က LEDနဲ့ပဲ ဆင်ဖို့စဉ်းစား
 ဖြစ်သေးတယ်။ LED ကတော့
 ပွဲတိုင်းလိုလိုလုပ်နေကျ ဖြစ်တယ်။ အပြားလိုက်
 ထောင်လိုက်၊ ဒေါင်လိုက် ထောင်လိုက်နဲ့
 မပါမဖြစ်လို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့
 ကျွန်တော့် ရဲ့ဘဝအမှတ်တရအနေနဲ့
 စင်ပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ ကားက ကျွန်တော်တို့
 အိမ်ထောင်ကျပြီး ပထမဦးဆုံး
 ဝယ်ထားတဲ့ကားဖြစ်တယ်။ အိမ်ကရှိတဲ့
 ပစ္စည်းလေးနဲ့ ကိုယ်ဆင်ချင်တဲ့ပုံစံကို
 စက်ဘီးလေးနဲ့ ဝပ်ရှော့ပုံစံလေး
 လုပ်လိုက်တာပါ။ လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

လဲတဲ့အချိန်မှာ Rဇာနည်ရဲ့ Biography ဒီဒီယိုကို ပြသထားပါတယ်။
 ဒုတိယအကျောမှာတော့ ဟောမာနေဝင်းနဲ့ စုံတွဲတစ်ပုဒ်၊ တင်ဇာမော်
 နဲ့ စုံတွဲတစ်ပုဒ် အပါအဝင် စုစုပေါင်း သီချင်း ၉ ပုဒ် သီဆိုပေးပြီး
 နောက်ဆုံးအကျောမှာတော့ သီချင်း ၁၀ ပုဒ် သီဆိုဖျော်ဖြေ
 ပေးခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ဝိတ်သီချင်းမှာတော့ ယဉ်ယဉ်လေးရှား နဲ့
 ဂန္ထဝင်ဆည်းဆာ သီချင်းနှစ်ပုဒ်ကို ပေါင်း ပြီး ဆိုပေးသွားပါတယ်။
 ပရိသတ်က ပွဲသိမ်းပြီးဆိုပေမဲ့ အားမရသေးတာကြောင့် The Trees
 အဖွဲ့သားများက ကိုယ့်အနားရှိစေချင် ကို တီးခတ်ပေးလိုက်တဲ့
 အတွက် ဒီသီချင်းနဲ့ Rဇာနည်က သူ့ရဲ့ဂီတမှတ်တိုင် တစ်ကိုယ်တော်
 ဖျော်ဖြေပွဲကို ထပ်မံ စိုက်ထူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ Rဇာနည်က ဒီပွဲက
 ရရှိလာတဲ့ အကျိုးအမြတ်တချို့ကို စပွန်ဆာပေးတဲ့ လစ်ဗိုလင် 'ဖို့' နဲ့
 ပူးပေါင်းပြီး လိုအပ်တဲ့နေရာများသို့ လှူဒါန်းပေးသွားဖို့
 စီစဉ်ထားတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ■

လင်းနိုင်ဦး

ဆိုလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး။
 သူ့ဇာတ်မပြောနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင်
 ဆိုရကောင်းမှန်း မေ့တော့တော့ရယ်။
 သီချင်းကလည်း ကိုယ့်ဆရာသမား
 ဘွဲ့ကံ(ထူးအိမ်သင်)ရေးထားတဲ့
 သီချင်းဆိုတော့ အကျိုးအကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပြီး
 ဟောမာနဲ့လည်း ဆိုချင်တယ်။ ကိုယ်လည်း
 သိသိကတည်းက သဘောကျတဲ့ အဆိုတော်၊
 သူနဲ့လည်း ဆိုထားဖူးတာဆိုတော့ ဆိုဖြစ်
 သဘောပါပဲ လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
 Rဇာနည်က ပထမပိုင်း မှာ အချစ်ခေါ်သံ နဲ့
 ဘယ်ဖျော်ဖြေပြီး လက်ထပ်လက်စွပ်၊
 အိမ်ထောင်စောင့်၊ ဥဒါန်း၊ မပြိုင်ငြင်ပါဘူး၊
 ဘယ်တစ်ဖက်ခြား၊ အိပ်မက်ထဲက အဖြေ၊
 နာမည်ရှိရင် နာမည်ရဲ့ဖြေမယ် သီချင်း
 နဲ့ ဖျော်ဖြေပြီး အဝတ်အစားတစ်စုံ

နေတိုး သီချင်း

လင်းနိုင်ဦး

အောက်တိုဘာလ ၃ ရက် ညနေ
၁၂ နာရီ အခါ ရန်ကုန်မြို့ ဗိုလ်တယ်ဟိုတယ်မှာ
အဲဒီအခါမှာ အန်ကောက်မှ မန္တလေးသို့
ရန်ကုန်တော်တော်ကား မိတ်ဆက်ပွဲ တက်
လာတဲ့ နေတိုးနဲ့ သူရဲ့ အနုပညာ
ရင်းနှီးမှုများအကြောင်းကို မေးမြန်းခဲ့ပါ
မယ်။

နေတိုးက ဝါဝါဝင်းရွှေ ရုပ်ရှင်ထုတ်
သိမ်းရေးအတွက် ဒါရိုက်တာ ညွှန်ကြားမှု
ဦးစီးဌာန ရိုက်မယ့် လရောင်ဖြာတဲ့
အလေး အတွက် ဘာတွေ ပြင်ဆင်
သွားပြီလဲ။

အဲဒီကားက ကျွန်တော်တို့ ရိုက်
နေတဲ့ Pre- Production အပိုင်းကို
အကဲခတ်ပုံစံတစ်ဝက်လောက် လုပ်
ထားမယ်။ ရှေ့ကရိုက်ခဲ့တဲ့ ပုံစံနဲ့ ကွဲပြား
မယ်။ ကျွန်တော်တို့က အောက်ပိုင်းမှာ
ဆင်မှုအပိုင်းကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့
အသစ်တွေ ခွဲယူလွှားတဲ့ ပုံစံမျိုးတွေ ဖြစ်
မယ်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအပိုင်း
နဲ့ရင်လည်း အရင်တုန်းကဆိုရင်
တကယ်တမ်း ပြင်ဆင်တယ်။ အခု
အဲဒီအခါကျတော့ ဝတ်စုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး
၁၈ ဒီဇင်ဘာတွေ ပါလာတယ်။
အဲဒီအခါက ပြင်ဆင်ပေးတယ်။ အဲဒီ
အခါကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ Talent
အသုတ်ရတာဆိုတော့ ပိုအဆင်

ပြေတယ်။ ဒီကားမှာဆိုရင်ဇာတ်ဝင်သီချင်းတွေကို ကိုယ်တိုင် ဆိုရမယ့်ဟာ တွေရှိနေတော့ သီချင်းသွင်းရတာ ရှိတယ်။ သီချင်း ၅ ပုဒ်၊ ၆ ပုဒ်လောက် ပါမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က နှစ်ပုဒ် တကယ်ဆိုရမယ်။ ဇာတ်ကားထဲ ဆိုရမှာရယ်ပါ တော့ အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရတယ်။

ဘယ်လို ကာရိုက်တာနဲ့ အဲဒီကားမှာ သရုပ်ဆောင် ရမှာလဲ။

ဒီကားမှာ ကျွန်တော့် ကာရိုက်တာ နှစ်မျိုးပါတယ်။ ဇာတ်ကောင် စရိုက်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ကိုမင်းသက်စံတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်တယ်။ ထူးထူးခြားခြား မဟုတ်ပေမဲ့ သဘာဝဇာတ်ကောင်ထဲကပဲ ဝတ်စားဆင်ယင်ရမှာကို အကောင်းဆုံးလုပ်တယ်။ မတူအောင်ပေါ့။

ကိုနေတိုးရဲ့ အနုပညာလှုပ်ရှားမှု အစီအစဉ်တွေက ဘာရှိလဲ။

လရောင်ဖြာတဲ့ အင်းလေးမှာ မရိုက်ခင် ဘန်ကောက်မှ မန္တလေးသို့ ကို ရန်ကုန်မှာ မိတ်ဆက်တယ်။ ပြီးရင်

ဘန်ကောက်မှာ ထပ်မိတ်ဆက်မယ်။ တစ်ရက်ပြီး ဘန်ရက် ဆက်တိုက်ပဲ။ အဲဒီက ပြန်လာရင် လရောင် ဖြာတဲ့ အင်းလေးမှာ ဆက်ရိုက်မယ်။

ဘန်ကောက်မှ မန္တလေး ဇာတ်ကားကို ဘာလို့ ဆက်ခံရိုက်ကူးခဲ့တာလဲ။ ဘယ်လို ကာရိုက်တာနဲ့ သရုပ်ဆောင် ခွင့်ရခဲ့တာလဲ။

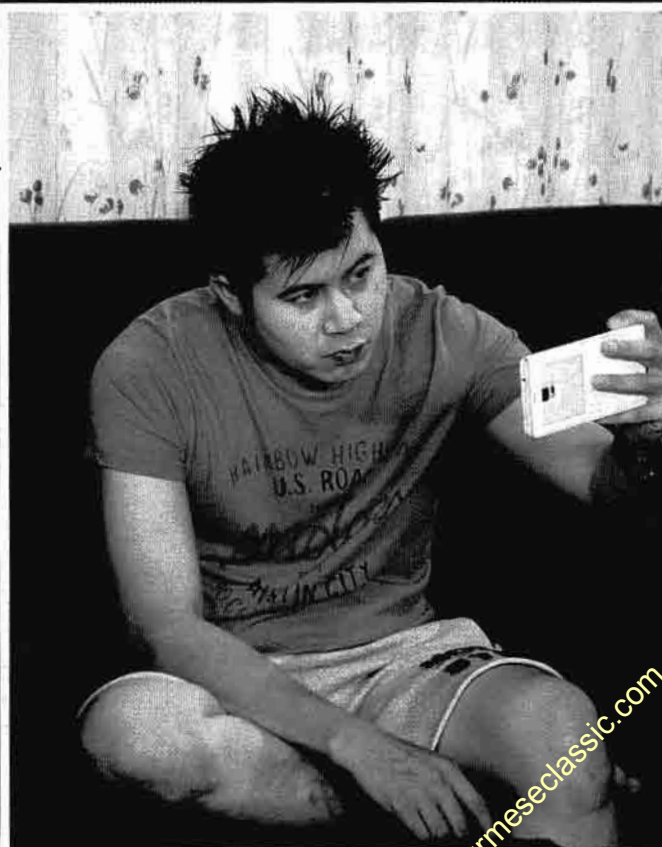
ကျွန်တော်က ဒီကားမှာ ပုံမှန်လူငယ်တစ်ယောက် ဘဝနဲ့ပူးပေါင်းပါပဲ။ အဓိကကတော့ ရိုးရာ၊ မြန်မာ့ရိုးရာ ခရီးသွားခြင်းမှာ တွေ့ရတာတွေကို ဟိုဘက်ဒီဘက် နှိုက်ပြပြီး ဖော်ကျူးထားတဲ့ ဇာတ်ကားဖြစ်တယ်။ သာမန်လုပ်ရားမူပါပဲ။ ဒါရိုက်တာအနေနဲ့ကလည်း သဘာဝအပြင်မှာ ကျွန်တော် သွားလာနေတဲ့ ပုံစံမျိုး ကြည့်ပြီး ရာခိုင်နှုန်း ၈၀-လောက်ကို ကျွန်တော့်အပြင် သာမန် ရှိနေတဲ့ အိုက်တင်၊ စိတ်တွေကို ထည့်သွင်းပြီး နှိုက်ချင်တယ်ဆိုတာကြောင့် အခက်အခဲ မရှိပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ဆီက တင်ပြရိုက်ကူးပုံနဲ့ သူတို့နဲ့ ဘာထူးလဲ၊ ကျွန်တော်တို့က အိုဗာလုပ်နေကြတာမျိုး ဖြစ်နေတာလား။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အိုဗာလုပ်ရတယ်။ အိုဗာကို သူတို့ လုပ်ရတဲ့သဘောပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ပုံပိုး နှုတ်ဖြင့် အရပ်နဲ့ သိပ်မပြနိုင်ဘူး။ အဲဒီလို မပြနိုင်တဲ့ အခါကျတော့ ကုန်ကျစရိတ်တွေကို ဈေးကွက်အရ ခန့်မှန်းချဲ့ရင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့က စကားတွေ ပြောပြီး ဆော့ ဇာတ်ကောင်တွေကို ဖော်ကျူးရတယ်ဆိုတော့ သဘာဝ ရုပ်ရှင်အစစ်က အရပ်တွေနဲ့ ဖော်ကျူးတာ ပိုပြီး အနှစ်သာရလည်းရှိ၊ ပိုပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ဆန် တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ မြင်ပါတယ်။ ဒီကားမှာကျ ဆော့ သဘာဝကျတဲ့ အိုက်တင်တွေကို ဦးစားပေး တယ်။ သဘာဝကတော့ နိုင်ငံတကာမှာသုံးတဲ့ အိုက် တင်၊ အမူအရာတွေကို ပိုပြီး သုံးထားတယ်။

ဒီကားမှာ နန္ဒက ဘယ်လိုကာရိုက်တာနဲ့ ဘယ်လို သူမျိုးလဲ။

နန္ဒက လျှို့ဝှက်ချက်ရှိပါတယ်။ သူက စာပို့ သမားဘဝကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ သူဘာလို့ ကြိုက် သလဲဆိုရင် အိမ်မှာကို မနေချင်တော့ ခရီးသွားချင် တယ်။ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် နေရာအစုံနဲ့ မြို့နယ်နယ်အနှံ့ကို သွားချင်တယ်။ အဲဒီကို သွားခွင့်ရ တဲ့ လူအမျိုးအစားက ၁၉၆၀ လောက်မှာ ဘယ်လို လူမျိုးလဲဆိုတော့ စာပို့တဲ့သူ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအလုပ်ကို ရွေးလိုက်တယ်။ စာပို့တာနဲ့ အသက်မွေး တမ်းကျောင်းပြုတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမှာ အချစ် တစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီးတော့မှ ချစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက် ဆို။ အဓိကက ကံတော့ ခရီးသွားခြင်းနဲ့ ရင်ခုန်ခြင်းကို

ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ကားပါ။ မြို့ တော်တော် စုံတယ်။ နာမည်ကြီး အထင်ကရနေရာ၊ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင် တဲ့နေရာတွေကို သူတွေက ကိုယ်တွေထက်တောင် အတွင်းကျကျ ပိုပြီး လေ့လာပြီးမှ ရိုက်ထားတယ်လို့ မြင်တယ်။ ကားကို ကြည့်တဲ့အခါ ပိုပြီး သိသိ သာသာ မြင်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ယဉ်ကျေး မှုက ဘယ်လောက်ထိ တန်ဖိုးရှိသလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ရိုးရာတွေက ဘယ်လောက်အထိ ကြည်နူးကျေနပ် စရာ ကောင်းသလဲ။ ဒီလို ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ချိတ် ဆက်နေကြတဲ့ နှလုံးသားတွေကရော ဘယ်လောက် အထိ နူးညံ့ကြသလဲဆိုတာကို ရံတင်တဲ့အချိန် ပရိ သတ် ကြည့်စေချင်ပါတယ်။

သူတို့ရိုက်ချက်၊ သူတို့ ရိုက်ကူးတင်ပြတာ တွေက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာကွာသလဲ။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ ကွာတယ်။ နောက်
 တော့ ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ကူးမှုပုံစံက ကား
 နံဘေးထဲမှာရင် Story Book သိပ်ရေးလေ့ မရှိ
 နဲ့ ဇာတ်ညွှန်းအပြီးသတ်က Location နဲ့
 အချိန်ကျွန်တော်တို့ထက် အကြောင်းအရာ
 အများကြီးရှိတယ်။ ဇာတ်ညွှန်းမှာ အချိန်ရာသီ
 ညအစ အကုန်လုံး တွက်ပြီး လုပ်တဲ့အခါကျ
 တော့ လိုချင်တဲ့ အကြောင်းအရာ၊ အရပ်ကွက်
 ခြံခြံသွားတဲ့အခါကျတော့ ရင်ထဲ ကွက်တိ
 ဆက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီ
 နဲ့ပဲ ရိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အတိ
 တော့ မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။

သူတို့က ဝတ်စုံ၊ မိတ်ကပ် အစစအရာရာ
 နဲ့ပေးတဲ့အခါကျတော့ ဘယ်လိုပုံပိုးမှုရ
 ညွှန်းလဲ။

သူတို့က အကုန်စီစဉ်ပေးတယ်။ အဓိက၊
 တော့ ဝတ်စုံ၊ Stylist၊ မိတ်ကပ် ဆံပင်က
 အကုန်လုံးပါတော့ ကျွန်တော်တို့ အားစိုက်
 နည်းသွားပြီး သရုပ်ဆောင်တာကိုပဲ အား
 ညှဉ်ရမှာဖြစ်တော့ တော်တော် အဆင်ပြေ
 တယ်။

တန်ကောက်မှ မန္တလေး သို့ ဇာတ်ကားနဲ့
 ဘက်သက်ပြီး ပရိသတ်ကို ဘာပြောချင်လဲ။
 ဒီကားနဲ့ပတ်သက်ရင် ဒီကားကို မြန်မာ
 ယဉ်ကျေးမှု၊ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရိုးရာ ယဉ်
 ကျေးမှုတွေကို ပိုပြီးတော့ တန်ဖိုးထား တတ်
 အောင်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ငှားကတည်း
 တ ဒီဇိုင်းတွေဝင်ပြီး လက်ခံခဲ့တဲ့ကား ဖြစ်ပါ
 တယ်။ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုကို ကမ္ဘာကသိ
 အောင်၊ ကမ္ဘာက မြင်နိုင်အောင်၊ ရှိပြီးသား
 တန်ဖိုးကို ဒီထက်မက မြင့်မားလာအောင်
 ရုပ်ရှင်အနေနဲ့ သမိုင်းတစ်ခုကို ဖော်ကျူးတဲ့
 ဇာတ်ကားလို့လည်း ပြောလို့ ရပါတယ်။
 နိုင်ငံခြားနဲ့ တွဲဖက်ပြီးတော့ အလုပ်လုပ်
 ခဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ
 ဆယ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ယဉ်ကျေးမှု တွေကို
 နဲ့တို့ရဲ့ နည်းပညာတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီးတော့
 အညီအညွှန်းပိုင်း အမြင့်ဆုံး တည်ဆောက်
 တဲ့ ကားဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လေ့လာ
 အားပေးလှည့်ပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်လို့ ဖြေ
 ကြားပေးခဲ့ပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

ပေါ့လ်မကာတ်နဲ့

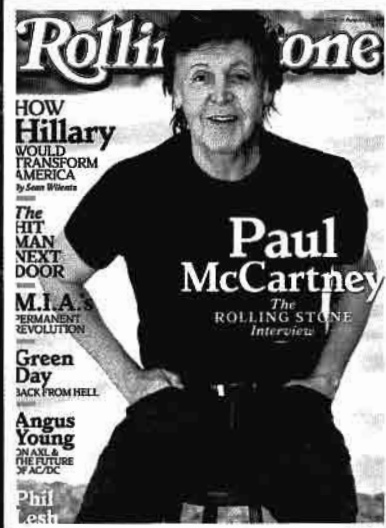
Paul McCartney

နီတော့သိုချင်း

ဂျာဗြဏ်

လန်ဒန်ရုံးခန်းက
 ဆိုဟာထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်
 ထိုင်နေတဲ့ Paul McCartney ဟာ
 လက်ထဲက Acoustic Guitar
 တစ်လက်ကို စမ်းသပ်တီးခတ်ရင်း
 ပါးစပ်ကလည်း တေးသွားအလိုက်
 တစ်ခုကို ဆိုသည်ကား
 Liverpool မြို့မှာ Beatles
 တေးဂီတအဖွဲ့ အရှိန်ယူခါစအချိန်မှာ
 ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်
 သူငယ်ချင်း John Lennon နဲ့အတူ
 ရေးစပ်ခဲ့ပြီး တစ်ခါမှ
 အသံမသွင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့
 သီချင်းတွေထဲက အစောဆုံးလို့
 ဆိုရမယ့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို
 ပြန်လည်ရှာဖွေနေပါတယ်။
 'အဲဒီသီချင်းက ဒီလို... 'ဆိုပြီးတော့
 McCartney က ရော့ခ်ဆန်တဲ့
 ရှစ်သမိကပ်တာကော့ဒ်တွေကို
 တီးခတ်ရင်း အားပါတဲ့အသံနဲ့
 သီဆိုပြလာပါတယ်။
 'သူတို့ပြောတော့ တို့အချစ်က
 အပျော်သက်သက်ပါ၊
 ကိုယ်တို့ရဲ့ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတွေ
 အစပြုလာတဲ့အခါ
 လရိပ်ပြာပြာကိုလည်း မမြင်တော့ပါ။
 ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး
 မကြုံဖူးခဲ့။ တို့အချစ်က
 အပျော်သက်သက်နဲ့ပဲလား'
 သီချင်းခေါင်းစဉ်က Just Fair လို့
 Mc Carney က ဂုဏ်ယူဟန်အပြည့်နဲ့
 ပြောပြလာပါတယ်။
 'ကိုယ့်မှာ ကျောင်းသုံးမှတ်စု
 စာအုပ်အငယ်လေး တစ်အုပ်
 ရှိတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ
 ဒီစာသားတွေကို ရေးချခဲ့တာ။
 ပြီးတော့ ညာဘက်အပေါ်ထောင့်မှာ
 'Lennon- McCartney Original' လို့
 ရေးမှတ်ထားလိုက်တယ်။
 အဲဒါက ကိုယ်တို့ရဲ့ ခရီးအစပဲ။
 အဲဒီသီချင်းကနေ အောင်မြင်အောင်
 လုပ်ယူခဲ့ကြရတာပဲလို့
 McCartney က ပြောပြပါတယ်။

အဲဒီအချိန်အခိုက်အတန့်လေးဟာ အင်မတန်မှ ထူးခြားတဲ့အချိန်အခိုက်အတန့်လေး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့ အသက် ၇၄ နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ McCartney ဟာ အမေရိကရဲ့အားကစားကွင်းတွေ၊ ရုံတွေထဲမှာ နယ်လှည့်ဂီတပွဲတွေ သီဆိုတင်ဆက် နေဆဲပဲရှိပြီး အနုပညာဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှုတွေနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ ကင်းကွာခဲ့တယ် ရယ်လို့ မရှိပါဘူး။

လန်ဒန်မှာတစ်ကြိမ်၊ ဖီလာဒဲလ်ဖီးယားပြည်နယ်ပွဲစဉ်တစ်ခုမတိုင်မီ ဇာတ်စင် နောက်မှာတစ်ကြိမ် အချိန်တော်တော်ကြာ ဖြေကြားပေးခဲ့တဲ့ တွေ့ဆုံခန်းနှစ်ရပ်ပြုလုပ် စဉ်တစ်လျှောက် McCartney က သူ ပြောချင်တာတွေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းလိုရင်း ရောက်အောင်လို့ သီချင်းတွေ ကောက်ကာငင်ကာ ဆိုပြလေ့ရှိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဆယ် ကျော်သက်ဘဝက တေးသွားတစ်ခုကို ဂစ်တာထက်မှ တီးခတ်ပြရင်း ကွယ်လွန်သူ အမေရိကန် တေးရေးအဆိုတော် Ray Charles ရဲ့ 'What'd I Say' အမည်ရ သီချင်းကို လည်းသီဆိုပြတတ်သလို Rolling Stones ဂီတအဖွဲ့ရဲ့အဆိုတော် Mick Jagger ငယ်စဉ် က သီဆိုဟန်မျိုးနဲ့လည်းသီဆိုပြတတ်ပါတယ်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဂျာမနီနိုင်ငံ ဟမ်း ဘာဂ်မြို့က ဘားဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ Beatles အဖွဲ့ ပင်တိုင်ဖျော်ဖြေတီးခတ်ခဲ့ရစဉ်တုန်းက

သီဆိုတင်ဆက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရော့ခ်အင်ဂျင်လ် ဂီတရှေ့ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကွယ်လွန် သူ အဆိုတော် Gene Vincent ရဲ့ သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို သီဆိုပြသွားခဲ့ပါတယ်။

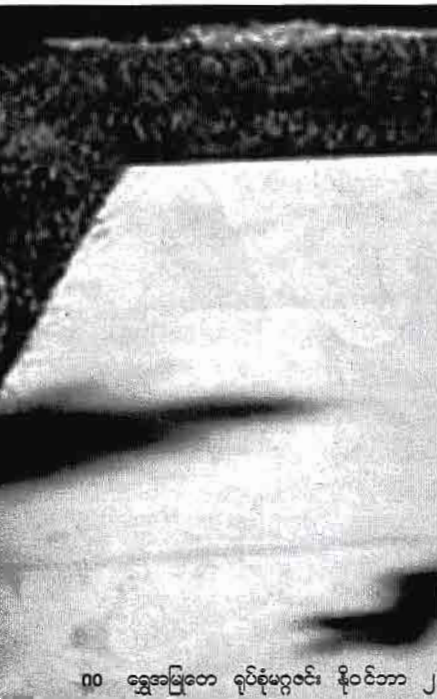
‘ပရိသတ်တွေရှေ့မှာ မတ်တတ် ရပ်ပြီး ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ရတဲ့အလုပ်ကို ကိုယ်က အမြဲပဲ စွဲလမ်းတပ်မက်တာ လေ’။ ဖီလာဒဲလ်ဖီးယားမှာ တွေ့ဆုံ တုန်းက McCartney ပြောခဲ့တာပါ။ ‘အစကတည်းက ကိုယ်က အဖြေထုတ် ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့တာ။ လူတွေကို ကိုယ့် ဘက် တကယ်ပါလာအောင် ဘယ်လို လုပ်ရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မလဲလို့’။

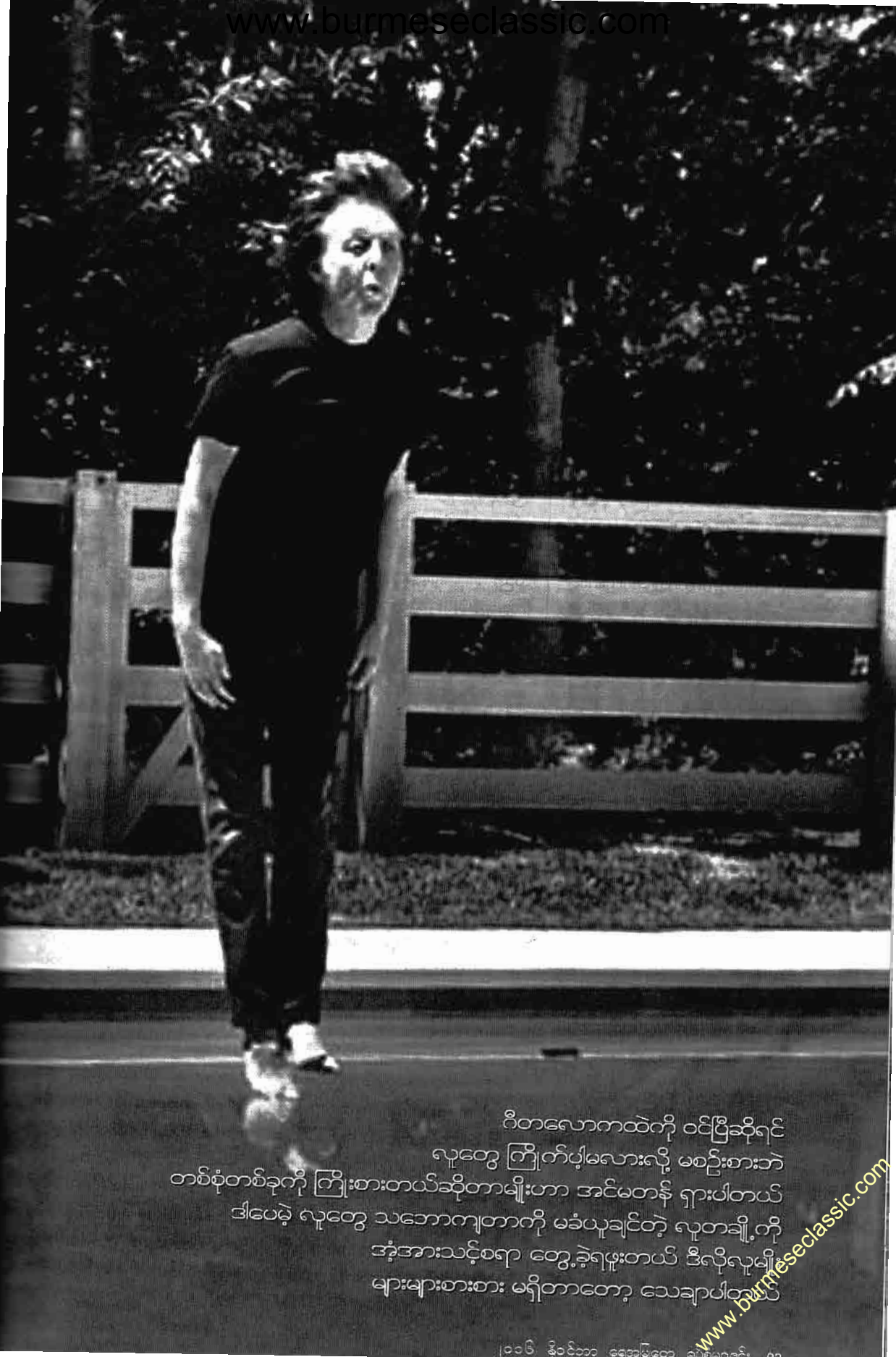
McCartney က အင်္ကျီလက်တို အပြာ

ရင့်ရောင်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဖိနပ်ဝတ်မထားတဲ့ ခြေပလာအစုံကို ကော်ဖီစားပွဲပေါ်လှမ်းတင်ပြီး ထိုင်နေတာပါ။ သူ့ရဲ့နောက်တွဲကားအခန်းထဲမှာ ခန်းဆီး လိုက်ကာတစ်ခုတပ်ပြီး အခန်းဖွဲ့ထားတယ်။ စည့်သည်ဝင်လာရင် အဝင်ဝက အနီရောင် ဘဲလ်တစ်လုံးကို နှိပ်ရပါတယ်။ ‘လိုက်ကာပေါ် လက်နဲ့ ခေါက်လို့မရဘူးလေ’လို့ သူက ဆိုပါတယ်။

McCartney ဟာ သီချင်းဆယ့်နှစ်ပုဒ်ကို အသံစစ်ထားပြီးခါစပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီဆယ့်နှစ်ပုဒ်ထဲမှာ Beatles ဂီတအဖွဲ့ရဲ့ ၁၉၆၄ ခုနှစ်ထုတ် 'I'll Follow the Sun' နဲ့ သူ့ရဲ့ ၁၉၇၁ ခုနှစ်ထုတ် 'Ram On' အမည်ရသီချင်းတွေ အပါအဝင်ဖြစ်ပေမဲ့ ဒီည ဖျော်ဖြေမယ့်အထဲမှာတော့ ဆယ့်နှစ်ပုဒ်လုံးပါချင်မှပါမှာပါ။ McCartney ဟာ ဆယ့် ငါးနှစ်တိုင်တိုင်လက်တွဲလာခဲ့တဲ့ ဂစ်တာသမားတွေဖြစ်ကြတဲ့ Rusty, Anderson နဲ့ Brian Ray, ကီးဘုတ်ပလေယာ Paul 'Wix' Wickens နဲ့ဒရစ်သမား Abe Laboriel Jr တို့နဲ့အတူ Beatles ဂီတအဖွဲ့ရဲ့လမ်းပေါ်က ဂီတပွဲတွေကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့တဲ့ အနှစ်ငါးဆယ် မြောက် နွေရာသီကာလအထိမ်းအမှတ်ပွဲစဉ်တစ်ရပ်ကို ဆင်နွှဲနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ (မိုးရေရှိခဲ့ရုံတင်မမြင်တော့နဲ့ ဆူညံတဲ့အသံစနစ်တွေကြားမှာ ဖျော်ဖြေခဲ့ရတာ အား လောက်ပြီလို့ McCartney က ပြောခဲ့တာပါ။ Beatles အဖွဲ့ရဲ့ ၁၉၆၆ ခုနှစ် ဩဂုတ်ထ

ဝိတလောကထဲကို ဝင်ပြီဆိုရင်
လူတွေ ကြိုက်ပါ့မလားလို့ မစဉ်းစားဘဲ
တစ်စုံတစ်ခုကို ကြိုးစားတယ်ဆိုတာမျိုးဟာ အင်မတန် ရှားပါတယ်
ဒါပေမဲ့ လူတွေ သဘောကျတာကို မခံယူချင်တဲ့ လူတချို့ကို
အံ့အားသင့်စရာ တွေ့ခဲ့ရဖူးတယ် ဒီလိုလူမျိုး
များများစားစား မရှိတာတော့ သေချာပါတယ်

အတွင်း ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့က Candlestick Park မှာ အဲဒီလို လေဟာပြင်ပွဲစဉ်တွေကို နောက်ဆုံးတင်ဆက်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။)

အဲဒီလို စိတ်ဓာတ် အရမ်းတက်ကြွ ပြင်းထန်နေတဲ့ Beatles တစ်ခေတ်ကို ဒါရိုက်တာ Ron Howard ရဲ့ မှတ်တမ်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဖြစ်တဲ့ **The Beatles: Eight Days a Week-The Touring Years** မှာ မြင်တွေ့ကြရမှာဖြစ်သလို မှတ်တမ်းရုပ်ရှင်အတူ တွဲဖက်ထုတ်ဝေပေးခဲ့တဲ့ **The Beatles: Live at the Hollywood Bowl** အမည်ရအယ်လ်ဘမ်မှာလည်း နားဆင်နိုင်ကြမှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအယ်လ်ဘမ်ထဲမှာ ၁၉၆၄ ခုနှစ်နဲ့ ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွေအတွင်းက ရေးသားခဲ့တဲ့သီချင်းအသစ်တွေလည်း ထည့်သွင်းပေးထားပါတယ်။ McCartney က သူ့ရဲ့တစ်ကိုယ်တော်တီးခတ်မှုနဲ့ Wings ဂီတအဖွဲ့ရဲ့တီးခတ်မှုတွေ ပါဝင်တဲ့ **Pure McCartney** အမည်ရ သီချင်းကိုလည်း ထည့်သွင်းပေးထားပါသေးတယ်။ လာမယ့် အောက်တိုဘာလကျရင် Bob Dylan, Rolling Stones, Neil Young စတဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းဂီတရောင်းရင်းတွေနဲ့အတူ **Desert Trip** အမည်ရ ဂီတပွဲတော်တစ်ရပ်မှာ ပါဝင်ဖျော်ဖြေဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီပွဲတော်ဟာ ရော့ခ်ဂီတရဲ့ လက်ဟောင်းအဆိုတော်ကြီးတွေချည်းပဲ ဖြစ်ပေမဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းလှကြောင်း McCartney က ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

McCartney ရဲ့ လန်ဒန်ရုံးခန်းဟာ Beatles ဂီတအဖွဲ့နဲ့ တစ်ချိန်က သူ့ကိုယ်တိုင် ထူထောင်ခဲ့တဲ့ Wings ဂီတအဖွဲ့ရဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေပါတယ်။ အဲဒီအပြင် ပြင်သစ် စန္ဒရားပညာရှင် Fats Domino, ၁၉၅၀ နဲ့ ၆၀ ပြည့်နှစ်တွေကြားမှာ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ အမေရိကန်အမျိုးသမီး ရော့ခ်အဆိုတော် Wanda Jackson နဲ့ ရော့ခ်အင်ရီးလ်ဘုရင် Elvis Presley တို့ရဲ့ခေတ်ဟောင်းဓာတ်

ပြားတွေ အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ဓာတ်ပြား ဖွင့်စက်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးလည်း ရှိပါတယ်။(ခေတ်ဟောင်းဓာတ်ပြားတွေက တစ်မိနစ်မှာ ပတ်ရေ ၇၈ ပတ်သာလည်ပတ်တဲ့ သမားရိုးကျ ကျွဲကော်ဓာတ်ပြားတွေဖြစ်ပြီး ဒီဘက်ခေတ်မှာတော့ အဲဒီလိုဓာတ်ပြားတွေကို '၇၈' လို့သာ အလွယ်ခေါ်ဆိုကြလေ့ ရှိပါတယ်။) McCartney က သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ ရာဇဝင်ထဲက ပစ္စည်းဟောင်းတွေနဲ့သာ ဆင်ယင်ထားရှိပေမဲ့ သူ့ရဲ့သီချင်းရေးတဲ့အကြောင်းနဲ့ စင်မြင့်ဖျော်ဖြေပွဲတွေအကြောင်း ပြောရင်တော့ လက်ရှိကာလကို ပြဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ပဲ ပြောဆိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မကြာသေးခင်က အဆိုတော် Kanye West နဲ့ တွဲဖက်တင်ဆက်မှုတွေ အကြောင်းကိုလည်း McCartney က သုံးသပ်ပြောကြားသွားခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့အယ်လ်ဘမ်သစ်အတွက် သီချင်းစာသားတချို့ စိတ်ကူးရှာဖွေနေကြောင်းလည်း ပြောသွားခဲ့ပါသေးတယ်။ 'ကိုယ်က သီချင်းကို ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ရေးနိုင်တယ်။ ရေးစရာ စိတ်ကူးတွေလည်း အများကြီး ရှိတယ်' လို့ McCartney က ပြောကြားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ Beatles ဂီတအဖွဲ့ဟာ အမြဲပဲ မှတ်ကျောက်တစ်ခုလို ရှိနေပြီး အမှတ်တရအဖြစ်တွေကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်ပေးနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ 'မင်းနဲ့ စကားပြောရတာ ကောင်းသားပဲ' လို့ McCartney က တွေ့ဆုံခန်းတစ်ခု အပြီးမှာ စာရေးသူကို ပြောပါတယ်။ အဲဒီနောက် Beatles အဖွဲ့ ပြိုကွဲပြီးနောက်ပိုင်း နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ Lennon နဲ့ ဆုံတွေ့ဖြစ်ခဲ့ရပုံကိုလည်း ပြောပြပါတယ်။ 'Lennon က ကိုယ့်ကို ဖက်လာတယ်။ တကယ် နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ သာမန်အားဖြင့်တော့ ဒါမျိုး မရှိခဲ့ဘူးလို့ပဲ သူကလည်း ပြောပါတယ်။' ဖက်ရတာ ကောင်းလို့ သူပြောသွားတဲ့ အဲဒီစကားကို ကိုယ်အမြဲ

ပဲ အမှတ်ရနေမိတယ်။ 'ဖက်ရတာ ကောင်းတယ်' ဆိုတာကိုပေါ့။

David Fricke: ဒီလောက် အသက်အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ အနုပညာ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှုက ဘဝမှာ အရမ်းကို အရေးပါနေဆဲ ဖြစ်ရတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

McCartney: ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး ခမ်းနားတဲ့ ဂီတအဖွဲ့ငယ်လေးတစ်ခု ဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ်ကူးကြောင့်ပဲ ဆိုပါတော့။ အခြေခံကတော့ ကိုယ်တို့ အားလုံး ချစ်တဲ့ ဂီတရဲ့ အသည်းနှလုံးပါပဲ။ အဲဒီ ဂီတရဲ့ အသည်းနှလုံးက Nashville မြို့ရဲ့ ခန်းမတွေမှာ Liverpool မြို့ရဲ့ ကလပ်တွေနဲ့ Hamburg မြို့ရဲ့ ကလပ်တွေထဲမှာ ရှိနေတာလေ။ ညနေခင်းတစ်ခု ကုန်ဆုံးချိန်မှာ ပရိသတ်ကို ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက်လိုက်ရတဲ့အခါ ကိုယ့်အတွက် ဝီတိဖြစ်စရာတွေထဲက တစ်ခုကတော့ တို့ ငါးယောက် ရှိနေသေးပါလား ဆိုတာပါပဲ။

ပြီးတော့ သင်ခန်းစာတချို့လည်း ကိုယ် ရခဲ့ပါသေးတယ်။ ကိုယ်က အမှားတစ်ခု လုပ်မိမှာကို အရမ်း ကြောက်တတ်တဲ့ လူလေ။ တကယ်တမ်းကျတော့ အမှားလုပ်လိုက်မိခဲ့ရင်တောင် ပရိသတ်က ဓမ္မဃယူဘဲ သဘောတောင် ကျနေသေးတယ်။ အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာကိုပါ ကိုယ်သိလာခဲ့ရတယ်။

David Fricke: စင်မြင့်ပေါ်မှာ အမှားတစ်ခု ကြီးကြီးမားမား လုပ်မိတာ နောက်ဆုံး ဘယ်အချိန်လောက်ကပါလဲ။

McCartney: နောက်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့တာရယ်လို့တော့ ကိုယ် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပါရီပွဲတစ်ခုမှာတော့ **Penny Lane** ဆိုတဲ့ သီချင်းကို စ,ဆိုချိန်မှာ ပထမဦးအစား ဒုတိယအပိုဒ်နဲ့ မှားဆွဲမိလိုက်တယ်။ မှားမှန်း သိလိုက်ပေမဲ့ ကိုယ့်အတွေးကတော့ နောက်တစ်ပိုဒ်မှာ ပထမအပိုဒ်ကို ပြန်ဆိုပြီးမှ သံဖြိုင်ပိုဒ်ဝင်မယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တီးဝိုင်းအဖွဲ့တွေေးလိုက်တာက 'ပထမအပိုဒ်ကို သူကျော်လိုက်တာ ဖြစ်မယ်။' ဒါပြီးတော့

သံပြိုင်အပိုဒ် ဝင်မယ်' လို့ ဖြစ်သွားခဲ့ရ
တယ်။

Penny Lane သီချင်းက ဆိုရင်းနဲ့
ဝဲ အတီးနဲ့အဆို လုံးဝ အံ့မကိုက်တော့
ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ ကိုယ်က 'ရပ်၊ ရပ်။
အားလုံး ရှုပ်ကုန်ပြီ။ အစက ပြန်တီးကြ
မယ်' လို့ ပြောလိုက်ရတော့တယ်။ ပရို
သတ်ကလည်း ကိုယ်တို့ အိုးနင်းခွက်
နင်းဖြစ်ပုံကို တပေါပေါနဲ့ သဘောကျနေ
ကြတယ်လေ။ ပွဲပြီးတော့ အခုဆုံးပါး
သွားပြီဖြစ်တဲ့ Cilla Black ဆိုတဲ့ သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက် ကိုယ့်ဆီရောက်လာ
တယ်။ 'မင်းတို့ မှားပုံလေးကို သဘော
ထူသကွ။' ဒါမျိုး ညတိုင်း လုပ်တာ
ထား' တဲ့။ သူက ပြောသွားတယ်။

David Fricke: ငယ်ငယ်ကတည်းက
ဇော အခုလို အနုပညာပျော်ဖြေတင်
ဆက်မှုလုပ်ဖို့ ဒီလိုတင်ဆက်ရတဲ့အပေါ်
ဝီတီဖြစ်စေတာမျိုး၊ နေကော်တိုက်တွန်း
ခဲ့တာ ရှိခဲ့သလား။

McCartney: ရှိခဲ့တယ် ထင်တာပဲလေ။
ဒီတလောကထဲကို ဝင်ပြီဆိုရင် လူတွေ
ကြိုက်ပါ့မလားလို့ မစဉ်းစားဘဲ တစ်စုံ
တစ်ခုကို ကြိုးစားတယ်ဆိုတာမျိုးဟာ
အင်မတန် ရှားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေ
သဘောကျတာကို မခံယူချင်တဲ့ လူ
အချို့ကို အဲဒါအားသင့်စရာ တွေ့ခဲ့ရဖူး
တယ်။ ဒီလိုလူမျိုး များများစားစား မရှိ
တာတော့ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အဲဒါက ပုံရိပ်တစ်ခုပဲလို့ ကိုယ်ထင်
တယ်။ Hey Jude သီချင်းထဲမှာ အဲဒီလို
နဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှု မရှိတာနဲ့ ပတ်
သက်တဲ့ စာသားတစ်ကြောင်း ပါတယ်
လေ။

Beatles အဖွဲ့ထဲမှာတော့ ကိုယ်က
အဲဒီလို တွန်းအားမျိုး ပေးတဲ့လူပေါ့။
ကိုယ်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ အလုပ်က တကယ့်ကို
အရကျေနပ်စရာပါ။ ဘယ်သူကမှ
ကိုယ်နေတဲ့ ဆင်ခြေပုံ အရပ်ကနေပြီး
ပြောမယ်ကောင်ကို လာမှာ မဟုတ်ဘူး။
Paul Be ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့အတွက်နဲ့။ အဲဒီ
မှန်ကန်တော်တော်လေး ထူးဆန်းပေ
မဲ့ ဆတ်ပြားကတော့ ဓာတ်ပြားကောင်း

Doris Day ဆိုတဲ့
အမျိုးသမီး
အဆိုတော်ကြီးက
ကိုယ်နဲ့
သိပ်သိတာမဟုတ်ပေမဲ့
တစ်ခါက
ကိုယ့်ကို ပြောဖူးတယ်
'အသက်အရွယ်ဆိုတာ
လှည့်စားတတ်တဲ့
အရာမျိုးပဲ' တဲ့
သူ့စကားကို
မကြာသေးခင်ကတောင်
ပြန်ပြီး
သတိရနေသေးတယ်
သူ့အတွက်
မွေးနေ့ဆုမွန်လည်း
ကိုယ်
တောင်းပေးခဲ့ပါတယ်
လူတွေက
အသက်ဆိုတာ
ကိန်းဂဏန်းတစ်ခုလို့
ပြောကြတယ်
အရွယ်ထောက်လာလေ
ဂဏန်းက
ကြီးသွားလေပေါ့

တစ်ချပ်ပါပဲ။

Humburg ဖြို့မှာ ကိုယ်တို့ လုပ်ခဲ့
သမျှတွေထဲမှာ အတော်များများကို
ကိုယ်ကပဲ စပြီး လောဆော်ခဲ့ရတာ
ချည်းပါပဲ။ ပြီးတော့မှ အားလုံး ဝိုင်း
လုပ်ကြတာပေါ့လေ။ လူသိပ်မလာတဲ့
ဘိယာဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကိုယ်တို့ အလုပ်
လုပ်ကြရတယ်။ ဘိယာတစ်ခွက်ကို
ဂျာမန်မတ်ငွေနဲ့ တစ်မတ်ခွက်တယ်။
စာရေးပြီး ချိတ်ထားတာလေ။ ကျောင်း
သား အရွယ်တွေ ဝင်လာရင် ဈေးနှုန်း

ကြည့်ပြီး 'မတတ်နိုင်ဘူး' လို့ ပြောရင်း
ပြန်ထွက်သွားကြတာပဲ။ သူတို့က ဈေး
ပေါပေါနဲ့ ရတာကိုပဲ ရှာကြတာကိုး။
အဲဒီတော့ ကိုယ်တို့တွေ အလုပ်ကို
ပိုကြိုးစားလုပ်ရဖို့ ဖြစ်လာတာပေါ့။ ဆိုင်
မန်နေဂျာက ပြောတယ်။ 'မင်းတို့ ပွဲလုပ်
ကြ' လို့ပေါ့။ ကိုယ်တို့တွေက Gene
Vincent ရဲ့ Dance in the Street ဆိုတဲ့
သီချင်းကို ဆိုနေကျလေ။ ဂျွန်က
လက်ခုပ်တီးပြရင်း 'ကိုယ်က ဒါလုပ်
မယ်' လို့ ဆိုလာတာ။ 'ဒီည လမ်းပေါ်
မှာ က၊ ကြမယ်။' ဟော- ရဲ့။ အားလုံး
လာကြ၊ က၊ ကြမယ်ဟေ့။' အဲဒီသီချင်း
က ကျောင်းသားတွေကို တော်တော်
လေး ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ
ကိုယ်တို့ စဉ်းစားကြတယ်။ 'သူတို့တွေ
ကို နေရာမှာ ထိုင်ခိုင်းထားပြီး သီချင်း
တွေဆို၊ တီးပြကြမယ်' လို့ပေါ့။ အဲဒီမှာ
သူတို့တွေ သဘောကျသွားတာပဲ။

David Fricke: အဖွဲ့ထဲမှာ အမြဲတမ်း
ပြောင်းလဲ တွန်းအားပေးနေတာက
ဘာဖြစ်မလဲ။ ကိုယ့်ကို စိန်ခေါ်လာတဲ့
သူကရော ဘယ်သူလဲ။ 'ဒီလို လုပ်လိုက်
ရင် ကောင်းမယ်' လို့ တစ်ယောက်
ယောက်က ပြောလာတာမျိုးရော ရှိခဲ့ပါ
သလား။

McCartney: အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်
ဘူး။ အဲဒါက Beatles ပဲ။ Wings မှာ
က အဲဒီလောက် စိန်ခေါ်မှုတွေ မရှိဘူး။
အခု နားလည်ရမှာက 'ဒါဟာ မင်းရဲ့
ကိုယ်ပိုင်အဖွဲ့ပဲ' လို့ပေါ့။ အဲဒါကို မျှခြေ
ရောက်သွားအောင် လုပ်ဖို့ရာကတော့
အစမ်း လေ့ကျင့် တီးခတ်ကြတဲ့အခါမှာ
ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်တာပဲ။ တစ်ခါ
တလေမှာ ကိုယ် မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်
မျိုးတွေ ရှိတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူများ
တွေက 'အဲဒါကို လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်၊
ပေါက်မှာ သေချာတယ်' ဆိုတာမျိုး
ပြောတတ်ကြတာလေ။

David Fricke: ဘယ်သီချင်းတွေကို
အဲဒီလို ပေါက်မယ်လို့ ပြောခဲ့ကြတာပါ
လဲ။

McCartney: (Abbey Road အယ်လ်

ဘယ်ထဲက) *Golden Slumbers* ကနေ *The End* အထိပဲ လုပ်ရတာ နည်းနည်းပါ။ ကိုယ်က ပျင်းနေမိတာ။ *Rusty* က *Day Tripper* ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ပေါက်မယ့် သီချင်းလို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသီချင်းက ဘော်စ်လက်ကွက်တွေ ခက်လို့ ကိုယ်က သိပ်မလုပ်ချင်ဘူး။ *Being for the Benefit of Mr. Kite* ဆိုတဲ့ သီချင်းကလည်း အဲဒီလိုပဲ ကိုယ်က သိပ်ပြီး စိတ်မပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူများတွေက ပြောတော့ အောင်မြင်မယ့် သီချင်းပဲတဲ့။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကိုယ်က အဖွဲ့ထဲမှာ အစစအရာရာ ကိုယ့်အလိုကျပဲ လုပ်ခဲ့ရတာ။ ဒါကိုလည်း ဘယ်သူကမှ ပြဿနာလို့ မမြင်ဘူးလေ။ ကိုယ့်အထင် ပြောတာပါ(သူက ပြောရင်းနဲ့ ရယ်နေပါတယ်)။ အခုဆို ကိုယ်တို့က *Beatles* နဲ့ *Wings* အဖွဲ့တွေထက်တောင် သက်တမ်း ပိုပြီး အတူ လက်တွဲဖြစ်လာခဲ့ကြတာ။ အခါအခွင့် သင့်ပြီဆိုရင် ဒီထက်တောင် ပိုပြီးကောင်းတဲ့ အဖွဲ့ ဖြစ်လာမှာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်တို့တွေက ပိုပြီး ရိုးရှင်းလာကြလို့ပဲလေ။

David Fricke: ဒီကနေ့ နယ်လုည့် ဖျော်ဖြေပွဲမျိုးတွေကို အသက် ၈၀ အရွယ်မှာရော လုပ်နိုင်ဦးမယ်လို့ ဖျော်လင့်ပါသလား။ ဒီကနေ့ ဖျော်ဖြေပေးနေတာတွေက အသက် ၄၀ လောက် အရွယ် လူတစ်ယောက် ဖျော်ဖြေပွဲမျိုးဆိုတော့...

McCartney: မစဉ်းစားရဲဘူး။ ဖြစ်မယ့်ပုံလည်း မရှိဘူး။ ကိုယ့်အသက် ၁၇ နှစ် အရွယ်တုန်းက ဂျွန်ရဲ့ အနုပညာ သင်တန်းကျောင်းမှာ အသက် ၂၄ နှစ် အရွယ် လူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့အတွက် ကိုယ်က တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရတာ(ရယ်မောလျက်)။ သူက တော်တော် အသက်ကြီးပြီလို့ တွေးခဲ့တာလေ။

Doris Day ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး အဆိုတော်ကြီးက ကိုယ်နဲ့ သိပ်သိတာ မဟုတ်ပေမဲ့ တစ်ခါက ကိုယ့်ကို ပြောဖူး

တယ်။ 'အသက်အရွယ်ဆိုတာ လူညံစားတတ်တဲ့ အရာမျိုးပဲ'တဲ့။ သူ့စကားကို မကြာသေးခင်ကတောင် ပြန်ပြီး သတိရနေသေးတယ်။ သူ့အတွက် မွေးနေ့ဆုမွန်လည်း ကိုယ် တောင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ လူတွေက အသက်ဆိုတာ ကိန်းဂဏန်းတစ်ခုလို့ ပြောကြတယ်။ အရွယ်ထောက်လာလေ ဂဏန်းက ကြီးသွားလေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအသက်ဆိုတဲ့ ကိန်းဂဏန်းကသာ စွက်ဖက်မလာဘူးဆိုရင် ကိုယ်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။ အဲဒီ အသက်အရွယ်ဆိုတာကြီးကို မေ့ထားပစ်လိုက်။ ကိုယ်လည်း ဒီလိုပဲ လုပ်တာလေ။

David Fricke: အခုနက *Let It Be* ရုပ်ရှင်အကြောင်း ပြောသွားတယ်နော်။ အဲဒီရုပ်ရှင်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ထုတ်ဖို့ အခွင့်အရေး မကြိုကြိုက်ဘူးလား။ **McCartney:** ဒါကိုလုပ်ဖြစ်ဖို့ အမြဲပဲ တွေးနေခဲ့တာပါ။

David Fricke: ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ကြာနေရတာလဲ။

McCartney: အဲဒီလိုတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကိုယ့်မှာလည်း အဲဒီအတွေး အမြဲရှိသလို လူတိုင်းကလည်း 'ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို ပြန်လုပ်သင့်တယ်'လို့ ဆိုကြပေမဲ့ တကယ်တမ်းမှာကျတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကပဲ အဟန့်အတား ဖြစ်နေခဲ့တာ။ ကိုယ့်စိတ်က မပြတ်သားတာပေါ့။

David Fricke: အဲလိုဆိုရင် *Beatles* ရဲ့ လက်ရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အများထင်ထားသလို **Paul McCartney** ကပဲ စီမံခန့်ခွဲပိုင်ခွင့် ရှိတယ်လို့ မဟုတ်ဘူးလား။

McCartney: Apple ကတော့ ဒီမိုကရေစီဆန်ပါတယ်။ ကိုယ်က ဆန္ဒမဲတစ်မဲ ပြုခွင့်ရှိသူပေါ့။ *Beatles* ရဲ့ လက်ရာတွေက သူတို့ဘာသာ မောင်းနှင်သွား

နေတာပဲလေ။ တစ်ယောက်ယောက်က 'Beatles သီချင်းကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ **Ron Howard** က စိတ်ဝင်စားနေတယ်'လို့ ဆိုလာခဲ့ရင် ကိုယ်က သဘောတူတယ်။ မတူဘူး ပြောခွင့်ရှိတာပေါ့။ ကိုယ့်သဘောကတော့ ထောက်ခံမဲပါပဲ။ သူက လူတော်တစ်ယောက်ပါ။

David Fricke: ဒါဆို **Ringo, Yoko Ono, Olivia Harrison** နဲ့ **Paul** ကိုယ်တိုင် အပါအဝင် လေးယောက်လုံး သဘောတူဖို့ လိုတာလား။

McCartney: ဟုတ်တယ်။ အဲဒါက *Beatles* ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ။ သုံးယောက်က သဘောတူတာတောင် ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်က သဘောမတူရင် လုပ်လို့မရဘူးလေ။ အဖွဲ့ကွဲကြမယ့် အချိန်တုန်းက သုံးယောက် တစ်ယောက် အဆုံးအဖြတ်နဲ့ ရှုပ်သွားခဲ့ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ အားလုံး တညီတညွတ်တည်း သဘောတူမှုရမယ်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကလည်း *Beatles* ပဲလေ။

David Fricke: **Paul** ကိုယ်တိုင်က သဘောမတူဘူးလို့ အလိုအလျောက် ပြောခဲ့မိတာမျိုးရော ရှိသေးလား။ ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း ကိုယ်ပိုင် မရှိခင်တုန်းက *Beatles* ရဲ့ သီချင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်သဘောထားတစ်ခုတည်းနဲ့ ပယ်ချခဲ့တာမျိုးရော ရှိဖူးလား။ **McCartney:** အဲဒီလို ဗီတိုအာဏာမျိုးတော့ ကိုယ်တို့မှာ မရှိဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမျိုးကို ရှင်းအောင် လုပ်ထားတယ်။ မျှမျှတတဖြစ်အောင် လုပ်ထားပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ငွေကြေးအရ အကျိုးအမြတ်များမယ့်ဟာမျိုး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စတွေမှာ စည်းကမ်း သေသေချာချာ ချထားတယ်။ ဓာတ်ငွေသုံးတဲ့ ကားထိုမျိုးပေါ့။ ပြီးတော့ **McDonald** မုန့်တွေဆို ကိုယ်က မစားဘူး။ ကိုယ်က ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပဲ စားတဲ့ လူမို့ပါ။

Vegas မှာ လုပ်ခဲ့တဲ့ *The Last* ဖျော်ဖြေပွဲဟာ အနီးစပ်ဆုံး ပွဲဟာပဲ။ **George** က *Cirque du Soleil* က ပွဲထ

သူနဲ့ သိတယ်။ သူက ကိုယ့်ကို ခေါ်သွား
ပြတယ်။ ကိုယ်လည်း တော်တော်
သဘောကျသွားတယ်။ Beatles ရဲ့
ဆက်ရာတွေကို ရောင်းဖို့တောင် စိတ်
ဏှာ ရခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ ခံစား
ဆာရတာက 'မဖြစ်ဘူး။ ဒါက အရမ်း
တန်ဖိုးကြီးတယ်။ မင်း ဒါကို လုပ်လို့
ရတာ။ လုပ်လည်း မလုပ်သင့်ဘူး' လို့
ဖြစ်နေခဲ့တာ။ ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
တောင်ထား။ ဒါဟာ မင်းရဲ့ ဂီတမျိုး
ဟုတ်ဘူး လို့ပဲ အားပေးနေခဲ့ရတယ်
လေ။

David Fricke: လူတွေက Beatles နဲ့
ဆက်သက်လာရင် ပြောကြပုံက...

McCartney: သူတို့ကိုယ်ပိုင်လို ပြောချင်
အတိုင်းကြတာလေ။ အဲဒါမျိုးတွေကို
တိုက်တွန်း နားမထောင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဆီ
ထဲ တစ်ခုခု တောင်းဆိုချင်တဲ့ ပရိသတ်
တွေ ရလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်
ထဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မအားသေးလို့
ပါ။ ထမင်းစားနေလို့ပါ။ စသဖြင့် ပြန်
ပြောလိုက်ရင် မင်းတို့ဓာတ်ပြားတွေ တို့
ဝယ်ထားတာပဲလို့ ပြောကြဦးမှာလေ။
အဲဒါလည်း မဝယ်နဲ့ပေါ့။ အဲဒါ အရောင်း
အဝယ်ပဲဟာကိုလို့ ကိုယ်တို့က ပြန်ပြော
မှာပဲ။ ကိုယ်တို့က အမြဲ ဒီလိုပဲ တုံ့ပြန်
တတ်ကြတာ။ Ringo ဆို ပိုတောင် ဆိုး
သေးတယ်။ သူ့အိမ်ရှေ့ပေါက် ရောက်
လာတဲ့ ပရိသတ်တွေကို ဆဲလွှတ်ပြီး
တံခါးပါ ဆောင့်ပိတ်တတ်တာ။ သူက
ဒါမျိုးတွေ လိုက်လျောတတ်တာ မဟုတ်
ဘူးလေ။ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်
တာကတော့ စည်းခြားထားရမှာပဲ။
ဟုတ်ရင် ရူးသွားလိမ့်မယ်။

David Fricke: Yoko Ono နဲ့ ဆက်ဆံ
ရေးအပေါ် ဘယ်လို ထူးခြားတာတွေ
ရှိသေးလဲ။

McCartney: အရမ်းကောင်းတဲ့ ဆက်ဆံ
ရေးပါ။ နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်တို့က ခြိမ်း
ခြောက်ခံထားရသူတွေလို ဖြစ်နေခဲ့တာ။
ဆိုက်တို့တွေ အသံသွင်းနေကြရင်း သူက
အိပ်ပေးဖို့ခံယူစက်ပေါ်မှာ ထိုင်နေ
တတ်တယ်။ တီးဝိုင်း တော်တော်များ

များက ဒါမျိုးကိစ္စကို ကိုင်တွယ်နိုင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့တွေက ကောင်း
ကောင်း စီမံခန့်ခွဲ ကိုင်တွယ်နိုင်ခဲ့ပါ
တယ်။ ဒါဟာလည်း အံ့ဩစရာတော့
မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကိုယ်တို့က မိသား
တစ်စုတည်းလို ရင်းနှီးနေကြတာကိုး။
ကိုယ်တို့က မြာပွေတဲ့ လူတွေလည်း
မဟုတ်တော့ မိန်းကလေးတွေ စတူဒီယို
ကို လိုက်လာတာလည်း မရှိဘူး။ ကိုယ့်
ဘာသာပဲ စတူဒီယိုထဲမှာ ရှိနေတာပဲ။
ဥျှန်က ယိုကို့ကို ခေါ်လာတဲ့အခါကျ
တော့ သူက စက်ခန်းထဲမှာလည်း မနေ
ဘူး။ ဥျှန်ဘေးမှာ နေတာလည်း မဟုတ်
ဘူး။ ကိုယ်တို့လေးယောက် အလယ်
မှာပဲ နေနေခဲ့တာ။

David Fricke: ဥျှန်နဲ့ ယိုကို့ရဲ့ Two
Virgins အမည်ရ အယ်လ်ဘမ်ကဏ္ဍာ
ပေါ်မှာ ပေါလ်က('သူတော်စင်နှစ်
ယောက် ဆုံတွေ့တဲ့အခါ အတွေ့အကြုံ
တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်' လို့) စာညွှန်းတစ်ခု
ဝင်ရေးပေးခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။

McCartney: ကိုယ့်ရဲ့ အသိစိတ်မှာ
နှိုးကြားလာခဲ့တာကတော့ ဒီအမျိုးသမီး
ကို ဥျှန်က ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုရင် အဲဒါ
ဟာ အမှန်ပဲဖြစ်ရမယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်
ရဲ့ အချစ်ကို ဆန့်ကျင်ဘက် ပြိုင်လာတာ
မှန်သမျှဟာ ကိုယ်တို့ ရင်ဆိုင်ကျော်လွှား
ကြရမယ့် အရာတစ်ခုလို့ပဲ နားလည်
လက်ခံကြတယ်။ ဒါက ပထမတော့
နည်းနည်း ခက်ခဲပါတယ်။ တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့တော့ လုပ်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ အခု
ဆို ကိုယ်တို့တွေဟာ တစ်ဖွဲ့တည်းသား
တွေ ဖြစ်သွားပြီလေ။ ယိုကို့ကို ကိုယ်
သဘောကျပါတယ်(ရယ်မောလျက်)။
ဒါကြောင့်လည်း သူက ယိုကို ဖြစ်တာပဲ
လေ။

David Fricke: Beatles နဲ့ ပတ်သက်
တဲ့ ကိစ္စတွေ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးဖို့အတွက်
ပေါလ်တို့ လေးယောက် ခဏခဏ

တွေ့ဆုံကြရလေ့ရှိပါသလား။

McCartney: သိပ်တော့ မတွေ့ဖြစ်ပါ
ဘူး။ Ringo နဲ့တော့ ခဏခဏ တွေ့
တယ်။ သူက လူပျော်ပဲလေ။ ကိုယ်တို့
ချင်းကတော့ လူမှုရေးကိစ္စတွေမှာ
ဆုံတတ်ကြပါတယ်။ ပါတီပွဲတွေ
ဘာတွေ သွားကြတာပေါ့။ အစည်း
အဝေးတွေ ဘာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့က
တော့ ကိုယ်က သိပ်ပြီး ပါလေ့မရှိဘူး။
Beatles အဖွဲ့ ကွဲကြမယ့် အချိန်မှာ ကိုယ်
က Apple ကနေ ထွက်လာခဲ့တာ။
အစည်းအဝေးကို ကိုယ်မတက်ဘဲ John
Eastman ကိုပဲ လွှတ်လိုက်တယ်။
'လူတွေ ပြောသမျှ ဖြန်ပြောပြပေး။ အဲဒီ
စားပွဲမှာ ကိုယ် ထိုင်မနေရက်ဘူး' လို့
မှာလိုက်တယ်။ တကယ်လည်း နာကျင်
ခံစားရတာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်မွေး
တိရစ္ဆာန်လေးတစ်ကောင် သေဆုံးသွား
တာကို ကြည့်ရ မြင်ရသလိုပါပဲ။

အခု အလုပ်ဖြစ်နေတဲ့ နည်းက
တော့ ဓာတ်ပြားတွေ အားလုံးကို ကိုယ်
နားထောင်တယ်။ ဒါတွေကို အတည်ပြု
ပေးရတဲ့အထဲမှာ ကိုယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
Beatles နဲ့ ပတ်သက်တာတွေ အများစု
ကတော့ အဆုံးအဖြတ်ပြုပြီးသားတွေပါ။
David Fricke: သိမ်းထားတဲ့ Beatles
သီချင်းတွေထဲမှာ ဓာတ်ပြားထုတ်လို့
ရလောက်တာမျိုး ရှိသေးလား။

McCartney: ဓာတ်ပြားထုတ်လောက်ရဲ့
လား ဆိုတာက အဓိက မေးခွန်းပဲ။
Beatles ဆိုတာက အရမ်းကို ကောင်းတဲ့
အဖွဲ့ငယ်လေးတစ်ခုပဲ။ ကိုယ်တို့ကိုယ်
တိုင်က မကောင်းဘူးလို့ ဆိုတာတောင်
Beatles သီချင်း ဖြစ်ရင်ပြီးရော ကြား
သမျှ ကောင်းနေတော့တာပဲလေ။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒါက Beatles
မို့လို့ပေါ့။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

■ ဖုဒည့်

Reference: Paul McCartney The Rol-
lings Stone Interview by
David Fricke, Photographs
by Max Vadukul.

ဘရက်ပစ်ရော၊
 အင်ဂျင်နီယာ၊ ဂျီလီကပါ
 သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့
 အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဒီလိုနည်းနဲ့
 အဆုံးသတ်လိမ့်မယ်လို့
 မမျှော်လင့်ခဲ့ကြပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်
 အနည်းငယ်လောက်က လန့်ချီပြီး
 မကျေနပ်မှုတွေ၊ တင်းမာမှုတွေ
 မြင့်တက်လာခဲ့တဲ့အတွက်
 ဂျီလီက သူ့ခင်ပွန်းသည်ကို
 လမ်းခွဲကြပါစို့လို့
 အေးအေးဆေးဆေးပဲ
 ပြောခဲ့ပါတယ်။ ၁၂ နှစ်လုံးလုံး
 အတူနေချစ်သူများအဖြစ်
 နေထိုင်ခဲ့ကြပြီး
 သားသမီးများရဲ့တိုက်တွန်းမှုကြောင့်

သူတို့
 အဆင်ပြေအောင်
 ညှိနှိုင်းကြရင်း
 ကလေးတွေ
 အတွက်လည်း
 စဉ်းစားကြဖို့
 ဘရက်ပစ်က
 ဆွေးနွေးတာပါ

အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရဲ့ ဇာတ်သိမ်း

ဇာနည်ညိုမိုး

တရားဝင်လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ
 ၂ နှစ်သာ ရှိပါသေးတယ်။
 ဂျီလီနဲ့နီးစပ်တဲ့
 သတင်းရင်းမြစ်တစ်ဦးက
 ပြောပြတာကတော့ နှစ်ယောက်သား
 အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေရင်းက
 ဂျီလီကပဲ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
 အတူတူကွာရှင်းပြတ်စဲခွင့်ကို
 ရုံးတော်မှာ
 လျှောက်ထားကြရအောင်ပါလို့
 ပြောပြခဲ့ပါသတဲ့။
 ဘရက်ပစ်က သူ့အိမ်ထောင်မှာ
 ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ
 သိတဲ့အတွက် ဒီပြဿနာတွေကို
 ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့
 အိမ်ထောင်ရေးအကိုင်ပင်ခံ
 ကျွမ်းကျင်သူပုဂ္ဂိုလ်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး
 အဆင်ပြေအောင်

သူ့ဘက်က
 ဘာပဲလုပ်ပေးရ
 လုပ်ပေးရ လုပ်ပေးဖို့
 အဆင်သင့်ရှိနေပြီး
 သူ့အကျင့်တွေပြင်ဖို့၊
 သူ့နေပုံထိုင်ပုံ ပုံစံကို
 ပြင်ပေးဖို့ အဆင်သင့်
 ရှိနေပြန်ပါတယ်
 အထူးသဖြင့်တော့
 ကလေးများအတွက်
 သူ့ဘက်က
 စွန့်လွှတ်နိုင်တာတွေကို
 စွန့်လွှတ်ဖို့
 ပြင်ဆင်ခဲ့ခြင်းပါ

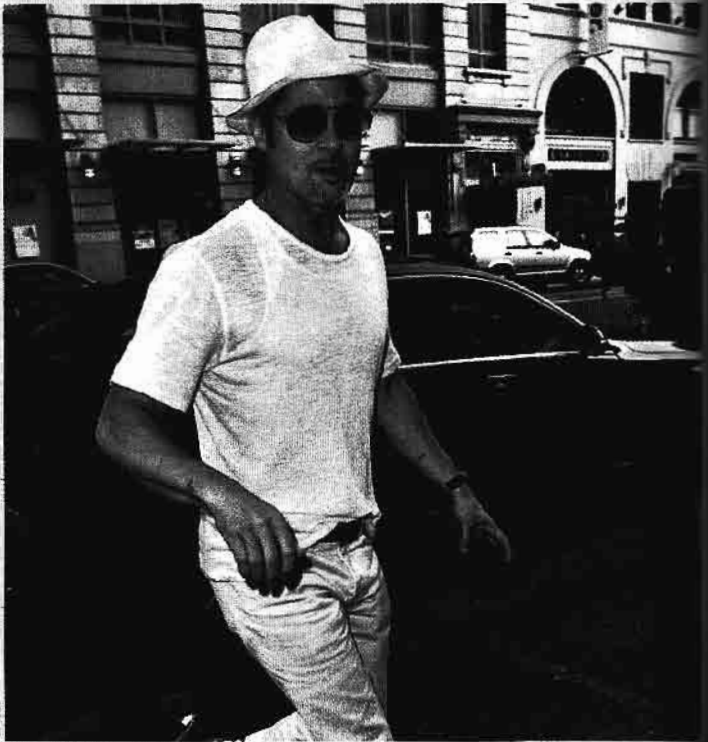
ပေါင်း ၂၈ ခုကို ဖြည့်စွက်ကြပြီး လော့ခ်အိန်ဂျလိစ်တရားရုံးတော်ကို ဂျီလီယာ လျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်။ အကြောင်းပြချက်ကတော့ 'ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းလို့မရတဲ့ ပြဿနာများကြောင့်' လို့ဖော်ပြပါတယ်။ 'ကလေးများ အုပ်ထိန်းမှု' ဆိုတဲ့ ကွက်လပ်မှာ 'တစ်ဦးတည်းအုပ်ထိန်းလိုမှုနဲ့ ပစ်အနေနဲ့ ရံဖန်ရံခါ ကလေးများထံ လာရောက်လည် ပတ်ခွင့်ရှိ' လို့ဖော်ပြထားပြီး ဇနီးသည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ မယားစဗိုတ် ကိုတော့ ထောက်ပံ့ရန် မလိုပါလို့ ဖော်ပြထားပါတယ်။ လျှောက်ထားသူအနေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးရတဲ့ နှစ်နေရာမှာ ဂျီလီယာ ပစ် ဆိုတဲ့နာမည် အပါအဝင် အပြည့်အစုံ လက်မှတ်ရေးထိုးပါတယ်။ ဒါကလည်း ၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာ ဘရက်ပစ်နဲ့တရားဝင် လက်ထပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ထုံးစံအတိုင်း ခင်ပွန်းသည်ရဲ့အမည်ကို ဇနီးဖြစ်သူက ဆက်ခံ ရခြင်းကြောင့် သူ့နာမည်မှာ 'ပစ်' ပါဝင်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

လျှောက်လွှာကို တရားရုံးက BD 646058 အမှတ်နဲ့ လက်ခံထားလိုက်ပြီးဖြစ်

ကြိုးစားနေဆဲကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ကလေး ၆ ယောက် ရှိတဲ့အတွက် လမ်းခွဲကြမယ်ဆိုရင် ဒီ ကလေးတွေ ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးရိမ်လို့ ဘရက်ပစ်က အတတ်နိုင်ဆုံး အဆင်ပြေ အောင် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းပါ။

ဘရက်ပစ်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ရဲ့အဆိုအရ စာနယ်ဇင်းများကို အသိ မပေးသေးဖို့ ဘရက်ပစ်က တောင်းပန် ခဲ့တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဒီအတောအတွင်း မှာ သူတို့အဆင်ပြေအောင် ညှိနှိုင်းကြ ရင်း ကလေးတွေအတွက်လည်း စဉ်း စားကြဖို့ ဘရက်ပစ်က ဆွေးနွေးတာ ပါ။ သူ့ဘက်က ဘာပဲလုပ်ပေးရလုပ် ပေးရ လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေပြီး သူ့အကျင့်တွေပြင်ဖို့၊ သူ့နေပုံထိုင်ပုံ ပုံစံ ကို ပြင်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေပြန်ပါ တယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ ကလေးများ အတွက် သူ့ဘက်က စွန့်လွှတ်နိုင်တာ တွေကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ခြင်းပါ။

ဒါပေမဲ့ စက်တင်ဘာလ ၁၉ ရက် နေ့မှာတော့ ရုပ်ရှင်ကမ္ဘာဖြစ်တဲ့ ဟော လီဝုဒ်မှာ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို ထင် ရှားလှပြီး ကမ္ဘာမှာလည်း ဘရက်ပစ်အင် ဂျလီနား လို့ ထင်ရှားတဲ့၊ နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး ဘရန်ဂျလီနား လို့နာမည် ပြောင်နံ့ခေါ်ကြတဲ့ သူတို့ဇနီးမောင်နှံဟာ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ ရုံးတော်ကို လျှောက် ထားတဲ့ပုံစံမှာ ဖြည့်စွက်ရတဲ့ ကွက်လပ်

၂၁ ရာစုမှာ ဟောလိဝုဒရဲ့ စံပြစုံတွဲအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြပြီး
ခေတ်ဟောင်းက မင်းသား၊ မင်းသမီးစုံတွဲဖြစ်တဲ့
ဘိုဂီနဲ့ဘီကောလ်၊ တေလာနဲ့ဘာတန်၊ ဟတ်ဘန်းနဲ့ထရေစီတို့
စုံတွဲများလို စံထားရတဲ့စုံတွဲဖြစ်ခဲ့ပါတယ်
သူတို့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းမှာလည်း အောင်မြင်ထင်ရှားတဲ့
အတွဲဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးက လိင်ဆွဲဆောင်မှုရှိကြပြီး
သရုပ်ဆောင်ရာမှာ တုံ့ပြန်မှုအပြည့်အဝရှိကြတဲ့အတွဲလည်း ဖြစ်ပါတယ်
ကော်စောနီခင်း ကြိုဆိုကြတဲ့ ပွဲပေါင်းများစွာကို
အတူတူတက်ခဲ့ကြတဲ့ ဇနီးမောင်နှံဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး

ပါတယ်။ Peopleမဂ္ဂဇင်းသို့ ဘရက်ပစ်က ပြောကြားရာမှာ 'ဒီလိုဖြစ်ပျက်သွားတာကို ကျွန်တော် အင်မတန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကလေးတွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာပါ'လို့ အသက် ၅၂ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်တဲ့ ဘရက်ပစ်က ဆိုပါ
တယ်။ အသက် ၄၁ နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ဂျီလီကတော့ 'ဒီလိုဆုံးဖြတ်ချက်ချရတာက မိသားစုကျန်းမာရေးအတွက် ဖြစ်ပါ
တယ်'လို့ဆိုပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ကလေးတွေအတွက် ထည့်သွင်းစဉ်းစားကြတယ်ဆိုတာကတော့ သေချာပြီး
နှစ်စက်စလုံးကလည်း ဒီလိုကွာရှင်းပြတ်စဲရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေကြတယ်ဆိုတာ သိသာလှပါတယ်။
ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြရုံသာမကပါဘူး၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြတယ်ဆိုရင်လည်း မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ၂၁ ရာစုမှာ ဟောလိ

ဝုဒ်ရုံစံပြစုံတွဲအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြပြီး ခေတ်ဟောင်းက မင်းသား၊ မင်းသမီးစုံတွဲဖြစ်တဲ့ ဘိုဂီနဲ့ဘီကောလ်၊ တေလာနဲ့ဘာတန်၊ ဟတ်ဘန်းနဲ့ထရေစီ တို့စုံတွဲများလို စံထားရတဲ့စုံတွဲဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းမှာလည်း အောင်မြင်ထင်ရှားတဲ့အတွဲဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးက လိင်ဆွဲဆောင်မှုရှိကြပြီး သရုပ်ဆောင်ရာမှာ တုံ့ပြန်မှုအပြည့်အဝရှိကြတဲ့အတွဲလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကော်ဇောနီခင်း ကြိုဆိုကြတဲ့ ပွဲပေါင်းများစွာကို အတူတကွကံခဲ့ကြတဲ့ ဇနီးမောင်နှံဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ ရုပ်ရှင်ကားရိုက်ရင်းက ချစ်ကွမ်းဝင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်ပြီး သားသမီးများဖြစ်တဲ့ မက်ဒေါ့ခ်(၁၅ နှစ်)၊ ပက်စ်(၁၂ နှစ်)၊ ဇောရာ(၁၁ နှစ်)၊ ရှီလို(၁၀ နှစ်)နဲ့ အသက် ၈ နှစ်အရွယ်ရှိတဲ့ နော့စ် နဲ့ဗီဗီယန် အမြွှာမောင်နှမတို့ရှိကြပါတယ်။

၂၀၁၄ ခုနှစ်က People မဂ္ဂဇင်းက ဂျီလီနဲ့တွေ့ဆုံရာမှာ ဂျီလီက “ရှင်တို့ ကျွန်မကလေးတွေကို မေးကြည့်ရင် မာမီနဲ့ဒယ်ဒီက မတူဘူး။ ဒယ်ဒီက ကျွန်တော်တို့၊ ကျွန်မတို့အတွက် မုန့်လုပ်ပေးတာ ပိုကောင်းတယ်လို့ ဖြေကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့က နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်မှာ ပိုပြီးနေချင်ကြပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်တယ်ဆိုတာက ကျွန်မတို့ရဲ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတစ်ခုဆိုပေမဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ဘဝမှာ အဲဒါက သေးသေးကလေးပါ”လို့ ဖြေကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။

မကြာသေးခင်ကာလမှာတော့ အင်မတန်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ သူတို့

၁၀ စုနစ်တစ်ခုအထိ သူတို့နှစ်ဦးဟာ
ဟောလိဝုဒရဲ့ထိပ်သီးသရုပ်ဆောင်များအဖြစ်
အောင်မြင်စွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ကြပြီး ကြီးမားတဲ့မိသားစုနဲ့
ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကိုလည်း ရရှိခဲ့ပါတယ်
သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းရဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာဟာ
ဒေါ်လာ သန်းငါးရာထက် မနည်းဘူး။

အိမ်ဟောမှာ တိတ်ဆိတ်နေပြီး ချောက်
ချားဖွယ်ဖြစ်နေပါတယ်။ နှစ်ဖက်စလုံး
နဲ့ရင်းနှီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များက ပြောပြရာမှာ
နှစ်ယောက်စလုံး သူတို့ခြေလှမ်းတွေကို
ပြင်ဆင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်လို့
ဆိုကြပါတယ်။ ဘရက်ပစ်နဲ့နီးစပ်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကတော့ 'ဘရက်ပစ်က
သူတော်စင်ကြီးတစ်ပါး မဟုတ်သလို
ဂျီလီကလည်း ခြောက်ပြစ်ကင်းတဲ့ နတ်
မိမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့်
ဂျီလီက စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် ပြင်းထန်
တယ်။ အစွန်းရောက်တယ်' လို့ သုံးသပ်
ခဲ့ပါတယ်။ သတင်းရင်းမြစ်တစ်ဦးက
တော့ သူတို့နှစ်ယောက် တရားဝင်လက်
မထပ်ကြသေးဘဲ အတူနေချစ်သူများ
အဖြစ် နေစဉ်က ပြဿနာမရှိခဲ့ပေမဲ့
၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာ တရားဝင်လက်ထပ်
လိုက်ကြပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ပြဿနာ
တွေက တန်းစီပေါ်လာခဲ့တယ်။ အတွင်း
သိတစ်ဦးကတော့ တရားဝင်လက်ထပ်
ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဂျီလီဘက်က ပျော
ပျောင်းသွားတယ်။ သူက သရုပ်ဆောင်၊
ဒါရိုက်တာဘဝထက် ပိုပြီးဖြင့်တက်ချင်
တယ်။ ကုလသမဂ္ဂရဲ့မစ်ရှင်တွေမှာ ပါ
ချင်တယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အမြဲတမ်း
စိတ်ဓာတ်ကျနေသလို ထင်ရတယ်လို့
လည်း ရင်းနှီးသူတစ်ဦးက ဆိုပါတယ်။
ဂျီလီကတော့ သူ့အနေနဲ့ ငြီးငွေ့နေခြင်း
သာ ဖြစ်ပြီး ဘဝသစ်တစ်ခုကို တက်
လှမ်းချင်နေပေမဲ့ သူ မျှော်မှန်းတာကို
ဘရက်ပစ်က လက်မခံတဲ့အတွက် စိတ်
ပျက်ခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက အလုပ်
နဲ့မိသားစုအရေးကို မျှမျှတတရှိအောင်
ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြပေမဲ့ မကြာမီလပိုင်း

အတွင်းမှာတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမြင်တွေ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ဘရက်ပစ်က Allied နဲ့ War Machine ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများကို ပြည်ပမှာ သွားရောက်ရိုက်ကူးနေခဲ့ပြီး ဂျီလီကတော့ ကိုယ်တိုင်ဒါရိုက်တာလုပ်ပြီး ရိုက်နေတဲ့ First They Killed My Father ဇာတ်ကားကို လက်စသတ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီကားက ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံမှာ ရိုက်ကူးပြီး ကုလသမဂ္ဂရဲ့ဒုက္ခသည်များ အေဂျင်စီ လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ

ဘရက်ပစ်က သူတို့နှစ်ဦး နေအိမ်ရှိရာ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို မကြာခဏ ပြန်လာလေ့ရှိပြီး သူတို့ဇနီးမောင်နှံကြားက ကွာဟမှုတွေကို ညှိနှိုင်းဖို့ ကြိုးစားလေ့ရှိပါသတဲ့။ ၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက် အတူနေခဲ့ချိန်က အတော်နည်းပါးသွားခဲ့ပါတယ်။

နီးစပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဆိုအရ ဘရက်ပစ်က ပြင်သစ်ကို ပြန်သွားတိုင်း မိသားစုမပြိုကွဲဖို့အရေး ကြိုးပမ်းခဲ့ပေမဲ့ ဂျီလီကတော့ အရေးမစိုက်ခဲ့ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ ကွာရှင်းခွင့် ဂျီလီဘက်က လျှောက်ထားလိုက်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး နီးစပ်သူများက 'ပြင်းနက်ပါလိထရိုနဲ့စရစ္စမာတင်၊ ဘင်အက်ဖလက်နဲ့ဂျန်ဇာဂါနာတို့ ကွာရှင်းပြတ်စုမှုတွေကို ကြည့်ပါလား။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အများရှုပြီးသွားကြတာပါပဲ'လို့

ဆိုကြပါတယ်။ ဘရက်ပစ်ဘက်ကတော့ မိသားစု မပြိုကွဲဖို့ကို သူ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမယ်လို့ အခုအချိန်ထိ ဆိုနေဆဲပါပဲ။

ဂျီလီက ဘာကြောင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲချင်တာလဲဆိုတဲ့အမေးကို နှစ်ဖက်စလုံး နဲ့ရင်းနှီးသူတစ်ဦးက ပြောကြားရာမှာတော့ ဘရက်ပစ်က ပြင်သစ်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်တဲ့ မာရီယွန်ကော်တီလတ်နဲ့ပတ်သက်နေလို့ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးက Allied ဇာတ်ကားမှာ တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် တံခါးပိတ်ဆွေး နွေးပွဲတွေကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ လုပ် ခဲ့ကြဖူးတယ်လို့လည်း ဆိုပါတယ်။ ဂျီ လီဘက်က မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ပြော ကြားရာမှာ 'ဂျီလီက ဒီလူကို နှစ်ပေါင်း များစွာ ချစ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကွာ ရှင်းပြတ်စဲမယ်ဆိုတာဟာ တော်ရုံ အကြောင်းနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး' လို့ ဆို ပါတယ်။ ဘရက်ပစ်ဘက်က မိတ်ဆွေ ကလည်း 'သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ညှိနှိုင်းလို့မရတဲ့ ပြဿနာတွေ ရှိနေ တယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ အထူးသဖြင့် သူတို့မှာ မွေးဖွားထားတဲ့ သားသမီး ၆ ဦး ရှိနေတဲ့အတွက် ကွာရှင်းဖို့ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စအတွက် စဉ်းစားလို့ မရနိုင်တဲ့အခြေအနေမျိုးပါ' လို့ ဆိုပါ တယ်။

သူတို့နှစ်ဦးက ၂၀၀၄ ခုနှစ်မှာ Mr & Mrs Smith ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ရိုက် ကူးရင်း စတင်ဆုံစည်းခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီ ကာလတုန်းက ဘရက်ပစ်နဲ့ ရုပ်ရှင်မင်း သမီး ဂျနီဖာအင်နစ္စတန်နဲ့ ပေါင်းဖက် နေဆဲဖြစ်ပြီး ဂျီလီကတော့ ဂျော့နီလီမီ

လာ၊ ဘီလီဘော့ပ်သွန်တန်တို့နဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲထားတဲ့ နှစ်ခုလပ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါ တယ်။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ဂျီလီမှာ ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံက ၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာ ခေါ်ယူမွေးစားထားတဲ့ သား မက်ဒေါ့စ် ရှိနေပြီဖြစ်ပါတယ်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်မှာ ဘရက် ပစ်နဲ့ အင်နစ္စတန်တို့ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်ကြပြီး ဂျီလီနဲ့ဘရက်ပစ်တို့ အတူနေချစ် သူများအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ထပ် ၁၀ ခုနှစ်တစ်ခုအထိ သူတို့နှစ်ဦးဟာ ဟောလိဝုဒ်ရဲ့ထိပ်သီးသရုပ် ဆောင်များအဖြစ် အောင်မြင်စွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ကြပြီး ကြီးမားတဲ့မိသားစုနဲ့ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုကိုလည်း ရရှိခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းရဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာဟာ ဒေါ်လာ သန်းငါးရာထက် မနည်းဘူးလို့လည်း ခန့်မှန်းထားကြပါတယ်။

ဂျီလီနဲ့ဘရက်ပစ်တို့ရဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်းသတင်းက ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှ ရုပ်ရှင် ချစ်သူများကို တုန်လှုပ်စေခဲ့တဲ့သတင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြမယ်ဆို တာကတော့ စောင့်ကြည့်ကြရဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

■ ဓာနည်ညိုမ်း

Ref: People, Oct 10, 2005.

ကူးဘာခရီးစဉ်ကို
ဆက်ရေးရရင်တော့
မေလ ၁၃-ရက် မနက် ၈ နာရီ
၁၅ မိနစ်မှာ တိုးရစ်ကားပေါ်
အဆင်သင့် ရောက်ရမယ့်
အစီအစဉ်ပေါ့။ မနက်စာ
ဘုပေးကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
စီစဉ်ထားပေမဲ့ ကျွန်မ
စားချင်စိတ်ကို
မရှိခဲ့ပါဘူး။
ကျွန်မတို့ ဆန်ဖေးဂိုဏ်

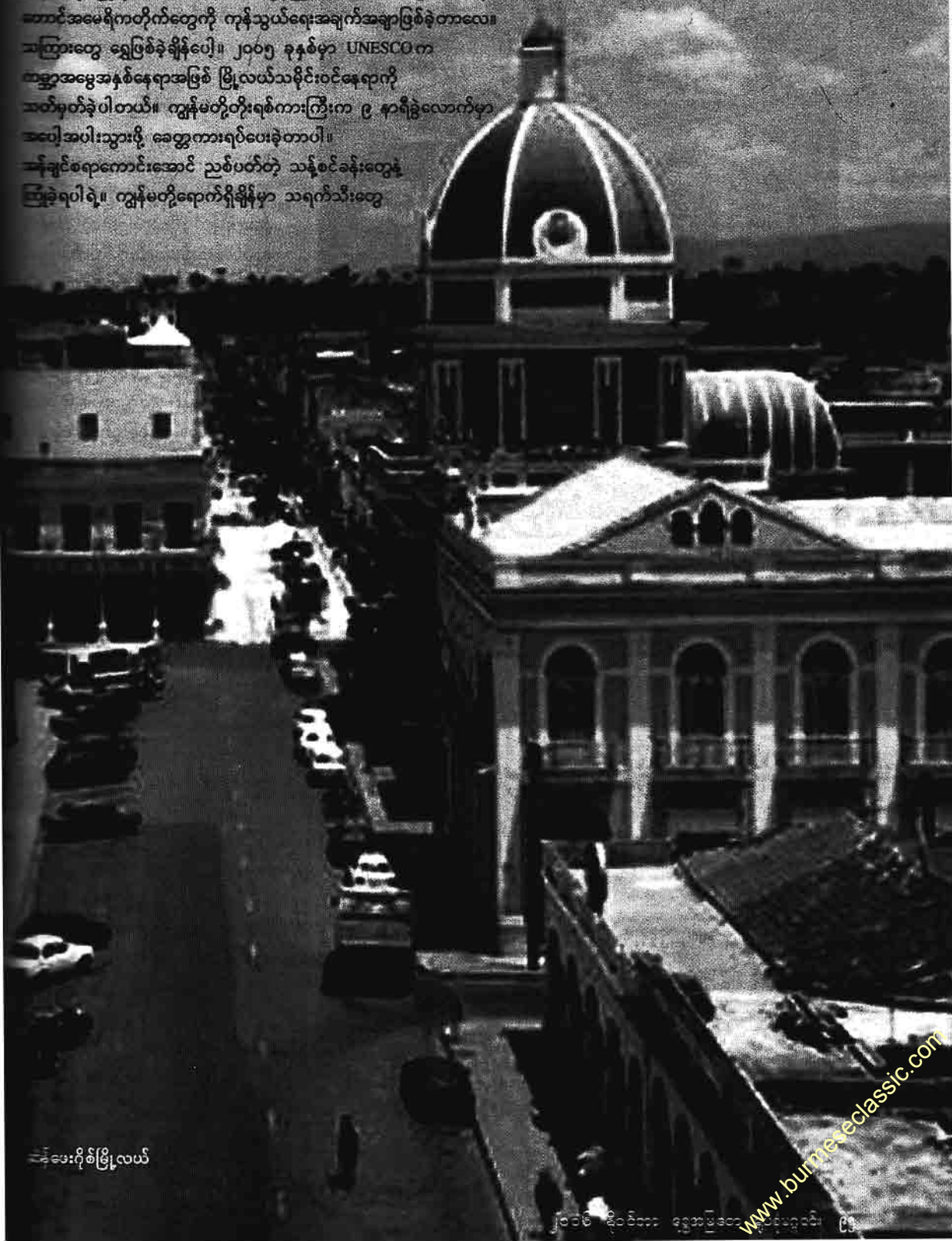
ကူးဘာခရီးစဉ် (၇) IL CUBA မေတ္တာဦး

(Cienfuegos) မြို့ကို ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကူးဘာပြည်ရဲ့ တောင်ပိုင်း
ကမ်းရိုးတန်းမှာ တည်ရှိတဲ့မြို့ပေါ့။ မြို့တော် ဟာဗာနာနဲ့
မိုင် ၁၆၀ လောက်ဝေးတာပါ။ ဆန်ဖေးဂိုဏ်ကို တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ရရင်တော့
ဒီးပေါင်းတစ်ရာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ 'တောင်ပိုင်းက ပုလဲ' လို့ တင်စားခေါ်ကြတာလေ။
ဆန်ဖေးဂိုဏ်မြို့ကို ပြင်သစ်ပြည်သူပြည်သားတွေက လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ် ၁၅၀ တုန်းကတည်းက လာရောက်အခြေချနေထိုင်ပြီး မြို့တည်ခဲ့တာတဲ့။

ဒါကြောင့် အဲဒီမြို့ရဲ့လမ်းမှာမည်အတော်များများက ပြင်သစ်အမည်ရှိနေဆဲပါပဲ။
ဆန်ဗေးဂိုဏ်းအမည်ကတော့ စပိန်လက်အောက်မှာတုန်းက အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့
စစ်ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့အမည်ကို အစွဲပြုပြီးပေးထားတာတဲ့။ တစ်ချိန်က
ဆန်ဗေးဂိုဏ်းမြို့ရဲ့ သင်္ဘောဆိပ်က အလွန်ကြွယ်ဝခဲ့တာပါ။ ဂျာမေးကန်နဲ့
ဘောင်အမေရိကတိုက်တွေကို ကုန်သွယ်ရေးအချက်အချာဖြစ်ခဲ့တာလေ။
သကြားတွေ ရွှေဖြစ်ခဲ့ချိန်ပေါ့။ ၂၀၀၅ ခုနှစ်မှာ UNESCO က
ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ်နေရာအဖြစ် မြို့လယ်သမိုင်းဝင်နေရာကို
သတ်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့တိုးရစ်ကားကြီးက ၉ နာရီခွဲလောက်မှာ
အပေါ်အပါးသွားဖို့ ခေတ္တကားရပ်ပေးခဲ့တာပါ။
အန်ချင်စရာကောင်းအောင် ညစ်ပတ်တဲ့ သန့်စင်ခန်းတွေနဲ့
ဩဇာရပါရဲ့။ ကျွန်မတို့ရောက်ရှိချိန်မှာ သရက်သီးတွေ

ဆန်ဗေးဂိုဏ်းမြို့လယ်

ကျွန်တို့အသံပြသီလေမိမိရပ်

လှိုင်လှိုင်သီးနေတဲ့အချိန်နဲ့ သရက်ဝင်
တိုင်းမှာ သရက်သီးတွေက ပြတ်သိပ်
ခဲအောင် သီးနေတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။
ကူးဘာမှာ မိန်းကလေးတွေ ချောလှစွာ
'သရက်သီး' လို့ တင်စားခေါ်လေ့ရှိပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ပထမဆုံး သင်္ချိုင်း
ဥယျာဉ် သို့မဟုတ် Tomas Aca
သင်္ချိုင်းဆီ သွားခဲ့ကြပါတယ်။ အင်မ
တန်မှ ခမ်းနားလှတဲ့ အဆောက်အဦကြီး
ရဲ့မိသကလာကရာကလည်း လက်ဖျာ
ခါစရာပါပဲ။ ကျွန်မတို့ကို သင်္ချိုင်း
ဥယျာဉ်မှာ လိုက်လံပြသတဲ့ ဒေသခံ
စည်လမ်းညွှန်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြပါ
တယ်။ သူကြွယ်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ ဇနီး
သင်္ချိုင်းကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ တည်
ဆောက်ခဲ့တာကနေ စခဲ့တာပါ။ ၁၉၂၆
ခုနှစ်ကတည်းက ဖွင့်လှစ်ပြီး ဥယျာဉ်
အကျယ်အဝန်းက ၁၇ ဒသမ ၆ ဟာဗီ
တာ ရှိသတဲ့။ အလွန်လှပတဲ့ ယန်းခင်း
တွေ၊ သစ်ပင်ကြီးတွေနဲ့အတူ တစ်ခုနဲ့
တစ်ခု လက်ရာမတူဘဲ ဆန်းပြားလှတဲ့
သင်္ချိုင်းဂူတွေ အမျိုးမျိုးရှိတဲ့နေရာပါ။

Tomas Aca သင်္ချိုင်း

သင်္ချိုင်းဂူတွေရဲ့ဆန်းပြားလှတဲ့ စိသုကာ
ဆက်ရာတွေက ယခုအခါ ယဉ်ကျေးမှု
အမွေအနှစ်တွေ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကူးဘာ
ပြည်ရဲ့နာမည်ကျော်သူများ၊ ကြွယ်ဝသူ
များရဲ့သင်္ချိုင်းနေရာကတော့ ဆန်ဖေး
ပိုက်ဖြူက အိမ်တွေထက် သားနားနေတာ
အမှန်ပါ။

နံနက်နေရောင်အောက်မှာ ကျွန်မ
တို့ သင်္ချိုင်းဂူလှလှကြီးတွေ လျှောက်
ကြည့်ရင်း ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါ
တယ်။ ဆုတောင်းပြည့်တယ် ဆိုတဲ့
သင်္ချိုင်းဂူတစ်ခုမှာ လူတွေတန်းစီလှည့်
ဆည်တဲ့အထဲ ကျွန်မလည်း ပါဝင်ခဲ့ပါ
နဲ့။ ဂရိတိုင်လုံးကြီး ခြောက်ဆယ့်လေး
ချောင်း စီရိုထားတဲ့ အဆောက်အဦကြီးက
ဆာ အသုဘတွေကို နောက်ဆုံး
ခြေမပြုဝင် ပြသထားရင်း ဆုတောင်း
ဆွဲနေရာအဖြစ် အံ့သြစွာတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။
သင်္ချိုင်း ပါသီရွန် (Partheon)ဘုရား
ဈေးဝင်းပုံစံကို ယူထားတာလေ။
သင်္ချိုင်းတစ်ခုကို ဥယျာဉ်ကြီးဖြစ်အောင်
မြှင့်ဆင်ထားတဲ့ ပညာရှင်များရဲ့လက်ရာ
တို့ စိတ်ထဲမှာ ချိုးကျူးခဲ့ရပါရဲ့။ အမျိုး
အမတ်မာန်အဆောက်အဦအဖြစ် သင်္ချိုင်း
ဥယျာဉ်ကိုလည်း သတ်မှတ်ထားသတဲ့။

ကျွန်မတို့ ဆေးပြင်းလိပ်စက်ရုံကို
ဆူလားရေးခရီးဆက်ခဲ့ကြရပြန်ပါတယ်။
ဆော်ရိုအဆောက်အဦကြီးကတော့ နှစ်
ဆယ်များစွာ ပြန်လည်ပြုပြင်မှုမရှိတော့
ဘဲ နှစ်ပတ်လည် အဆောက်အဦ
ဆောင်းကြီးက ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာနဲ့ ကျွန်မ
တို့ကို နှုတ်ဆက်နေသလို ခံစားခဲ့ရပါရဲ့။
ဆော်ရိုညောင်ခန်းဆောင်မှာ တိစ္ဆိန်ဆေးပြင်း
ဆိပ်ဆေးရွက်ကြီး စိုက်ပျိုးနေပုံကအစ
ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ဖြစ်လာခဲ့ပုံတို့
ပြသနေတာကို ကြည့်ရှုနေခဲ့ချိန်မှာပဲ
ဆေးပြင်းလိပ်အနံ့မခံနိုင်လို့ မေ့လဲ
တတ်ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ပြတင်းပေါက်
ဆည်းမရှိ၊ လေအေးပေးစက်လည်း မရှိ
တဲ့အခန်းမှာ ဆေးပြင်းလိပ်အနံ့က မွန်ထူ
နေခဲ့တာကိုး။ ဆန်ဖေးဂိုဏ်းမြို့ရဲ့ အရှေ့
ဆောင်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ ကွင်တီရီ (Qui-
ttee)ဆေးပြင်းလိပ်စက်ရုံကြီးက ထွက်

ပန်းချီ စတူဒီယို

စံအိမ်ပြတိုက်မှာ

မြို့လယ်က သူရဲကောင်း

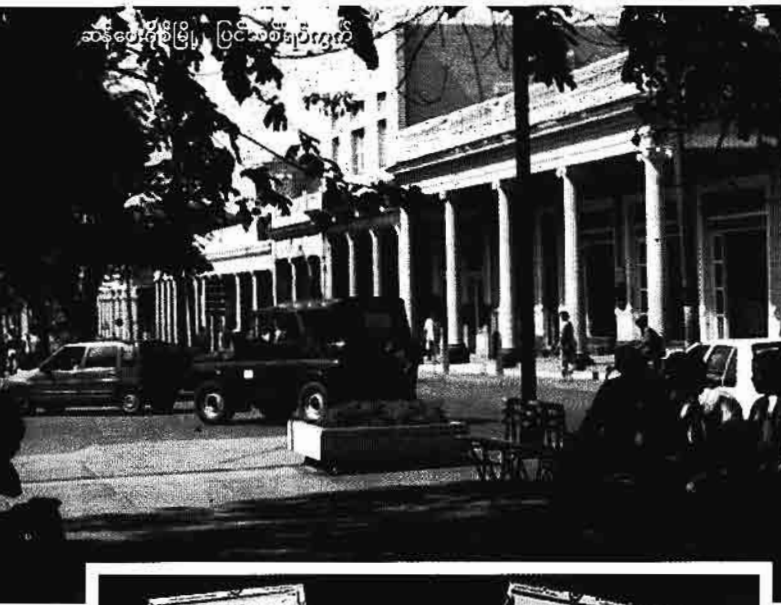

မေယာရင်ပြင်မှာ

တဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ကလည်း အလွန်နာမည်ကြီးပြီး တစ်ရက်ကို ဆေးပြင်းလိပ်ပေါင်း တစ်ထောင်ခန့်စာလောက် ထုတ်လုပ်သတဲ့။

ဆေးပြင်းလိပ်စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်သူတွေ အများစုကတော့ မိန်းမတွေဖြစ်ပြီး မျက်နှာတွေက အပြုံးအရယ်မရှိဘဲ ဝိညာဉ်မဲ့မျက်နှာတွေလို ဖြစ်နေတာကို စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့ခဲ့ရပါရဲ့။ စနစ်တစ်ခုရဲ့အထူးအထောင်းဆောက်မှာ မရှုနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်နေတဲ့ ပြည်သူများကို ကျွန်မ ကြုံခဲ့ရပါတယ်။ အတူတူပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ပါရစေ ဆိုတဲ့ တိုးရစ်တွေရဲ့တောင်းဆိုမှုကိုလည်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ခဲ့ကြတာလေ။ ကွင်တီရိုဆေးပြင်းလိပ်နာမည်ကြီးရတာကတော့ Vuelta Abago ဆေးရွက်ကိုသုံးတာ ရယ်။ လက်နဲ့ သေသေချာချာလိပ်တာရယ်ကြောင့်ဖြစ်သတဲ့။ စက်နဲ့ ဆေးပြင်းလိပ် လိပ်တာကိုလည်း လေ့လာခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့တိုးရစ်အဖွဲ့ထဲက လူတွေ အတော်များများကလည်း နာမည်ကျော် ကူးဘာဆေးပြင်းလိပ်တွေ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်ခဲ့ကြတာပါ။

ကျွန်မတို့ Estudio Galeria လို့ခေါ်တဲ့ ပန်းချီစတူဒီယိုနဲ့ပြခန်းရှိရာကို ခရီးဆက်

(Down Syndrome)ခေါ်တဲ့ ရောဂါရှိသူ မသန်စွမ်းသူတွေကို ခန့်ထားပါတယ်။ တစ်ဆယ့်ခြောက်ဦးသော ဝန်ထမ်းတွေက ဒေါင်းဆင်ဒရုန်းရှိပေမဲ့ ကြိုးစားနေတာကို ကျွန်မတို့ တိုးရစ်တွေ အလွန်သဘောကျခဲ့ကြပြီး ပန်းချီကားတွေ လက်ရေးပို့စက်ကတ်တွေဝယ်ပြီး အားထေးခဲ့ကြတယ်ဆိုပါတော့။ ကျွန်မတို့ ခရီးသည်အချင်းချင်းကလည်း ပိုရင်းနှီးလာခဲ့ကြတာမို့ ကိုယ့်ပန်းချီကား၊ သူ့ပန်းချီကားတွေပြခဲ့ကြပြီး အတွေးဖလှယ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုပါတော့။

ကျွန်မတို့ ပရာဒိုရင်ပြင်မှာ ရှိတဲ့ ပြင်သစ်မိသုကာလက်ရာများကို လေ့လာခဲ့ကြရပါတယ်။ စပိန်အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ တိုင်းပြည်မှာ ပြင်သစ်လက်ရာတွေ တွေ့ခဲ့ရတာကတော့ ပြင်သစ်မိသားစုလေးဆယ်လောက် ၁၈၁၉ ခုနှစ်မှာ (စပိန်တွင်ခံလာခင်)ပြောင်းရွှေ့လာပြီး အခြေချနေထိုင်ခဲ့သတဲ့။ ဖြိုလယ်နေရာပေါ့။ ကျွန်မတို့လမ်းလျှောက်ခဲ့ပြီး ဟိုးဆေးမာတီရင်ပြင်ဥယျာဉ်ရှိရာကို ခရီးဆက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ကိုလိုနီခေတ်က အဆောက်အဦတွေရော၊ အနီရေအဆောက်အဦ(ယခုပြတိုက်)ကောလိပ်ကျောင်းအဟောင်းရော ဝိုင်းရံထားတာမို့ ကြည့်စရာတွေ အများကြီး၊ ဓာတ်ပုံရိုက်စရာတွေအများကြီးရှိတဲ့နေရာပါပဲ။ ကျွန်မတို့ကတော့ အနုပညာသည်တွေရဲ့ လက်ရာတွေပြသထားတဲ့ ပွန်တာဂေါဒါ (Ponta Gorda) ဘက်ကို သွားခဲ့ကြပါသေးရဲ့။ နေပူပူအောက်မှာ မရပ်မနား သွားခဲ့ရတာမို့ မသက်သာလှပါဘူး။

ကျွန်မတို့ ပင်လယ်အော်ကြီးဘေးက စားသောက်ဆိုင်မှာ နေ့လယ်စာစားခဲ့ကြပါတယ်။ ရှုခင်းကတော့ အသစ်ရှုမှားအောင် လှလွန်းပါတယ်။ ရေထဲထိုးထွက်နေတဲ့ ကပြင်ကြီးပေါ်မှာ ရောင်စုံကုလားထိုင်တွေချထားတာမို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ကြိုက်တဲ့ ကျွန်မတို့အတွက် ရှေ့စရာနေခင်းတစ်ခုလို့ ပြောရပါမယ်။ စားသောက်ဆိုင်ကလည်း ဥယျာဉ်မှာ ခင်းကျင်းထားတာမို့ အေးအေးချမ်းချမ်း

ကွင်တီရိုဆေးပြင်းလိပ်

ခဲ့ကြပါတယ်။ ပန်းချီပညာရှင် ရှစ်ဦး ပူးပေါင်းပြီးဖွင့်လှစ်ထားတာလေ။ ပန်းချီဆွဲတဲ့ စတူဒီယိုအဆောင်ရော၊ ပန်းချီအရောင်းပြခန်း အဆောင်နှစ်ခုကြားမှာ ဥယျာဉ်လေးမို့ အင်မတန်မှ အနုပညာဆန်လှတဲ့နေရာပါပဲ။ ဝန်ထမ်းတွေကတော့ ဒေါင်းဆင်ဒရုန်း

တွေပါရဲ့။ ကျွန်မတို့ နေ့လယ်စာစားအပြီး ကြွေထည်နဲ့ ပရိဘောဂတွေပြသထားတဲ့
ဗြိတိန်(ယခင်စံအိမ်ကြီး)မှာ သံစုံတီးဝိုင်း(Symphony) အက ပူးတွဲဖြေဖျော်ပွဲကို
သွားခဲ့ကြပါတယ်။ တီးရစ်တွေကို အကပညာရှင်တွေက တွဲခေါ်ပြီး ကကြတဲ့အတွက်
ပွဲက ပိုမြှင့်တင်သလိုပါပဲ။ သံစုံတီးဝိုင်းကြီးရဲ့တသံစဉ်တွေကို စိဒ္ဓန္တရောင်
ရောင်ကို ကျွန်မတို့ရဲ့ခရီးဖော်တွေ အလွန်အားပေးခဲ့တာပါ။

ကျွန်မတို့ ထရီနီဒက်မြို့ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ တစ်လမ်းလုံး မိုးတဖွဲဖြစ်ခဲ့
အားဘေးတစ်ဖက်စီကြည့်ခဲ့ရင်း လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းလှတဲ့ ရွှေခင်းတွေကြောင့်
စိတ်ထဲမှာ ငိုချင်သလို၊ မောသလိုဖြစ်လာရုံနဲ့တင်အထိပါပဲ။ ထရီနီဒက်မြို့က ဟိုတယ်
ဆုတ်တော့ ထုံးစံအတိုင်း wifiကတ်ပြားဝယ်ပြီး သုံးခဲ့ကြပေမဲ့ အလုပ်မဖြစ်ခဲ့ပါ
ဘူး။ သုံးတဲ့သူက များပြီး wifiက အားမကောင်းခဲ့တာမို့ စိတ်ထဲမှာ မချင်မရဲနဲ့
မင်းခရုတယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီညမှာတော့ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် ညစာ စားရမှာမို့
အညနေက သွားခဲ့တဲ့ မေယာရင်ပြင်ဘက်ကို ကျွန်မ ကျားဘာခရီးမှာ မိတ်ဆွေဖြစ်
ကြသူ ငါးဦး တက်ညီလက်ညီသွားခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မတို့အုပ်စု ဟိုတယ်ကို လမ်း
လျှောက်ပြန်လာခဲ့ကြပြီး ဟိုတယ်ရဲ့စဉ်
ခန်းမှာ စနုရားဖျော်ဖြေသံ နားထောင်
ရင်း၊ ကျားဘာခရီးဒီဘောက်ရင်း စကား
တွေဟောင်ပွဲခဲ့ကြပါရဲ့။ ကျွန်မ ကျားဘာ
မှာ ခင်မင်သူများနဲ့ USက နယူးမက္ကဆီ
ကိုပြည်နယ်၊ ဆန်တာဗေးမြို့က အော်ပ
ရာဗွေအတူသွားခဲ့ကြတဲ့အထိ ရင်းနှီးခဲ့ကြ
တာပါ။ ကျွန်မတို့ မနက်ဖြန် ၈ နာရီ
ခရီး စထွက်ရမှာဖြစ်ပြီး သေတ္တာတွေကို
ဟိုတယ်အခန်းဝမှာ မနက် ခြောက်နာရီ
ခွဲကတည်းက အသင့်အနေအထားမှာ
ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ စည်းလမ်းညွှန်ရဲ့ ညွှန်

ပင်လယ်နဲ့ နီးတဲ့ ဒေသမို့ ပင်လယ်စာကောင်းကောင်းရှိတဲ့ ဆိုင်း၊ စည်းလမ်း
ကျွန်က ကောင်းတယ်လို့ ညွှန်တဲ့ဆိုင်းကိုပဲ ဦးတည်သွားခဲ့ကြတာ။ ပန်းခြံငယ်လေး
ဆရာ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ပုံစံက နက်သမီးပုံပြင်ထဲကအတိုင်းပါပဲ။ ပန်းခြံထဲ ပန်းတွေက
အဆောက်ဆိုင် စားပွဲတွေပေါ် တစ်စွန်းတစ်စင်းထားတာတွေ၊ ဂျူးလီယက်ဝရန်တာ
နဲ့ ကျွန်မ တင်စားခေါ်တဲ့ဝရန်တာသေးသေးလေးကလည်း စားဆောက်ဆိုင်အဆောက်
အတိုင်းမှာ ပါဝင်နေတာကိုး။ စားဆောက်ဆိုင်က အိမ်ဟောင်းကိုပြင်ဆင်ပြီး ပန်းခြံထဲ
မှာ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်တွေထား၊ အိမ်အောက်ထပ်မှာ အရောင်းခန်းမနဲ့ အနုပညာ
အထိရာတွေပြသထားတာလေး။ မော်ဒန်အတိုင်း ခေါ်တဲ့ အနုပညာလက်ရာဆန်း
တွေကို လျှောက်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါရဲ့။ ပင်လယ်စာအစုံကို မှာခဲ့တာ မှားခဲ့တာ အမှန်ပါ။
အလို့ငှာအောင် များလှသကဲ့သို့။

ကြားမှကြောင့် ညတွင်းခင်း ပစ္စည်းတွေ
သိမ်းပြီးမှ အိပ်ရာဝင်တော့ အတော်လေး
ညွှန်နက်ခဲ့ပါပြီ။ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ
ပင်ပန်းပါတယ်။ အပန်းဖြေခရီးနဲ့
ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာနေမှ အပန်းဖြေ
ခရီးတဲ့။

မှီတာတရား ပွားများနိုင်ကြ
ပါစေ။

မေတ္တာ

www.burmeseclassic.com

စိတ်ချမ်းသာ
 (နှလုံးသားအိုး)
 စိတ်ချမ်းသာ

၁။

နှလုံးသားလေးကို
 သူကပိုင်xxx
 အသွေးအသားတွေဟာ
 မင်းနဲ့ဆိုင်xxx
 အချစ်စိတ်တွေကို
 မင်းပဲxxx
 မင်းကလေးပဲပိုင်xxx
 မူပိုင်ရှင်မကြီး
 မမခိုင်xxx
 အရက်မူးလာတဲ့အခါ
 တိုင်း မောင့်မူပိုင်ရှင် ဇာတ်
 ကားထဲက သရုပ်ဆောင်
 ဒွေး သိဆိုသွားခဲ့တဲ့
 မူပိုင်ရှင်မကြီး မမခိုင်
 သိချင်းကို ဆိုရင်း
 အိမ်ရှေ့ကနေ 'လျှောက်ပြန်
 သံပေး၊ ခြေအေးဝမ်းရောင်'
 လုပ်နေတဲ့ အောင်အောင်ကို
 အသည်းယား၊
 အမြင်ကတ်မိတာ
 အမှန်ပါပဲ။ တခြား
 သိချင်းဆိုရင်

အနှောင့်အယှား
 လွတ်ချင်လွတ်ပါဦးမယ်။
 ခုဟာက အသင့်အတင့်
 အဆင်ပြေတဲ့ မိသားစုက
 ပေါက်ဖွား လာတဲ့ သွဲ့ရ
 ပညာတတ်၊ အလုပ်ရှိ
 အကိုင်ရှိ 'ခင်ကြူခိုင်'
 ဆိုတဲ့ 'မမခိုင်' ကို
 ရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာ
 တစ်အိမ်လုံးအသိ၊
 တစ်လမ်းလုံးအသိ၊
 တစ်ရပ်ကွက်လုံးအသိဖြစ်နေ
 တော့ မမခိုင်လည်း
 စိတ်ဆိုးတာပေါ့။
 သင်းကလေးကို သနားပြီး
 ချစ်သွားဖို့ ဆိုတာကတော့
 ဝေးပါသေးတယ်။ ဘာမှ
 မပတ်သက်ခင်ကာလ
 လေးမှာတောင် မူးမူးလူးလူး
 ဖြစ်နေတဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်
 အရွယ်ကောင်လေးတစ်ယောက်
 ကို ချစ်သူရည်းစား၊ အိမ်
 ထောင်မက်အဖြစ် စဉ်းစား
 ပေးဖို့ အသာထားပါဦး။
 သိတယ် ခင်တယ်ဆိုတဲ့
 အဆင့် လောက်တောင်
 မပေးအပ်နိုင်တာ အမှန်ပါ။
 'ဟွန်း' အခုလို အချိုးချိုး

အမှတ် ၃၂၄၊ နိုင်ငံသာ၊ ၂၀၁၆
 စိတ်ချမ်းသာ
 www.burmeseclassic.com

နဲ့ မမခိုင်နဲ့ ရင်းနှီးဖို့ဆိုတာ
ဝေးပါသေးတယ်။ နန်းဆုရ
တီဖိုး ဆိုထားတဲ့ သီချင်းထဲ
ကလို အကိုင်ကြီးကြီးမှာပဲ
သွားနားလိုက်စမ်းပါ။

ရုပ်ခံကလေးကတော့
ဒွေးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ဆိုတာ
ထောက်ခံပေးချင်ပေမယ့် ကွယ်
လွန်သူ အကယ်ဒမီ ဒွေးကိုမှ
အသည်းအသန် နှစ်သက်ခဲ့တဲ့
မမခိုင်အဖို့ အောင်အောင်လို
ကောင်လေးမျိုးကို ဖွဲ့၊ ဆန်ကွဲ
သာသာတောင် သဘော
မထားချင်ပါဘူး။ မမခိုင်
ဒွေးကိုမှ ကြိုက်တာ အခွေ
ဆိုင်၊ စာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ
စုံစမ်းရင်း သိခဲ့မှာပေါ့။ သင်း
ကလေးကို အဲဒီဆိုင်တွေတက်
မှာ မကြာမကြာ မြင်နေကျ
လေ။ ရပ်ကွက်ထဲပြောင်းလာ
တာ တစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦး
မယ်ထင်တယ်။ ဘယ်အရပ်၊
ဘယ်ဒေသ၊ ဘယ်ရပ်ကွက်
က ပြောင်းလာမှန်းတောင်
မသိပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
တစ်အိမ်လုံး ကြည့်မရတဲ့
မလောက်လေး မလောက်
စား၊ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ
လေလွင့်ပျက်စီးနေတဲ့ အရက်
သမားလေးတစ်ယောက်ကို
ဒွေးနဲ့ ဆင်တာလေးတစ်ခုနဲ့
စိတ်ပါလိုက်မိရင် အသက်
သုံးဆယ်အရွယ် အပျိုကြီး
စာရင်းဝင်စပြုနေပြီဖြစ်တဲ့
မမခိုင်လောက် မိုက်တဲ့လူ
ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိပါဦးမလား။

J။

“ကျွတ်... စိတ်ညစ်ပါ
တယ်။ အရှက်တော့ကွဲပါပြီ”
ဖယ် ရီ ကားပေါ်က
ဆင်းကတည်းက စိုးတထိတ်
ထိတ်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကတ္တီပါဖိနပ်

ဘာစကား
တစ်ခွန်းမှ
ပြန်မပြောဘဲ
မျက်ရည်ဝဲဝဲနဲ့
မိုးရေထဲမှာ
ခေါင်းငိုက်စိုက်
ထွက်သွားရှာတဲ့
သင်း ကလေး
ကျောပြင်ကို
အသိမဲ့ စိတ်နဲ့
ကြည့်မိပြန်တော့
မမခိုင်
ရင်ထဲမှာ
သိပ်တော့
မကောင်းလှပါ

က သည်းကြီးပြတ်ပြီး မမခိုင်
ကို အရှက်ရစေတာတော့
အမှန်ပါပဲ။ တသံသယ ရွာနေတဲ့
မိုးကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား၊
ဗွက်ထဲနေတဲ့ မမခိုင်တို့ လမ်း
သွယ်ကလေးကိုပဲ စိတ်ဆိုးရ
မလား မပြောတတ်တော့ပါ
ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်ခြေ
ဖုံး ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေထိုင်တဲ့၊
စက်မှုဇုန်ထဲက ကုမ္ပဏီကြီး
တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့
အနေနဲ့ မိုးတွင်းကြီး ကတ္တီပါ
ဖိနပ်စီးမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ
မမခိုင် အပြစ်တင်ပါတယ်။
ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြုပြင်ချင်စိတ်

မရှိတဲ့ ဒီဖိနပ်ကို ရေမြောင်း
ထဲ ထွင်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ရွာ
ဗွက်တွေထဲမှာ ဖိနပ်မပါဘဲ
ပယ်ပယ်နယ်နယ် လျှောက်ရ
တဲ့ အရသာတစ်မျိုးကို နှစ်
သက်သလို ဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ...

“မမခိုင် ဖိနပ်ပြတ်သွား
တာလားဟင်၊ ကျွန်တော့်
ဖိနပ် စီးသွားပါလား။ တော်
ကြာ ငုတ်တွေဘာတွေ စူးမိ
လို့ အနာရင်းပြီး ဖျားနာနေ
ပါဦးမယ်”

လာ...လာသေး
တယ်။ သင်းလိုကောင်လေး
ကများ။ “ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန်
ဖိနပ်အစားထိုးပေးတဲ့ ဇာတ်
ကွက်မျိုးက ရိုးနေပြီပြီ”လို့
တော့ မမခိုင် ထုတ်မပြောဖြစ်
ပါဘူး။ မမခိုင် နှုတ်က ထွက်
လာမယ့်စကားတစ်ခွန်းဟာ
သူ့အတွက် ရင်းနှီးမှုအစ ဖြစ်
ကို မဖြစ်စေရဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်
ချက်ချထားပြီးသား။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အောင်အောင်ပြောနေ
တဲ့စကားတွေကို မကြားသလို
ပုံဖမ်းပြီး ကိုယ့်အိမ်ရောက်
အောင်ပဲ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်
နေမိပါတယ်။

“အား... လားလား...
ကျွတ်...ကျွတ်... ကျွတ်”

“ဟော... တွေ့လား။
ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ မမခိုင်ခြေ
ထောက် ဝါးငုတ်စူးပြီ မဟုတ်
လား။ အဲဒါကြောင့်
ကျွန်တော်...”

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထား
လိုက်။ ငါ့ဟာငါ ဘာဖြစ်
ဖြစ် ငါ့နောက်က လိုက်နေ
စရာ အကြောင်းကိုမရှိဘူး။
မင်း ငါ့ကို ဘာစကားမှ လာ
ပြောနေစရာလည်း မလိုဘူး။
ငါ့ဘက်က အခုလို ပြန်ပြော
ဆိုနေတာတောင် ငါ့သိက္ခာ

တော်တော်ကျနေပြီ”

ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ
ပြန်မပြောဘဲ မျက်ရည်ဝဲဝဲနဲ့
မိုးရေထဲမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်
ထွက်သွားရှာတဲ့ သင်း
ကလေးကျောပြင်ကို အသိမဲ့
စိတ်နဲ့ ကြည့်မိပြန်တော့
မမခိုင် ရင်ထဲမှာ သိပ်တော့
မကောင်းလှပါဘူး။ အို...
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုကောင်
လေးမျိုးကို ခုလို ပြောထား
နိုင်မှ တန်ကာကျမယ်ဆိုပြီး
အတွေးထဲက သနားစိတ်ကို
ချက်ချင်း ထုတ်ပစ်လို့ ခြေ
ထောက် ထောင့် ထောင့် နဲ့ပဲ
အိမ်ပြန်လာခဲ့ရပါတယ်။

၃။

ဒီကောင်လေး ပါးစပ်
ကပဲ စီးသလား၊ မမခိုင်ကပဲ
အကြမ်းပတမ်း မခံနိုင်တာ
လားတော့ မပြောတတ်ပါ
ဘူး။ ဝါးငုတ်စူးတဲ့ဒဏ်ရာ
က အနာရင်းပြီး ဖျားလိုက်
တာလေ၊ အလုပ်တောင်
မသွားနိုင်ပါဘူး။ သုံးရက်
လောက် ခွင့်ယူလိုက်ရတယ်။
အောင်မယ် ဘာမှ မတွေး
မတော့ စိတ်ကူးမယဉ်ဘဲနဲ့
တောင် ဖျားပူတွေရိုက်ပြီး
သင်းကလေးကို အိပ်မက်
မက်လိုက်တော့ မမခိုင်လည်း
ကိုယ့်အိပ်မက် ကိုယ်ပြန်တွေး
ပြီး အသည်းယားတဲ့အထိပဲ
ပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ သင်း
ကလေးက အိပ်မက်ထဲအထိ
ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်လာပြီး မ
နိုင်ကို ဆေးတွေတိုက်၊ ဆန်
ပြုတ်တွေတိုက်နဲ့ ဖို့၊ ဝေါ့။
“ဟွန့်... ရာရာစစ သင်းထ
များ” ကိုယ့်အိပ်မက်နဲ့ကိုး
ရန်ဖြစ်နေတာကို သက်သေ
မိလိုက်တော့ “ဟယ်... ငါ့

အကဲ မဟုတ်သေးပါဘူး။
လို့ပဲ ခပ်တိုးတိုး ပြော
နိုင်ပါတော့တယ်။ အဖျား
ထွက်ပြီး နောက်တစ်ရက်
မှာတော့ ဖေဖေနှုတ်က ထူး
ဆန်းတဲ့ စကားတွေ ကြားရ
ပါတယ်။

‘သမီးနော်၊ အရွယ်
ထည်း မငယ်တော့ဘူး။
ဘယ်အရာမဆို အလွန်အကျွံ
တွေ့တာ အကောင်းဆုံးပဲ။
ဆိုယ်မှန်းတဲ့ သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ခေတ်သက်ချင်တဲ့သူပဲဖြစ်
ဖြစ် အဲဒီလူအကြောင်းကို နေ့
ညရွှေ တကူးတက ခေါင်း
ထဲ ထည့်နေကတည်းကိုက
ဦးသမီး ရှုံးနေပြီ။ ဟုတ်တယ်
ဇာ။ ကိုယ့်စိတ်က လုံးဝ
ထက်သန်မခံနိုင်တဲ့ အပြု
အမူ၊ အဆင့်အတန်းမျိုးရှိတဲ့
သူရဲအကြောင်း တွေးကို
ဆွေးနေစရာ မလိုဘူး။ တွေး
မိများလေ အဲဒီလူအပေါ်
စိတ်ဝင်စားမှုများလေပဲ။
ဇာ... နောက်ဆုံး ဖျားပူ
နိမ့်တာတောင် ကယောင်
ထမ်းနဲ့ ပါးစပ်က တဖွဖွ
ထုတ်ပြောရတယ်လို့။ အသိ
စိတ်က ဘယ်လောက်ပဲ ထိန်း
ချုပ်၊ ထိန်းချုပ်၊ မသိစိတ်က
ခွန်အန်ထွက်ကျ လာတတ်
တာတွေ ငါ့သမီး သိမှာပါ
နော်။ ဟို အရက်မူးတတ်တဲ့
အောင်လေးကို ဘယ်လို
အကြောင်းမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်
ဆုံဆဲမတွေ့သင့်ဘူး သမီး’
‘သမီး ဘယ်လိုယောင်
ပြောပြောမိသလဲ’လို့ ဖေဖေ
ကို ပြန်မေးရဲလောက်အောင်
အိုင် ရှက်ခဲ့ရပါတယ်။ အိပ်
ထဲထဲ ဆန်ပြုတ်လာတိုက်တဲ့
ညထဲ သင်းမှာမည် ယောင်
အမ်းတ၊မိတာပဲဖြစ်ရမယ်။

အသည်းနာဖို့ ကောင်းလိုက်
တာ။ ခုအသက်အရွယ်အထိ
ရည်းစားတစ်ယောက်မှ
မထားခဲ့ဖူးတဲ့ မမခိုင်ရဲ့
နှုတ်က သင်းကိုမှ...။ အို...
မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဖေဖေ
ပြောသလို အသည်းနာစရာ
လည်း မလိုပါဘူး။ သင်း
အကြောင်း ကောင်းကောင်း
ဆိုးဆိုး ခေါင်းထဲမှာမရှိတော့
မှ အေးမှာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အလုပ်ပြန်ဆင်းတဲ့နေ့ကျရင်
မမခိုင်ကို အဖြေတောင်းထား
တဲ့ ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာ ကိုကိုဦး
ကိုပဲ ခေါင်းညိတ်ပြီး သင့်
တော်တဲ့ အချစ်တစ်ခုနဲ့ မှန်
ကန်တဲ့ ဘဝထဲမှာ ပျော်ဝင်
လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။
ကိုကိုဦးကို သိပ်ချစ်လှတယ်
ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။
အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေး
သင့်၊ ရွေးထိုက်တဲ့ လူဆိုတာ
တော့ သိပါတယ်။ ချွေး
တပြန်ပြန်၊ အဆီတောင်းဝင်နဲ့
အချိန်ပြည့် ပြုစီစဉ်လုပ်နေ
တတ်တဲ့ အဲဒီ လူဖျိုကြီးရဲ့
မျက်နှာပေါက်ကို ကြည့်မရ
တာနဲ့ပဲ အချိန်ဆွဲသလို လုပ်မိ
ခဲ့တာပါ။ မမခိုင်ကို ချစ်ရေး
ဆိုထားတာတော့ တစ်နှစ်
နီးပါး ရှိနေပါပြီ။ မမခိုင်
လည်း အသက် သုံးဆယ်
ကျော်စ ပြုနေပြီဆိုတော့
ကြာကြာမူနေလို့လည်း မဖြစ်
တော့ပါဘူးလေ။ ကိုကိုဦး
အကြောင်း မမခိုင်ဘက်က
ရဲ့စမ်းအက်ခတ်ကြည့်ရ
သလောက်တော့ ဆေးလိပ်၊
အရက်၊ ကွမ်းယာ၊ လောင်း
ကစား၊ မိန်းမကိစ္စ ဘာတစ်ခု
မှ အရှုပ်အထွေး မရှိပါဘူး။
သင့်တင့်တဲ့ ရပ်ကွက်တစ်ခု
မှာ အိမ်ငှားနေတဲ့၊ ငွေကြေး

ငွစွာအဆင်ပြေတဲ့၊ ဆွေမရှိ
မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ဆို
တာလောက်တော့ သိတယ်။
ကိုကိုဦးကို အဖြေပေး
လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်
လေ။ အိပ်မက်ထဲ အထိ
ရောက်လာတဲ့ အရက်သမား
လေးက ဘယ်အချိန်ထိများ
မမခိုင်ကို အနှောင့်အယှက်
ပေးနေဦးမလဲမှ မသိတာ။

□
၄။
‘တောက်...’
‘ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ
ခိုင်။ ဘာကိုမကျေနပ်လို့လဲ။
ကိုယ့်ကိုလား။ ကိုယ့်မှာ ဘာ
အပြစ်ရှိလို့လဲဟင်။ ကိုယ်
ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ။ ပြော
ပါဦး ခိုင်ရယ်။ ကိုယ့်ရင်တွေ
ပူလိုက်တာကွာ’
‘ကျွတ်...’

အဲဒါတွေ မမခိုင် စိတ်
ပျက်တာပေါ့။ အဖြစ်မှန်ကို
ဘာမှန်းညာမှန်း သေချာမသိ
ဘဲ မမခိုင် မျက်နှာညှိုး၊ ပုံစံ
ပြောင်းတာနဲ့ပဲ ပျာယီးပျာယာ
ဖြစ်တတ်တဲ့ အဲဒီလူဖျိုကြီးကို
ပဲ အသည်းယားတယ်။
သေချာ မေးစမ်းပါဦးလား။
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာအမှား
လုပ်မိသလဲလို့ သုံးမိနစ်
လောက် ပြန်စဉ်းစားပါဦး
လား။ ထစ်ခနဲရှိ ‘ကိုယ်
ဘာအမှားလုပ်မိသလဲ ခိုင်’
ဆိုတာကအရင်။ မမှားတတ်
တဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့
ဘာအမှားတစ်ခုမှ မလုပ်မိ
ဘဲနဲ့ ချစ်သူပုံစံပြောင်းတာနဲ့
ပျာယီးပျာယာ တောင်းပန်
ခယ်မတတ် ဖြစ်နေကတည်း
ကိုက ‘ရှင်အမှတ်တွေ လျှော
ချင်လာပြီ ကိုကိုဦးရေ’လို့
ပြောချင်နေတာ ကြာပြီ။ အဲဒီ

လောက်အထိ ချစ်ပြီ။ ဂရုစိုက်
ပြနေစရာလည်း မလိုပါဘူး။
မိန်းမ မရမှာ တော်တော်
ကြောက်နေတယ်နဲ့ တူတယ်။
ဒါမျိုးပုံစံ ဖြစ်တတ်တာ ခုမှ
မဟုတ်ပါဘူး။ အဖြေ ပေးပြီး
ကတည်းက ခဏခဏ ကြုံရ
တယ် ဆိုပါတော့။ ခုလည်း
ကြည့်လေ။ အလုပ်ပိတ်ရက်
ကလေး မင်္ဂလာခုံသယုဉ်မှာ
အေးအေးဆေးဆေး အပန်း
ဖြေချင်လို့ လာခဲ့ကြတာ ဟို
အရက် သမားကောင်လေး
နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာပြီး
ပန်းချဲ့ကွယ် တစ်နေရာကနေ
စိုးရိမ်တကြီးမျက်နှာနဲ့ ချောင်း
ကြည့်နေတာ မြင်လိုက်ရလို့
မမခိုင် ‘တောက်’ ခတ်မိတာ
ကို သူကပါ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်
နေတယ်။ အဲဒါတွေ စိတ်ကုန်
တာ၊ နှစ်ယောက်စလုံးပဲ
အဟုတ်။ ဖေဖေကတော့
လာမယ့် သီတင်းကျွတ်ရင်
တော်ရမယ့် သူ့ သမက်
လောင်းကြီးရဲ့ အကျင့်ဆိုး
တစ်ခုကို သဘောကျပြီး
တဟားဟား ရယ်ဖို့ပဲ
သိတယ်။ ဆုံးမလမ်းညွှန်
ပေးမယ် မစဉ်းစားဘူး။

‘မိန်းမ ထာဘီဖ ဖျတ်ခနဲ
ခတ်တာ မြင်တာနဲ့ ပျာယာခတ်
မတတ်ဖြစ်နေတဲ့ ယောက်ျား
ကိုရတာ ငါ့သမီး ကံကောင်း
တာပေါ့။ သူ့ချစ်ကိုရှာ၊ ဘယ်
တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲဘူး
သမီးရေ၊ ဟား ဟား ဟား
ဟား’

စိတ်ပျက်စရာ အကျင့်
ကြီးကိုများ ဖေဖေဖို့လို့ အဲဒီ
လို ပြောတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မမခိုင်တို့ နှစ်ယောက်ကို
ခိုးကြောင်ခိုးငှက်နဲ့ ကြည့်နေ
တဲ့ သင်းကလေးရဲ့ ရီဝေဝေ

မျက်ဝန်းတစ်စုံကို မြင်လိုက်ရ
ပြီးကတည်းက ကိုကိုဦးရဲ့
အနုအလှ ချစ်စကားတွေနဲ့
အယုအယတွေကို တောင်
မမခိုင် မသာယာနိုင်တော့ပါ
ဘူး။ သင်းကလေးကိုပဲ စိတ်
ကူးနဲ့ အမှုန့်ခြေနေမိတယ်။
ဒါမျိုးပုံစံနဲ့ ရှိခိုးလိုက်နေတတ်
တာ သင်းအကျင့်ပဲလေ။
ကိုကိုဦးနဲ့ ရန်တိုက်ပေးလိုက်
လို့ကတော့ ကျော်မကောင်း
ကြားမကောင်း ဖြစ်ကုန်ဦး
မယ်။ အဲဒီနေ့က အိမ်ပြန်
ရောက်လို့ ဘာမှ မကြာသေး
ဘူး။ သူငှားနေကျ စာအုပ်
ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကောင်လေးက
ဘာမပြော၊ ညာမပြောနဲ့
မမခိုင်တို့ အိမ်ပေါ် တက်လာ
ပြီး စာရေးဆရာမ 'ဂျူး' ရေး
တဲ့ ချစ်သူလား စကားတစ်
ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ် ဝတ္ထုစာအုပ်
လာပေးပါလေရော။

'အန်တီရေ ဒီစာအုပ်က
မမခိုင် မှာထားတာ ကြာနေ
ပြီ။ ဒီနေ့မှ ဆိုင်ပြန်ရောက်
လာလို့ တခြားလူ မငှားခင်
ကျွန်တော် လာပို့တာ။ ပြန်ဦး
မယ်နော် အန်တီ။ ဆိုင်မှာ
လည်း လူစောင့်နဲ့ထားခဲ့ရ
တာ'

မမခိုင်တောင် အိမ်ရှေ့
ခန်းမထွက် ရသေးဘူး။
မေမေလက်ထဲ ဂျူးစာအုပ်
အတင်းထိုးထည့် သွားတဲ့
ကောင်လေးကိုပဲ မမခိုင်
အံ့သြမိတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို
နှစ်သက်လွန်းလို့ သုံးလေး
ကြိမ်မက ငှားဖတ်ပြီးသားဆို
တာ သိသိကြီးနဲ့။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် တစ်ခုတော့ ထူးခြားနေ
တယ်ထင်လို့ မေမေလက်ထဲ
က ဂျူးစာအုပ်ကို ဆတ်ခနဲ
ဆွဲယူပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်လာ

ဘာမှ
မတွေ့ မတော
စိတ်ကူးမယဉ်ဘဲနဲ့
တောင်
ဖျားပူတွေရိုက်ပြီး
သင်း ကလေးကို
အိပ်မက်
မက်လိုက်တော့
မမခိုင်လည်း
ကိုယ့်အိပ်မက်
ကိုယ်ပြန်တွေးပြီး
အသည်းယားတဲ့
အထိပါပဲ
ဟုတ်တယ်လေ
သင်း ကလေးက
အိပ်မက်ထဲအထိ
ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
ဝင်လာပြီး
မမ ခိုင်ကို
ဆေးတွေတိုက်၊
ဆန်ပြုတ်တွေ
တိုက်နဲ့မို့ပေါ့

ရင်းက စာအုပ်ကို လှန်လှော
ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့
လက်ရေးလက်သား တော်
တော်လှအောင်ရေးထားတဲ့
စာတစ်စောင်ကို တွေ့လိုက်ရ
ပါတယ်။

မမခိုင်
ဖုန်းခြံထဲမှာ ရည်းစားနဲ့
အတူ အချိန်အကြာကြီး
မနေပါနဲ့ဗျာ။ မမခိုင်ကို
ကျွန်တော် စိတ်ပူတယ်။
ဘယ်မိန်းကလေးမဆို သူစိမ်း
ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့
လွတ်လပ်ဆီတိကွယ်ရာမှာ
ခဏခဏ မနေသင့်ပါဘူး။
ဆိုဝါးတဲ့ကိစ္စကြုံလာလို့ နှစ်

နာခြင်း နှစ်နာရင် မိန်းကလေး
ဘက်ကပဲ နှစ်နာစရာကိစ္စ
တွေဖြစ်လာမှာစိုးလို့ နှမချင်း
စာမှာပြီး သတိပေးရတာပါ။
ဒီထက်ပိုပြောပြချင်ပေမဲ့
ကျွန်တော်ကို လူရာမသွင်း
ထားတဲ့ မမခိုင်ဘက်က
ကျွန်တော့်စကားတွေကို အယုံ
အကြည်မဲ့မှာပဲ ကြောက်ပါ
တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမခိုင်
ရှိတဲ့ နေရာကို အရိပ်လို
ကျွန်တော် လိုက်နေဦးမှာပါ
ပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။
လောကကြီးထဲမှာ ယောက်ျား
မှန်ရင် ကျွန်တော်ကအစ
ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်
လိုက်ပါနဲ့ မမခိုင်ရယ်။ ဘယ်
သူ့ကိုမှ မချစ်ဘဲ တစ်သက်
လုံး အဖျိုကြီးပဲ လုပ်ပါလား
ဗျာ။ မမခိုင်ကို တစ်ယောက်
တည်းပုံစံနဲ့ပဲ မြင်ချင်လို့ပါ။
မမခိုင်ကို ချစ်တဲ့
အရိပ်ကလေး အောင်အောင်
'တောက်...၊ သူက
များ ရာရာစစ လူပါးဝလို့။
ငါ့ဟာငါ ဘယ်သူ့ကြိုက်
ကြိုက်၊ ဘယ်လိုနေနေ သူ
အပူလား။ ကဲဟယ်...
ကဲဟယ်'

'ဗြ...ဗြ...'
အောင်အောင် စာကို
ဖတ်ပြီး ဆွဲဆုတ်လိုက်တဲ့
မမခိုင်လေ ရှက်စိတ်တွေ မွန်
ထူသွားရတာတော့အမှန်ပါပဲ။
အဲဒီနေ့ညမှာပဲ စာအုပ်ဆိုင်က
ကောင်လေးကို ပွဲစားလုပ်ပေး
တဲ့ကိစ္စအတွက် ကောင်း
ကောင်း သွားဆွဲပေးလိုက်
တယ်။ မမခိုင်ရဲ့ သဘော
ထားအမှန်တွေကိုလည်း
တစ်ခါတည်း ပြောပြခဲ့လိုက်
တယ်။ အမှန်က အောင်
အောင်လို ကောင်လေးမျိုး

အတွက် ဒီလောက်အထိ
လိုက်ရှင်းနေစရာ လိုက် မလို
တာပါ။ ကိုယ်ကောင်းရင်
ခေါင်းမရွေ့ဘူး မဟုတ်
လား။ လျှာရှည်မိတဲ့ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုပဲ အသည်းယား
တယ်။ ရှိခိုးလုပ်တတ်တဲ့
သင်းကလေးကိုတော့ ကုတ်ခွဲ
ပစ်ချင်တယ်။

□
၅။
ပုံနှိပ်တိုက်ကနေပြီး
ဖိတ်စာထုပ်ကိုင်ထွက်လာတဲ့
မမခိုင်ကို သင်းကလေး ကား
မှတ်တိုင်နားကနေ စောင့်နေ
တာကိုး။ တွေ့ကြသေးတာ
ပေါ့။

'ဟဲ့... ဒီမှာ ရော။
နင့်လို လေလွင့်မူးရူးနေတဲ့
ကောင်ရဲ့ ရန်ကိုကြောက်လို့
ငါ့ခမျာ ဖုတ်ပူမီးတိုက်
မက်လာဆောင်ဖို့ လက်ခံလိုက်
ရတာ။ ဒါ နင့်အတွက် ဖိတ်
စာပဲ။ ဒီပွဲကို နင်လာစရာ
မလိုဘူးနော်။ ငါ့ခင်ပြန်းရဲ့
အဆင့်အတန်းနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ
ကို အဲဒီဖိတ်စာ ဖတ်ကြည့်ရင်
နင်သိမှာပါ။ ဒီနေ့ကစလို့ ငါ့
နောက်ကို ရှိခိုးလိုက်ပြီး
သိက္ခာချဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့။
နင် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုး
မဟုတ်လား။ ဒုသနသော
လောက်တော့ နင် သိမှာပါ။
နင် ဘာကောင်လဲဆိုတာ နင်
ကိုယ်နင် အသိဆုံးပဲ'

အောင်အောင်ကို အဲဒီ
လောက်ထိ စကားများများ
ပြောဖြစ်မယ်လို့တောင် ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ထင်မထားခဲ့မိဘူး။
ဘာပဲပြောပြော ဖိတ်စာ
ကလေး ကိုင်ပြီး ကားမှထဲ
တိုင်ကြီးမှာ ငိုငိုကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့
မျက်နှာနုနုကလေးကို မြင်

ထောင်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်
 ရတာတော့အမှန်ပါပဲ။ ဒီလိုမှ
 လုပ်ရင်လည်း မရတော့ဘူး
 လေ။ နာမယ့်မှာ ပက်ပက်
 စတ်စက် ရင်နာသွားတာ
 အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လား။
 ဒါပေမဲ့ ညအိပ်ရာဝင်တဲ့အထိ
 ထိုယုံကိုယ်ကို အပြစ်ရှိလူ
 သားတစ်ယောက်လို ထင်နေ
 ခဲ့တာတော့ ထူးဆန်းပါတယ်။
 ဇီဝိယာပွဲကျင်းပဖို့ သုံးရက်
 သာ ကျန်တော့တဲ့အတွက် ရင်
 ထဲမှာ ဘာကို ဆုံးရှုံးလို့ ဆုံးရှုံး
 ချေမှုန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့ပါ
 တယ်။ ကိုကိုဦးဘက်က
 ဇီဝိယာပွဲအတွက် ကုန်ကျ
 ခရိတ် အားလုံးကို ပေးပေး
 ခဲ့မေ့ဆီ အပ်ထားတာ ကြာ
 ပြီဖြစ်လို့ မမခိုင်တို့ အိမ်ပေါ်
 နှာလည်း ဝယ်ခြမ်းထားတဲ့
 ဇာညီးတွေ ပြည့်နေတာပါပဲ။
 အိမ်မှာပဲ မင်္ဂလာဆောင်မှာ
 လေး ဘာပဲပြောပြော တစ်
 ထောင်ကြွက် လူမျိုးကြီးကို
 ချာဆိုတော့ ဆွေရေးမျိုးရေး
 ထိခွဲကင်းသလို အိမ်ပါ
 သမက်ဘဝနဲ့ မမခိုင်ရဲ့ မိဘ
 နှစ်ပါးရှေ့မှာပဲ ကိုကိုဦးတစ်
 ထောက် အပိုးကျိုး အားကိုး
 ဆိုက်စရာ ယောကျ်ားတစ်
 ထောက် ဖြစ်နေမှာ သေချာပါ
 တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ည ဆယ့်နှစ်
 နာရီကျော်တဲ့အထိ လူးလွန့်
 ခွနဲ့ အိပ်မရဖြစ်နေတဲ့ မမခိုင်
 လေ ငိုနှိုက်သံ စွက်နေတဲ့
 ခပ်တိုးတိုး သိချင်းသံလေး
 ကြားလိုက်ရတဲ့ အခါမှာတော့
 အယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ဘဲ
 အိပ်ရာထဲကထ၊ ပြတင်း
 ထဲခါး အသာဖွင့်ပြီး အသံ
 ထရာ လမ်းမဘက်ကို ခိုး
 ကြည့်မိခဲ့ပါတယ်။

xxxနည်းသားလေး

ကို သူကပိုင်xxx၊ အသွေး
 အသားတွေဟာ၊ မင်းနဲ့
 ဆိုင်xxx အချစ်စိတ်တွေကို
 မင်းပဲ မင်းကလေးပဲ ပိုင်xxx
 မှပိုင်ရှင်မကြီး မမခိုင်xxx’
 တစ်လမ်းလုံး အိပ်မော
 ကျနေပြီဖြစ်လို့ သင်းကလေး
 ရဲ့ ငိုနှိုက်သံဆိုနေတဲ့ သိချင်း
 သံခပ်အုပ်အုပ်ကို မမခိုင်က
 လွဲပြီး ဘယ်သူမှ ကြားနိုင်
 မယ် မထင်ပါဘူး။ လမ်းမီး
 တိုင်ရဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့်
 ပိပ်ပြင်ပြင်မြင်နေရတဲ့ ဂီတေ
 မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ ကြေကွဲနေ
 တဲ့ မျက်နှာပြင်ဟာ မမခိုင်ရဲ့
 ရင်ထဲကို ထူးခြားမှုတစ်ခု
 ဖြစ်ထွန်းသွားစေပါတယ်။
 အဲဒါ အချစ်လား မသိဘူး
 နော်။
 ‘ဘုရား... ဘုရား၊
 မောင့်မှပိုင်ရှင် ဇာတ်ကားထဲ
 က ‘ဒွေး’ အရက်မူးပြီး
 သိချင်းဆိုနေတဲ့ ပုံဟန်အတိုင်း
 ပါပဲလား အောင်အောင်ရယ်’
 နှုတ်က တိုးတိုးဖွဖွ ရေ
 ရွတ်မိရင်း ရင်ထဲမှာ ကတုန်
 ကယင် ဖြစ်လာတာကို ကိုယ့်
 ဘာသာကိုယ် သတိပြုမိလိုက်
 ပါတယ်။ ‘ဘယ်လိုမှ မဖြစ်
 နိုင်တော့ပါဘူး အောင်အောင်။
 မမခိုင်ရဲ့ အရွယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ
 နဲ့ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်တဲ့
 ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို
 အမိုက်ခံပြီး မမခိုင် မချစ်ရဲပါ
 ဘူးကွယ်။ ဖြစ်ချင်တာနဲ့ ဖြစ်
 သင့်တာကို ခွဲခြားတတ်နေတဲ့
 မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်
 လတ်တလော ဖြစ်ထွန်းလာတဲ့
 အချစ်စစ်၊ အချစ်မှန်ဆိုတာ
 ကောက်ရိုးမီးလို ဝုန်းခနဲ
 ထတောက်ပြီး ပြာကျသွား
 အောင် ကြံဆောင်ရမယ်ဆို
 တာ မမခိုင် သိနေတာမို့

ရင်ထဲမှာ အုံ့ဖွဲ့ပြီး ဖွဲမီးလို
 တငွေငွေ လောင်မြိုက်နေတဲ့
 အောင်အောင်အပေါ် ထား
 လိုက်မိတဲ့ အချစ်မီးတစ်ခုကိုပဲ
 ခပ်မြန်မြန်ပဲ ငြိမ်းသတ်ရတော့
 မယ်ဆိုတာ မမခိုင် သိလိုက်ရ
 ပါပြီကွယ်’
 ရင်ထဲမှာ တိတ်
 တဆိတ် ပြောဆိုနေမိခဲ့တဲ့
 စကားတွေကြောင့် မျက်ရည်
 ပေါက်ပေါက်ကျလာခဲ့တဲ့
 မမခိုင်လေ ပြတင်းတံခါး
 အသာပိတ်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ
 လူးလွန့်စွာနဲ့ပဲ မိုးလင်းသွားခဲ့
 ရတာ အမှန်ပါပဲလေ။
 □
 ၆။
 မင်္ဂလာအချိန်မှာ နေ့
 တစ်ဝက်နီးပါး စဉ်းခံထားရ
 လို့ မောပန်းနေတဲ့ မမခိုင်လေ
 ညနေစောင်းမှာတော့ အဝတ်
 အစားလဲပြီး မင်္ဂလာ အိပ်ခန်း
 ထဲမှာ မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား
 ခဲ့ပါတယ်။ ထူးထူးဆန်း
 ဆန်း။ အထုပ်ကလေး ဆွဲပြီး
 ရပ်ကွက်ထဲက ထွက်သွားတဲ့
 အောင်အောင်ကို အိပ်မက်
 မက်ပြီး လန့်နိုးသွားခဲ့ပါ
 တယ်။ မသင့်တော်တဲ့ အိပ်
 မက် အာရုံကို လမ်းစဉ်ဖျောက်
 ဖို့ ကြိုးစားရင်း အခန်းထောင့်
 မှာ ပုံချထားတဲ့ လက်ဖွဲ့
 ပစ္စည်းတွေကို ရှေ့ပုံကြည့်ရင်း
 ဘာရယ်မဟုတ် ဖောက်
 ကြည့်နေလို့ ကိုပါတယ်။
 ဆယ့်လေးငါးထုပ်လောက်
 ဖောက်အပြီးမှာတော့ အနက်
 ရောင် ပါကင်စက္ကူနဲ့ ထုပ်
 ထားတဲ့ လက်ဖွဲ့ထုပ်ကလေး
 ကို ထူးခြားနေတယ်ထင်လို့
 ဖောက်ကြည့်မိတဲ့ အခါမှာ
 တော့ ဆရာမ ဂျူး ရေးတဲ့
 ချစ်သူလား စကားတစ်ပွင့်

ပွင့်ခဲ့တယ် ဝတ္ထုစာအုပ်
 ဖြစ်နေတာကြောင့် မမခိုင်
 ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရပါ
 တယ်။ စာအုပ်ကြားထဲက
 စာလေးတစ်စောင်ကတော့
 မမခိုင်ကို ဆွဲဆောင်နေခဲ့ပါပြီ။
 မမခိုင်
 ကျွန်တော် လက်ဖွဲ့
 လိုက်တဲ့ ဆရာမ ဂျူးရဲ့ ဝတ္ထု
 ထဲမှာတော့ ဝိညာဉ်လိုလို၊ လူ
 လိုလိုဖြစ်နေတဲ့ ‘ခွန်သာ’ဟာ
 ‘မေဇော်’ကို ချစ်ခဲ့သလို
 မေဇော်ဟာလည်း ခွန်သာကို
 တိတ်တဆိတ်ချစ်ခဲ့တာ
 သေချာပါတယ်နော်။ ဘာပဲ
 ဖြစ်ဖြစ် အဆင့်အတန်းချင်း၊
 ဘဝချင်း၊ အယူအဆချင်းမတူ
 တဲ့ လူနှစ်ယောက်ကြားမှာ
 အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ ဖုံးကွယ်
 ထားသင့်မှန်း ကျွန်တော်
 သိပါတယ်။ တကယ်တော့
 မမခိုင်ရယ် ရင်ထဲမှာ စွဲလမ်း
 စွာ ချစ်ခဲ့မိတဲ့ မိန်းမ
 တစ်ယောက်ကို ရအောင်
 ကြံမိပြီး ချစ်သူဖြစ်ချင်လို့
 ကြိုးစားမိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်လေ
 လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က
 ချစ်သူတစ်ယောက် ရခဲ့ဖူးပါ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ မမခိုင်ရေ
 တက္က သို့ လ်တက်နေဆဲ
 ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့
 ဘဝကို လမ်းခုလတ်မှာ
 ခလုတ်တိုက် လဲကျပြီး
 သိက္ခာကျ၊ ဘဝပျက်အောင်
 ကြံဆောင်ခဲ့တဲ့ ခပ်လည်
 လည် လူတစ်ဦးကြောင့်
 ကျန်တော့ဘဝ အညွန့်တုံးခဲ့
 ဖူးပါတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း
 ဘဝကို လွှဲမှားတဲ့ အရက်နဲ့
 ဆေးကြောပြီး စိတ်လေလွင့်
 စွန့် မမခိုင်တို့ ရပ်ကွက်ထဲ
 ပြောင်းလာတဲ့ အခါမှာတော့
 ချစ်သူရဲ့ အရိပ်ကို ဒုတိယ

အကြိမ် ထပ်တွေ့ခဲ့ရပါ
တယ်။ မမခိုင်ဟာ ကျွန်တော်
ချစ်သူနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ဘုရားလို့
ကျွန်တော် ချစ်မိတာ အပြစ်
လား မမခိုင်။ မမခိုင်ဘဝ
နှစ်မွန်းသွားမှာကြောက်လို့ နီး
ကြောင်းနီးဝှက် နောက်ယောင်
ခံလိုက်ခဲ့တာ အပြစ်လား
မမခိုင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လမ်းလွဲ
နေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့
စကားနဲ့ အကြံပေးမှုတွေကို
မမခိုင် အထင်မကြီးတာ
တရားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်မရလောက်အောင် မှန်း
နေတယ်ဆိုတာလည်း မျှတ
ပါတယ်။ ကျွန်တော်က လူ
ကောင်းမှ မဟုတ်ဘဲလေ။
ဒါပေမဲ့ မမခိုင်ရယ်၊ ဘဝ
တစ်သက်စာအတွက် ရည်
မှန်းထားတဲ့ ချစ်သူကို အညွန့်
ချိုးပြီး မပုံးနိုင်၊ မဝိနိုင် အခြေ
အနေမျိုး ရောက်ခဲ့တာတောင်
တာဝန်မယူခဲ့တဲ့ လူတစ်
ယောက်ကြောင့် မသင့်တော်
တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ရှင်းပစ်ခဲ့လို့
သေရွာရောက်သွားခဲ့တဲ့
ချစ်သူကို မေ့မရခဲ့တဲ့ အရက်
သမား ကျွန်တော်လေ မမခိုင်
ဆိုတဲ့ ချစ်သူရဲ့ ဒုတိယ အချိန်
ကို ချစ်သူလို ဖြစ်သွားမှာ
အချိန်ပြည့် နီးရိပ်ခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီအဖြစ်ဆိုးတွေကို မမခိုင်
သိအောင် ဓရေနေထွင်းကျ
ရှင်းပြချင်ပေမဲ့ မူးရူးသောက်
စားတတ်တဲ့၊ အလုပ်မရှိ
အကိုင်မရှိ လူတစ်ယောက်ရဲ့
စကားတွေကို မမခိုင်ဘက်က
လက်ခံယုံကြည်မှာ မဟုတ်
ဘူးဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော်
သိနေပါတယ်။ ဒီစာနဲ့အတူ
ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံ
တစ်ပုံကို မြင်တွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင်

လမ်းမီးတိုင်ရဲ့
အလင်းရောင်ကြောင့်
ဝိဝိပြင်ပြင်
မြင်နေရတဲ့
ရီဝေဝေ
မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့
ကြေကွဲနေတဲ့
မျက်နှာပြင်ဟာ
မမခိုင်ရဲ့
ရင်ထဲကို
ထူးခြားမှုတစ်ခု
ဖြစ်ထွန်း
သွားစေပါတယ်။
အဲဒါ
အချစ်လား
မသိဘူးနော်

အရာအားလုံးကို မမခိုင်
သဘောပေါက်သွားမှာပါ။
ကျွန်းဝတ္ထုထဲက ခွန်သာ
ဟာ ပီညာဉ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူပဲ
ဆိုဆို မရေရာတဲ့ သူ့ဘဝထဲ
ချစ်သူကို ခေါ်မသွင်းခဲ့ပါဘူး။
ဒီလိုပါပဲ ကျွန်တော့်ဘက်က
ဒုတိယအကြိမ် ချစ်မိသွားတဲ့
မမခိုင်ကိုလည်း ဘယ်သော
အခါမှ ကျွန်တော့်ဘဝထဲ
ခေါ်သွင်းဖို့ စိတ်မကူးခဲ့သလို
ချစ်နေရုံလေး ချစ်နေရရင်
ကျေနပ်မယ့် ကောင်ပါမျှ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကွယ်လွန်သွား
ပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်သူ
ထက် ဦးနှောက်ကို ဦးစား

ပေးတတ်တဲ့ မမခိုင်တစ်
ယောက် ကံကောင်းပါစေလို့ပဲ
ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေး
လိုက်ပါတယ်။
မမခိုင်နောက်က အချိန်
လိုလိုကိုပြီး ထာဝရကာကွယ်
ပေးခွင့် မရလိုက်တဲ့...
အောင်အောင်
အောင်အောင် ထည့်ပေး
လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ပုံ
တစ်ပုံကို စာအုပ်ကြားထဲ
အလျင်အမြန် ရှာကြည့်လိုက်
တဲ့ အခါမှာတော့ တွေ့လိုက်ရ
တဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ခုကြောင့်
မမခိုင် ရင်ထဲမှာ ကပြောင်း
ကပြန် ဖြစ်သွားရပါတယ်။
မမခိုင်နဲ့ ချွတ်စွပ်နီးပါး မတူ
ပေမဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် ပုံစံနဲ့ မိန်းမ
ငယ်လေး တစ်ယောက်ကို
ဖက်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်
ရဲ့ မျက်နှာဟာ မမခိုင်ရဲ့
ရင်ထဲကို ကမ္ဘာပျက်မတတ်
လောင်မြိုက်စေတာပါပဲ။ အဲဒီ
အချိန်မှာပဲ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းထဲ
ဝင်လာတဲ့ အဆီပြန် မျက်နှာ
တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရစဉ်မှာ
တော့...။
‘တောက်... လူယုတ်
မာ၊ လူလိမ်၊ လူညာ၊ ရှင်
လောက် ယုတ်မာပက်စက်
တဲ့လူ မရှိတော့ဘူး။ သွား...
ခုချက်ချင်း ကျွန်မအခန်းထဲ
က ထွက်သွား။ ရှင်မျက်နှာ
ကျွန်မ မကြည့်ချင်ဘူး’
မမခိုင် ပစ်ပေါက်လိုက်
တဲ့ ဓာတ်ပုံကို ဆတ်ခနဲ
ကောက်ကြည့်ပြီး ပျက်ယွင်း
သွေးဆုတ်သွားတဲ့ မျက်နှာ
တစ်ခုကို ရွံရှာ အော့နှလုံး
နာစွာနဲ့ ကြည့်ရင်း ချိုးပွဲချ
ငိုကြွေးမိပါတော့တယ်။
‘ငွေကြေးနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ
အဆင့်အတန်းတွေကို ဦးထိပ်

ပန်ဆင်မိလို့ ကိုယ့်နှလုံးသား
ကို ကိုယ်ညာပြီး ဦးနှောက်ကို
အနိုင်ပေးလိုက်တဲ့ မမခိုင်
လေ။ ဦးနှောက်မရှိတဲ့ နှလုံး
သားဆူး အစူးခံလိုက်ရပါပြီ
အောင်အောင်ရယ်။ မမခိုင်ကို
သာ ခွင့်လွှတ်ပါတော့... အဲ
ဟီးဟီး’
□
၇။
အဲဒီနေ့ကစပြီး အချိန်
ကလေး အောင်အောင်ကို ရစ်
ကွက်ထဲမှာ မမြင်ရတော့ပါ
ဘူး။ အရိပ် အယောင်
အကောင် အထည်မပြဘဲ
ပျောက် ကွယ် သွားတဲ့
အောင်အောင်ဟာ မမခိုင်နဲ့
နှလုံးသားထဲမှာ ထာဝရ
ကိန်းအောင်နေမယ်ဆိုတာ
မမခိုင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ
သိနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေဟာ
ဦးနှောက်ရဲ့ စေစားရာအတိုင်း
နှလုံးသားကို လိမ်ညာလို့
ရချင်ရနိုင်ပေမဲ့ နှလုံးသားနဲ့
တန်ပြန်ရိုက်ခတ်မှုကိုတော့
လူတိုင်းနီးပါး ရူးမတတ်
ခံစားကြရတယ်ဆိုတာကို
ဟန်မဆောင်စတမ်း ဝန်ခံ
သင့်ကြတာပေါ့နော်။ နောက်
ဆုံးမှာတော့ နှလုံးသား
ဆူးရူးသွားခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ဟာ ဦးနှောက်ထဲ
အထင်တကြီးနဲ့ ရွေးချယ်
ပေါင်းသင်းခဲ့မိတဲ့၊ ငွေကြေး
ဂုဏ်သိက္ခာ၊ အဆင့်အတန်း
တွေနဲ့ ဟန်ဆောင်ပိုးအုပ်ထား
ခဲ့တဲ့၊ တန်ဖိုးမဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို မုန်းတီးကာ
ကြည်းစွာနဲ့ နေ့စဉ် မြင်နေ
တာတော့ အမှန်ပါပဲလေ။
ထွန်းတောက်ပြည့်သနား

တန်ဖိုး-၃၀၀၀ကျပ်

တန်ဖိုး-၄၀၀၀ကျပ်

တန်ဖိုး-၄၀၀၀ကျပ်

တန်ဖိုး-၂၅၀၀ကျပ်

ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေး
အလင်းသစ်စာပေတိုက်

မှတ် ၁၇/၁၉၊ အခန်း ၆၀၁၊ ၅၂ လမ်း၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် ကုန်သည်လမ်းကြား၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၉ ၈၇ ၀၃၀၄၈၊ ၀၉ ၅၄ ၀၀၃၀၂

ထိုင်စရာတစ်နေရာ ရလေတော့

သိန်းပေမြင့်

သူ မူလရာထူးနှင့် အဆင့်မှာ
ရုံးအကူ ဖြစ်လေသည်။
ထိုရာထူးကို တစ်ခါတုန်းက
ပြာတာဟု ခေါ်ခဲ့ကြလေသည်။
‘ပြာတာ’မှာ မြန်မာစကား
မဟုတ်သဖြင့် အမျိုးသားရေး
ဝါဒီတို့က ‘မင်းစေ’ဟု
ဘာသာပြန်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော်
‘မင်းစေ’မှာ ဗြူရီကရက်
အသုံးအနှုန်းဖြစ်သဖြင့်
ဒီမိုကရက်တို့က ‘ရုံးစေ’ဟု
ပြုပြင်တီထွင်လိုက်ကြလေသည်။
သို့ဖြစ်လည်း ကျေနပ်ဖွယ်
မရှိသေး။ ‘စေ’ဆိုသည်မှာ
‘အစေခံ’၊ ‘အစေအပါး’၊
‘အခိုင်းစေ’၊ ‘စေလိုရာစေ’၊
‘သွားစေ’၊ ‘လာစေ’၊
‘လုပ်စေ’ စသော
စကားလုံးများမှ
ဆင်းသက်လာခဲ့သည်
မဟုတ်ပါလော။ ‘ရုံးစေ’သည်
လူတစ်ဖက်သား၏ သိက္ခာကို
ကျဆင်းစေသည်။ ထို့ကြောင့်
‘ရုံးလုလင်’ဟု ဘာသာပြန်
ထားလိုက်ကြသည်။
သို့သော် တိုးတက်နေသော
ခေတ်ကြီးနှင့်အတူ
ပြောင်းလဲလိုကြပြန်သဖြင့်
နောက်ဆုံးတွင် ထိုရုံးလုပ်သား
ရာထူးကို ‘ရုံးအကူ’ဟု ထပ်မံ
တီထွင်ခေါ်ဆို စေရလေသည်။
သို့သော် မည်သို့ပင်
ဝေါဟာရတွေပြောင်းပြောင်း၊
‘ရုံးအကူ’ ရာထူး
လုပ်ငန်းခွင်အဆင့်ကား အနိမ့်ဆုံး
အဆင့်ဖြစ်ပြီး လူနေမှုဘဝ
အခြေအနေမှာလည်း
အပြောင်းအလဲ မရှိပါ။
သူသည် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး
တိုးတက်အောင် ရုန်းကန်ခဲ့
လေသည်။ ‘ရုံးအကူ’လုပ်ရင်း

အမှတ် ၃၂၄၊ နိုင်ငံတော်၊ ၂၀၁၆

ဦးကျွန်းစု

ရွှေဝတ္ထုများကို ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

စာရေးဆရာ သိန်းပေမြင့်
ရေးသားပြီး ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊
ဩဂုတ်လထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း

အတွဲ (၃၁)၊ အမှတ် (၃၆၃)တွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့်
ဦးကျွန်းစု၏ ရေးသားချက်ကို ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။

အထက်လူကြီးတွေ စေသမျှကို ရုံးလုပ်ငန်းနှင့် ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင်လုပ်ရင်း၊ လက်ဖက်ရည် ဝယ်ပေးရင်း၊ ယခင်က ပြည်သူ့ဆိုင်၊ ယခု သမဝါယမဆိုင်မှာ ကုန်ဝယ်စာအုပ်ထပ် တန်းစီပေးရင်း၊ တစ်ချက်တစ်ချက် လက်နှိပ်စက်မှာ တစ်လုံးစနစ်လုံးစ၊ တစ်ကြောင်းစ နှစ်ကြောင်းစ ရိုက်နှိပ် ပေးရရင်း လက်နှိပ်စက် အတတ်ပညာကို တတ်သွားကာ လက်နှိပ်စက်ဆရာ ဖြစ်လာလေသည်။ သူ့လုပ်ငန်းခွင် အဆင့် မှာလည်း အောက်တန်းစာရေး ဖြစ်လာ၏။

သူသည် အောက်တန်းစာရေးသာဖြစ်ပြီး ရုံးမှာ သူတို့ အချင်းချင်းက သူ့မှာမည်ဖြင့်သာ ခေါ်ကြသော်လည်း အရပ်ထဲ မှာတော့ သူ့ကို 'စာရေးကြီး၊ စာရေးကြီး' ဟု ခေါ်နေကြလေ ပြီ။

'စာရေးကြီး' တဲ့။ အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းပြန်ပြီ။ သို့ သော် သူ လူနေမှုဘဝ အခြေအနေကား မပြောင်းလဲသေးပါ။ စားမှုမှာလည်း မပြောင်း၊ ဝတ်မှုမှာလည်း မပြောင်း၊ နေမှုမှာ လည်း မပြောင်း။ အနိစ္စ အခြေမရှိဟူသော တရားသည် သူ့အဖို့ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေရဲ့လား။

သို့သော် တရားတော်၌ဖြစ်သော သူသံသယမှာ အခြေ အမြစ် မရှိပါ။ သူ့ဘဝ အခြေအနေသည် ဆုတ်ယုတ် ပြောင်းလဲ နေသည် မဟုတ်ပါလား။ စားဝတ်နေရေးများ ပိုလို့ ခက်ခဲလာ သည် မဟုတ်ပါလား။

တိုးတက်ပြောင်းလဲခြင်းသည်လည်း အနိစ္စ၊ ဆုတ်ယုတ် ပြောင်းလဲခြင်းသည်လည်း အနိစ္စပါတကား။

သို့သော် သူသည် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး၊ တိုးအောင် ရုန်း

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ထိုင်တယ်ဆိုတာ
ကိုယ်ပိုင်ကားပေါ်မှာ ထိုင်သလို ပေါင်တစ်လုံးပေါ်
တစ်လုံးထပ်ပြီး ဝိမ်နဲ့ ထိုင်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်ဗျာ
လူအများက 'ဝါး'ခနဲ ရယ်လိုက်ကြလေသည်
ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိ ဆိုသူကား
လှုပ်လေမြှုပ်လေ ဖြစ်နေလေပြီ

ကန်၍နေပေသည်။ ဘဝရုန်းကန်မှုကား သူ့ညဉ့်၊ သူ့စရိုက်။

သူသည် သူ့လူနေမှုဘဝ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာအောင် နည်းအမျိုးမျိုးရှာပြီး လမ်းအသွယ်သွယ် လိုက်နေသည်။ နည်း အမျိုးမျိုး လမ်းအသွယ်သွယ် ဆိုသော်လည်း မရိုးမသား မတရားသော နည်းလမ်းများ မဟုတ်ပါ။ သူသည် သမ္မာ အာဇီဝ၊ သမ္မာဝါယမ တရားတို့ကို ယုံကြည်လိုက်မှာသူ ဖြစ် ၏။

သူတို့ ရုံးမှာ ရုံးအကူမှူးတစ်ယောက် ရှိသည်။ လက် ထောက် စာတွဲခန်းမှူး၊ ဂျမဒါလုပ်သည့်အခါ လုပ်ရပြီး စာကူး စက်လှည့် ဒတ်ဖရီလုပ်သည့်အခါ လုပ်ရသည်။ ထိုသူ၏

လခသည် သူ့လခထက် နည်း၏။ သို့သော် ထိုသူ၏ စားဝတ် နေရေး အခြေအနေမှာ သူထက် များစွာ သာလွန် ကောင်းမွန် သည်။ ထမင်းဘူးချင်း ယှဉ်မည်လား၊ ပုဆိုး အရောင်အဆင်း ချင်း ယှဉ်မည်လား၊ အိပ်ခန်းချင်း ယှဉ်မည်လား။ ယှဉ်ချင်ရာ ယှဉ်၊ ထိုသူက သာ၏။ ထိုသူ၏ ထမင်းဘူးတွင် ဟင်းနှစ်ခွက် အမြဲပါသည်။ ငါးပိနှင့် တို့စရာချင်း တူဦးတော့ ထိုသူ၏ တို့စရာမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွင် စုံစုံလင်လင်၊ ဟောဟောသီသီ ရှိလှသည်။ သူ့မှာတော့ ဟင်းတစ်ခွက်မှ အနိုင်နိုင်။ ထိုသူ၏ ပုဆိုးမှာ အသစ်လျှင်လည်း ဖြစ်ရမည်။ တစ်ပတ်ရစ်လျှင်လည်း ဖြစ်ရမည်။ သူ ပုဆိုးမှာတော့ ဘယ်နှပတ်ရစ် ဖြစ်နေပြီမသိ။ ရိန္နမ်းနေပြီ။ အကွက်မပေါ်တော့ပြီ။ အရောင် မလွင်တော့ပြီ။ ထိုသူသည် အိမ်ပိုင်ရှိပြီး အိမ်ထဲမှာ ဝါးထရံနှင့် အိပ်ခန်း ဖွဲ့ထားနိုင်သည်။ သူ့မှာတော့ အိုးအိမ်မပိုင်၊ ငှားထားရသော အခန်းကျဉ်းကလေးတွင် ကြိုးတန်းသွယ်၊ စောင်ဟောင်းလွှား ပြီး အိပ်ခန်းဖွဲ့ထားရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ လူနေမှုဘဝကို ထိုမျှ ခြားနားရ အောင် သူတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှ လုပ်ငန်းခွင် အခြေ အနေက ဘယ်လိုများ ခြားနားနေပါသလဲ။ ရုံးမှာတော့ သိပ် မခြားနားပါ။ သူက အောက်တန်းစာရေးအဆင့်၊ ထိုသူက ရုံးအကူမှူးအဆင့်၊ သူ့အဆင့်ကပင် ထိုသူထက် မြင့်နေသေး၏။ သို့သော် ရုံးပြင်ပမှာတော့ ခြားနားချက်တစ်ခု ရှိ၏။ သူက အိမ်မှာ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိ။ တိုးလိမ့်လိ မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ် လုပ်လျှင်လုပ်မှ။ သူသည် တစ်ခါတစ်ရံ မလွဲသာ၍ တိုးလိမ့်လိ မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ် လုပ်သော်လည်း အမြဲ မလုပ်ရ။ လုပ်

လည်း မလုပ်ရ။ ထိုသူကတော့ အိမ်မှာ ခြံစိုက်သည်။ မွေးမြူ ရေးလုပ်သည်။

ထိုသူသည် ရန်ကုန်တိုင်း မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ် ရွှေနံ့သာ ကျေးရွာအုပ်စု ပေါင်းကူး ကျေးရွာတွင် နေထိုင်သည်။ သူ ဝင်း သူခြံက တော်တော် ကျယ် သည်။ ရေတွင်းကလည်း

ကောင်းသည်။ သူ့နေအိမ်က မကြီးကျယ်သော်လည်း ဖြူက အိမ်ခန်းများနှင့်စာသော် ချောင် ချောင်ချိုချို များစွာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့လင်မယားမှာ အိပ်ခန်းသီးသန့်နှင့်။ ထိုသူ၏ ခြံမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ထွက်နေပြီ။ သရက်၊ ပိနဲ့၊ မာလကာ စသည်တို့ သီးစပြုနေပြီ။

ထိုသူ၏ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကလည်း အတော်အသင့် အကျိုးဖြစ်နေပြီ။ တစ်နေ့ ခွားနို့ နှစ်ပိဿာ၊ သုံးပိဿာ ထွက် နေပြီ။ ကြက်ကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်မှာစား၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ဧည့်သည်ကျွေး၊ ရောင်းဖို့ရယ်လို့တော့ မထားပါ။ အပြင်မှာ ဝယ်မရလို့ နားပူနားဆာလုပ်ကာ အတား လာဝယ်

သူရှိမှ မလွဲသာလို့ ရောင်းရပါသည်။

ထိုသူ၏ ဘဝအခြေအနေကို သူ အားမကျဘဲ နေပါမည်
လော။ အထူးသဖြင့် ထိုသူ၏ အလုပ်သည် သမ္မာအာဇီဝဖြစ်ပြီး
ထိုသူ၏ အားထုတ်မှုသည် သမ္မာဝါယမအစစ်ဖြစ်ကြီး ဖြစ်
သည်နှင့် သူသည် အားကျခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ထိုကဲ့သို့ပင် တောရွာမှာနေပြီး ခြံလုပ်ကာ ရုံး
တက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရောက်
အောင် ထိုသူကလည်း သူ့ကို တိုက်တွန်းခဲ့၏။ အကြံပေးခဲ့၏။
ဆုံးဖြတ်ချက် အကောင်အထည်ပေါ်ရန် ကူညီခဲ့၏။

ထိုသူ၏ အကူအညီဖြင့် သူသည် ပေါင်းကူးကျေးရွာ
ဥက ရပ်ကွက်တွင် ဧကကပ်ကျယ်သော ခြံမြေတစ်ကွက်ကို
ဈေးပေါပေါ(ကုန်ကျစရိတ်နည်းနည်း)ဖြင့် ရရှိခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူသည် ထိုမြေကို ချက်ချင်းပြောင်းပြီး
နေနိုင်သေး။ ပထမ ထိုမြေကို ကာရံရသေးသည်။ ထိုနောက်
ချွန်ယိတ်ပေါင်းတို့ကို ရှင်းလင်းရသေးသည်။ ပြီးတော့ မြေ
တို့ တူးဆွ ထွန်ယက်ရသေးသည်။ နောက်ပြီးတော့ ရေတွင်း
ဖူးရသေးသည်။ ဒါတွေ ဒါတွေပြီးတော့မှ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်၊
ဖင်းသီးဟင်းရွက်ပင် စိုက်ရမည်။ နောက်ဆုံးမှ လူနေစရာ
တံကလေး ဆောက်ရမည်။ ခြံ၍ ပြောရသော် ခြံကလေးရယ်
တို့ စ၊ ဖြစ်ပြီး တဲအိမ်ကလေး အဆင်သင့် ဖြစ်တော့မှ သူတို့
သားစု တောရွာက ခြံသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြမည်။ သူရယ်၊
သူမိန်းမရယ်၊ သားသမီး သုံးယောက်ရယ်၊ ယောက်ျား မုဆိုးမ
ကြီးရယ်။

ခြံစိုက်ပြီး မွေးမြူရေးလုပ်မည်ဆိုတော့ သူရုံးချိန်အပ
ထုပ်အားအပြင် သူမိန်းမနှင့် သူယောက်ျား မုဆိုးမကြီး၏ လုပ်
အားနှင့် သမီးကြီး နှစ်ယောက်၏ လုပ်အားကိုပါ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ
နိုင်ပေလိမ့်မည်။ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူ အငယ်ဆုံး
ထလေးကတော့ ဘာမျှ လုပ်နိုင်ဦးမည် မဟုတ်သေး။ ပေါင်း
ထူးရွာမှာ မူလတန်းကျောင်းရှိသဖြင့် သမီးငယ်နှင့် သား
ထလေးအတွက် ပညာသင်ကြားရေးမခက်။ သမီးကြီးကတော့
တန်းကျောင်းသူဖြစ်၍ ဆက်ကျောင်းထားလိုလျှင် မင်္ဂလာဒုံ
ပိုင်ယာလက်ကျောင်းသို့ ပို့ရလိမ့်မည်။ အဆင်ပြေလျှင် ပို့မည်။
အဆင်မပြေလျှင် ကျောင်းနုတ်မည်။ ခြံမှာ မွေးမြူရေးအလုပ်
တွေ လုပ်ခိုင်းမည်။ ဘာလုပ်မို့ သမီးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကျောင်း
ဆက်ထားနေမည်လဲ။ အတန်းတွေ အများကြီး အောင်လည်း
အလုပ်ရချင်မှ ရတာ။ ပြီးတော့ သူတို့ ယောက်ျားယူသွားရင်
ဥပဿင်ထားတာတွေ အလကား ဖြစ်ကြတာပဲ။

ယခု သူသည် တောသွား ခြံလုပ်၊ မြို့ရုံးတက်ဟူသော
စီမံကိန်းကို အားတိုက်ခွန်တိုက် အကောင်အထည်ဖော်နေလေ
ပြီ။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း တောသို့ မှန်မှန်သွားသည်။ အခြားရုံး
စိတ်ရက်များတွင်လည်း ရောက်အောင် သွားသည်။ တတ်နိုင်
လျှင် စနေနေ့ညက သွား၍ တောမှာ အိပ်သည်။ ကိုယ့်ခြံထဲမှာ
တော အိပ်စရာ တဲအိမ် မဆောက်ရသေး၍ မအိပ်ရ။ မိတ်ဆွေ

တစ်ဦး၏ ခြံသို့ သွားပြီး အိပ်ရသည်။

သို့ဖြင့် သူသည် ရက်အားမထား၊ အနားမယူသော
လုပ်သားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

ရက်အားမထား၊ အနားမယူသော လုပ်သားကြီးတစ်
ယောက်အနေနှင့် သူမှာ အတွေ့အကြုံသစ်များ ရလေသည်။
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အတွေ့အကြုံများတည်း။

ယနေ့ကား တနင်္ဂနွေနေ့၊ သူ ခြံသို့ သွားသောနေ့။

တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း၊ ရုံးပိတ်နေ့တိုင်း မင်္ဂလာဒုံနှင့် ထောက်
ကြံကြားရှိ သူခြံသို့ အရောက် သွားရသည်မှာ မလွယ်လှပါ။
သို့သော် မလွယ်ကူသောအလုပ်၊ ခက်သောအလုပ်ကို ဖြစ်
အောင် လုပ်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပြီးပါပြီ။

သူသည် မနက်အစောကြီး ထ၊ ရ၏။ မိန်းမကိုလည်း
အစောကြီး ထ၊ စေရ၏။ ရုံးသွားသည့် နေ့ဆိုလျှင် ထမင်း
စောစောချက်ဖို့ မလို။ ယနေ့တော့ ထမင်းအစောကြီး ချက်ရ
သည်။

သူသည် လက်ဆွဲခြင်းတောင်းကလေးထဲမှာ ထမင်း
ဘူးနှင့် လဲစရာအဝတ်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် အခြား အသုံး
အဆောင်ကလေးများကို ထည့်ယူခဲ့သည်။ အိမ်မှ ထွက်လေ
သော် နံနက်ခင်း အလင်းရောင် ကောင်းစွာ မလင်းသေးချေ။

သူအိမ်နှင့် ဘတ်စ်ကားဆိပ်က မဝေးလှ။ လေး၊ ငါးမိနစ်
လောက် လျှောက်လျှင် ဘတ်စ်ကားဆိပ်သို့ ရောက်၏။

ဘတ်စ်ကားဆိပ်မှာ အဝေးပြေး ဘတ်စ်ကားများလည်း
ရပ်သည်။ အနီးပြေး ဘတ်စ်ကားများလည်း ရပ်သည်။ လှည်း
ကူး၊ ပဲခူးသွားမည့် ဘတ်စ်ကားများ၊ တောင်ဥက္ကလာ၊ မြောက်
ဥက္ကလာ၊ မေမာသီ၊ မေမာဝီ စသော ခရီးသို့ သွားမည့်
ဘတ်စ်ကားများ။

အဝေးပြေး ဘတ်စ်ကားကို စီးလျှင် ကားတစ်စီးနှင့်တစ်
စီး အချိန်ကွာလှသဖြင့်လည်းကောင်း၊ အင်းစိန် ဒညင်းကုန်း
ဘက်မှ ကွေ့သွားရသဖြင့်လည်းကောင်း အချိန်ကြာသည်။
သို့သော် ဘတ်စ်ကား မပြောင်းရဘဲ သူ သွားလိုရာ ဗိုလ်ခြံ
မှတ်တိုင်သို့ တောက်လျှောက် ရောက်သည်။ (ဗိုလ်ခြံအထိ
ဘတ်စ်ကားစီးပြီးမှ သူခြံကိုအရောက် နှစ်မိုင် ခြေကွင်လျှောက်
ရမည်)။ အနီးပြေး ဘတ်စ်ကားစီးလျှင်တော့ အချိန်မကြာလှ။
သို့သော် ဘတ်စ်ကား ပြောင်းရသည်။ သူတို့ ဘတ်စ်ကားဆိပ်
မှ ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံသို့ ဘတ်စ်ကားတစ်တန်း၊ ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံမှ
ကမာရွတ် လှည်းတန်းသို့ ဘတ်စ်ကားတစ်တန်း၊ ကမာရွတ်
ရဲစခန်း မှတ်တိုင်မှ ဗိုလ်ခြံ မှတ်တိုင်သို့ ဘတ်စ်ကားတစ်တန်း၊
သို့မဟုတ် ကမာရွတ် ရဲစခန်းမှတ်တိုင်မှ ပိုင်ယာလက် ဘတ်စ်
ကားဂိတ်သို့ ဘတ်စ်ကားတစ်တန်း၊ နောက်ပြီးတော့ ပိုင်ယာ
လက် ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှ ဗိုလ်ခြံသို့ နောက်ထပ် ဘတ်စ်ကား
တစ်တန်း ဘတ်စ်ကားတွေ ပြောင်းရသည်။ ကားကူး၊ ကား
ပြောင်း ဒုက္ခများလှသည်။

သူသည် အတွေ့အကြုံအရ အကျိုးအပြစ်များကို ဆင်ခြင်

ပြီးနောက် အနီးပြေးကြိုလျှင် အနီးပြေး၊ အဝေးပြေးကြိုလျှင် အဝေးပြေးကို စီးလေတော့သည်။ သို့သော် မကြာမီကမှ စ၍ အဝေးပြေး ဘတ်စ်ကားသမားများ ပေါ်လစီ ပြောင်းလာသည် ကို တွေ့ရ၏။ ဘတ်စ်ကားကို ရပ်မပေးခင် ဘယ်လိုက်မလဲဟု မေး၏။ ထောက်ကြံ့ဟိုဘက် အဝေးသွားခရီးသည်မဟုတ် လျှင် ကားကို ရပ်မပေးတော့။

ယနေ့ သူသည် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သို့ သူများတကာ ထက် စောအောင်ဆိုပြီး လာခဲ့သည်။ သို့မှ လူချောင်တတ်သည့် အစောဆုံး ဘတ်စ်ကားကို မိမိမည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင် တစ်ဝိုက်တွင် ဘတ်စ်ကားစောင့်သူတွေ အတော်များများ ရောက်နေလေပြီ။ တချို့က လွယ်အိတ်နှင့်၊ တချို့က အထုပ်အပိုးနှင့်၊ အချို့က လက်ဆွဲအိတ်နှင့်၊ အချို့က လူလွတ် လက်လွတ်။ သူကတော့ လက်ဆွဲခြင်းတောင်းနှင့်။

အတန်ကြာ ရပ်စောင့်လိုက်သောအခါ ဘတ်စ်ကား တစ်စီး ရောက်လာသည်။ သို့သော် ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံသို့ မရောက်သော နံပါတ် ၇ ဘတ်စ်ကားဖြစ်နေ၍ သူ မလိုက်နိုင်၊ ဆက်စောင့်နေစဉ် ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ရောက်လာပြန်၏။ သို့ သော် လူတွေအပြည့်ပါလာပြီး ခြေချစရာ၊ ကိုင်တွယ်လိုက် စရာပင် နေရာမရှိသောကြောင့် သူ မလိုက်နိုင် ဖြစ်ရပြန်ပြီ။

ထိုဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်မှ လူတစ်ယောက်မျှ လိုက် မသွားရ။ ကားစောင့်သူ ပရိသတ်ကတော့ တိုးလို့သာ လာ သည်။

အတော်ကလေး ကြာတော့ အဝေးပြေး ဘတ်စ်ကားကြီး တစ်စီး ရောက်လာသည်။ အဝေးပြေးကားက အနီးစီး ခရီး

ထိုက္ကတ္တိယသည် တစ်လက်မ မပြောနှင့် တစ်ဆံခြည်မျှပင် မခြားဘဲ သူနှင့် ကပ်လာပါသည်။ ကပ်ရုံ ရိုးရိုးမဟုတ် တအိအိရှိသော သူမ၏တင်ပါးဆုံကြီးက သူပခုံးဝွန်းကို ဖိထားလိုက်၏။ ကားကဆောင့်၊ သူ့ကိုယ်ကလွှပ် သူမ၏ တင်ပါးဆုံကြီးက ယိမ်း၊ မဘုတ်ဆုံ တင်ဆုံကြီး လှည်းလုပ်လို့ စီးရမည့်အစား မဘုတ်ဆုံက သူပခုံးကို ကား ထိုင်ခုံလုပ်လို့ စီးလိမ့်မည် ထင်ရ၏။

သည်ကို ခေါ်ဆောင်လေ့ မရှိသော်လည်း ခေါ်လိုခေါ်ငြား သူက ဆီးတားသည်။ ကားကို လှိမ့်ရုံသာ လှိမ့်မောင်းရင်း စပယ်ယာက 'ဘယ်ကိုလဲ'ဟု မေးရာ 'ဗိုလ်ခြံဝ ထောက်ကြံ့' ဟု သူက ပြောလိုက်လေသည်။ ဘတ်စ်ကားကြီးသည် သူ့ကို မခေါ်ဘဲ 'ပဲခူးကို ပဲခူးကို'ဟုသော အသံနှင့်အတူ ခပ်မြန်မြန် လှိမ့်သွားလေသည်။ သူ့အနီးရှိ ကားစောင့်ဖော် အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်က 'အဝေးပြေးကားကို အမှန်အတိုင်း မပြောရ ဘူးကွဲ့။ ပဲခူးလိုက်မလိုလို၊ လှည်းကူးလိုက်မလိုလိုနဲ့ အတင်း တက်ရတယ်။ ကားပေါ်ကွမှု စာရင်းကြည့်ရှင်း။ ကားပေါ် ရောက်တော့လည်း မောင်းမချပါဘူးကွယ်'ဟု အကြံပေးလေ

သည်။

ကားစောင့်သူ အချို့သည် အထုပ်အပိုးကို မြေကြီးပေါ် ချကာ စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်၍ စောင့်ကြသည်။ အချို့ကတော့ မှတ်တိုင်အနီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် အေးအေးလူလူ လမ်း လျှောက်ရင်း စောင့်ကြသည်။ အချို့ကမူ ဘတ်စ်ကား လာမည့် ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း စိတ်မရှည်စွာ စောင့် ကြသည်။ စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ရင်း ကြာတော့ မျက်နှာများ ရှည်လာကြပုံပေါ်နေ၏။

'နံပါတ် ၅ တွေ ဘာကြောင့် မလာပါလိမ့်'ဟု တစ်နဲ့ တစ်ယောက်က ပြောလိုက်ရာ 'ဟုတ်တယ်၊ နံပါတ် ၅ တွေ ကျွဲလိုက်တာ'ဟု အခြားတစ်ယောက်က တုံ့ပြန်လိုက်လေ သည်။

ခဏကြာတော့...

ဟော...လာပြီ လာပြီ။

ပြောရင်းဆိုရင်း နံပါတ် ၅ ဘတ်စ်ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ရောက်လာသည်။ လူကတော့ အပြည့်ပါပဲ။ သို့သော် စပယ်ယာက 'လူချောင်တယ် လူချောင်တယ်၊ တစ် ကြ တက်ကြ'ဟု ဝမ်းသာစရာ ကြေညာလေသည်။ ဟုတ်တယ် ရဲ့။ တိုးတွေစီးစရာ၊ မတ်တတ်ရပ်စရာ နေရာရှိပါသည်။ သူတို့ တစ်တွေ အပြေးအလွှား တိုး၍ တက်ကြ၏။ သူသည် ဘတ်စ် ကားနှင့် နေ့စဉ် ဆက်ဆံနေရသူဖြစ်သဖြင့် အပြေးအလွှား တိုးတက်တတ်ပြီ။ ဘတ်စ်ကား အပေါက်ဝ ခြေချမိသည်နှင့် အတွင်းဘက် ရောက်အောင် တိုးရှေ့ ဝင်တတ်လေပြီ။ ယခုတော့ ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံအထိသာ လိုက်မည်ဖြစ်၍ အတွင်းဘက်သို့

မဝင်တော့ပြီ။

ခဏကလေး ကြာတော့ ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံသို့ ရောက် သည်။ သူသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး နံပါတ် ၁၆ ကားဂိတ် သို့သွားရင်း ပြီးခဲ့သောသည် ခရီးကို ကားစောင့်စီးမည့် အစား လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရင် ပိုမမြန် ပေဘူးလားဟု အချိန်တွတ်

ကြည့်နေမိလေသည်။

နံပါတ် ၁၆ ကားဂိတ်ရောက်တော့ ဘတ်စ်ကားတွေ အများကြီး ထိုးရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထွက်မည့် ကားကို တက်စီးရုံသာ ဖြစ်သည်။ သည်ကားဂိတ်မှာတော့ ဘယ်တော့ မဆို စိတ်အေးရသည်။ လာမည့်ကားကို မျှော်မနေ နဲ့။ လူကျပ် မှာလည်း မပူရ။ ထိုင်စရာ မရဦးတော့ ရပ်စရာရ သည်။ သည်ကားမှာ မထိုင်ရလျှင် နောက်ကားတက်၍ ထိုင် လိုက်နိုင်သည်။ သူ့အဖို့ သည်ခရီးတိုကလေးမှာ မတ်တတ် ရပ်စီးရလည်း ကိစ္စမရှိ။ ရှေ့ခရီးမှာတော့ ကိစ္စရှိလိမ့်မည်။ ကမာရွတ် လှည်းတန်းမှ ဗိုလ်ခြံဝအထိ ၁၀ မိုင်ခန့်ကုန်သည်

ဆိုင်း။ ထိုင်စရာ တစ်နေရာတော့ ရမှဖြစ်လိမ့်မည်။ သူသည် နံပါတ် ၁၆ ကားပေါ်မှာ စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်လိုက်ပါရင်း နံပါတ် ၉ ကားတွင် ထိုင်စရာတစ်နေရာ ရပါစေကြောင်း ဆုတောင်းနေလေသည်။

တက္ကသိုလ် အဓိပတိလမ်းထိပ်မှ အဝိုင်းကလေးနှင့် ထမရွတ်အဝိုင်းကြီးကြားရှိ မှတ်တိုင်တွင် ဆင်းလိုက်သော အခါ ၆ နာရီထိုးပြီးလေပြီ။ နေ့ရာသီမို့ နံနက်ခင်း အလင်းရောင် သည် ဖြူဝင်းနေပါပြီ။ ၆ နာရီမခွဲခင်ဆိုလျှင် နံပါတ် ၉ ဘတ်စ်ကားများသည် လူချောင်တတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ လေလင်ကားအို ဖြူညစ်ညစ်ကြီးတစ်စီးသည် မှတ်တိုင်မှာ ရပ်စောင့်နေသည်ကိုပင် တွေ့ရတတ်ပါ၏။ သူသည် ထိုကား အိုကြီးကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွား၏။

ဓာတ်ဆီဆိုင်ရှေ့ကျတော့ အပေါ့အပါး သွားချင်လာလေရာ အပေါ့အပါး သွားချင်သော ဆန္ဒနှင့် ကားအိုကြီးကို မီချင်သောဆန္ဒ။ ဆန္ဒနှစ်ခုကြား စိတ်သောက ရောက်ရသေး၏။ သို့သော် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ မှတ်တိုင်တွင် ဘာကားမျှ တွေ့မြင်ရ။ သူသည် ဓာတ်ဆီဆိုင်ရှေ့က ရေမြောင်းထဲ ဆင်းထား အပေါ့သွားလိုက်၏။ ပြီးနောက် မှတ်တိုင်သို့ အသော့နှင်ခဲ့၏။ မြန်းဆို အမှတ် ၉ ဘတ်စ်ကားကြီး ရောက်လာမှဖြင့်။ ထားပေါ်တွင် ထိုင်စရာ တစ်နေရာမျှ မရလိုက်ဖြစ်သွားမှဖြင့်။

ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သို့ သူ အမောတကောနှင့် ရောက်သွားချိန်တွင် ကားစောင့်သူ အတော်များများ ရောက်နေနှင့်ကြပါပြီ။ အမှတ် ၉ ဘတ်စ်ကားကိုကား အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရသေးချေ။

ဤကားလိုင်းတွင် ယခင်က လေလင်ဘတ်စ်ကားကြီးများ ပြေးဆွဲခဲ့ဖူး၏။ ကားဖြူကြီးတွေ။ လူလည်းလူ၊ ကျွယ်လည်း ကျွယ်ပြီး ရှဲခနဲ၊ ရှဲခနဲ ခလုတ်နှိပ်၍ ဖွင့်ပိတ်လုပ်ပေးသော ခေါက်တံခါးကြီးများနှင့် ဖြစ်လေသည်။ ယခုတော့ ထိုကားကြီးတွေ ပောင်းမြင်း ပျက်စီးကုန်ပြီ။ အများအားဖြင့် ခပြေးနိုင်ကြတော့ပြီ။ ပြေးနေသေးသည့် လက်ကျန် အချို့မှာ ထည်း ဖွတ်ဖွတ်ကြေနေကြပြီ။ တံခါးကြီးတွေကို ခလုတ်နှိပ်၍ ဖွင့်ပိတ်လို့ မရတော့ပြီ။

မပြေးနိုင်တော့သော လေလင်ဘတ်စ်ကားကြီးတွေ နေရာမှာ ဟီးနီးကားဖြူကလေးများ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ဆုံလုံလောက်လောက် မဟုတ်။

သူသည် ကား လာမလာ ကမာရွတ်အဝိုင်းကြီးဆီသို့ ထွန်းလှမ်းကြည့်ရ၏။ ကားဖြူကြီးတွေကို မြင်ရတိုင်း အားစက်မိ၏။ သို့သော် ယင်းတို့ကား အင်းစိန်ဘက်သွားသော နံပါတ် ၈ ကားများ ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ပျက်ရ၏။ နံပါတ် ၈ ထားကြီးတွေ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်စီး သွားပြီးမှ နံပါတ် ၉ ထားတစ်စီး သူတို့ဘက်သို့ လာလေသည်။ သူနှင့်တကွ ကားစောင့်ကြသူ ခရီးသည် အပေါင်းသည် ကားပေါ်သို့ တက်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်နေကြ၏။ သို့သော် ထိုကားသည် ထောက်ကြံ့

အရောက် သွားမည့်ကား မဟုတ်။ ဝိုင်ယာလက်မှာ ဂိတ်ထိုးမည့်ကား ဖြစ်သည်။ လူအများသည် ထိုကားပေါ်သို့ တက်ကြ၏။ စပယ်ယာက 'ချောင်တယ် ချောင်တယ်၊ တက်ကြတက်ကြ' ဟု ဖိတ်မန္တကပြသည်။ အမှန်ပင် ချောင်ချောင်ချိချိ ရှိသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ထိုင်စရာနေရာ မရှိတော့သော်လည်း ရပ်လိုက်စရာ နေရာတော့ ကျန်ပါသေး၏။

သူသည် တွေ့ဝေနေ၏။ ထိုကားနှင့်ပင် လိုက်သွားပြီး ဝိုင်ယာလက်ကျမှ ကားပြောင်းစီးကာ ခရီးဆက်လျှင် မကောင်းပါလား။ အများတကာ အပြေးအလွှား တိုးတော့တက်နေကြချိန်မှာ သူက တွေ့ဝေနေသဖြင့် ထူးဆန်းနေ၏။ သူ့အဖြစ်ကို ရိပ်မိသော ဒရိုင်ဘာက သူ့ကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

'ဘယ်သွားမလဲ'
'ဗိုလ်ခြံ ခင်ဗျ'

'ဒီကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဟိုကျမှ ထောက်ကြံ့ကား ဆက်စီး။ ဝိုင်ယာလက်ရောက်ရင် ထောက်ကြံ့ကားတွေ လူချောင်သွားတာပဲ'

ဒရိုင်ဘာ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကြောင့် အားတက်ကာ ကားပေါ် တက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီး နောက်မှ သူသည် တွေ့ဝေသွားပြန်သည်။

'သွားပါတော့ဗျာ၊ ထောက်ကြံ့ကားကို ဆက်စောင့်လိုက်ပါဦးမယ်'

သူ တွေ့ဝေသည်မှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါ။ ဟိုတစ်ခါ တုန်းက ဒီလိုပဲ ထောက်ကြံ့ကား လာခဲ့သည်နှင့် ကြုံရာ ဝိုင်ယာလက်ကို တိုးတက်စီးသွားခဲ့သည်။ ဝိုင်ယာလက်ရောက်တော့ မှတ်တိုင်မှာ အကြာကြီး ကားစောင့်ရသည်။ ရပ်စောင့်လည်း ထောက်ကြံ့ကားမလာ၊ ထိုင်စောင့်လည်း ထောက်ကြံ့ကားမလာ။ ထို့ကြောင့် အဝေးပြေးကားတစ်စီးဆီသို့ ပြေးသွားကာ တက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ အဝေးပြေးကားက တက်ခွင့်မပေး။ ထိုအခိုက် ထောက်ကြံ့ကားတစ်စီး ရောက်လာရာ ထောက်ကြံ့ကားဆီသို့ အပြေးကလေး သွားရပြန်သည်။ သို့သော် သူ ကားပေါ်သို့ မတက်နိုင်တော့။ လူတွေက ပြုတ်သိပ်ကျပ်သပ်နေသည်။ တံခါးဝကို ပိတ်ဆို့ထားကြသည်။ ခြေနှင်းခုံပေါ် ခြေတစ်ဖက်နှင့်ပြီး တွဲလွှဲခိုလိုက်ရန်ပင် နေရာမရှိ။

ကြားကားဆိုတာကလည်း မရှိ၊ ပုဂ္ဂလိကပိုင် ကြားကားဆိုသည်မှာ ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်တုန်းက သူသည် ဘတ်စ်ကားလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို တော်တော် စိတ်ဆိုးသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ဘတ်စ်ကားလောကကို သပိတ်မှောက်ကာ ဗိုလ်ခြံဝအထိ လမ်းလျှောက်ခဲ့လေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သတိရပြီး ယခုလို သူ တွေ့ဝေနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဝိုင်ယာလက် ဘတ်စ်ကားသမား၏ ဖိတ်ခေါ်

ချက်ကို လက်မခံဘဲ ထောက်ကြံ့ကားကို ခွဲကောင်းကောင်းနှင့် ဆက်စောင့်လေသည်။ သို့ သူစောင့်ရင်း ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာနှင့် ဖိတ်မန္တကပြုလေသော ဝိုင်ယာလက်ကား ဒရိုင်ဘာအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ဟိုယခင်တုန်းက ဘတ်စ်ကားဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာများသည် ခရီးသည်ကို ဖိတ်ခေါ်ဖို့ မပြောနှင့် အတက်နှေးကွေးသူများကိုပင် စောင့်မခေါ်ချင်။ မစောင့်ရုံမက အော်ချင်ငေါက်ချင်ကြသေး၏။ ယခုမူ သူတို့၏ သဘောထား၊ အမူအရာ၊ အပြောအဆိုတွေ အတော် ပြောင်းလဲကုန်ကြပါပြီ ကော။

သို့ကလို သူတို့ ပြောင်းလဲခြင်းမှာ ဆုပေးဒဏ်ပေး စနစ်ကြောင့်ပေလော။ ခရီးသည်တို့၏ အလွန်အကြူး ကျပ်တည်းဆင်းရဲမှုကို ကရုဏာသက်လာကြလို့ပေလော၊ ဆိုရယ်လစ် အသိစိတ်ဓာတ်တွေ ဝင်လာကြ၍လော မပြောတတ်ပါ။

တော်တော်နှင့် ထောက်ကြံ့ကား မပေါ်လာသေး။ ကားစောင့်သူ လူထုပရိသတ်မှာကား များသည်ထက် များလာ၏။ သူသည် ကားစောင့်သူ ကိုယ့်အချင်းချင်းကို ကြည့်ပြီး 'လူတွေ ဘာကြောင့်များ သည်လောက် ခရီးသွားကြပါလိမ့်' ဟု အံ့ဩစဉ်းစားနေမိသည်။

ဟော...ထောက်ကြံ့ကားကြီး လာပါပြီ။ ဧရာမလေလင်ဘတ်စ်ကားဟောင်းကြီး။ ကားပေါ် ပါလာသော ပရိသတ်မှာတော့ ငါးပိသိပ်၊ ငါးချဉ်သိပ်။

စောင့်ရ အောင်ရတာ ကြာသဖြင့် စိတ်တိုနေသော လူထုသည် အတင်း တိုးတက်ကြသည်။ စပယ်ယာက 'အထဲရောက်အောင် ဝင်ကြပါခင်ဗျာ၊ အထဲမှာ နေရာတွေ အများကြီး

သူမသည် ရှေ့မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းပြီး သူ့လမ်းသူ သွားနေ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် သူမနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေ၏။ တင်ပါးဆုံကြီး နိမ့်တုံမြင့်တုံနှင့် ဆင်မယဉ်သာသဖွယ် ပျောက်နေသော သူမ၏မျက်နှာ ဘယ်သို့ ရှိသလဲ၊ လှသလော၊ မလှဘူးလော၊ နောက်က ကြည့်တော့ အညှို့ဓာတ်ရှိသလို၊ ရှေ့ကကြည့်တော့ အညှို့ ဓာတ်ရှိသလား သူ သိချင်နေသည်

ရှိပါတယ်'ဟု အော်နေလေသည်။ သူသည် ကားခြေရင်းခုံပေါ် ခြေတစ်ဖက် လှမ်းတင်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လက်ကိုင်ကို ဆွဲထားရင်း စပယ်ယာ၏ 'အထဲမှာ နေရာတွေ ရှိပါတယ်'ဟူသော စကားကြောင့် ကားထဲသို့ လှမ်းကြည့်မိ၏။ သို့သော် သူ့ရှေ့မှာ ဘာမှ မမြင်ရ။ သူ့ရှေ့က အကြိတ်အနွယ် တိုးတက်နေကြသော လူတို့၏ ကျောကုန်းများ၊ ဖင်များနှင့် ကုပ်ပိုးများကိုသာ မြင်ရ၏။ သူသည် လူရွယ်လူလတ်ဖြစ်ပြီး အားရှိ၏။ သူ့ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်ကလည်း ကြီး၏။ သူ့ကိုယ်ထည်ကြီးနှင့် တအားဖိကာ တိုး၏။ ထိုအခါ လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ထားသော သူ့ခြင်းတောင်း

သည် သူ့ရှေ့က ဝဝဝိုင့်ဝိုင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ ဖင်ကို ဖိတိုက်မိလေသည်။ မိန်းမကြီးက 'တိုးလိုက်ကြတာတော်၊ တကတ'ဟု အော်လိုက်သည်။ သူသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ဆက်လိုသာ တိုးသည်။ လက်ထဲက ခြင်းတောင်းကိုတော့ မိန်းမကြီး၏ ဖင်ပေါ် ပိမနေအောင် အောက်နှိမ့်ကိုင်လိုက်သည်။ အောက်နှိမ့်ကိုင်လိုက်ကာမှ မိန်းမကြီး၏ တင်ပါးဆုံအောက် ပေါင်ကြီးနှစ်လုံးကြားထဲသို့ ရောက်သွားလေသည်။ သူ့နောက်က လူများက သူ့ကို အတင်းတိုးနေကြသည်။ တစ်ယောက်သော အတိုးသမားက 'ရှေ့ကလူတွေ အထဲဝင်ကြလေဗျာ၊ တံခါးဝမှာ မနေပါနဲ့'ဟု ပြောကာ တအားဖိတိုးလိုက်ပြန်သည်။ သူကလည်း သူ့ရှေ့က မိန်းမကြီးကို ဆက်တိုးရပြန်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ခြင်းတောင်းက မိန်းမကြီး၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားထဲ ပို၍ နက်ရှိုင်းစွာ ဝင်သွား၏။ ထိုင်ခုံတစ်ခု၏ ကျောမှီနောက်မှ လက်ကိုင်သံတန်းကို မမီမကမ်း လှမ်းကိုင်ထားရသော ထိုမိန်းမကြီးသည် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ သူ့ကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်လေသည်။ အခြေအနေမှာ ခြင်းတောင်းကို ဘေးဖယ်ပေး၍လည်းမရ၊ တောင်းဖန်သည့်သဘောဖြင့် ပြီးပြ၍လည်း မကောင်းလေသောကြောင့် သူသည် မိန်းမကြီး၏ မျက်စောင်းကို မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ရလေသည်။

အောက်မှာရှိနေသော စပယ်ယာက 'ကဲ...တော်လောက် ပြီခင်ဗျာ၊ အပေါ်ရောက်အောင် မတက်နိုင်သူတွေ နေရစ်ကြပါ။ အခုလို တန်းလန်းကြီး မနေကြပါနဲ့'ဟု ပြောပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် 'ထွက်နိုင်ပြီ အစ်ကို'ဟု ဒရိုင်ဘာကြားအောင် လှမ်းအော်လိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက် ကားက ထွက်လိုက်ရာ မတ်တတ်ရပ်၍ လိုက်ပါလာသော လူထုပရိသတ်ကြီး တစ်ခုလုံးသည် အံ့ခနဲ တစ်ယောက် ပေါ်တစ်ယောက် မိမိထိမိ၊ တို့မိကြလေသည်။

ကားထွက်လေသော် သူသည် စိတ်သက်သာရာရသွား၏။ ကားပေါ်မှာ လိုက်ပါခွင့်

ရပ်တည်ရာ တစ်နေရာရပြီ မဟုတ်ပါလော။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သည်ထက် ချောင်သော တစ်နေရာ ရလိုရငြား။

စပယ်ယာသည် လူထုကြားထဲ ကျွမ်းကျင်စွာ တိုးဝင်ရင်း ပါးစပ်က 'ကဲ...လက်မှတ်ဝယ်ကြပါ ခင်ဗျာ၊ အလယ်ကောင် ဝင်ကြပါခင်ဗျာ၊ အလယ်မှာ ချောင်ပါတယ်'ဟု ဆော်ဩနေလေသည်။

သူသည် စပယ်ယာ ဆော်ဩသည့်အတိုင်း အလယ်ကောင်ဝင်ရန် ကြိုးစားရုန်းကန်ရ၏။ သူက မျက်နှာလွှဲခုံသို့

သူတို့ မျက်နှာလွှဲထားလေပြီဖြစ်သော ရှေ့က မိန်းမကြီးကို
 'ထဲ...အစ်မကြီး၊ ကိုယ်ကို နည်းနည်းယိမ်းပေးပါခင်ဗျာ၊
 ချွန်တော် အလယ်ကောင် ဝင်မလို့ပါ' ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။
 စတယ်ယာကလည်း 'အလယ်ကို တိုးပေးကြပါ' ဟု ကူညီ
 ပြောဆိုပေးလေသည်။ မိန်းမကြီးသည် လက်ရှိ ရထားသော
 ခုတ်တည်ရာ တစ်နေရာကို မလွှတ်တမ်း၊ မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထား
 ချည်ဟူသော အသံဖြင့် သူ့နေရာမှ မရွှေ့၊ အလယ်ကောင်သို့
 သွား၊ သူ ဝဝပိုင်ပိုင် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကိုကား ခပ်ယိုယို ယိမ်းလို့
 ထေလိုက်သည်။ သူသည် လက်ဆွဲခြင်းတောင်းကို မိန်းမကြီး
 ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှ ထုတ်ယူပြီးနောက် ယိမ်းပေးလိုက်
 သော မိန်းမကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို တော့၍၊ ပွတ်၍ ကွင်းရှောင်
 ထာ ကားအလယ်ကောင်ဆီသို့ 'ခရီးရှည်' ချီတက်ခဲ့လေ
 သည်။

ကား၏ အလယ်ကောင်မှာ သူနှင့် ပဝါတစ်ကမ်း လက်
 တစ်ကမ်းမျှသာ ဝေးသော်လည်း တကယ့် ခရီးရှည်ကြီးပါ
 ထည်း။ ရှေ့က လူတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တရွေ့
 ရွေ့နှင့် တော့ကာ ပွတ်ကာ ကွင်းရှောင် ချီတက်ရသော ခရီး
 ရှည်။

မရမ်းကုန်းကို ကျော်တော့ သူသည် ကားအလယ်ကောင်
 သို့ ရောက်သွားလေသည်။ အနည်းအကျဉ်းတော့ ချောင်သွား
 ဝါ၏။ လက်က ဆွဲထားသော ခြင်းတောင်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ်
 ချထားနိုင်ပါပြီ။ သူသည် လက်တစ်ဖက်က မျက်နှာကြက်ရှိ
 ထက်ကိုင်တန်းကို ဆွဲကိုင်ထားရင်း အားသောလက်တစ်ဖက်
 ဖြင့် သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲ နှိုက်ကာ ကားခပေးရန် ပိုက်ဆံထုတ်ယူ
 ထိုက်သည်။ စပယ်ယာသည် အလုပ်များနေ၏။ စေ့စေ့ငုငု
 ထက်မှတ်ရောင်း၊ ပိုက်ဆံအကြွေအမ်း၊ လူတွေနေရာချထား၊
 အတက်အဆင်းနှိုးဆော်၊ ကားထွက်ဖို့ ကားရပ်ဖို့ အချက်ပေး၊
 သူ့အနီးသို့ စပယ်ယာ ရောက်လာသောအခါ အသံထုတ်ထား
 သော ကားခကို ပေးလိုက်သည်။ စပယ်ယာ၏ လက်ချောင်း
 ထလေးတွေကြားမှာ ခေါက်၍ ညှပ်ထားသော ငွေစက္ကူ
 ထလေးတွေ အတော်များနေလေပြီ။ စပယ်ယာသည် တစ်နေ့
 တာ ပေးသွင်းရမည့် ငွေကို မနက်ပိုင်းကတည်းက အပြည့်ရ
 အောင် ကြိုးစားနေဟန် တူသည်။

သူသည် လက်မှတ်ဝယ်ပြီးနောက် ဟိုဟိုသည်သည်
 ကြည့်ကာ ထိုင်စရာ တစ်နေရာ ရှာနေလေသည်။

ကားပေါ် မတက်ရသေးခင်ကတော့ ကားခြေနင်းခုံပေါ်
 ခြေတစ်ဖက်ချစရာ နေရာရသည်။ ကားခြေနင်းခုံပေါ် ခြေတစ်
 ဇက် ချမိတော့ ကားပေါ် ခြေစုံချပြီး ရပ်ရန် နေရာရှာရသည်။
 ထားပေါ် ခြေစုံချပြီး ရပ်ရန် တစ်နေရာ ရပြန်တော့ ချောင်ချီ
 သည့် တစ်နေရာ ရှာရသည်။ ခုတော့ သူသည် ထိုင်စရာ
 တစ်နေရာ ရှာနေရလေပြီ။ ဘယ်မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းမည့် ခရီး
 သည်ရှိသလဲ။ ဘယ်ခုံလစ်မည်လဲ ကြည့်ရသည်။ အကဲခတ်ရ
 သည်။ နားစွင့်ထားရသည်။ ယုတ်စွအဆုံး ထိုင်လိုက်ပါလာ

သော ခရီးသည်တစ်ဦး စိမ်မြေနပြေ မထိုင်တော့ဘဲ၊ အိပ်မိုင်က
 တော့ဘဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖင်တကြွကြွ လုပ်နေသည်ကို တွေ့လျှင်
 ပင် သတိပြုလိုက်ရသည်။ ထိုင်စရာ တစ်နေရာ ရပါမည့်
 အရေး။

ထိုင်စရာ တစ်နေရာရှာရင်း ကားပေါ်မှာ လူမျိုးစုံကို
 တွေ့ရ၏။ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် နွမ်းနွမ်းနယ်နယ် ဝတ်စားဆင်
 ယင်ထားသူများ၊ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် လှလှပပ၊ လန်းလန်းဆန်း
 ဆန်း ကြော့ကြော့မော့မော့ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသူများ။
 မျက်နှာသုတ်ပေါ ခေါင်းပေါင်းထားသော လူကြီးတွေ၊ သတ္တ
 လတ်ဦးထုပ်နှင့် လူကြီးတွေ၊ ပယင်းနားတောင်းနှင့် မိန်းမကြီး
 တွေ၊ စိန်လား၊ ဥဿဖရားလား တလက်လက် တောက်ပနေ
 သော နားကပ်နှင့် မိန်းမကြီးတွေ၊ အုပ်လုံးသိမ်းစ ဗျာပါဆံချ
 နှင့် မိန်းကလေးတွေ၊ အိမ်ဂါဆံပင် တစ်ဝဲနှင့် မိန်းကလေးတွေ၊
 အပေါ်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်တွေ၊ စပိုရပ်နှင့် လူငယ်တွေ၊ ဘုန်းကြီး
 ရော မယ်သီလရှင်ပါမကျန် တွေ့ရလေသည်။

ထိုင်လိုက်ရသူတွေထက် ထ၊လိုက်သူတွေက များ
 သည်။ ထိုင်လိုက်သူတွေကတော့ စိမ်ပဲ။ တချို့များ အိပ်လို့ပင်
 လိုက်ပါလာကြသည်။ သူတို့ ကားဂိတ်စမှ ဂိတ်ဆုံးအထိ
 လိုက်ကြသူများ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ အချို့မှာ ပေါင်တစ်ဖက်ပေါ်
 အခြားပေါင်တစ်ဖက်တင်၍ အခဲသား ခပ်ကြွားကြွား စီးနင်း
 လိုက်ပါလာကြသည်။ ထ၊လိုက်ရသူတွေမှာတော့ ဒုက္ခပဲ။
 ခြေညောင်းသည်ကို စကားလုပ်၍ မပြောပါ။ နေသားကျနေလို့
 တစ်နေရာတည်း ရပ်မနေရ။ မကြာခဏ ဟိုရွေ့ရ၊ သည်ရွေ့ရ၊
 ဟိုဟာရှောင်ပေးရ၊ သည်ဟာရှောင်ပေးရ။ ဆင်းသူက ဆင်း
 လျှင်လည်းကောင်း၊ တက်သူက တက်လျှင်လည်းကောင်း
 သူတို့ အနေအထားကိုတော့ ရွေ့လျား ပြောင်းလဲစေတတ်
 သည်သာ ဖြစ်၏။

ဟော...မှတ်တိုင်တစ်ခုကို ရောက်လာပြီ။ လူတွေ
 အတင်း တိုးတက်ကြပါပြီ။ ဆင်းသူတွေက မဆင်းရသေး
 သဖြင့် နောက်မှ တက်ကြပါ ပြောသော်လည်း မရ။ ကားပေါ်
 က ပါလာသော သူများသည် ကားကို ရပ်ပေးသော ဒရိုင်ဘာ
 ကို မကျေနပ်ချင်ကြတော့။ လူထပ်ခေါ်နေသော စပယ်ယာကို
 ကန့်ကွက်ချင်ကြပြီ။ သို့သော် ကန့်ကွက်ချင်စိတ်ကို ရင်ထဲမှာ
 မှိုသိပ်ထားကြရ၏။ အကယ်၍ ရင်ဖွင့် ပြောဆိုကြပါမူ စပယ်
 ယာက 'ကိုယ်ချင်းစာကြပါ ခင်ဗျာ၊ ကိုယ်တိုင် ကားစောင့်နေ
 ရတန်းကဆိုရင် ဒီလိုပြောမလားဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ကားရပ်
 မပေး၊ လူမတင်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို ဆဲကြမှာ မဟုတ်လား' ဟု
 ပြန်လည် ပြောဆိုပေလိမ့်မည်။

ထိုမှတ်တိုင်မှ ကားစောင့်သူ အချို့အဝက်သာ ကားပေါ်
 သို့ တက်နိုင်ပြီး အများအပြား ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

စပယ်ယာက ခရီးသည်များကို တံခါးဝတွင် ရပ်မနေကြ
 ဘဲ အထဲဝင်ရန် ဆော်သြပြန်သည်။ အကြိုအကြား ရှိသမျှ
 နေရာသို့ ဝင်ပြီး ရပ်ကြရန် လမ်းညွှန်သည်။ ရှေ့ဆုံးခုံတန်းနှင့်

ဒရိုင်ဘာခန်းကြားတွင် လူတစ်ယောက် ရပ်စရာ ကွက်လပ် တစ်ခုရှိသည်။ သို့သော် ထိုထိုင်ခုံတွင် အပေါ်အင်္ကျီနှင့်ဘာနှင့် စတိုင်ကျကျ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသူ တစ်ဦးသည် ပေါင် တစ်ဖက်တင်၍ အနံ့သား ထိုင်စီးနေလေရာ ထိုနေရာလွတ် သည် မလွတ်သလို ဖြစ်နေလေသည်။ စပယ်ယာက အနံ့သား ထိုင်စီးလာသူကို ရည်ရွယ်၍-

*ရှေ့ဆုံးက နောင်ကြီး၊ ခြေကို အောက်ချပြီး ခပ်ကျုံ့ကျုံ့ ထိုင်ပေးပါခင်ဗျာ။ နောင်ကြီးရှေ့မှာ လူတစ်ယောက် ရပ်လိုက် နိုင်ပါတယ်*ဟု မေတ္တာရပ်ခံလိုက်လေသည်။ ထိုသူကား ဘာမျှ မကြားသလိုနှင့် အနံ့သား ထိုင်မြဲ ထိုင်လျက် ရှိလေ သည်။ ဘေးက ရပ်လိုက်လာကြရသော ခရီးသည်များသည် ထိုသူကို ငြူစွာ ကြည့်နေကြလေသည်။ စပယ်ယာသည် ထိုသူ၏ အမူအရာကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ သူ့ပခုံးကို လက်နှင့် သွားတို့ပြီး-

*ဗျို...ဆရာ၊ ခြေနှစ်ဖက်ခံချပြီး ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံ ထိုင်ပေး ပါ*ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုသူသည် စပယ်ယာကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ကာ-
*ထိုင်တာ ငါကြိုက်သလို ထိုင်မှာပေါ့ကွ၊ မင်းပြောစရာ လား*ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

မပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ခင်ဗျားကမှ အလိုက်မသိပဲ
ဘာကွ၊ ဘာပြောတယ်။ ငါက အလိုက်မသိဘူး ဟုတ် လား။ မင်းက ဘာကောင်မို့ ငါ့ကို ဒီလိုပြောရတာလဲ

ပြောမှာပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော့်မှာ ပြောဖို့ တာဝန်ရှိတယ်
ထိုအချိန်တွင် ခရီးသည် အားလုံးသည် သူတို့ကို ဝိုင်း ကြည့်ပြီး ဘာမျှ ဝင်မပြောဘဲ နားထောင်နေကြသည်။ ထိုသူ နှင့် ယှဉ်တွဲထိုင်နေ၍ သူ့ဇနီးဖြစ်ဟန်ရှိသော သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီးကြီးသည် စိုးရိမ်မကင်းသော မျက်နှာနှင့် ထိုသူကို ကြည့်နေသည်။

တောက်!...ကားပေါ်မှာ ဘယ်လို ထိုင်ရမယ်ဆိုတာကို စပယ်ယာရဲ့ ခွင့်ပြုချက် တောင်းရမလို ဖြစ်နေတယ်

ဟုတ်တယ်လေ၊ ခင်ဗျားကမှ အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိ တာ

အောင်မာ...ပြောပြန်ပြီ အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိဘူးတဲ့။ ဟောကောင် မင်းက စပယ်ယာကွ၊ မင်းလို စပယ်ယာက ငါ့ကိုများ ဆရာလုပ် ဩဇာပေး တောက်!...

ထိုသူက ထ၊ပဲ ထိုးတော့မလိုလို ဟန်ပြင်နေသောအခါ သူ့ဇနီးဖြစ်ဟန်တူသူ အမျိုးသမီးကြီးက တတွတ်တွတ် တိုးတိုး ကျိတ်ပြောရင်း ဟန်တားနေသည်။

စပယ်ယာကား ဒေါသ မွန်ထူသွားဟန်တူသည်။ သို့ သော် သူ့ကိုယ်သူ မလွန်မကျွံအောင် ထိန်းထားရင်း...

ကျုပ်ဟာ ကားစပယ်ယာပဲ။ ကားစပယ်ယာပေမဲ့ ဘယ်လိုလူသားလဲဆိုတာ သိချင်ရင်လား၊ ခင်ဗျား ကားပေါ်က ဆင်းပြီး လိုက်ခဲ

အနံ့သား ထိုင်နေသူသည် ဆွေဆွေခွန် ဒေါသဖြစ်သွား လေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင် ဖြစ်မည် ကို စိုးရိမ်ကာ ဘာမျှ ပြန်မပြောရန် တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေလေ သည်။ ဒရိုင်ဘာကလည်း ကားကို ဆက်မောင်းရင်းပင် စပယ် ယာ၏ အမည်ကို ခေါ်၍ ရန်မဖြစ်ရန် ဟန့်လိုက်လေသည်။

အခြေအနေသည် စက္ကန့်အနည်းငယ် အေးငြိမ်းသွား သည်။ စပယ်ယာက သူပြောပြီးသမျှ စကားများမှာ ကျေနပ် လောက်အောင် ထိမိသွားသဖြင့် နောက်ထပ် မပြောတော့ဟု ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ထိုသူကမူ ပြန်ချေပစရာ စကား ရှာမတွေ့ သေးသဖြင့် ခဏ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဘေးလူ အားလုံးက လည်း ငြိမ်ပြီး အကဲခတ်နေကြသည်။

အတန်ကြာတော့ ထိုသူသည် ချေပစရာစကား ရှာတွေ့ သွားလေပြီ။

တောက်!...မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုလူ ထင်လို့လဲ။ ငါ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိကွ၊ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိ။ ငါ့ဟာငါ ဘယ်လိုထိုင်ထိုင် မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တဲ့။ စပယ်ယာက ဆရာ လုပ်လို့

အမျိုးသမီးကြီးမှာ အတော် စိတ်ရှုပ်သွားပြီး အသံ ခပ် ကျယ်ကျယ်ဖြင့်-

တော်ပါတော့ ဆိုနေမှပဲရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့ သည်လောက် စကားများနေချင်တာတဲ့

စပယ်ယာကလည်း ငြိမ်မနေနိုင်ပြန်။

စပယ်ယာက ဆရာလုပ်တာပေါ့။ ခင်ဗျားကမှ တခြား ခရီးသည်တွေအပေါ် မညှာတာဘဲ

ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိ ဆိုသူသည် ဘယ်လိုပြန်ချေပရမည် မသိဘဲ နောက်တစ်ချီ ဆွေဆွေခွန် ဒေါသဖြစ်သွားပြန်၏။

ထိုအခါ ပရိသတ်ထဲက အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။

နောင်ကြီးက ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိဆိုတော့ ပြည်သူ ဝန်ထမ်းပေါ့ဗျာ။ လုပ်သားပြည်သူတွေထဲက စပယ်ယာဆိုတဲ့ မော်တော်ယာဉ်လိုင်းလုပ်သားကြီးကို ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့။ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိဆိုတာ ပထမတန်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဒုတိယတန်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တတိယတန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဝန်ထမ်းဆိုတဲ့ လုပ်သားပြည် သူထဲက တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။ လုပ်သားပြည်သူအချင်း ချင်းဖြစ်တဲ့ စပယ်ယာကို ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့

ထိုပြန်တမ်းဝင် အရာရှိဆိုသူသည် အသံလာရာဘက်သို့ မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘာမျှတော့ ပြန် မပြောနိုင်တော့ချေ။

ပရိသတ်ထဲမှ နောက်ထပ် အသံတစ်သံ ပေါ်လာပြန်၏။ ထိုအသံမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက်ကြီး လက်နှိပ်စက်စာရေး ခြံသမားကြီး၏ အသံ ဖြစ်လေသည်။

သူက...

*အမှန်တော့ဗျာ၊ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိဆိုတဲ့ ပြည်သူ့ဝန် ထမ်း တစ်ဦးဟာ ဉာဏ်အလုပ်သမားတွေကိုယ်ပေး ပြောနိုင်

ခွင့်ရှိသလို၊ စပယ်ယာဆိုတဲ့ ကာယအလုပ်သမားဟာ ကျွန်တော်တို့ ခရီးသည် လုပ်သားပြည်သူတွေကိုယ်စား ပြောပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။

လူတချို့က 'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်' ဟု ထောက်ခံ ထိုက်ကြသည်။

ခရီးသွား ပရိသတ်၏ မျက်လုံးများသည် သူ့ဆီ စုပြုံ ရောက်နေကြသည်။ ပြန်တမ်းဝင် အရာရှိဆိုသူသည် ဘယ်လို ပြန်ဖြေရှင်းရမန်း မသိဘဲ ဟိုဘက်လှည့် မျက်စောင်းထိုး၊ သည်ဘက်လှည့် မျက်စောင်းထိုး လုပ်နေ၏။ စပယ်ယာကား ထက်နှိပ်စက်စာရေး ခြံသမားကြီးကို ကြည့်ပြီး အပြုံးကြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက်ကြီး စာရေး ခြံသမားကြီး ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

'ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ထိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ကား ပေါ်မှာ ထိုင်သလို ပေါင်တစ်လုံးပေါ် တစ်လုံးထပ်ပြီး မိမိနဲ့ ထိုင်လိုတော့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်ဗျာ'

လူအများက 'ဝါး'ခနဲ ရယ်လိုက်ကြလေသည်။ ခြံတမ်းဝင်အရာရှိ ဆိုသူကား လှုပ်လေမြုပ်လေ ဖြစ်နေလေပြီ။ ဟိုလူကြည့် မျက်စောင်းထိုး၊ ဒီလူကြည့် မျက်စောင်းထိုး ထုပ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ ကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးနေလေတော့သည်။ သူ့ဘေးမှ အမျိုး သမီးကြီး၏ မျက်နှာကား ဆီးရွက်ကလေးလောက် ငယ်သွား လေ၏။

စပယ်ယာသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက်ကြီး လက်နှိပ် စာရေး ခြံသမားကြီးကို ကျေးဇူးတင်၍မဆုံး တပြုံးပြီး လုပ်ပြ နေလေသည်။

သို့ဖြင့် အခြေအနေ တင်းမာမှုသည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ သွားလေ၏။ ဘတ်စ်ကားကြီးလည်း မှတ်တိုင်တစ်တိုင်သို့ ရောက်လာပြီး ရပ်ပေးရပြန်၏။ ဆင်းသူသည် တိုးဆင်း၊ တက်သူလည်း တိုးတက်။

ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုနေရာရသွားသည်မသိ၊ ပြန်တမ်း ဝင်အရာရှိ ဆိုသူ၏ရှေ့၊ သူနှင့် ဒရိုင်ဘာခန်းကြားတွင် လူ တစ်ယောက်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်စရာ တစ်နေရာ ရနေ လေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေကြီး လက်နှိပ်စာရေး ခြံသမားကြီး သည် ထိုင်စရာ တစ်နေရာရဖို့ သိမ်းငှက်တို့၏ မျက်လုံးဖြင့် စောင့်ကြည့်နေရပြန်လေသည်။ ခဏကြာတော့ သူ့ကို စပယ် ယာက လက်တို့ပြီး 'ဒီနားလာရပ်' ဟု တိုးတိုးပြောကာ သူ့ကို ရွှေ့ပြောင်း နေရာချထားလိုက်သည်။ နေရာသစ်နှင့် နေရာ ယောင်း ဘာမျှ မခြားနားပါ။ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်ချည်းပါ။ ထို့ကြောင့် စပယ်ယာက သူ့ကို ဘာကြောင့် ရွှေ့ပြောင်း နေရာ ချထားသလဲ စဉ်းစားမရ။ သို့သော် သူနှင့် စပယ်ယာ စိတ်ဓာတ်ချင်း ရင်းနှီးနေပြီမို့ စပယ်ယာ နေရာချထားသလို

နေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ သူကပ်ရပ်နေသော ထိုင်ခုံမှ လူတစ်ယောက် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ကာ နောက်မှတ်တိုင်တွင် ဆင်းရန် ပြင်ဆင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သည်တော့မှ သူသည် စပယ်ယာ၏ စေတနာကို နားလည်လိုက်၏။ သူသည် ထိုထိုင်ခုံအနီးမှ မခွာတော့ဘဲ လစ်သည်နှင့် နေရာယူရန် ကြွက် ကိုအုပ်ရန် ကြောင်စောင့်သလို စောင့်နေလေသတည်း။

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ရပ်လိုက်ရသူတစ်ယောက် ထိုင်စရာ နေရာရဖို့ ဆိုသည်မှာ လွန်စွာ မျက်စိလျှင်ရသည်။ လက်ရဲဇက် ရဲ နိုင်ရသည်။ အားနာမှု ကင်းမဲ့ရသည်။ ကလေးတွေ တိုးလို၊ တွဲလောင်းနှင့် ကလေးအမေဖြစ်ဖြစ်၊ ဗိုက်ကြီးသည်ဖြစ်ဖြစ်၊ အဘိုးအိုဖြစ်ဖြစ်၊ အဘွားအိုဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုန်းကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ မယ်သီ လရှင်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာနှင့်။ ကိုယ်က ဦးအောင် သာ ဝင်ထိုင်။ သို့သော် မျက်စိလျှင်ရုံ၊ လက်ရဲဇက်ရရှိရုံ၊ အားနာမှု ကင်းမဲ့ရန်နှင့်လည်း အခါခပ်သိမ်း ထိုင်စရာနေရာ ရသည်မဟုတ်။ ကံကောင်းဖို့က လိုသေးသည်။ သူ့အနီးမှာ ဆင်းမည့် ခရီးသည်ရှိဖို့ လိုသေးသည်။ တစ်ခါတလေ လူ အချို့သည် ကံကောင်းလှ၏။ ကားပေါ် တက်ပြီးခါစရှိသေး ဆင်းမည့် ခရီးသည်နှင့် တိုက်ဆိုင်ပြီး ထိုင်စရာနေရာ ရသွား တတ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေကြီး လက်နှိပ်စက်စာရေး ခြံသမား ကြီးသည် ထိုင်စရာနေရာ ရသွားလေပြီ။ အဟောသုခံပါ တကား။

ထိုင်စရာ တစ်နေရာ ရလေတော့ ကားပေါ်မှာဖြင့် ပူစရာ ပင်စရာ မရှိတော့ချေ။ သူရောက်လျှင် လုပ်စရာ ကိုင်စရာတွေ ကို ကြိုတင်ကာ စိတ်အေးလက်အေး စဉ်းစားနိုင်သည်။ ခြံစည်းရိုးကို မကြာခဏ နှားတိုးတတ်သည်။ နှားတိုးထား၍ ပေါက်ပြဲကုန်လျှင် ရောက်ရောက်ချင်း ကြခတ်ဝါးခုတ်ကာ ဖာရထေးရဦးမည်။ အရင်အပတ်က မြေမှာ ချထားခဲ့သော အုန်းပင်ပေါက်ကလေး ရှိမှ ရှိသေးရဲ့လား။ နှားကျောင်းသား တွေက အုန်းပင်ပေါက်မှာ ကျန်နေသေးသော အုန်းဆံနှင့် ဆံခြည်ထွေးကို ခိုးစားတတ်သည်။ သက်သက်မဲ့ မျက်လို ဖျက်ဆီး။

သို့သော် သူသည် ခြံကိစ္စကို ကြာကြာ မစဉ်းစားနိုင်ပါ။ မတ်တတ်ရပ်နေသော ခရီးသည်များက တိုးဝှေ့နေကြသည်။ သူတို့ဘာသာ တိုးကြဝှေ့ကြလျှင် ဘာမျှ ကိစ္စမရှိ။ အခုတော့ သူပခုံးကို လာလာတိုက်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့အနားမှာ မခွာတမ်း လာရပ်ပြီး ဖင်နှင့်ဖိထားလိုထား၊ ဗိုက်နှင့်ဖိထား လိုထား၊ လက်ထဲက ကိုင်ထားသော ခြင်းတောင်းနှင့် ဖိထား လိုထား၊ ပခုံးလွယ်ထားသော အိတ်ဖြင့် ဖိထားလိုထား လုပ်တတ်ကြသည်။

ဟော...ကြည့်စမ်း၊ သူ့အနားမှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။ သူ့ကို ကျောပေး၍ လာရပ်သည်။ အစကတော့ သူနှင့် တစ် မိုက်တစ်ထွာဆိုသလို ကွာလှမ်းပါသေးသည်။ နောက်ဆုံး

ထိုမိန်းမကြီးကို အခြားသူများက တိုးသဖြင့် သူ့ဘက်သို့ တစ်လက်မချင်း နီးကပ်လာသည်။ သူသည် မိန်းမကြီးကို အသေးစိတ် အကဲခတ်ကြည့်သည်။ မိန်းမကြီးဟု ဆိုသော်လည်း အသက်အရွယ် မကြီးလှသေး။ သူ့အိမ်သူသက်ထားထက် အတော် ငယ်ဦးမည်။ အရပ်အမောင်းနှင့် အလုံးအထည်ကောင်းလှသဖြင့် မိန်းမကြီးဟု ဆိုရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တောင့်တင်း ဖြောင့်စင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံကလည်း မဆိုးလှ။ အကောင်းစား၊ အထက်တန်းစား မဟုတ်သော်လည်း အညံ့စား၊ အနှမ်းစားလည်း မဟုတ်။ သူမ၏ တင်သားတို့က တအိမ်၊ နောက်က ကြည့်နေရသဖြင့် မျက်နှာမည်မျှ လှပသည်၊ မလှပသည်ကိုတော့ သူ မသိရ။ သို့သော် နောက်ကြည့်ကတော့ ကောင်းသည်။ ရင်ဖိုစရာ ကိုယ်ခန္ဓာဖြစ်သည်။

မကြာပါချေ။ ထိုဂုဏ်ရှိသည့် တစ်လက်မ မပြောနှင့် တစ်ဆံခြည်မျှပင် မခြားဘဲ သူနှင့် ကပ်လာပါသည်။ ကပ်ရုံရိုးရိုးမဟုတ်၊ တအိမ်ရှိသော သူမ၏ တင်ပါးဆုံကြီးက သူပန်းစွန်းကို ဖိထားလိုက်၏။ ကားကဆောင့်၊ သူ့ကိုယ်ကလွပ်၊ သူမ၏ တင်ပါးဆုံကြီးက ယိမ်း၊ မဘုတ်ဆုံ တင်ဆုံကြီး လှည်းလုပ်လို့ စီးရမည့်အစား မဘုတ်ဆုံက သူပန်းကို ကားထိုင်ခုံလုပ်လို့ စီးလိမ့်မည် ထင်ရ၏။ သူ ရင်ခုန်နေ၏။ သူမကတော့ ဘာမျှ ဖြစ်မည်မဟုတ်ပါ။ ဘာကြောင့် ဘာဖြစ်ရမည်နည်း။ သူမသည် ဘာမျှ မစဉ်းစားအား။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲထားသော လက်ကိုင်တန်းမှ လွတ်မထွက်အောင်နှင့် ရပ်တည်ရာ တစ်နေရာဖြစ်သော ထိုနေရာမှ ရွှေမသွားအောင်သာ လုံးပန်းနေရသည်။ စိတ်မအား၊ လူမအား ဖြစ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုင်စရာတစ်နေရာ ရထားသော သူကတော့ ရင်ဖိုလို့ ကောင်းနေပါသည်။ သူ့လက်တွေ မရိုးမရွ ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် ခုထိတော့ မထိမိ၊ မတိမိ၊ မဆိတ်မိအောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းထားနိုင်ပါသေး၏။ သည်ထက်သည်ကြာအောင် ခုလို ဖြစ်နေမှဖြင့် ခက်ရချေရဲ့။

ကံအားလျော်စွာ ထိုစဉ်ခဏ ရနံ့တစ်ခု ဖျံ့သင်းလာလေသည်။ ကောင်းသော ရနံ့ကား မဟုတ်။ အသံပေး ကြွေးကြော်ကာ ထွက်လာသော ရနံ့လည်း မဟုတ်။ တိတ်တခိုး ထွက်လာသော မကောင်းသော ရနံ့ပေတည်း။ သူသည် ထိုရနံ့လာခဲ့နိုင်သော ရပ်ကွက်ကို ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ သူပန်းကို ဖိထားသော တင်ပါးဆုံကြီး၏ ပိုင်ရှင် ထိုသူမ အိမ်စက်စက်ကြီးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အဝေးပစ် အမြောက်လက်ချက်သာ ဖြစ်ရမည်။ အနီးကပ် အသံတိတ် ပစ္စုတိလက်ချက် မဖြစ်နိုင်။

“အကယ်၍သာ ထိုတင်ပါးဆုံကြီး၏ ပိုင်ရှင်၊ ထိုသူမ အိမ်စက်စက်ကြီးက အနီးကပ် အသံတိတ် ပစ္စုတိနှင့် ပစ်လိုက်လျှင်”ဟု သူသည် စဉ်းစားမိလိုက်ရာ သူ၏ ရိုးတိုးရွတ် ရင်ဖိုမှသည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားလေသည်။

ရိုးတိုးရွတ် ရင်ဖိုမှ ပျောက်သွားရုံမက တွေးမိတိုင်း စိတ်ရှုပ်နေမိလေ၏။

သူသည် စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းသော ထိုသူမ အိမ်စက်စက်ကြီးထဲမှ မျက်လုံးအစုံကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်အာရုံကိုလည်းကောင်း ဖယ်ထုတ်လိုက်ကာ ဘတ်စ်ကားအပြင် စကြဝဠာတစ်ခွင်ကို စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ သို့သော် မှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ ကားရပ်လိုက်သဖြင့် ဝေးဝေးသို့ မစေလွှတ်နိုင်ချေ။ မှတ်တိုင်ကို သူ ကြည့်လိုက်သည်။ စော်ဘွားကြီးကုန်းအလွန်မှ မှတ်တိုင်တစ်တိုင် ဖြစ်သည်။ ကားစောင့်နေသူများတွင် ဖွားသီလရှင်တစ်ပါးကို သူ သတိထားလိုက်မိသည်။ ကားစောင့်ရင်း စောင့်ရင်းနှင့် မျက်နှာရှည်ထွက်နေဟန် တူသည်။ ခြေသွက်လက်သွက် လူငယ်များက သူ့ရှေ့မှ တိုးတက်သွားကြပြီးသူက မလိုက်နိုင်။ ကျန်ရစ်သောအခါများစွာ စိတ်ပျက်သွားရှာသည်။ စိတ်ပျက်သွားသော ဖွားသီလရှင်၏ မျက်နှာ အမူအရာကို သူ ဘယ်တော့မှ မေ့လိမ့်မည်မဟုတ်။ စောင့်မျှော်နေစဉ်က မျက်နှာရှည်၊ ခု ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ မျက်နှာပိုင်ဦး။ စောစောက စိတ်အားထက်သန်မှုဖြင့် ရဲရဲတောက်မျက်နှာ၊ ခုတော့ စိတ်ပျက်မှုဖြင့် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သော မျက်နှာ။ ဖွားသီလရှင်နှင့်အတူ ကျောင်းသူကလေးများဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းမပျိုနှစ်ယောက် ကျန်ရစ်သည်။ တစ်ယောက်က အသားဖြူဖြူ ချောချောလှလှ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ကလေးနှင့်၊ ကျန်တစ်ယောက်က အသားညိုညိုနှင့် ရွက်ကြမ်းရေဂျုံ။ အများနည်းတူ တိုးတက်မည် လုပ်လိုက်၊ မတက်နိုင်၍ နောက်ဆုတ်ပြီး ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် မဲပြီးပြီးလိုက် လုပ်နေကြသည်။ စပယ်ယာက ‘နေရာမရှိတော့ဘူး ခင်ဗျ၊ နောက်ကားကျမှ လိုက်ကြပါ’ဟု တောင်းပန်ပြီး ကားထွက်သွားသောအခါ သူကလေးတို့သည် မဲပြီးပြီးနေရာမှ လုံးလုံးမဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သူသည် ကျန်ရစ်သူ ခဏီသည်များအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့သည် ဖွားသီလရှင်နှင့် မိန်းမပျို၊ မိန်းမငယ်ကလေးများ ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ အားနည်းသော သူတို့ရှေ့မှ အတင်းတိုးတက်ပြီး လိုက်ပါလာခဲ့သော အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားကလေးများကို သူသည် အပြစ်တင်ချင်နေသည်။ သို့သော် မတင်ရဲ့။ အကယ်၍သာ သူသည် ထိုင်စရာ တစ်နေရာ ရနေသော ကားပေါ်မှလူ မဟုတ်ဘဲ ကားစောင့်နေရသော ကားအောက်မှလူ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘယ်လိုပြုမူ ဆောင်ရွက်ခဲ့မည်နည်း။ ဖွားသီလရှင်နှင့် ကလေးမကလေးများကို ဦးစားပေးမည်လော။ ဦးစားပေးမည်၊ မပေးမည် သူ မစဉ်းစားတတ်။ သူတစ်ပါးကို သနားခဲ့သွားခြင်းနှင့် ကိုယ့်လိုအပ်ဆန္ဒကိုယုံကိစ္စ ဘယ်ဟာကို မှတည်၍ ဆုံးဖြတ်မည်လဲ။

ကလေး...ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့။ ဘာသံပါလိမ့်။ ကားအောက်က အသံတစ်သံကြောင့် သူ့အတွေး ရပ်သွားသည်။ ဒရိုမ်း၊ ဒရိုမ်း၊ ဂျိုင်းခဲ ဖြည်သံ။ ခရီးသည်တွေမှာလည်း လေးလံလွန်းသောကြောင့် ဘတ်စ်ကားကြီး အံကြီးဟံသံ။

ထိုကြိတ်ရုန်းကန်ရရှာသော ဘတ်စ်ကားကြီး။ သူသည် မတ်
တတ်ရပ် လိုက်ခဲ့ရစဉ်က ထိုအသံမျိုးကို သတိမပြုမိ။ ခု
ထိုင်စရာ နေရာရလေတော့မှ သတိပြုမိသည်။ ဒရိုမ်း ဒရိုမ်း
ချိုင်း၊ ဘုရား၊ ဘုရား။ အောက်က လေးတွေ၊ အိပ်စော တွေ
ထိုးကန်လေမည်လော။ သူသည် ပြည်သူပိုင် ဘတ်စ်ကား
ကြီးကို နှမြောနေမိလေသည်။

ထိုစဉ် အခြားတစ်ဖက်မှ နံပါတ် ၉ ကားကြီးတစ်စီး
လာနေသည်ကို သူ မြင်ရသည်။ တစ်ဖက်သို့ စောင်းနင်း၏။
ထွယ်လိုက်လာသော လူတွေက မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း
တိုးလိုးတွဲလောင်း။ သူ စိတ်ပူသွား၏။ သူတို့တစ်တွေ ပြုတ်
ထွက်နေမှဖြင့်၊ ကားကြီး မှောက်သွားမှဖြင့်။

သူ၏ နှလုံးအိမ်တွင် မေတ္တာတွေ၊ ကရုဏာတွေ ပြည့်လျှံ
ထား၏။ သတ္တဝါဝေနေ၊ အများသောလူတွေ၊ ကျန်းမာပါစေ၊
ချစ်သာကြပါစေ၊ ဘေးဥပဒ်ကင်းကြပါစေ။

သို့ဖြင့် မင်္ဂလာဒုံ စစ်နယ်မြေတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။
ခုမှ သူသည် တစ်ခုကို ရုတ်တရက် သတိရလိုက်သည်။
တင်ပါးဆုံကြီးနှင့် သူပုခုံးစွန်းကို ဖိကပ်ထားသော မိန်းမကြီး
သူ့အနီးမှာ မရှိတော့၊ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ သူ လိုက်ရှာ
သည်။ ဟော...ဟိုမှာ လူတွေကြား တရွေ့ရွေ့တိုးကာ
အပေါက်ဝဆီသို့ ချဉ်းကပ်နေသူမှာ ထိုမိန်းမကြီးပင် မဟုတ်ပါ
လော။ သူသည် ရှေ့မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းတော့မည် ထင်သည်။
သူ့ကိုမှ နှုတ်ဆက်မသွား။ ဘယ်နှုတ်ဆက်လိမ့်မှာတုံး သူက
သာ သူမ၏ အဖို၊ အပွတ်တို့ကြောင့် မချီအောင် ခံစားခဲ့ရ
သည်။ သူမကတော့ သူ့ကို ငှက်ပျောတုံးလောက်ပင် အသိ
အမှတ်မပြုခဲ့။

ဟုတ်ပါသည်။ သူမသည် ရှေ့မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းပြီး
သူ့လမ်းသူ သွားနေ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် သူမနောက်
တကောက်ကောက် လိုက်နေ၏။ တင်ပါးဆုံကြီး နိမ့်တုံမြင့်တုံ
နှင့် ဆင်မယဉ်သာသဖွယ် လျှောက်နေသော သူမ၏ မျက်နှာ
ဘယ်သို့ ရှိသလဲ။ လှသလား၊ မလှဘူးလား။ နောက်က
ကြည့်တော့ အညှို့စာတံရှိသလို၊ ရှေ့ကကြည့်တော့ အညှို့
စာတံရှိသလား သူ သိချင်နေသည်။ ကံအားလျော်စွာ ဘတ်စ်
ထားက သူမကို ဖြတ်ကျော်သွားတော့ သူမ၏ မျက်နှာကို
သူကြည့်ခွင့် ရသွား၏။ ဟာ...မဆိုးဘူးဟ၊ အလှကြီးမဟုတ်
တောင် ကြည့်ပျော်ပျော်ဖြစ်သော မျက်နှာ။ တင်ပါးဆုံ
အိမ်ကပ်ညက်ညောသလို ရင်သားစုံ အိမ်ကပ်ညက်ညောသူ။

သို့သော် နောက်လှည့်နောက်လှည့် ကြာရှည်ကြည့်နေ၍
မသင့်လျော်။ အများကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်မည်။ အပြေးသွားနေသော
ဘတ်စ်ကားကြီးကလည်း ကြာရှည်ခွင့်မပေးပါ။ ပြီးတော့
သူ့အနီးသို့ လူတွေ ရောက်လာပြီး တိုးဝှေ့နေကြပြန်ပြီ။ မြန်မာ
တွေချည်း မဟုတ်။ ကုလားရော၊ တရုတ်ပါ။ ကုလားကြီး
တစ်ယောက်မှာ နွားနို့ပုံးလွတ်ကြီးတစ်ပုံးကို မြှောက်ကိုင်ထား
သည်။ သူ့မျက်နှာကို ပုံးလွတ်ကြီး မတိုက်မိအောင် လက်ဖြင့်

ကာလိုက်ရသေး၏။
သို့ဖြင့် မင်္ဂလာဒုံဈေး မှတ်တိုင်သို့ ရောက်လာ၏။
အခြေအနေ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာပါသည်။ ဆင်းသူက
တက်သူထက် များသော အခြေအနေ။ သို့သော် လူအများစုက
မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြရဆဲပါ။ နွားနို့ကုလားကြီးကတော့ သူ
အနီးမှာ မရှိတော့။ နွားနို့ပုံးလွတ်ကို အောက်ချထားပြီး သူ
ပုံးကို ခွကာ မတ်တတ်ရပ်နိုင်သော ချောင်တစ်ချောင်ကို နွားနို့
ကုလားကြီး ရထားလေသည်။

ကားထွက်လာစဉ် သူသည် ရုပ်ရှင်ရုံကို လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။ ဘာဇာတ်ကား ပြသလဲဟု ပိုမတာကို ဖတ်ကြည့်၏။
ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့
လည်း မဟုတ်ပါ။ သက်သက် သိချင်စိတ် ဖြစ်လာလို့ ကြည့်
လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘာဇာတ်ကား ပြသလဲဟု ကွဲကွဲပြား
ပြား မသိခဲ့ရ။ မသိလိုလည်း အရေးမကြီးပါ။ သူ့မှာ စက္ကမြါရ
တည်းဟူသော အာရုံပစ္စည်း ကိရိယာက ရှိနေသည်။ ဤကမ္ဘာ
လောက သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အာရုံပြုခံ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေက
လည်း ရှိနေသည်။ မကြည့်ဘဲ နေပါမည်လော။ မမြင်ဘဲ
နေပါမည်လော။ အာရုံပြု ပစ္စည်းကိရိယာနှင့် အာရုံပြုခံ
ရုပ်ဝတ္ထု မထိဘဲ ရှိပါမည်လော။ ထိတော့ မသိဘဲ နေပါမည်
လော။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် နိုင်ငံရေး တက္ကသိုလ် ကျိုက္ကလို့၊
ကျိုက္ကလို့ကို လွန်လာလေပြီ။ ဟာ...ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို
ရောက်လာသည်မသိ။ သူ့ရှေ့မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ရောက်နေလေပြီ။

ကောင်မလေး၊ ညှိစိမ့်စိမ့်ကောင်မလေး။ ပိန်လည်းမပိန်၊
ဝလည်းမဝသော ကျစ်ကျစ်တစ်တစ် ကောင်မကလေး။ ရှည်
လည်းမရှည်၊ ပုလည်းမပုသော အလောတော် ကောင်မ
ကလေး။ တစ်ခု ပြောစရာရှိသည်။ ချီးကျူးပြော ရမည်လော၊
ကဲ့ရဲ့ပြောရမည်လော မသိပါ။ ကောင်မကလေး၏ ရင်သား
နှစ်မြွှာမှာ ဖွံ့ထွားလှပြီး အိမ်ကပ်ညက်ညောသည်။ ဘတ်စ်ကား
အိုကြီး လှုပ်လျှင် လှုပ်ခြင်း၊ ခုန်လျှင် ခုန်ခြင်း၊ တုန်လျှင်တုန်
ခြင်း ယင်းတို့က လှုပ်ခုန်တုန်နေဟန် ရှိသည်။

ကောင်မကလေး သူ့ရှေ့က ခုံစွန်းကို ကျောပေးမှီပြီး
သူ့ကို မျက်နှာမူထားသည်။ လက်တစ်ဖက်က ယင်းခုံ၏
ကိုင်တွယ်စရာ သံတန်းကို ကိုင်ထားပြီး အခြားတစ်ဖက်က
လက်ကိုင်အိတ်တစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။

ကောင်မကလေးသည် သူ့ကို မျက်နှာမူထားသည်
ဆိုသော်လည်း သူ့ကို မကြည့်ပါ။ ကောင်မကလေးသည်
ဘတ်စ်ကားပေါ်က သက်ရှိလူများ၊ သက်မဲ့လူများကို ကြည့်
ရာတွင် ဟင်းလင်းပြင်ကြီးကို ကြည့်နေဟန် ပေါက်နေ၏။
သို့သော် သူကတော့ ထိုကောင်မလေးတည်းဟူသော ပကတိ
ရုပ်ဝတ္ထုကို အရှိအတိုင်း ကြည့်နေမိပါသည်။ ဂရုတစိုက် တမင်
တကာ ကြည့်မိခြင်းပါ။ သူကား ထိုင်စရာ နေရာရထား၍
အကြောင့်ကြမဲ့ကာ လူလွတ်စိတ်လွတ် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်

ပါလား။

ကောင်မကလေးသည် အသက် ၁၈ နှစ်၊ ၁၉ နှစ် လောက် ရှိရောမည်။

ကောင်မကလေး အပျိုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အဆိုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကောင်မကလေးသည် မြို့ကြီးသူလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျေးတောသူလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကောင်မကလေးသည် ရိုးရိုးကလေး ဝတ်ဆင်ထား သည်။ တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးထားပြီး နဖူးမှာ ဆံယဉ်များ ကပ် ကရှိ ကျနေသည်။ နံသာရောင် တက်ထရက် စက လက်တို အင်္ကျီက ထူထူထဲထဲ၊ နံသာရောင် ပွင့်ရှိက်ပေါ်ပလင် လုံချည် ကလည်း ထူထူထဲထဲ။ အင်္ကျီရော လုံချည်ပါ အသစ်စက်စက် မဟုတ်။ ဟောင်းညစ်ညစ်လည်း မဟုတ်။

သူသည် မျက်နှာချူ ကောင်မလေး၏ ဖိနပ်ကို ကြည့် လိုက်သည်။ ကွင်းထိုးဖိနပ်၊ ကတ္တီပါကြိုးကဖြင့် ဟောင်းနေပါ ပြီ။

သူသည် ခေါင်းဆုံးခြေဆုံး ကြည့်ပြီးနောက် ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြန်သည်။ အနုလုံ ပဋိလုံ သုံးသပ်ပြီးနောက် သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ယင်းတို့နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော ကောင်မ ကလေး၏ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများဆီသို့ ရောက်သွားလေ သည်။ ခုနေသာ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ကား ဒရိုင်ဘာက ဘရိတ်ကို ဗြဲနဲ့ခနဲ အုပ်လိုက်လျှင် သူနဖူးသည် ကောင်မလေး၏ ရင်သားများကို ပြေးတိုက်မိမည်မှာ မူချ။ ခုတော့ မော်တော်ကားက မှန်မှန် ပြေးနေသည်။ သူက ထိုင်ခုံမှာ ပုံမှန်အတိုင်း ထိုင်လျက်။ ကောင်မကလေးက ရပ်မြဲ ရပ်လျက်။ ကောင်မကလေး၏ ဖွံ့ထွားအိတ်နေသော ရင်သားနှစ်မြွှာက ဘတ်စ်ကားအိုကြီး လှုပ်လျှင်လှုပ်ခြင်း၊ တုန်လျှင်တုန်ခြင်း။ အကယ်၍သာ သူသည် မျက်နှာကို မော်ထားလိုက်ပါက၊ အကယ်၍သာ ထိုအခိုက် ဘတ်စ်ကားအိုကြီးကို ဒရိုင်ဘာက ဗြဲနဲ့ခနဲ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ပါက သူပါးစပ်နှင့် ထိုသို့လျှင် လှုပ်ခနဲတုန်နေသော အရာဝတ္ထုတို့သည် တန်းတန်းတည့်တည့် ကြီး တိုးမိပေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ်ခဏ၌ သူသည် 'မောင်ထင်' မြန်မာဘာသာပြန် ဆိုသော မိုပါဆွန်း ဝတ္ထုတိုများထဲမှာ An Idyl တောလား ဟူသော ဝတ္ထုတိုကလေးကို ပြေး၍ သတိရလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက်ကြီး လက်နှိပ်စက်စာရေး ခြံ သမားကြီးသည် ပြင်သစ်စာကို လုံးဝ မတတ်ပါ။ အင်္ဂလိပ်စာ ကိုမူ ချောက်တိချောက်ချက် တတ်ပါသည်။ ကမ္ဘာ့စာကြီး ပေကြီး စာရင်းဝင် မိုပါဆွန်း ဝတ္ထုတိုများကို နိုင်ငံခြားဘာသာ ဖြင့် ဖတ်နိုင်သော အခြေအနေ မရှိပါ။ ခုတော့ မောင်ထင်က မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုထားသောကြောင့် ဖတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ အရသာခံစား ဖြစ်သွားပါသည်။ သူတို့ကျေးဇူး ကြီးပါပေ။

အခုလို ကောင်မကလေးနှင့် နဖူးတွေ့သွားတွေ့ တွေ့နေရ

သော သူသည် An Idyl တောလား ဝတ္ထုတိုကလေးကို ပြေး သတိရပြီး ပြန်လည် စားမြုံ့ပြန်မိသည်မှာ သဘာဝကျပါ သည်။

တစ်ရံရောအခါ ကျန်ပါမြို့ကို ထားခဲ့၍ မာဆေးမြို့ကို ခုတ်မောင်းလာသော လူချောင်လှသည့် မီးရထားတစ်စီးပေါ် တွင် အသက် အစိတ်ခန့်ရှိသော တောင့်တောင့်တင်းတင်း မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် ပိန်ပိန်ပါးပါး ယောက်ျားတစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍ လိုက်ပါလာ ကြလေသည်။ မိန်းမက အိမ်ပစ်ယာပစ်၊ လင်ပစ်သားပစ် အလုပ်ထွက်လုပ်ရသူ၊ ယောက်ျားက နေရပ်မှာ အလုပ်အကိုင် ခက်ခဲသဖြင့် ပြင်သစ်မြို့ တစ်မြို့သို့ အလုပ်ရှာသွားသူ။ မိန်းမ သည် ကလေး နို့မတိုက်ရသဖြင့် နို့သက်လွန်း၍ နေမထီ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။ သည်ကြားထဲ နို့ရွှင်စေသော အစာ အာဟာရတွေကိုလည်း စားလိုက်သေးသည်။ ယောက်ျားကမူ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လွန်းသဖြင့် တခွေခွေနှင့် နှမ်းလျနေသည်။ သူတို့သည် တစ်ရွာစီမှ လာသော သူတစ်စိမ်းများဖြစ်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ လိုက်လာခဲ့ကြ သည်။

အတန်ကြာတော့ တစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစ စကားပြောကြ ရင်း ရင်းနှီးသွားကြလေသည်။ နောက်တော့ မိန်းမသည် မရှက်နိုင်တော့ဘဲ ကလေး နို့မတိုက်၍ နို့သက်လွန်းကာ နေမထီ ထိုင်မသာ ဒုက္ခရောက်နေရပုံကို ဖွင့်ဟပြောဆိုလေ သည်။ ယောက်ျားကလည်း 'စားရက်ကြုံတော့ မုတ်ဆိတ် ပျားစွဲ'ဟူသော သဘောထားကာ 'ကျုပ် မင်းကို တတ်နိုင်တဲ့ ဘက်က ကူစမ်းပါရစေ'ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ နောက်ဆုံး တွင် ထိုမိန်းမက ထိုယောက်ျားကို သူ့သားငယ်ကလေးပမာ ကြင်နာသော မိခင်တို့၏ အမူအရာဖြင့် နို့တိုက်လေတော့သည်။ ယောက်ျားသည် မိခင်၏ အာဟာရကို တစ်စက်မျှ လတ် မလွှတ်စတမ်းဟူသော သဘောဖြင့် မိန်းမ၏ ခါးကို အားရ ပါးရ ဖက်၍ ကလေးငယ်ပမာ ဂလုပ်ဂလုပ် မြည်ဆောင် စုပ်၍ စုပ်၍ စို့လေသည်။ နို့တိုက်လိုက်ရသဖြင့် မိန်းမသည် နေသာထိုင်သာရှိသွား။ ယောက်ျားကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ယောက်ျားက 'ကျေးဇူးတင်ရမှာထ ကျုပ်ပါ အမိရယ်၊ ကျုပ်က ထမင်း မစားရတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ' ဟု ဖွင့်ဟပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုဝတ္ထုတိုကလေး၏ နိဂုံးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက် ကြီး လက်နှိပ်စက်စာရေး ခြံသမားကြီးကို ဟိုယခင်က တစ် ခစ် ရယ်စေခဲ့သည်။ ယခု ပြန်စဉ်းစားတော့လည်း ရယ်ချင်နေ သည်။ ခစ်ခနဲ အသံထွက်ပြီး မရယ်မိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနည်းကြီး ထိန်းထားလိုက်ရ၏။ သို့သော် သူ့မျက်နှာမှ အပြေ ကိုကား ချုပ်တည်း ဖုံးအုပ်လို့ မရ။ သူသည် အပြုံးဖြင့် ပြုံးနေမိ၏။

ထိုအခိုက် ဘတ်စ်ကား စပယ်ယာက သူ့ပခုံးသို့ တိုကာ-

ခင်ဗျား ဗိုလ်ခြံ ဆင်းမှာ မဟုတ်လားဟု မေးလိုက်
လေသည်။

သူသည် သတိရလာကာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွား၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဗိုလ်ခြံ ဆင်းမလို့’

‘လွန်တောင်လာပြီ’ဟု ပြောကာ စပယ်ယာသည် ဒရိုင်
ဘာကို ကားရပ်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံသေး၏။ သို့သော် ဒရိုင်ဘာ
ထဲ ‘ရှေ့မှတ်တိုင်ကျမှ ဆင်းတော့ဗျာ’ဟု ဆိုကာ ဆက်မောင်း
သွားလေ၏။

ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ လက်နှိပ်စက်စာရေး ခြံသမား
ကြီးသည် ရှေ့မှတ်တိုင်မှ ဆင်းရန် ပြင်ဆင်ရလေသည်။ သည်
တော့မှ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသော ကောင်မကလေးသည် သူ့ကို
အသိအမှတ်ပြုပြီး ပြုံးပြလေတော့၏။ သဘောကတော့ ‘သူ
ဇနီးမှာ ဝင်ထိုင်ပါရစေ’ဟူသတည်း။ ကောင်မကလေးသည်
နုနုကတော့ သူ့ကို ဤလောကမှာ ရှိသည်ဟု အသိအမှတ်
မပြုခဲ့။ သူ့ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ခုမှ အသိအမှတ်ပြု
သည်။ စိတ်ဝင်စားသည်။ သူကသာ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။
ကောင်မလေးကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူသည်
ကောင်မလေးကို စိတ်မနာပါ။ အပြစ်မဆိုပါ။ မျက်စောင်းထိုး
ကြည့်ခဲ့ပါ။ ပြုံး၍ ကြည့်ပြီး သူ ရထားသော ထိုင်စရာ
တစ်နေရာကို ကြည့်ဖြုတ်၍ လွှဲအပ်ခဲ့ပြီး တံခါးပေါက်ဝသို့
သွားရပ်နေပါသည်။ ကောင်မကလေးက ‘ကျေးဇူးတင်ပါ
အယ် ဦးလေးရယ်’တဲ့။ တကယ်တော့ သူက ကောင်မလေး
ထို့ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ချင်သေးသည်။ ‘ကျေးဇူး
တင်ဗျာက ငါပါကွယ်။ ထိုင်စရာ နေရာရတာဟာ တယ်
စိတ်လေတာပဲ’ဟု။ သို့သော် မပြောဖြစ်ခဲ့။ သူ့ဘာသာသူ
ဆိုပြီး စိတ်လေခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို အနုလုံ ပဋိလုံ ဆင်ခြင်
ဆုံးသပ်မိသည်။

ထိုင်စရာ တစ်နေရာရ၍ စိမ်ကျနေစဉ် သူ့ရှေ့တည့်တည့်
ပြီး ကပ်၍ ရပ်လာသူ ကောင်မလေးတည်းဟူသော ပသာဒ
ကြောင့် သူ့စိတ် လေခဲ့လေသလော။

လူရွယ်လူလတ်သာ ဖြစ်သော သူ့ အတွင်းသန္တာန်၌
စိန်အောင်းနေသော ရာဂကြောင့် စိတ်လေခဲ့လေသလော။

ဤလောကတွင် လူသည် ရှိ၏။ ရုပ်နာမ်တရား နှစ်ပါး
သည် ရှိ၏။ စိတ်သည် အာရုံ၌ ကျက်စားတတ်၏။ စိတ်
သည် မျောက်နှင့်တူ၍ အမြဲတစေ ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှား ဆော့
ဆေးနေတတ်၏။ ဤမည်သော စိတ်၏ သဘာဝကြောင့်
စိတ်လေခဲ့လေသလော။

ဪ...ပသာဒကြောင့်လော၊ ရာဂကြောင့်လော၊
အာသဝကြောင့်လော။ သူ မပိုင်းခြား မစိတ်ဖြာနိုင်မိမှာပင်
အမှတ် ၉ ဘတ်စ်ကားအိုကြီးသည် မှတ်တိုင်သို့ ရောက်ခဲ့လေ
ပြီ။

သူသည် ကားပေါ်မှ မဆင်းမီ ဟိုဟိုသည်သည် လှမ်း
ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မျက်နှာစိမ်းတွေ များနေပါပြီ။ သူက

ထိုင်စရာနေရာ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သော ကောင်မလေးကား ဣန္ဒြေ
ရရ၊ စိမ်ကျကျ ထိုင်နေပြီး သူ့ကို ဂရုတစိုက် လိုက်ကြည့်မနေ
တော့ပါ။ ဟော...ဟိုရှေ့ခုံမှာတော့ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိဆိုသူ
သည် သူ့အမျိုးသမီးဘက်သို့ ခေါင်းစိုက်ကာ ငိုက်၍ငိုက်၍
နေပါသည်။

သို့သော် ပေါင်တစ်လုံးပေါ် တစ်လုံးတင်၍ ထိုင်မနေပါ။
ခြေနှစ်ဖက် စုံချ၍ ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံ ထိုင်နေပါသည်။ သူတို့
တစ်တွဲသည် ဂိတ်စမှ စီးခဲ့ပြီး ဂိတ်ဆုံးအထိ လိုက်မည်ထင်၏။
နွားနို့သည် ကုလားကြီးသည်လည်း ထိုင်စရာ နေရာရပြီး
အိပ်ငိုက်နေလေပြီ။

မှတ်တိုင်မှာ သူ ဆင်းပြီးသောအခါ ဘတ်စ်ကား ထွက်
သွားလေသည်။ စပယ်ယာက နေရစ်ခဲ့သော သူ့ကို နောက်
လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးပြသွားလေသည်။ ဘတ်စ်ကားလုပ်သား
ကြီးများဘက်မှ ရပ်ခဲ့သော သူ့အား ကျေးဇူးတင်သည့်အပြုံး
ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ကဲ... လျှောက်မှ၊ မြန်မြန်လျှောက်မှ။ ကားပေါ်မှာ
ထိုင်စရာ တစ်နေရာ ရစဉ်က သူ့စိတ်တွေ လေနေခဲ့သဖြင့်
မှတ်တိုင်တစ်တိုင် နောက်ပြန်လမ်းလျှောက်ရဦးမည်။ ဗိုလ်ခြံ
ရောက်တော့ ပေါင်းကူးရောက်အောင် နှစ်မိုင် ထပ်လျှောက်ရ
ဦးမည်။

သူသည် လက်ဆွဲခြင်းတောင်းကလေး ဆွဲကာ ခပ်မြန်မြန်
လျှောက်၏။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ပသာဒပြဿနာ၊ ရာဂပြဿနာ၊
သဘာဝပြဿနာ ဆိုတာတွေ မရှိတော့ချေ။ သူ့ခြံက ပြဿနာ
တွေသာ ဝင်လာ၏။ နွားတိုးလို့ သူ ခြံတစ်ခန်း ပေါက်ပြဲမည့်
ပြဿနာ၊ ကြခတ်ဆူးခုတ်၍ ဖာရမည့်အလုပ်၊ နွားကျောင်း
သားတွေ အုန်းသီးပင်ပေါက် ခိုးစားမည့် ပြဿနာ၊ တရားခံ
ရှာရမည့်အလုပ်။ အဖျင်းဆုံး နောက်ထပ် မလုပ်အောင် ဟန့်
တားရမည့်အလုပ်။ ခြံမှာ တဲအိမ် မရှိသေးသည့် ပြဿနာ။
ခြံတဲအတွက် မဒမတိုင် ဝယ်ပြီး သူ့ခြံအရောက် ရွှေရမည့်
အလုပ်။

အို...အလုပ်တွေ၊ အလုပ်တွေ။ သစ်ခင်းတွေ မဖြစ်ခင်၊
သစ်ပင်ကြီးတွေ မပေါက်ခင်၊ သစ်သီးဝလံ မခူးရသေးခင်
လုပ်ရမည့် အလုပ်တွေကပင် များလှချေ၏။ တနင်္ဂနွေနှင့်
ရုံးပိတ်ရက်များမှာ ခြံအလုပ်သမား လုပ်ရုံနှင့် ဖြစ်ပါမည်
လော။ အို...ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမည်လဲ။ တဲထိုးပြီးလျှင်
ခြံထဲသို့ မိသားစုနှင့်အတူ ပြောင်းလာမည်။ ယောက္ခမ မဆိုးမ
ကြီးပါမကျန် အားလုံး နေ့စဉ် အလုပ်လုပ်ကြမည်။ ခြံမဖြစ်
ဖြစ်အောင် လုပ်မည်။

သူသည် ထိုသို့ နွှဲမာန်တင်းကာ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့်
လျှောက်နေလေသည်။

■ သိန်းမေမြင့်

မှမဝမဂ္ဂဇင်း အတွဲ-၃၊ အမှတ် ၃၆၃၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၇၇

ပထမဆုံး

သိထားကြရမှာကတော့

ဆရာတော်ကန်နဲ့

ဆရာတော်တို့

နှစ်ယောက်ဟာ

ကမ္ဘာလောကကို

ပျက်စီးစေနိုင်တဲ့

ဒုစရိုက်မဲ့တွေနဲ့အတူ

ကမ္ဘာလောကတစ်ခု

မျက်နှာရုံးတပ်

ကချေသည့်တွေလို

ပင်ကိုရပ်ကို ဖုံးကွယ်

ပြီးတော့ လှလှပပ၊

ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား၊

စုံစုံစားစား နေထိုင်ရင်သန့်

နေကြတယ်ဆိုတဲ့အချက်ပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်

အောင်အောင်ပယ်ပယ်မှာ

အသင့်ပို့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်

နေထိုင်ကြတာကိုက

ဒုစရိုက်ကင်းတဲ့

လူသားတွေတစ်ရပ်လုံးကို

မထိမဲ့မြင်ပြုလိုက်တာပါပဲ။

သူတို့ကတော့

သူတို့ကိုယ်သူတို့

အကုသိုလ်မကောင်းမှုက

ကင်းကွယ်ပြီး အောင်

နယ်ပယ်တစ်ခု ဂုဏ်သိက္ခာ

တစ်ခုတစ်ရာရှိတဲ့

နေရာတစ်ခုရနေကြတာ။

လူမှုပဋိပစ္စည်း

တစ်ခုတစ်ရာရ

စည်းမျဉ်းအတိုင်း

ကျင့်သုံးနေထိုင်ကြတာကို

မှတ်ယူယုံကြည်ထား

ကြတယ်။

သူတို့ဟာ သက်ဆိုင်ရာ

လူအဖွဲ့အစည်းအတွက်

ဥဋ္ဌာန်းထားတဲ့

တရားဥပဒေတော်အတိုင်း

မနေကြဘူး။ သူတို့ဟာ

တယ်တအုပ်တစ်ဖွဲ့မှ

ရေးမထားတဲ့ လောကလုံး

ဆိုင်ရာ တရားဥပဒေက

ပေးအပ်တဲ့

အခွင့်အရေးအတိုင်း

နေကြထိုင်ကြပြုမူလှုပ်ရှား

ကြတယ်။ အသင့်ပို့

နေထိုင်ရတာကိုပဲ

သူတို့က

လိပ်ပြာသန့်ကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ကွက်လပ်မှုကို

မထိပါးနိုင်အောင်

အလုံခြုံဆုံးကာကွယ်ထားတာ

ကတော့ ငွေတဲတိုင်းပဲ။

သာမန်အားဖြင့်

မမြင်နိုင်တဲ့၊

ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင်

မပြနိုင်တဲ့ ငွေတဲတိုင်းပဲ။

ဘဏ်တိုက်အသီးသီးမှာ

ရှိကြတဲ့ သူတို့ရဲ့

ငွေကြေးတွေကို

ပြန်စစ်အမှောင်ထဲမှာ

အများသူငါ မတွေ့နိုင်ကြသလို သူတို့ဘဝတွေကို တရုတ်ပြည်က မဟာတံတိုင်းကြီးလို ကာရံထားတဲ့ ငွေတံတိုင်းကြီးကို ဘယ်သူတွေ့နိုင်မြင်နိုင်မှာလဲ။

ဆရာကျောက်နဲ့ဆရာစောလုတို့ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ အလုပ်ရှင်တွေ၊ ထမင်းရှင်တွေ၊ ကျေးဇူးရှင်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လို့ တချို့က ဆိုကောင်းဆိုကြလိမ့် မယ်။ မဟုတ်ဘူး။ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော်ရဲ့ ရုပ်ပိုင်းဘဝကိုငွေပေးပြီး ဝယ်ထားလိုက်ကြတာ။ အများအမြင်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာကျောက်တို့၊ ဆရာစောလုတို့ရဲ့အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပေါ့။ အမှန်က မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ကြီးပွားချမ်းသာရေးယန္တရားကြီးမှာ ကျွန်တော်က ခွေးသွားစိပ်ကလေးတစ်ခုမျှသာပဲ။ မယုံရင် ဒီမှာ ကြည့်လိုက်။

‘ဟေ့ ကားဒရိုင်ဘာ ငါ့ဆီလာဦး’တဲ့။ ဆရာကျောက်က ကျွန်တော်ကို လက်ယပ်ပြီး ခေါ်လိုက်တာ။

‘ဟေ့ကောင်၊ လိုက်ထရပ်ကားမောင်းတဲ့ ကောင်ကလေး။’ ဒီကို အမြန်လာစမ်းတဲ့။ ဆရာစောလုက ခွေးခေါ်သလို ခေါ်လိုက်တာ။ ဆရာစောလုအသက်က ဘာရှိဦးမှာလဲ။ အလွန်ဆုံးရှိလှမှ ၅၀ ပေါ့။ ကျွန်တော်အသက်က ၃၀ ရှိပြီ။ သူ ခေါ်လိုက်တာက ‘ကောင်ကလေး’တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုအမြင်နဲ့ကြည့်ရင် သူတို့အမျိုးအနွယ်တွေ မြန်မာစကားပြောပုံဟာ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတယ်။ မာရေ

ရှိတ်စပီးယားရဲ့
နာမည်ကျော်
ပြတတ်
တစ်ပုဒ်ထဲက
ငွေတိုးချေးတားတဲ့
လူကြီး
ရှိုင်းလောက်လို
သူပိုင်ဆိုင်တဲ့
ငွေပုံပေါ်မှာ
ထိုင်ပြီး
ငွေတွေကို
နေ့စဉ်နေ့တိုင်း
ရေတွက်
ကြည့်နေမယ်
ငွေဒင်္ဂါး
ရွှေဒင်္ဂါးတွေရဲ့
ချင်ချင်မြည်သံကို
နား
အရသာခံပြီး
ဝီတိဂေ့နဲ့
နပ်ပျောနေမယ်
ဆိုရင်
သူတို့ရဲ့
ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝမှုဟာ
လူ့ဘောင်
လောကအတွက်
ဘာအဓိပ္ပာယ်
ရှိတော့မှာလဲ

ကျောရေနိုင်တယ်။ ပီယဝါစာမဖြစ်ဘူး။ နားဝင်ပီယံ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါ သူတို့ခလေ့ပဲ။ သူတို့ မွေးသည်ကနေ သေသည်အထိ ကျင့်သုံးသွားတဲ့ ခလေ့။ မြန်မာ့နားမှာတော့ အလွန်အဝင်ဆိုးလှပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ခနုဂုဏ်၊ သူတို့ဝတ်စားနေထိုင်တဲ့လူမှုရေးအဆင့်နဲ့ သူတို့ရဲ့နှုတ်ထွက်စကားလုံးတွေ၊ အပြောအဆိုတွေဟာ လိုက်ဖက်လျော်ညီမှု မရှိပါဘူး။ ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ အဲဒါ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ မွေးရာပါ စရိုက်၊ စရိုက်သေကြီးလေ။

အခုခေတ်မှာ မော်တော်ယာဉ်တွေ များပြားလာလို့ မော်တော်ယာဉ်မောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာအလုပ်လည်း ရနိုင်ဖို့ မခဲယဉ်းဘူးလို့ ထင်စရာရှိပါတယ်။ မထင်နဲ့။ တစ်နေ့ကုန် ဖင်ဂျက်စွဲအောင် ကားထိုင်မောင်းနိုင်မှ မိသားစုထမင်းနှပ်မှန်ရုံရတဲ့ ဒရိုင်ဘာအလုပ်တွေပဲ များတာ။ နေ့စား၊ ခေါက်ရေစား(ရှုန်တိန် ဒရိုင်ဘာ)တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ဘာမှအာမခံချက် မရှိဘူး။ ‘ရှုန်တိန်ဒရိုင်ဘာ’ဆိုတာ ကားတစ်စီးတည်းကို စွဲစွဲမြဲမြဲမမောင်းရဘဲ လိုအပ်တဲ့အခါ ကြိုရာကားကို တက်မောင်းရတဲ့ ကျွမ်းကျင်တာကို ခေါ်တာ။ အငှားတက္ကစီကားတွေ၊ ဘတ်စ်ကားတွေဆိုမှာ ရှုန်တိန်ဒရိုင်ဘာတွေ ပြည့်လို့ပါ။ ဆရာကျောက်နဲ့ဆရာစောလုတို့ဆိုမှာ ဒရိုင်ဘာအလုပ်ရတာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုချင်ဆိုနိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ လခစား

အလုပ်မရှိပဲ။ ကားမောင်းရသည်ဖြစ်စေ၊ မမောင်းရသည်ဖြစ်စေ နေမကောင်းလို့ ၃ ရက်အထိ အနားရသည်ဖြစ်စေ လစာအပြည့်ရလို့ပဲ။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်။ အလုပ်များပြီဟေ့ ဆိုရင်တော့ ထမင်းစားချိန် မပြောနဲ့၊ ကျင်ငယ်စွန့်ချိန်တောင် မရတော့ဘူး။ ရုတ်ပေါင်းများစွာ အိမ်မပြန်ရတော့ဘဲ မိန်းမနဲ့လည်း မတွေ့ရ။ သားသမီးမျက်နှာတွေတို့လည်း မမြင်ရတော့ပါဘူး။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးတွေကြောင့် ကားသမားတွေ ‘ပွေ’တယ်ဆိုတဲ့ ခလေ့ဖြစ်ပေါ်လာတာဟာ သဘာဝကျပါတယ်။ ကားသမားတွေ အရက်သေစာ သောက်စားကြတယ်ဆိုတာကလည်း အပန်းဖြေရာကနေ အကျင့်ပါပြီး စွဲသွားတာမျိုးပါ။ ကားသမားတွေကွမ်းအရမ်းစားတယ်ဆိုတာကလည်း ကားမောင်းရင်း အိပ်မက်အောင် အာရုံကြောနိုးကြားစေတဲ့ ကွမ်းကို နားဝါးရတာမို့ပါ။

ဆရာကျောက်နဲ့ဆရာစောလုဆိုတာ ဧရာမစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဆိုတာကလွဲလို့ သူတို့ဘယ်မှာနေကြထိုင်ကြတယ်ဆိုတာ၊ သူတို့ပုံဖမ်းတွေက ခြေသလား၊ မည်းသလားဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ သူတို့လူမျိုးရင်းအမှန်က ဘာလဲဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး။ သူတို့မှာ ‘ကော်ပိုစီတက်’လို့ခေါ်တဲ့ ကုမ္ပဏီတွေအများကြီးကို စုစည်းထားစီးပွားရေးအင်ဂျင်နီယာတစ်ခု ရှိနေတယ်။ ဘယ်သူ

ထွက်ထွက်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ စုစည်းထားတဲ့ ဘယ်လိုစီးပွားရေးအုပ်စုကြီးဆိုတာ ကျွန်တော် ဂယနဏ မသိဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာကျောက်တို့၊ ဆရာစောလူတို့နဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်ဆံခွင့် မရပါဘူး။ သူတို့ရဲ့လူယုတ်တော် ညာလက်ရုံး လူဝကြီး ဦးတင်မောင်ဟိန်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တွေ့ဆုံဆက်ဆံရတာပါ။ ဦးတင်မောင်ဟိန်းကို အတိုဆောက် အင်္ဂလိပ်စာလုံး CEO လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ မြန်မာလိုတော့ အမှုဆောင်အရာရှိလို့ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဖိုအလုပ်သမားတွေက ရှည်လေးလှတဲ့ အမှုဆောင်အရာရှိချုပ်ဆိုတဲ့ နာမည်ဘွဲ့ထူးကြီးကို အသုံးမပြုကြဘူး။ ခပ်ဇွယ်လွယ် မြန်မာသံနဲ့ 'ဆီးဆီ' လို့ပဲ သုံးနှုန်းကြတယ်။ သူ့ရှေ့မှာတော့ ဆီးအိုလို့ ဘယ်ခေါ်ရဲကြမှာလဲ။ ကွယ်ရာမယ် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ခေါ်ကြရတာ။ အသိတစ်ဆက်က သတင်းပေးတာနဲ့ ကျွန်တော် ဒရိုင်ဘာအလုပ်သမားလျှောက်တော့ အဲသည့်ဆီးအိုလူဝကြီးနဲ့ စတွေ့တာပဲ။ သူ့ဩဝါဒက လိုရင်းတိုရင်းပါပဲ။ အမိန့်အာဏာလို့ ထည်း ပြောလိုရပါတယ်။

'ခေါ်ရင်သွား။ နိုင်းတာချုပ်၊ ခံမပြောနဲ့။ အဲဒီခန္ဓာဆုံးလုံးကို လိုက်နာရင် မင်းအလုပ်မြဲမယ်။ မဟုတ်ရင် ဇာန်ထုတ်ခံရမှာပဲ'

လူဝကြီးရဲ့ အမိန့်အာဏာအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တွေမှာ ပြောခဲ့သလို သူတို့ရဲ့ စီးပွားရေးယန္တရားကြီးမှာ ကျွန်တော်ဟာ ခွေးသွားစိပ်

ကလေးတစ်ခုအနေအထားမျိုးပါ။ ဆရာကျောက်နဲ့ဆရာစောလူတို့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ နာမည်တစ်ခုထက်ပိုပြီး အရေးမပါဘူး။ ရောမဇကရာနဲ့ ဆီဇာတစ်ပါးအတွက် ရောမရွှေမြို့တော်ကြီးမှာ အညစ်အကြေးကျိုးနေတဲ့ ငွေဝယ်ကျွန်တစ်ယောက်ဟာ ဘာမှအရေးမပါသလို သူတို့ရဲ့ကားအစီးပေါင်းများစွာထဲကတစ်စီးကို မောင်းပေးနေတဲ့ 'မောင်မောင်' ဆိုတဲ့ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ဟာ အရာမဝင်ခဲ့ပါဘူး။ ဆရာကျောက်နဲ့ဆရာစောလူတို့ကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးတာကိုပဲ ကြည့်ပေတော့။ သူတို့က အထက်ဘဝဂ်မှာ၊ ကျွန်တော်က အောက်အဝီစိမှာ။ ဘဝချင်းက (လူလူချင်း ဆိုပေတယ်)အဲသလို ခြားနေခဲ့တာ။

သူတို့ဆီမှာ အလုပ်ရတာ ကံကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပြီနော်။ ဘာကံကောင်းတာလဲ။ တခြားဘယ်နေရာမှာမှ မရနိုင်တဲ့ လုပ်လေစာတွေ ရတာကို ကံကောင်းတာလို့ ပြောတာပါ။ ကံမကောင်းတာတွေလည်း ရှိတာပေါ့။

'ငါတို့ နိုင်းတာကိုပဲ လုပ်၊ ငါတို့ မောင်းခိုင်းတဲ့ အတိုင်း ကားကို မောင်း၊ မင်းအလုပ်က ကားကို အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ မောင်းခိုင်းဖို့၊ ငါတို့လိုအပ်တဲ့နေရာ၊ လိုအပ်တဲ့အချိန်အတိုင်း ကွက်တိကျအောင် ကားကိုမောင်းပေးဖို့ပဲ။ မင်းပါးစပ်မှာ ဘာအလုပ်မှမရှိဘူး။ ပါးစပ်ပေါက်ကို ပိတ်ထားပေးပါ။ မင်းမျက်စိတွေ မြင်တာ၊ မင်းနားတွေ ကြားတာကို မင်း မေ့ပစ်ပေး

ရလိမ့်ဦးမယ်' လို့ လူဝကြီးက ပြောတော့ ကျွန်တော်ဟာ အဆွေအ၊ အ၊ မျက်မမြင်ကျွန်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရပြီပေါ့။

ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ရန်ကုန်ကနေ တောင်ငူကို 'ခါလီ' (ကုန်မပါ လူမပါတဲ့ ကားအလွတ်အတိုင်း)မောင်းသွားမယ်။ တောင်ငူမှာရှိတဲ့ နေရပ်လိပ်စာတစ်ခုမှာ ဘာပစ္စည်းမှန်းမသိတဲ့ စက္ကူကတ်ထုတ် ကုန်သေတ္တာကလေးတွေကိုတင်မယ်။ အပြန်ကျတော့ နာမည်တောင် မသိရတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကားမှာ လိုက်လာမယ်။ ညွှန်ကြားချက်အရ သူ့ကိုကျွန်တော် စကားပြောခွင့် မရှိပါဘူး။ သူကသာ ကျွန်တော့်ကို ညွှန်ကြားခွင့် ရှိနေတယ်။

'ဟေ့ ဒရိုင်ဘာ ရှေ့နားက ဓာတ်ဆီဆိုင်မှာ ကားခဏရပ်၊ ငါ အပေါ်သွားဦးမယ်' ဆိုတာမျိုး၊ 'ရေငတ်တယ်၊ ဟိုရှေ့က ဘီယာစတော့ရှင်မှာ ကားခဏရပ်ပေးစမ်း ဒရိုင်ဘာ' ဆိုတာမျိုးပဲ သူ့ဆီက ကြားရမယ်။ ကျွန်တော်က သူ နိုင်းရာလုပ်ရုံပါပဲ။ ကျွန်တော်က ကျွန်ဖြစ်နေပြီကိုး။ 'သခင်အားရ ကျွန်အစာဝ' ဆိုတဲ့ နာကြည်းမှန်းတီးစရာ မြန်မာစကားပုံအတိုင်းပါပဲ။ ထမင်းဝဝစားရအောင်(ဝင်ငွေဖော့ခြင်းသောခြင်းရအောင်) ကျွန်တော်လိုက်နာရပါလိမ့်မယ်။ အလုပ်တစ်ခု ချောချောမောမောပြီး စီးသွားတိုင်း လူဝကြီးက ကျွန်တော့်ကို မုန့်ဖိုးငွေ စက္ကူတစ်ထပ်တော့ ဆုချမြဲပဲကိုး။ ဆရာကျောက်နဲ့ဆရာစောလူတို့ရဲ့ညာလက်ရုံး လူဝကြီးက

ကျွန်တော့်ကို မုန့်ဖိုးပေးပုံဟာ မြန်မာကျပ်ငွေထဲက တန်ဖိုးအကြီးဆုံးငွေစက္ကူတွေကို ပစ်စလက်ခတ်လွှင့်ပစ်နေတာနဲ့တောင် တူသလိုလိုပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို သယ်တယ်။ နေရာအသီးသီးမှာ အဲသည့်ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ချထားပေးရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ တခြားကားတစ်စီးထဲကို ရွှေ့ပြောင်းပေးရတတ်တယ်။ ဘယ်လိုကုန်ပစ္စည်းမျိုးလဲဆိုတာ သိချင်လိုက်တာ လွန်ပါရော။ ဒါပေမဲ့ သံမဏိစည်းမျဉ်းကြီးရှိနေတယ်လေ။ ပါးစပ်ပိတ်ထားဖို့၊ မမြင်ချင်ယောင် မကြားချင်ယောင် ဆောင်ဖို့။ ဒါတင် ဘယ်ကဦးမှာလဲ။

လူဝကြီး တင်မောင်ဟိန်းရဲ့လက်အောက်မှာ ၁၀ ဘီး၊ ၁၂ ဘီးထရပ်ကားတွေ၊ ကျွန်တော်မောင်းတဲ့ လိုက်ထရပ် အသေးစား ကုန်တင်ကားကလေးတွေ ဒါဇင်နဲ့ ချီပြီး ရှိကြတယ်။ ဒရိုင်ဘာတွေကလည်း ဒါဇင်နဲ့ချီပြီး ရှိကြတာပေါ့။

'မင်းတို့ ဒရိုင်ဘာတွေ အတူတူအရက်မသောက်ကြဘူး။ အတူတူလက်ဖက်ရည်ဆိုင် မထိုင်ရဘူး။ ဒရိုင်ဘာတွေထဲမှာ မင်းတို့အမေ့လင်ပါပစေဦး ဖက်လှဲတကင်းမလုပ်နဲ့။ သူစိမ်းတွေလို နေပါ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပါ' ဆိုတဲ့ လူဝကြီးရဲ့အမိန့်အာဏာက ကျွန်တော်တို့ ဒရိုင်ဘာတွေကြားမှာ စည်းခြားထားတယ်။ မလွဲမရှောင်သာလို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေကြရင်း အသက်မပျံ့

တဲ့စက်ရုပ်အပြုံးတွေနဲ့အသံ
တိတ်နုတ်ဆက်ကြရုံပါပဲ။

အိမ်က မိန်းမ၊ ဆွေမျိုး
သားချင်းတွေနဲ့ အရပ်ထဲက
အသံမိတ်ဆွေတွေက ကျွန်
တော့်ကို မေးတတ်ကြတယ်။

‘အခု ဘာကားမောင်း
နေသလဲ’တဲ့။ ကျွန်တော်က
တစ်နေရာမှာ တစ်မျိုးဖြေတဲ့
အခါ အမှားအယွင်းမရှိအောင်
အထူးသတိထားရတယ်။

‘တိုင်းလုံးကျော် ကုမ္ပဏီ
မှာ’၊ ‘အထည်ချုပ် စက်ရုံမှာ
ဖယ်ရိုကားမောင်းနေတာ’၊
‘အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်သယ်တဲ့
ကားကြီး မောင်းတယ်’စတဲ့
ကြုံရာ ကျပ်မီးအဖြေတွေဟာ
တကယ်တော့ ကြုံတင်စီစဉ်
ထားပြီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့
လံကြွတ်စကားတွေပါ။

ဆရာကျောက်နဲ့ ဆရာ
စောလုံတို့ဟာ သူတို့နဲ့ သွေး
တူမွေးတူ၊ အနီးကပ်အသိုင်း
အဝိုင်း၊ သူတို့နဲ့မပတ်သက်လို့
မရတဲ့ အဖွဲ့အစည်းက ပုဂ္ဂိုလ်
တွေနဲ့တော့ အနီးကပ်ဆက်ဆံ
ကြမှာ(အနည်းဆုံးတော့ နေ့
စဉ်ဖုန်းပြောကြမှာ) သေချာ
ပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ သူတို့ရဲ့
အောက်ဆုံးအဆင့် အလုပ်
သမား လက်ပါးစေလိုဖြစ်ကြ
တဲ့ ကျွန်တော်တို့လို ကား
ဒရိုင်ဘာတွေကို အတွေ့အမြင်
မခံကြပါဘူး။ တစ်ခါ တစ်ရံ
လှုပ်ကြိုးက ပိုက်ဆံပါတဲ့ စာ
အိတ်ကလေးတွေကိုင်ပြီး...

‘ဆရာကျောက်ရဲ့မွေး
နေ့လက်ဆောင်’၊ ‘ဆရာစော
လုံတို့လင်မယားရဲ့ငွေရတနာ
မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ်အလှူ
ငွေ’လို့ ကြေညာတယ်။ မယ့်
မရှိပါနဲ့။ အသလိုလာတဲ့ စာ
အိတ်ထဲမှာ လှူဒါန်းပေးကမ်း

တဲ့ ငွေဟာ ဘယ်တော့မှ
တစ်သိန်းအောက် လျော့တယ်
မရှိပါဘူး။ အဲသည့်ငွေတွေ
ယူပြီး ကျွန်တော်တို့ဘာလုပ်
မလဲ ‘ဘရာဇီ...ဘရာဇီ’လို့
ဝမ်းသာအားရအော်ကြဟန်ကြ
ရုံပါပဲ။

ဆရာကျောက်နဲ့ ဆရာ
စောလုံတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့
အတွက် မမြင်မတွေ့ရတဲ့တန်
ခိုးရှင်တွေနဲ့ တူနေကြသလား
ပဲ။ တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်
တို့ကုမ္ပဏီက ၁၂ ဘီး ထရပ်
ကားမောင်းတဲ့ ငန့်တစ်ကောင်
ဟာ မှော်ဘီဘက်မှာ ည ၁၀
နာရီလောက် လမ်းကို နမော်
နမ့်ဖြတ်ကူးတဲ့ နွားလှည်း
တစ်စီးကို တိုက်ချပစ်လိုက်
တယ်။ ဘယ်လောက်တောင်
ဆိုးဝါးသလဲဆိုရင် နွားနှစ်
ကောင်ကော၊ လှည်းသမား
ကော နေရာမှာတင် ပွဲချင်း
ပြီးပါပဲ။ ကားကို ထောက်ကြို
မရောက်ခင်မှာ သက်ဆိုင်ရာ
က ဖမ်းမိတယ်။ ဆရာ
ကျောက် သွားရှင်းလိုက်တာ၊
နောက်နေကျတော့ ၁၂ ဘီး
ကားက ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်
မောင်းနေ ကရော။

ဆရာကျောက် ဘယ်လို
ဖြေရှင်းလိုက်သလဲတော့ မသိ
ဘူး။ နွားတွေကော လူကိုပါ
သတ်တဲ့ဒရိုင်ဘာ ပြောဖူးတာ
ကတော့ ‘ငါကွာ အချုပ်ခန်း
ထဲမှာ ဖင်နွေးအောင်တောင်
မထိုင်လိုက်ရပါဘူး’တဲ့။ သာ
မန်အားဖြင့် စဉ်းစားရင် အလုပ်
ရှင်(အရင်းရှင်ကြီး)ဟာ သူ့ရဲ့
အလုပ်သမားဘက်က အပြည့်
အဝရပ်တည်ပေးတယ်လို့
အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေတာပေါ့။
ဆီးအိုင်မောင်ဟိန်းကလည်း
ညွှန်ကြားဖူးတယ်။

‘မင်းတို့ တောင်ကြီးက
နေ ကြက်သွန်ဖြူတွေကို ရန်
ကုန်ဈေးကွက်ဖွင့်ချိန်မီအောင်
မိုင်ကုန်မောင်းရလိမ့်မယ်။
လမ်းဖြတ်ကူးတဲ့ လူသူကျွ
နွားတွေ မပြောနဲ့၊ ဖြတ်ပျံ့တဲ့
ငှက်တောင် မလွှတ်စေနဲ့။
အချိန်မီရောက်ရင် မင်းတို့
ဘောက်ဆူးရမယ်။ နောက်
ကျရင်တော့ မင်းတို့လစာထဲ
က တစ်ဝက်ဖြတ်မှာပဲ၊ နား
လည်ကြလား’

ကျွန်တော်တို့က လစာ
တော့ ဘယ်အဖြတ်ခံမှာလဲ။
အသားကုန်မောင်းတော့တာ
ပေါ့။ ညဘက်ထွက်တဲ့ ငှက်
တွေ၊ လင်းဆွဲတွေဆိုရင် တစ်
ကောင်မှ မလွှတ်ဘူး။ တစ်ခါ
တလေ အပြေးလျင်ပါတယ်
ဆိုတဲ့ ယုန်တွေတောင် ကား
ဘီးတွေအောက်မှာ ပြားချုပ်
ကုန်တာပဲ။ ရန်ကုန်ရောက်ရင်
ညွှန်ကြားတဲ့နေရာမှာ ကားကို
သွားထိုးပြီး အိမ်ပြန်အိပ်နေရုံ
ပဲ။ အချိန်တန်တော့ ‘ဆုတော်
ငွေ’က ရောက်လာတာပါပဲ။

ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ
ပြင်းပြတဲ့လျှို့ဝှက်ဆန္ဒတစ်ရပ်
ရှိနေတယ်။ ဆရာကျောက်နဲ့
ဆရာစောလုံတို့ဟာ ဘယ်လို
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေလဲ။ ရန်ကုန်က
ဘယ်ရပ်ကွက်မှာ နေကြသ
လဲ။ သူတို့ရဲ့ချမ်းသာကြွယ်ဝ
မှုဟာ ဘယ်အတိုင်းအတာ
အထိ ရှိနေသလဲဆိုတဲ့ မေး
ခွန်းတွေရဲ့အဖြေမှန်ကို ကျွန်
တော် သိချင်နေတယ်။

ဘယ်ဖြစ်နိုင် မှာလဲ။
ဖြစ်နိုင်တာတော့ ဒါတွေသိရ
ရုံနဲ့ ကျွန်တော် ဘာအကျိုးထူး
မှာလဲ။ ကျွန်တော် တွေးမိတာ
တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ရှင်ဘု
ရင်တစ်ပါးရဲ့ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲ

မှာရှိတဲ့ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တ
မြားတွေထဲမှာ မသန်ရှင်းတဲ့
နည်းလမ်းနဲ့ ရှာဖွေရယူထား
တဲ့ ဥစ္စာရတနာဆိုတာ ရှိ
တတ်တယ်။ အဲသည် ဥစ္စာ
ရတနာကို တကယ်ပိုင်ဆိုင်
သင့်တဲ့ ပိုင်ရှင်အစစ်ဟာ
ဆင်းရဲတဲ့ပြည်သူလူထုထဲက
ရိုးသားပြောင့်မတ် သမ္မာအာ
ဇီဝကျကျ အသက်မွေးကြတဲ့
အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကော
မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဆိုတဲ့
အတွေးပဲ။

အခုလည်းပဲ ဆရာ
ကျောက်၊ ဆရာစောလုံ ညီ
အစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ကြွယ်ဝတဲ့
ဥစ္စာနေဟာ ရေတွက်ခန့်မှန်ချီ
မလွယ်လှဘူး။ သူတို့ အဲ
သည့်ဥစ္စာနေတွေကို ပရဟိတ
တလုပ်ငန်းတွေမှာ ဘာတစ်ခု
မှ သုံးစွဲတာ မတွေ့ရဘူး။
သူတို့ဟာ ရှိတိစပီးယားရဲ့
နာမည်ကျော်ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်
ထဲက ငွေတိုးချေးစားတဲ့
ဂျူးကြီး ရှိုင်းလောက်လို ဘူ
ပိုင်ဆိုင်တဲ့ငွေ ပုံပေါ်မှာထိုင်ပြီး
ငွေတွေကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း
ရေတွက်ကြည့် နေမယ်။
ငွေဒင်္ဂါး၊ ရွှေဒင်္ဂါး တွေရဲ့
ချွင်ချွင်မြည်သံ ကို နား
အရသာခံပြီး ဝီတိစောနဲ့ နစ်
မျောနေမယ်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့
ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဟာ လူ
ဘောင် လောကအတွက်
ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ။
လူအများစုကို ပေယျာလကန်
ထားတဲ့ ဖြစ်မှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်
နေတော့မပေါ့။ ကျွန်တော်
အပျင်းပြေစဉ်းစားကြည့်တာ
ပါ။ ဆရာကျောက်တို့၊ ဆရာ
စောလုံတို့ထက် အပြုံးကြီးကြီး
ချမ်းသာတဲ့သူတွေ ပိုမိုစာ
နိုင်ခင်မှာ အောတိုးလို့။ အဲ

သည် သူဌေးသူကြွယ်တွေထဲ
 သာသနာတရားရှိရာ ပေးကမ်း
 ချီးမြှင့်ချင်တဲ့ တစ်ဦးတစ်
 ဆောက် ပေါ်ပေါက်လာရင်
 ဆောင် ဝမ်းသာစရာပါ။

‘ငါ့သူဌေးရဲ့တစ်ဝက်
 ခဲ ငါ ချမ်းသာချင်တယ်။
 အထလိုချမ်းသာခဲ့ရင် ငါတို့
 ချစ်သူတစ်ယောက်ကို တိုက်
 အိမ်တွေချည်းပဲ ငါ ဆောက်
 ပေးလိုက်ချင်တယ်’ လို့ တစ်
 ညမှာ အိမ်က မိန်းမနဲ့ အာလ
 ထာလွှာပပြောရင်း ကျွန်တော်
 ရင်ထဲက စေတနာအရင်းခံနဲ့
 နှင်ဟလိုက်တယ်။ မိန်းမက
 ခွတ်ထိုးခွက်လန်ရယ်ပါလေ
 တော။

‘တိုက်အိမ်ကိုယ်စီနဲ့ နေ
 နိုင်ကြပြီ ထားပါတော့။ ရွှေ
 ထောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်း
 ခေါင်ခေါင်ဘဝမှာ ဘယ်သူ
 ထောင်မှာလဲရှင်’ လို့ မိန်းမက
 ထောင်းသံသ့သ့နဲ့ မေးခွန်း
 ထုတ်လာပါတယ်။ ဟုတ်တာ
 ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ဝန်းကျင်က
 ဆင်းရဲသားတွေကို ဝင်ငွေ
 ထောင်းတဲ့အလုပ်အကိုင်တွေ
 နှံ့တီးပေးနိုင်မှ။ သူတို့ရဲ့လူ
 ဇာတိအတွက် မြင့်တက်လာ
 မှာ မဟုတ်လား။ ဆရာ
 ကျောက်တို့ ဆရာစောလူတို့
 ထာ လူအမြောက်အမြားရဲ့
 ထူးချွန်မှုအတွက် မြင့်တင်
 ထောင်ကြတာအမှန်ပဲ။ သူတို့
 နှာ ငွေကြေးအင်အား ကောင်း
 ထောင်းရှိကြတယ်။ တစ်ခုပဲ
 နှိုတယ်။ သူတို့ရဲ့ငွေတွေကို
 အလှူပယ်သုံးစွဲမယ်ဆိုရင်
 တော ဒီငွေတွေ ရရှိခဲ့တဲ့လမ်း
 ကောင်းအမှန်ကို နိုင်ငံတော်
 သိနိုင်အောင် ဖော်ပြနိုင်ကြရ
 ထိမ့်မယ်။ သူတို့မှာ အသည်
 ထို မြင်သာထင်သာဖော်ထုတ်

နိုင်တဲ့သတ္တိမျိုးကော ရှိကြရဲ့
 လား။

မိန်းမကို ကွေ့ကောက်
 ရှုပ်ထွေးတဲ့ငွေရေးကြေးရေး
 ကိစ္စတွေအကြောင်း ပြောပြ
 တော့ မိန်းမက ‘ရှေးတုန်းက
 မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသမှာ တစ်
 ပွဲစားအလုပ်နဲ့ ကြီးပွားချမ်း
 သာခဲ့တဲ့ တံငါသူဌေးကြီး
 တစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ ရွှေတို
 ဘုရားကို ရွှေတွေပိသွား
 လိုက်ပုံပြီး ရွှေချလျှော့ဒါနီး
 မယ်ဆိုပြီး ရန်ကုန်တက်လာ
 တော့ ရွှေတိုဘုရားကြီးကို
 ရှာမတွေ့တဲ့ သူ့သူပြန်သွား
 ရသတဲ့။ အကုသိုလ်တွေ မိမီး
 ပြီး ဘုရားကွယ်သွားတာလို့
 လူတွေက ပြောကြသတဲ့။
 ရှင်ကျေးဇူးရှင်သူဌေးကြီးတွေ
 ကကော သန့်သန့်ရှင်းရှင်း
 ချမ်းသာလာကြတာ ဟုတ်
 ကြရဲ့လား’ တဲ့။ မိန်းမက
 အဖြေရကျပ်တဲ့မေးခွန်းကို
 မေးပြန်တယ်။

‘ဒါတော့ ငါ မပြောနိုင်
 ဘူး။ သူတို့မှာ စီးပွားရေး
 လုပ်ငန်းတွေက အများကြီး။
 စက်မှုဇုန်တစ်ခုမှာရှိတဲ့ အရက်
 ချက်စက်ရုံကြီးကို အကုသိုလ်
 စက်ရုံကြီးလို့ မင်းက ပြော
 ချင်ပြောမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ
 က အစိုးရကို အမြတ်ခွန်မှန်
 မှန်ဆောင်ထားတဲ့ တရားဝင်
 လုပ်ငန်းကြီး ဖြစ်နေတယ်’

‘ရှင်ကားနဲ့ အရက်သယ်
 တဲ့အခါသယ်တော့ ရှင်လည်း
 အကုသိုလ် မလွတ်ဘူး’ လို့
 မိန်းမက ပြောတဲ့အခါ ကျွန်
 တော် မချေပနိုင်ဘူး။ ဆင်ခြေ
 ကန်စရာ စကား ရှာမတွေ့
 ဘူး။

မိန်းမနဲ့စကားပြောကြ
 ရင်း လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်

သွားခဲ့ပြီး သုံးရက်လောက်
 ကြာတော့ ကျွန်တော် ဘဝ
 ပြောင်းသွားခဲ့တာပါပဲ။
 အလင်းထဲကနေ အမှောင်ထဲ
 ကို ရုတ်ခြည်းကျရောက်သွား
 ခဲ့တာ။ အမှောင်ထဲမှာ ရုန်း
 ရင်းကန်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော်
 အလင်းထဲကို ပြန်ရောက်လာ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
 ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပိုက်မှာ မှောင်
 ခြည်ငွေတွေ ထူထူထဲထဲ
 ယှက်သန်းနေတယ်။ မှောင်
 ခြည်ငွေတွေထဲမှာ ကျွန်တော်
 ဟာ ပေါ့ပေါ့လွင့်လွင့် လွင့်မျော
 ခွင့်ရနေတယ်။ စိတ်ဆန္ဒက
 တောင်းဆိုလိုက်တာနဲ့ ကျွန်
 တော်ဟာ လျှပ်ပြက်တဲ့အဟုန်
 မျိုးနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်
 တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးခဲ့တဲ့
 ဆရာကျောက်ရဲ့ သိန်းပေါင်း
 သောင်းချီတန်တဲ့ တိုက်အိမ်
 ကြီးဆီ ရောက်သွားပါပေကော။
 တိုက်အိမ်ကြီးက ဧရာမ သုံး
 ထပ်တိုက်အိမ်ကြီး။ ကာထား
 တဲ့ ခြံစည်းရိုးအုတ်တံတိုင်း
 ကလည်း အမြင့်ကြီး။ အုတ်
 တံတိုင်းဒုကလည်း ငါးပေ
 လောက်တောင် ထူမလားဘဲ။

ကျွန်တော် ရောက်သွား
 တာက ညဦးပိုင်းအချိန်တစ်
 ချိန်ပဲ။ ညဘက်မှာ သံကြိုး
 ဖြေပေးထားတဲ့ ဒီဘာမင်အင်း
 ခွေးကြီးသုံးကောင်ကလည်း
 ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ကြဘူး။
 ခွေးတွေဟာ အမှောင်ထဲမှာ
 မြင် နိုင် ကြတယ်ဆို ပေမဲ့
 ကျွန်တော့်ကို လွှမ်းခြုံထားတဲ့
 အမှောင်က အရမ်းသိပ်သည်း
 တယ်လေ။ လေဆာရောင်
 ခြည်တောင် ဖောက်နိုင်မယ်
 မထင်ဘူး။

ဆရာကျောက်တို့
 မိသားစု ညစာစားချိန်ပါ

လား။ (အလို)ဆရာစောလူ
 တို့ မိသားစုလည်း ထမင်း
 ပိုင်းမှာ ရောက်နေကြတာကိုး။

‘ကားမှောက်ပြီး ဒရိုင်
 ဘာ ပွဲချင်းပြီးသေသွားတာ
 က ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ ငါ
 လိုက်ထရပ်ကား စုတ်ပြတ်
 သွားတာလည်း အရေးမကြီး
 ဘူး။ သိန်းနှစ်ထောင်လောက်
 တန်တဲ့ ငါ့ကုန်ပစ္စည်းတွေ
 ပြန်ရရှိက အဓိကပဲ။ ဒရိုင်
 ဘာမယား မုဆိုးမအတွက်
 တော့ ကရုဏာကြေး နှစ်
 သိန်းလောက် ပို့ပေးလိုက်
 မယ်။ သေသွားတဲ့ ဒရိုင်ဘာ
 ကောင်ကလေးက ငွေမက်ပုံ
 ပဲ။ ရန်ကုန်ကို အချိန်မီရောက်
 ရင် ငွေတစ်သိန်း မုန့်ဖိုးပေး
 မယ်ဆိုတာ သိနေတော့ မိုင်
 ကုန်နင်းတော့တာပေါ့။ လိုက်
 ထရပ်ကားဆိုတာက အမြန်
 မောင်းရင် ကျွမ်းပြန်သွား
 တတ်တယ်လေ။ ဒီကောင်
 ကိုယ့်အသက်ကိုယ်လည်းမနု
 မြော ငါ့ကိုလည်း သောက်
 လုပ်ရုံပဲအောင် ပြဿနာရှာ
 သွားသေးတယ်။ ခွေးကောင်
 ပွဲချင်းပြီးသေတာတောင်
 နည်းသေးတယ်’

သည်စကားကို ပြော
 လိုက်တာက ဆရာကျောက်
 ဆိုတဲ့ မျက်ခွက်ပြဲပြဲနဲ့ လူကြီး
 ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။
 ကြည့်စမ်း ကျွန်တော်မှာ သေ
 ပြီးတာတောင် အဆဲခံနေရ
 တယ်။ သူ့မျက်ခွက်ပြဲပြဲကြီး
 ကို ပြေးပြီး ဖောင့်နဲ့ ပေါက်
 ချင်လိုက်တာ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး
 လေ။ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး
 ဆိုတာ အားလုံးသိကြပါ
 တယ်။

ကျွန်းနီ

‘ရောက်တော့မယ်ဗျ။
ရှေ့မှာမြောင်းပေါင်ထင်တယ်။
ရေးရေးမြင်နေရပြီ’

ရေးရေး မြင်သည့်
မြောင်းပေါင်ရောက်အောင်
တော်တော် မောင်းလိုက်
ရသည်။ ဟုတ်ပဲ။ ဓာတ်ဆီ
ဆိုင်လေးတွေ၊ အအေးဆိုင်
လေးတွေ၊ ကွမ်းယာဆိုင်လေး
တွေနှင့် စည်စည်ကားကား
ဖြစ်လို့။ ထော်လာဂျီတွေ၊
ဆိုင်ကယ်တွေ ရပ်ထားတာ
လည်း မနည်း။

ဆူဖြူကုန်းရွာကို လက်
ညှိုးထိုးပြလိမ့်မဟဲ့။ သူတို့
လက်ညှိုးညွှန်ရာ ကြည့်လိုက်
တော့ ဟိုးအဝေးမှာ ရွာရေး
ညိုညိုကိုပဲ မြင်ရသည်။

‘ကားသွားလို့ ရပါ
မလား ညီလေးရေး...’

‘ရပါတယ်။ ဒီလိုပဲ
ထော်လာဂျီတွေ သွားနေကြ
တာပဲ။ ကားလေးတွေလည်း
သွားပါတယ်’

ကွမ်းယာရောင်းသည့်
ကောင်လေးက မော့တောင်
မကြည့်။ ကွမ်းအယာမပျက်
ဖြေသည်။ ကိုကြီးကျော် ရွာ
ဘက် လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း
သက်ပြင်းချနေ၏။

‘ကိုကြီးကျော် ဖြည်း
ဖြည်းနော်၊ လမ်းကမူတွေက
ကားနဲ့ မလွတ်ချင်ဘူး’

‘ကမူတွေက အရေး
မကြီးဘူး မောင်မောင်တင်
ရေ၊ ငါ့ကားလေး ထော်လာ
ဂျီနဲ့ ပွတ်မှာ ကြောက်နေရ
တယ်’

ထော်လာဂျီတွေနှင့်
ရှောင်တိုင်း ကားကို လမ်း
ဘေး အများကြီး ဆွဲ ဆွဲချနေ
သော ကိုကြီးကျော်ကို ကြည့်
ပြီး မောင်မောင်တင် ရယ်ချင်

နောက်က
ကောင်က
ကျပ်ကို
ဓားနဲ့ဝင်ပိုင်းတာ
ဒီကောင်က
ဗိုလ်နဲ့တူတယ်
သူတို့
ဆာမူရိုင်း
ဓားသိုင်းဟာ
ကျပ်တို့
ဗမာရှစ်ကွက်
သိုင်းကို
ဘယ်မီမလဲ
ရှေ့တစ်လှမ်း
တက်ပြီး
ငဲ့ရှောင်လိုက်တော့
သူ့ဓားက
ကျပ်ခေါင်း
ပေါ်ကနေ ဦးခနဲ
ဖြတ်သွားတာ
ဆံပင်တွေတောင်
လေဟပ်သွားတယ်

နေသည်။ ဖြည်းဖြည်း
မောင်းရင်း မောင်းရင်း ရွာ
အခင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
မြင်ရပြီ။ အံ့မယ်... သွပ်မိုး
နံ့ကပ်တိုက်ကလေးတွေ
မနည်းပါလား။

‘တို့ တွေ့ရမယ့်သူက
ဘယ်သူ... မောင်မောင်တင်’
‘ကိုမောင်မောင်တင်
တဲ့ဗျ။ ဘယ်... မေ့လိမ့်မလဲ၊
ကျွန်တော့်နဲ့ နာမည်တူဥစ္စာ’
‘အေး... ဟုတ်သား
ပဲ’

ရွာအဝင်လမ်းက
ကျောက်စရစ်လမ်းထက်
ကောင်းနေပြန်၏။ ကိုကြီး

ကျော် လေကလေး ချွန်နေ
ပြန်ပြီ။

ကိုမောင်မောင်တင်
ဆိုသူက ကိုကြီးကျော်နှင့်
ရွယ်တူလောက် အသက် သုံး
ဆယ်ဝန်းကျင်ပဲ ရှိဦးမည်။
တိရုပ်နှင့် သရီးကွာတာ
ဘောင်းဘီနှင့်။ သူတို့ မှန်းဆ
ထားသလို တောသူ တောင်
သား ရိုးရိုးအအုပ် မပေါက်။
အိမ်ကလည်း သွပ်မိုးနံ့ကပ်။
သိပ်ဆင်းဆင်း ရဲရဲထဲက
ဟုတ်ဟန်မတူ။

ကျွန်တော် မောင်မောင်
တင်ပါတဲ့။ လက်ကိုင်ဖုန်း
လေး တဆဆနှင့် သူတို့ကို
ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

‘ကိုမောင်မောင်တင်
ရေ...ဟောဒါ ဦးကျော်မျိုး
ထွန်းတဲ့။ (...)ဂျာနယ်က
အယ်ဒီတာပါ။ ကျွန်တော်က
ဒီနယ်မြေခံ သတင်းထောက်
မောင်မောင်တင်ပါ။ မှတ်မိ
လွယ်မှာပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ နာမည်
တူပဲလေ’

ကိုမောင်မောင်တင်က
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို
လက် ဆွဲ နှုတ် ဆက် ၏။
ဦးကျော်မျိုးထွန်း ကမ်းပေး
သည့် လိပ်စာကတ်ပြားကို
လည်း သေသေချာချာ ဖတ်
ကြည့်နေသည်။

‘(...)ဂျာနယ်ဆို’

‘ဪ... ဒါက
ကျွန်တော့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
ခွဲ ကတ်လေးပါ။ ဂျာနယ်နဲ့
ဖုန်းနံပါတ် အတူတူပါပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ထိုင်ကြပါ
ခင်ဗျာ။ လာရင်းကိစ္စကို
လည်း အစိန်ရှိပါဦး’

‘ဂျာနယ်သမားတွေ
လာပြီဆိုမှတော့ ကိုမောင်

မောင်တင်တို့ မျိုးနွယ်စုနဲ့
နာမည်ကျော် ‘ဂျယ်ဇာ’ ကိစ္စ
ပဲပေါ့ဗျာ။ သတင်းကြား
ကတည်းက လာချင်နေတာ။
နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေဘယ်
လုံးပန်းနေရတာနဲ့ အချိန်တွေ
ကြာသွားတာ’

ကိုကြီးကျော်က ခြောက်
လည်းပြော၊ လက်ထဲထဲ
ဘင်ဆင်စီးကရက်ဘူးလေးကို
လည်း ကမ်းပေးလိုက်သေး
၏။

ကိုမောင်မောင်တင်က
လက်ကပြသည်။ စားပွဲပေါ်
မှာ အသင့်ရှိနေသည့် ကွမ်း
တစ်ယာ ပါးစပ်ထဲထည့်
ရင်း...

‘ကျွန်တော်က ကွမ်း
သမားဗျ’

မောင်မောင်တင်ထို့
လည်း ကွမ်းယာထုပ် ကမ်း
ပေးလိုက်သေးသည်။
မောင်မောင်တင်က လက်ထဲ
က ကွမ်းယာထုပ် မြှောက်ပြ
လိုက်တော့ သုံးဦးသား ပြိုင်
တူ ရယ်မောမိကြ၏။

□

J။

အပြန်ခရီးမှာတော့
အလာတုန်းကလောက် အာရုံ
စိုက်စရာ မလိုတော့။ နှစ်
ယောက်သား စကားစမြည်
ပြောရင်း ဖြည်းဖြည်းမောင်း
ပြန်ခဲ့ကြသည်။

‘ခင်ဗျားကလည်း
သူတို့ ဓားရာဇဝင် ဇာတ်နဲ့
ခင်းနေတာ စိတ်ဝင်စားဟန်
လေးတော့ ပြဉ်းမှပေါ့။ ကျွန်
တော်ပဲ ပြောသမျှ လိုက်ရော
လိုက်မှတ်နေရတာ’

‘သူတို့ ဓားရာဇဝင်
ငါမှ စိတ်မဝင်စားတာပဲ။
ဓားမြင်လိုက်ကတည်းက ငါ

စိတ်ဓာတ်ကျသွားပြီ။ ငါ
ထင်ထားသလိုမှ မဟုတ်ဘဲ’
‘ဓားက အတုကြီးလား
ဗျ’
‘အတု တော့ လည်း
မဟုတ်ဘူးကွ။ တကယ့်
ဂျပ်လက်ထဲက ရလာတဲ့ဓား
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဈေး
ကောင်းရမယ့် ဓားမျိုးတော့
မဟုတ်ဘူး’
‘အင်း...ဒါကတော့
ခင်ဗျား ကျွမ်းကျင်တဲ့
ဘာသာရပ်ပဲလေ’
လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်
ထားတော့ ဓားသောက်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်မှာ သူတို့ နားကြ
သည်။
‘သီးသန့်ခန်း ယူလိုက်
ဟေ့၊ သောက်ရင်းဓားရင်း
ပေါ့။ မင်းကို ငါ အေးအေး
ဆေးဆေး ပြစရာတွေ ရှိ
တယ်’
ကို ကြီး ကျော် က
TOILET ခန်းသက် လျှောက်
သွား၏။
မှာထားသည့် ဘီယာ
နှင့် အမြည်းတွေစုံတော့
ထိုကြီးကျော်သည် သူ့
အတက်ချီကုတ်ထဲက ကက်
စာလောက်စာအုပ်ကို ဆွဲထုတ်
ထိုက်၏။
‘ခန်းဆီးလေး ဆွဲပိတ်
ထိုက်ဟေ့ မောင်မောင်တင်’
မောင်မောင်တင် က
ခန်းဆီးကို လုံအောင် ဆွဲပိတ်
ပြီး ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဘီယာတွေ
လောင်းထည့်၏။ ကိုကြီး
ဆွတ်က စာအုပ်ကို လှန်လှော
နေသည်။
‘မောင်မောင်တင်ရေ
ဟောဒီမှာ လာကြည့်စမ်း’
စာအုပ်ထဲမှာ ဓားပုံစံ
အမျိုးမျိုး၊ လှလိုက်သည့်

ဓားတွေ။
‘အဲဒါ ဂျပန်ဓားတွေ
လား ကိုကြီးကျော်’
‘အေးကွ။ ဟောဒီ ဓား
ဟာ ဆာမူရိုင်း ဓားတစ်မျိုးပဲ။
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက
ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်ရဲ့
ဓား။ ခု...ဒေါ်လာ 2290
ဈေးခေါ်ထားတယ်’
‘ဟာ...မြန်မာငွေ ၂၂
သိန်းကျော်ပေါ့’
ကိုကြီးကျော်က ခေါင်း
လေး တညိတ်ညိတ်ဖြင့်
ဘီယာကို ဖျဉ်းပြီး သောက်
နေ၏။ မျက်လုံးပြူးနေသည့်
မောင်မောင်တင်ကို မျက်စိ
လေး မှေးပြီး အရသာခံကြည့်
နေ၏။ နောက်ထပ် ဓားတစ်
လက်ကို လက်ညှိုးထောက်
ပြီး...
‘ဒါက ဝါကီစာရီဓား
ရှည်တဲ့။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်
တုန်းက ဂျပန်စစ်သား တစ်
ယောက် ကိုင်ခဲ့တာ။ အရှည်
၂၁ လက်မ၊ သစ်သား ဓား
အိမ်၊ ဓားသွား ၁၅ လက်မ၊
ဓားရိုး ၆ လက်မ။ အနာအဆာ
ပါတော့ 423 ဒေါ်လာဈေး
ခေါ်ထားတယ်။ ဒါ...ဈေး
ကွက်မှာ ဈေးအနည်းဆုံးဓား
ပဲ’
ကို ကြီး ကျော် က
အသားဖတ်ကို တူဖြင့် ညှပ်
ယူ ဝါးရင်း...
‘ဒုတိယကမ္ဘာစစ်
တုန်းက ဂျပန်စစ်တပ်သုံးတဲ့
ဓားတွေက ခုခါ ဈေးကောင်း
တွေ ရနေကြတယ်။ ဓားရဲ့
ရာဇဝင်၊ ဓားရဲ့ အဆင့်
အတန်း၊ ဓားရဲ့ ကွာလတီ၊
ဓားရဲ့ အနာအဆာ ကင်းတဲ့
အပေါ် မူတည်ပြီး ဈေးကွာ
သွားတာပေါ့’

‘အံ့ဩပါဗျာ။ ခင်ဗျားမို့
ရှာရှာဈေး’
‘ဟ... ဒါ ငါ့စီးပွား
ရေးကိုးကွ’
ကိုကြီးကျော်က ဘီယာ
ကို မော့ချလိုက်၏။ မောင်
မောင်တင်က ထပ်ဖြည့်ပေး
သည်။
‘ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်
တော့ ဂျပန်ဓားတွေကို စက်ရုံ
တွေက ထုတ်တာ။ အများဆုံး
က ‘ရှင်ဂန်တိုဓား’တွေပဲ။
အစောပိုင်း Traditional ဓား
တွေက ဈေးပိုရတယ်။ ရှင်ဂန်
တို ဓားအိမ်တွေက သတ္တုစပ်
နဲ့ လုပ်တာ များတယ်။
Leatherနဲ့လည်း လုပ်တယ်။
ဓားရိုးကို ကြေးနီ သို့မဟုတ်
ကြေးဝါနဲ့လုပ်တယ်။ ပလက်
တီနမ် အနှောင့်နဲ့ အနှောင့်မှာ
Tassel လို့ခေါ်တဲ့ ပန်းပွား
လည်း ပါမယ်။ ဓားကိုယ်
ထည်မှာ ဆီးရီရယ်လ် နံပါတ်
လည်း ပါမယ်ဆိုရင် ဈေး
အကောင်းဆုံးပဲ’
‘ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ခဲ့
တဲ့ ဆူးဖြူကုန်းက ဓားက
သစ်သားဓားရိုးကြီးနဲ့ဗျ’
‘အေး...နောက်ပိုင်း
ပေါပေါလောလော ထုတ်တွေ
က သစ်သားဓားရိုးတွေ ဖြစ်
ကုန်တယ်။ ဂျပန်စက်ရုံထုတ်
လည်း မဟုတ်တော့ဘူး။
သူတို့ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နိုင်ငံ
တွေမှာ ဆင့်ပွားထုတ်လုပ်
တာ။ ရှင်ဂန်တို အမည်ခံပေါ့
ကွာ’
‘ဒါဆို...မြန်မာနိုင်ငံ
စစ်မြေပြင်က ဂျပန်ဓားတွေ
က သိပ်မဟုတ်ဘူးပေါ့’
‘အင်း...အတိအကျ
တော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့။
ဂျပန်ရေတပ်က ပိုင်တဲ့ ဓား

တွေက ပိုအဆင့်မြင့်တယ်။
သူတို့ ရှင်ဂန်တို မဟုတ်ဘူး။
ရှင်ဂန်တိုဓားလို့ ခေါ်တယ်။
Stainless Steel နဲ့ လုပ်ပေး
ရတယ်။ ဓားရိုးအနှောင့်က
ပန်းပွားအရောင်ကို ကြည့်ပြီး
ရာထူးအဆင့် ခွဲခြားထား
တယ်။ အပြာရောင်က ဗိုလ်နဲ့
ဗိုလ်ကြီး။ အနီရောင်ဆိုရင်
ဗိုလ်မှူးနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး။
ရွှေရောင်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ
ပဲ တပ်ခွင့်ရှိတယ်’
‘ဪ...ဒီလိုလား’
မောင်မောင်တင်ခမျာ
ဘီယာခွက်ကိုပဲ မကိုင်နိုင်။
အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩနေတော့
၏။
‘ကျူဂန်တိုဓား ဆိုတာ
လည်း ရှိသေးသကွ။ ဒုတိယ
ကမ္ဘာစစ် မတိုင်ခင် ရုရှား-
ဂျပန်စစ်ပွဲမှာ ဂျပန်တွေ ကိုင်
ခဲ့တဲ့ဓား။ ဈေးကောင်း အရ
ဆုံးပဲ။ ပိုပြီးလည်း ရှေးကျ
တယ်။ ရုရှားကို စစ်နိုင်ခဲ့တာ
ဆိုတော့ သမိုင်းတန်ဖိုးလည်း
မြင့်ပေတာကိုး’
‘အဲဒီ လက်လှမ်းမမီ
တာတွေ ထားပါဗျာ။ ဒီနေ့
ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ခဲ့တဲ့
ဆူးဖြူကုန်းဓားက ဘယ်
လောက် တန်ဖိုး မှန်းတုံး’
‘အင်း...သူတို့ မိသား
စုအတွက်တော့ သမိုင်းတန်ဖိုး
ကြီးချင် ကြီးမှာပေါ့ကွာ။
ဓားအိမ်လည်း မပါတော့ဘူး
ဆိုတော့ ဒေါ်လာ ၂၀၀၊
ကြိုက်သူတွေမှ ဆွဲမှာ။ ငါ့
ဈေးဖြတ်ခိုင်းရင် မြန်မာငွေ
၅ သောင်းပဲ ပေးနိုင်မယ်။
သူတို့ အခြေအနေကလည်း
အဲလောက်နဲ့ ရောင်းမယ့်ပုံ
မပေါက်ဘူး’
‘ဒါဆို ဒီနေ့ ကျွန်တော်

တို့ ခရီးစဉ်က အစွဲပြုသွား
တာပေါ့’

‘ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ။ မင်း
မေးခဲ့ မြန်းခဲ့တာလေးတွေ
ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်လှအောင်
ရေးပြီး ငါ့ဘော်ဒါကြီး ကျာ
နယ်ပို့လိုက်ပေါ့။ မင်းသာ
ဇာတ်ညွှန်း ရေးတတ်ရင် မိဒီ
ယို ရိုက်လို့ရသကွ။ ဟား...
ဟား...’

သူတို့ရယ်သံ ဘယ်
လောက် ကျယ်သွားသည်
မသိ။ စားပွဲထိုးလေးပင်
ခန်းဆီးကို လာလှုပ်ကြည့်
လေ၏။

၃။

ယနေ့ ဆူးဖြူကုန်း
သည် လမ်းမကြီးတွေ၊ လမ်း
သွယ်လေးတွေ၊ ရေသွင်းတူး
မြောင်းတွေနှင့် မနီးမဝေးမှာ
စိုပြည်နေသော်လည်း ထော်
လာဂျီတွေ တဖုန်းဖုန်း၊ ဆိုင်
ကယ်တွေ တထုန်းထုန်းနှင့်
စည်ကားနေသော်လည်း၊
လက်ကိုင်ဖုန်းလေးတွေ ကိုယ်
စီနှင့် ဟန်ကျနေသော်လည်း
ဟိုးတုန်းက ဆူးဖြူကုန်းသည်
လွတ်လပ်ရေးရပြီး သည်
ဘက်ပိုင်းအထိ ပစ္စန္ဒရစ်
အရပ်သာဖြစ်၏။ သွားရေး
လာရေး ခက်ခဲ။ ဝေးလံ
သီခေါင်ချောင်ကျ။ လူသိ
နည်းလှသည့် ကျွတ်တီးကုန်း
ရွာကလေးသာ ဖြစ်လေ
သည်။

မည်မျှ ချောင်ကျ
သနည်း ဟူမူ ဒုတိယကမ္ဘာ
စစ်ကြီး ဖြစ်တာလည်း သူတို့
မသိလိုက်ကြ။ ဂျပန်တွေ
ဝင်လာတာလည်း ကောင်း
ကောင်း မသိလိုက်ကြ။
တကယ့် သီးခြားကမ္ဘာလေး

သဖွယ် ဖြစ်နေလေ၏။

ဂျပန်ခေတ်တစ်ခေတ်
လုံးလည်း သည်သူကြီးပါပဲ။
ဂျပန်တော်လှန်ရေးလုပ်မှပဲ
ဖျတ်ခနဲ မျက်စိကျယ်သွားကြ
သည်။ ရွာထဲက လူငယ်
တချို့ တော်လှန်ရေးထဲ
ပါသွားကြသည်။

စစ်လမ်းကြောင်း မကျ
ပါဘဲ ဂျပန်တပ်ဖျက်တချို့
ဆုတ်ရင်း ပြေးရင်း မျက်စိ
လည် လမ်းမှား ရွာအနား
ကပ်လာသည်။ ရွာထဲကိုတော့
မဝင်ကြပါ။ ရွာနှင့် အလှမ်း
ဝေးဝေး တောစပ်မှာပဲ တပ်ချ
နေသလိုလို ပြောကြသည်။
တပ်လို့လည်း မခေါ်သာ။
ဂျပန်စစ်သား လေး၊ ငါး၊
ဆယ် ယောက်လောက်ပဲ
ရှိမည်ဟု ပြောကြသည်။

လေး၊ ငါး၊ ဆယ်
ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါစေဦး။ သင်း
တို့က လက်နက်တွေနှင့်။
ရွာကို အနိုင်ကျင့်လာလျှင်
မခက်ပါလား။ သူကြီးလည်း
ကိုယ့်ရွာအတွက် ကာကွယ်
ရေး လုပ်ရတော့၏။ ရွာစည်း
ရိုး လုံအောင်ကာ၊ အရွယ်
ကောင်း ယောက်ျားတွေ
စုစည်းပြီး နေ့ည ကင်းစောင့်
ကြရသည်။ တုတ်၊ ဓား
အသင့်ကိုင်ပြီး သတိနှင့်
နေခိုင်းထားရသည်။

သည်ကြားထဲ ‘ငထွန်း’
ဆိုသည့်ကောင်က တစ်မှောင်။
သွေးကောင်းသလိုလို၊ သိုင်း
တတ်သလိုလိုနှင့် ရွာထဲမှာ
လူ မိုက်လူ ပီနေသည်။
တော်လှန်ရေးထဲလည်း လိုက်

မသွား။ ရွာကင်းမှာလည်း
အင်တင်တင်။ အသောက်
အစားလေးနှင့် ဟိုအိမ်သည်
အိမ် ကူးနေသည်။ သိပ်မူး
လာလျှင် ‘ငထွန်းရှိရင် ဒီရွာ
ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး’ဟု
အာလေးလျှာလေးဖြင့် အော်
နေတတ်သေး။

တစ်ခုသော ညနေခင်း
မှာ ရွာပြင်တောစပ်ဘက်ဆီမှ
သေနတ်သံသဲ့သဲ့ ကြားရ
သည်။ ဂျပန်တပ်တွေပဲ
ဆုတ်လာသလား၊ တိုက်ပွဲပဲ
ဖြစ်နေပြီလား။ သစ်ပင်ပေါ်
တက်ကြည့်သည့် ရွာသား
တစ်ယောက်က ဂျပန်စစ်သား
တွေ ရွာဘက် လာနေသလိုလို
ထင်ရသတဲ့။

တစ်ရွာလုံး ထိတ်ထိတ်
ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြ၏။
သူကြီးလည်း မောင်းကို
တိုးတိုး ထုရလေ၏။ မိန်းမ
နှင့် ကလေးတွေ၊ သက်ကြီး
ရွယ်အိုတွေ လုံခြုံမည်ထင်ရ
သည့် နေရာပို့။ ယောက်ျား
တွေက တုတ်၊ ဓား ကိုင်ပြီး
စောင့်ကြပ်ကြ။ အရေးထဲ
ငထွန်းက ပျောက်နေသည်။
သူကြီးလည်း တောက်
တခေါက်ခေါက်။ ‘ခွေးမ
သား ဘယ်နေရာ မူးပြီး
မှောက်နေပြီလဲ’ဟု ဆဲလေ
၏။

‘သူကြီး လူတစ်ယောက်
ရွာဘက် လာနေတယ်ဗျ’
သစ်ပင်ပေါ်မှ ကင်း
သမားက လှမ်းအော်ပြော
သည်။

‘ဟေ...တစ်ယောက်
တည်းလား၊ အုပ်စုလိုက်
လား။ ဂျပန်တွေလား
သေသေချာချာ ကြည့်ဟဲ့’
အားလုံး တုတ်စားဆွဲပြီး

သူကြီးများ ဝိုင်းလာကြသည်။
‘ရ...မြင်နေရတာ
တော့ တစ်ယောက်တည်းဗျာ
ရွာဘက်ကို လာနေတာ
ဟာ...ကြည့်ရတာ ငထွန်း
တူသလိုလို။ ဟုတ်တယ်
သူကြီးရေ၊ ငထွန်းမှ ငထွန်း
အစစ်ပဲ။ လက်ထဲမှာ ဓား
တစ်ဖက်၊ အထုပ်တစ်ဖက်၊
ရွာထိပ် တံခါးဘက် ဦးတည်
ပြီး လာနေတာ’

သစ်ပင်ပေါ်က ထင်
သမား စကားမဆုံးသေး
ရွာသားတွေ ရွာထိပ် တံခါး
ဘက် ပြေးကြလေ၏။

ဝင် လူ ဆဲနေသည့်
လောကဓာတ်ကို အနီရောင်
ခြယ်၏။ ကောင်းကင်အနီ
မြေပြင်အနီ။ တစ်လောကထဲ
နီနေသည့် အထဲမှာ ငထွန်း
အနီရဲဆုံး ဖြစ်နေလေ၏။

ငထွန်း တစ်ကိုယ်ထဲ
သွေးသံရဲရဲ ဖြစ်နေသည်။
ညာလက်မှာ ကိုင်ထားသည့်
ဓားရှည်ကြီးမှာ သွေးစေးတွေ
ခြောက်ကပ်လို့။ ဘယ်ဘက်
မှာ ကိုင်ထားသည့် အဝတ်
ထုပ်မှာလည်း သွေးတွေ
စိုအိပြီး တစ်စက် တစ်စက်
ထွက်ကျနေသည်။

‘ဟာ...ငထွန်း ဘာဖြစ်
လာတာတုံး’

သူကြီးက မျက်ကလေး
ဆန်ပျာ လှမ်းမေးသည်။ ကျွန်
သည့် ရွာသားတွေလည်း
မျက်လုံး အဝိုင်းသားဖြင့်
ကြည့်နေကြသည်။

ငထွန်းက ဘာမှ
မပြော။ သူကြီးရှေ့ ရောက်
အောင် လျှောက်လာပြီး
လက်ထဲက အဝတ်ထုပ်ထဲ
ဖြေချလိုက်၏။ လူခေါင်

မြတ်ကြီးက သူကြီး ခြေထောက်အနား ဘုတ်ခနဲ ထွာသွား၏။

‘မြတ်စွာဘုရား...’

သူကြီး အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် နောက်သုံး၊ လေးလှမ်း ဆုတ်သွားသည်။ ရွာသားတွေလည်း ရှိသွားလေ၏။

‘ရွာကို ဒုက္ခပေးမယ့် ဂျမန့်ဗိုလ်ရဲ့ခေါင်း...ကျုပ် မြတ်လာခဲ့တာ။ ဟောဒီမှာ သူ့ဓား’

ငထွန်း လက်ထဲက ဓားထိုး ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။ သူကြီးရော ရွာသားတွေပါ နောက်တစ်လှမ်း ထပ်ဆုတ်သွားကြပြန်၏။

‘ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ အဲဒါ ကျုပ်မြင်ဖူးတဲ့ ဂျမန့်ဗိုလ်ရဲ့ ခေါင်းပဲ’

ရွာသားတစ်ယောက် ရွှေတိုးလာကာ ခေါင်းပြတ်ထိုး ထိုးချကာကြည့်ပြီး ထောက်ခံချက် ပေးလေ၏။

‘အေးပါကွာ၊ အဲဒီခေါင်းပြတ်ကြီး ရွာထဲ ဓာတ်ပေးပါနဲ့တော့။ သုသာန်သွားဖြုတ်လိုက်ကြဟေ့။ မောင်ထွန်းရေ ရေရိုးချိုး ကိုယ်လက်သန်စင်ပြီး ငါ့အိမ်လာခဲ့ကွာ။ ရွာလူကြီးတွေနဲ့ ဖြောင့် ဆိုကြတာပေါ့’

ဪ...သူကြီး... သူကြီး၊ တစ်သက်လုံး ငထွန်းခေါ်လာတာ ချက်ချင်း မောင်ထွန်းရေ ဘာတွေ ဖြစ်သွားတော့ ငထွန်း အားရပါးရ ပြုံးလိုက်လေ၏။

□

သူကြီးအိမ်မှာ ဇာတ်လမ်းပမာ နားဆင်လိုကြသူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေ

သည်။ စားပွဲထိပ်မှာ သူကြီးက ထိုင်ပြီး ဘေးကပ်လျက်မှာ ထိုင်နေသူက ငထွန်း။ ဂျမန့် ဗိုလ်၏ ဓားရှည်ကြီးက စားပွဲပေါ်မှာ ဝင်းဝင်းတောက်လို့။

‘ကဲ... မောင်ထွန်းရေ အဖြစ်အပျက် ပြောပါဦးကွဲ့’

ငထွန်းသည် တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်မြင်ချက်ပေးနေသောရွာသားတွေလည်း ရှိခနဲ ငြိမ်ကျသွားလေ၏။

‘အဟမ်း... သူကြီးက ရွာသားတွေ ဘယ်မှ မသွားကြနဲ့လို့ ပြောထားပေမဲ့ ကျုပ်သူကြီးစကား နားမထောင်သလို ဖြစ်သွားတယ်ဗျာ။ ငပုတွေ အင်အား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။ ဘယ်နေရာမှာ တပ်စွဲထားတာလဲ။ ရွာကို ဒုက္ခပေးနိုင်မလား။ ကျုပ် သိချင်လို့ အရဲစွန့်ပြီး သွားထောက်လှမ်းတာ...’

ငထွန်းက ရှေ့မှာ ချထားသော ရေခွေးကြမ်းကို မော့သောက်လိုက်သေး၏။ သူကြီးက ရေခွေးကြမ်းထပ်ဖြည့်ပေးသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ သေနတ်သံကြားလိုက်မှာပေါ့။ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ငပုတွေ တပ်ဖျက်သွားတယ်နဲ့ တူတယ်။ တကွတပြား ပြေးကြပဲ့ပဲ။ ကျုပ်ရောက်နေတဲ့ ထန်းတောစပ်က ခင်တန်းထဲ ငပုနှစ်ကောင် တိုးဝင်လာတာ။ ကျုပ်ဆီ တည့်တည့်ကြီးကို လာနေတာ’

ငထွန်းက ရေခွေးကြမ်းသောက်ပြန်၏။ သူကြီး

လည်း ထပ်ဖြည့်ပေးရပြန်လေ၏။

‘ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက်နဲ့ လာနေတဲ့ ရှေ့ကကောင်ရဲ့ ကုပ်ဆက်ကို ကျုပ် ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ ရိုက်ထည့်လိုက်တာဦးနှောက်တွေတောင် စဉ်ထွက်သွားတယ် ထင်တာပဲ’

ပရိသတ်လည်း ဟင်ခနဲ ဟာခနဲဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ဖျာပေါ်မှာ ထိုင်နေကြရတော့ ငထွန်းကို မော့သာ ကြည့်နေကြရ၏။ ဇက်ညောင်းလို့

ညောင်းမှန်းပင် မသိကြ။ ‘နောက်ကကောင်က ကျုပ်ကို ဓားနှံဝင်ပိုင်းတာ။ ဒီကောင်က ဗိုလ်နဲ့တူတယ်။ သူတို့ ဆာမူရိုင်းဓားသိုင်းဟာ ကျုပ်တို့ ဗမာရှစ်ကွက်သိုင်းကို ဘယ်မီမလဲ။ ရှေ့တစ်လှမ်းတက်ပြီး ငုံ့ရှောင်လိုက်တော့ သူ့ဓားက ကျုပ်ခေါင်းပေါ်ကနေ ဦးခနဲ ဖြတ်သွားတာ။ ဆံပင်တွေတောင် လေဟပ်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း တစ်ပတ်လှည့်ပြီး သူခါးကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်တာ။ အံ့မယ်... သင်းက ကိုယ်ကို လိမ်ပြီး ရှောင်ထွက်သွားတယ်ဗျ’

ပရိသတ်ကား ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှ၏။ အသက်ရှူမြန်နေသည့် ရှူးရှူးရှူးအသံတွေပဲ ကြားနေရလေသည်။

‘ဒီကောင်က ဓားရှည်နဲ့ ကျုပ်က ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဟာကွက်ကို ချောင်းနေကြတာ။ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့တဲ့ အတိုင်းပဲ။ တစ်ကွက်မှားလို့ကတော့ မှားတဲ့ကောင် အသေပဲလေ။

‘မကြာဘူး၊ သင်းက ပိုင်ပြီထင်ပြီး ကျုပ်ကို မိုးခတ်တယ်။ ကျုပ်က ဘေးတစ်ကွက်နင်းပြီး သူ့ဓားကိုင်တဲ့ လက်ကို ပင့်ရိုက်လိုက်တာ ဖြောင်းခနဲ နေတာပဲ။ ဓားလည်း လွင့်ထွက်သွားရော’

ပရိသတ်ကား ရှူးရှူးရှူး အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့လျော့နေကြကုန်၏။

‘ဆက်တိုက်ပဲ ကျုပ်တစ်ပတ်လှည့်ပြီး ရိုက်လိုက်တာ သူ့မိုက်ကို ဘုန်းခနဲ ထိတယ်။ ကုန်းကုန်းကွကွကြီးနဲ့ ငုံ့ဆင်းလာတဲ့ သူလည်ကုပ်ကို ပွဲသိမ်းရိုက်ထည့်လိုက်တာ အော်တောင် မအော်နိုင်ဘူး။ အသက်ထွက်ပေါ့...’

ပရိသတ်ချက်နာတွေမှာ ဝမ်းသာအားရသည့် အရောင်တွေထွက်နေ၏။ သူကြီးကား ရေခွေးသာ တွင်တွင်နေတော့၏။

‘ခင်ဗျားတို့ မယုံမှာစိုးလို့ သူ့ဓားနဲ့ပဲ သူ့ခေါင်းကို ဖြတ်ယူလာခဲ့တာ။ ကောင်းလိုက်တဲ့ဓားဗျာ။ တစ်ချက်တည်းနဲ့ တိခနဲပဲ’

ငထွန်းက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့်ဓားကို မြှောက်ကိုင်ပြတော့ အားလုံးက လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးကြ၏။ သူကြီးပင် သူကြီး ဣန္ဒြေနှင့် မနေသာ။ ဝင်ပြီး လက်ခုပ်တီးလေ၏။

□

‘မင်းဟာကလည်း ကွာသီဟတင်စိုး ဇာတ်လမ်းတွေထက် တောင် သာသေး။ ဟုတ်ပါ့မလား မောင်ကာဠုရဲ့’

‘ကိုကြီးကျော်ကလည်း သူ့မြေး ကိုမောင်

မောင်တင် ပါးစပ်ကပြောတာ
ပဲလေ။ ပြောတုန်းကတော့
သေသေချာချာ နားမထောင်
ဘူး။ ဓားပဲ အာရုံစိုက်နေပြီး
တော့

‘အေးပါကွာ၊ နောက်
ပိုင်းဇာတ်လမ်းတွေ ဆက်ပါ
ဦး’

‘ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့
ဗျာ။ ရွာမှာ ငထွန်းက ကယ်
တင်ရှင် သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်
သွားတာပေါ့။ သူကြီးက သူ
တူမနဲ့ ပေးစားသတဲ့။ သမီး
မရှိလို့လား။ ဘာဘာညာညာ
မမေးနဲ့။ ကျွန်တော်လည်း
မမေးခဲ့ရဘူး။ လွပ်လပ်ရေးရ
ပြီးနောက်ပိုင်း သူကြီး သေ
တော့ ငထွန်းက သူကြီးဖြစ်
သတဲ့’

‘အေးပေါ့လေ၊ ဒီလိုပဲ
ဖြစ်ရမှာပေါ့’

‘ဦးနေဝင်း အာဏာ
သိမ်းပြီး စနစ်ပြောင်းတော့
လည်း ငထွန်း အဲ...
ဦးထွန်းက ရလက ဆိုလား
ဥက္ကဋ္ဌတဲ့’

‘အေးပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုပဲ
ဖြစ်ရမှာပေါ့’

‘ဦးထွန်းသေပြီး ပြည်
သူ ကောင်စီခေတ်ရောက်
တော့ သားအကြီး ဦးဘမောင်
က ရွာကောင်စီဥက္ကဋ္ဌတဲ့’

‘အေးပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုပဲ
ဖြစ်ရမှာပေါ့’

‘ဟာ... ကိုကြီးကျော်
ခင်ဗျား ဖော်လိုလိုက်နေတာ
ကလည်း ဒီစကားတစ်ခွန်း
ပါပဲလား’

‘ဒီလိုပဲ ဖော်လိုမလိုက်
လို့ ငါက ဝင်အရွှေခံရမှာ
လား။ ဟား... ဟား ပြော
မှာသာ ပြောစမ်းပါကွာ’

ကိုကြီး ကျော်က

တဟားဟား ရယ်နေ၏။
မောင်မောင်တင်က မျက်
စောင်းထိုးသည်။

‘ရှစ်လေးလုံး အရေး
တော်ပုံနောက်ပိုင်း ဦးဘမောင်
အနားယူသွားတော့ ဘိုးထွန်း
ရဲ့သားပဲ။ ဦးဘမောင်ရဲ့ညီ
ဦးဘတင်က ဥက္ကဋ္ဌ ဆက်
ဖြစ်သတဲ့။ အဲဒီ ဦးဘတင်က
ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေကြီး
ကိုမောင်မောင်တင်ရဲ့ အဖေ
ပေါ့ဗျာ’

‘အေးလေ၊ ဓားမီးသားစု
ကို သူတို့ရွာက ဘယ်သူလုန်
ပုံမှာတဲ့’

‘သူ့အဖေ ဦးဘတင်က
ဆုံးသွားပြီတဲ့ဗျာ။ လက်ရှိ
ဥက္ကဋ္ဌကလည်း သူတို့အမျိုး
ထဲကပါပဲ။ ဦးဘမောင်ကတော့
ရှိသေးတယ်။ အမွေခံစားကြီး
ကတော့ ကိုမောင်မောင်တင်
လက်ထဲမှာ မြင်ခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ
ပေါ့ဗျာ’

‘အေးကွာ မင်းပြောမှပဲ
ဇာတ်ရည်လည်တော့တယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဓားက
ငွေကြေးအရ တန်ဖိုးသိပ်မရှိ
ပေမဲ့ သူတို့မျိုးဆက်အတွက်
တော့ သမိုင်းတန်ဖိုးရှိတာ
အမှန်ပဲလေ’

ကိုကြီးကျော်က တွေး
တွေးဆဆပြောရင်း သူ
ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလာသည့် ဓား
ရှည်ကြီးကို တစ်ကျော့ပြန်
ကြည့်နေလေ၏။

၄။

ဘကြီးဖြစ်သူ ဦးဘမောင်
က ခေတ်သည် ဆိုတော့
ကိုမောင်မောင်တင် ချက်
ချင်းပဲ သွားတွေ့ရသည်။
အဖေနှင့် ထပ်တူလေးစား
ခဲ့ရ၊ ကြောက်ခဲ့ရသည်။

ဘကြီး။ အမျိုးထဲမှာ အသက်
အကြီးဆုံး ကျန်ရစ်နေသည့်
ဘကြီး။ အမျိုးဂုဏ်ဆောင်
ဓားကြီးကို သူတို့ သားအဖ
လက်ထဲ ရှေ့ရှေ့ရှာရှာ လွှဲ
ပြောင်းပေးခဲ့သည့် ဘကြီး။
သည် ဘကြီး ကိုတော့
ကိုမောင်မောင်တင် လေးစား
ခန့်ညားရပေမည်။

အခုတလော ဘကြီး
ကျန်းမာရေးက သိပ်
မကောင်းချင်။ တစ်နေ့ရွှေ၊
တစ်နေ့ငွေဖြစ်နေသည်။ သူ
သားသမီးတွေ၊ မြေးတွေဖြစ်
တွေကို ဘေးဖယ်ထားပြီး
သူနှင့် နှစ်ကိုယ်ကြား မှာချင်၊
ပြောချင်သည်ဆိုတော့ ဘာ
များပါလိမ့်ဟု စိတ်ဝင်စား
တာလည်း ပါသည်။

ကိုမောင်မောင်တင်
အနားရောက်သွားတော့
ဘကြီးမှင် မျက်နှာသိပ်
မကောင်းလှ။ လေသံတွေက
လည်း ပျော့နေသည်။ ထူး
ဆန်းသည်က ဘကြီးမှင်
မျက်နှာမှာ မြင်ရခဲ့သည့် ဝမ်း
နည်းခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊
အားနာခြင်း အဓိပ္ပာယ်တွေ
ရောယှက်ပေါ်လွင်နေခြင်း
ဖြစ်၏။

‘ထိုင်လေ မောင်မောင်
တင်၊ တစ်လောက စဉ့်သည်
တွေလာသေးတယ်ဆို...’

‘ဟုတ်တယ် ဘကြီး။
ဥပဒေလစ်တွေလို ပြောတာ
ပဲ။ အဘိုးထွန်း ရာဇဝင် မေး
သလိုလိုနဲ့ ဓားလာကြည့်တာ
နေမှာပါ။ သူတို့ပုံတွေက
လည်း ရှေးဟောင်းပစ္စည်း
ပွဲစားပုံတွေ။ စိတ်မပူပါနဲ့
ဘကြီးရယ်။ ကျွန်တော်က
ဘိုးဘွားအဖွဲ့ ထိန်းမှာပါ’
‘အေး... ဘကြီး

လည်း ဒီအကြောင်းပြောချင်
လိုပဲ ခေါ်လိုက်တာ။ ငါ့ထူ
ခေါင်းအေးအေးထားပြီး
နားထောင်ပါကွယ်။ ဘယ်
သူ့ကိုမှလည်း အပြစ်မတင်
စေချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီ
အကြောင်းတွေဟာ ဟောပြော
လောကကြီးထဲမှာ မင်းရယ်၊
ငါရယ် နှစ်ယောက်ပဲ သိ
တယ်လို့ မှတ်ထားပါ။ မင်း
အဖေ မောင်ဘတင်တောင်
သိမသွားရှာဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ
ဘကြီး’

‘အေး ဒီဇာတ်လမ်းကြီး
ကို မင်းတို့လည်း အလွတ်ရ
နေကြရောပေါ့။ အဖေ ဂျပန်
ခေါင်းကို ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ညနေထ
စ၊ ရအောင်’

ထိုနေ့က ငထွန်း တော်
တော်ကို မူးနေလေ၏။ ရွာထဲ
မှာ အရက်ကောင်းကောင်း
မသောက်ရ။ သူကြီးက
လည်း ဘယ်မှာရှိမှန်းမသိ
သည့် ဂျပန်တွေ လက်ညှိုး
ထိုးပြီး၊ စည်းကမ်းကလေး
တွေ ထုတ်ပြီးရင်း ထုတ်နေ
သည်။ သူကြီးအမြင်ကတ်
ပြီး ဟိုဘက်ရွာသွား၊ အရက်
အဝ၊ သောက်ပစ်လိုက်သည်။
အပြန် မိတ်ဆွေတွေက လိုက်
ပို့မည် ပြောသော်လည်း
သိက္ခာကျမည်စိုး၍ တစ်
ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့
သည်။

တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာက
လည်း နှစ်တိုင်၊ သုံးတိုင်
အလှမ်းဝေး၏။ ဂျပန်တွေ
သည်ဟု နာမည်ကြီးနေသော
ထန်းတောအစပ်က တောသို့
ကို ဖြတ်ပြန်ရဦးမည်။ ဟန်
ကိုယ်ဖို့ဆိုသလို မီးရင်းတုတ်

တစ်ချောင်းတောင်းပြီး မူးမူး
ထွေထွေ ဒယ်မ်းဒယ်င်နှင့်
ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

တောအုပ်အလွန် ခင်
တန်းလေးအကွေ့ရောက်တော့
ငထွန်း မျက်လုံးပြူးသွား
သည်။ ကြက်သီးမွေးညင်း
တွေထောင်ထ၊ ကုန်သည်။
သိုင်းကွက်နင်းနေသည့် ခြေ
လှမ်းတွေက ကျားမြင်သည့်
နားလို တန်းတန်းကြီးဖြစ်
သွားသည်။

ဂျပန်နှစ်ယောက်၊ သူ
ရှေ့မှာ ဂျပန်နှစ်ယောက်။
နောက်ပြန်လှည့်ပြီးရကောင်း
မလား။ သေသေချာချာ
မျက်စိကို ပွတ်ကြည့်တော့
တစ်ယောက်က မှောက်ခုံ
ကြီး၊ တစ်ယောက်က သစ်
ဝင်ကိုမိုပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်
နှင့်။

သေသေချာချာ ထပ်
ကြည့်တော့ မှောက်ခုံကြီးဖြစ်
နေသော ဂျပန်၏ ဝမ်းဗိုက်များ
တစ်ဝိုက်မှာ သွေးတွေ အိုင်
ထွန်းနေသည်။ ယင်ကောင်
တွေပင် ဝဲလို့။ ခေါင်းငိုက်
စိုက်နှင့် တစ်ယောက်က
ဓားရိုးကို ဆုပ်ကိုင်လျက်။
ဓားက နောက်ကျောထိ
ထုတ်ချင်းပေါက်နေသည်။

ဪ... သူတို့ထုံးစံ
ဟာရာကီရို ခေါ် ကိုယ့်ကိုယ်
ကို သတ်သေထားကြတာပဲ။

ငထွန်း ရွာပြန်ပြီးပြီး
သတင်းပေးဖို့ စိတ်ကူးလိုက်
သေး၏။ နောက်တော့ စိတ်
ကူးတစ်မျိုးပြောင်းပြီး
အလောင်းတွေများ တိုးကပ်
သွားလိုက်သည်။ သစ်ပင်မှီ
နေသည့်အလောင်းကို ခြေဖြင့်
ထိလိုက်တော့ တစောင်းလဲ
ကျသွားသည်။ ဓားကို ဆွဲ

နှုတ်လိုက်တော့ သွေးတွေ
ငေါက်ခနဲ ပန်းထွက်လာပြန်
သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး
သွေးတွေပေကျ ကုန်၏။
သွေးမြင်လို့လား၊ သွေးလူးလို့
လား၊ အမူးအခံကြောင့်လား
ငထွန်းစိတ်တွေ ခက်ထန်
ကြမ်းတမ်းလာ၏။ စိတ်ကူး
စိတ်သန်းတစ်ခုက လက်ခနဲ
ခေါင်းထဲရောက်လာသည်။

ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင်ဆုပ်ပြီး အလောင်း၏
လည်ပင်းကို ခုတ်ပစ်လိုက်
သည်။ သွေးတွေ သူ့ကို လာ
စဉ်ပြန်၏။ မထူးတော့...။
လည်ပင်းကို ပြတ်အောင်လို့၊
အလောင်း၏ လက်မောင်း
တွင် စည်းထားသည့် ပဝါ
လိုလို၊ ဓားမလာလိုလို အဝတ်
စဖြင့် ခေါင်းပြတ်ကြီးကို
ထုပ်ယူလာခဲ့သည်။

ကိုင်း... ငါ့ကို အထင်
သေးတဲ့ သူကြီးရေ၊ ဆူးဖြူ
ကုန်းရွာသားတွေရေ ငထွန်း
လာပြီဟေ့။

□

‘ဒါ... ဒါ အမှန်ပဲလား
ဘကြီး’

မောင်မောင်တင့်အသံ
က တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ
၏။ ဘကြီးမှင်လည်း စကား
အရှည်ကြီးပြောခဲ့ရသဖြင့်
မောသွားဟန်တူ၏။ ရေကို
ဖြည်းဖြည်းသောက်နေသည်။

‘အမှန်ပဲ ငါ့တူ။ ငါ့
အဖေ အရှက် ငါ့ခွဲပါမလား။
ဒီအကြောင်းတွေ မင်းအဖေ
ကိုတောင် ငါ မပြောခဲ့ဘူး။
ဒါပေမဲ့ အဖေသေခါနီး ငါ
တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပြော
သွားတဲ့စကားရှိတယ်။ ဘာ
လဲသိလား။ ‘ဒီဓားကို ဒီ
အတိုင်းထားမသွားချင်ဘူး’တဲ့။

အမှန်ကို သိတဲ့ လူတစ်
ယောက်တော့ အစောင့်အဖြစ်
ထားခဲ့မှ ငါ အသေပြောင့်
မတဲ့’

မောင်မောင်တင့်သည်
ကိုယ့်နားကိုယ်ပင် မယုံချင်
အောင်ဖြစ်နေလေ၏။

‘ခုလည်း ငါ့မှာ နေဖို့
သိပ်မရှိတော့ဘူး။ အဖေလိုပဲ
အမှန်သိတဲ့လူတစ်ယောက်
တော့ အစောင့်အဖြစ် ထားခဲ့
ပါရစေကွယ်။ ဒီအကြောင်း
တို့မျိုးနွယ်ထဲမှာ မင်း
တစ်ယောက်တော့ သိသင့်
တယ် ထင်လို့ပါ။ မင်း
အလှည့် ရောက်တော့လည်း
မင်းသဘောပေါ့ ငါ့တူ...’

ဘကြီးမှင် အိမ်က
အပြန်မှာ မြေပြင်သည် မညီ
ညာ။ မြင့်လိုက်၊ နိမ့်လိုက်နှင့်
လှိုင်းထ၊ နေသလိုလို။ ချွေး
စေးတွေထွက်နေပြီး အော့
ချင်သလိုလို၊ အန်ချင်သလို
လို...။

တစ်ညနေခင်းလုံး နေ
မထိ၊ ထိုင်မထိ။ ညစာ
လည်း မစားမိ။ ဇနီးကမေး
တော့ နေမကောင်းဘူးပြော
ပြီး စောစောအိပ်ရာဝင်ခဲ့
သည်။ သို့သော် တစ်ညလုံး
အိပ်မပျော်။ ထမင်းလုံး
တစ္ဆေခြောက်သည့် ညတာ
သည် ရှည်လျားလှပါဘိခြင်း။
ည ဂိုးကောင်တွေ အော်သံ၊
အိမ်မြှောင် စုတ်ထိုးသံကအစ
ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။

မြန်မြန် မိုးလင်းပါစေ
ဟုပဲ ဆန္ဒစောနေမိတော့၏။

□

မိုးလင်းတော့လည်း
အိပ်ရာထဲက မထ၊ ချင်။
မျက်စိတွေက ကျိန်းစပ်
ဖန်တွတ်နေသည်။ ခေါင်းက

လည်း တဆစ်ဆစ်ထိုးကိုက်
နေသည်။ သည်အတိုင်း
အိပ်ရာထဲ မှိန်းနေစဉ် ခေါင်း
အုံးဘေး ချထားသည့် လက်
ကိုင်ဖုန်းက ထ၊ မြည်လေ၏။
ကျယ်လိုက်သည့် ဖုန်းသံ။
အိပ်လျက်ပင်ဖြေလိုက်သည်။

‘ဟဲလို... မောင်မောင်
တင်ပါ’

‘ဟာ... ကိုမောင်
မောင်တင် မောနင်းဗျာ၊
ကျွန်တော် မောင်မောင်တင်
ပါ။ ဟိုတစ်လောက ဓားလာ
ကြည့်တဲ့ သတင်းထောက်
ပါ’

ကိုမောင်မောင်တင် ရှုံ့
မဲ့မဲ့ဖြင့် ထ၊ ထိုင်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောဗျာ’
‘ဪ... ဒီလိုပါ
ကိုမောင်မောင်တင်၊ ခင်ဗျား
တို့ဓား အင်တာဗျူးကို ဒီပြင်
ဂျာနယ်တွေများ ပြောထား
သေးသလားလို့ပါ။ ထပ်နေ
ရင် မကောင်းဘူးလေ’

‘ဒီမှာဗျာ... အဲဒီ
အင်တာဗျူးကို ဂျာနယ်မှာ
မထည့်ပါနဲ့တော့။ ကျုပ်
သဘောမတူဘူး’

‘ဗျာ...’

‘ဘယ်မှာမှ မထည့်ပါနဲ့
တော့။ လုံးဝဗျာ...’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပါဗျာ။
ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကာ
ယက်ရှင်က ကန်ကွက်နေရင်
မထည့်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ စပ်မိလို့
မေးရဦးမယ်။ ဘော့စ်လေ...
ကိုကြီးကျော်က ခင်ဗျားတို့
ဓားကို စိတ်ဝင်စားလို့တဲ့။
အဲဒါ ရောင်းဖို့ပြုဖို့ စိတ်ကူး
လေးများရှိ...’

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွား
လေပြီ။

■

ဂျီလတ်

ရုပ်ရှင်
အမှတ် ၃၂၊ နိုင်ငံ ၂၀၁
ရွှေဘိုတော့၊ ရွှေဘိုတော့

ကမ္ဘာ
နိမ့်နိမ့်
ချစ်ချစ်
ရဲရဲရဲရဲ
'PM'

(... လူငယ်တွေ
ပြောချင်တာ
တစ်ခု
တစ်မျိုးတည်းကြီး
သူ
ငယ်သူတွေထဲ
အသိပိုသလို
တစ်ခု
တစ်မျိုးတည်းငယ်ရင်
လူကြီးတွေထဲ
အလုပ်
ပိုရှိပါတယ်
ဆရာကွန်
၁၉၉၉
ဖေဖော်ဝါရီ
အမှတ် ၁၁
ရွှေအမြဲတော့
'ကြောင်လေးတွေ
မွေးတော့
ဘာလို့ ဆရာကွန်
မခေါ်တာလဲ'
'စာကလေးတွေ
ဘာလို့ ဖိနပ်မစီးတာလဲ'
အစရှိသော
နှိုက်နှိုက်
ချွတ်ချွတ်
မေးခွန်းများ
ကြားတွင်
မောင်လူက
ချွေးပြန်ရသော
စကားပြောသင်ရိုးတို့
မောင်အင်း ငယ်ငယ်က
အလွန်ကြိုက်
သည်
အကြိမ်ကြိမ်
ကျက်မှတ်ရင်း
နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်
မေးလိုသူ
တစ်ယောက်သာ
ဖြေပေးနိုင်သူလည်း
ဖြစ်ချင်နေသည့်
မောင်အင်းသည်
နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်

အမေလည်းပွတ်၊
အဒေါ်လည်းပွတ်သော ဖုန်းကို
ဘေးမှတစ်ဆင့် အတုမြင် အတတ်သင်ရင်း
ပွတ်တတ်လာသော မြေးမနှစ်ယောက်သည်
ပွတ်ခွင့် သာရလျှင် သရေစာလည်းမစားတော့ပေ
ထိုင်၍ပွတ်သည် မှောက်၍ပွတ်သည် စောင်း၍ပွတ်သည်

မသင်ကြားရမီကတည်းက စပ်စုတတ်သည်။ တစ်ခါသော် စက်ဘီးကို စက်မပါဘဲ ဘာကြောင့် စက်ဘီးဟု ခေါ်ကြကြောင်း အဖေထံ စပ်စုမိသည်။ အဖေက ဂီယာပြားကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပင်နယန်တို့သည် စက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ တစ်ရက်တွင် သူ့နာရီလေးကို စက်ဖုံး ဖွင့်ပြီး 'ဆီ'စက်ကလေးများ အဖေ ချပေးနေသည်။ ထိုအခါ များစွာသော ပင်နယန်လေးများ ဆီစို၍ လည်ပတ်မှု မှန်သွားသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ မောင်အင်းသည် ထိုအဖြစ်ကို အဖေနှင့် အတူကြည့်ရင်း နာရီတွင် ပင်နယန် လေး များပါနေပါလျက် ဘာကြောင့် 'စက်လည်တံ'ဟု မခေါ်ကြသည်ကို ရှင်းပြဖို့ တောင်းဆိုမိသည်။ ယင်း အခိုက် အနီးတွင်ရှိနေသော အမေက မောင်အင်းခေါင်းကို လက်ဆစ်ဖြင့် ခေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆက်၍ မမေး ဖြစ်တော့ပါ။

တစ်ရက်တွင်လည်း မောင်အင်း တို့ အဘိုးဖြစ်သူ အိမ်လည်လာသည်။ အဘိုးနှင့်အတူ သူ့ကားလေးလည်း ပါလာသည်။ စပ်စုလိုသော မောင်အင်း က အဘိုးနားတွင် ကပ်ရင်း ကား အကြောင်း မေးသည်။ အဘိုးသည် မောင်အင်းမေးသမျှ 'ဒါ ဘီး'၊ 'ဒါ ဂီယာ' အစရှိသည်ဖြင့် ဖြေသည်။ ထို့ ကြောင့် မြန်မာလိုပြောပြဖို့ မောင်အင်း တောင်းဆိုမိသည်။ ထိုအခါ ခဲတံနှင့် စာရွက်တောင်းယူပြီး အဘိုးကရေးသည်။ သို့သော် 'စီယာတိုင်= လိုရာဘက်ကွေ့ သောအရာ'၊ 'လီဗာ= အရှိန်မြှင့်သော အရာ'၊ 'ဘက်မှန်= နောက်ကြည့်မှန်' အစရှိသော အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်များ ကြားတွင် 'ဒက်ရှ်ဘုတ်=ဒက်ရှ်ဘုတ်' ကိုတော့ မောင်အင်း မတင်မကျ ဖြစ်မိ သည်။ သို့သော် အနီးရှိ အမေလက်ဆစ် များကိုငေးရင်း မောင်အင်း ငြိမ်နေလိုက် မိသည်။

တစ်ရက်တွင် အဖေဖီရိုထံ၌ ဖန် ဘူးဖြင့် ထည့်ထားသော 'ပြားစေ့' များ

မြေးမကလေးများ
ဖုန်းပွတ်သော
အမှုသည်
မှတ်ဉာဏ်တိုးသလို
ညှော်သည်စောင်သည်
လာသည့်အခါ
မဆော့
မဆူစေသည့်
ငြိမ်ဆေးပါ
ဖြစ်နေသဖြင့်
အစပိုင်းတွင်
မောင်အင်း
သဘောကျမိသည်

ကို မောင်အင်း တွေ့မိပြန်သည်။ ပြားစေ့ကလေးများ၏ ထူးခြားချက်မှာ မုန့်ဖိုးအဖြစ် နေ့စဉ်ရသော မတ်စေ့၊ ဆယ်ပြားစေ့၊ ငါးပြားစေ့တို့နှင့် မျက်နှာစာ နှစ်ဖက်လုံး တူညီသည်။ အရွယ်အစား နှင့် ဘေးနှုတ်ခမ်းသားကွဲသည်။ သို့ပါ လျက် မသုံးဘဲ အသိမ်းခံဘဝ ရောက်ရ ခြင်းကို မောင်အင်း ဘဝင်မကျပါ။ ထို့ ကြောင့် အဖေကို မေးမိသည်။ အဖေကမူ အလုပ်ရှုပ်ပြီး ရေတွက်ရခက်သောကြောင့် မသုံးခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ထိုအခါ 'ဘာစက်လို့လဲ၊ ပြားတစ်ရာဆို တစ်ကျပ်မဟုတ်လား' စသဖြင့် အဖေ ထံ စကားကွန့်ဖို့ မောင်အင်း စိတ်ကူးမိ သေးသည်။ သို့သော် အမေလက်ဆစ် များကို သတိရပြီး ငြိမ်နေလိုက်မိပြန် သည်။

ဤသို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း ငါးမူး စေ့၊ မတ်စေ့များ မောင်အင်းရှေ့မှာ အလျှိုလျှို ပျောက်သွားခဲ့သလို မောင်အင်း

လည်း တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်ခဲ့ သည်။ ထိုအခါ ငါးမူးစေ့၊ မတ်စေ့များ ကိုလည်း မေ့စပြုလာသည်။ သို့သော် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စကားပြောဖို့တော့ မောင်အင်း မမေ့ပါ။ အရွယ်ရောက်ပြီး နောက် သားသမီးများ ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ လျှင် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးမြန်းတတ် သည့် သားသမီးများ ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ ရည်သန်နေမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် ငယ်ငယ်က ဖြစ်ခဲ့ရသော မတင် မကျ စိတ်ထားမျိုး သူတို့တွင် မဖြစ် စေချင်သော စိတ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ခက်သည်မှာ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မျှော်မှန်းထားသော်လည်း သားတစ်ယောက် နှင့် သမီးတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်လာငြား ချွေးပြန်ရလောက်သည် မေးခွန်းမျိုးကို မောင်အင်း ရင်မဆိုင်ဖူးပါ။ စက်ပစ္စည်း များနှင့် ဘာသာခြား အခေါ်အဝေါ်တို့ သည် အမည်ကြားသည်နှင့် သူတို့ ဦးနှောက်ထဲတွင် တန်း၍ သိနှင့်သည်။ 'ဝမ်းဆက်'အတွက် ဘာသာပြန်မေး စရာ မလိုသလို 'ဝမ်းတီး'၊ 'ဝမ်း နံထော'သည် လက်ဖက်ရည်နှင့် နံပြား ထောပတ်သုတ်သာဖြစ်ကြောင်း သူတို့ သိနှင့်နေသည်။ သူတို့သည် မောင်အင်း သိမ်းဆည်းထားသော ခုနစ်ဆယ့်ငါး ကျပ်တန်၊ အစိတ်တန်၊ သုံးဆယ့်ငါး ကျပ်တန် ငွေကြေးများကို မြင်ပါလျှင် မစပ်စတော့။ ငွေကြေးတို့၏ သမိုင်းထို စာမျက်နှာများတွင် လေ့လာသည်။ သူတို့ မူလတန်းအရွယ်သည် မောင်အင်း အလယ်တန်းအရွယ် သိသမျှအား သိနေ သည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ မြင့်လာသော ဉာဏ်ရည်များကြောင့်ပင် သမီးနှင့်သား ဘွဲ့ရ၊ အလုပ်ဝင်၊ အိမ်ထောင် အသီးသီး ကျသည်အထိ သူတို့၏ နှိုက်နှိုက်ချွတ် ချွတ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် မောင်အင်း ရင်မဆိုင်ခဲ့ရပါ။ သို့သော် ထိုသမီးနှင့် ထိုသားတို့မှ ပေါက်ဖွားလာသော ခြေခံ နှစ်ယောက်လက်ထက်တွင်မူ မျှော်မှန်း ထားသော နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်နှင့် မောင်အင်း တည်တည်ကြီးကြီးခဲ့ပါသည်။

ဆင့်ကဲ၊ ဆင့်ကဲ အိမ်ထောင်ကျပြီး

ဧကန် သမီးနှင့်သားမှ မွေးဖွားလာသော မောင်အင်း၏ မြေးမနှစ်ယောက်မှာ ငွေနှင့်သုန်နှင့် ဆောင်းဦးနှင်းဟူ၍ အမည်တွင်သည်။ အရွယ်အားဖြင့် တစ်ဦးက ငါးနှစ်၊ တစ်ဦးက ခြောက် နှစ်အရွယ်ဖြစ်သော်လည်း ဉာဏ်ရည်တူ သည်။ ကျောင်းမနေရသေးသော်လည်း နှုတ်တိုက်ချပေးထားသည့် 'က'၊ 'ခ' တို့ အပြိုင်ဆိုနိုင်၍ နိုင်ငံတော်သီချင်းကို လည်း ရသည်။ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်နှင့် ရတနာမိုင်ကို သဘောကျသော မြေးမ နှစ်ယောက်သည် ဟစ်ဟော့ပွဲနှင့် မြန်မာ သံစဉ်ကိုလည်း ပီသကွပြားအောင် လိုက်ဆိုတတ်သည်။ သူတို့သည် တိဗ္ဗိ ကြော်ငြာကို ကြိုက်သလို မောင်အင်း ပြောပြတတ်သည့် ပုံပြင်ကလေးများကို လည်း နှစ်သက်သည်။ အံ့ဩလောက် သော သူတို့နှစ်ဦး၏ အစွမ်းကမူ မွေးနေ့ ကိတ်တွင် ထွန်းသည့် ဖယောင်းတိုင် အရွယ် လက်ညှိုးကလေးဖြင့် နာရီ ပေါင်းများစွာ ဖုန်းပွတ်နိုင်သော အစွမ်း သာ ဖြစ်သည်။

အမေလည်းပွတ်၊ အဒေါ်လည်း ပွတ်သော ဖုန်းကို ဘေးမှတစ်ဆင့် အတု မြင် အတတ်သင်ရင်း ပွတ်တတ်လာ သော မြေးမနှစ်ယောက်သည် ပွတ်ခွင့် သာရလျှင် သရေစာလည်းမစားတော့ ပေ။ ထိုင်၍ပွတ်သည်။ မှောက်၍ပွတ် သည်။ စောင်း၍ပွတ်သည်။ တက်(ခ) စေရမ်း၏ လက်ကွက်များသည် သူတို့ ၏ လက်ညှိုးကလေးများနှင့် ကွက်ကျ ကွက်တိဖြစ်နေသဖြင့် လိုအပ်သော ဂိမ်း နှင့် နားထောင်လိုသော တေးသီချင်းထံ အမှားအယွင်းမရှိ သူတို့ သွားနိုင်သည်။ မည်သို့သော မှတ်ဉာဏ်ဖြင့် လိုအပ် သော ဂိမ်းတို့အား သူတို့မှတ်သည်ကို စသိပါ။ သို့သော် ပြောလိုက်သည်နှင့် ထိုဂိမ်းထံ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပွတ်၍ သူတို့ရွှေသည်။ ပြီးလျှင် စိတ်တိုင်းကျ ဆော့ကစားသည်။

မြေးမကလေးများ ဖုန်းပွတ်သော အမှုသည် မှတ်ဉာဏ်တိုးသလို ဧည့်သည် စောင်သည် လာသည့်အခါ မဆော့၊

မဆော့သော ငြိမ်ဆေးပါ ဖြစ်နေသဖြင့် အစပိုင်းတွင် မောင်အင်း သဘောကျမိ သည်။ သို့သော် ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများ ကို ကြိုတင်မှန်းဆမိသောအခါ ဖုန်း မပွတ်စေဖို့ မောင်အင်း တားရတော့ သည်။ ထိုအခါ မြေးမနှစ်ဦး စိတ် ပြောင်းစေရန် ကစားစရာ၊ ကာတွန်း ရုပ်ရှင် အစရှိသည်တို့တက်သို့ မောင်အင်း က အာရုံပြောင်းပေးသည်။ ဤနေရာ တွင် ခက်သည်မှာ ကစားစရာတို့သည် သူတို့စိတ်အား ခေတ္တသာ ဖမ်းစားနိုင် သည်။ တစ်ဖန် မြန်မာ ကာတွန်းရုပ်ရှင် သည်လည်း အရေအတွက် နည်းနေခြင်း ကြောင့် ကမ္ဘာကျော် ကာတွန်းရုပ်ရှင် များနှင့်ပါ သူတို့ကို ရင်းနှီးစေမိသည်။ သို့သော် နာမည်ကျော် မစ်ကီမောက်စ် ပင် မောင်အင်း ၏ မြေးနှစ်ယောက်ကို ကြာကြာ မဆွဲ ဆောင်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် မောင်အင်း မြေးမနှစ်ယောက်သည် 'အမွေစိန်'နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးပါတော့ သည်။

စာတန်းရော၊ စကားပြောပါ မောင်အင်း နားမလည်သည့် အမွေစိန် သည် မောင်အင်း၏ မြေးမများကိုတော့ ကောင်းစွာ ညှို့ဝင်ထားနိုင်သည်။ တစ် နာရီစာမကသော ဇာတ်လမ်းတွဲများဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ငြိမ်သွားစေရန် ဖန်တီး ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလျှင် လည်း အမွေစိန်၊ ထမင်းစားလျှင်လည်း အမွေစိန် ဖြစ်လာသောအခါ 'ပွတ်'ခြင်း နှင့် လွှတ်သွား၍ အမွေစိန်ကိုပင် မောင် အင်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။ အမွေစိန် မကျေနပ်လျှင် ပြောတတ်သော 'မိုးငှား ကျွတ်ကျွတ်၊ ကြည့်ကွက်လို့ မွ့'၊ အမွေစိန် ဆိုလေ့ရှိသော 'ယာဇီ၊ တီးဇီ၊ ကျွတ်တီလိုဗီး၊ အာစုသ' အစရှိသော တေးသီချင်းကို မြေးမတို့ ဆိုကြ၊ ပြော ကြသောအခါ မြေးမတို့ကို သဘော ကျစွာကြည့်ရင်း မောင်အင်း ရယ်မိ သည်။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ အလုပ်အား သော တစ်ရက်၏ နေ့လယ်ခင်းတွင် မောင်အင်းနှင့် မဒမ်အင်းတို့ ခဏ တစ်ဖြုတ် ကျောဆန့်ဖို့ ပြင်မိသည်။

ယင်းအခိုက် မြေးမနှစ်ယောက် အခန်းထဲ သို့ဝင်လာသလို အိပ်ရာပေါ်သို့လည်း တက်လာသည်။ ပြီးတော့ အဘိုးနှင့် အဘွားကြား ဝင်ပြီး အမွေစိန်၏ 'ရာဇီ၊ တီးဇီ'ကို အပြိုင်ဆိုသည်။ ထိုအခါ အိပ်မရသဖြင့် အိပ်ခန်းအပြင်ထွက်ကြရန် မဒမ်အင်းက သူတို့အား နှင်ထုတ်သည်။

'မိုးငှားကျွတ်ကျွတ်၊ ကြည့်ကွက် လို့ မွ့'

နှင်ထုတ်သော ဘွားအေကို မကျေ မနပ်ကြည့်ရင်း အမွေစိန်၏ စကားသံကို ပြိုင်တူပြော၍ မြေးမနှစ်ယောက် ထွက် ခွာသွားပုံသည် မောင်အင်းအတွက်တော့ အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်လာခဲ့ သည်။ ထို့ကြောင့် မြေးမနှစ်ယောက်နှင့် အတူ အမွေစိန်ကို မောင်အင်း လေ့လာ ကြည့်မိသည်။

အမွေစိန်သည် ဇာတ်လမ်းတိုင်း တွင် ဝှံ့ဖက်ဝက်ဝံကြီးကို အပျောက်ခံ လေ့မရှိပါ။ အတူဆော့ရသည်ကို ကျေနပ်သလို အတူမနေလျှင်လည်း လိုက်၍ နှောင့်ယှက်တတ်သည်။ ဇာတ် ဝင်ခန်းတစ်ခုတွင် ထိုဝက်ဝံကြီးသည် ဝက်ဝံမလေးတစ်ကောင်ကို ပိုးသည်။ ထိုသည်ကို အမွေစိန် သိသောအခါ ပိုးခွင့်မသာအောင် ဝင်၍နှောင့်သည်။ ဝက်ဝံကြီးကလည်း အခွင့်အရေးရလျှင် ရသလို ပိုးခြင်းကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် ဝက်ဝံမလေးနှင့် အဆင်ပြေစပြုလာ သည်။ ဤသို့နှင့် အဆင်ပြေစ ဝက်ဝံနှစ် ကောင် အလွမ်းသင့်နေခိုက်တွင် သူတို့ နှစ်ကောင်ကြားသို့ အမွေစိန် အမှတ် မထင်ရောက်လာသည်။ ကြည့်နူးစတွင် ရောက်လာသော အမွေစိန်ကို ဝက်ဝံနှစ် ကောင်က အမြင်မကြည်တော့ပါ။ ယင်း အခိုက် အမွေစိန် ပြုသော အိုက်တင်နှင့် ပြောဟန်သည် လွန်စွာ သဘောကျစရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက် ကလေးကြောင့်ပင် မောင်အင်း၏ မြေးမ နှစ်ယောက် အဘိုး၊ အဘွားကြား ရောက် လာသည်။ ပြီးတော့ 'မိုးငှားကျွတ်ကျွတ် ကြည့်ကွက်လို့ မွ့'ဖြင့် အဘိုး၊ အဘွား တို့အား ရန်တွေ့သွားကြောင်း နေ့

အင်း သိလိုက်ရသည်။ ထိုအခါ အမြင်
ဖြင့်သိ၍ သိပြီးနောက် မှတ်နိုင်စွမ်းသော
သူတို့ဉာဏ်ရည်အား မောင်အင်း အလေး
ထားလာမိသည်။

ခက်သည်မှာ မောင်အင်း
တောင့်တသော အရာသည် တိတိတာ
တာနှင့် အမေးအမြန်းစကားလေးများ
ဖြစ်နေပြီး မြေးနှစ်ယောက်ပေးသည်မှာ
သူတို့ သိပြီး အတွေ့အကြုံကို မောင်
အင်း သိအောင် လုပ်ဆောင်ပြခြင်းများ
သာဖြစ်နေသည်။ မမေးဘဲ၊ စူးစမ်းရာ
မှ သိလာသောအသိဖြင့် 'အောက်စက်'
သည် 'ခွေ'ထည့် ရန်လိုကြောင်း၊
'အန်တီနာ'သည် လှိုင်းများစွာ ရွေ့ယူနိုင်
ကြောင်း၊ ကာတွန်းရုပ်ရှင်လိုင်းပင်
ဘယ်နှလိုင်းရှိကြောင်း သူတို့က ဦးဆောင်
၍ ပြောလေ့ရှိသောအခါ မောင်အင်း
ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူတို့သည် တိဇွီကြော်ငြာကို
စိတ်ဝင်စားရာမှ သွားပိုးမစားစေရန်
သွားတိုက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိနေနှင့်
သည်။ ဝမ်းရောဂါမဖြစ်စေရန် လက်
ဆေးဖို့ လိုအပ်ကြောင်း သိနေသည်။
ထို့အပြင် 'လိုးရှင်း'သည် နေလောင်ဒဏ်
ကာကွယ်၍ သနပ်ခါးသည် မိန်းကလေး
တို့အတွက် ကျက်သရေရှိစေကြောင်း
လည်း ကြော်ငြာမှတစ်ဆင့် သူတို့
သိထားပြန်သည်။ ထိုအခါ စူးစမ်းရင်း
အလိုလျောက်သိလာသော အသိသည်
သင်ကြားသောအသိထက် ပို၍မြင့်ကြောင်း
သတိထားမိလာသည်။

နောက်ထပ် အံ့ဩစရာကောင်း
သော မြေးမတို့၏ အလေ့သည်
မောင်အင်းတို့ ငွေကြေးကိုင်တွယ်သုံးစွဲ
မှုအား ဘေးမှ လေ့လာပြီး 'ငါးဆယ်
တန်'၊ 'တစ်ရာတန်'တို့အား မှန်ဖိုးအဖြစ်
အသိအမှတ်ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။
အကယ်၍သာ သူတို့အတွက် မှန်ဖိုးဟု
ဆိုကာ ပေးခဲ့လျှင် အန်နီဆုံး 'ငါးရာ
တန်'၊ 'တစ်ထောင်တန်'တို့ကိုသာ
သူတို့ လက်ခံသည်။ ဤသည်မှာလည်း
လေ့လာစူးစမ်းရာမှ အလိုလျောက် သိ
သွားသော အသိဟူ၍ ဆိုရပေမည်။

မောင်အင်း
တောင့်တသော
အရာသည်
တိတိတာတာနှင့်
အမေးအမြန်း
စကားလေးများ
ဖြစ်နေပြီး
မြေးနှစ်ယောက်
ပေးသည်မှာ
သူတို့သိပြီး
အတွေ့အကြုံကို
မောင်အင်း
သိအောင်
လုပ်ဆောင်ပြခြင်းများသာ
ဖြစ်နေသည်

တစ်ရက်တွင်မူ ဘေးမှလေ့လာ
ရင်း အလိုအလျောက် ဉာဏ်ရည်မြှောက်
လာသော မြေးမနှစ်ယောက်သည် မောင်
အင်းအား ချောင်ပိတ်ထားသလိုမျိုးဖြစ်
စေမည့် မေးခွန်းကို မေးပါသည်။ သို့
အတွက် မောင်အင်း ချွေးပြန်ခဲ့ရသည်။
ထိုသို့ ချွေးပြန်ရမည်နေ့က ကိုယ်ပိုင်
စာအုပ်စင်အား မောင်အင်း ရှင်းလင်းနေ
မိသည်။ ယင်းအခိုက် စာအုပ်တစ်အုပ်
ကြားမှ နိုင်ငံတော်အလံဟောင်းကလေး
များနှင့်အတူ တစ်ကျပ်တန်၊ ငါးကျပ်
တန်၊ ကိုးဆယ်တန်၊ ခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ်
တန် အစရှိသော ငွေစက္ကူအဟောင်း
များလည်း ထွက်ကျသွားသည်။ ယင်း
အခိုက်တွင်ပင် မြေးမနှစ်ယောက် အနီး
သို့ရောက်လာပြီး ထွက်ကျသွားသော
အရာများအား ပိုင်း၍ ကောက်ပေးကြ
သည်။ ထို့နောက် ပထမတွင် ငွေစက္ကူ
များအကြောင်း မေးခွန်းစသည်။
'ဘိုးဘိုး ဒါက ပိုက်ဆံတွေမို့လား'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသုံးမဝင်
တော့ဘူး'
'ဘာလို့'
'တချို့က ဈေးဆိုင်မှာ သူနဲ့
တန်ဖိုးညီတဲ့ ပစ္စည်း မရှိဘူး။ တစ်ကျပ်
တန်မှန်မရှိတော့ တစ်ကျပ်တန်က သုံး
မရတော့ဘူး။ ဒီ ခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တန်
ကျတော့ သုံးတာနဲ့ ဖမ်းမှာ'
'ဘယ်သူက ဖမ်းမှာလဲ'
'အုပ်ချုပ်တဲ့အစိုးရကပေါ့'
'မီးမီး ဖေဖေပြောတော့ လကုန်
ရက်ဆို အစိုးရက ပိုက်ဆံပေးတာဆို'
'ဟုတ်တယ်လေ'
'သုံးဖို့ပေးတာ မဟုတ်ဘူးလား'
'သုံးဖို့က အသစ်ထုတ်ပေးတယ်
လေ၊ ဒါက ဟောင်းသွားပြီ။ သုံးလို့မရ
တော့ဘူး'

'ဒါဆို... ဘွားဘွားကြီးပိုက်ဆံ
အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ သုံးခိုင်းလိုက်
နော်၊ တော်ကြာ ဟောင်းသွားမယ်'
'အေးအေး'
နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးခွန်းများကို
မျှော်လင့်ထားသော မောင်အင်းသည်
မြေးမနှစ်ယောက်၏ ပထမဦးဆုံးမေး
ခွန်းများကိုတော့ မဝီရိယဖြင့် ကျော်ဖြတ်နိုင်
သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့သော် နောက်
ထပ်ချွေးပြန်စေသော နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်
အပြောလေးများကို 'အလံဟောင်း'
လေးများအားကိုင်ရင်း သူတို့က စကြာ
ပြန်သည်။

'ဒါကရော ဘာလဲဘိုးဘိုး'
'နိုင်ငံတော်အလံလေ သမီးတို့ရဲ့'
'ဟင့်... ဘိုးဘိုး ကားထဲက
နိုင်ငံတော်အလံနဲ့ တူလည်း တူဘူး'
အနီရောင်နောက်ခံ၊ ဘယ်ဘက်
ထောင့်မှာ အပြာကွက်၊ အပြာကွက်ထဲမှာ
ကြယ်ဖြူတစ်လုံးသာပါသော အလံ
ဟောင်းကလေးသည် မြေးမတို့လက်ထဲ
တွင် စူးစမ်းစရာဖြစ်နေသည်။
မောင်အင်းတို့ ငယ်ငယ်က အလေးထား
ခဲ့ရမှန်း သူတို့ မသိရှာပါ။
'ဒါကရော...'
နောက်ထပ် အလံဟောင်းတစ်ခုမှာ

စပါးနဲ့ ပင်နယန်တို့နှင့်အတူ ကြယ်
ကြကလေးများပါ ဝန်းရံနေသဖြင့်
စမ်းသော မျက်ဝန်းလေးများက
အထဲကိုတစ်လှည့်၊ မောင်အင်းကိုတစ်
လှည့်ကြည့်ရင်း နားလည်ရခက်ပုံပေါ်
နေသည်။ ထို့ကြောင့် ငယ်ငယ်က အလံ
နှင့် ကြီးပြင်းလာခိုက် ပြောင်းလိုက်သော
အထံအကြောင်း သူတို့ကို ရှင်းပြမိ
သည်။

‘ဒါဆို ဝါ၊ စိမ်း၊ နီက မီးမီးတို့
ကြီးလာရင် သုံးရမှာလား၊ မသုံးရတော့
ဘူးလား’

‘ပြောင်းမှာဆို ဘယ်လိုပြောင်း
လဲ’

မထင်မှတ်သော မေးခွန်းအစုံလိုက်
သည် မောင်အင်း၏ အရွက်ကို ထိသွား
သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

‘မီးမီးတို့က ဝါ၊ စိမ်း၊ နီကို ချစ်
တယ်၊ အလေးထားတယ်ဆိုရင် ပြောင်း
ရာ မလိုပါဘူး’

‘ဒါဆို ဘိုးဘိုးက ဘာလို့ ပြောင်း
တာလဲ၊ ဘိုးဘိုးပြောတော့ ကိုယ့်ပစ္စည်း
ထို တန်ဖိုးထားရမယ်ဆို’

မောင်အင်းသည် ကစားစရာ
ပစ္စည်းလေးများ သူတို့ကို ဝယ်ပေး
သည့်အခါ အမှာစကားမြွေတတ်သည်။
ရှိသေးပါ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို တန်ဖိုးထား
ပါ အစရှိသည်တို့သာ ဖြစ်သည်။ ယခု
တော့ မောင်အင်းမြေးမများက ကောက်
ပင်ကို အသေအချာဆုပ်ကိုင်၍ ရိတ်လှီး
လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ပြောရလျှင် မြန်မာသိ၊ ကမ္ဘာသိ
မောင်အင်းတို့ငယ်ငယ်က အလံလေး
သည် မောင်အင်းတို့ နိုင်ငံတော်၏ အလံ
ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတိုင်းတွင်လည်း
သူတို့နိုင်ငံတော်အလံ အသီးသီးနှင့် ရှိကြ
သည်။ ကိုယ်စီဖြစ်ပါလျက် အများစု
သည် မိရိုးဖလာအလံကို ထိန်းသိမ်း
ထားနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ယခုမူ မိမိနိုင်ငံ၏
အလံတော်ကိုပင် ဝိုင်းဝန်း၍ ထိန်းပေး
နိုင်စွမ်း မောင်အင်းမှာ မရှိခဲ့ပါ။ အပွင့်
လင်းဆုံး ဝန်ခံရလျှင် ယင်းအခိုက်အတန့်
၌ မြေးမတို့အား ချေပရန် စကားလုံးတို့
ပျောက်ဆုံးနေသည်။ ရှည်လျားစွာ
ရှင်းပြနေလျှင်လည်း နုနယ်သော
ဦးနှောက်ကလေးများအနေဖြင့် လိုက်

မမီမှာလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ တစ်ဖန်
အဖြေစကားကို ငုံ့လင့်နေသော မျက်ဝန်း
လေးများကိုလည်း မောင်အင်း အားနာ
နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ‘မီးမီးတို့ ပစ္စည်း
ကို တန်ဖိုးထားသလို အလံတော်ကို
လည်း တန်ဖိုးထား။ ဘိုးဘိုးကတော့
မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘူး။ မီးမီးတို့လက်ထက်
မှာတော့ ထိန်းသိမ်းရမယ်’ဟု အတို
ချုပ်၍ ဖြေလိုက်မိသည်။

ခဏကြာသောအခါ မောင်အင်း၏
အဖြေစကားအပေါ် သူတို့ကျေနပ်မှု
မရှိကြောင်း မျက်ဝန်းများမှတစ်ဆင့်
သိလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် အမွေစိန်
ကျေနပ်မှုမရှိသောအခါ ကြည့်လေ
ရုံသော အကြည့်မျိုးဖြင့် မြေးမ
နှစ်ယောက်က မောင်အင်းကို ကြည့်
သည်။ ပြီးတော့ အမွေစိန်လိုပင်ပြောရင်း
မောင်အင်းအနီးမှ ပြိုင်တူ ထွက်ခွာ
သွားကြသည်။

‘မိုးရွာကျွတ်ကျွတ်၊ ကြည့်ကွက်
လို့ မှ’

မောင်အင်း၊ ဥက္ကံ။

သင်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ဓလပထမ”

ကွန်ပျူစာပေဇာတိ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ပုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်း တိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ ဩစက္ကလာတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်ဖိုလ်ဖိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများများနှင့်မကြာသကားယွင်းတတ်ပါ။ ရှိသမျှသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံသာထမ်း၊ အထုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၁-၂၂၀၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၀၇၄၂၂၆
Website: www.baydathukhuma.com

အပိုင်း(၁)

ခြေဆင်း

ဩဂုတ်လသည် တစ်နှစ်လုံးတွင် အပူဆုံးလဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ထွက်လာသော ဤရပ်ကွက်ကို အနောက်မဆုဘရ ဟု ခေါ်သည်။ လူနေရပ်ကွက်စတင်လေးသည် အိမ်ခြေရာ ရောင်းဝယ်ရေး အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းအဖို့ အပြောင်းအလဲ လွယ်သော နေရာလေးတစ်ခုဖြစ်သည်။ တိုကျိုမြို့လယ်ကောင်ရှိ ရှင်ဘုတာမှ တစ်နာရီလောက် အချိန်ယူလာရပြီး အိမ် နည်းနည်းသာရှိလေသည်။ အဓိက အလေးပြေးလမ်းမကြီးသည် နယ်မြေက ဘူတာကိုဖြတ်ပြီး ခိုင်ခိုင်မာမာဖြင့် တည့်တည့် ဆန့်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ပြီးနောက် အခုတော့ နေမင်းသည် အကြင်နာမဲ့မှ စူးရှတောက်ပသော အလင်းတွေဖြင့် လမ်းမပေါ် ထိုးကျနေသည်။ အမှိုက်ထရပ်ကားများသည် အမြဲတမ်း တစ်နေရာရာ သို့မဟုတ် တခြားမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ရှုတတအောအောသံဖြင့် သွားနေကြသည်။ ထရပ်ကားတွေ နောက်ဘက်အပေါ်တွင် လူငယ်အလုပ်ကြမ်းသမားတွေက သူတို့လည်ပင်းတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါများကို လိမ်ပတ်ထားပြီး ကျော်ကြားသော သီချင်းများကို သီဆိုထားကြသည်။ ထိုထဲက တစ်ခုကတော့-

မင်း ရွက်လွင့်သွားတဲ့အခါ
ကျောက်ဆူးမျက်ရည်တွေကို အပေါ်ဆွဲတင်မနေပါနဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ပီသစမ်းပါ၊ ရယ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ...

သူတို့ထွက်သွားသောအခါ အကြိမ်တိုင်းမှာ ထရပ်ကားတွေက ဖုန်တိမ်တိုက်ထူထူများ လိပ်ထ ချန်ရစ်ခဲ့လေ သည်။ ပြီးနောက် ထိုဖုန်တွေက လမ်းဘေးနှစ်ဖက်တွင်ရှိသော ဆိုင်တွေထဲသို့ တင်ကျသွားပြီး တဖြည်းဖြည်း မြင်ကွင်းထဲသို့ တစ်ကြိမ်ထက်ပိုပြီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ညာဘက်တွင် စီးကရက်၊ ဆေးတံ ဆေးရောင်းသူ တစ်ယောက်၊ သားသတ်သမားတစ်ယောက်နှင့် ဆေးအရောင်းဆိုင်တစ်ခု ရှိသည်။ ဘယ်ဘက်တွင် ခေါက်ဆွဲဆိုင်နှင့် ဓာတ်ဆီဆိုင်တစ်ခု ရှိသည်။ အဲဒါတွေက ရှိတာ အားလုံးပဲ ဖြစ်သည်။ အိုး...

ပြေ(ဆေး-၂)

အနောက်မဆုဘရ

ရွှေအမြင်တေ ရုပ်ရှင်ပရိသတ် အမှတ် ၃၂၄ နိုဝင်ဘာ ၂၀၁၆ ဘာသာပြန် အသံသက်သေပြုရည်

ကျွန်တော် ပြောဖို့ တစ်ခုမေ့သွားသည်။ အင်္ကျီအဝတ်အစားရောင်းသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်လည်း ရှိသေးသည်။ အဲဒါတွေက ဓာတ်ဆီဆိုင်ကိုဖြတ်ပြီး ကိုက် ၅၀ အကွာလောက်မှာ ရှိကြသည်။ ပိုင်ရှင်သည် မြို့မှ အလွန်ဝေးကွာသည့် နေရာတွင် ရွေးချယ်ထားသည်ကို ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သင် အံ့သြနေမည်။
ထရပ်ကားတွေကို ကျေးဇူးတင်ရသည်။ သူ့လူကြီးလူကောင်း၏ အဝတ်အစားဆိုင်ဘုတ်နှင့် သူ့နှိုးပြထားသော ပြတင်းပေါက်နှစ်ခုလုံးကို ဖုန်ထူထူက ဖြေဖြူလို ဖြူဖွေးပြီး ဖုံးနေသည်။
ပြတင်းပေါက်ထဲမှာက အသားရောင် လူပုံစံအရပ်တစ်ခု ရှိသည်။ အရပ်က အသားမကျသောပုံ ဖြစ်နေသည်။ ဒီလိုအရပ်မျိုးကို ဆေးပညာပြခွဲတွေလိုမျိုးမှ ပိုလိုက်ပေမည်။ လူဖြူတစ်ယောက်ပုံမျိုး ခြေချောင်းတွေက ကိုယ်စားပြုထားသည်။ သူခေါင်းပေါ်က အနီရောင်ဆေးတွေမှာ ပြုလုပ်သည့်သူက ခေါင်းကို ခေါင်းနီဖြစ်စေလိုပုံ ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့နာခေါင်း ရှည်ရှည်၊ သူ့မျက်လုံးပြာပြာနှင့် တစ်နေ့လုံး ပြုံးနေပုံက နားလည်ရန်ခက်သော အပြုံး ဖြစ်နေသည်။
ကျွန်တော် အဲဒီနေရာရောက်လာတော့ ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်ပျက်စရာ ခြောက်သွေ့သော ကာလရှည်

my love many years ago

တစ်ခုအလယ် ရောက်နေခဲ့လေသည်။ ခေါက်ဆွဲဆိုင်နှင့် ဓာတ်ဆီဆိုင်နှစ်ခုကြား ကွက်လပ်သည် ခြောက်သယောင်း ထကာ အက်ကွဲနေသည်။ ရှုံ့တွနေသော ပြောင်းပင်တွေထဲ ကြီးမားသော မြက်တွေကများ၊ မိုးခေါင်ခြင်းဒုက္ခ၏ ညည်းညူမှု များကလည်း ရှိနေသည်။ “ဒီအပူက တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ ကျွန်မ ရေသွားချိုးရင် ကောင်းမလား၊ စိတ်ကူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းဝေးတယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်တော်မိန်းမ ပြော လိုက်သည်။ ရေချိုးအိမ်ရောက်ဖို့ ဓာတ်ဆီဆိုင်ကို ဖြတ်ပြီး အဝေးပြေးလမ်းမ အောက်ဘက် ကိုက် ၄၀၀ လောက် သင်လမ်းလျှောက်ရသည်။

‘ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အနည်းဆုံးတော့ အဲဒီမှာ ရေချိုး အိမ်တစ်ခုရှိတာပဲ။ ဒီမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလေ။ အပတ်တိုင်း ဒီအဆုတ်ကိုကုဖို့ လိုတယ်’

နောက်နေ့တွင် ဆရာဝန်၏ ဆေးခန်းကို ကျွန်တော်မိန်းမ တွေလာခဲ့သည်။ ရေချိုးအိမ်ရှေ့ ကပ်နေသော နေရာတွင် ဆရာဝန်၏ ဆိုင်းဘုတ်လေး ချိတ်ထားတာတွေ့ခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော်မိန်းမက ပြောသည်။ ပြီးခဲ့သောနှစ်က ကျွန်တော်တို့ အားလုံး၏ ရင်ဘတ်ရိုက်ထားသော ဓာတ်မှန်များ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီတွင် ရှိသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်ဘက်အဆုတ်အပေါ် ဘက်ပိုင်းတွင် အခေါင်းပေါက်သေးသေးလေးတစ်ခု ပြနေ သည်။ ကံကောင်းပြီး အဆုတ်မြွေးက ရောဂါကူးစက်မခံရ သေးချေ။ ပြီးနောက် ကျွန်တော် နံရိုးတွေကို မဖြတ်ရဘဲ နေနိုင်ခဲ့သေးလေသည်။ သို့သော် ဒီနေရာပြောင်းမလာခင် နှစ်ဝက်လောက်တော့မူ ညှို့ဝိုက်ရိုက် အဆုတ်အမြွေးပါးတွင် လေဝင်မှုရောဂါအတွက် အကုသန်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် မြန် နိုင်သမျှမြန်အောင် ဆရာဝန်အသစ်တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ရှာရမည်။

ဆရာဝန်ရှိနေသည့်အတွက် ကျွန်တော်မိန်းမ ပြောထား သည့် လမ်းထဲတွင် ဆေးခန်းကို သွားရှာသည်။ ရေချိုးအိမ်၏ ပြတင်းပေါက်က နေ့လယ်ခင်းနေရောင်ကြောင့် တောက်ပနေ သည်။ သိသိသာသာပင် နယ်ခံလယ်သမားမိသားစုက အထဲ မှာ ရှိနေပြီး သူတို့ ရေချိုးနေကြသည်။ ကျွန်တော် တိုးတိုးသာ ကြားရသည်။ သို့သော် ရေဖျန်းသံနှင့် သစ်သားရေပုံးကျသံ တွေက ထင်ထင်ရှားရှားကြားနေရသည်။ ပျော်စရာအသံတွေ က ရုတ်ခြည်းပင် ထူးထူးခြားခြား အတိတ်ကို လွှမ်းဆွတ်ပြီး ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိလေသည်။ မကြာခင်မှာဘဲ ဆရာဝန် ဆေးခန်းကို ကျွန်တော် ရှာတွေ့လိုက်သည်။ ရေချိုးအိမ်၏ နောက်ဘက်တွင်ရှိပြီး နီရဲမည့်နေသော ခရမ်းချဉ်သီးခင်းက ခြားထားသည်။ သေးငယ်ပြီး စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ဆောက်ထား သော အိမ်လေးကိုဖြတ်ပြီး ဆေးခန်းထက် ပစ္စည်းများ၊ ကျွဲ နွားများ ထားသည့်ရုံနှင့် ပိုတူနေသည်။ ထိုနေရာတွင် ဘာမှ မရှိသောအရာကို ခြံစည်းရိုးဟု ခေါ်လေသည်။ ချုံပုတ်ညိုညို က နေရောင်ကြောင့် စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းနေကာ ခရမ်းချဉ်ခင်း

နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ နယ်ခြားအဖြစ် ထမ်းဆောင်နေသည်။ နေ့မဝင်သေးသည့်အတွက် ကောင်းနေသေးသည်။ သူ သစ်သားပြတင်းပေါက်က ပြတင်းကာကို ဘာလို့ပိတ်ထားခဲ့ တာလဲ။ ကျွန်တော်က ဘာလို့ပါလိမ့်ဟု တွေးသည်။ ပန်းခြံထဲ တွင် ညစ်ပေနေသော ဖိနပ်နီဖြင့် ကလေးတစ်ယောက် လှဲနေ သည်။ သနားစရာ ခွေးလေးတစ်ကောင်က တံခါးမှူးထဲ ခွေးအိမ်လေးတွင် ရပ်နေသည်။ သို့သော် ဘာမှမလုပ်။ ခေါင်းလောင်းကို ကျွန်တော် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆွဲသည်။ သို့သော် ဘာမှမြန်မမြေ။ နောက်ဆုံး ပန်းခြံလေးကို ပတ်ပြီး လျှောက် လိုက်သည်။ နောက်ပြတင်းကာလေးတစ်ခုက နည်း နည်း ပွင့်လာသည်။ ပြီးနောက် ဂျူတီကုတ်အဖြူဝတ်ထား သော လူတစ်ယောက်မျက်နှာ ပေါ်လာသည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ’
‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က လူနာပါ’
‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘အဆုတ်ထဲ လေဝင်တဲ့ရောဂါ ကုချင်လို့ပါ’
‘ညှို့မိုသိုးရိတ်စ်လား’

ဆရာဝန်က အသက် ၄၀ ဒါမှမဟုတ် ပိုမည် ထင်ရသည်။ ကျွန်တော်ကို သူက ငေးငိုင်းလျက် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ ညာလက်ဖြင့် သူ့မေးစရာကို မရပ်တမ်း ပွတ်နေသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။ ဘာလို့မူ အိမ်က နေဝင်အရပ်နှင့် အဝေးမှာ မျက်နှာစု ထားသည်။ ပြတင်းကာပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်တွေပါ သောအခန်းက စိတ်ထင်စရာကောင်းအောင် မှောင်နေသည်။ ထူသိပ်သော အရိပ်တွေကျနေသည့် ဆရာဝန်မျက်နှာထဲ မွဲပြာပြာနှင့် ကြောင်တိကြောင်တောင် ဖောင်းပွနေသည်။

‘မင်း အရင်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ပြထားတယ် ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ နှစ်ဝက်လောက် ဒီရောဂါကို ကုခဲ့ပါတယ်’
‘မင်းမှာ ဓာတ်မှန်ရှိလား’
‘ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်’
‘ဓာတ်မှန်မရှိရင် ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး’

ပြီးတော့ သူက ပြတင်းကာကို ထပ်ဖြန့်ပိတ်လိုက်သည်။ ခဏလေး ကျွန်တော်ရပ်ပြီး ငေးကြည့်နေမိလိုက်သော်လည်း အိမ်ထဲမှာ အသံနည်းနည်းလေးမှ ထွက်မလာ။

□
‘ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ’
ထိုညတွင် ကျွန်တော်မိန်းမကို ကျွန်တော် ပြောလိုက် သည်။

‘သူက တကယ်ပဲ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ဆရာဝန်လား အို သူ့မှာ ပုံမှန်လာနေတဲ့ လူနာတွေရှိနေလို့ ထင်တယ်’
‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပြီး သူပြောနေတဲ့ လေသံက တစ်မျိုးပဲ။ သူ တိုက်ကျီမှာ ကြာကြာမနေဖူးဘူးလို့ တယ်။ သူ တစ်နေရာရာကနေ လာတာဖြစ်မယ်’

‘ကောင်းပါတယ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကျူရှူး မသွား
ခင် ရှင်အဆုတ်ကို ကောင်းကောင်းကုသွားနိုင်တာပေါ့။ ကျွန်မ
ညီမ မင်္ဂလာဆောင်က သိပ်ကပ်နေပြီ စက်တင်ဘာလထဲမှာ’
‘ဟုတ်တယ်’

သို့သော် ဒေါက်တာ ဆုဂုရို ဆေးခန်းကို နောက်တစ်နေ့
ထွက် မသွားဖြစ်၊ သန်ဘက်ခါလည်း မသွားဖြစ်ချေ။ ကျွန်တော်
ဘယ်ဘက်အဆုတ်ထဲကို လေရှူသွင်းရတာ နည်းနည်းချင်း
နည်းနည်းချင်းကနေ လျော့လာသလို အသက်ရှူသည့်အခါ
တဖြည်းဖြည်း စပြီး နာလာလေသည်။ ညုမိုသိုးရိတ်စ်
ဇာသုဗ္ဗတွင် အဆုတ်ပေါ်ဖိပြီး လေကို ဘေးသို့ ထုတ်လိုက်
သည့်အတွက် အဆုတ်အမြွေးပါးအခေါင်းပေါက် ကျဉ်းလာ
အောင်လုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးထူထူ အပ်တစ်ချောင်းကို
ဆုံးရသည်။ အပေါက်အပြဲ ဖာသည့် အပ်အရွယ်မျိုးဖြစ်ပြီး
ဆော်ဘာဖြင့် အဖျားကိုစုပ်ထားသည်။ ထိုးသွင်းသည့်အပ်
မဟုတ်သည့်အတွက် ဒါလုပ်နေသည့်အခါ ကျွန်တော် အတော်
နီတိဆင်းရဲရသည်။ သို့သော် အဲဒီအပ်ကို ထည့်ရသည်။ အပ်က
အောက်ပိုင်းကိုထိုးထည့်ရသည်။ အခု ဒီနေရာကို မှတ်ထားပြီး
သဘာဝအတိုင်း လက်မောင်းကို ဖုံးအုပ်ပြီး ကာကွယ်ပေး
ထားသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်လက်မောင်းကို မြှောက်မ၊
ထားရပြီး အပ်ကို စောင့်နေရသည်။ ကျွန်တော် ခံစားရတာ
တို့ ဘာလို့ ကျွန်တော် မသိရတာလဲ။ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ထုံထုံ အာရုံ
တို့ ကျွန်တော်ဘေးမှာ ခံစားရသည်။ အဲဒီအပိုင်းမှာ ကျွန်တော်
ဆက်မောင်းကို မ၊ထားရတာ မလွယ်ကူသောအဖြေထွက်လာ
ပြီး ဘာမှခုခံလို့မရသော အခြေအနေနှင့် ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နေ
ရလေသည်။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆီကနေ အပ်က မင်းအတွက်
ထုပ်ရတော့မည်ဆိုရင် မင်းဟာ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ဆင်းရဲရဲနဲ့
ဆက်သွားရတာပါပဲ။ ဆရာဝန်အသစ်ဆိုရင် ဒါကြောင့် ပိုလို့
ဆောင် အသားမကျဖြစ်ရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာဝန်က
အိမ်မှာပါးနပ်မှုမရှိလျှင် အလိုအလျောက် ညုမိုသိုးရိတ်စ် ဖြစ်
တတ်သည်။ မွမ်းပြီးအသက်ရှူမရဖြစ်ကာ သေဆုံးရတာမျိုး
ကြုံခံကာ ဖြစ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာ ဆုဂုရိုအား
အကြည့်လိုက်သောအခါ တင်းကျပ်နေမိလေသည်။ ပြတင်း
ထဲ နောက်က မွဲပြာပြာ ပွဖောင်းဖောင်းမျက်နှာ၊ အတိတ်နိမိတ်
ထားသော အရိပ်ထဲက အခန်းနောက်ကသူ၊ ဖြစ်နေသော
ကြောင့် ကျွန်တော်ဆန္ဒက အဝေးဆီ မေးမှိန်သွားရလေသည်။

သို့သော် အဲလိုဖြစ်နိုင်သည်ဟု မင်းဟာ အမြဲတမ်း တွေး
နေသင့်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ခယ်မ၏ မင်္ဂလာဆောင်က ဖုကု
နီထွက်ဖြစ်ပြီး ကျူရှူးထဲတွင် ရှိသည်။ နှစ်ပတ်မျှသာ
တော့သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်မိန်းမ ကိုယ်ဝန်ရှိကတည်း
ခန့်မထွက်နိုင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က သူ့အစားသွား
နေရသည်။ ကျွန်တော်ခယ်မ၏ မိဘတွေက ဆုံးပါးသွားကြပြီ
ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်မှ မကျန်ရစ်။ သို့သော် ခယ်မဘက်က

ကိစ္စများကို ကျွန်တော်က စံနမူနာပြပေးရမည်။
ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပြောပြီး ဓာတ်မှန်
ကိုယူကာ သွားမည်။ သို့သော် သွားလျှင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်
သွားရမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော် တန့်န့်တွေးနေမိလေ၏။

□
ထိုအချိန်အတောအတွင်းတွင် ရေချိုးအိမ်သို့ ကျွန်တော်
ပထမဆုံး သွားလိုက်သည်။ စနေနေ့ဖြစ်ပြီး အလုပ်မှ အိမ်သို့
ပြန်လာချိန်သည် နေ့လယ် ၂ နာရီထိုးပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
လမ်းမပေါ်လျှောက်နေခိုက်တွင် ထရပ်ကားများစွာ ဖြတ်သွား
နေသည့်အတွက် ဖုန်ပြာမွဲမွဲတွေ ကျွန်တော်ခေါင်းမှ ခြေထိ
ဖုံးသွားလေသည်။

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဘာလို့မှ သိပ်စောနေသေးသည့်အတွက်
တည့်တည့်လာနေတာက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ
ရှိနေသည်။ သူက လိမ္မာပါးနပ်သောမျက်နှာဖြင့် တစ်ယောက်
တည်း။ ရေထဲတွင် သူက ပျင်းရိပျင်းရဲနေနေသည်။ သူ့လက်
ဖြင့် ရေချိုးကန်ကို ခပ်လျော့လျော့ ဆုပ်ထားသည်။ သူ့မေးစေ
က လက်အပေါ် တင်ထားသည်။ ကျွန်တော် လားရာကို
ခဏလေး သူကြည့်လိုက်ပြီး သူပြောလိုက်သည်။

‘အခု ရေက တကယ့်ကိုကောင်းတယ် မဟုတ်ဘူးလား’
‘အင်’

‘ရေက အခုမှကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းလာ
တာ ပိုနောက်ကျတယ်။ ပြီးတော့ လယ်သမားတွေရဲ့ ကလေး
တွေ ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတယ်။ အားလုံး ညစ်ပေတူး
နေတာပဲ။ ခွေးမသားလေးတွေက ဒီထဲ သေးတောင်ပေါက်ချ
တတ်ကြတယ်။ သူတို့က ဆိုးတဲ့ကောင်တွေ’

ထောင့်နေရာတွင် လက်မောင်းပိန်ပိန်နှင့် ရင်ဘတ်ကို
ကျွန်တော် ဆေးနေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို မပြချင်ပေ။
ဒီရေချိုးအိမ်ပိုင်ရှင်က ဓာတ်ဆီဆိုင်ကဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်
သတိထားမိသည်။ သူက အဖြူရောင်ယူနီဖောင်း အမြဲဝတ်
ထားပြီး ဆီပန်ကို ကိုင်ထားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခုထိ
သူ့ကို ကျွန်တော် မသိသေးချေ။ မိန်းမရေချိုးခန်းဘက်မှ
ကလေးတွေ ငိုသံက ဝင်လာသည်။

ဆူညံသော အောင်မြင်သံတစ်ခုဖြင့် ရေထဲမှ သူ ထွက်
လိုက်သည်။ သူ့လိမ္မာပါးနပ်သော မျက်နှာက နံရံရှိ မှန်ထဲမှ
ပြန်ကြည့်နေသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ အောက်ချလိုက်မယ်’

နောက်တော့ သူ လန်နေသော သစ်သားရေပုံးပေါ် တက်
ထိုင်ပြီး သူ့ခြေထောက်ရှည်ကြီးကို ဆေးချနေတော့သည်။

‘မင်း ဒီနေရာရောက်လာတာ သိပ်မကြာသေးဘူးလား။
အင်’

‘တစ်ပတ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်နီး
ချင်းကောင်းတွေဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်’

‘မင်း ဘာအလုပ်လုပ်လဲ’

‘ကျွန်တော် အိမ်ရိုက်သံ လက်ကားရောင်းသူပါ’

‘မင်းကုမ္ပဏီက တိုကျိုမှာလား အင်၊ နေ့တိုင်း မင်း တိုကျိုကို သွားနေရရင် မင်း ဖင်ကိန်းနေမှာပဲလို့ ငါထင်တယ်’

‘ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အောက်ခံအင်္ကျီက သူ့ဖျော့တော့တော့ သူ့အသားကို နေရောင်မှ ကာကွယ်ပေးထားသည်။ သူ့နှိုးတွေက တော်တော်လေးမောက်နေသည်။ သို့သော် သူ့အရိုးတွေ ဆက်နေသည့် ဖွဲ့စည်းပုံက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သေချာပေါက် အင်အားဖြစ်စေမည် ဖြစ်သည်။ သန်မာသော ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက်ရှိသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သိမ်ငယ်သည်။ နာကျင်သည့်ခံစားမှုမျိုးကို ကျွန်တော့်လို သေးညှက်သော လူမှာ ဖိစီးနှိပ်စက်ခံနေရသည်။ သူ့ညာပခုံးပေါ်မှာ နှစ်လက်မလောက်ရှိသော အမာရွတ်တစ်ခု သို့မဟုတ် ပိုကြီးနိုင်သော အမာရွတ်သည် မီးပူလောင်ခံထားရသော ဒဏ်ရာဖြစ်ကြောင်း သိသာနေသည်။ တောင့်တင်းတင်း အရစ်အရစ်ထနေသော အသားတွင် နှမ်းရီနေသော ပန်းတစ်ပွင့်ပုံမျိုး ရှိနေသည်။’

‘မင်းမိန်းမက ကိုယ်ဝန်ရှိနေပုံရတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သူ ဘူတာအောက်ဘက်လျှောက်သွားတာကို ငါ တစ်ရက်က တွေ့လိုက်တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေတဲ့အချိန်လို့ ထင်တယ်’

‘ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆရာဝန်ရှိလား’

ဒေါက်တာ ဆုဂုရိုအပြင် နောက်ထပ် ဆရာဝန်ရှိသေးလား

‘မင်းလက်မောင်း မလိုက်’ အသံတိုးတိုးဖြင့် သူ ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ နံရိုးနှစ်ခုကြား နေရာအတွက် ကျွန်တော့်ဘေးကို သူ့လက်ချောင်းဖြင့် ထောက်စမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့လုပ်နေတာ နေရာ သေချာသွားသောအခါ အပ်ကို ထိုးသွင်းထည့်လိုက်သည်။ ထိလိုက်သည့်အခါ အေးပြီး သတ္တုလို ချမ်းစိမ့်သွားသည်။ အဲဒါထက်ကို အေးတိအေးစက်ဖြင့် ခံစားမှုကင်းမဲ့သော လုပ်ပုံကိုင်ပုံက ကျွန်တော့်ကို လူနာတစ်ယောက်လို သဘောမထားဘဲ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက နမူနာတစ်ခုလို သဘောထားနေပုံရလေသည်

ဆိုတာ သိချင်လို့ဟု တွေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် အဆုတ်ဒုက္ခနှင့် ကျွန်တော့်မိန်းမ၏ ကိုယ်ဝန်က စပြီး ကျွန်တော့်အပေါ် ပိုပိုပြီးလေးလာသည်။

‘ဘာလို့ ဒေါက်တာ ဆုဂုရိုက ဒီနေရာမှာ ရှိနေတာလဲ။ သူ့ဆေးခန်းက ဒီနေရာရဲ့ ညာအနောက်ဘက်မှာနော်’

‘သူက ဘယ်လိုနေလဲ’

‘သူတို့အပြောအရတော့ မဆိုးပါဘူး။ သူ့ပါးစပ်ကို ဘယ်တော့မှ မဖွင့်ဘူး။ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ လူမျိုးပါ’

‘ရယ်စရာ အွန်’

‘သူ့ဆေးဖိုးအကြောင်း မင်း ဘယ်တော့မှစိတ်ညစ်စရာမလိုဘူး။ မင်း အားလုံးမေ့နေရင်တောင် သူက တစ်လုံးမှ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူးလေ’

‘ကျွန်တော် တစ်ရက်က သူ့ဆေးခန်းကိုသွားတယ်။ ပြတင်းကာ ပိတ်ထားတယ်’

‘အဲဒါဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဘာလို့ဆိုတော့ သူ့မိန်းမက ကလေးတွေ ခေါ်ပြီး တိုကျိုသွားနေတာ။ သူတို့တွေပြောတာကတော့ သူ့မိန်းမက နာရီလုပ်နေတာ အသားကျနေပြီတဲ့’

‘ဒီမှာ ကြာပြီလား’

‘ဘယ်သူ့ကိုလဲ’

‘ဆရာဝန်’

‘ငါ သိပ်မသိဘူး။ သူ့ရောက်လာတာ သိပ်မကြာသေးဘူးလို့ ထင်တာပဲ’

သူ့ခြေထောက်ပတ်ပတ်လည်မှ ညစ်ပတ်သော ညိုညစ်ညစ်ရေတွေ စီးလာသည်။ သူက ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေကို သုတ်လိုက်သည့်အတွက် သူ့ ညာတံတောင်ဆစ်က ကျွန်တော့်မျက်နှာနား ထိုးထွက်လာသည်။ ဆပ်ပြာနှင့် ရေအောက်တွင် နီရဲပြီး တရွရွ တသွေးသွေး အကြမ်းခံနိုင်သော သူ့အသားက ဖျံတစ်ကောင်၏ ကျစ်လျစ်ချောမွတ်ကာ တောက်ပြောင်သော အရေခွံကို ယူထားသလိုဖြစ်နေသည်။ မနာလိုမှုက ဆတ်ခနဲ ကျွန်တော့်မှာ ဖြစ်လိုက်သည်။ သူ့ညာလက်မောင်းပေါ်က အပူလောင်ထားသည့် အမာရွတ်ကို ကျွန်တော် မပြောခင်မှာ အခုတော့ ရွံနစ်ပြီး ပြုနေတော့သည်။

‘အဲဒါ မီးလောင်ထားတာလား’

‘ဒါဘာလဲ၊ ဒါ ကတုတ်ကျင် မော်တာဒဏ်လေ။ တရုတ်နိုင်ငံက ရလာတာ။ တရုတ်တွေ ငါ့ကို ပေးခဲ့တာလေ။ ဒီဒဏ်ရာတစ်ခုကြောင့် ငါ ဂုဏ်ယူရတယ်လေ’

‘အတော်နာမှာနော်’

‘အိုး... နာလည်းနာ၊ မနာလည်း မနာဘူး။ နီရဲပူလောင်နေတဲ့ သံပြားတစ်ချောင်းကို တွေးကြည့်၊ နောက်ဗုန်းခနဲ မြည်အောင် မင်းရိုက်ကြည့်လိုက်။ အဲလိုခံစားမှုမျိုးပဲ။ မင်း စစ်မှုထမ်းဖူးလား’

‘အွန် စစ်ပြီးခါနီးပြီလေ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်လာတယ်’

‘အိုး... ငါသဘောပေါက်ပြီ။ အဲဒီ တရုတ်မော်တာနဲ့ အသံတွေကို မင်း စိတ်ကူးကြည့်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပျားပျားဟူး သူတို့လာရင် လေချွန်သံလို လာတယ်။ အဲလိုပဲ’

တပ်ရင်းကြီးမှာ သင်တန်းတက်ခဲ့ရတာကို ကျွန်တော်
မသိလိုက်သည်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် တာဝန်ပေးခံရသည်။
အဲဒီအချိန်မှာ သေဝပ်သော အခန်းများထဲတွင် ဓာတ်ဆီဆိုင်
ရုံလို လိမ္မော်ပါးနပ်သောမျက်နှာပေးမျိုး လူတွေ ထိုင်နေကြ
သည်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့တွေက ကျွန်တော်တို့ တပ်သား
တွေကို ဒေါသဖြင့် ဝေဖန်ပြောဆိုတတ်ကြသည်။

မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းတွေက ထင်ရှားပေါ်လွင်သော
ခြည်နှံမှုနှင့်အတူ တလက်လက်တောက်နေလေသည်။ အခု
လူတွေကလည်း ဓာတ်ဆီဆိုင်ပိုင်ရှင်လို တချို့နေရာတွေမှာ
နေတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ငါတို့ တရုတ်မှာလည်း မျှော်စရာရှိခဲ့ပါတယ်
ဦး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့လိုချင်တဲ့ မိန်းမတွေ ရခဲ့တာပဲဟ။
အဲဒါတစ်ယောက်လောက် မကျေမနပ်ပြောလာရင် ငါတို့
သူတို့ သစ်ပင်မှာ ကြိုးနှံ့တုပ်ထားလိုက်တာပဲ။ ပြီးတော့ လက်
ဖြောင့်လေ့ကျင့်တဲ့အခါမှာ သုံးလိုက်တာပဲ’

‘မိန်းမတွေ’

‘မဟုတ်ဘူး ယောက်ျားတွေပါ’

သူခေါင်းကို ဆပ်ပြာတိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်လာ
သည်။ ပထမဆုံး သိသိသာသာပဲ သူ ကျွန်တော်၏ ပိန်ရှ်နေ
သော ရင်ဘတ်နှင့် လက်မောင်းကို သတိထားမိလိုက်ပြီး
ဆိုရခက်သော ခံစားမှုကို သူမျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လာသည်။

‘မင်း တော်တော်လေး ပိန်တာပဲမဟုတ်လား။ မင်း
ထက်မောင်းလေးနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ် ဓားနဲ့
ထိုးမလဲ။ မင်း စစ်သားတစ်ယောက်လို မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ဧ
သနားစရာလေး’

သူ ခဏလေးရပ်လိုက်ပြီး-

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဒီမှာ ငါ့ရယ်၊ ယောက်ျားအင်္ကျီ အဝတ်အစားစတိုးဆိုင်က
ဗူရယ် ရှိတယ်လေ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား။ မင်းမသိဘူးလား’

သူ ရုတ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

‘သူ တကယ်ပဲ နှုတ်ကမ်းမှာ ငရဲခန်းကို ထောင်ပေးခဲ့တာ
ပဲ။ ခွေးသားက အမိပီ စစ်ပုလိပ်တစ်ယောက်ပဲ’

တစ်နေရာရာရှိ ရေဒီယိုမှ ကျော်ကြားသော သီချင်းတစ်
ပုဒ်လာနေသည်။ ဟီဘရိုမိုဆိုရ ဆိုနေသည်။ မိန်းမရေချိုးခန်း
သတ်မှ ကလေးတွေ ငိုသံက ထွက်လာပြန်လေသည်။
ကျွန်တော် ရေသုတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ခွင့်ပြုပါဦး ကျွန်တော်သွားတော့မယ်’

အဝတ်လဲခန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက် နောက်ဘက်လှည့်
ပြီး အဝတ်လဲနေသည်။ ထိုသူက ဒေါက်တာ ဆုဂရှိဖြစ်သည်။
သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံး ပေကလတ် ပေကလတ်လုပ်
ကြည့်သော်လည်း သူ့ငေးစိုက်ကြည့်နေမှုကို ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာ
ရွံ့ပစ်လိုက်သည်။ တစ်နေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကို သူ သတိရ
ထား၊ မရလား။ နေ့လယ်ခင်း နေက ဒေါက်တာနဖူးပေါ်

တည့်တည့်ထိုးကျနေသည်။ နဖူးပေါ် ချွေးသီးလေးတွေဖြင့်
ပုံးနေလေသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်သောအခါ ခရမ်းချဉ်ခင်း
ကို ဖြတ်ပြီးပြန်ခဲ့သည်။ ဘက်ပေါင်းစုံရှိ မြက်ကတော့ ပင်ကြီး
များက အသံအောအောကြီးဖြင့် သီချင်းဆိုနေသည်။ အာခြစ်သံ
အသံနိမ့်မြင့် က ကျွန်တော့်နားထဲ မခံသာဖြစ်နေသည်။
ယောက်ျားဝတ်တွေရောင်းသော ဆိုင်ရှေ့ရောက်သောအခါ
ကျွန်တော် ချက်ချင်းရပ်လိုက်မိသည်။ ဓာတ်ဆီဆိုင်ပိုင်ရှင်က
ကျွန်တော့်အား ပြောခဲ့သောစကားများကို တွေးလိုက်မိခြင်း
ဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်ပေါ် ဖုန်မှုန့်တစ်ထပ် ပုံးမသွားခင်မှာ
ဆိုသံက လူတစ်ယောက်သည် စက်ချုပ်စက်တစ်ခုပေါ် ကုန်း
ပြီး အလုပ် လုပ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ချိုင့်ဝင်နေပြီး
ပါးရိုးတွေက ငေါထွက်နေသည်။ ဒီလူက တရုတ်ပြည်
နံနက်ကင်းမှာတုန်းက အမိပီစစ်ပုလိပ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ
လား။ နောက် ကျွန်တော် ခဏလေး တွေးလိုက်မိပါသည်။
သူလိုမျက်နှာမျိုးလည်း ကျွန်တော် အတော်များများ တွေ့ခဲ့ဖူး
ပါသည်။ တပ်ရင်းကြီးသင်တန်း၏ သေဝပ်သော အခန်းများ
ထဲတွင် ဒီလို လယ်သမား၏မျက်နှာမျိုးပေါင်းများစွာကို စစ်ပြန်
များထဲတွင် အများအားဖြင့် တွေ့ရတတ်လေသည်။

‘ငါ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ’

‘မလိုဘူး မလိုဘူး။ သိပ်ပူလွန်းလို့ပါ’

ကျွန်တော် ပျာယာခတ်သွားသည်။

‘အဲဒါ တကယ်ပဲ တော်တော်ဆိုးတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

အဲဒါ ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်နေတာလား’

‘မလုပ်ပါဘူး’

သူက မမျှော်လင့်သော ဖော်ရွေမှုဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။

‘အလုပ်တစ်ခု လုပ်ဖို့ပါ။ ဒီအပြင်ဘက်မှာလား၊ အခွင့်

အရေး သိပ်များများ မရဘူးလေ’

ပြတင်းပေါက်ထဲက လူရပ်ပုံစံက သူ့နားလည်ရခက်
သော အပြုံးဖြင့် ဆက်ပြီးနေလေသည်။ ပြာလုံလုံ မျက်လုံးအစုံ
က တစ်နေရာတည်းကို မရွေ့ဘဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ရေချိုးအိမ်သို့သွားခဲ့ရာ ဒုက္ခတရုတ်တွေပြီး အိမ်ပြန်ရောက်
သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ စိုရွှံ့နေတော့သည်။
ကျွန်တော့်မိန်းမဘေး ဆင်ဝင်တွင် သူ့ခိုက်ကြီးပေါ် ကျွန်တော်
လက်တင်ပြီး သူ့ကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

‘ပြောပါဦး မင်းသိတဲ့ လူခြင်သေအကြောင်း(အီဂျစ်ပြည်ရှိ
လူခေါင်းနှင့် ခြင်္သေ့ကိုယ် ကျောက်ရုပ်။ ပဟေဠိဆန်ဆန် မထုံ
တက်သေးနေတတ်သူ)’

‘ဘာကိုလဲ’

‘မင်းသိလား၊ ပြောင်းခင်းနားက အဲဒီလူတွေရဲ့ ပျက်စီး
နေတဲ့နေရာ’

‘အဲဒီက ပြတင်းပေါက်ထဲမှာ လူရပ်တစ်ခုရှိတယ်။ နေကျ
သွားတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီထဲမှာ အရုပ်ကတောက်နေတယ်။
မင်းသိလား။ ပြီးတော့ အဲဒါကို ခပ်မှိုမှိုနဲ့ ပြောင်လှောင်နေလို့’

အပြုံးကို တွေ့လိုက်တော့ အီဂျစ်တွေရဲ့ သဲကန္တာရနဲ့ လူခြင်သလို
အကြောင်း ကျပြီး တွေးမပေးနိုင်တော့ဘူး။

‘ဘာလို့ ရှင်က သဲကန္တာရထဲက အီဂျစ်တွေရဲ့အကြောင်း
ကို တွေးတာရပ်လိုက်ရတာလဲ။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ဆီ အမြန်
သွားလိုက်ပါလား။’

ကျွန်တော့်မိန်းမနှင့် ငြင်းခုံဖို့ အခန်းမကျန်တော့တာမို့
ထိုညနေမှာပင် ဓာတ်မှန်ယူပြီး ဒေါက်တာ ဆုဂရှိဆီ ကျွန်တော်
ထွက်ခဲ့သည်။

ပြတင်းကာက ပိတ်ထားတုန်း။ ကျွန်တော် တစ်ဝက်
ကျော်ကျော် ပိုပြီး မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ကလေးဖိနပ်က
ပန်းခြံထဲမှာ လဲနေတုန်း။ ပြီး အရင်မတိုင်မီကလိုပဲ ခွေးအိမ်
လေးမှာလည်း ခွေးမရှိ။ ထင်ထင်ရှားရှားပဲ သူ့မိန်းမ အဝေး
သွားနေချိန်တွင် ဒေါက်တာ ဆုဂရှိသည် သူကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်
နေလေသည်။

အိမ်အတွင်းနှင့် စမ်းသပ်ခန်းသည်လည်း မသန့်ရှင်းသည့်
အနံ့ပေါင်းစုံက ပြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်ထက်ဦးအောင်
ရောက်နေကြသော လူနာတွေအားလုံး၏ အနံ့ပေါင်းစုံက စုပြီး
နေလိုလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆေးအမျိုးအစားတချို့၏ အနံ့ကြောင့်
လား။ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ချေ။ ပြတင်းပေါက်ကို ဖုံးထား
သော ခန်းဆီးအဖြူမှာ အလယ်တွင် စုတ်နေသည်။ ပြီးတော့
တစ်ဝက်က နေရောင်ကြောင့် အဝါရောင်သို့ ပြောင်းနေသည်။

စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတစ်ခု စူးခနဲ ကျွန်တော် သတိထား
လိုက်မိခြင်းမှာ ဒေါက်တာ ဆုဂရှိ၏ အဖြူရောင်ကျွတ်ကုတ်ပေါ်
တွင် သွေးစလေးတစ်ကွက် ရှိနေခြင်းကိုပင် ဖြစ်သည်။ တကမ္ဘာ
ကျီ မြည်နေသော ခုတင်ပေါ် ကျွန်တော် လှဲနေစဉ် သူက ဓာတ်မှန်
ချပ်ကို ကျွန်တော့်နှာခေါင်းရှေ့တွင် ကိုင်ထားပြီး မျက်တောင်
ပိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက်ဖြင့် လေ့လာနေသည်။

‘ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဆုံးဆရာဝန်က ကျွန်တော့် အဆုတ်
ထဲကနေ လေ ၄၀၀ စီစီ ရတယ်လို့ ပြောပါတယ်’

ဒေါက်တာ ဆုဂရှိက ဘာမှမတုံ့ပြန်။ သူ့စားပွဲအဆွဲထဲမှ
ညှူမိုသိုးရိတ်စ် အပ်ပါသော ဖန်ပုလင်းတစ်လုံးကိုယူနေစဉ်
သူ့ကို ကျွန်တော် မရွှေ့တမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ အပ်ထိပ်က
အပေါက်ကို သူ စစ်ဆေးနေသည်။ ရော်ဘာပိုက်ထဲ ထိုးထည့်
သည်။ ပြီးတော့ ထုံဆေးထိုးဖို့ပြင်သည်။ သူ ထူထဲပြီး အမွေး
များသော လက်ချောင်းများဖြင့် လှုပ်ရှားနေပုံမှာ ခူကောင်နှင့်တူ
နေသည်။ လက်သည်းအောက်တွင် ညစ်ပတ်သော ချေးများ
စုနေသည်။

‘မင်းလက်မောင်း မ၊လိုက်’

အသံတိုးတိုးဖြင့် သူ ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

နံရိုးနှစ်ခုကြား နေရာအတွက် ကျွန်တော့်ဘေးကို သူ
လက်ချောင်းဖြင့် ထောက်စမ်းကြည့်နေသည်။ သူလုပ်နေတာ
နေရာသေချာသွားသောအခါ အပ်ကို ထိုးသွင်းထည့်လိုက်သည်။
ထိလိုက်သည့်အခါ အေးပြီး တတ္တုလို ချမ်းစိန်သွားသည်။

အဲဒါထက်ကို အေးတိအေးစက်ဖြင့် ခံစားမှုကင်းမဲ့သော လုပ်ရပ်
ကိုပုံက ကျွန်တော့်ကို လူနာတစ်ယောက်လို သဘောမထားဘဲ
ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက နမူနာတစ်ခုလို သဘောထားနေပုံရလေသည်။

‘တခြား ဆရာဝန်က ဒီလိုမဟုတ်ဘူး’

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် စပြီး ပင်ကို အလိုအလျောက်
တုံ့ပြန်မှုက လူနာတစ်ယောက်အဖြစ် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဖြစ်
သင့်သည်ဟု ခံစားလိုက်မိသည့်အတွက် သိမ့်သိမ့်တုန်သွားရသည်။

‘တခြား ဆရာဝန်တွေက နွေးနွေးထွေးထွေးရှိတယ်’

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အပ်က ကျွန်တော့်နှုတ်ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။
ရင်ခေါင်းနှင့် နံရိုးအမြေးပါးကြားတွင် ရောက်နေသည်တို့
ကျွန်တော် ခွဲခြားသိလိုက်သည်။ ဒေါက်တာ၏ နည်းပညာ
ကတော့ မှတ်သားလောက်ပါပေသည်။

‘အား’

စိတ်သက်သာခြင်းနှင့်အတူ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်
မိသည်။

သူကြားလိုက်သည်ကို ဒေါက်တာ ဆုဂရှိက ဘာ
လက္ခဏာမှ မပြဘဲ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်
နေလေသည်။ သူ တစ်ခုခုအကြောင်း တွေးနေပုံရသည်။ တစ်
ခုခုက ကျွန်တော်နှင့် ဘာမှလုပ်လို့မရ၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်
ကိစ္စနှင့် မဆိုင်ပုံရသည်။

‘ပါးစပ်ပိတ်ပြီး နည်းနည်းထူးခြားနေတယ်’

ဒါက ဓာတ်ဆီဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ ထင်မြင်ချက်ဖြစ်သည်။
ပြီးတော့ တကယ်ပဲ ဒေါက်တာ ဆုဂရှိက နည်းနည်း ထူးခြား
ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်လေသည်။

‘လူမှုရေးများမလည်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဆရာဝန်အတော်
များများက အဲလိုပဲ’

ကျွန်တော့်မိန်းမက ပြောလိုက်သည်။

‘အစ်... ဒါပေမဲ့ ခုထိ အဲလိုနည်းနဲ့ အပ်ကို သူ အထဲ
တည့်တည့်ထိုးတယ်။ နယ်က ဆရာဝန်တွေမှာ မင်းတွေနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ မင်း သိလား။ ကိုယ်အံ့ဩတာက ဒီလိုနေရာမျိုး
မှာ သူ ဘာလို့ နေနေတာလဲ ဆိုတာပဲ’

ညှူမိုသိုးရိတ်စ်အပ်ကို လူနာတစ်ယောက်၏ နံဘေးထဲ
ထိုးထည့်တာက ဘာမှမထူးဆန်းဘူးလို့ ထင်ရပါသည်။ သို့
သော် ကျွန်တော် ကျိုဒ်တွင်နေစဉ် အသက်ကြီးသော ဆရာဝန်
များထဲမှ ကျွန်တော် ကြားဖူးတာက ထိုအလုပ်က လုပ်ရတာ
အင်မတန်ကို ခက်ခဲသောအလုပ်ဟု ဆိုဖူးလေသည်။

‘ငယ်ရွယ်တဲ့ အလုပ်သင်ဆရာဝန်ကို ဒါမျိုးလုပ်ဖို့ မင်း
မယုံကြည်နိုင်ဘူး။ လုပ်နေကျ ဆရာဝန်ကမှ အတွေ့အကြုံနဲ့
အပ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် ထိုးနိုင်တာ’

တီဘီရောဂါနာတာရှည်ဆေးကုသမှုတွင် အချိန်အကြာ
ကြီး အလုပ်လုပ်ဖူးသော အသက်ကြီးသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်
က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ တစ်နေ့တွင် သူက
ကျွန်တော့်ကို လုပ်ပုံကိုင်ပုံ အဆင့်ဆင့်အားလုံးကို ကိုတိကျကျ

နှင်းပြဲပွဲပွဲသည်။ အပ်ကအသစ်ဖြစ်နေလျှင် မနာနိုင်။

သို့သော် ထိပ်တုံးတုံး အပ်ဟောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် အဆုတ် အမြွှေးပါးထဲကို မနာမကျင့်နှင့် သွက်သွက် ခဏလေးဖြင့် ထိုးဖို့ရာ နှုတ်တန်သော အားသုံးမှုက လိုအပ်လေ၏။ ကျွန်တော် ဒီအရင် ထ ပြောခဲ့ဖူးသလို အလိုအလျောက် ညှဉ်းသုံးရိတ်ရနိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဒါမဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် အပ်ကို တိတ်ကျကျနှင့် နေရာမှာ ဖောက်ပြီး အမှန်မထိုးနိုင်ခဲ့လျှင် လူမှာ ထ အလွန်နာကျင်သောအချိန် ဖြစ်သွားမှာပဲ ဖြစ်လေသည်။ နောက်လည်း ကျွန်တော်အတွေ့ အကြုံအရပြောရလျှင် ကျွန်တို့ ဒီစစ်ပြန် ဒေါက်တာတောင်မှ တစ်လမှာ တစ်ခါ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ခါလောက် ချော်ထွက်တတ် သေးလေ၏။ ပြီးတော့ အပ်ကို မြန်ဆွဲထုတ်ပြီး ထပ်ကြိုးစား ရလေသည်။ အဲလိုအချိန်တွေလို ချိုး ကျွန်တော်နဲ့ဘေး ပွင့်ထွက်သွားခဲ့သလို နာကျင်မှုဖြင့် ခံစားလိုက်မိလေသည်။

ဒေါက်တာ ဆုဂရိုကတော့ဖြင့် ဘယ်တော့မှဖြစ်လာလိမ့် ခေါ်မဟုတ်ပါချေ။ ယုံကြည်မှုတစ်ခုဖြင့် သူက အဆုတ်အမြွှေး ပါးနှင့် အဆုတ်ကြား အပ်ကို မြန်မြန် သေသေချာချာ မှန်မှန် ထန်ကန် ထိုးထည့်ပေးနိုင်သည်။ နေရာကို လုံခြုံစွာဖြင့် ရောက် ခဲ့သွားမည်။ ဘာနာကျင်မှုမှ ခံစားရမည် မဟုတ်ချေ။ အဲဒါ ပြီးခင်မှာတောင် ကျွန်တော်က တွန့်နိုင်သေးလေသည်။ ကျွန်တို့ ထ ဆရာဝန်ကြီးပြောတာ မှန်သည်။ ခွဲပြော ဖောင်းပွနေသော ဇုန်တစ်ခုဖြင့် ဒီလူသည် တစ်နေရာရာမှာ ဒါမှမဟုတ် တခြားမှာ ဆေးပညာကျွမ်းကျင်မှု အကြိမ်များစွာ အတော်အတန်ကြိုး ကြိုးတစ်ခု အောင်မြင်ခဲ့ပုံရလေသည်။ သူသည် အလွန်ပင် တစ်ခုခုကို လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသော ဒေါက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ လျှင် ဆွဲဆောင်နိုင်သော အင်္ဂါရပ်အရာရာတိုင်း ကင်းမဲ့နေသော ဒီလို အကျိုးမရှိသော ကျွတ်တီးမြေလုံးမျိုးနေရာတွင် သူအတွက် အခြေချနေဖို့ မလိုအပ်ပါချေ။ ခုထိ သူလာနေခဲ့သည်။ ဘာ ကြောင့်ပါလိမ့်။ ကျွန်တော် အံ့သြနေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့မှာ ကျွမ်းကျင်မှုအားလုံး ရှိနေစေကာမူ သူ့ကို ကျွန်တော်က စိတ်တထင်ထင် ဘဝင်မကျ ခံစားနေရတုန်း ဖြစ်သည်။ စိတ်ဘဝင်မကျတာထက် ပိုပြီး သဘောမတွေ့ ဖြစ် နေရသည်။ ကျွန်တော့်နံရိုးတွေကို သူလက်ချောင်း မာမာကြိုး ဖြင့် ထိပြီး ဖိစမ်းနေတာကို အချိန်တိုင်းမှာ ကျွန်တော် ခံစားနေ ရသည်။ ချမ်းစိမ့်စိမ့် သတ္တုဖြင့် ထိလိုက်ပုံကို ဖော်ပြဖို့ အတော် ခက်ခဲပါသည်။ မရေရာသော်လည်း လူနာအားလုံးအား အလေးမထားသော၊ အသက်တွေလိုစွမ်းအားကြီးသော သူ့ဗီဇ စိတ်ကို ကျွန်တော် တသိမ့်သိမ့်တုန်မိလေသည်။ ကျွန်တော် တွေးမိသည့်အတွက် ဒီလို ကျွန်တော် ခံစားနေရပုံမျှသာ ဖြစ် လေသည်။ ဘာလို့မူ သူ ထူထူလက်ချောင်းတွေ၏ လှုပ်ရှားမှု သည် ခုကောင်အခုအပြုတစ်ခုလို တကယ့်ကို မြင်ယောင်လာ စေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဲဒါထက်ကို ပိုပြီး ခံစားရပါသေးသည်။ တစ်လလောက်ကြာသောအခါ

ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ စက်တင်ဘာလ ကုန်တွင် ကျွန်တော့်ခယ်မ၏ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ကျူရှူးသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်မိန်းမဗိုက်က သိပ်ကိုကြီးလာပြီ ဖြစ် သည့်အတွက် သူ့ကိုယ်ဝန်က သိပ်သိသာနေသည်။

“ဗိုက်က ကားနေတာပဲ မိန်းကလေးဖြစ်မယ် ထင်တယ်” သူက ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။ သူ့ပါးကို ကပ်ကာ သူ့ကိုယ်ဝန်သည်အင်္ကျီ ခေါက်ရိုးပေါ် ဖွဖွလေး ပွတ်ပေးလိုက်သည်။

“သူ အခု ကန်နေတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ ကျွန်မကို ကန်တယ် သိလား”

ဓာတ်ဆီဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် ခါတိုင်းလို သူ့အဖြူရောင် ယူနီ ဖောင်းဖြင့် သူ့ဆီပန်းရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်နေသည်။ ကျွန်တော် အလုပ်သွားသည့်လမ်းမှာ သူ့ကို ဟယ်လိုဟု နှုတ်ဆက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမူ ကျွန်တော်ရပ်ပြီး သူနှင့် ဘာမှ မဟုတ်တာလေး တွေ နည်းနည်းပြောဖြစ်ပါသည်။ ရေချိုးအိမ်တွင် သူ့ကိုသာမ က ယောကျ်ားဝတ် အဝတ်စားဆိုင်က ရည်မှန်သူကိုလည်း တွေ့ရတတ်သည်။ ကျွန်တော့်ရောဂါ ပိုကောင်းလာကတည်း က ကျွန်တော် ပျော်သလို ခံစားလာရသည်။ မကြာခင်မှာဘဲ ကလေးတစ်ယောက်ရတော့မည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်ပိုင် အိမ်လေး ရှိသည်။ အဲဒါက အတွေးသေးသေးလေးပါ။ ဖြစ်နိုင် ပါသည်။ သာမန်ရိုးရိုး ပျော်ရွှင်မှုမျိုးထက် မပိုသော ဒီသဘော ရှိလေသည်။ သို့သော် အဲဒါ ဘာများ မှားလို့လဲဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိလေ၏။

သို့သော် ခုထိ ကျွန်တော့်၏ စပ်စုလိုစိတ်ကို ဒီဒေါက်တာ ဆုဂရိုအကြောင်းက မွေ့နှောကန်နေတုန်းဖြစ်သည်။ သူ့မိန်းမ ခုထိ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား။ ပြတင်းကာကလည်း အမြဲ ပိတ်ထားတုန်းရှိသည်။ ပန်းခြံထဲက ကလေး၏ ဖိနပ်အနီကို ခွေးက ချီသွားခဲ့ပြီလား။ ခွေးတစ်ကောင်ရှိသေးလား။ အချိန် နည်းနည်း ဒါမှမဟုတ် တခြားဟာတွေ ပျောက်ဆုံးနေလေသည်။

တစ်နေ့တွင် သူ့သတင်းနည်းနည်းကို ကျွန်တော် ရခဲ့ သည်။ သူ့ဆီ ကျွန်တော် ဆေးအကုသခံဖို့သွားသော ၅ ကြိမ် မြောက်တွင် ဒါဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင်။ စမ်းသပ်ခန်းအပြင်ဘက်တွင် ကျွန်တော့်အလှည့်ကို စောင့်နေစဉ် ဖုကုအိုက ဆေးတက္ကသိုလ် ၏ ဘွဲ့ပေးအခမ်းအနားအစီအစဉ်ကို မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတစ်ခု ထဲတွင် ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဆုဂရို ဆိုသော အမည်သည် သာမန်အမည်တစ်ခု မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဒါကိုတွေ့လိုက်ရသော ကျွန်တော့်မှာ ချက်ချင်း အဲဒီအချိန် လေးမှာ ကျေနပ်သွားခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ဆရာဝန်သည် ဒီထဲ မှာ တကယ်ပဲ အမည်စာရင်းပါနေသည်။ ဘယ်လောက်များ ပိုပြီး တိုက်ဆိုင်လိုက်လဲဆိုလျှင် ဒီလကုန်တွင် ကျွန်တော့်ခယ်မ မင်္ဂလာဆောင်က ဖုကုအိုကမှာ ပြုလုပ်မှာ ဖြစ်နေသည်။

“စကားပြောတဲ့လေသံက ကျူရှူးမှာရှိတဲ့ ဖုကုအိုက ကပဲ”

ကျွန်တော့်မိန်းမကို ထုတ်ပြောပြလိုက်သည်။

‘ဘာလေသလဲ’

‘သူလေသ။ ပထမဆုံးနေ့ အဲဒီ ကိုယ်သွားတုန်းက ဓာတ်မှန် မရှိရင် သူ ကိုယ့်ကိုမကူညီနိုင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ။ အဲလို သူ ပြောခဲ့တယ်’

ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်မိန်းမတို့သည် တိုက်ကျိုတွင် မွေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေသံတွေကို အနောက်တိုင်းဆန်အောင် ပြောဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ကြချေ။ သို့သော် ကျွန်တော်အတုခိုးပြောသောလေသံက ရယ်စရာကောင်းနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

‘ငါလောင်းတယ်၊ သူမိန်းမ ထွက်ပြေးသွားတာဖြစ်မယ်’ ဓာတ်ဆီခိုင်ပိုင်ရှင်က ရေချိုးအိမ်မှာထင်ကြေးပေးလိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့တွေပြောနေကြတာတော့ သူက နောက်နာစ် ရနိုင်တာပဲတဲ့’

‘ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူက ရယ်စရာကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့အတွက်တော့ အဆင်ပြေနေတာပဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ငါ့ကလေး ဖျားတယ်။ သူ ကလေးကို စမ်းသပ်ပေးတယ်။ ခုထိ ဆေးကုခ မပြောဘူး’

‘သူမိန်းမက ထွက်ပြေးတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ’

‘သူမိန်းမက သူ့ယောက်ျားလိုပဲ။ ရုပ်ဆိုးဆိုး။ တစ်ချိန်လုံး သူ့မျက်နှာက တွေ့ဖို့ သိပ်ခက်တယ်။ ဆေးခန်းသွားရင် သူ့ကို မင်း ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရဘူး’

သူ့ဆေးခန်းကို ကျွန်တော် သွားပြီး ဆေးကုခသည့်အခါ တိုင်း ဒေါက်တာဆုဂုရုက စကားတစ်လုံးပြောဖို့ အတော်ခက်ခဲသည်။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ နေရောင်ထဲမှာ စုတ်နေသောခန်းဆီးက ပိုပြီး အဝါရောင်ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် အခုလိုပဲ ဆက်ရှိနေခဲ့လေသည်။ လူနာအများစုမှာ လယ်သမားမယားတွေနှင့် ကလေးတွေပဲဖြစ်သည်။ သူတို့တွေက တံခါးအပြင်ဘက် လှေကားတွင် ထိုင်ကြသည်။ သတင်းစာအဟောင်းနှင့်မဂ္ဂဇင်းတွေကို ထုတ်ပြီး လှန်လှောကြည့်နေကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့အလှည့်ကို မမောတမ်း သည်းခံစောင့်ကြလေ၏။ နာစ်လည်း မရှိ။ ဒေါက်တာဆုဂုရုက သူ့ဘာသာပဲ ဆေးတွေပြင်နေရသည်။

စက်တင်ဘာ ညနေခင်းတစ်ခု၌ နွေ၏ ပုပြင်းခြောက်သွေ့မှုက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရှိနေတုန်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာဖြင့် ဟိုက်ဆေးလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်နေချိန်တွင် ကြိမ်လုံးတစ်လုံးဖြင့် လမ်းဘေးတွင် ရပ်ပြီး ဒေါက်တာဆုဂုရု ဖိုက်ကြည့်နေတာကို ကျွန်တော် ဖမ်းသိလိုက်ရလေသည်။ သူသည် ယောက်ျားဝတ် စတိုးဆိုင်၏ ပြတင်းပေါက်ထဲသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် နီးကပ်လာသည်ကို သူသတိထားမိသွားသောအခါ သူ ငေးကြည့်နေတာကို ဒေါက်တာက မျက်နှာလွှဲပြီး ရုတ်ခြည်း

လမ်းလျှောက်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က အရှိအသေပေးလိုက်သောအခါ သူက ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညီတိပြသည်။ ပြတင်းပေါက်ကတော့ သူထုံးစံအတိုင်း ဖုန်တွေ အလွှာလိုက် ဖုံးနေသည်။ ပိုင်ရှင်က ဘယ်သွားနေသည်မသိ။ ဖြူပြီး အနီဟု ထင်ရသော လူပုံအရုပ်က ကျွန်တော့်ကို သူ၏ ပြောင်ပြီး ပါးပါးဖြင့် ဖိုက်ကြည့်နေလေသည်။ အဲဒါ ဒီလူခြင်သံပဲဖြစ်ပြီး ဒေါက်တာ ဆုဂုရုက အလွန် စိတ်ထက်သန်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

စက်တင်ဘာလကုန်သောအခါ ကျူရှူးရှိ ဖုကုအိုကသို့ ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ခယ်မ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ထွက်လာခဲ့ရသော ခရီးသည် ရှည်လျားပြီးငွေဖွယ်ရထားခရီး ဖြစ်သည်။ မထွက်လာခင်မှာ နောက်ထပ်ကုသမှုအတွက် သွားခဲ့သေးသော်လည်း ခရီးထွက်မည့်အကြောင်းကို သူ့အား တစ်လုံးမှ မပြောခဲ့ချေ။ ဒါကလည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တစ်ခုခုကို ဆွေးနွေးရလောက်အောင် သိပ်အဓိကမကျချေ။ မင်းကို ဆင်တူသည့် အဖြေလေးတစ်ခုခုပေးဖို့ သူကလည်း ဘယ်တော့မှ စိတ်အချုပ်ခံမည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော့်ခယ်မသည် တိုက်ကျိုတွင် သူနှင့် ရုံးအတူတူ လုပ်သော သူတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ပြီး လက်ထပ်သည့်အပေါ် မူတည်၍ အခြေချခဲ့သည်။ သူမိသားစုအိမ်က ဖုကုအိုကတွင် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာတွင် မင်္ဂလာပွဲလုပ်ဖို့ သူတို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်ခယ်မအတွက် ဒီကမ္ဘာတွင် ပိုပြီး အထီးကျန်ဆန်နေခဲ့လေသည်။ တက်ရောက်လာသူများထဲတွင် ဆွေမျိုးအဖြစ် ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း ထပ်တူထပ်မျှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု ထမ်းနေရသလို ခံစားနေရသည်။

တိုက်ကျိုမပြန်ခင် ဖုကုအိုကတွင် နောက်တစ်ညနေဖို့ ကြိုထားသည်။ ဒီမြို့သည် မြစ်တွေ အများကြီးရှိသော မြို့ဟု ကျွန်တော် ကြားထားခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် အဓိကမြစ်တစ်ခုသာ လှည့်ထွက်သွားပြီး ညစ်ပတ်ကာ ရေနောက်ပြီး မြောင်းနဲ့ တစ်မျိုး ရနေသည်။ ခွေးသေကောင်တစ်ခုနှင့် ရော်ဘာပိနပ်တစ်ခု ပေါ်လောမျောနေတာ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒေါက်တာ ဆုဂုရု၏ ပန်းခြံယူဘိုင်နှင့် စမ်းသပ်ခန်းကအနံ့ကို ကျွန်တော် သွားတွေးလိုက်မိလေသည်။

နောက် ဒေသခံလူတွေ ပြောစကားလေသံနှင့်လည်း သူလေသံက အတူတူဖြစ်နေသည်။ သူ ဆေးကျောင်းသားဘဝ တုန်းက သူ ဒီမြစ်ကို ကြည့်ကိုကြည့်နေမှာဖြစ်ပြီး ဒီမြို့ထဲကို ဖြတ်လျှောက်နေမှာ သေချာလေသည်။ ကျွန်တော့်အတွေးတွေက ထူးဆန်းသောနည်းတွေနှင့် ပြေးနေတော့လေသည်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ဆရာကိုဦးဆောင် ဆရာရဲသျှမ်း တို့၏ အမှာစာများနှင့်အတူ

မြင့်မိုရ်ကျော်လင်းမိုးမိတ်

ဇာတ်ကားများ၏
အနုပညာ

မြင့်မိုရ်ကျော်လင်းမိုးမိတ်
ဇာတ်ကားများ၏
အနုပညာ

ထွက်ပြီ
www.burmeseclassic.com

• ရန်ကုန်-၇၇၇၇ စာပေ၊ မန္တလေး-ထွန်းဦးစာပေ၊ နဂါးစာပေ၊ ညိုစာပေ၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်

အသေးစု... ကောင်းမြတ်၏ 'အိမ်မက်မြှုပ်ကမ်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ'၊ ဒေါက်တာအေးမင်းထူး၏ 'ဝိတ်ရန်နည်း'၊
သတိုး၏ 'အပြာရင့်ရင့် သစ္စာပျော်ရည်' (လုံးချင်း)၊ စသည့်စာအုပ်များ ဆက်လက်ထွက်ရှိပါမည်။

၁-၉-၂၀၁၆ရက်နေ့ နံနက်က
အစ်ကိုကြီး ဦးစိန်မောင်ဦးအိမ်သို့
သွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်
ရေးသည့် မြန်မာရိုးရာ
နတ်ယုံကြည်မှုဓလေ့
စာအုပ် ဒုတိယတွဲကို
သွားရောက်ပေးခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ အစ်ကိုကြီးက-
‘ကိုယ့်ညီကို ပေးစရာရှိတာနဲ့
အတော်ပဲ’ ဟု ပြော၍
ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပေးပါသည်။
နန်းတွင်းသူ တစ်ယောက်၏
ပုံဖြစ်ပါသည်။
‘ဘယ်သူပဲလဲ အစ်ကိုကြီး’
‘ပန်းဆက်ခင်လေးရဲ့ပုံလို့
ပြောတယ်။
ကိုယ့်ညီ မြင်ဖူးလား’
‘မမြင်ဖူးဘူး။ သူ့အကြောင်း
သိပေမဲ့ ပုံကိုတော့
မမြင်ဖူးဘူး။ အစ်ကိုကြီး ဘယ်က
ရတာလဲ’
‘ဒေါက်တာ ခင်မောင်ကြည်က
ပေးတာ။ ပန်းဆက် ခင်လေး
အမျိုးတွေ့ဆီက ရတယ်လို့
ပြောတယ်။ မှန်ပုံရပါတယ်’
ဒေါက်တာ ခင်မောင်ကြည်
ဆိုသူမှာ မန္တလေးက
ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး သမိုင်း
လိုက်စားနေသူတစ်ဦး
ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည်
ပန်းဆက် ခင်လေးဆိုသူ၏
ပုံလေးကို ကြည့်ပြီး
သူညီမဆိုသူ ကြီးကြီးခင်ကို
သွားသတိရမိသည်။
ကျွန်တော်၏ ပခင်သည်
ထိုစဉ်က ကျောက်ဆည်၌
ခရိုင်ရဲဝန် တာဝန်
ထမ်းဆောင်နေသည်။
မြင်းပွဲပါသနာပါ၍
တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း မန္တလေးသို့
မြင်းသွားလောင်းသည်။
ထိုစဉ်က ဓနေနေတွင် ရုံးမဝတ်ပါ။
နေ့ဝတ်တတ်ရသည်။

ဓနေနေ နေ့လယ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့
မိသားစု မန္တလေးသို့ ကားနှင့်သွား
သည်။ မန္တလေးတွင် ဓနေ၊ တနင်္ဂနွေ
ညအိပ်ပြီး တနင်္လာနေ့ နံနက်စောစော
တွင် ကျောက်ဆည်သို့ပြန်လာကြသည်။
အပတ်တိုင်းဖြစ်၍ သူများအိမ်တွင်
မတည်းခိုဘဲ မန္တလေးတွင် အိမ်ငှားနေ
လိုက်သည်။
မန္တလေးတွင် ကျွန်တော်တို့
မိသားစု ငှားနေခဲ့သည့် နယူးစီမီလင်းမှ
တစ်ထပ်တိုက်ကလေး ပတ်ဝန်းကျင်
တွင် နန်းတော်ကြီးဆက်နှင့် အိမ်ရှေ့
တော်ဆက်မှ ဆွေတော်မျိုးတော် အများ
အပြား ရှိခဲ့သည်။ တိုက်ကလေးကို
ငှားပေးသူကပင် မကွရာထိပ်တင်ဖြူ၏
သားတော် မကွရာ တော်တော်ကြီး ဖြစ်
သည်။ ၎င်းအိမ်တွင် အိမ်စောင့်ကြက်နှင့်
နေပေ။ စောင့်ပေးသူ ကြီးကြီးခင်ဆိုသူ
မှာ ပန်းဆက်တံခါးဝိုက်၏ သမီးဖြစ်
သည်။ သူ၏အစ်မ ပန်းဆက်ခင်လေးမှာ
အရှင်နန်းမတော်ဘုရား(စုဖုရားလတ်)၏
အပျိုတော်ဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးခင်သည်
ပါတော်မူစဉ်က ၁၀ နှစ်သမီး ရှိပြီဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် လက်ထက်တော်
ကလေးနှင့် ဗြိတိသျှခေတ် တစ်ခေတ်
လုံးမှ ဆွေတော်မျိုးတော်များအကြောင်း
ကို ကိုယ်တွေ့ ပြောပြနိုင်သူ ဖြစ်သည်။
ပြောလည်း ပြောပြခဲ့သည်။ ကျွန်တော်
၏ မိခင်ကလည်း ထိုအကြောင်းများကို
နားထောင်ရန် ဝါသနာပါသည်။ ပုဆိပ်
လှသော မန္တလေး၏ နေ့နှင့်ညတူ ညဦး
ပိုင်းများတွင် ခြံတွင်းရှိ တမာပင်အရိပ်
အောက်မှ ကွပ်ဖုတ်ကြီးပေါ်တွင် ညစဉ်
ပင် ကြီးကြီးခင်၏ လက်ထက်တော်

ကလေးက
နန်းတွင်းအကြောင်းအရာ
များကို နားထောင်ခဲ့ရသည်။
ကျွန်တော်၏မိခင်က
‘မမခင်’ ဟု ခေါ်၍
ကျွန်တော်က ‘ကြီးကြီးခင်’ ဟု
ခေါ်ပေရာ သူ၏အမည်ရင်းကိုပင်
မသိခဲ့ရပေ။ သူ့အမည်တွင်
ထုံးစံအတိုင်း ‘ခင်’ ဟု ပါမည်မှာ
သေချာပါသည်။ ပါတော်မူစဉ်က
၁၀ နှစ်သမီးရှိပြီ ဆိုသော
ကြီးကြီးခင်သည် သူ့မျက်မြင်
ပါတော်မူခွင့်ခံကို ပြောပြလေ့
ရှိပါသည်။
‘ပါတော်မူခင် ညနေက
ကြီးခင်တို့သားအိမ်
နန်းတော်ထဝင်ပြီး အစ်မကို
သွားခေါ်ရတာပေါ့။
နန်းတော်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ
ကုလားဖြူစစ်သားတွေပဲ
စောင့်နေကြတာ။
မြန်မာစစ်သားဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ
မတွေ့ရတော့ဘူး။ နန်းတော်ပေါ်က
အမူထမ်းတွေနဲ့ အပျိုတော်တွေ
ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်နိုင်တယ်ဆိုလို့
အစ်မကို သွားခေါ်ရတာ’။
ကြီးကြီးခင်သည် အရှင်နှစ်ပါးနှင့်
ပတ်သက်သည့် အကြောင်းများကို
ပြန်ပြောသည့် အခါတိုင်း
လက်အုပ်လေးချီပြီးမှပြောလေ့ရှိသည်။
ကြီးကြီးခင်နှင့် ကျွန်တော်တို့
ဆိုကြသည့် အချိန်သည်
၁၉၅၂ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းဖြစ်သဖြင့်
ပါတော်မူပြီးသည်မှာ ၆၇ နှစ်ခန့်

ပန်းဆက်ခင်လေး

မောင်သန်းဆွေ၊ တာဝန်

ရှိပေပြီ။ သည်အချိန်ထိ မန္တလေးတွင် ထီးငွေ နန်းငွေ ကျန်ခဲ့သေးသည်။ ထီး နှင့် နန်းနှင့် မကင်းသူများအဖို့မူ ဆိုဖွယ် ရာ မရှိတော့ပါ။

‘ကြီးကြီးခင်တို့သားအမိ၊ ညီအစ်မ တစ်တွေ လမ်းလေးလူအုပ်ကြီး နောက် ကနေပြီး ဗီရိုလှည်းနှစ်စီးနောက်က လိုက်ကြည့်ရင်း ပါသွားကြတာပေါ့။ ဗီရိုလှည်း နှစ်စီးနောက်က အပျိုတော် တွေအထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ခြေလျင်လျှောက် ပြီး လိုက်ကြရတာ။ အခု ပွဲကတော်အုပ် ဆေးဆိုပြီး သူငယ်နာအုပ်ဆေး ရောင်း နေတဲ့ ကတိုးမမကြီး အစ်မလည်း အပျိုတော်ပဲ။ ကျုံးထောင့်ကနေပြီး တရုတ်တန်းအကွေ့ အခု ရွှေနဂါးရုပ်ရှင် ရုံရှေ့ရောက်တော့ သူက နေခဲ့ပါလေ ရော။ လမ်းဘေးမှာ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေလို့ ကြီးခင် အစ်မက လက်ဆွဲ ခေါ်လိုက်ရတာ။ ဂါးတာ ခင်လေးဆိုတဲ့ အပျိုတော်လည်း လမ်းဘေး မသိမသာ နေခဲ့ရင်းက ကြီးခင်တို့နဲ့ဆုံရတာပဲ။ ဂါးတာ ခင်လေးက ပြောတယ်။ သူတို့ အထုပ်ပိုက်လာတဲ့ အပျိုတော်တွေကို ကုလားဖြူစစ်သားတွေက ဝင်လုလို့ နန်းထဲကနေ ဓားဝင့်ပြီး ခေါ်ထုတ်လာရ သတဲ့။

‘တချို့ အပျိုတော်တွေ အထုပ်ပိုက် ပြီးနေခဲ့ကြတာ ပစ္စည်းတော်တော် များ များရလို့ သူတို့အဆက်အနွယ်တွေ အခု ထက်ထိ ချမ်းသာနေတုန်းပါပဲ။ အဲသည် လို ပစ္စည်းအထုပ်ရသူများကို အဆောင် ကောင်းရတယ်လို့ခေါ်တယ်’ ဟု ပြောပြ ခဲ့ပါသည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီး(စုဖုရားလတ်) သည် သူ၏ အပျိုတော် မှန်သမျှကို အမည်အရင်းဖျောက်၍ ခင်လေးဟုသာ ခေါ်ဆိုသည်ဟု သိရသည်။ ထို့ကြောင့် မန္တလေး အပြင်မြို့ရိုးရှိ ပန်းဆက်တံခါး ၏ တံခါးဗိုလ်၏ သမီးဖြစ်သူ ပန်းဆက် ခင်လေးဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ စာရေး ဆရာတစ်ဦးက အရှင်နှစ်ပါးကို ပန်း တော်ဆက်ရ၍ ပန်းဆက်ခင်လေးဟု ခေါ်သည်ဟုလည်းကောင်း၊ အခြား

ဤကိစ္စသည်
မှန်ချင်လျှင် မှန်မည်
ကြီးကြီးခင် သိမသိ
ဆိုသည်ကိုမူ
အတတ် မပြောနိုင်ပါ
သူတို့ အမှုတော်ထမ်းများ
အချင်းချင်း ကြားရသိရ၍
ပြောခြင်းလည်း ဖြစ်မည်
မဟုတ်ဘဲနှင့်
ပြောကြလိမ့်မည်
မဟုတ်ဟု
ကျွန်တော် တွေးမိပါသည်
ကြီးကြီးခင်ကိုလည်း
သူတို့ကျေးဇူးရှင်အနေနှင့်
ဆက်ဆံကြရာ
ကြီးကြီးခင်အစ်မ
အကြောင်းကို
မဟုတ်တမ်းတရား
လုပ်ကြံ၍ပြောကြမည်
မဟုတ်ဟု ထင်ရပါသည်

စာရေးဆရာတစ်ဦးက ပန်းဆက်ရွာကို စားရ၍ ပန်းဆက်ခင်လေးဟု ခေါ်သည် ဟုလည်းကောင်း ရေးကြ၍ ကြီးကြီး ခင်ထံမှ အကြောင်းမှန်ကို သိထားရ သောကြောင့် ပြီးမီရပါသေးသည်။ သို့ မဟုတ်က ကျွန်တော်လည်း ထိုစာရေး ဆရာများကဲ့သို့ပင် တွေးမိပါလိမ့်မည်။ ပန်းဆက်တံခါးသည် မန္တလေးမြို့၏ အနောက်မျက်နှာတွင် ရှိပုံရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကြီးကြီးခင်က ပန်းဆက်တံခါးရှေ့တွင် ဖြစ်ကြီးရှိပြီး သင်္ဘောကျင်းများလည်း ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။

အစ်ကိုကြီး ဦးစိန်မောင်ဦးက -
‘ပန်းဆက်ခင်လေးဟာ သီပေါ ဟော်ကို ရောက်ပြီး ဒေါ်စောမြအေး ကြည်ကိုတောင် သီချင်းသင်ပေးရတယ် လို့ ကြားရဖူးတယ်’

ဟု ပြောပြလိုက်ပါသည်။
ကြီးကြီး ဒေါ်စောမြအေးကြည်ထ လည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖူးပါသည်။ ‘တပယ်မင်းသားရဲ့ ကိုယ်ထုတ် တော်တွေဖြစ်တဲ့ တပယ်ခင်ဥနဲ့ တပယ် ခင်သစ်တို့ သီပေါမှာ ရှိကြတယ်။ သူတို့ ဟာ သီပေါမှာတောက်လျှောက် ကြီးကြီး ကိုအဆိုသင်ပေးခဲ့ကြသူတွေပဲ။ ကြီးကြီး ဆိုပုံဟာ သူတို့ဟန် အများကြီးပါတယ်။ သူတို့က ဟိုမှာပဲ ခေါင်းချသွားကြတဲ့ ညီအစ်မပါ။ ပန်းဆက်ခင်လေး ဆိုတာ လည်း ရှိတယ်။ သူက မိဖုရားခေါင်ကြီး အပျိုတော်၊ အငြိမ့်အပျိုတော်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ပန်းဆက်တံခါးဗိုလ်နဲ့ သမီး၊ နောက်တော့ သူပြန်သွားတယ် ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ပန်းဆက်ခင်လေးသည် ကြီးကြီး ဒေါ်စောမြအေးကြည်၏ ပြောပြချက် အရ မိဖုရားခေါင်ကြီး ရှေ့တော်တွင် စောင်းတီး၍ အဆိုဖြင့် ဖျော်ဖြေရသော အပျိုတော် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကြီးကြီး ဒေါ်စောမြအေးကြည်ကိုလည်း အဆို သင်ပေးသည်ဟု သိရသည်။

ကျွန်တော့်ဖခင် ၄၁းနေသော တစ်ထပ်တိုက်ကလေးကို အိမ်ရှင်စင် ဖြန့်လိုချင်သည်ဆို၍ ပြန်အပ်လိုက်ပါ သည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် နှစ်ထပ်သစ် သားအိမ်ကြီး တစ်ဆောင်ကို ၄၁းနေ လိုက်သည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် အခန်း ကျယ်ကြီး ၃ ခန်း ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့မိသားစုက တစ်ခန်းနေ၏ (ကျွန်တော် က ကျောင်းပိတ်ရက် ပြန်လာမှ နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်)။ ကြီးကြီးခင်က တစ်ခန်း နေ၏။ အောက်ထပ်တွင် အခန်းမရှိပါ။ သမံတလင်းအခင်းဖြစ်ပြီး သစ်သားနှင့် ကာထားသည်။ ပြတင်းပေါက်များ မရှိ ၏။ ဟောလ်(ခန်းမ)ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် အနီးအနားမှာ ခိုကုံးရာခွဲ အဘိုးကြီးများကို အိမ်အောက် ထပ်တွင် ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။ ထိုအဘိုးကြီးများသည် လက်ထက်တော်က စာတော်ဖတ်အဖြစ် နှင့်လည်းကောင်း၊ အနှိပ်ငွေခံအဖြစ်နှင့်

ထည်းကောင်း၊ ကွမ်းခန်း စာရေးအဖြစ် ထည်းကောင်း၊ နားခံတော်အဖြစ်နှင့် ထည်းကောင်း၊ ပြောကြီးမျိုးအဖြစ်နှင့် ထည်းကောင်း၊ ဝေါကြီးမျိုးအဖြစ်နှင့် ထည်းကောင်း အမှုတော် ထမ်းဆောင်ခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အင်္ဂလိပ် အစိုးရထံမှ ပင်စင်မရကြပေ။ သားဇယားမရှိ၊ ခိုကိုးရာမဲ့နှင့် ပတ်သက်ရာ တတ်သက်ကြောင်း မင်းဆွေ စိုးမျိုးများ အိမ်တွင် ကပ်နေကြရသူများဖြစ်၏။ မင်းဆွေ စိုးမျိုးတို့ကလည်း သူတို့၏ လောကီမလှသော ပင်စင်နှင့် စားနေကြရသူများဖြစ်ရာ ၎င်းတို့ကို ကျွေးမွေးထားနိုင်သည် မဟုတ်ပေ။ မလွှဲသာ၍ လက်ခံထားရသည်ဟု ကြီးကြီးခင်က ပြောပါသည်။

ကျွန်တော့် မိဘများက ၎င်းတို့ကို အိမ်အောက်ထပ်တွင် လက်ခံထားရန် သဘောတူသည့်အပြင် ထမင်းပါ ကျွေးနိုင်ထားသည်။ ကြီးကြီးခင်လည်း တစ်ယောက်တည်း အိမ်စောင့်နေ၍ အဖော်သဟဲရရန် ဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးခင်ကလည်း လိုလိုချင်ချင် ချက်ပြုတ်ကျွေးရာ တစ်နေ့မှ ၆၅ ၁၀ လောက်သာ ကုန်ကျပါသည်။ ကျွန်တော့် မိဘများက အလှူသဘော ထားသည်။ စုစုပေါင်း ၉ ယောက်ခန့်ရှိ၏။ အောက်ထပ်တွင် သံခေါက်ခုတ်များနှင့် အိပ်ရသည်။ သည်ထက်လည်း ပို၍ လက်မခံပါ။ အမျိုးသားများသာ လက်ခံထားခြင်းက အမျိုးသမီးများပါလျှင် ပစ်ပစ်များသည်ဟု ကြီးကြီးခင်က ပြောပါသည်။ ထိုအဘိုးကြီးများ အားလုံးသည် အသက် ၈၀ ကျော် အရွယ်များသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အားလုံး သန်သန်ဓာမာရှိ၏(ကျွန်တော်တို့အိမ်အောက်ထပ်တွင် ၂ နှစ်ခွဲခန့် နေသွားကြရာ တစ်ယောက်မျှ နာမကျန်း မဖြစ်ပူးပါ)။

တစ်ခုတည်းမှာ အဘိုးကြီးများ အားလုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ စင်စင်ကြယ်ကြယ် နေထိုင်သွားကြခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ကျောင်းပိတ်၍ ပြန်လာသည့်အခါ ထိုအဘိုးကြီးများနှင့် ရော

ရောနှောနေ၊ ရှိရှိသေသေ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပါသည်။ သူတို့ လက်ထက်တော်မှ အကြောင်းများကို ပြောပြကြသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် မရိုးနိုင်သော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့က ကျွန်တော်၏ အမည်ကိုပင် မခေါ်ပါ။ 'မောင်မောင်'ဟုသာ ခေါ်သည်။ ကျွန်တော့်ဖခင်ကို 'ကိုယ်တော်ကြီး'ဟုခေါ်၍ မိခင်ကိုမူ 'မင်းကတော်'ဟု ခေါ်ပါသည်။ ကြီးကြီးခင်ကိုမူ အချို့က 'ခင်ခင်'ဟုလည်းကောင်း၊ အချို့က 'မယ်ခင်'ဟုလည်းကောင်း ခေါ်ကြပါသည်။ ကြီးကြီးခင်ကြောင့် သူတို့ကောင်းမွန်စွာ နေရ၊ စားရသည်ဖြစ်၍ ကြီးကြီးခင်ကိုလည်း လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြပါသည်။

ကျွန်တော့်ဖခင် မြင်းပွဲ နိုင်လာသည့်အခါ တစ်ယောက်ကို ၁၀ မျိုး၊ ၅ ကျပ်မျိုးပေးက အလွန်ဝမ်းသာကြသည်။ ကျွန်တော် သူတို့အကြောင်းကို ရေးပြနေသည်မှာအကြောင်းရှိ၏။ သူတို့အထဲတွင် ရတနာထမ်းစင်မျိုး၊ တောင်ညိုမြို့စားဆိုသူ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရှိ၏။ မြို့စားဖြစ်ခဲ့၍ သူတို့ တရုတ်သေဆက်ဆံကြသည်။ ထိုသူကလည်း သီးခြားနေတတ်သည်။ ကြီးကြီးခင်ကလည်း ထိုသူကို အလွန်ဂရုစိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသူ၏အကြောင်းကို ကွယ်ရာတွင် အတင်းပြောကြသည်။ မကောင်းသောစိတ်နှင့် မဟုတ်ပါ။

'ဒီလူကို ခင်ခင်က ဂရုစိုက် အရေးပေးနေတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ မောင်မောင် သိလား'

'ဘယ်သိမှာလဲ အဘိုးတို့ရ၊ သူတို့က ငယ်ရည်းစားများလား'

ဟု ကျွန်တော်က ရယ်၍ မေးလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ နားခံတော်ဆိုသည့် အဘိုးကြီးက-

'မောင်မောင်ရဲ့ ကြီးကြီးခင်မှာ အစ်မ ပန်းဆက်ခင်လေးဆိုတာ ရှိတာကို သိလား'

'သိတယ်လေ၊ ကြီးကြီးခင် ပြောပြဖူးတယ်'

'အဲဒီ တောင်ညိုမြို့စားကြီးက ပန်းဆက် ခင်လေးနဲ့ မေတ္တာရှိကြဖူးသတဲ့'

'သူတို့ မရကြဘူးလား'

'ဘယ်ရမလဲ၊ နန်းမတော်ဘုရားရဲ့ အပျိုတော်ဆိုတော့ ဘယ်ယူရမှာလဲ။ နန်းမတော်ဘုရားက သူ့ အပျိုတော်တွေကို ဘယ်သူနဲ့မှ သဘောတူတာ မဟုတ်ဘူး'

ထိုသို့ ပြောနေကြစဉ် ကြီးကြီးခင် ဝင်လာ၍ စကားပြတ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကလေးပီပီ ကြီးကြီးခင်ကို ဟုတ်မဟုတ် မေးရာ-

'ဒီလူကြီးတွေ ကလေးကို မဟုတ်တမ်းတရား ပြောနေတယ်။ ကိုယ်တော်ကြီးကို တိုင်လိုက်မယ်'

ဟု ပြော၍ အဘိုးကြီးများနှင့် ကြီးကြီးခင်တို့ ရန်ဖြစ်ကြပါသည်။

ဤကိစ္စသည် အမှန်ဖြစ်မဖြစ် မသိရတော့ပါ။ ကျွန်တော် ကျောင်းဖွင့်၍ ပြန်သွားပြီး မေ့သွားပါသည်။ ယခု စာရေးနေရင်း သတိရ၍ ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြန်တွေးကြည့်ရာ ဤကိစ္စသည် မှန်ချင်လျှင် မှန်မည်။ ကြီးကြီးခင် သိမသိ ဆိုသည်ကိုမူ အတပ် မပြောနိုင်ပါ။ သူတို့ အမှုတော်ထမ်းများ အချင်းချင်း ကြားရသိရ၍ ပြောခြင်းလည်း ဖြစ်မည်။ မဟုတ်ဘဲနှင့် ပြောကြလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိပါသည်။ ကြီးကြီးခင်ကိုလည်း သူတို့ကျွေးမွေးရှင်အနေနှင့် ဆက်ဆံကြရာ ကြီးကြီးခင်အစ်မ အကြောင်းကို မဟုတ်တမ်းတရား လုပ်ကြံ၍ပြောကြမည် မဟုတ်ဟု ထင်ရပါသည်။ အချင်းဖြစ်နေက ရတနာထမ်းစင်မျိုး တောင်ညိုမြို့စားကြီး မရှိ၍လည်း ဤကိစ္စကိုပြောပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပန်းဆက်ခင်လေး၏ ယခုဓာတ်ပုံကို ထိုစဉ်ကသာ ရမည်ဆိုက အဘိုးကြီးများကို ပြလိုက်လျှင် မည်မျှ ကောင်းမည်နည်းဟု စဉ်းစားရင်း အတွေ့အယုံ ချဲ့မိနေပါတော့သည်။

မောင်သန်းဆွေထားဝယ်

အဘွားကြီး

အဘွားကြီး၏ဘဝက ရိုးစင်းလှသည်။
မရှိမရှား၊ မထင်မရှား မိဘတို့မှ
ပေါက်ဖွား ဆင်းသက်လာခဲ့ပြီး
ဆယ်တန်းအထိ ပညာသင်ဖူးလေသည်။
မိဘလက်ထဲတွင် အေးအေးကုပ်ကုပ်နေခဲ့သူဖို့
ငယ်စဉ်က ရည်းစားပင် မထားဖူးခဲ့ပေ။
ဆယ်တန်းနှစ် ကျတော့ အမေက
ယောက်ျား ပေးစားသည်။ ကြားပေါက်
ဝင်ငွေ သိပ်မရှိသော အစိုးရဌာနတစ်ခုမှ
အရာရှိငယ်တစ်ဦးနှင့် ဖြစ်လေသည်။
သူကလည်း ရိုးရိုး၊ ကိုယ်ကလည်း
အေးအေးဖို့ ဘဝကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်၊
ချွေချွေတာတာ ဖြတ်သန်းရင်း
သားတစ်ယောက်ရခဲ့သည်။
ထိုနောက် သားကိုအကြောင်းပြုပြီး
ချွေးမတစ်ယောက်နှင့် မြေးကလေး
တစ်ယောက် ထပ်၍ ရရှိခဲ့ပြန်သည်။
မြေးကလေး ငါးနှစ်သားအရွယ်တွင်
ချွေးမ ဆုံးသွားသည်။
သားက
နောက်အိမ်ထောင်
မပြုဘဲ မိသားစု
လေးဦး
စုစုစည်းစည်း
နေခဲ့ကြသည်မှာ

‘နိဗ္ဗာန်မရောက်မီစပ်ကြား
ဖြစ်လေရာဘဝမှာ အထပ်မြင့်မြင့်တွေမှာ
အဆင့်နိမ့်နိမ့်နှင့် နေရသောသူ
မဖြစ်ရပါလို့၏ဘုရား’

ဝိဇ္ဇာ
မဂ္ဂ
အထပ်မြင့်မြင့်
အဆင့်နိမ့်နိမ့်
နေရသောသူ
မဖြစ်ရပါလို့၏ဘုရား

ယနေ့အထိပင်။ ငယ်စဉ်က အရာရှိငယ်ဖြစ်သော အဘိုးကြီးသည် ကြီးလာတော့ အရာရှိကြီးဖြစ်လာခဲ့ပေ။ ခပ်လတ်လတ်အရာရှိ ၁၀၀ နှင့် ပင် အငြိမ်းစားယူခဲ့ရသည်။ အဘိုးကြီး အငြိမ်းစားဖြစ်တော့ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာတွင် နေခွင့်မရှိတော့၍ ခြောက်ထပ်တိုက်၊ ခြောက်သွားကို ရောက်ခဲ့ကြရသည်။ ဖုမိဆောင်းမိသော ကျန်ငွေကလေးနှင့် သားအတွက် ကားတစ်စီးတော့ ဝယ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သားက ကားကို နံပါတ်အနီ ပြောင်းကာ တက္ကစီဆွဲခဲ့သည်။ ထိုအချက်အလက်များသည် အဘွားကြီး၏ ၁၀၀ အကျဉ်းချုပ်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အဘွားကြီး၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ပြောပါဟုဆိုလျှင်-

အမည်- ဒေါ်ကောက်၊ အသက် - ခြောက်ဆယ် ခြောက်၊ ခင်ပွန်း-ဦးကျောက်၊ သား- ဘိုတောက်၊ မြေး- စိန်မျောက်မျောက်၊ နေထိုင်သည်က - အထပ်တိုက် ခြောက်၊ အလွှာခြောက်၊ အခန်းခြောက်၊ တိုက်နံပါတ်- ၁၆၆။

ထိုမျှလောက်ဆိုလျှင် ပြီးပြည့်စုံပြီဖြစ်သည်။

အဘွားကြီးက အလိုလောဘကြီးသူ မဟုတ်၍ ဘုရားရှိခိုးလိုက်၊ ပုတီးစိပ်လိုက်၊ ကိုရီးယားကားလေးကြည့်လိုက်၊ ယောကျ်ားအကြိုက်၊ သားအကြိုက်၊ မြေးအကြိုက်လေးများကို ကော်ဖီးခန်းရာရာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးလိုက်နှင့် သူ့ဘဝကို သူ ကျေနပ်ရောင့်ရဲစွာ ဖြတ်

အဘိုးကြီးကတော့
အဘွားကြီးကို
ကြည့်ရင်း
'ဪ...
တော်တော်ကို
အိုစာသွားရှာပြီ'
ဟု တွေးမိ
တတ်လေသည်
အဘွားကြီး
အသက်အရွယ်
အချို့သော
အမျိုးသမီးကြီးများ
မိတ်ကပ်
လိမ်းဆဲ
နှုတ်ခမ်းနီ
ဆိုးဆဲ
ဒေါက်ဖိနပ်
စီးဆဲ

သန်းနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ခြောက်လွှာကို စ၍ရောက်စဉ်က အဆင်းအတက်ကို သိပ်မမူလှ။ ခပ်သွက်သွက် ဆင်း၍ ခပ်သွက်သွက် ပြန်တက်နိုင်သေးသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ၀,သော်လည်း အထိုင် အထမြန်သည်။ အကြွ အလှမ်း သွက်သည်။ ရေမော်တာ လေခိုပြီး ရေမတက်လျှင် အောက်ထပ်သို့ ချက်ချင်းရောက်သွားတတ်သူမှာလည်း အဘွားကြီးသာ ဖြစ်သည်။ မော်တာခန်းထဲ ကုန်းကုန်းကွကွဝင်ပြီး မော်တာထဲသို့ ရေလောင်းထည့်ကာ ရေချသောအလုပ်ကိုလည်း မြန်မြန်ဆန်ဆန်၊ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်လုပ်နိုင်

သူ ဖြစ်လေသည်။

အခုတော့... အခုတော့ ပြောင်းလဲခြင်းနိယာမအရ ပြောင်းလဲခြင်းတွေရှိခဲ့ပြီမို့ ယခင်တုန်းကလို မမြန်၊ မဆန်၊ မသွက်နိုင်တော့ဘဲ လေးကန်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အသက်ကိုစစ်လိုက်တော့လည်း ခြောက်ဆယ်ကျော်၍ ခြောက်နှစ်စွန်းပြီမို့ ခြောက်ဆယ့်ခြောက်။

ခြောက်ဆယ့်ခြောက်ဟူသော အသက်ကို ကြီးလှချည့်ဟု ဆို၍ မရသော်လည်း တတိယအရွယ်ရောက်ပြီမို့ အကျဘက်သို့ လှမ်းနေသည်မှာလည်း သဘာဝကျပါသည်။ ဟော် မုန်းအားဆေးတွေ၊ ကွင်းဆင်းအားဆေးတွေကိုလည်း တစ်ခါမျှ မသောက်ဖူးတော့ အဘွားကြီး၏ အသားအရေများက တင်းတင်းရင်းရင်း မရှိရှာပေ။ လက်မောင်းတုတ်တုတ်ကြီးများကလည်း ပျော့နေလေသည်။ မြေးကလေး စိန်မျောက်မျောက်ကတော့ ထို လက်မောင်းကြီးများကို ကိုင်ကြည့်ရင်း တခစ်ခစ်ရယ်တတ်လေသည်။

ယခင်က ခပ်သွက်သွက်၊ ခပ်မှန်မှန် ဆင်းခဲ့၊ တက်ခဲ့သော လှေကားအထစ်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်ကျော်သည် အဘွားကြီးကို မိန့်ခေါ်နေကြပြီဖြစ်သည်။ လမ်းဟိုဘက်လမ်းကြားထဲမှ ပျံ့ကျဈေးလေးကို ယခင်က ဖြတ်ခနဲ ဆင်းသွားတတ်သော်လည်း ယခုတော့ တစ်ခါတစ်ခါ သွားဖို့အရေး အားတင်းနေရပြီ ဖြစ်သည်။ လှေကားထစ်အဆင်းများက အတော်ကို ခူးနာစေလေသည်။ အောက်

ရောက်ပြန်တော့ လမ်းကူးရန် ခက်ပြန်သည်။ သူက လမ်းအလယ်ကောင် မှာလည်း မရပ်ရဲ။ ကိုယ်ကလေး ယိမ်းလိုက်၊ ခါးကလေးနွဲ့လိုက်နှင့်လည်း မရှောင်တတ်။ ခပ်သုတ်သုတ်လေး ကူးရအောင် ကလည်း ခြေထောက်ကမမှိုင်းသက်စွန့်ကြိုးပမ်း ကူးပြီး လမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်ပြန်တော့ ဈေးခြင်းတောင်း အလေးချိန်က ပိုလာသည်။ အမိက အခက်ဆုံးသည်ကား သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုရော၊ ဈေးခြင်းတောင်းကိုပါ မြေဆွဲအားကိုဆန်ကုန်ပြီး အပေါ်ခြောက်ထပ်သို့ တက်ရသောအခါတွင် ဖြစ်လေသည်။

'နီဗွာန်မရောက်မီစစ်ကြား ဖြစ်လေရာဘဝမှာ အထပ်မြင့်မြင့်တွေမှာ အဆင့်နိမ့်နိမ့်နှင့် နေရသောသူ မဖြစ်ရပါလို၏ဘုရား'

အဘွားကြီးက မကြာခဏ ဆုတောင်းနေမိတတ်သည်။ အခုနောက်ပိုင်းတော့ ဈေးခြင်းတောင်းထဲမှ ပစ္စည်းများကို ကြိုးတန်းလန်းနှင့်ချထားသော ပလတ်စတစ်ခြင်းလေးထဲသို့ တန်သလောက် ခွဲထည့်ပြီး အပေါ်မှ ဆွဲတင်သောနည်းစနစ်ကို ကျင့်သုံးရရှာသည်။ သားကလည်း နေကုန်နေခန်း အိမ်မှာရှိသူ မဟုတ်။ မြေးကလေးကလည်း အိမ်မပြီတော့ ကြိုးဆွဲတာဝန်သည် အဘိုးကြီးပေါ်သို့လုံးလုံးလျားလျား ကျရောက်ရှာလေသည်။ ထို့ကြောင့် အဘွားကြီး ဈေးသွားသောနေ့များတွင် အဘိုးကြီးခဏဈေးမသွားဘဲနှင့် တော်တော်မောရရှာလေသည်။

နည်းပညာတိုးတက်မှု နည်းပညာသုံးသပ်ချက်များသည် သူနှင့် ဘာမျှမဆိုင် ဟု သတ်မှတ်ထားသော အတွေးကြီးသည် ဒီတစ်ခါ တော့ နည်းပညာ၏ အကျိုး ထိုလက်တွေ့ သိရလေသည်။ သူတို့မှာ သား ဝယ်ပေးထား သဖြင့် လက်ကိုင်ဖုန်းလေး တစ်လုံး ရှိသည်။ ဈေးထဲမှ ကြက်သားသည်၊ ဝက်သား သည်၊ ငါးစိမ်းသည်၊ ကုန် ခြောက်သည်၊ ကုန်စိမ်းသည် တွေ့ဆုံမှာလည်း လက်ကိုင် ဖုန်းကိုယ်စီ ရှိကြသည်။ ကိုယ် လိုသော ပစ္စည်းအမျိုးအစား၊ အရေအတွက်နှင့် အချိန် အတွယ်ကို ဈေးသည်များဆီ သို့ ဖုန်းဆက်၍ မှာနိုင်သည်။ ထိုပစ္စည်းက ကြီးနှင့်ဆွဲထား သော ခြင်းတောင်းထဲသို့ ရောက်လျှင် အပေါ်ဆွဲတင် ထိုက်ရုံသာ။ ပြီးလျှင် ထိုခြင်း နှင့်ပင် ပိုက်ဆံ ပြန်ချပေး ထိုက်ရုံပင်။

သို့သော် မည်သူက ခြင်းတောင်းထဲသို့ တကူးတက ထာ၍ ထည့်ပေးမည်နည်း။ ထိုကွက်လပ်ကို ဖြည့် ပေးသူက ဂျမ်းဘုံမောင်နှမ ဖြစ်သည်။ အစ်မကရှစ်တန်း၊ မောင်လေးက ငါးတန်းဖြစ် သည်။ ညနေပိုင်း ကျောင်း တက်ပြီး အမေနှင့်အတူ နေ့ကပိုင်းတွင် ကုန်စိမ်း ကု ရောင်းသည်။ အခုနောက်ပိုင်း တော့ အတွေးကြီးက ဂျမ်းဘုံ ဆီ ဖုန်းဆက်ကာ ကြက်ရင်ပုံ လေးတစ်ခြမ်းနဲ့ ချဉ်ပေါင် ရွက်နှစ်စည်း၊ မျှစ်က တစ်ရာ နှုတ်၊ မုန့်ဟင်းခါး ပဲကြော်နဲ့ နှစ်ခွက်၊ ရုံးပတ်သီး တစ်ရာဖိုး၊ ဆွေ ငါးလုံးဟု မှာလိုက် လျှင် မကြာမီ ထိုပစ္စည်းများ

နှင့်အတူ ဈေးစာရင်းလေးပါ ကြိုးဆွဲ ခြင်းတောင်းထဲ ရောက်လာသည်။ ခြင်း တောင်းကို ဆွဲတင်ပြီး ဈေးဖိုး နှင့်အတူ ဂျမ်းဘုံအတွက် ပိုက်ဆံနှစ်ရာကိုပါ ပြန်ချပေး လိုက်ရသည်။ အတွေးကြီး လည်း ကျေနပ်၊ ဂျမ်းဘုံ လည်း မုန့်ဖိုးရနှင့်မို့ နှစ်ဦးနှစ် ဖက် အဆင်ပြေနေကြသည်။ အခုနောက်ပိုင်း အတွေးကြီး လိုသူတွေ များလာတော့ သူတို့မောင်နှမ လမ်းကို အခါ ခါကူးပြီး အဝယ်တော် လုပ် ကြရသည်မှာ အားပင် မအား ကြရရှာတော့ပေ။ သူတို့၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ယှဉ်ပြိုင် ပြီးလှပူမည်သူတွေ ပေါ်လာ မှာကိုပင် စိုးရိမ်နေကြရရှာ လေသည်။

ယခင်က နံနက် အိပ်ရာ နိုးလျှင် အတွေးကြီးက ဆီမီး၊ ရေချမ်းကပ်ပြီး ဘုရားရှိခိုး ကာ ဓမ္မစကြာကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်၍ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ သူ့မှာ ဘုရားတရားအလုပ်ကို ဖြောင့်အောင် မလုပ်နိုင်၊ ဂျမ်းဘုံ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း က ကောင်းနေတော့ သူများ ထက်ဦးအောင် ဈေးမှာရန် အရေးကြီးနေသည်။ နောက် ကျသွားလျှင် သားနှင့် မြေး တို့အတွက် ထမင်းစားမမီဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ခမျာ မျက်လုံးနှစ်လုံးဖွင့် သည်နှင့် -

‘ဟဲလို... ဟဲလို... ဂျမ်းဘုံလား... ကြား လား... ကြားလား... ကြား ပြီလား...’

□
အဘိုးကြီး
အခါတိုင်းကြားနေကျ

ဓမ္မစကြာရွတ်သံကို မကြားရ တော့ဘဲ ဟဲလို... ဟဲလို... ကြားပြီလားတွေဖြစ်နေတော့ အဘိုးကြီးခမျာ တော်တော် လေး စိတ်ညစ်ရှာလေသည်။ အဲဒါမျိုးတွေ မကြားချင်လို့ အတွေးကြီးကို ကိုယ်တိုင် ဈေးသွားပါလားဟု ပြောရ လျှင်လည်း လူသားချင်းမစာ နာရာကျပေတော့မည်။

သူက အတွေးကြီးထက် ခြောက်နှစ်ကြီးတော့ အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။ အတွေးကြီးနှင့် လုံးဝဆန့် ကွာင်ဘက် ပိန်ပိန်ကုန်းကုန်း လေးဖြစ်ပြီး တော်တော်လေး အိုစာရှာသည်။ သူ့ဆံပင်လေး ကျဲ့တောက်တောက်ကိုကား စိန်မျောက်မျောက်က မကြာ ခဏ ဆေးဆိုးပေးရသည်။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး နှင့် မလိုက်ဖက်လှစွာ ခြောက် ဆယ်ခြောက်ချောင်းလောက် သာ ရှိသော ဆံပင်မွေးလေး များက မည်းမည်းနက်နက် နှင့် ငယ်ရုပ်ဆင်နေလေသည်။ ဆံပင်ဆေးဆိုးပြီးခါစ ဘုံကေ လေးများ အကျအနံ့ ဖြီးထား လျှင် အတွေးကြီးခမျာ သူ၏ အိမ်ဦးနတ်ကြီးကို ကြည့်၍ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းကြီး ထိန်းထားရတတ်လေသည်။

‘ကြည့်ရတာ ပြောင်မြူ နဲ့ အချိုးမပြေပါဘူးဟယ်’ ဟူ၍လည်း ကျီတိုပြီး တွေးမိတတ်လေသည်။

အဘိုးကြီးကတော့ အတွေးကြီးကို ကြည့်ရင်း ‘ဪ... တော်တော်ကို အိုစာသွားရှာပြီပဲ’ဟု တွေးမိ တတ်လေသည်။ အတွေးကြီး အသက်အရွယ် အချို့သော အမျိုးသမီးကြီးများ မိတ်ကပ်

လိမ်းဆဲ၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆဲ၊ ဒေါက်ဖီနပ်စီးဆဲဖြစ်သော် လည်း အတွေးကြီးက ရင်ဖုံး အင်္ကျီပွဲပြုပြီးဝတ်ကာ ဆံပင် ကို ဝါးဘီးကြီးနှင့် ပတ်ထား တတ်လေသည်။ ငါးပိအိုး၊ ဆားအိုးတွေကို ဘေးတွင် ဗုံစီ သလို ချရင်း၊ လင်အတွက်၊ သားအတွက်၊ မြေးလေး အတွက် ကောင်းနိုးရာရာ လေးများကို စိတ်ပါလက်ပါ ချက်ပြုတ်နေဆဲ ဖြစ်လေ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ အနားကပ်လျှင် ငါးပိနဲ့၊ ငံပြာ ရည်နဲ့၊ ကြက်သွန်နဲ့၊ ငါးညှိနဲ့ တစ်မျိုးမျိုးကို ရှာ၍ကရစမြီ ပင်။ စိန်မျောက် မျောက်က တော့ -

‘အတွေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးက နံတယ်’ဟု ထောမနာ ပြုတတ်လေသည်။ သူ့မြေး၏ စကားကိုကြားတော့ အတွေး ကြီးက တာသိမ့်သိမ့် ရယ်ရင်း ‘ခန္ဓာကိုယ်နံတကာ ရေချိုးလို့ ရပါတယ်မြေးရဲ့၊ တချို့လူတွေ က စိတ်ခန္ဓာနံနေတာ။ အဲဒါ က ရေချိုးလို့ မပျောက်ဘူး’ ဟု ပြောသည်။ စိန်မျောက် မျောက်ကတော့ သူပြောသည် ကို နားလည်ပုံမရပေ။

‘ရေချိုးလို့ ပျောက် တယ်ဆိုပေမဲ့ အတွေးက ငံပြာရည်တွေကို ခဏခဏ ပြန်ကိုင်တော့ ခဏခဏ ပြန်နံ နေရော’

‘အဲဒီတော့လည်း ခဏ ခဏ ရေချိုးမှာပေါ့ မျောက် ကလေးရဲ့၊ ငါ့မြေးရဲ့’

အဘိုးကြီးကတော့ သူ့ မိန်းမ ပုံပုံဝဝကြီးကိုငေးကြည့် ရင်း ‘အင်း... ရေချိုးတယ် ဆိုတာက ရေရှိမှ ချိုးလို့ရတာ လေ’ဟု ဖြည့်စွက်၍ လေးမိ

လေသည်။

သူတို့လို အထပ်မြင့်နေ လူသားများအတွက် ခြေယာမှာ က ခဏခဏတက်တတ်လေ သည်။ အထူးသဖြင့် နွေ ရာသီတွင် ဖြစ်သည်။ ယခု လည်း နွေရောက်တော့မည်။

နွေရာသီရောက်လျှင် မီးပျက်တတ်သည်ကို သူတို့ နားလည်ပြီး ဖြစ်သည်မို့ စာဖွဲ့ စရာမလိုပါ။ မပျက်ဘဲ လာ သောအခါများတွင် မီးအား မပြည့်သည်ကိုလည်း သည်းခံ နိုင်ပါသည်။ ထိုမပြည့်သော မီးအားကို အကြောင်းပြုပြီး အဝီစိတွင်းထဲမှရေကို မြေကြီး ပေါ်ရောက်အောင် ဆွဲမတင် နိုင်သောအခါတွင်ကား သူတို့ တစ်တိုက်လုံး ဒုက္ခရောက်ရ လေတော့သည်။ ကွန်ပရက် ဆာကြီးကလည်း အိုအို ဟောင်းဟောင်း၊ မီးအားက လည်း မပြည့်သောအခါ စက်ကြီးက တဂျိုးဂျိုးရုန်းနေ သော်လည်း ရေတက်မလာ ဘဲ လေများသာထွက်နေ သည်။ အနည်းအပါးတက် လာသောရေကို လည်း အောက်ထပ်အခန်းများက ဦးအောင် စုပ်ယူတတ်ကြ သည်မို့ အပေါ်ဆုံးထပ်အတွက် အလှည့်မရောက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ကိုယ့်ရေ တင်စက်ကလည်း တစ်ခါ ပျက်ပြီးသားမို့ ကျွိင်ပြန်ပတ် ထားရတော့ အားမကောင်း လှသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။

‘အဝီစိတွင်း ရေခန်း တာ ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။ ရေပိုက် ကို ပေတစ်ရာလောက် ဆက် ပြီးချပေးရမယ်တဲ့။ ပိုက်ဆံ တော့ကုန်မှာပဲတဲ့’

အဘွား
ကိုရီးယားကား
ကြည့်တော့
မျက်စိမှန်သော
အဘွားအတွက်
စာတန်းထိုးသော
မြန်မာစာများကို
စိန်မျောက်မျောက်
က ဖတ်ပြရသည်
ဂျမ်းမိတဲ့
နင့်ကို တဲ့...
ငါ ဘယ်တော့မှ
မခွဲတော့ဘူးတဲ့...
ဘယ်လို
အခက်အခဲ
ရှိရှိတဲ့...
လက်တွေ့
မဖြုတ်ဘူးတဲ့

‘ကွန်ပရက်ဆာကြီးကို လည်း လဲဖို့ကောင်းပြီတဲ့’

‘ပိုက်ဆံ ကုန်မှာပဲလား’

‘ကုန်တာတော့ ကုန်မှာ ပေါ့။ အခန်းတိုင်းက စုရမှာ ပေါ့’

ပိုက်ဆံကိစ္စကြားတော့ မည်သူကမျှမလုပ်ကြတော့ ချေ။

‘စည်ပင်ရေက ည ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်ရင် နည်း နည်းလာတယ်’

‘ကျွန်မတို့က အဲဒီရေ ကို စောင့်ခပ်လို့ရတယ်’

‘တွင်းရေခန်းတာက လည်း မိုးတွင်းကျရင် ပြန် ပြည့်လာမှာလေ၊ ခဏတော့ သည်းခံရမှာပေါ့’

သို့နှင့်ပင် ပိုက်ဆက်ချ ရန် အစီအစဉ်လည်း မဖြစ်။

ကွန်ပရက်ဆာလည်း မလဲ ဖြစ်။ မီးအားမြင့်စက်လည်း မဝယ်ဖြစ်ဘဲ ရလာသမျှ ရေ လေးကို လှူ၍ တင်ကြရင်း နွေလလယ်သို့ ရောက်လာ သည်။ အဘိုးကြီးတို့အခန်း ကတော့ ရေကလေးတစ်ပုံး၊ နှစ်ပုံးလောက်ရအောင် မနည်း စောင့်တင်နေရသည်မို့ သုံးရေ ပင်အနိုင်နိုင်ဖြစ်သည်။ ချိုးရေ ကို မစဉ်းစားနိုင်၊ သောက်ရေ ကတော့ ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူး လျှင် ခုနစ်ရာဖြစ်သည်။ နာမည်ရှိသော တံဆိပ်ဆို လျှင် ကိုးရာပေးရလေသည်။ တစ်ခါတလေ တစ်ထောင် ဖြစ်သွားတတ်သည်။

‘ငါများ တတ်နိုင်ရင် အကုန်လုံးကို တစ်ယောက် တည်း အကုန်ခံပြီး လုပ်လိုက် ချင်တယ်’

အဘိုးကြီးက မကြာ ခဏပြောတတ်သည်။ တစ်ချို့ တည်း ခြောက်သိန်း၊ ခုနစ် သိန်းလောက်ကုန်မည့်ကိစ္စဆို တော့ အဘိုးကြီးခမျာလည်း စိတ်သာရှိပြီး ငွေက မလိုက် နိုင်ပေ။

‘ကိုယ့်မှာ တကယ်လို့ ငွေရှိရင်တောင် အများအတွက် တစ်ယောက်တည်း အကုန်ခံ ရမယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ မသဒ္ဓါဘူးတော်’

အဘွားကြီးက ခပ်ရှင်း ရှင်းပင် ပြောသည်။ နေ့တိုင်း ရေမချိုးရလျှင် မနေနိုင်သော အဘွားကြီးခမျာ ခြေကလေး၊ လက်ကလေးကိုပင် ချွေချွေ တာတာ ဆေးနေရရှာသည်။ မျက်နှာသစ်ရေ၊ ဆန်ဆေးရေ၊ ခြေလက်ဆေးကြောသောရေ၊ အဝတ်လျှော်သော ဆပ်ပြာ ရေ၊ ရေမှန်သမျှကိုလည်း

အလဟဿမဖြစ်စေရ၊ သတိ ကြီးစွာထားပြီး ရေပုံး တစ်ပုံး နှင့် စုထားရသည်။ ထိုရေက တော့ အိမ်သာလောင်းရန် ဖြစ်လေသည်။

‘အရင်ဆုံးကတော့ မီး ဒုက္ခပဲ။ မီးဒုက္ခကြောင့် ရေ ဒုက္ခ ဖြစ်ရတယ်။ ရေဒုက္ခနဲ့ ဆက်နွှယ်နေတာကတော့ အဲ ဒုက္ခပဲ’

အဘိုးကြီးက ပျင်းလျှင် ဝရန်တာထွက်ရပ်ပြီး လမ်းမ ပေါ်တွင် ပြည့်နေသော ကား များကို ခြုံကြည့်နေတတ်သည်။ ထို့နောက် ရောက်တတ်ရာရာ တွေးနေတတ်လေသည်။

ထို ‘အိ’ ဟု သည့် ပစ္စည်းက အနံ့အသက်ဆိုးဝါး ရသည့်အထဲ အိမ်သာခွက်ထဲ ရောက်ပြီးလျှင်လည်း သူ့ အလိုလို အောက်သို့ကျသွား သည် မဟုတ်ချေ။ ကျဆင်း သွားတော်မူအောင် ရေနိုင်နိုင် လောင်းရလေသည်။ လောင်း စရာ ရေများများမရှိလျှင် တော့...။

‘နံ့ပေတော့... မစဉ်း စားနဲ့... အာဟာဟာ... ဂျ ပေတော့၊ ဂျီးမများနဲ့... အာ ဟာ...ဟ’

စိန်မျောက်မျောက်က သီချင်းလုပ်၍ ဆိုတတ်သည်။ သူက ကျောင်းသွားရသူဆို တော့ သူ့ကိစ္စကိုသူ ကျောင်း မှာရှင်းနိုင်သည်။ ကျောင်း ပိတ်နေလျှင်လည်း သူ့ပစ္စည်း ကို သူ့ခိုက်ထဲက မထုတ်သေး ဘဲ မြေကြီးပေါ် သယ်ဆင်း သွားကာ ဈေးအိမ်သာမှာ ထားခဲ့၍ရသည်။ ဘုံတောက် ကလည်း ရှစ်နာရီလောက်က အိမ်ပြန်ရောက်သူဖြစ်၍ ကြို လျှင်ကြိုသလိုရှင်းခဲ့နိုင်သည်။

အိမ်မှာ ရေရှားမှန်းသိတော့ တစ်ခါတစ်ရံလည်း သူငယ်ချင်းအိမ်တွင် ရေချိုးလာတတ်သည်။ ထမင်းချိုင့်လေးကိုပါ ဆေးလာတတ်သည်။

အခက်ကြီး ခက်သည်ကား အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီး ဖြစ်လေသည်။ သူတို့က အိမ်ခန်းကို ထိန်းနိုင်ကြသူများမဟုတ်။ အကယ်၍ ထိန်းနိုင်လျှင်ပင် အိမ်အတစ်ပါအတွက် အောက်ဆုံးထိ မဆင်းနိုင်။ လမ်းဖြတ်ပြီး ဈေးအိမ်သာသို့ ပြေးရလျှင် ပို၍ပင် ဆိုးချေတော့မည်။ ဒီတော့လည်း စိန်မျောက်မျောက် သိချင်းဆိုသလို-

‘နံပေတော့၊ မစဉ်းစာနဲ့...အာ...ဟာ...ဟာ
ရှူပေတော့၊ ကျီးမများနဲ့...အာဟာ...ဟ’

စိန်မျောက်မျောက်
စိန်မျောက်မျောက်၏ အသက်က ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အဘွားက ထမင်းခွံကျွေးနေတုန်း ဖြစ်လေသည်။ အဘွား၏ ကိုယ်က င်ပြာရည်စော်၊ ကြက်သွန်စော် နံသော်လည်း အဘွားနယ်ကျွေးသော ထမင်းကတော့ အလွန်စား၍ ကောင်းလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စိန်မျောက်မျောက်က ထမင်းစားမည်ဆိုလေတိုင်း ‘အဘွားခွံကျွေးနော်’ဟု ချဲ့နဲ့တတ်မြဲဖြစ်လေသည်။

အဘွား ကိုရိုးယားကား ကြည့်တော့ မျက်စိမှန်သော အဘွားအတွက် စာတန်းထိုးသော မြန်မာစာများကို စိန်မျောက်မျောက်က ဖတ်ပြရသည်။

‘ဂျမ်းမီတဲ့...နှင့် ကိုတဲ့...၊ ငါ ဘယ်တော့မှ မခွဲတော့ဘူးတဲ့...၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲရှိရှိတဲ့...လက်တွဲမဖြုတ်ဘူးတဲ့’

ထိုသို့သော စာဖတ်သံကို အဘွားက ကျေနပ်နပ် နားထောင်လေသည်။ အဘွားကတော့ သူဘာလုပ်လုပ် ကျေနပ်နေသည်သာမို့ စိန်မျောက်မျောက်က အဘွားကိုအလွန်ချစ်သည်။ ကျောင်းက ပေးလိုက်သော အိမ်စာများကိုကား အဘိုးနှင့်အတူ လုပ်ရသည်။ အဘိုးက အနေအထို လိုအပ်သော်လည်း အဘွားလိုတော့ မချိုသာလှပေ။

‘မျောက်ကလေး... မှန်မှန်ဖြေနော်၊ အဘိုးနဲ့အဘွားဘယ်သူကို ပိုချစ်လဲ’

တစ်ခါတစ်ရံတော့ အဘွားက သိလျက်နှင့် မေးတတ်သည်။ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီး ဂျာနယ်ဖတ်သလို လိုနှင့်နားစွင့်နေတတ်သော အဘိုးအကြောင်းကို စိန်မျောက်မျောက် ကောင်းကောင်းသိသည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးကို မေးငေါ့ပြရင်း ‘အတူတူ ချစ်တာပေါ့ အဘွားရာ၊ သားမှာက ဒီအဘိုးနဲ့ ဒီအဘွားပဲ ရှိတဲ့ဟာ’ဟု ပြောကာ လက်ဝါးလေးကို မသိမသာ ခါပြတတ်သည်။ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်သွားသော အဘိုးမျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်ရင်း သူတို့မြေးအဘွား ကျိတ်၍ ရယ်ကြရသည်။

ဒီနှစ် နွေမှာတော့ စိန်မျောက်မျောက်က အဘွားကို ခါတိုင်းထက် ပို၍ သနားမိ

လေသည်။ နွေက ပို၍ ပူကာရေက ခါတိုင်းလောက်ပင် မရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ တစ်နေ့တစ်ခါ ရေမချိုးရလျှင် မနေနိုင်သော အဘွားခမျာ ချွေးတစ်စုံနှင့် ယပ်ခတ်နေရရှာလေသည်။

‘ရေမချိုးရတာ ကိစ္စမရှိပါဘူး မျောက်ကလေးရယ်၊ အိမ်သာလောင်းစရာ ရေမရှိတာက ပိုခက်တယ်’

‘အဖေက မှာထားတယ်၊ ရေသန့်နဲ့သာ လောင်းပစ်တဲ့’

‘ဟယ်...သောက်ရေကို အိမ်သာလောင်းရင် ရေစောင့်နုတ် စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်’

အဘွားက စိတ်မချမ်းသာစွာ ပြောသည်။ ရေစောင့်နုတ်ဆိုတာ တကယ် ရှိမရှိတော့မသိ။ သောက်ရေသန့်ကို အိမ်ပေါ် ထမ်းတင်ပြီး အိမ်သာလောင်းရသည်မှာ သိပ်၍ မကောင်းကြောင်းကိုတော့ စိန်မျောက်မျောက် နားလည်ပါသည်။

‘ဒီလိုလေ အဘွားရ၊ အဘွားရေချိုးရင် အဲဒီရေကို ခံထားပေါ့တဲ့၊ အဖေက ပြောတယ်။ မျောက်ပြီး အဲဒီရေကို အိမ်သာ လောင်းလိုက်ပေါ့တဲ့။ ဒါကြောင့် အိမ်သာ မနံ့ချင်ရင် အဘွားကို ရေများများ ချိုးခိုင်းပါတဲ့’

ဒီစကားကို ကြားတော့ အဘွားကြီး ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားသည်။ သူလည်း ရေချိုးချင်နေသည်မှာ ကြာပါပြီ။

တိုက်ရွှေသို၊ တွန်းလှည်းနှင့် ရောက်လာတတ်သော ရေသန့်ဘူးများမှာ အမည်အမျိုးမျိုး၊ တံဆိပ်အမျိုးမျိုးနှင့် ဖြစ်လေသည်။

အထဲကရေက သန့်လား၊ မသန့်လားတော့ မသိ။ ဘူးတွေကြည့်လိုက်တော့ ပေပေရေရေတွေမို့ စိတ်ချချင်စရာတော့ သိပ်မရှိလှ။ ဘာရေတွေပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ခမျာများမှာလည်း လှေကားထစ်ပေါင်းများစွာကို ထမ်း၍ တင်ရ သည်မို့ အထစ်များလေ၊ ဈေးများလေဖြစ် သည်။ အပေါ်ရောက်တော့မှ သောက်လိုက် သောက်၊ သုံးလိုက်သုံး၊ လောင်းချင်လျှင်လည်း လောင်းတော်မူ...အဲ...အဲ...လောင်းတော်မူ။

အဘွားကြီးက တွေးရင်း ထစ်ငေါ့သွားသည်။ ထိုနောက် သားတော်မောင်ဘိတောက်ကို ကျွေးစားတင်သွားသည်။ သောက်ရေကို ချိုးရေအဖြစ် ပြောင်းခိုင်းပြီးမှ ထိုချိုးရေကို အိမ်သာ လောင်းခိုင်းသည့်အတွက် ဖြစ်လေသည်။ တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်။ သူလည်း ရေချိုးရ၊ အိမ်သာလည်း လောင်းရ။

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့နက်က အဘွားကြီး ရေချိုးဖြစ်လေသည်။

သို့သော် စိတ်ကူးကို လက်တွေ့အဖြစ် အကောင်အထည်ဖော်တော့ အတန်ငယ်လွဲချော်နေလေသည်။

အဘွားကြီးက ချိုးရေများကို အောက်က ခံထားနိုင်ရန်၊ ထဘီ လျှော်သော ပလတ်စတစ်ဇလုံထဲတွင် ဝင်၍ ရပ်ပြီး ရေလောင်းချိုးခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်ဇလုံက သေးပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ကြီးနေသည်။ ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ လောင်းချသော ရေများသည် ဇလုံဘက်

သို့ မရောက်ဘဲ ဘေးဘက် သို့သာ ကျကုန်လေသည်။ ရေချိုးလိုက်ရသော်လည်း ဇလုံထဲ ရေမရောက်၍ အဘွားကြီးခမျာ ဘေးဘက် ကျကုန်သော ရေများကို နှမြော၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ ပို၍ ဆိုးသည်က သူထဲ ဝင်ရပ်နေသော အဘွားကြီး၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကို မခံနိုင်၍ ပလတ်စတစ်ဇလုံ အောက်ခံပြား အက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘာပဲပြောပြော ရေမိုးချိုးပြီး သနပ်ခါး အဖွေးသား လိမ်းကာ အဘွားကြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားသည်။ ကရမက်တွေ အားရပါးရ သွေးပေးသော စိန်မျောက်မျောက်ကိုလည်း ဆုတွေ အများကြီး ပေးလေသည်။ ခဏနေတော့...

“လာ...မျောက်ကလေး၊ သားနဲ့အဘွား ဈေးသွားကြရအောင်”ဟု ပြောသည်။

“ကိုးနာရီတောင် ထိုးခါနီးနေပြီ၊ ဈေးကွဲရောပေါ့”

အဘိုးကြီးက မသိမသာ တားသည်။ ပြန်တက်လာလျှင် တဟောဟောနှင့် မောနေဦးမည်ကို သိထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“အဲဒီလို ဈေးကွဲမှ ဝယ်လိုကောင်းတာ၊ ဂျမ်းဘုံကို မှာရတာက စိတ်တိုင်းကို မကျဘူး။ ဟိုနေ့က ကတ်သပိုးလေးတွေကလည်း ပျော့စိစိနဲ့၊ မလတ်ချင်တော့ဘူး။ ဂေါ်ရခါးညွန့်ကလည်း နွမ်းခါနီး၊ ကြက်ကလေးတစ်ခြမ်း ဝယ်လာတာကလည်း ရင့်လိုက်တာ ထော်နေတာပဲ။ ရှင်

ပဲ စားမရဘူး၊ မာလိုက်တာဆို၊ မျောက်ကလေး အဖော်ပါနေတာပဲ။ ခဏပဲဟာ”

ဧည့်သည်ကျောင်းပိတ်ထားသော စိန်မျောက်မျောက်က အဘွား၏ လက်စွဲတော်ဖြစ်နေသည်။

“အဘိုး အတွက် ဂျာနယ်ဝယ်ခဲ့ မယ်လေ၊ နောက်ပြီးတော့ ဖုန်းကတ်၊ အဘွား ဖုန်းကတ်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံပါရဲ့လားဟင်”

ဖုန်းကတ်ကတော့ အဘိုးကြီးအကြိုက်ဖြစ်သည်။ အပေါင်းအသင်း အဟောင်းများနှင့် အဆက်မပြတ်သည်မှာ ဖုန်းကလေး ရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်မို့ ဖုန်းကတ်သံကြားတော့ အဘိုးကြီးလည်း ငြိမ်သွားသည်။

သို့နှင့်ပင် မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ဈေးလမ်းကြားထဲ ရောက်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးစားကြသည်။ အဘိုးကြီးအတွက်လည်း ဝယ်သည်။ မျက်စိကပ်ရန် ကွမ်းရွက်ဝယ်သည်။ ဆီးဖြူသီးတွေတော့ အဘိုးအတွက် ပြုတ်ပြီး ထောင်းပေးမည်ဟု ဆိုကာ ဝယ်ပြန်သည်။ ကြက်သွန်ဖြူ/နီ၊ ငရုတ်သီးစိမ်း၊ တရုတ်နံနံ၊ ပဲပြား စသည်တို့တို့ထွာထွာလေးများနှင့် ခြင်းတောင်းပြည့်သောအခါ မြေပေါ်တွင် ပလတ်စတစ်ခင်းပြီး ပလတ်စတစ် ပစ္စည်းလေးများ ရောင်းနေသည့် ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်သည်။ ရေပုံးလေးတစ်ပုံး ခုနစ်ရာနှင့် ဝယ်သည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ အဘွားရ၊ အဲဒီထဲမှာ အဘွား ဝင်ရပ်ရင် ခြေထောက်တစ်ဖက်ပဲ

ဆုံမှာ”
“အဲဒီအထဲ ရေထည့်ပြီး သယ်သွားရအောင် ပေါ့၊ မျောက်ကလေးရဲ့”

“ဟာ... အဘွားကလည်း”

စိန်မျောက်မျောက်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မည်မျှပင် ရှေးသားသည်ဆိုဆို မြေပေါ်မှ ရေကို ခြောက်ထပ်အထိ ရောက်အောင် ကိုယ်တိုင် မသယ်သင့်ဟု စိန်မျောက်မျောက် ထင်သည်။ ဘုရား...ဘုရား...၊ ငါ့ကိုများ သယ်ခိုင်းမလို့လားဟု တွေးမိတော့ စိန်မျောက်မျောက် ပို၍ပင် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ရေက လေးတယ်နော် အဘွား”

“အောင်မလေးဟဲ့၊ နင့်ကို မသယ်ခိုင်းပါဘူး။ ငါ့ဟာငါ သယ်မှာပါ ငမျောက်ရဲ့”

“ဟာ... အဘွားကလည်း အဘွားက ဘာလို့ သယ်ရမှာလဲ”

“အိမ်သာ လောင်းမလို့ သယ်ရမှာပေါ့။ ရေသန့်တွေ အိမ်သာထဲ သွန်ချရမှာ စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့”

အဘွားက ခေါင်းမာသည်။ ဘယ်လိုမှ ပြော၍မရ။ မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ပူညံပူညံနှင့် လမ်းကူးခဲ့ကြပြီး တိုက်အောက် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ အစွမ်းကုန် ဖွင့်သောအခါမှ သေးသေးမျှင်မျှင်လေး ကျလာသော စည်ပင် ရေကို ပုံးထိုး၍ ခံလေသည်။

“ရေကို အဘွား ဆွဲသွားမယ်၊ အာလူးတွေကိုတော့ ဟို

ခြင်းထဲထည့်။ အဘိုး ဆွဲတင်လိမ့်မယ်။ ကျန်တာကို သားသယ်နဲ့”

အဘွားက ရေပုံးထို့ ဇွတ်ဆွဲသည်။ စိန်မျောက်မျောက်က ပြန်၍ လှသည်။ “မလုပ်ပါနဲ့ အဘွားရ၊ သားကို အဖေ ဆုလိမ့်မယ်”

“သူ့ဆုရင် သူ့ထိုအဘွားက ပြန်ဆုမယ်”

“အဘိုးကလည်း စိတ်ဆိုးမှာဗျ၊ အဘွား ဒီအတိုင်း တက်သွား၊ ရေပုံးထားခဲ့။ အဘွားလိုချင်တဲ့ ရေကို သားနောက်တစ်ခေါက် ဆင်းထားပြီး သယ်ပေးမယ်”

“ဟဲ့...လွတ်ခမ်းဇါဟဲ့၊ မျောက်ကလေးနော် ငါ့စိတ်ဆိုးလာပြီ”

အဘွားက ဇွတ်ဆွဲရင်း လှေကားကို တက်သည်။ စိတ်သာ ဆောင်နေသော်လည်း မနိုင်မနင်းမို့ ပုံးထဲမှ ရေမှာ ဘောင်ဘင်ခတ်တာ တမျှတ်မျှတ်နှင့် ဖိတ်ကျကုန်သည်။ စိန်မျောက်မျောက်က ဈေးခြင်းကြီး တယမ်းယမ်းနှင့် အဘွားနောက်မှ လိုက်သည်။

လှေကားထစ် ဆယ်ထစ်လောက် တက်ပြီးသော အခါတွင်ကား သူ့ရေနှင့်သူ ချော်ကာ လဲတော့သည်။ ဦးခနဲ မှောက်လျက်ကြီး လဲကျသွားသော အဘွား၏ နားက လှေကားစောင်းနှင့် ရိုက်မိသွားသည်။ ထိုနောက် သုံးလေးထစ် ပြန်လျှောကျလာသည်။ ရေပုံးကလည်း ဝှမ်းခနဲ လွတ်ကျသွား၍ လှေကားထစ်တစ်လျှောက် ရေများစိုစိုရွာသွားလေသည်။ စိန်မျောက်မျောက်က

ခြင်းတောင်းကို လွှတ်ချပြီး အတွားကို ပွေ့ထူရန် ကြိုးစားသည်။ အတွား၏ နဖူးတွင် သွေးထွက်နေသည်ကို တွေ့ရတော့ ပိုပြီး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ ထိုနောက်တွင်တော့ ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် အသံကုန် အော်လေတော့သည်။

‘အဘိုးရေ...ဟီး... အဘိုးရဲ့လုပ်ပါဦးဗျ၊ အတွားချော်လဲလို့...ကယ်ကြပါဦးဗျ’

□

ကိုဘိုတောက် မြောက်ဥက္ကလာလမ်းကြီးပေါ်တွင် သူ ရောက်နေသည်။ ရွှေဘက်တွင် ကားတန်းကြီးကို တွေ့ရသည်။ သူ၏ နောက်ဘက်တွင်လည်း ထားတွေ့ ပြည့်နေပြီဖြစ်သည်။ သူ၏ တက္ကစီကားလေးသည် အချိုးစုံလှစွာသော ကားများကြားထဲတွင် ညပ်နေသည်။ ‘မျှော်လင့်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ မပါဝင်ပါတယ်... ပေးဆပ်ကာသာ ရင်မှာဖိုတယ်...ကျွန်ုပ်တို့တယ်...အခက်အခဲတိုင်း...ရင်ထဲက ဆော့တာများနဲ့...’

ရွှေဘက်ကားမှ ဖွင့်ထားဟန်ရှိသော သီချင်းသံကို ကြားရသည်။ ညာဘက်ဘေးထဲ ကားထဲမှ လူဝဲကြီးက တော့ ပါမောက္ခချုပ် ဆရာတော်၏ တရားတွေကို ဖွင့်ထားပြီး ငိုနေလေသည်။

‘တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်တူသွားတယ်ဆိုတာ ဒီအချိန်ထာ အလကား ကုန်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဆီက နုပျိုစုတွေကို ယူသွားတာ။ ကိုယ့်သတ္တန်မှာရှိတဲ့ နုပျိုတွေပါ သွားတာ’

‘ဟုတ်လိုက်တာနော်’ ကိုဘိုတောက်က စိတ်ထဲမှ ထောက်ခံလိုက်မိသည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ အမေ့အမေ့ကို ကြည့်ပါလား။ မျက်စိရှေ့မှာတင် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲပြီး အိုစာလာကြတာ’

သူ၏ စိတ်က အဖေနှင့် အမေဆီ ရောက်သွားသည်။ သူ့အတွက် ထမင်းဘူးနှင့် ရေပုလင်းလေး ထည့်ထားသော ခြင်းလေး ပေးရင်း ‘ကာလကြီးက မကောင်းဘူး၊ အစစအရာရာ သတိထားနော်။ မှောင်တဲ့အထိလည်း ဆွဲမနေနဲ့’ဟု နေ့စဉ် ပြောတတ်သော အဖေ၊ သူ မလာမချင်း ဝရန်တာလေးတွင် ထွက်ရပ်ကာ မျှော်တတ်သောအမေ။ သူတို့သားအဖ ထမင်းဘူး မမီမှာ စိုးပြီး မနက်အစောကြီးထဲ ကာ ‘ဟဲလို... ဟဲလို... ကြားလား’ နှင့် အော်နေတတ်သော အမေ။ အမေ၏ ပုံရိပ်များကို ထင်ယောင်မြင်ယောင် ဖြစ်လာရင်း ရယ်ချင်ပြီးချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ သူကလည်း သူ့သား စိန်မျောက်မျောက်လိုပင် အမေကို ပို၍ ချစ်မိသည်။

ရွှေက ကား သုံးလေးလိမ့်လောက် လှိုမ့်တော့ သူလည်း လိုက်လိုမ့်မည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် တယ်လီဖုန်းမြည်လာသည်။ ဖန်သားမျက်နှာပြင်တွင် အဖေ၏ မျက်နှာခပ်ပြီးပြီးပေါ်လာတော့ အဖေတော့ ဂျာနယ်မှာမလို့ ထင်တယ်’ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ သားပါ’ အဖေ့အသံက ချက်

ချင်း ထွက်မလာ။ နောက်တော့မှ တန်တန်ယင်ယင်နှင့် ပြောသည်။

‘သား...မင်းအမေချော်လဲလို့’

‘ဗျာ...’

‘စိုးရိမ်ရတယ်၊ အခုအဖေတို့ ဆေးရုံသွားနေတယ်။ ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ကို လိုက်ခဲ့...’

‘နေ...နေ...ပါဦး။ အခု အဖေတို့က ဘယ်မှာလဲ’

‘အင်းစိန်လမ်းမကြီးပေါ်မှာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကားတွေ ကျပ်နေတယ်’

အဖေက ခပ်တိုတိုပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

ကိုဘိုတောက်က ကားစတီယာရင်ကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ရင်တွေ တခိုင်းဒိုင်း ခုန်နေသည်။ ရွှေ့နောက်ပဲယာတွင် ကျပ်ပြီး ညပ်နေသော ကားများကို စောင်းကြည့်ရင်း ကြိရာမရ ဖြစ်သွားသည်။

‘မြောက် ဥက္ကလာလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်လည်း ယာဉ်ကြောတွေ ပိတ်ဆို့နေပါတယ်တဲ့။ ဒီသတင်းကိုတော့ ယဉ်မောင်း ကိုသန်းဇော်က ဆယ်နာရီ ဆယ်မိနစ်က ပေးပို့ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အင်းစိန်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်လည်း စံရိပ်ငြိမ်ကနေပြီး လှည်းတန်းအထိ ပိတ်ဆို့နေပြီးတော့ ကုန်းတံတားအဆင်း ဟံသာဝတီ အပိုင်းနားမှာလည်း ယာဉ်ကြောများ ကျပ်နေပါတယ်တဲ့။ တာမွေမြို့နယ်အတွင်း ကုန်းတံတားအောက်နဲ့ ယုဇနပလာစာအိုးမှာလည်း...’

‘ကျပ်တာ မပြောပါနဲ့၊

ချောင်တာကို ပြောစမ်းပါဟ’ ကိုဘိုတောက်က ကားစတီယာရင်ကို ထုရင်း အော်လိုက်မိသည်။ ရေဒီယိုစိတ်းအက်ပ်အမ်ကတော့ ဆက်လက် ကြေညာနေဆဲ ဖြစ်သည်။

‘မြေနီကုန်း ဒဂုန်စင်တာရှေ့နဲ့ ဗားကရားလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်မှာလည်း...’

□

အ ဘွဲ့ ဝ : [၇° : ဒေါ်ကောက် ဆုံးပါးသွားသဖြင့် တိုက်နံပါတ် ၁၆၆ တွင်တော့ အတန်ငယ် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားသည်။ သေဆုံးရခြင်းအကြောင်းရင်းကိုလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြသည်။

‘နံရိုးတစ်ချောင်းက ကျိုးပြီး အသည်းကို စိုက်သွားတာတဲ့’

‘နဂိုကလည်း နှလုံးရောဂါအန် ရှိတယ်ထင်ပါရဲ့’

‘နဖူးက ဒဏ်ရာကလည်း မသေးဘူးလေ၊ သတိမှ လည်မလာတော့တာ’

‘နောက်ဆုံးတော့ မီးအား မပြည့်လို့ပါဗျာ။ အပေါ်ထပ်ကို ရေရောက်နေရင် ဒီပြဿနာ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ’

ဘိုတောက်ကတော့ ‘ဆရာဝန် ကပြောတယ်၊ ဆေးရုံကို စောစောရောက်ရင် ကယ်နိုင်မှာပါတဲ့။ အရောက်နောက်ကျတာကိုးတဲ့။ အမေဆုံးတာ ကားကျပ်လို့ ဆုံးရတာပါဗျာ’ဟု မချီတင်ကပြောရှာလေသည်။

■

မမေ့

(ရန်ကုန်မြို့ အထင်မြင်နေ လူသားများဘို့)

တကယ်ဆို ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်
မျှော်နေတာ ကြာခဲ့ပေါ့ ဒေလီယာ။
စိန်ပန်းနှိုင်းတွေ မငဲ့ခင်၊ မဖူးခင် ရွက်နှု
ဖူးသစ်လေးတွေ ညွှန်ခါစကတည်းက
ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မျှော်နေခဲ့တာပါ။
ခုတော့ ပန်းတွေညှိုးရုံမက
ကြွေတောင်ကြွေခဲ့ပေါ့ ဒေလီယာ။
မိုး
ကောင်းကင်က ညိုမှိုင်းလို့ပါလား
ဒေလီယာရေ။ သိပ်မကြာခင်
သဲကြီးမဲကြီး ရွာချလိုက်တော့မယ်နဲ့တူရဲ့။
အဲဒီ မိုးသည်းသည်းအောက်ကို

ငိုဖို့သက်သက် ကျွန်တော်
ပြေးဆင်းမိတော့မယ်။
ဟုတ်တယ် ဒေလီယာ၊ ကောင်းကင်က
ကျလာမယ့်မိုးစက်တွေအောက်မှာ ခိုရင်း
ငိုလိုက်ချင်တယ်။ မိုးကို မုန်းတယ်...
ဒါပေမဲ့ မိုးအောက်မှာ မျက်ရည်တွေ
ပျောက်အောင် ငိုရလိမ့်ဦးမယ်။
မိုးတွေရွာရင် ရှိမတစ်ကြောက စီးလာမယ့်
တောင်ကျချောင်းအသေးလေးတွေ
စုပေါင်းပြီး မုန်းချောင်း၊ ဒွေးချောင်း၊
ထီးချောင်းတွေထဲ ဝင်လာလိမ့်မယ်။
နောက်တော့ မုန်းတမ့်မှာ တစ်ဆင့် ခိုမယ်။

အဖြူရောင်ရွာ
မျက်နှာပြင်ပြန့်မှာ အိမ်အိမ်က အကယ်ဒါအိမ်လဲ
ဝေလီယာ

မုန်းတမ်း ရေပိုလွှဲကနေ တပေါ
ဝေါစီးကျလာတဲ့ ရေတွေဟာ
တွေ့သမျှကို တိုက်ချပြီးကြီးအုံ
ကြီးဝဆည်ဆီ ရောက်သွား
လိမ့်မယ်။ ရေအားလျှပ်စစ်
ထုတ်တယ်ဆိုတဲ့ ကြီးအုံကြီးဝ
ရေတံခါးတွေက ဆီးပြီး ပိတ်
ထားလေတော့ အရှိန်နဲ့ဝင်လာ
တဲ့ ရေစီးကြောင်းက နောက်
ပြန်လှည့်မယ်။ ရောက်တဲ့
အရပ်မှာ တရိပ်ရိပ်တက်ရင်း
လူတွေဆီ ဒုက္ခတွေ ထမ်းပိုး
သယ်ဆောင်လာတော့မယ်။

ဟော... မိုးမှုန်တွေ...
မိုးစက်တွေ... မိုးပေါက်တွေ
သဲကြီးမဲကြီးရောက်လာခဲ့ပေါ့
ဒေလီယာရေ။ မိုးရေစက်တွေ
ဟာ ငွေရောင်တောက်လို့။
ကျွန်တော့်စိတ်တွေဟာ မုန်း
တမ်းပေါ် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လျှောက်နေသလို ကျွန်တော့်
အကြည့်တွေကလည်း ပြတင်း
ပေါက်က မြင်ရတဲ့ သစ်ရွက်
တွေပေါ်က မခွာနိုင်တော့ဘူး။
ရေပြင်ကိုကျော် ကြည့်လိုက်ရင်
မြင်နေရတဲ့ မုန်းတမ်းရဲ့ ဟိုး
အပေါ်ပိုင်းမှာ တောင်စဉ်တောင်
တန်းတွေ အုပ်မိုးထားတယ်။
တစ်ပေါ်က လှမ်းကြည့်ရင်
ဟိုးအပေါ် မြင်ကွင်းတစ်ဆုံး
ဟာ တောင်တွေချည်းပေါ့
ဒေလီယာ။ တောင်တွေကြား
က လျှိုမြောင်တွေဟာ ရေ
စီးကြောင်းတွေပေါ့။ သစ်ရွက်
တွေပေါ်ကတစ်ဆင့် မြေပေါ်
ကျလာတဲ့ မိုးစက်တွေက
လျှိုမြောင်တွေမှာ ဆုံကြ
မယ်... ဆက်စီးဆင်းကြရင်း
နောက်ဆုံးလားရာက မုန်း
တမ်းပေါ့။

ငွေကြယ် ပွင့် လေး
တွေ... ငွေမြားတံလေးတွေ
လို လူသားတွေကို ကြည့်နှုန်း

ဆောရီးပါညီရာ
မင်းက
ငယ်သေးတော့
ကင်ဆာကျိတ်ရို့၊
ငါ
လုံးလုံး
မတွေးခဲ့မိဘူး
နောက်တစ်ခါခွဲရင်
ငါ
တတ်နိုင်တာ
လုပ်ပေးပါ့မယ်
ခွဲမိတ်ခ
မယူဘဲ
ခွဲပေးပါ့မယ်

စေတဲ့ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေက
မုန်းတမ်းထဲအရောက်မှာတော့
ဒေါသတကြီး ကြမ်းတမ်း
ပေါက်ကွဲပြီး ရေပြင်ကြီး
ဟည်းဟည်းထ၊ မြင့်တက်
လာလိုက်တာ တစ်ပေါင်ကို
ကျော်လှမန်းပေါ့။ ဆည်ရေ
တွေက တစ်ပေါင်ကို ရုန်း
တော့မလို့၊ ကျော်တော့မလို့
ထိလှထိခင်အနေအထားမှာ
ရေပိုလွှဲက မနိုင်ဝန်ထမ်းရ
တော့တာပေါ့လေ။ ရေပိုလွှဲ
ကရေကျသံကို စကြဝဠာထဲက
ကြားရလိမ့်မယ်။ ရေမှုန်
ရေမွှားတွေ လွင့်စဉ်ထွက်ပြီး
ရေလုံးကြီးသထက်ကြီးလာ

တဲ့ မုန်းတမ်းရဲ့ ရေပိုလွှဲဟာ
ကျွန်တော်တို့သားချင်းတွေရဲ့
အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို
ဆုံးဖြတ်ပေးမယ့်နေရာပါ။

ရေပိုလွှဲက ရေကျသံ
ကျယ်လာပြီဆိုရင် ကျွန်တော်
တို့ သက်ပြင်းချရတော့တာပဲ
ဒေလီယာ။

မြို့မှာနေတဲ့ ခင်ဗျား
အတွက်တော့ ဒါက မျက်ခုံး
ပင့် စူးစမ်းရမယ့် သာမန်
ဖြစ်စဉ်တစ်ခုပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ရေပြင်ထုထည်ကြီးအောက်က
မြေပေါ်မှာ မရဲတရဲ အသက်
ရှူနေရတဲ့ ကျွန်တော်တို့သား
ချင်းတွေအတွက်တော့ ဒါဟာ
ရှေ့ဖြစ်ကို ဟောမယ့် နိမိတ်
ဆိုးဖြစ်တယ်။ အိပ်ခြင်းကို
ခိုးယူမယ့် အိပ်မက်ဆိုးဖြစ်
တယ်။ အနာဂတ်တစ်ခုလုံး
ကျိုးပဲ့ကြွေကျရတဲ့ အဖြစ်ဆိုး
ဖြစ်လေရဲ့။

နွေဦးအစတုန်းက ဖုန်
တွေနဲ့ မှုန်ညစ်နေခဲ့တဲ့ သစ်
ရွက်တွေက မိုးစက်တွေအောက်
မှာ အစိမ်းရောင် ပီပီပြင်ပြင်
တောက်ပလာခဲ့ပြီ။ နွေအပူမှာ
မွန်းကျပ်တောင့်တင်းနေတဲ့
ခန္ဓာကိုယ်က မိုးအအေးမှာ
သက်သောင့်သက်သာရှိလာ
သလိုလိုပါပဲ။ မီးလို ရဲရဲပူတဲ့
နွေရဲ့အလွန်မှာ မိုးရောက်လာ
တာ ပျော်စရာတစ်ခုပေါ့
ဒေလီယာ။ ပူပြင်းခြောက်
သွေတဲ့ ဘဝမှာ မိုးစက်တွေ
ဟာ ပျော်စရာဖြစ်နေခဲ့ပေမဲ့
မုန်းတမ်းနဲ့ ကြီးအုံကြီးဝကြား
က စေတုတ္တရာမှာတော့
မပျော်နိုင်ကြဘူး။

ခင်ဗျား သိပါတယ်။
စေတုတ္တရာဟာ မိုးကို အမျှော်
ကြီးမျှော်နေသလို အကြောက်
ကြီး ကြောက်နေခဲ့တယ်

ဆိုတာ။
□
စက်တင်ဘာ ၂၀၁၅၊
အမျိုးသားဆောင်၊
လှည်းတန်း

ကျွန်တော်တို့စေတုတ္တရာ
က ပြန်ရောက်လာခဲ့ချိန်မှာ
နောက်နှစ် စေတုတ္တရာရဲ့
အရေးကိစ္စတွေအတွက် ဇာ
များနေခဲ့တယ်။ ရှိသမျှ လယ်
တွေ ရေမြုပ်ပျက်စီးခဲ့၊ စိုက်
စရာ ပျိုးစရာ သစ်စေ့၊ မျိုးစေ့
ဆုံးရှုံးခဲ့လို့ လုပ်စရာမရှိတော့
တဲ့ စေတုတ္တရာသားတချို့က
လက်ကိုင်လွှဲစက်ကို သစ်ဖြူ
သွင်းစနစ်နဲ့ဝယ်ပြီး တောခုတ်
ကြ၊ သစ်ပင်လုံကြတဲ့ အဆိုက်
အတန်းဟာ ကျွန်တော်တို့ရင်
ကို မီးမြှိုက်သလိုပါပဲ ဒေလီ
ယာ။ သစ်ပင်ခုတ်ခြင်းဟာ
ရေကြီးခြင်းရဲ့အကြောင်း
တစ်ရပ်ဆိုတာ သူတို့နားလည်
အောင် ရှင်းပြဖို့က ကျွန်တော်
တို့တာဝန် မဟုတ်လား။
လတ်တလော ခံစားရတဲ့
ကာယိကဒုက္ခတွေကို ဖြေရှင်း
ပေးနိုင်ဖို့ အချိန်ယူရမယ်။
နောင်နှစ်... နောင်နှစ်တွေမှာ
ရေမကြီးဖို့၊ ကာကွယ်ရမယ်။
ကလေးတွေရဲ့ ပညာရေး မြှင့်
တင်ရမယ်၊ ဒေသသားတွေ
အတွက် အလုပ်အကိုင်
ဖန်တီးပေးရမယ်၊ လူကြီးတွေ
မျက်စိပွင့် နားပွင့်လာအောင်
စည်းရုံးရမယ်။ အိုး...
တွေးကြည့်ရင် အများကြီးပေါ့
ဒေလီယာ။

စေတုတ္တရာရဲ့ ပစ္စုပ္ပန်
နဲ့အနာဂတ်ကြားမှာ ကျွန်တော်
တို့ တွေဝေနေခဲ့တယ်။ အနေ
ပေါ် ကယ်ဆယ်ရေး အဆို
စေသွားတဲ့အခါ ပြန်မည်
ထူထောင်ရေးဆိုတဲ့ စေတုတ္တ

တံခါးခေါက်လာခဲ့ပြန်ရော။
 တွန့်တော်တို့ ကြိုးစားရဦး
 ဆယ်ဒေါလီယာ။ ကျွန်တော်တို့
 နဲ့ နယ်မြေဖွံ့ဖြိုးဖို့ ကျွန်တော်
 တို့နယ်သားတွေကိုယ်တိုင်
 ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ
 အတွက် ပြင်ပအကူအညီတွေ
 ထို အကျိုးရှိရှိ သုံးနိုင်ဖို့
 တွန့်တော်တို့သားချင်းတွေ
 ထို စိတ်ဓာတ်ခွန် အားပေးရ
 ဖယ်။ နည်းလမ်းတွေ ကူညီရ
 ဖယ်။ သဘာဝရဲ့ ကောင်း
 တို့ ဆိုးပြစ်တွေ ချိန်ညှိတတ်
 ဆောင် စကားတွေ ပြောပေးရ
 ဖယ်။

အဲဒီအတွက် အပြင်
 အကူအညီတွေရဖို့ ကျွန်တော်
 ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဘာတစ်ခုမှ
 ရှာရမရှိအောင် ပျက်စီးခဲ့တဲ့
 စေတုတ္ထရာအတွက် မျိုးစေ့
 တွေလိုတယ်။ လယ်ယာသုံး
 တည်းတွေ လိုတယ်။ ပျက်စီး
 သွားတဲ့ လယ်မြေတွေပြန်ဖော်
 ဖို့ ယန္တရားတွေ၊ နည်းပညာ
 အကူအညီတွေ လိုတယ်။
 ဒါတွေက ချက်ချင်းဖြေရမယ့်
 စာမေးပွဲပေါ့။ အဲဒီနောက်မှာ
 တော အာဂတိပြဿနာတွေ
 ထ စောင့်နေလေရဲ့။ ဥပမာ
 ဖြောရရင် ဆည်တွေ ထပ်
 ဆောက်အောင်တားဖို့၊ သစ်
 ခုတ်အောင် အလုပ်အကိုင်
 တွေ ဖန်တီးပေးဖို့။

မှန်းတမံနဲ့ ကြီးအုံကြီးဝ
 ဆည်နှစ်ခုကြားက စေတုတ္ထရာ
 ထို ထိန်းညှိနိုင်ဖို့ 'မူ' လိုတယ်
 ဒေါလီယာ။ နောင်နှစ်...
 နောင်နှစ်တွေမှာ ဒီနှစ်လိုအဖြစ်
 ဆိုးတွေ ထပ်မံဖြစ်ဖို့ သေသေ
 ချာချာ အစီအစဉ် ချပြီး ဌာန
 ဆိုင်ရာတွေရော ကျွန်တော်တို့
 သားချင်းတွေပါ လိုက်နာ
 ဆောင်စည်းရလိမ့်မယ်။ အဲဒီမူ

ကို ဘယ်လိုချမှလဲ။ ဘယ်သူ
 တွေ ချမှလဲ။ ဒေသဆိုင်ရာ
 အုပ်ချုပ်ရေးရုံးတွေ၊ သစ်
 တော၊ ဆည်မြောင်း၊ လျှပ်စစ်
 လို သက်ဆိုင်ရာဌာနတွေမှာ
 အချက်အလက်တွေ စုဆောင်း
 တယ်။ နောက်အဖွဲ့အစည်း
 တွေကို လိုက်စကားပြောတယ်။
 ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေး
 အဖွဲ့တစ်ခုမှာ တာဝန်ကြီးကြီး
 ယူထားတဲ့ ခင်ဗျားဟာ
 ကျွန်တော့်အတွက် နတ်လမ်း
 ညွှန်ပါ ဒေါလီယာ။ ခင်ဗျား
 ညွှန်သမျှနဲ့ ကျွန်တော်လှုပ်ရှား
 ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ၊ ဖုန်းအဆက်
 အသွယ်တွေ၊ အပြန်အလှန်
 အီးမေးလ်တွေမှာ ကျွန်တော်
 တို့ ညီညွတ်ခဲ့ကြဖူးတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ခွင့်ပြုချက်တွေ၊
 ငွေကြေးတွေ၊ နည်းပညာတွေ၊
 ဒါတွေက ကျွန်တော် လမ်း
 မမီတဲ့ နတ်ပန်းကုံးတွေပေါ့။

□

ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၆၊
 အမျိုးသားဆောင်၊
 လှည်းတန်း

စိတ်ဓာတ်နဲ့အတူ လူပါ
 လဲပြီလုဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ
 ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်
 ကိုယ်ကျွန်တော် သတိထား
 မိလာခဲ့တယ်။ ခါးပတ်ကို
 တင်းတင်းဆွဲပတ်လိုက်တိုင်း
 အစားများများစားမှ ဖြစ်မယ်
 လို့ တွေးမိတယ်။ ပိန်လာတာ
 ကို ပင်ပန်းလို့ပဲ ထင်ခဲ့မိတယ်။
 နောက်လာမယ့် မိုးရာသီ
 အတွက် ဘာတွေပြင်ဆင်မလဲ၊
 ဘယ်လိုပြင်ဆင်မလဲဆိုတဲ့
 မေးခွန်းဟာ အကျိတ်အခဲကြီး
 တစ်ခုလို ကျွန်တော်တို့
 စေတုတ္ထရာသားတွေရင်ကို
 စွဲနစ်စိုက်ဝင်နေခဲ့တယ်။

ဟုတ်တယ် ဒေါလီ

ယာ... အဲဒီ အကျိတ်အခဲကို
 နေ့ရှိသိရော အဖြေရှာနေခဲ့တဲ့
 ကျွန်တော်ဟာ စားလည်း
 ဒီစိတ်။ သွားလည်းဒီစိတ်
 ဘယ်လောက်တောင် ဗျာများ
 ခဲ့ရလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်
 ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပေါက်လာတဲ့
 အကျိတ်ကို ဂရုမစိုက်မိ၊ သတိ
 မပြုမိတဲ့အထိပေါ့။

အရေပြားပေါ်ကို စု
 မထွက်လာခင်အထိတော့
 သာမန်အကျိတ်တစ်ခုပေါ့
 ဒေါလီယာ။ ဘဝကြမ်းကြမ်း
 ကို ဖြတ်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်
 အတွက် ဆေးပညာဆိုတာ
 အရမ်းဝေးလွန်းခဲ့တယ်။
 အနေမနီးလို့ အလှမ်းဝေးခဲ့
 တဲ့ထဲမှာ ဆေးပညာပါခဲ့တယ်။
 သာမန် အကျိတ်လို့ ထင်ခဲ့ပြီး
 ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အပြင်ဆေးခန်း
 မှာ ပြခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ
 တာဝန်မဲ့သူရဲ့ ဓားချက်မိခဲ့
 တယ်။ မေးစရာ၊ ပြောစရာ၊
 တိုင်ပင်စရာ အရေးကိစ္စတွေ
 ကြားထဲမှာ ကျွန်တော့်ရောဂါ
 အကြောင်း မေးဖို့ အာနာဒ်နေခဲ့
 တာ၊ စူးစမ်းဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့
 တာ၊ အကျိတ်တစ်ခုအတွက်
 မခွဲခင် အသားစ အဖြေယူရ
 မှန်းတောင်မသိခဲ့တာ ကျွန်တော့်
 ရဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံး အားနည်း
 ချက်ပေါ့။

ခွဲပြီးမှ စစ်ခဲ့တဲ့အသား
 စက ကင်ဆာလို့ အဖြေထွက်
 သတဲ့ ဒေါလီယာ။

မှန်းတမံ ရေပိုလွှဲက
 ရေကျသံတွေဟာ ကျွန်တော့်
 နှလုံးခုန်သံတွေလို ဆူညံနေခဲ့
 မှာပဲ။ ကင်ဆာဆိုတဲ့ စကား
 လုံးအောက်မှာ ကယောင်
 ချောက်ချားဖြစ်နေခဲ့ချိန်မှာ
 စိတ်တွေဟာ စေတုတ္ထရာရဲ့
 ဟိုးအတွင်းပိုင်း ချင်းတောင်

ခြေက 'ရွာကလေး'ကို ပြန်
 ရောက်သွားတယ်။ အဖေ ရှိ
 တယ်။ အဖေကို စောင့်ရှောက်
 နေတဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ပညာ
 သင်ပေးခဲ့တဲ့ အစ်ကို ရှိတယ်။
 ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ
 ဒေါလီယာ။

တစ်ကတိ ၁၅၀၀ နဲ့ လို
 သလောက် ဝယ်လို့ရနေတဲ့
 ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာတောင် ဖုန်း
 ဆက်သွယ်လို့မရအောင် ဝေး
 လွန်းလှတဲ့ ရွာကလေးကို ပြန်
 ရမလား။ ပညာတတ်ကြီး၊
 ဖြိုးကြီးသားကြီးလို့ အမြဲမော
 ငေးနေတတ်တဲ့ အဖေ့ဆီကို
 အနာတစ်လုံးပိုက်လို့ ပြန်သွား
 ရမလား။ အရေးအကြောင်း
 တွေအောက်က ဝေသီနေတဲ့
 မျက်လုံးတွေက မျှော်လင့်ချက်
 တစ်ပုံတစ်ခေါင်းနဲ့ တောက်ပ
 နေခဲ့တာ။

စနစ်တကျ ကုရင် အ
 ချိန်မီပါတယ်။ ရန်ကုန်ဆေးရုံ
 ကြီးကသာ သွားပါဆိုတဲ့ ခွဲစိတ်
 ဆရာဝန်ရယ်၊ တစ်ကောင်
 ကြွက် ကျွန်တော့်ကို ကူညီ
 မယ့် မိတ်ဆွေတချို့ရယ်...။
 အဲဒီလိုနဲ့ မကျက်တော့တဲ့
 အနာတစ်လုံးသယ်ပိုးလို့
 ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ကင်ဆာ
 ဌာနကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။

'ဆောရီးပါညီရာ မင်း
 ကငယ်သေးတော့ ကင်ဆာ
 ကျိတ်လို့ ငါ လုံးလုံး မတွေး
 ခဲ့မိဘူး။ နောက်တစ်ခါ ခွဲရင်
 ငါတတ်နိုင်တာ လုပ်ပေးပါ
 မယ်။ ခွဲစိတ်ခံမယူဘဲ ခွဲပေး
 ပါမယ်'

ဆရာဝန်တစ်ယောက်
 ရဲ့ ဆောရီး ဆိုတဲ့ စကားတစ်
 ခွန်းနဲ့ ဓားချက်အောက်မှာ ခွဲ
 ကြောင်းက ပြန်မစေနိုင်ခဲ့ဘူး။
 မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီအခါ

တွေကတည်းက ခင်ဗျားကို
မျှော်နေခဲ့တာပါ ဒေလီယာ။
ကျွန်တော်တို့ပြောခဲ့ကြဖူးတဲ့
စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ
ဆက်ပြောချင်သေးတယ်။
ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားခဲ့တဲ့
စေတုတ္ထရာကာကွယ်ရေးလုပ်
ငန်းတွေ ဆက်တိုင်းပင်ချင်သေး
တယ်။ နယ်သူနယ်သားတွေ
နားထောင်ဖို့ ဟောပြောပွဲတွေ၊
အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲတွေ လုပ်
ပေးရမယ်။ အဲဒီအတွက်
ပညာရှင်တွေ ဖိတ်ခေါ်ရမယ်၊
ပွဲကုန်ကျစရိတ်တွေအတွက်
အလှူရှင်တွေ ရှာရဦးမယ်။

နောက်ပြီး ခွဲကြောင်း
မကျက်တဲ့ ဝေဒနာရှင်
ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ဆရာဝန်
ကို မေးခွန်းတွေ မေးပေးစေ
ချင်ခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်နေတယ်
ဆိုတာ ကျွန်တော်သိချင်တယ်။
ဘဝအတွက် ပြင်ဆင်ချင်
တယ်။ အချိန်ဘယ်လောက်
ရမလဲ သိချင်တယ်။ အဖြစ်
မှန်ကို ကျွန်တော် မသိရဘူး။
လူနာကို တိုက်ရိုက် မပြော
ချင်တဲ့ ဆရာဝန်တွေရဲ့ မှတ်
ချက်တွေအတွက် ခင်ဗျားကို
ကြားခံပေးစေချင်ခဲ့မိတယ်။
ကင်ဆာမှန်း သိပြီးတာတောင်
ဘာကင်ဆာအမျိုးအစားမှန်း
မသိခဲ့ရတာ ကျွန်တော့်ဘဝ
ပေါ့ ဒေလီယာ။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ရောက်
မလာခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့်
သတင်း ခင်ဗျား ကြားမကြား
မသိရပေမဲ့ ခင်ဗျားသတင်း
တွေကိုတော့ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်က
တစ်ဆင့် ကျွန်တော် သိနေ၊
မြင်နေခဲ့ပါတယ်။ ကမ္ဘာမြေ
ကြီးအတွက် သင်တန်းတွေ၊
ဆွေးနွေးပွဲတွေနဲ့ တက်ကြွနေ
တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ပုံရိပ်တွေ မြင်ရ

နာကျင်ရတဲ့
ပစ္စုပ္ပန်ကို
မေ့ထားဖို့အတွက်
အတိတ်က
ရုပ်ရှင်ဖြစ်သွားပြီး
ဆော့နီး ညီရေဆိုတဲ့
နာမည်နဲ့
ရုံတင်လာခဲ့တယ်
မျက်နှာကြက်
ရုပ်ရှင်မှာ
အတိတ်ကားတွေ
တစ်ကားပြီးတစ်ကား
ရုံတင်နေခဲ့တယ်
ခွဲစိတ်ဆရာဝန်နဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့
တတ်လမ်းက
ယိုသတ်အကြိုက်နဲ့
လွဲချော်ခဲ့ရတဲ့
အကယ်ဒမီကား
တစ်ကားပေါ့

တဲ့အခါ အများအတွက် အလုပ်
လုပ်နိုင်လွန်းတဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်စား
ကျွန်တော် လစ်ယုဝမ်းသာမိ
ပါတယ်။ အများအတွက်
လုပ်ရှားနေတဲ့ ခင်ဗျားကို
ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာ
မလား မျှော်လင့်မိတာ
အတ္တကြီးရာရောက်မှန်း သိပေ
မဲ့ လာမယ်လို့ပဲ ထင်နေခဲ့မိ။
ကျွန်တော့်ရဲ့ သိစိတ်ကရော၊
မသိစိတ်ကပါ ခင်ဗျားကို
မျှော်နေခဲ့တယ် ဒေလီယာ။
ခင်ဗျားလာမလားလို့ မျှော်လင့်
မိခဲ့သလို တစ်ရက် ပြန်
ကောင်းလာမှာဆိုတဲ့ တခြား
မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကျွန်တော်

အသက်ဆက်ခဲ့တယ်။
တာဝန်မဲ့သူ ဓားချက်
အောက်က ကျွန်တော့်အနာ
ဟာ ဘယ်တော့မှ ကျက်မလာ
ခဲ့တော့ပါဘူး။ ရက်တွေ ကုန်
လာခဲ့သလို အနာရဲ့ပမာဏက
ကြီးကြီးလာခဲ့တယ်။ အဲဒါ
နွေရာသီပေါ့။ နွေရဲ့ အပူ
အောက်မှာ ကိိုကုထုံးကြောင့်
ပိုပင်ပန်းခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်
လက်ဖျံသွေးကြောတွေဟာ
နီရဲစောင်းကာပြီး ပေါက်ထွက်
တော့မတတ် ရောင်ရမ်းလာခဲ့
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေလီယာရေ
ကျွန်တော့် ကင်ဆာဆဲလ်
အမျိုးအစားက ရေဒီယို ဓာတ်
ရောင်ခြည်နဲ့မှ ထိရောက်တဲ့
အမျိုးအစား ဖြစ်နေလေတော့
ကိိုမို ကုထုံးကို ရပ်ပြီး
ဓာတ်ရောင်ခြည် ကုထုံးကို
ပြောင်းခဲ့ရပြန်ရော။

□
မေ ၂၀၁၆၊ ကင်ဆာဌာန၊
ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး

ကျွန်တော်ဟာ မျှော်
လင့်ချက်တွေနဲ့ နာရီ၊ မိနစ်
တွေ ဖြတ်သန်းခဲ့ရ ရက်တွေ
ဟာ နှစ်ဖြစ်လုနီးပါး ရပ်တန့်
နေလေရောသလား။ ကုန်ခဲ့
လိုက်တာ ဒေလီယာ။
မျက်နှာကြက်ဖြူဖြူကို
မော့ကြည့်ရင်း ဘေးနံရံကို
လည်ပင်းတင့် ကြည့်လို့ရရုံ
ပက်လက်ဘဝမှာ မလုပ်
မယုက် နေခဲ့ရပြီ။ ဘာကိုမှ
စားချင်စိတ်မရှိ။ အစားမဝင်
ခဲ့တာက အကြောင်းအချက်
တစ်ခုပေါ့။

မျက်နှာကြက်ဖြူဖြူကို
ဝိတ်ကားတစ်ခုလို့ သဘော
ထားလို့ ဓာတ်ကားတွေအများ
ကြီး ကျွန်တော် ရိုက်ဖြစ်ခဲ့
တယ် ဒေလီယာ။ မင်းသား

ဖြစ်လိုက်၊ ဓာတ်ရုံဖြစ်လိုက်
ပေါ့။ အမြဲပါတဲ့ ဓာတ်ဝင်ခန်း
ကတော့ စေတုတ္ထရာ ပုံရိပ်
တွေပါပဲ။ မြူမှုန်တွေကြား
ရေပြင်ပေါ်က ထိုးထွက်လာ
တဲ့ တံတားကွေ့လေးဟာ၊ မှန်း
တစ်ကြီးအောက်က စပါးတော
တွေနဲ့ အိမ်လေးတွေဟာ
စေတုတ္ထရာပါ။ မြို့အဝင်
ကုန်းထိပ်က ဆရာတော်တို့
စခန်းဖွင့်ထားတဲ့ ညောင်အိုင်
ဘုရားကုန်းက လှမ်းမျှော်
ကြည့်ရင်း အံ့သြသနား အထွ
ပွဲခဲ့ရတဲ့ မြို့လေး စေတုတ္ထရာ
ဟာ အခုရော ရေအောက်
ရောက်လုဆဲဆဲပဲလား။

မျက်နှာကြက်ဖြူဖြူ
အောက်မှာ ကျွန်တော် ရှိနေပါ
တယ် ဒေလီယာ။ ခင်ဗျားတို့
စောင့်ရှင်ပေါ့။ ဆရာမ နုနု
ရည်(အင်းဝ)ရဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
လို နီးနေရင် နေဖြစ်ပြီး အိမ်
နေရင် ညဖြစ်ခဲ့တာ ကျွန်တော့်
ဘဝပေါ့။ ဘယ်တော့မှ
မကျက်နိုင်တော့တဲ့ အနာရှိ
ဟာ ဝင်လေထွက်လေတိုင်း
မှာ တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲနေခဲ့
ပေါ့။ မခံနိုင်မရပ်နိုင် နာကျင်
ကိုက်ခဲချိန်တွေမှာ အပြင်းပြ
ဆုံး ဆန္ဒက လွန်မြောက်ခြင်း
ပါ ဒေလီယာ။ ကျွန်တော်ဟာ
လွတ်မြောက်မှုကို တမ်းတ
လာမိတိုင်း မလွန်မြောက်နိုင်
ခင်မှာ ခင်ဗျားကို တစ်ခါ
လောက်ဖြစ်ဖြစ် တွေ့ချင်လာ
ခဲ့မိတယ်။

အနာကို ဆေးကြောသန့်
ရှင်းရတဲ့ ညနေချိန် ရောက်
လာမှာကို ကြောက်မိတယ်။
ခန္ဓာရဲ့ နာကျင်မှုဝေဒနာတွေ
ကို မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ရင်ဆိုင်
နိုင်တဲ့ ကျွန်တော်က လူမထွ
ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်လာ

ထက်တဲ့ သနားကရုဏာတွေ
ဆို ရင်မဆိုင်ဝံ့ခဲ့ဘူး။ အထူး
သဖြင့်တော့ ကင်ဆာဝပ်ရဲ့
ထမထပ်ကနေ ဓာတ်ရောင်
ခြည်ဌာန ကို သွားတဲ့ လမ်း
တစ်လျှောက် ကပ်ပေါ်က
ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့် စုတ်
သပ်နေတတ်တဲ့ လူနာစောင့်
တွေ၊ ကျွန်တော့်ကို သတင်း
မေးလာတဲ့ သူငယ်ချင်း၊
စိတ်ဆွေတွေ သူတို့အကြည့်
တွေမှာ ချောက်အနက်ကြီးထဲ
ဖြတ်ကျသွားသလို စံစားနေရ
တယ်။

အနာက ဆက်ကြီးလာ
ခဲ့သလို ကျွန်တော့်ရဲ့ ခံနိုင်အား
ထ တစ်နေ့တခြား ကျလာခဲ့
ပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့
တဲ့ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကို
ထပ်ပေါ် မ၊တင်လိုက်တိုင်း
သူတို့တွေ အရင်လို အားသုံး
စရာမလိုတော့ဘဲ မ၊လိုက်ရုံနဲ့
ခါလာတတ်တာကို ကျွန်တော်
သတိထားမိနေခဲ့ တယ်။
ကျွန်တော့်လက်ရဲ့ အတွေ့မှာ
အားထင်တွေ ချိုင့်ဝင်လာတာ၊
မေးရိုးတွေ ပိုကြီးလာတာ၊
ရင်ဘတ်ကိုစမ်းလိုက်တိုင်း နံရိုး
တွေကို ထိတွေ့ကိုင်တွယ်မိ
တတ်တာ...။

နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ
တော့ မျက်နှာကြက်ရုပ်ရှင်မှာ
အနာဂတ်ဇာတ်လမ်း မရိုက်
ဖြစ်တော့ဘူး ဒေလီယာ။ သူ့
ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အများအတွက်
ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ရဲ့ မျက်နှာက
ဇာတ်ကရုဏာသလား ကျွန်တော့်
အထင်ပဲလား။ မှန်မှိုင်းနေတဲ့
ဆရာဝန်မျက်နှာကို ခဏခဏ
မြင်နေမိတယ်။ နာကျင်ရတဲ့
တရုတ်နို့ကို မေ့ထားဖို့အတွက်
အတိတ်က ရုပ်ရှင်ဖြစ်သွားပြီး
ဆေးရိုး ညီရောင်ဆိုတဲ့ နာမည်

နဲ့ ရံတင်လာခဲ့တယ်။ မျက်နှာ
ကြက်ရုပ်ရှင်မှာ အတိတ်ကား
တွေ တစ်ကားပြီးတစ်ကား
ရံတင်နေခဲ့တယ်။ ခွဲစိတ်
ဆရာဝန်နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဇာတ်
လမ်းက ပရိသတ်အကြိုက်နဲ့
လွှဲချော်ခဲ့ရတဲ့ အကယ်ဒမီကား
တစ်ကားပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ
ပဲ လေပြည်ထဲက မိုးနဲ့ကို
ရလာခဲ့တယ်။ မိုးရွာပြီပေါ့
ဒေလီယာ။

ဒါဆိုရင် စေတုတ္ထရာ
ဟာ မိုးနဲ့မှာ နှစ်ဝင်ပြီး စိုး
ထိတ်နေရော့မယ်။ အခု
နောက်ပိုင်း ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ကြည့်
လို့ မရတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်
ရဲ့ အမြင်အာရုံတွေ မှန်ဝါးလာ
သလို အမြဲတမ်း ပက်လက်
အိပ်နေရတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်
တယ်လီဖုန်း ကိုင်ရလောက်
အောင် အားမရှိတော့ပါဘူး။
ဖုန်းတစ်လုံးရဲ့ အလေးချိန်ကို
မ၊မနိုင်လောက်အောင် ချိယွင်း
လာခဲ့ ပြီ။ လောကနဲ့
ကျွန်တော့်ကို ချိတ်ဆက်ပေးခဲ့
တဲ့ အဆက်အသွယ်တစ်ခုကို
ကျွန်တော် လက်လွှတ်ခဲ့ရပေါ့
ဒေလီယာ။ ခင်ဗျားတို့ စီမံ
ကိန်းတွေ ဘယ်အထိ ခရီး
ပေါက်နေသလဲ။ မုန်းတမံ
ရော၊ ကြီးအုံကြီးဝဆည်ပါ
ဒီတစ်မိုးကို ကြုံကြုံခံနိုင်ပါ့
မလား ကျွန်တော် သိချင်ခဲ့မိ
ပါရဲ့။

က မ္ဘာ မြေ က ရော
မှန်တိုင်းတွေ တစ်လုံးပြီး
တစ်လုံး ပစ်လွှတ်ပြီး ကျီစယ်
ဦးမတဲ့လား။ မှန်တိုင်နဲ့ မိုးရေ
အောက်မှာ အရိုးဖြင်းဖြင်းကျ
နေတဲ့ ခန္ဓာတစ်ခုရဲ့ဇာတ်ကား
ပြနေပြီ ဒေလီယာ...။

■

ဧပြီလိုင် ၂၀၁၆၊ ခန်းမရှေ့က

စွယ်တော်ရွက်စိမ်းများ
တံခါးပိတ်သံ ခပ်ကြမ်း
ကြမ်းတစ်ချက်အောက်မှာ
ကောင်းကင်ပေါ်ကို မီးခိုးတွေ
လွင့်တက်လာတယ်။ တစက်
စက်ကျနေတဲ့ မိုးမှုန့်၊ မိုးဖွား
တွေက စွယ်တော်ရွက်တွေ
ပေါ် ခဏနားပြီး မြေပေါ်
လျှောဆင်းစိမ့်ဝင်သွားသလို
မီးခိုးဖြူတွေက လေဟာနယ်
ထဲမှာ လွင့်မျောရင်း ကောင်း
ကင်တိမ်နိုင်တွေနဲ့ တစ်သား
တည်းဖြစ်၊ ပျောက်ကွယ်သွား
တော့တယ်။

ခန်းမအပြင်က ဝရန်
တာထောင့်ချိုးမှာ ခင်ဗျား
တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေ
တုန်းပဲ။ ခင်ဗျား မော့ငေးနေ
တဲ့ကောင်းကင်က မီးခိုးလား၊
တိမ်လား၊ မိုးငွေ့တွေလား
မကွဲနိုင်အောင် ဖြူဖွေးနေခဲ့
တယ်။ ခင်ဗျား ဝတ်ထားတဲ့
အနက်ရောင်အင်္ကျီကြောင့်
ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျားအသားတွေ
ပိုဖြူလာသလိုပဲ။ မတွေ့တာ
ကြာလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ
တယ်။ အတွန့်တွေ၊ ကြယ်
သီးတွေမပါတဲ့ ခပ်ရိုးရိုး အနက်
ရောင် ပြောင်အင်္ကျီကြောင့်
လား၊ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာအနေ
အထားကြောင့်လား ရှိရင်းစွဲ
အသက်ထက် နည်းနည်း ပိုရင့်
နေပုံပေါ်နေပါလား ဒေလီယာ။

ခန်းမအပြင်ဘက်က
စွယ်တော်ရွက်ကလေးတွေမှာ
မိုးမှုန့်မိုးဖွဲလေးတွေ ကပ်ပြီ
နေပုံက ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါပဲ။
အစိမ်းရောင်ပေါ်မှာ ငွေရောင်
မိုးစက်ကလေးတွေ သီးနေ
တာကိုမြင်ရတာ ကြည်နူး
ချမ်းမြေ့လွန်းလို့ လက်ရှိခံစား
နေရတဲ့ အချိန်ကို မေ့နေမိ
တယ်။ စိတ်ချပ်ထွေးနေပုံ

အထင်းသားပေါ်နေတဲ့ ခင်ဗျား
မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ခင်ဗျား
နောင် တရုန်သလားလို့
ကျွန်တော် တွေးနေမိတယ်။
တကယ်တော့ ကျွန်တော်
စကားတွေ အများကြီးပြော
ချင်ခဲ့၊ မေးခွန်းတွေ အများ
ကြီး မေးချင်ခဲ့...။ ဒါပေမဲ့
အားလုံးပြီးဆုံးသွားပြီပဲ ဒေလီ
ယာ။

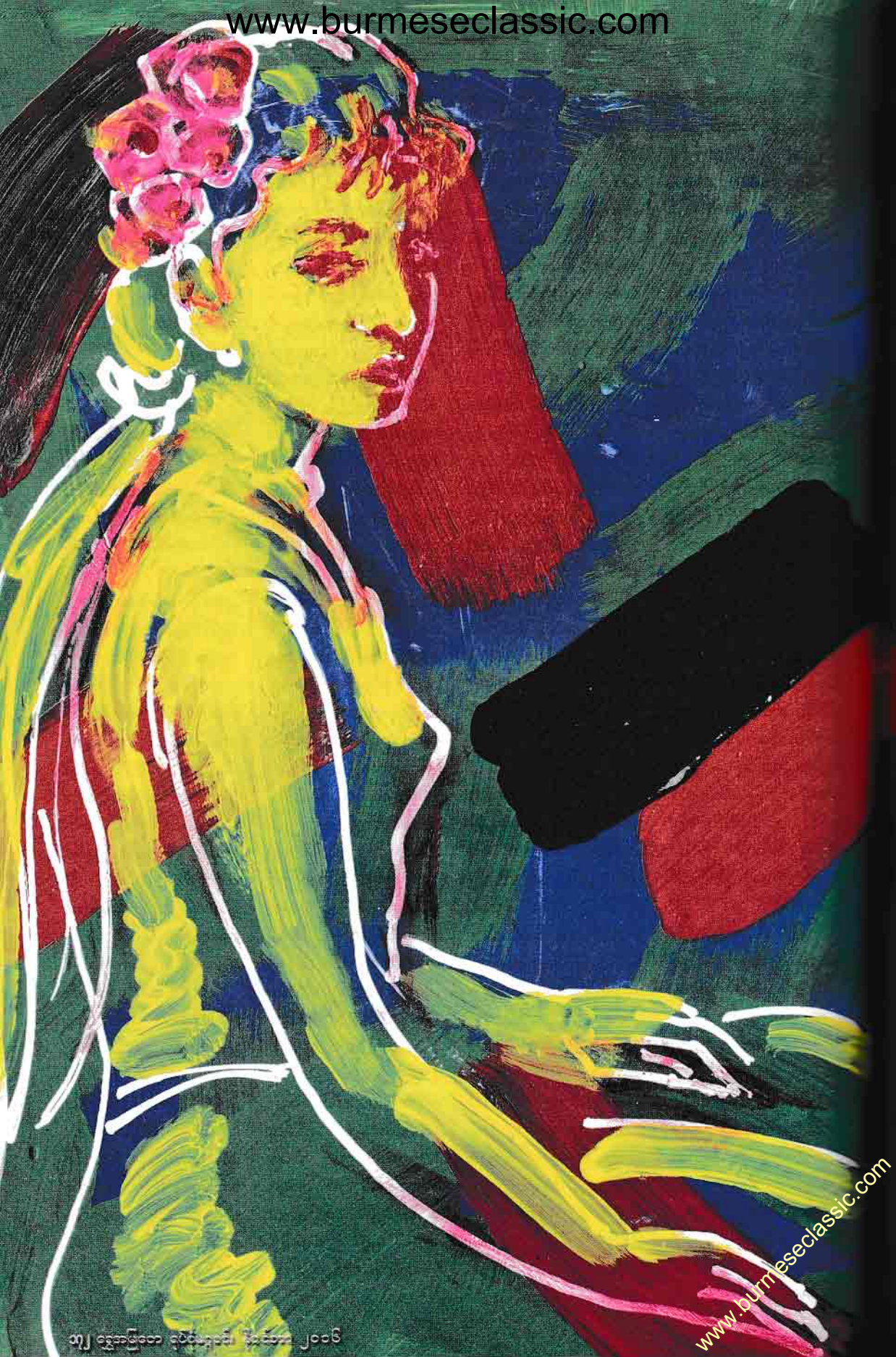
ခင်ဗျားယူလာခဲ့တဲ့ ပန်း
လက်ဆောင်၊ ခင်ဗျား ဆင်
မြန်းလာတဲ့ အနက်ရောင်၊
နောက်တော့ ထောင့်ပေါင်း
စုံက ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ရိုက်
ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ။

ဟောဟို... မိုးရေစက်
တွေ မြေထဲ စိမ့်ဝင်သွားသလို၊
ဟောဟို... မီးခိုးတွေ လေထဲ
လွင့် ပျောက် သွားသလို
ကျွန်တော့်ဘဝ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။
ဘဝတစ်ခု ပြီးဆုံးချိန်မှ
ရောက်လာတဲ့ အနက်ရောင်
ဝတ်စုံတွေ၊ ပန်းလက်ဆောင်
တွေ၊ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတွေ။
ဘာလုပ်တော့မလဲ ဒေလီယာ။

အနက်ရောင်တွေ မဝတ်
ပါတော့နဲ့။ အဖိုးတန်ပန်း
လက်ဆောင်တွေ မဖြန့်တီး
ပါတော့နဲ့။ ကြည့်ချင်စရာ
မရှိတော့တဲ့ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်း
တွေ မဖြန့်ဝေပါတော့နဲ့...။

လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ငှက်ကလေး
တစ်ကောင် အိပ်တန်းပုံသလို
အနှောင်အတွယ်မဲ့ လွင့်ပါရ
စေတော့။ ဟောဟိုမှာ တိမ်
ဖြူဖြူတွေ မရှိတော့ဘူး။
နောက်တစ်ပြန် ခပ်သည်း
သည်းရွာဖို့ ကောင်းကင်ကြီး
တစ်ခုလုံး ညှိနှိုင်းလာပြန်ပေါ့
ဒေလီယာ။ ■

အဖြူရောင်

အနီရောင်

၁။
 အားအင်တွေ
 ဆုတ်ယုတ်
 ခန်းခြောက်လာခဲ့ပြီ။
 လေးတွဲသော
 မျက်ဝန်းများကို
 အားယူပြီး
 ကျွန်တော်က
 အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ
 ဥယျာဉ်ထဲက
 ပန်းကလေးတွေကို
 ငေးမောကြည့်ရှုနေမိသည်။
 အနီရောင် နှင်းဆီပန်းတို့က
 မနက်ခင်း၏ နှင်းစက်တွေ
 အောက်မှာ ရဲရဲတောက်
 ပွင့်အာနေကြသည်။
 လေပြည်က
 တစ်ချက်တစ်ချက်
 နှင်းဆီပန်းတို့ကို
 တိုးထွေနှင်းရှိုက်ရင်း
 နှင်းဆီပန်းရနံ့ကို
 သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။
 မွေးဖွားသော နှင်းဆီပန်းရနံ့ကို
 ရှုမြှိုက်ရင်း နှင်းဆီပန်းကြိုက်
 သူတစ်ယောက်ကို
 သတိအရကြီး
 ရနေမိသည်။
 သူမ၏
 နာမည်အရင်းမှာ
 နှင်းဆီနီဖြစ်သော်လည်း

အမှတ် ၃၂၄၊ နိုင်ငံသာ၊ ၂၀၁၆

ရှင်စုံမဂ္ဂဇင်း
ဧည့်သည်စာ/ဆုံး

အနီ
 နှင်းမြူး

ကျွန်တော်က အနီဟူသော
ခေါ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့်
အနီသည် တစ်မြို့တည်းသား
ဖြစ်သလို အိမ်နီးချင်းများ
လည်းဖြစ်ကြသည်။ ကျောင်း
မှာ တစ်တန်းတည်းသားများ
ဖြစ်သလို ကျောင်းသွားဖော်
များလည်း ဖြစ်ကြသည်။
ရှစ်တန်းနှစ်မှာ ကျောင်းကပွဲ
လုပ်တော့ အဆိုတော် တွဲတေး
သိန်းတန်နှင့် ချစ်စပယ်တို့၏
လှုပ်ကလေး မောင်ရွှေရိုး
သီချင်း တေးသရုပ်ဖော်ကို
ကျွန်တော်နှင့်အနီ ကကြည့်ရသည်။
ကျွန်တော်က မောင်ရွှေရိုး၊
အနီက ချစ်စပယ်။ စိတ်ကူး
ယဉ် ဖိတ်စာထဲမှာ အိပ်ရာ
လည်းပါ၊ ခုတင်၊ မြင်ထောင်
စုံစွာ သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်
သူ့အတွက်မကျန်ပါ။ နီးရာပဲ
လိုက်လိုက် ကြိုက်သလိုပဲပြု
ပါ ကနေ့ကစလို့ မင်းသမီး
အမေကို ယောက္ခမခေါ်ချင်
တာ ကျွန်တော်ပါဟု ဆိုရမည်
သီချင်းပိုဒ်တွင် ကျွန်တော်က
အနီရဲ့အမေကို ယောက္ခမ
ခေါ်ချင်တာ အမောင်ပါဟု
တိုးတိုးလေး ပြောင်းဆိုခဲ့သည်။
အနီက ဟာဟာ ဟာ ဟာ
ဟာ ရယ်ချင်ပါသည်။ ဒီမှာ
အားလုံးကတော့ သိလိုက်ကြ
တာလေ နောကျေလို့ပါ။
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မည်းဆန်လေး၊
အငြိမ့်ထဲမှာပဲ ချစ်နိုင်မယ်
ဆရာဟုဆိုရင်းက ကျွန်တော့်
ခါးကို ဒစ်ခနဲနေအောင် လိမ်
ခဲ့သည်။ ဒီအဖြစ်ကလေးကို
အခုတိုင် မြင်ယောင်ပြီး ပြုံး
နေမိသည်။ ဆယ်တန်း
ရောက်တော့ အနီက အလှကြီး
လှလာသည်။ ဝတ္ထုပသာ
ကလျာဗူးစသစ်၊ ပျိုမျစ်မျစ်
လျှင်၊ ကျစ်လျစ်တင့်တယ်

လှမျိုးကြွယ်သာ။ ဆံသွယ်ဖြ
မြိတ်စို့။ ဆင်းရောင်ပျိုကိုး
နတ်တို့ ဆင်ထိုက်တန် ဟု
သော ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ
အလှသွဲ့သည် အနီကို ရည်စူး
ပြီးရေးသလားဟု ကျွန်တော်
ထင်မိသည်။ သူများ၏ အလှ
သည် မြေပြင်ဖြစ်ပါက အနီ
၏ အလှက ထိုမြေပြင်ကို
စီးမိုးထားသော ကောင်းကင်
ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူများ၏
အလှသည် ကြွယ်လေးများ
ဖြစ်ပါက အနီ၏ အလှသည်
ကြွယ်တို့၏ အလင်းရောင်ကို
မှူးမှီးသွားစေသော လမင်းကြီး
ဖြစ်လိမ့်မည်။ အနီ၏အလှ
ကို ငေးမောကြည့်ရှုရင်းက
ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အနီအပေါ်
ဖောက်ပြန်လာခဲ့သည်။ အစ
က ရိုးရိုးပေမဲ့ နောက်တော့
တစ်မျိုးတိုးပြီး အနီကိုချစ်လာ
သည်။ သေချာပါပြီ။ အနီ
အမေကို ကျွန်တော် တကယ်
ယောက္ခမ တော်ချင်နေမိပြီ။
ပညာရေးကြောင့် ချစ်
စိတ်ကို မျှီသိပ်ခဲ့သော်
လည်း အနီဆိုသော နှင်းဆီ
ပန်းကလေးကို ချုံချင်သူတွေ
များလှ၏။ ထိုသူတွေထဲမှာ
ဒဿ ဆိုသည့် အကောင်က
အကဲဆုံးဖြစ်၏။ ဒဿမှာ
ရာမဇာတ်တော်ထဲက ဒဿဂီရိ
ဘီလူးမင်း၏ အဆက်အနွယ်
ဖြစ်ပုံရသည်။ ရုပ်ရည်က
ကြမ်းတမ်းသည်။ အရပ်မြင့်
ပြီး ကြွက်သားအဖုအထစ်
တွေနှင့် တောင့်တင်း သန်မာ
သည်။ ကျွန်တော့်လို လူမျိုး
ကို အသာလေး ကိုင်ပေါက်
နိုင်သည်။ လူကြမ်းသလို...
စိတ်ကလည်း တစ်စွတ်ထိုး
နိုင်လှသည်။ အနီနားမှာ
တရစ်ဝဲဝဲလှုပ်သည်။ လစ်

လျှစ် လစ်သလို စာပေး
သည်။ ရည်းစားစကား ပြော
သည်။ သူ့ရန်ကို စိုးရိမ်ပြီး
ကျွန်တော် အနီနားက
တစ်ဖဝါးမှမခွာ။ ကြာတော့
ဒဿက ကျွန်တော့်ကို အမြင်
ကတ်လာသည်။ 'ကောက်ရိုး
ပုံစောင့်တဲ့ခွေး'ဟု ကျွန်တော့်
မျက်နှာ တည့်တည့်ကြည့်ပြီး
ပြောသည်။ သို့ဖြင့် သူနှင့်
ကျွန်တော် လုံးထွေးသတ်ပုတ်
တော့ သည်။ ဒဿလို
လူကြမ်းကြီးကို ကျွန်တော်
ဘယ်လိုမှမနိုင်။ ဒဿက
ဒဿချက်တွေနှင့်သာ ဇာတ်
သိမ်းခဲ့ရသည်။ အနီက
ကျွန်တော့်ဒဿကတွေကို
ကြပ်ပုထိုးပေးသည်။ အနီ၏
မျက်ဝန်းတွေမှာ အကြင်နာ
အရိပ်များကို တွေ့ရသည်။
ကျွန်တော်က ဒဿကို ကိုက်
ပြီး ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။
နောက်တော့ ကျွန်တော်
နှင့် အနီ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့
ကြသည်။ ကျွန်တော်က
ရန်ကုန် အနုပညာတက္ကသိုလ်
မှာ ကျွန်တော်ဝါသနာပါသော
ပန်းချီပညာကို လေ့လာ
ဆည်းပူးခဲ့သည်။ အနီကမူ
လေဖြတ်နေသော သူ့အဖေ
ကြီးကို ပြုစုဖို့ စာပေးစာယူ
သာ တက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်
ရန်ကုန်သွားမည့် ညက အနီ
အိမ်ကို သွားနှုတ်ဆက်သည်။
နှစ်ယောက်သား စံပယ်ရုံ
နံဘေးက ခုံတန်းလျှားလေး
ပေါ်မှာ စကားဆိုကြသည်။
'မနက်ဖြန် ငါ ရန်ကုန် သွား
တော့မယ် အနီ'ဟု ကျွန်တော်
ပြောသောအခါ သူ့မျက်ဝန်း
တွေက မျက်ရည်တွေရေလှာ
တာ တွေ့ရသည်။ 'နင်
ရန်ကုန်ရောက်ရင် ငါ့ကို မေ

သွားမှာလား'ဟုလည်း
သည်။ ကျွန်တော်က သူ
လက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး
'အနီရယ် ငါ ဘယ်ရောက်
ရောက် နင်က ငါ့အတွေးထဲ
မှာ အမြဲရှိနေမှာပါ။ ရောက်
နိုင်သလား။ နင်ကို ငါချစ်နေ
တာကြာပြီ။ အခုလို ခွဲရမယ်
ဆိုတော့ ချစ်စိတ်ကို ဘယ်ထိ
မှ မမျှော်လင့်တော့ဘူး။ ဒါပဲ
နော်... အနီ၊ နင် ငါ့ကို ဖြို
ချစ်ရမယ်။ ငါကလွဲပြီး ဘယ်
သူမှ နင် မချစ်ရဘူး'ဟု တချစ်
စပ် ပြောနေမိသည်။ အနီက
မျက်ရည်တွေကြားက ခေါင်း
ကလေး ညှိတ်ပြသည်။ ကျွန်
တော်က အနီကို ကျွန်တော့်
ရင်ခွင်ကြား ဆွဲသွင်းပြီး ဝါး
နှစ်ဖက်ကို ကြုံကြုံပါအောင်
မွှေးနေမိသည်။
□
J။
သို့ဖြင့် ကျွန်တော်
ရန်ကုန် အနုပညာတက္ကသိုလ်
သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ တက္က
သိုလ်ထဲက အဆောင်တစ်ခု
မှာ နေရသည်။ ပန်းချီပညာ
က လွယ်မယောင်နှင့်ခက်
တိမ်မယောင်နှင့်နက်လှသည်။
ကျွန်တော်တို့ကို အခြေခံပုံချ
နည်းမှစ၍ ခဲခြစ်၊ ရေဆေး
ဆီဆေး စသည့် ပန်းချီပညာ
များကို သင်ပေးသော ဆရာ
များကို ကျေးဇူးတင်နေ
သည်။ ထိုဆရာတွေ ထဲမှာ
ဆရာ ဦးညိုမင်းကို ကျွန်တော်
အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဆရာ
က ပန်းချီအရေးကောင်း
သလို အတွေးလည်းကောင်း
သည်။
'လောကကြီးမှာ ခေတ်
စမ်း၊ နီ၊ ပြာစသဖြင့် ဆရာ
တွေ အမျိုးမျိုး ရှိတယ်

အရောင်ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းရဲ့ အကြောင်းအရင်းက အလင်းကြောင့်ပဲ။ အလင်းမရှိရင် အရောင်မရှိနိုင်ဘူး။ အမှောင်ထဲမှာ အရောင်မရှိဘူး။ ဒီလောကကြီး လှပနေတာ အရောင်တွေကြောင့်ပဲ။ လောကကြီးထဲက အရောင်တွေကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ရင် အယ်လောက် အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်သွားမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရုံနဲ့ သိနိုင်တယ်။ နောက် လူတွေက လူလောကကောင်းကျိုးအတွက် အရောင်တွေကို အသုံးချတတ်ကြတယ်။ ကဲ... ဥပမာ တစ်ခု ပြောပြစမ်းပါ။

“မီးပွင့်ပါ ဆရာ။ အနီ၊ အဝါ၊ အစိမ်း အရောင်သုံးမျိုးတို့ သုံးပါတယ်။ အနီဆိုရင် ကားတွေရပ်၊ အဝါဆိုရင် သတိ၊ အစိမ်းဆိုရင် ကားတွေသွားလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ ဒါက လူလောကကောင်းကျိုးအတွက် အရောင်ကို အရိုးရှင်းဆုံး အသုံးချတဲ့နည်းပါ။”

ကျွန်တော်က ဆရာဦးညိုမင်း၏ အမေးကို ဖြေလိုက်သည်။ ဆရာက ‘အေးမှန်တယ်’ ဟု ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် ဆရာက ‘ဘာသာတရားရဲ့ အဆုံးအမတွေမှာလည်း အရောင်တွေရှိတယ်။ ဥပမာ ငါးပါးသီလ ၈ကြည့်ကွာ။ သူ့အသက်ဓာတ်ရ၊ သူ့ဥစ္စာ မနိုးရ၊ ဗုဒ္ဓသားမပြောရ၊ သူတစ်ပါးရဲ့ သားသမီး၊ သားမယားကို ကျူးလွန်ရ၊ သေရည်အရက် စသောကံရဆိုတာ အနီရောင်တွေပဲ။ ဒါတွေကို မလွန်ကျူးပါနဲ့လို့ ဆိုလိုတယ်။ ဒါပေမဲ့

ရာဇဝတ်မှုတွေ ထူပြောနေတာ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မီးနီ ဖြတ်ရတာကို ကြိုက်တဲ့သူတွေ အများရှိတယ်လို့ ယူဆနိုင်တယ်။ ဆရာက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူတော်ကောင်းကြီးလို့ မပြောချင်ဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာအရက်သောက်ပါတယ်။ ဒီမီးနီလေးပဲ ဖြတ်တယ်။

ဆရာ၏ စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ပန်းချီကို ချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျွန်တော်၏ အကြိုက်ဆုံး အရောင်မှာ အနီ ဖြစ်သည်။ အနီ၏ အဓိပ္ပာယ်က ရဲရင့်သည်။ တောက်ပသည်။ လူ၏ အသက်ဖြစ်သော သွေးကိုက အနီ ဖြစ်သည်။ ရဲရဲတောက် တိုစမာတွေ သတ္တိခံတွေ ရာဇဝင်ထွန်းလောက်အောင် စွမ်းပေ ဆိုသော သီချင်းကို ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ ကျွန်တော် ချစ်သော ငယ်ချစ်ကလေး၏ နာမည်က နှင်းဆီနီ ဖြစ်နေခြင်းကို ကျွန်တော် ကျေနပ်မိသည်။ အရောင်တွေထဲမှာ အနီကို ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်သလို မိန်းမတွေထဲမှာ အနီကို ကျွန်တော် အချစ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သို့သော် အနီသည် ရဲရင့်ခြင်း၊ သတ္တိရှိခြင်းအပြင် တားမြစ်ခြင်းဟူသော သီးခြား အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှိလေသည်။

□

၃။

ကျောင်းတက်နေစဉ် ကာလအတွင်း အနီနှင့် ကျွန်တော် စာအဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့ကြ။ တစ်ပတ် တစ်စောင်နှုန်းစာတွေ ရေးခဲ့ကြသည်။ နွေကျောင်းပိတ်ရက်

များတွင် အပျော်ဆုံးသူများမှာ ကျွန်တော်နှင့်အနီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့ ကလေးမှာ ဧရာဝတီမြစ်ကြီး၏ အရှေ့ဘက် ကမ်းနဖူးရှိရာ အနီနှင့် ကျွန်တော် ကမ်းငွေသောင်ယံမှာ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေ၏ အလှကို ငေးမောကြည့်ရှုရင်း မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသည့်လေကို ရှူရှိုက်ရသည်မှာ အရသာရှိလှသည်။ လှေ၊ သင်္ဘောတို့က မြစ်ပြင်မှာ စုန်ဆန်သွားလာနေကြသည်။

သောင့်ပြင်၏အစပ်ကုန်း မြင့်တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ငတီး၏ ကိုင်းတောရှိသည်။ ပြောင်းပူးမြေပဲနှင့် ကုလားပဲများ စိုက်သည်။ ကိုင်းတော၏ အရှေ့ဘက်မှာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ဆီးပင်များရှိသည်။ ကိုင်းနှင့် ဆီးတောကြား ကွက်လပ်ကလေးမှာ ငတီး၏တံကလေးရှိသည်။ တံက မြစ်ပြင်ကို မျက်နှာမူပြီး ဆောက်ထားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အနီ သူတို့သို့ရောက်တိုင်း ငတီးက အလိုက်တသိ ရှောင်ပေးတတ်သည်။ ငတီးတို့တပေါ်ကနေ နှစ်ယောက်သား ခံစားကြသည်။ လိမ္မော်ရောင် နေဝန်းကြီးက သူ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် မြစ်ပြင်ကို နှုတ်ဆက်နမ်းရှိုက်ရင်း အနောက်ရိုးမတောင်စွယ်၏ အောက်ကို ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွားသည်။ ရွှေရည်လူးနေသော မြစ်ပြင်အထက် ကောင်းကင်ယံမှာ အိပ်တန်းပြန်ငှက်ကလေးတွေက သိုက်မြဲရှိရာ တောအုပ်ကို

ဦးတည်ပျံသန်းနေကြသည်။

‘ကြည့်စမ်း အနီ ငှက်ကလေးတွေ မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်ပြီး အိပ်တန်းပြန်နေကြတာ မလှဘူးလားဟင်’

‘လှတယ် အမောင်’

‘တကယ်လို့ အမောင်သာ အိပ်တန်းပြန် ငှက်တစ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုယ်ပျံသန်းရမယ့်အရပ်က အနီရဲ့ ရင်ခွင်ပဲ။ ကိုယ်ဘယ်နေရာရောက်ရောက် အနီရင်ခွင်ကို အရောက်လာခဲ့မယ် သိလား အနီ’

အနီက ပီတိရွှမ်းသော အပြုံးကလေး ပြုံးပြရင်း ကျွန်တော်ရင်ခွင်မှာ မှီခိုလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က အနီ၏ ဆံစလေးများ၊ နောက် သနပ်ခါးနံ့သင်းနေသည့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို ရိုက်နမ်းနေမိသည်။ ထို့နောက် အနီ၏ နီတောတူ နှုတ်ခမ်းလေးများကို စုပ်ငုံထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် လက်တွေက အနီ၏ကိုယ်လုံးအနှံ့ ပွတ်သပ်နေမိသည်။ နှစ်ယောက်သား သွေးသားများ ဆူဝေလာကြသည်။ အနီက ကျွန်တော် ရင်ခွင်မှ အားယူရုန်းထွက်ရင်း ‘အမောင် အနီကြောက်တယ်’ ဟုပြောသည်။ ကျွန်တော်က ‘ကျောင်းပြီးဖို့ နှစ်လပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ အနီရယ် ကျောင်းပြီးရင် အမောင် အလုပ်ရှာမယ်။ ပြီးရင် အနီနဲ့ လက်ထပ်မယ်’ ဟု ပြောပြီး အနီကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။ တကယ်တော့ နှင်းဆီနီသည် အုပ်ထိန်းသူ မိဘများရဲ့ နေသည့် ကျွန်တော် မပိုင်သေးသော ပန်းကလေးဖြစ်သည်။ မပိုင်မိမဆွတ်ချသင့်သော ပန်းကလေး

ဖြစ်သည်။ ဆရာ ဦးညိုမင်း ပြောသော မီးအနီးလေးက ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ဒက်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ သို့သော် ကာမဘုံသားတစ်ယောက် ဖြစ်သော ကျွန်တော်က မီးနီကို ရဲရဲကြီး ကျော်ဖြတ်လိုက်သည်။ ကျောင်းမဖွင့်မီ ကာလတွေမှာ ငတီး၏ ကိုင်းတဲကလေးထဲ ကျွန်တော်နှင့် အနီ မီးနီကို အကြိမ်ကြိမ် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်တော့ 'အမောင် မြန်မြန် ပြန်ခဲ့နော်၊ အနီ မျှော်နေမယ်' ဟု အနီက မျက်ရည်ကလေး တစ်စင်းစင်းဖြင့် မှာရှာသည်။ 'စိတ်ချ အနီ စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း အနီဆီ အမောင် အမြန်ဆုံး ပြန်ခဲ့မယ်' ဟု အနီ၏ လက်ကလေးတွေကို ဆုပ်ကွယ်ရင်း ကျွန်တော်က နှစ်သိမ့်နေမိသည်။ ဘတ်စ်ကားထွက်တော့ လက်ကလေးပြပြီး အနီ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

၄။
နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ ဖြေခါနီး မဆလ ခေါ်သည့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ အစိုးရက ငွေစက္ကူများကို တရားမဝင်ကြေညာခဲ့သည်။ ကိုယ်ထုတ်သော ငွေစက္ကူကို ကိုယ်တာဝန်မယူသည့် အစိုးရအပေါ် ကျောင်းသားနှင့် ရဟန်းရှင်လူ့ ပြည်သူအပေါင်းတို့ အော့အန်လှုံ့လာသည်။ ထို့နောက် စက်မှုတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများဖြစ်ကြသည့် ကိုဖုန်းမော်နှင့် ကိုစိုးနိုင်တို့ အစိုးရလုံထိန်းတို့၏ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်မှုကြောင့် သေဆုံးခဲ့ကြသည်။ ထိုအဖြစ်က

တကယ်လို့
အမောင်သာ
အိပ်တန်းပြန်
ငှက်တစ်ကောင်
ဖြစ်ခဲ့ရင်
ကိုယ်ပျံသန်းရမယ့်
အရပ်က
အနီရဲ့
ရင်ခွင်ပဲ
ကိုယ်
ဘယ်နေရာ
ရောက်ရောက်
အနီရင်ခွင်ကို
အရောက်
လာခဲ့မယ်
သိလား

အထွေထွေ မကျေနပ်မှု စနက်တံကို မီးရှို့လိုက်သလို ဖြစ်ပြီး ၈-၈-၈၈ ခေါ်သည့် ရှစ်လေးလုံးအရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ခွပ်ဒေါင်း အလံကို လွှင့်ပြီး ခွပ်ဒေါင်း ခေါင်းစည်းများ စည်းကာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတစ်တွေ မဆလအစိုးရကို ချီတက် ဆန္ဒပြကြသည်။ မဆလ ပါတီဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ် နေဝင်း တစ်ဖြစ်လဲ ဦးနေဝင်း နတ်ထွက်ပြီး ဦးစိန်လွင်သမ္မတ ဖြစ်လာသည်။ ဦးစိန်လွင်မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် သားသတ်သမားဟု နာမည်

ကြီးသူဖြစ်ရာ ပြည်သူလူထုက လုံးဝလက်မခံ။ ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ပြန်ရာ ဦးစိန်လွင် နတ်ထွက်ပြီး ဒေါက်တာ မောင်မောင် သမ္မတဖြစ်လာသည်။ ပြည်သူလူထုက ကြားဖြတ်အစိုးရတစ်ရပ် ဖွဲ့ပေးဖို့ တောင်းဆိုပြန်သည်။ နောက် ၁၉၈၈ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၁၈ရက်တွင် စစ်တပ် အာဏာသိမ်းခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်သူလူထုမှာ မဆလ အစိုးရလက်အောက်က ကင်းလွတ်ခဲ့သော်လည်း စစ်အာဏာရှင် စနစ်အောက်ကို ရောက်ခဲ့ရသည်။ နဝတ ခေါ်သည့် နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့က နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ပြည်သူလူထုကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသည်အထိ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံရေး တက်ကြွလှုပ်ရှားသူတို့မှာ ထောင်နန်းစံခဲ့ကြရသည်။ ခွပ်ဒေါင်းအလံ၏ နောက်ခံအရောင်မှာ အနီရောင် ဖြစ်သည်။ အနီကိုချစ်သော ကျွန်တော်က ရှစ်လေးလုံးတွင် ခွပ်ဒေါင်းအလံကို ကိုင်စွဲရင်း ရဲဝံ့စွာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ သည် အတွက် နဝတ စစ်ထောက်လှမ်းရေးတို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီး ထောင် ဂုနစ် ကုခံလေသည်။

၅။
အင်းစိန်ထောင်တွင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားအဖြစ် နေရသောဘဝမှာ အရှင်လတ်လတ် ငရဲခံရသည်နှင့်တူသည်။ အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲလှသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်ပြန်အလာကို မျှော်နေမည့် အနီ၏ မျက်နှာလေး

ကို တရားရေးမြင်ယောင်ပြီး စိတ်လည်းဆင်းရဲနေမိသည်။ နောက် အနီအပေါ် ကြီးသော ဆေးကြောင့် သတင်းကြားရသည်။ နောက်တစ်လခြားလောက်မှာ ကျွန်တော်အမေ ဆုံးပြန်သည်။ တကယ်တော့ အမေသည် အလွန်သန်မာသော မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နေ့နှင့်အညီ နှုတ်ယူတတ်သော ကြိမ်သော ကျွန်တော်အဖေ သေတော့ သားတစ်ယောက် မိခင်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အရွယ်က ၃၀၊ ရုပ်ကလေးလှတော့ အမေကို လိုချင်သူတွေ များလှသည်။ သို့သော် အမေက ငါးနှစ်သားအရွယ်သာရှိသေးသည့် သားဖြစ်သူ ကျွန်တော် မျက်နှာကိုသာ ငဲ့ခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ဈေးရောင်း ဈေးဝယ်လုပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းရောက်တော့ အမေက ပွဲခွင့်ရှင်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ အမေ သေဆုံးခြင်း၏ အဓိက တရားခံမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်သည်။ အမေက ကျွန်တော်ကို ဘွဲ့ရချေခွင့်သည်။ ဘွဲ့ရပြီး သူ့ပွဲရုံတို့ ဦးစီးရန် စီမံထားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေးကို ပွဲရုံလုပ်ငန်းထက် ပိုချစ်သည်။ ကျွန်တော် ထောင်ထွေတော့ အမေက အကြိမ်ကြိမ် ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သည်။ တစ်ခေါက်နှင့် တစ်ခေါက် အမေ ပိန်ပိန်လာတာ တွေ့ရသည်။

'အမေ နေကောင်းရဲ့လား၊ တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက် ပိန်လာတယ်' ဟု ကျွန်တော်ပြောတော့ အမေက 'အမေ နေကောင်းပါကယ် သားရယ်၊ ဘာမှမပြင်ပါဘူး'

တိတက အလုပ်နည်းနည်း
စင်ပန်းလို့ပါ။ ငါ့သားလေး
က ကျန်းမာရေးကောင်းဖို့
ဓမ္မစိုက်'ဟု ပြန်ပြောသည်။
ကျွန်တော်ထောင်က ထွက်ခါ
နီး အမေ ဆုံးပြီဟု ကြားရ
သည်။ နောက်မှ သိရသည်
မှာ အမေက အမကြီးကင်ဆာ
ရောဂါခံစားရပြီး သေသွားရှာ
သတဲ့။ သေခါနီး ကျွန်တော်
နာမည်ကို တတွတ်တွတ်
ခြည်တမ်းသွားခဲ့သည်တဲ့။
ထောင်ထဲမှာရှိနေသည်မို့၊
အမေ၏ နောက်ဆုံးခရီးကို
ကျွန်တော် လိုက်ပါပို့ဆောင်
ခွင့်မရခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်
ထောင်ကထွက်တော့ ဖြို့ပြန်
ခဲ့သည်။ ကိုင်းတောထဲက
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ငတိုး၏
အိမ်ကို သွားဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်က 'ဟေ့ ငတိုး...
အနီ နေကောင်းရဲ့လား'ဟု
မေးတော့ ငတိုးမျက်နှာ
ထွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။
နောက် ငတိုးက ကျွန်တော်
ကို သူ့ကိုင်းတဲကလေးထဲ
ခေါ်လာသည်။ ပြီးမှ-
'မပြောမဖြစ်တော့ ပြော
ရတော့မှာပဲ ကိုကိုမောင်၊ အနီ
အခု အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။
ကလေးနှစ်ယောက်အမေ ဖြစ်
သွားပြီ'
သူစကားက နွေခေါင်
ခေါင် မိုးကြိုးအပစ်ခံရသူတစ်
ယောက်လို ကျွန်တော်ကို
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေ
သည်။
'ဘယ်သူနဲ့ အနီ
အကြောင်းပါတာလဲ'
'တခြားသူ မဟုတ်
ဘူး၊ မင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့ကောင်
ဒဿပ'
အနီ ယောက်ျားက

ဒဿ တဲ့။ အံ့ဩကုန်နိုင်ပေ။
ကဲမယုံချင်နေ ဖြစ်ရပြီ။ အခု
တော့ အနီက ကလေးနှစ်
ယောက်အမေတဲ့။
'လှိုဆိုးဟောရမ်း မိန်းမ
သွမ်းတို့၊ ပေါ်ဆန်းပွားရည်
ချိုဆိမ့်သည်ဟု၊ ထွေလီထိုထို
တောင်ကြီးမျိုး၊ ရွတ်ဆိုနှုတ်
က ကျိန်သမျှလည်း၊ မိန်းမ
သစ္စာ မှသားသာတည်'
ကျွန်တော်က မဃဒေဝ
ဆရာတော်၏ ကဗျာတစ်ပိုင်း
တစ်စကို သတိရလာသည်။
အနီက ဒီကဗျာထဲကလို
သစ္စာမစောင့်သိသော မုဆိုး
တစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်းကြီး
ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်က
မွေးရပ်ဇာတိမြို့ကလေးမှာ
ကြာကြာ မနေချင်သောကြောင့်
အမေ၏ တိုက်နှင့် ပွဲရုံကို
ရသည့်ဈေးနှင့် ရောင်းလိုက်
သည်။ ထို့နောက် အမေ
အတွက် ရည်စူးပြီး သံဃာ
တော်များကို ဆွမ်းကပ်
သည်။ အမေ၏ အုတ်ဂူကို
ကန်တော့ပြီး ရန်ကုန်သို့
ပြန်လာခဲ့သည်။
□
၆။
ရန်ကုန်ရောက်တော့
ကျွန်တော် အဆောင်တစ်ခု
ငှားနေသည်။ ဝမ်းရေး
အတွက် ပန်းချီကားတချို့ ဆွဲ
ဖြစ်သည်။ ကြိုးကြားသာ
ရောင်းရသည်။ နောက်
မဂ္ဂဇင်းများတွင် သရုပ်ဖော်
ပန်းချီ ရေးဆွဲနိုင်အောင်
မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာများကို
ချဉ်းကပ်သည်။ နဂိုက မိဘ
ပိုက်ဆံကို လက်ဖြန့်ခံသုံးခဲ့
သောသူတစ်ယောက်အဖို့
ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေရမှ ပိုက်ဆံ
တန်ဖိုးကို သိလာရသည်။

တစ်နေ့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်ခု
က ထွက်ပြီး အဆောင်ပြန်ရန်
ကားစောင့်နေစဉ် ကိုယ်ပိုင်
ဖိခံကားတစ်စီးက ကျွန်တော်
အနား လာရပ်သည်။
'နင် ကို ကို မောင်
မဟုတ်လား' ကားမောင်းနေ
သော အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်
အမည်ကိုခေါ်၍ နှုတ်ဆက်
သည်။ ကျွန်တော် ဇဝေဇဝါ
ဖြစ်နေစဉ် သူမက တပ်ထား
သော မျက်မှန်အမည်းကြီးကို
ချွတ်လိုက်သည်။
'ဟာ... မမစိမ်း'
မမစိမ်း ခေါ် မြမြစိမ်း
သည် ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်
ယောက်ဖြစ်ပြီး ရှစ်လေးလုံး
ကာလ ကျောင်းတွေပိတ်စဉ်
သူထမင်းဆိုင်မှာ ကျွန်တော်
လပေးစားဖူးသည်။ အခု
တော့ သူ့ထမင်းဆိုင်က
အတော်ရောင်းကောင်းပုံရ
သည်။ ကားတောင်စီးနေပြီ။
'လာ... ကားပေါ်
တက်'
ကျွန်တော်က မမစိမ်း၏
အမိန့်ကို နာခံပြီး ကားပေါ်
တက်လိုက်သည်။
'အစ ကံ၊ ကြံ :
ကိုတသိန်းကော နေကောင်းရဲ့
လား'
ကျွန်တော် ရုတ်တရက်
သတိရလာသဖြင့် သူ့
ယောက်ျားကြီးအကြောင်း
မေးလိုက်သည်။
'နင်လည်း သိတဲ့
အတိုင်း သူက အဝလွန်ရောဂါ
အပြင် ဆီးချိုနွှေးတိုးရောဂါ
တွေပါ ရှိတယ်လေ။ အခု
လေဖြတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ
ဒုက္ခိတဖြစ်နေပြီ'
မမစိမ်းနှင့် ကျွန်တော်
အအေးဆိုင်တစ်ခုရှေ့မှာ ကား

ရပ်ပြီး အအေးသောက်ကြ
သည်။ မမစိမ်းက ကျွန်တော်
ဘယ်မှာနေပြီး ဘာလုပ်ကိုင်
စားနေကြောင်း မေးသည်။
ကျွန်တော်က အဆောင်ငှားနေ
ပြီး ယန်းချီဆရာလုပ်နေကြောင်း
ပြောပြသည်။
'အဆင်ပြေရဲ့လား'
'အဆင် ပြေတယ်
မဟုတ်ပါဘူး မမစိမ်း၊ ရရ
စားစား၊ ဝါးဝါးမျိုးမျိုးပါပဲ။
မမစိမ်းက အရင်ထက် စိုစို
ပြည်ပြည် လှလှပပ ဖြစ်လာ
တယ်။ ထမင်းဆိုင်က ရောင်း
ရပုံရတယ်'
မမစိမ်းက ပြုံးလိုက်
သည်။ တကယ်တော့ မမ
စိမ်းလို့ ကျွန်တော် ခေါ်ပေမဲ့
သူ့အသက်က ကျွန်တော်ထက်
သီကာရီကာ ကြီးမည်။
သူ့ထက် အသက်ကြီးသော
ဖက်တီးပုတ်ကြီးကို ယူထား
၍ ကျွန်တော်က မမစိမ်းဟု
ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လွန်ရော
ကျွန်တော် ရှိမှ သူ့အသက်က
၃၀ နေလိုမည်။ ပိုက်ဆံက
လူကို ပိုလှစေသည် ဟူသော
စကားရှိရာ မမစိမ်းမှာ ပြင်
တတ်ဆင်တတ်သူဖြစ်၍ နဂို
ကထက် အလှကြီး လှနေ
သည်။ ကျွန်တော်က သူမ၏
အလှကို ငေးမောနေမိသည်။
'မောင်လေးကို အစ်မ
အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်
တယ်။ အခု မမတို့ ထမင်း
ဆိုင်က အရမ်းရောင်းကောင်း
တော့ ဆိုင်သစ် တိုးချဲ့ဖို့လုပ်
နေတယ်။ မမက အိမ်တစ်
ဖက်၊ ဆိုင်တစ်ဖက်ဆိုတော့
နန်းအစ်ကိုကြီး ကိုဘသိန်းကို
ကိုယ်စီရင်ဖိ မပြုစုနိုင်ဘူး။
ဒီတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် မောင်လေး
မမတို့အိမ် ပြောင်းနေပါ။

မောင်လေး တတ်အား သလောက် ကိုဘသိန်းကို ပြုစုပါ။ နင်လည်း အဆောင်ဖီးကော၊ ထမင်းဖိုးပါ သက်သာတာပေါ့၊ ဘယ့်နယ်လဲ”

ကျွန်တော်က အားနာတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ မမစိမ်း၏ စကားကို အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော် မမစိမ်းတို့ တိုက်ကို ပြောင်းဖြစ်သည်။

□

၇။

မမစိမ်းတို့ တိုက်မှာ ထမင်းဆိုင်အတွက် ဈေးဝယ်ရန်နှင့် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ရန် မိန်းမများစွာ ရှိသည်။ ဟင်းအိုးတို့ကို ထမင်းဆိုင်သို့ ပို့ပေးရန် ဒရိုင်ဘာ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ရှိသည်။ စားပွဲထိုးလေးများမှာ ထမင်းဆိုင်၏အပေါ်ထပ်မှာ နေကြသည်။ အိမ်တခြား၊ ဆိုင်တခြားဖြစ်ပြီး မနက်ဟင်းမျိုးစုံ ချက်ပြုတ်၍ ဆိုင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ ညမိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်ကြသည်။ ကျွန်တော့်အလုပ်မှာ အလွန်သက်သာသည်။ မမစိမ်း၏ ယောက်ျားကြီး ကိုဘသိန်းကို မနက်တစ်ခါ၊ ညတစ်ခါတွဲ၍ လမ်းလျှောက်ရသည်။ ဘိုးတော်မှာ အသက် ၆၀ လောက်ရှိပြီ။ အလွန်ဝေသည်။ ညာဘက်တစ်ခြမ်း လေဖြတ်ထားသည်။ လမ်းလျှောက်စဉ် လဲကျမသွားစေရန် သူ့ကို အတော်ထိန်းရသည်။ အစားကြူး၍ အဝလွန်ရောဂါဖြစ်လာပုံရသည်။ ကိုဘသိန်းမှာ အဆီအဆီမဲ့များ၊ အချိုများ အလွန်ကြိုက်သည်။ ထမင်းဆိုင်ဆိုတော့ စားစရာပေါသည်။ သူစိတ်

ကြိုက် စားရင်းက ၀,လာသည်။ နောက် သွေးတိုး၊ ဆီးချိုရောဂါများဝင်လာသည်။ နောက် ညာဘက်တစ်ခြမ်း လေဖြတ်ပြီး ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်တော့သည်။ ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်သော်လည်း ထိုလူကြီးမှာ စားချင်စိတ် ခေါင်းပါးမသွား။ မမစိမ်းအလစ်တွင် ဝက်သားသုံးထပ်သားဟင်းကို ထည့်ခိုင်းပြီး လျှာလိပ်ပလိပ် စားတတ်သည်။ နောက် ရေနံမုန့်၊ ဖာလုဒါ၊ မလိုင်လုံး၊ ထိုးမုန့်၊ လမုန့် စသော အချိုများကို အလွန်ကြိုက်သည်။

ကိုဘသိန်းကို တွဲ၍ လမ်းလျှောက်ရသော အလုပ်မှာ လူသက်သာသော်လည်း စိတ်မသက်သာ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ထွက်သော ဈေးနံ့မှာ ချဉ်သိုးဇော်နံ့နေသည်။ သူ့ကိုတွဲ၍ လမ်းလျှောက်တိုင်း အနံ့မရစေရန် အသက်ကို အောင့်ထားရသည်။ ကိုဘသိန်းကြီးကို တွဲပြီး လမ်းလျှောက်ရတာကလွဲလို့ မမစိမ်းတို့အိမ်မှာ နေရသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် မိမိကျလှသည်။ ကောင်းကောင်းနေ၊ ကောင်းကောင်း စားရသည်။ မမစိမ်း ပြောသလို အဆောင်လခနှင့် စားစရိတ် သက်သာသည်။ နောက် မမစိမ်းက ကျွန်တော်သုံးစွဲမုန့်ဖိုး မြီးမြီးမြက်မြက် ပေးသည်။ နောက် ဒရိုင်ဘာအဘိုးကြီးက ကားမောင်းသင်ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်

ကားမောင်းတတ်လာသည်။ မမစိမ်းက ကျွန်တော့်အတွက် ကားမောင်းလိုင်စင်တစ်ခု လုပ်ပေးသည်။

တစ်နေ့တွင် မမစိမ်းက ကျွန်တော့်ကို သူ့ဆန္ဒတစ်ခု တောင်းဆိုလာသည်။ “မောင်လေး နင် မမစိမ်းကို ပန်းချီပုံတူ ဆွဲပေးချင်ဘူးလား”

“ဟာ... ဆွဲပေးမှာပေါ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော့် ပန်းချီလက်ရာက မမစိမ်းရဲ့ ပင်ကိုအလှကို မမိဘူးဆိုရင် မမစိမ်း ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မတင်ရဘူးနော်”

“အေးပါကွယ် အေးပါ”

သို့ဖြင့် ထမင်းဆိုင်သိမ်းသည့် ညအချိန်များတွင် မမစိမ်း၏အလှကို တစ်မိမိမိမိခံစားရင်း သူ့ပုံတူကို ကျွန်တော်ရေးဖြစ်သည်။ အသက် ၃၀ အရွယ်မျှ ရှိသေးသဖြင့် မမစိမ်းမှာ ရာဇဓာတု ကလျာမင်းသမီးလို အရွယ်တင်သေးသည်။ “မြမျိုးဖြင့်မှန်၊ ကြင်ပေတန်၍ ရွယ်ရန်ရည်ရင့်၊ ဆင်တိုင်းတင့်သား” ဟူသော နတ်သျှင်နောင်၏ ရတုပိုဒ်ကို သတိရမိသည်။ မမစိမ်းမှာ သားသည်မိခင်မဟုတ်သဖြင့် အမျိုးကလေးလို တောင့်တင်းသည်။ နန်းဝတ်နန်းစား ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် မင်းသမီးလေးတစ်ပါးလို အလှကြီး လှနေသည်။ စိတ်ပါလက်ပါ ရေးဆွဲသောကြောင့် ရက်ပိုင်းအတွင်း မမစိမ်း၏ ပုံတူပန်းချီကားပြီးသွားသည်။ ကျွန်တော်လက်ရာကို ကျွန်တော် အားရသလို မမစိမ်းကလည်း သူ့ပုံတူ ပန်းချီကားကို ကြည့်ပြီး သဘောအကျကြီးကျနေ

သည်။
“မောင်လေးက ဝန်ချီသိပ်တော်တာပဲ၊ နောက်တစ်နေ့ရေပေးဦး” ဟု တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။ နောက်တစ်ပုံအတွက် မမစိမ်းဝတ်လာသော ပါသွားသည့် ဇာဝတ်ရုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်မျက်စိတို့ ငြားသွားသည်။ ဇာဝတ်ရုံ၏ အောက်မှ မမစိမ်း၏ ရှိတ်ပြီး ဖိုငယ်အသွယ်သွယ်ကို တိုးလျှိုပေါက် မြင်နေရသည်။ ဘရာဗီယာအဖြူကလေး၏ အောက်က လုံးဝန်းသော ရင်သားများမှာ မိုမောက်ထူထွက်နေသည်။ အောက်ခံဘောင်းဘီအနီလေးအောက်က ကျစ်လျစ်သော တင်ပီးများမှာ ဖောင်းသည့် နေရာဖောင်း၊ ချိုင့်သည့် နေရာချိုင့်နေသည်။

တိမ်ကြားက
ပပပြုတယ်
လ,နှစ်ဆုပ်လှေ
လှလှသူ ရင်ရင်
ဆွေကိုလ
လျင်လျင်ပွေ့ကြသော်
လေပွေ့ရာ၊
ဘွေသင့်အုံးမှာလ
ရွှေလုံး၊
ထိပ်ရှာလိမ့်နော်...

ကျွန်တော်က ရှေးစာဆိုကြီးတစ်ဦး၏ ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို သတိရလာသည်။ ပန်းချီဆွဲနေရသော်လည်း စိတ်ကမမစိမ်းကိုကြည့်ပြီး ပြစ်မှားနေမိသည်။ တိမ်ကြားကပပပြုသည့် လနှစ်ဆုပ်နှင့် တူသော မမစိမ်း၏ ရင်ရင်သွေ့ကို လျင်လျင်ပွေ့ချင်နေမိသည်။

‘မီးနီ’

ဆရာ ဦးညိုမင်း ပြောသော မီးနီက ကျွန်တော် ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ တကယ်တော့ မမစိမ်းသည် ကျွန်တော် မဖြစ်စွာထိုက်သော လင်ရှိမယားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နောက် သူတို့လင်မယားသည် ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင်များလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ဘာကြောင့် ကာမေသု ချင်နေရသနည်း။ ကျွန်တော်က မိစ္ဆာစိတ်ကို သတိဖြင့် ထိန်းကျောင်းရင်း ပုံတူကို ရေးဆွဲနေမိသည်။

‘ကဲ... ပန်းချီဆရာ ဒီအတိုင်း တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေရတာ ညောင်းလှပြီရှင်။ ပန်းချီဆွဲတာ ခဏများပြီး မမစိမ်းကို ဇက်ကြောလေး နှိပ်ပေးပါဦး’

ကျွန်တော်က သူမ၏ အမိန့်အတိုင်း ဇက်ကြောလေး နှိပ်နေမိသည်။ နှိပ်နေရင်းက စိုနှင့်မ အတွေ့အထိကြောင့် ကျွန်တော်သွေးတို့ ဆူဝေလာသည်။ မမစိမ်းက ကျွန်တော် ဘက်လှည့်လာပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံက ကျွန်တော်နှုတ်ခမ်းများပေါ် ဖိကပ်လာသည်။ ကျွန်တော်က သူမကိုပွေဖက်ပြီး အငမ်းမရ ပြန်လည်နှမ်းဖို့ကံနေမိသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ကာမေသုတည်းဟူသော မီးနီ မရှိတော့။ ကာမရေအချို့နီ အဟုန်က ထိန်းချုပ်မှုသည် အရံအတားတစ်ဟုန်ထိုး ချိုးဖျက်သွားခဲ့ပြီ။ မမစိမ်း၏ မာယာကွန်ရက်မှာ အမိခံရသော အင်းဆက်ပိုးမွှားတစ်ကောင်သည် ကျွန်တော် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်နှင့် မမစိမ်းတို့ မီးနီကို အကြိမ်ကြိမ် ပျော်ပျော်ကြိုးဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြသည်။

၈။

မမစိမ်းနှင့် ငြိစွန်းပြီး နောက်ပိုင်း နိုင်ငံရေးလောကနှင့် ကျွန်တော် ကင်းအောင်နေခဲ့သည်။ တကယ်တော့ နိုင်ငံရေးသည် အများအကျိုးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ရသည့် လုပ်ငန်းဖြစ်ရာ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းဖို့ လိုသည်။ ကျွန်တော်လို သူများမယားကြာဆိုသည့် သီလကြောင်နှင့် နိုင်ငံရေးက လုံးဝ မအပ်စပ်။ ကျွန်တော်က ဖောက်ပြန်ရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ မမစိမ်း၏ လင်ကြီးဖြစ်သော ကိုဘသိန်း သေမှ ကျွန်တော်နှင့်မမစိမ်း အမြန်ပေါင်းသင်းရမည်ဖြစ်ရာ ဉာဏ်ကြီးရှင် မမစိမ်းက ကိုဘသိန်း မြန်မြန်သေဖို့ ကြံစည်သည်။ ထိုအကြံကို အကောင်အထည်ဖော်ရာမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်သည်။

‘အစ်ကိုစားဖို့ ဝက်သားသုံးထပ်သားချက်ကလေး ကျွန်တော် ယူလာတယ်။ မမစိမ်း မသိစေနဲ့’

‘နောက် ငါးပိချက်နဲ့ သခွားသီးအတိုလေးလည်း ပါသေးတယ်။ အစ်ကိုထမင်းစားကောင်းအောင်လို့’

‘ဟောဒါ ဟလူဒါ... ဗျာ။ ထမင်းစားပြီး အစ်ကိုသောက်ရအောင် မမစိမ်းအလစ် ကျွန်တော် ဝယ်လာတာ’

အစားကြားသော ကိုဘသိန်းက ကျွန်တော်ကို ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့်

ကြည့်ပြီး ဝက်တစ်ကောင်လို စားသောက်သည်။

‘အစ်ကို စားကောင်းလား’ဟု ကျွန်တော်က မေးတော့ သူက မဝီကလာဖြင့် ‘တိပ်ကောင်း’ဟု ပြန်ပြောသည်။ နေ့စဉ် မတည့်သော အစားများကို ကျွေးရာ လများမကြာမီ ကိုဘသိန်း ဒုတိယအကြိမ် လေဖြတ်ပြီး သေဆုံးသွားတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် မိကောင်းဖခင်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပါဏာတိပါတာတည်းဟူသော သူ့အသက်သတ်ခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တစ်သက် ငှက်ကလေး၊ ကြက်ကလေးတစ်ကောင်သော်မှ မသတ်ခဲ့ဖူးပါ။ ထို့အပြင် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ တည်းဟူသော သူတစ်ပါး၏ သားမယားကို ကျူးလွန်ဖို့ စိတ်ကူးလုံးဝ မရှိခဲ့ပါ။ ထိုသီလတရားများကို မီးနီများသဖွယ် သဘောထား၍ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ အခုတော့ မ၊ဘက်လိုက်၍ မိုက်ဘက်ပါခဲ့ပြီ။ လင်ရှိမယားဖြစ်သော မမစိမ်းကို ကာမေသုရုံမက သူ့ယောက္ခား ကိုဘသိန်းကြီးကို ပါ ပါဏာတိခဲ့ပြီ။ ကိုဘသိန်းသေဆုံးရခြင်း၏ အဓိကတရားခံမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က မီးနီကို အလီလီဖြတ်ကူးမိခဲ့ပြီ။

ကိုဘသိန်း သေပြီး မကြာမီ ကျွန်တော်နှင့်မမစိမ်းတို့ တရားဝင်လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ ထမင်းဆိုင်အသစ်တစ်ခု တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်က ဆိုင်ဟောင်းမှာ ထိုင်ပြီး မမစိမ်းက ဆိုင်

အသစ်မှာထိုင်သည်။ နှစ်ဆိုင်လုံး ရောင်းရာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လင်မယား စီးပွားတက်လာကြသည်။ အချိန်ရလျှင် ရသလို ပန်းချီကားများ ဆွဲဖြစ်သည်။ တစ်ခုသော ဝါဆိုလတွင် မိုးတစ်မိမိမိ ရွာနေသောကြောင့် ဆိုင်က လူပါးသဖြင့် စိတ်တွေ့လာသည်။ ‘ဝါဆိုဝါ ခေါင်မှာကွယ် ရွှေမိုးလေးတွေ ညှိတော့ ချစ်တင်းနှောခဲ့တာရယ်။ အို... ရွှေမိုးကလေးက ညှိတယ်။ မိုးကလေး ခွဲခဲ့တာတော့ ဖြူမေဝယ် သတိရတယ်’ဟူသော သီချင်းက ဆောင်းဘောက်ဟု ခေါ်သည့် အသံသေတ္တာထဲက ပျံလွင့်လာသည်။ တစ်ခဏချင်းပင် ကျွန်တော်စိတ်က ငယ်ချစ်ကလေး အနီနှင့်ချစ်တင်းနှောခဲ့ပုံကို သတိရလာသည်။ သို့ဖြင့် ဆိုင်ကို လက်ထောက် ကောင်မလေးနှင့် အပ်ပြီး ကားဖြင့် အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ ည ၈ နာရီရှိပြီ။ မိုးကရွာနေသောကြောင့် လမ်းကလူရှင်းသည်။ မီးနီနှင့် ကြိုကြိုက်သော်လည်း ကားနှင့်လူ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က မီးနီကို ဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က မီးနီကို ဖြတ်ရမှာ ကြိုက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

အိမ်ရောက်တော့ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ပန်းချီခန်းထဲ ဝင် ခဲ့သည်။ နောက်ဘောင်ကျက်ထားသော ကင်းဘတ်စကို ဒေါက်ပေါ်တင်ပြီး စိတ်ပါလက်ပါ ပန်းချီဆွဲနေမိသည်။ ကျွန်တော် နှလုံးသားမှာ ထာဝရ သော့ခတ်သိမ်းဆည်းထားသော ငယ်ချစ်ကလေး အနီ၏ ပုံတူ

ကျွန်တော့်လက်မှာ စိမ့်ဝင်စီး ဆင်းလျက် ပန်းချီအဖြစ် ပိတ်ကားပေါ်မှာ ရောက်လာ သည်။ အလင်းအမှောင်၊ အနု အရင့်၊ အတောက်အဖျော့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးရသလို ရေးခြယ်နေမိသည်။

‘ဒါ ဘယ်သူပုံလဲ’

ပန်းချီကားပေါ် ဘယ် လောက်တောင် ဈာန်ဝင်နေ မှန်း မသိ။ မမစိမ်း ရောက် လာတာကို သတိမထားလိုက် မိ။

‘ဘယ်သူပုံမှ မဟုတ်ပါ ဘူး မမစိမ်းရယ်။ ပန်းချီ ဆရာ ကိုဝေလတို့က ပန်းချီ ပြပွဲ လုပ်မယ်၊ တစ်ကား လောက် ချိတ်ပါဦး ဆိုလို့ စိတ်ကူးတည့်ရာ ရေးကြည့် တာပါ’

ကျွန်တော်က ခပ်တည့် တည့် ညာလိုက်သည်။ သူ ထက်ပိုလှပြီး သူထက် ပို၍ ပျို့ဖွဲ့သော ပန်းချီကားထဲက အနီ၏ ပုံကိုကြည့်ပြီး မမစိမ်း ၏ မျက်နှာမှာ မလိုတမာ မနာလိုစိတ်များ ဝင်လာတာ ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော် တွေ့ရ သည်။ ထို့နောက် သူမက အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားပြီး တံခါး ကို ဂျိုးခနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက် သည်။

၉။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် ထမင်းဆိုင်သို့ ငတိုး ရောက် လာသည်။ သူမိန်းမ ပါလာ သည်။ ရန်ကုန် ဘုရားဖူးလာ တာဟုပြောသည်။ ကျွန်တော် က အိမ်မှာ တည်းဖြိုးပြောတော့ ငတိုးက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တည်းရတာ အဆင်ပြေတယ် ဟု ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော်

အင်စိုက်ထောင်တွင်
နိုင်ငံရေး
အကျဉ်းသားအဖြစ်
နေရသောဘဝမှာ
အရှင်လတ်လတ်
ငရဲခံရသည်နှင့်
တူသည်
အနေဆင်းရဲ
အစာဆင်းရဲမှာ
ထို့အပြင်
ကျွန်တော်
ပြန်အလာကို
မျှော်နေမည့်
အနီ၏
မျက်နှာလေးကို
တရားရေး
မြင်ယောင်ပြီး
စိတ်လည်း
ဆင်းရဲနေမိသည်

က ဆိုင်မှ ထမင်းဟင်းများ နှင့် စည့်ခံလိုက်သည်။ ပြန်ခါ နီး ငတိုးက စကားတစ်ခွန်း ပြောသွားသည်။

‘အနီ သေပြီ’

သူစကားက ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို မြားနှင့် စိုက် လိုက်သလို စူးနစ်ခံစားရ သည်။ အတန်ကြာအောင် ဆွဲအံ့နေမိသည်။ နောက်မှ ‘သူ ဘာလို့ သေတာလဲ’ဟု မေးမိသည်။ ‘မေးခိုင်းပင်လို့ သေတာ’ဟု ငတိုးက ပြန် ပြောသည်။

‘သားလေးတစ်ယောက်၊ သမီးလေးတစ်ယောက်

ကျန်ခဲ့တယ်။ သားလေးက ငါးတန်း၊ သမီးလေးက သုံး တန်း။ ဟိုကောင် ဒဿက ကလေးတွေ ပညာရေး စိတ် မဝင်စားဘူး။ အရက်ပဲ သောက်နေတယ်။ အစုဖျဉ်း စွဲစပြုနေပြီ။ သူသေရင် ကလေးတွေ အားကိုးစရာ ဘယ်သူမှ မကျန်ခဲ့ဘူး။ အနီ အမေလည်း ဆုံးပြီဆို တော့ ရှေ့ရေးကရင်လေးစရာပါကွာ’

ငတိုးက ဆိုနှင့်စွာ ပြော သွားသည်။ ကျွန်တော်က ထမင်းဆိုင် ထိုင်နေရသော် လည်း ငတိုး၏ ‘အနီသေပြီ’ ဆိုသော စကားကြောင့် စိတ် ညစ်ညူးသွားခဲ့ သည်။ ပိုက်ဆံ မှားအမ်းနေမိသည်။ တကယ်တော့ သူမသည် ကျွန်တော့်အပေါ် သစ္စာဖောက် သွားသော မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်းကြီးဖြစ်သည်။ သူမသေတာ ကျွန်တော် ဘာဝမ်းနည်းစရာလိုသနည်း။ သို့သော် ကျွန်တော့်တစ်သက် အနီလောက် ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မချစ်ခဲ့ဖူးပါ။ မမစိမ်းနှင့် ကံ တရားအရ အကြောင်းပါခဲ့ သော်လည်း မမစိမ်းအပေါ် ငယ်ချစ်ကလေး အနီလောက် မချစ်ခဲ့ပါ။ အနီသေတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် လူ့ လောကကို စွန့်ခွာသွားသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ကို သံယောဇဉ် လက်ကွန်ဖြင့် နှမြောနေမိသည်။ လူမမည် ကလေးနှစ်ယောက်ကို လင် ဖြစ်သူ အရက်သမားလက် ဝကွက်အပ်ခဲ့ရသည့်အတွက် အနီ အသေမှ ဖြောင့်ပါရဲ့ လား။ ကလေးတွေ ရှေ့ရေး က ရင်လေးစရာပါကွာဟု ငတိုးက ပြောသွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသော အနီ ကလေးနှစ်ယောက်၏ အနာ ဂတ်ကို တွေးပြီး စိတ်ပူနေမိ သည်။

၁၀။

သုံးလလောက် ကြာ တော့ ငတိုးဆီက ဖုန်းလာ သည်။ အရေးတကြီးကိစ္စ ပြောစရာရှိ၍ မြို့ကို အမြန် လာရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် က မြို့ကို ခဏပြန်ဦးမည် ပြောတော့ မမစိမ်းက ‘ဒါ လောက် ဆိုင်အလုပ်တွေ ခွပ် နေတာ ဘာကိစ္စ မြို့ပြန်ချင် ရတာတုံး’ဟု မေးသည်။ ကျွန်တော်က ‘မြို့ပြန်မရောက် တာ ကြာပြီ မမစိမ်း၊ ကွယ် လွန်သွားတဲ့ အမေအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုလေးတွေ လုပ်ပြီး အမျှအတန်း ပေးဆေ ချင်တယ်။ နောင် မောင့်ရဲ့ ငယ်ဆရာတွေ ကိုလည်း တတ် အား သ လော က် ကန်တော့ချင်တယ်။ နောက် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း တွေ့ ချင်တာပေါ့ မမစိမ်းရယ်’ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ ‘တွေ့ချင်တဲ့အထဲမှာ နှင်းဆီ ပန်းတွေဝေနေအောင် ပန်ထား တဲ့ ပန်းချီကားထဲက ကောင်မ လေးကော မပါဘူးလား’ဟု ရယ်ကျဲကျဲနှင့် မေးမြန်းသည်။ ကျွန်တော်က ‘သူက အဓိက လေ’ဟု ပြောတော့ မမစိမ်း က ကျွန်တော့် ကျောပြင်ကို ဖြောတင် သည်။ အနီ ၏ ပန်းချီကားကို ကျွန်တော်က ထာဝရ သိမ်းထားချင်သည်။ သို့သော် ထိုပန်းချီကားကို ကြည့်ပြီး မမစိမ်းက ဒေါဝှ ကာ ဓားနှင့် မွန်းချင်နေသေး သ်။ ထို့ကြောင့် ပြည့်တင်ပြီး ရောင်း

ထိုက်သည်။ ဝယ်သူက အနီ
ကို သဘောကျပြီး ရေး
ထားပေးဝယ်သွားသည်။
ကျွန်တော်က ယန်းချီကားမီး
မီးများကို နိုင်ငံရေး အကျဉ်း
အားများ ကူညီစောင့်ရှောက်
ရေး အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သို့ လှူလိုက်
အည်။

ကျွန်တော်က ကိုယ်ပိုင်
ထားလေး မောင်းပြီး မြို့သို့
လာခဲ့သည်။ မြို့ထဲက
ထည်ဆိုခန်းတွင် အဝတ်အစား
နှင့် လက်ဆောင်အထုပ်များ
ချပြီး ငတိုးတို့ ကိုင်းတံရှိရာ
သို့ စရာဝတ်ကမ်းစပ်အတိုင်း
ထားလျှောက်ခဲ့သည်။ မနက်
ခင်းဖြစ်၍ လူရှင်းနေသည်။
အရှေ့ကောင်းကင်မှ နေရောင်
ထဲ ထွက်ပြုစပြုလာသည်။
ငှက်ကလေးတွေက ကျလီ
ထူလီဟု မြည်သံပေးပြီး
နီးထ၊ လာကြသည်။ နေ့
တာလဖြစ်၍ စရာဝတ်ဖြစ်
ရောက် နည်းပါးနေသည်။ မြစ်
အနောက်ဘက်ကမ်းကို နီးနီး
လေး တွေ့ရသည်။ မြစ်
အလယ်တွင် သောင်တချို့
ပေါ်ထွန်းနေသည်။ ငတိုးတို့
တရောက်တော့ ငတိုးမိန်းမ
မိမိမှာ ရေခွေးအိုးကုန်နေတာ
တွေ့ရသည်။ ကိုတိုး...စည်
သည် လာတယ်ဟု နှိုးမှ
ငတိုး အိပ်ရာက ထလာ
သည်။ 'ထိုင်ဦးသူငယ်ချင်း။
မစင်ရေ၊ အမောင်သောက်ဖို့
ရေခွေးကြမ်း ချပေးပါဦး'ဟု
ပြောပြီး ငတိုးက မျက်နှာသစ်
သည်။ နောက် အဝတ်အစား
ထဲပြီး ထွက်လာသည်။ ထို့
နောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်
ယောက်သား မနက်စာစား
နံ ဟန်နီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
သို့ လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်

တော်က မစားရတာ ကြာပြီ
ဖြစ်သော အညာနန်းကြီးသုပ်
တစ်ပွဲ မှာစားလိုက်သည်။
နောက် လက်ဖက်ရည် ပေါ့
ဆီမိုတစ်ခွက် မှာသောက်
သည်။ ငတိုးကမူ ထမင်းဆီ
ဆမ်းတစ်ပွဲနှင့် ကော်ဖီခါးခါး
မှာလိုက်သည်။ စားသောက်
ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်က
ငတိုးကို 'ကဲ...အရေး
တကြီးကိစ္စ ပြောစရာရှိတယ်
ဆို၊ ဘာများလဲ ပြောလေ'ဟု
ပြောလိုက်သည်။ ငတိုးက
'အရေးတကြီးကိစ္စ ပြောစရာ
ရှိတယ်ဆိုတာ ငါမဟုတ်ဘူး၊
တခြားတစ်ယောက်ပါ။ ငါတို့
သူ့ဆီ သွားကြတာပေါ့'ဟု
ပြောသည်။ ကျွန်တော်က
ငတိုး၏ဆောင်ရာနောက်သို့
လိုက်ခဲ့သည်။

'ဒါ အနီတို့အိမ် မဟုတ်
လား'

'ဟုတ်တယ်'

'ဒသကရ ငါတို့ လာ
တယ်ဟေ့'ဟု ငတိုးက အသံ
ပေးပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက်သား အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့
ကြသည်။ အိမ်ထဲရောက်
တော့ စားပွဲပေါ် အရက်
ပုလင်းတင်ပြီး စောစောစီးစီး
အရက်သောက်နေသော လူ
တစ်ယောက်ကို တွေ့ရ
သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အရိုး
ပေါ် အရေတင် ပိန်ချွေးနေပြီး
ခိုက်ကြီးတစ်လုံးသာ နေစေ
လစေ ကိုယ်ဝန်သည်ကြီးပမာ
ငေါထွက်နေသည်။ ဒသက
ငယ်စဉ်ကလို တောင့်တင်း
သန်မာ၍ ကျားကိုးစီး စား
မကုန်သော ဟာကျူလီဒသ
မဟုတ်တော့။ အသည်း
ရောဂါသည် ငါးဖောင်ရိုး
ဒသ ဖြစ်နေသည်။ အရက်

က ဒသကို ဝါးမျိုးသွားခဲ့ပြီ။

'ထိုင်ပါ'

ဒသက သူ့ရှေ့က
ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်ဖို့ အချက်
ပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်
ငတိုး ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။
ဒသက ဆေးလိပ်မီးညှိပြီး
ရွိုက်ဖွာနေပြန်သည်။

'မင်း အမောင်ကို ပြော
စရာ ရှိတယ်ဆို ပြောလေ'

ငတိုးက ဒသကို
လောဆော်လိုက်သည်။

ဒသက...

'ရှစ်လေးလုံးအပြီး မင်း
ထောင်ကျသွားချိန်မှာ အနီ
ကိုယ်ဝန်ရှိလာတယ်။ ဒီကိုယ်
ဝန်ရဲ့ လက်သည် တရားခံက
တခြားသူ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပဲ
အမောင်။ မင်းကို တဖျော်
ဖျော် ဖြစ်နေတဲ့ အနီမမျှာ
မင်းမလာနိုင်တဲ့အဆုံး သူ
ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံဖို့
စရာဝတ်ဖြစ်ထဲကို ဆင်းခဲ့
တယ်။ ကံအားလျော်စွာ ငါနဲ့
တွေ့ပြီး အနီကို ငါ ကယ်နိုင်ခဲ့
တယ်။ နောက် အနီအပေါ်
ငါဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆို
တာ မင်းသိပါတယ်အမောင်။
အနီကို ငါလက်ထပ်ပြီး အနီရဲ့
အရှက်ကို ကာကွယ်ခဲ့တယ်။
နောက်တော့ ဖြစ်လာတဲ့ဘဝ
မှာ ငါနဲ့အနီ မယားမှတ်မှတ်၊
လင်မှတ်မှတ် အကြင်လင်
မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့
ကြတယ်။ ဟိုမှာ...အိပ်နေတဲ့
အကြီး ယောက်ျားလေးက
မငိုသား၊ အငယ်ကောင်မ
လေးက ငါ့သမီးပဲ'

ဒသက ကွပ်မျက်
ကလေးပေါ် အိပ်ပျော်နေ
သော ကလေးနှစ်ယောက်ကို
လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ပြီးမှ-
'အနီက မင်းကို သိပ်

ချစ်တယ်အမောင်။ သူ့အချစ်
တွေ အားလုံး မင်းဆီ ပုံအပ်
လိုက်တော့ အနီအချစ်က ငါ့
အတွက် မကျန်တော့ဘူး။
လင်ရယ် မယားရယ် ပေါင်း
သင်းနေပေမဲ့ အနီကို ထွေး
ပွေထားရတာ ရေခဲတုံးကြီး
ကို ပိုက်ထားရသလို ထင်နေ
မိတယ်။ စိတ်ထွက်ပေါက်ရ
အောင် အရက်သောက်ရင်းက
အရက်စွဲနေတဲ့ အရက်သမား
လုံးလုံး ငါ ဖြစ်ခဲ့တယ်။
နောက်ဆုံးတော့ ငါဟာ
မိသားစုအတွက် ဝင်ငွေမရှာ
နိုင်တဲ့အပြင် အရက်ဖိုးပါ
ရွိုက်တတ်တဲ့ ဖခင်ဝတ္တရား
မကျေတဲ့ ဝန်ထုပ်တစ်ခု ဖြစ်
လာခဲ့တယ်။ အနီက သူ့သား
နဲ့သမီး ကျောင်းစရိတ်ရဖို့
အကြော် ကြော်ရောင်းခဲ့
တယ်။ တစ်နေ့မှာ အကြော်
ကြော်ဖို့ ထင်းခွဲရင်းက
လက်မှာ ထင်းစူးပြီး အနီ
လက်ကြီး ရောင်လာတယ်။
တကယ်တော့ ထင်းခွဲဖို့ဆို
တာ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဖြစ်တဲ့ ငါ့တာဝန်ပဲ။ ဒါကို
ငါသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာ
အားလုံးကို လွန်လျှံ၍ပြီး
အရက်သောက်ဖို့ပဲ လုံးပန်းခဲ့
တယ်။ အနီ အကြော်ရောင်းရ
တဲ့ ဈေးသေတ္တာထဲက ပိုက်ဆံ
ကို အနီ သိအောင်တစ်မျိုး၊
မသိအောင်တစ်မျိုး ရွက်ယူခဲ့
တယ်။ ငါ့မိန်းမ လက်က
အနာသက်သာရဲ့လားလို့
တစ်ခွန်းမှ မမေးခဲ့ဘူး'

ဒသက မီးငြိမ်းသွား
သော ဆေးလိပ်ကို မီးပြန်
ညှိပြီး ဖွာရွိုက်နေပြန်သည်။
ပြီးမှ စကားဆက်သည်။
'တစ်ညတော့ အနာရှိန်
တက်ပြီး အနီ ဖျားလာတယ်။

ကိုယ်တွေ့ ချစ်ချစ်တောက် ပူလာတယ်။ ဒသက ငါ ချမ်းလာပြီ၊ ငါ့ကို စောင့် ခြုံပေးစမ်းပါလို့ ပြောတယ်။ ငါ သူ့ကို စောင့်ခြုံပေးလိုက် တယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မိန်းမရာ၊ မနက်ကျ ကောင်း သွားမှာပါလို့ ပြောပြီး မူးမူး နဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ မနက် လင်းတော့ သားနဲ့သမီးက ငါ့ကို အတင်းလှုပ်နှိုးပြီး 'အဖေ အဖေ ထပါဦး။ အမေ သတိမရတော့ဘူး၊ လုပ်ပါဦး' ဆိုပြီး ပြောတယ်။ လူးလဲထပြီး ကြည့်တော့ အနီ က သတိလစ်နေပြီ။ နှိုးလို့ မရတော့ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူချစ်ပြီး တောင့်တင်းနေ တယ်။ ဒါနဲ့ ကားတစ်စီးငှား ပြီး အနီကို ဆေးရုံပို့တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ အနီ ဆုံးတာပဲ။ ဆရာဝန်ကို မေးကြည့်တော့ အနာကနေ မေးခိုင်းပိုဝင်ပြီး သေတာလို့ ပြောတယ်'

ဒသက အရက်ကို ငှဲ့ပြီး သောက်နေပြန်သည်။ 'တကယ်တော့ အနီ သေတာ မေးခိုင်းပိုကြောင့် ဆိုပေမဲ့ ငါ့ပယောဂ မကင်း ဘူးလို့ ငါ ခံစားရတယ်။ နောက် အနီက သူ့သားနဲ့ သမီးကို သိပ်ချစ်တယ်။ သားက မင်းနဲ့ ချွတ်ခွပ်တူပြီး သမီးက အနီနဲ့ တထေရာ တည်းပဲ။ ထားပါတော့။ သားက မင်းနဲ့ မွေးတာမလို့ မင်းနဲ့တူတာ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးကျ ငါနဲ့ မွေးပြီး ငါနဲ့တူတာ တစ်ခုမှ မပါလို့ အနီကို မကျေမနပ် ဖြစ်မိတယ်။ နောက်တော့... သမီးမိန်းကလေးဆိုတာ လှဖို့

လိုတယ်။ ငါနဲ့တူရင် ရုပ်ဆိုး မယ်။ အနီနဲ့တူလို့ သမီးလေး လှနေတာ။ အနီနဲ့တူတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး စိတ် ဖြေရတယ်။ အနီ သေသာ သွားပေမဲ့ သားနဲ့သမီးအတွက် အသေဖြောင့်မှာမဟုတ်ဘူး။ သားစော၊ သမီးစောတွေ အမျှင်တန်းနေလိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ အသုံးမကျတဲ့ အရက်သမားအဖေရဲ့ လက် ထဲက ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို အနီ စိတ်ပူ ရှာလိမ့်မယ်လို့ ငါတွေ့မိရင် ညည အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး'

ဒသက သက်ပြင်း ရှည်ကြီးတစ်ချက် ဖူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ စကားဆက်သည်။

'ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်း ပေးပေး မင့်သားလေးကို ငါ့ သားအရင်းလို ငါ ချစ်ခဲ့ပါ တယ်။ ငါ့သမီးကို ငါ ဘယ် လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောမကုန်နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ရေး အတွက် ငါ့အရက်ဖြတ်ခဲ့ တယ်။ အရက်စွဲနေသူတစ် ယောက်အတွက် အရက်ဖြတ် ရတဲ့ အလုပ်က အလွန်ပင်ပန်း ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေကို သားနဲ့သမီးကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အနိုင်ယူပြီး ငါ အရက်ဖြတ် ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့...'

ဒသက အရက်ကို ငှဲ့ပြီး သောက်နေပြန်သည်။ ပြီးမှ...

'ဒါပေမဲ့...ငါ အရက် ဖြတ်တဲ့အချိန်က နှောင်းသွား ခဲ့ပြီ။ ငါ ဗိုက်ကြီး ပူလာလို့ ဆရာဝန်နဲ့ သွားပြတော့ အသည်းကင်ဆာ ဖြစ်နေပြီ တဲ့။ သူက အာထရာဆောင်း အဖြေကိုကြည့်ပြီး ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း အသည်း ကင်ဆာဖြစ်တော့ သေမှာ ပေါ့။ သေမှာအတူတူ မြန်မြန် သေ အေးတာပဲ။ အနီနဲ့ မြန်မြန်တွေ့ရတာပေါ့ဆိုပြီး အရက် ပြန်သောက်တယ်။ သောက်သမှ အရင်ထက် ပိုသောက်တယ်။ အခု မင်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ'

သူက ခွက်ထဲမှ လက် ကျန် အရက်ကို တမက် တမော သောက်နေသည်။ ပြီးမှ-

'မကြာခင် ငါ သေရ တော့မယ် အမောင်။ သားနဲ့ သမီးမှာ အားကိုးစရာ မိဘ နှစ်ပါး မရှိတော့တဲ့အပြင် ဘိုးဘွားတွေလည်း မရှိတော့ ဘူး။ ဒီတော့ ငါသေရင် မင့် သားနဲ့ ငါ့သမီးကို မင်း စောင့် ရှောက်ပေးပါ။ ငါ အနူး အညှတ် တောင်းဖန်ပါတယ်။ ဒါ ငါ့ဆန္ဒဖြစ်သလို အနီရဲ့ ဆန္ဒလည်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါ ယုံကြည်တယ်။ သားနဲ့ သမီး လူမမည် နှစ်ယောက် ခိုကိုးရာမဲ့ပြီး လမ်းဘေး ရောက်သွားမှာ ငါ မလိုလား သလို အနီလည်း လိုလားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မျက်နှာ မထောက်တောင် ကွယ်လွန် သွားတဲ့ အနီ မျက်နှာထောက် ပြီး ဒီတစ်ခုတော့ ငါ့ကို ကူညီပါကွာ'

ဒသက မျက်ရည်တွေ တွေ ကျရင်းက ကျွန်တော်

လက်ကို ကိုင်ကာ ပြောနေ သည်။ 'စိတ်ချပါ ဒသက ကိုယ်စား အနီကို မင်း ထပ်ပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ အတွက် မင်းကို ငါ ကျေးဇူး တင်တယ်။ အကြီးတော် လေးက ငါ့သား ဟုတ်အညွှန် ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ အနီသားနဲ့သမီးက ငါ့ သားနဲ့ သမီးပါပဲ။ ဒီကလေးတွေ ချစ် ရေးကောင်းဖို့ ငါ တာဝန်ယူ ပါတယ်။ ငါ ငတို့နဲ့ တိုင်းနီး ပြီး ကလေးတွေရဲ့ စာသင်စာ ရေးရေးနဲ့ ပညာရေးထိ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီမံပေးမယ်။ မင်း...ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့တော့'

ကျွန်တော်က ဒသကနဲ့ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

'လောလောဆယ် ငါတို့ စားသောက်ဖို့ ငါ ပိုက်ဆံ တချို့ပေးခဲ့မယ်။ နောက် ကလေးတွေကို ရန်ကုန်ခေါ် ပြီး စောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့ ငါ ကြိုးစားမယ်။ မင်းလည်း အရက်ချည်း မသောက်အဲ ဘဝကူးကောင်းအောင် ဘုရား တရားအလုပ်ကလေး လုပ်ဖို့ ငါ တိုက်တွန်းချင်တယ်'

ကျွန်တော်က ဒသက လက်ထဲကို ငွေစက္ကူအချို့ ထည့်လိုက်သည်။ ဒီပိုက်ဆံ က သူတို့မိသားစုအတွက် လအတန်ကြာအောင် စား သောက် ရှိ င် လိမ့် မည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခါနီးတော့ ကလေး နှစ် ယောက် ထ အိပ်ရာကနေ လူးလဲ ထားလာ ကြသည်။ သေချာကြည့် တော့ ဒသပြောတာမှန်သည်။ အကြီးယောကျ်ားလေးက ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကနဲ့ တစ်ပုံတည်းဖြစ်ပြီး အငယ်မ

လေးက အနီငယ်ငယ်ကနှင့်
အတူတူ တူနေသည်။

‘လာပါဦးကွ၊ သားနဲ့
သမီး’

ကျွန်တော်က ကလေး
နှစ်ယောက်ကို အနားခေါ်ပြီး
စက်ထားလိုက်သည်။ သူတို့
တို့ ဖက်ထားချိန်မှာ မိဘ၏
ဓမ္မတ္တတရားတို့ ရင်မှာ
အရှိန်အဟုန်နှင့် နိုးကြွလာ
သည်။ တကယ်တော့
ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်
တည်းသောသားဖြစ်သည်။
မေမိမီးက အမြဲကြီးဖြစ်ပုံရ
သည်။ ကိုဘသိန်းနှင့်သာ
ဓမ္မ ကျွန်တော်နှင့် ပါ
ကလေးမရခဲ့။ သားသမီး မရှိ
သည့်တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝ
နှင့် နိဂုံးချုပ်ရတော့မည်ဟု
ကျွန်တော် ထင်နေမိသည်။
အခုတော့ ကျွန်တော်မှာ ချစ်
စရာ သားနှင့်သမီး ရှိနေခဲ့
ပြီ။ ကျွန်တော်က ကလေး
နှစ်ယောက်၏ ပါးပြင်တို့ကို
ညင်သာစွာ နမ်းနေမိသည်။

□

၁၁။

အပြန် ကားမောင်းရင်း
က အနီအကြောင်း စဉ်းစား
နေမိသည်။ တကယ်တော့
အနီသည် ကျွန်တော်ထင်
သလို သစ္စာမဲ့သော မိန်းမ
တစ်ယောက်မဟုတ်။ သူ
ကိုယ်ဝန် ရှိ နေချိန် မှာ
ကျွန်တော်က ထောင်ထဲ
ရောက်နေခဲ့သည်။ သို့ဖြင့်
ကလေးအဖ ဖော်ရန်အလို့ငှာ
ဒဿန အကြောင်းပါခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

‘မင်း ဖြိုလာတုန်းက
အနီ အိမ်ထဲကနေ မင်းကို
ချောင်းကြည့်ရတာ အမောပဲ။
ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေတွေ

ကျပြီး ငိုနေရှာတယ်။ ငါက
နှင့်ဒါလောက်ဖြစ်နေတာ
အမောင့်ကို ငါ ဖွင့်ပြောလိုက်
မယ်။ သူ သဘောထားကြီး
ပြီး နှင့်ကို သတိမယ့်ဆိုရင်
နှင့်သူနဲ့ ပေါင်းလိုက်ပေါ့လို့
မူးမူးနဲ့ပြောတော့ အနီက
ဒဿရယ်၊ ငါ တစ်လင်က
နှစ်လင် မပြောင်းချင်တော့
ပါဘူး။ ငါနဲ့ အမောင့်ရဲ့ ဖူးစာ
က ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ ပြီးပါပြီ
ဆိုပြီး ပြန်ပြောတယ်’

ကျွန်တော်က ဒဿ၏
ပြောစကားကို ပြန်ကြား
ယောင်နေမိသည်။ ဆင်းရဲ
ချို့တဲ့စွာ ဘဝကူးသွားရှာ
သည့် ငယ်ချစ်ကလေး အနီ
ကို တွေးပြီးသနားနေမိသည်။

‘စိတ်ချ အနီ။ နှင့်
ကလေးနှစ်ယောက်ကို လူ
တစ်လုံး၊ သူတစ်လုံးဖြစ်
အောင် ငါ ပြုစုစောင့်ရှောက်
မယ်’

ကျွန်တော်က တမလွန်
မှ အနီကို ကတိပေးနေမိ
သည်။ မနက်လင်းအားကြီး
သုံးနာရီလောက်မှာ ကားက
ရန်ကုန် ဝင်လာသည်။ စော
သေးသဖြင့် လမ်းတွေပေါ်မှာ
ကားများ ရှင်းနေသည်။
သမိုင်းလမ်းဆုံသို့ ရောက်လာ
သည်။ မီးပွိုင့်မှာ မီးက နီနေ
သည်။ လမ်းလေးခွ၏
ဟိုဘက်သည်ဘက်ကို လှမ်း
ကြည့်တော့ ကားတစ်စီးမှ
မရှိ။ ကျွန်တော်က မီးနီကို
ဖြတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ကားကို
အရှိန်ဖြင့်လိုက်သည်။ လမ်း
အလယ်ကောင်ရောက်မှ ကန့်
လန့်ဖြတ်လမ်းက အရှိန်ဖြင့်
မောင်းလာသော ကားကို ရိပ်
ခနဲ ဖြင်ရသည်။ ထိုကားက
ကျွန်တော်ကားရှေ့ခန်းကို မိုး

ကြိုး ပစ်သလို ဒိန်းခနဲ ဝင်
တိုက်လိုက်သည်။ မခံမရပ်
နိုင်သော နာကျင်မှုတစ်ခုကို
ခံစားရပြီး နောက် ကျွန်တော်
သတိလစ်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော် သတိရလာ
တော့ ဆေးရုံပေါ် ရောက်နေ
ခဲ့သည်။ ‘အမောင် သတိလစ်
နေတာ ဆယ်ရက်ရှိပြီ။ စိုးရိမ်
လိုက်ရတာ အမောင်ရယ်’ဟု
မမမိမီးက ပြောသည်။
ကျွန်တော် အောက်ပိုင်းတစ်ခု
လုံး မလှုပ်ရှားနိုင်တော့။ နာ
မှန်း၊ ကျင်မှန်း မသိတော့။
ပူမှန်း၊ အေးမှန်း မသိတော့။
ဘာဝေဒနာ ခံစားမှုမှ မရှိ
တော့။ ကျွန်တော်က အောက်
ပိုင်း သေသွားခဲ့ပြီ။

‘ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ
မမမိမီး’

‘အမောင် ကားတိုက်ခံ
ရချိန်မှာ ခါးဆစ်ရိုး ကျိုးသွား
တယ်။ ခါးဆစ်ရိုးအောက်က
အာရုံကြောမကြီး ထိခိုက်
သွားတယ်။ ဒါကြောင့်
အောက်ပိုင်း သေသွားတာ’

‘တစ်ခါတည်း သေ
သွားတာမှ ကောင်းပါသေး
တယ် မမမိမီးရယ်။ အခုတော့
မမမိမီးကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်
နေပြီ’

‘ဘယ် ဟုတ် မလဲ
အမောင်ရယ်၊ လင့်အပူဟာ
မယားအပူပေါ့။ အမောင့်
ရောဂါကို မမမိမီး ပျောက်
အောင် ကုပေးမယ်’

မမမိမီးက မျက်ရည်
ကလေး တစ်စင်းစင်းနှင့် ပြော
ရှာသည်။ ဆေးရုံမှာ တစ်လ
လောက်နေပြီး ဆေးရုံက
ဆင်းရသည်။ ကိုဘသိန်း
အရင်ကနေခဲ့သော အခန်း
ကလေးမှာ ကျွန်တော်ကို

ထားသည်။ ကျွန်တော်ကို
ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ မမမိမီး
က သူ့ မောင်ဝမ်းကွဲတစ်
ယောက် ခေါ်လာသည်။
ထိုကောင်လေး နာမည်က
တိုးဝေဖြိုး။ အသားဖြူဖြူ၊
အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်းနှင့် တောင့်တင်း
သန်မာသည်။ ရုပ်က ရုပ်ရှင်
မင်းသားတစ်ယောက်နှင့်
ဆင်တူသည်။ အသက်က ၂၅
နှစ်လောက်ရှိပြီ။ မမမိမီးက
သူ့ကို တိုးဟုခေါ်သည်။
ကောင်လေးက ကျွန်တော်ကို
ဦးမောင်ဟု ခေါ်သည်။
ပထမတော့ ကောင်လေးက
ကျွန်တော်ကို သူဦးလေး
အရင်းအချာပမာ ပြုစုသည်။
ချိုး(ချေး)သေးကအစ သုတ်
သင်သည်။ ဆီးပိုက်လဲခြင်း၊
ဆီးအိုးသွန်ခြင်းများ လုပ်ပေး
သဖြင့် ကျွန်တော်က သူ့ကို
အားနာမိသည်။ အိပ်ရာပေါ်
မှာနေတာကြာတော့ ကျွန်တော်
တင်ပါးဆုံမှာ အိပ်ရာနာများ
ဖြစ်လာသည်။ ကောင်လေး
က ဖန်ရည်ဆေးပြီး ဆေးပေါင်
ဒါမှုန့်များ ဖြူးပေးသည်။

‘ကျေးဇူးပါ ညီလေး
ရယ်’ဟု ကျွန်တော်က ပြော
တော့ သူက ‘မလိုပါဘူး
ဦးမောင်ရယ်။ ဦးမောင်ကို
ပြုစုရတာ ကုသိုလ်တောင်
ရပါသေးတယ်’ဟု ပြန်ပြော
သည်။ သူ အားသောအချိန်
များတွင် မမမိမီးက လာပြီး
အားပေးစကားပြောရင်း ပြုစု
သည်။ ကြာတော့ ကျွန်တော်
ကိုယ်က ချေးစော်သေးစော်
များ နံလာသည်။ ရွံတတ်
သော မမမိမီး ကျွန်တော်
အခန်းသို့ အလာကျသွား
သည်။ သည့်အတောအတွင်း

တိုးဝေပြီးနှင့် မမစိမ်းတို့၏ နေပုံထိုင်ပုံမှာ အလွန် ရင်းနှီး လာသည်။ ကျွန်တော်က အောက်ပိုင်းသေနေ၍ အိပ်ရာ ပေါ်က မထနိုင်သော်လည်း နားက ပါးသည်။ ဟိုဘက် ခန်းမှ တိုးဝေပြီးနှင့် မမစိမ်း တို့ ကလူကျီစယ် ချစ်တုံ လှယ်နေကြတာကို ကျွန်တော် အခန်းက အတိုင်းသား ကြား နေရသည်။ ကောင်လေးက ကျွန်တော့် ကို မြင် တိုင်း မျက်နှာပျက်ပျက်သွားသည်။ အရင်ကလို 'ဦးမောင် နေကောင်းလား၊ ဒီကနေ ဦးမောင် ကြည့် ရတာ တော်တော်လန်းတယ်' စသဖြင့် ပျူပျူငှာငှာ မရှိတော့။ ပြုစု တာလည်း ဝတ်ကျွတ်မီးကျေ ဖြစ်လာသည်။ မမစိမ်းကမူ ကျွန်တော်အခန်းကို ယောင်လို့ မျှ ခြေဦးမလှည့်တော့။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်ဆီ ငတိုးရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် ကားတိုက်ခံရတာ ကို သတင်းလာမေးခြင်း ဖြစ် သည်။ ငတိုးက ဝိန်းချုံးသွား သော ကျွန်တော်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေသည်။ နောက် တော့ သူက စကားတစ်ခွန်း ပြောသည်။

‘ဒသ သေပြီ’

ဒသက သူပြောသလို အနီနောက် လိုက်သွားခဲ့ပြီ။

‘ကလေးတွေ ဘယ်မှာ နေလဲ ငတိုး’

‘လောလောဆယ် ငါ ခေါ်ထားလိုက်တယ်။ မင့် အလာ စောင့်နေတာ။ နောက် တော့ မင်း ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီး အောက်ပိုင်းသေသွား တာ ကြားရတယ်။ ဒါကြောင့် မင့်အခြေအနေ သိရအောင်

ငါ ရန်ကုန်လာခဲ့တာ’
‘ငါ့ အခြေအနေက တော့ မင်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ငတိုး။ ငါလည်း အနီနဲ့ ဒသ နောက် မကြာခင် လိုက်ရ တော့မှာပါ။ ငါ မသေခင် ငါ သားလေးနဲ့ ဒသသမီးလေး ကို မင်းပဲ စောင့်ရှောက်ဖို့ အပ်ပါရစေ။ သူတို့ကို ရန်ကုန် ခေါ်ထားဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ ဘူး။ ငါ့မိန်းမ မမစိမ်းက စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်တယ်။ ကလေးလည်း မချစ်တတ် ဘူး။ ကလေးတွေ ဒီခေါ် ထားရင် ပညာတတ်ဖြစ်ဖို့ ထက် စားပွဲထိုး ဝိဖြစ်နိုင် တယ်။ ဒီတော့ ငတိုး ငါ သာနဲ့သမီးကို မင်းပဲ မွေးစား လိုက်ပါ’

ကျွန်တော် စကားအဆုံး မှာ ငတိုးက ခေါင်းညိတ် ပြီး...

‘စိတ်ချပါ အမောင်။ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို ငါ သားသမီးအရင်းလို ငါ ပြုစု မယ်။ ငါတို့လင်မယား ရလာ တာကြာပြီ။ သားသမီး မထွန်း ကားတာ မင်းအသိပဲ။ အခုလို သားနဲ့သမီးကို မွေးစားခွင့် ရရင် ငါ့မိန်းမ သိပ်ပျော်သွား မှာ အသေအချာပဲ။ ကလေး နှစ်ယောက်ကို ပညာတတ် အောင်၊ လူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ငါ့ပရံနဲ့ ထမ်းတင်ပေးမယ်။ ဒီကလေးနှစ်ယောက် အခုချိန် ကစပြီး ငါ သားနဲ့သမီး ဖြစ်သွားပြီ။ မင်းဘာမှ စိတ် မလေးနဲ့တော့’ဟုပြောသည်။

ငတိုးပြန်တော့ သားနှင့် သမီး၏ ပညာရေးအတွက် အမေပွဲရဲ့ ရောင်းရငွေများကို ပေးလိုက်သည်။ ငတိုးက အတန်တန် ငြင်းသည်။ သို့

သော် သူ့ကိုင်းကလေး ဆီး ရွက်လောက်နှင့် ကလေးတွေ ကို ဘယ်လို ကောင်းထားနိုင် မည်နည်း။ ကျွန်တော် ဇွတ် ပေးမဲ့ငတိုးက ယူသွားသည်။ ကလေးတွေအတွက် စိတ် အေးရသဖြင့် စိတ်လက် လန်းဆန်းနေသည်။

၁၂။

ဝဋ်ဆိုတာ နောင်ဘဝ မကူးဆိုသော စကားကို ကျွန်တော် ကြားဖူးခဲ့သည်။ အခုတော့ ကိုယ်တွေ့ ကြုံရ ပြီ။ တိုးဝေပြီးက ကျွန်တော် ကို မြန်မြန် သေပွဲဝင်ဖို့ အာဟာရဖြတ်လိုက်သည်။ ထမင်း လျော့ကျွေးသည်။ Ensureခေါ်သည့် ဖျော်တိုက် နေကျ အာဟာရအမှုန့်များ လည်း မတိုက်တော့။ မမ စိမ်း၏ အကြံဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ကြိုး သိနေသည်။ တစ်ရက် မှာ ကြည့်နေကျ ဆရာဝန် အိမ်ရောက်လာသည်။

‘ဟာ...တော်တော် ဝိန်ကျသွားပါလား၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ’ဟု မေးသည်။ တိုးဝေပြီးက ‘အရင်လို မစား တော့ဘူး ဒေါက်တာ၊ စိတ် ဓာတ်ကျလို့နဲ့တူတယ်။ အိပ်ပဲ နေတယ်’ဟု ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ပြန်လည် ချေပလိုစိတ် မရှိ တော့။ စိတ်ဓာတ်ကျလို့နဲ့တူ တယ်ဟူသော သူ့စကားက မှန်နေသည်။ ကျွန်တော် ဝဋ် ဒုက္ခကို ဆက်ပြီး မခံစားချင် တော့၊ သေချင်နေပြီ။ ကျွန် တော်က ကိုဘသိန်းနှင့် မိမိ ကိုယ်ကို နှိုင်းယှဉ်နေမိသည်။ ကိုဘသိန်းက မသေခင် အဆီ

တစ်ရစ်၊ အသားတစ်ရစ် စား သွားရသည်။ အချိုအဆိပ်များ ဖြင့် အီလန်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က မစားချ၊ မသောက်ရ ငတိုးပြီး သေရ တော့မည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို တွေးပြီး ရယ်ချင်နေမိသည်။ ဆရာဝန်က ဂလူးကိုစပ်ပုလင်း ကြီးတစ်လုံး သွေးကြောထဲ လွှတ်သွားသည်။ ကျွန်တော် က အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းကလေး တွေကို ငေးမောကြည့်ရှုနေ ရင်းက အတွေးအာရုံက အတိတ်ဆီကို လွင့်နေသွားခဲ့ သည်။ ကာလအတန်ကြာ အောင် မိန်းမောနေရာက ခြေသံတစ်ခုကြောင့် သတိရ လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ တိုးဝေပြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ လက်ထဲမှ ဆေးရည်များ နှပ်ယူလာသည့် ဆေးထိုးပိုက် တစ်ချောင်း ပါလာသည်။ သူက ဆေးထိုးပိုက်ထဲမှ ဆေးရည်များကို ဂလူးကိုစပ် ပုလင်းကြီးထဲကို ထိုးသွင်း လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော် နားနားကပ်ပြီး ‘ဦးမောင်... နောက်ထပ် ဒုက္ခ မခံရတော့ ပါဘူး’ဟု ပြုံး၍ ပြောသည်။ ဆေးထိုးပိုက်ထဲက ဆေးရည် မှာ အဆိပ်တစ်ခုခု ဖြစ်ပုံ ရသည်။ ကျွန်တော် သတိ လစ်စ၊ ပြုလာသည်။ သေ ခြင်းတရား က ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြိုနေပြီ။ အနီ မင်း ကော အမောင်ကို စောင့်ကြို နေမှာလား။ ‘ကိုယ်လာနေပြီ အနီ၊ အနီရေ အမောင် လာနေ ပြီ’။ ကျွန်တော်က အမှောင် ထဲမှာ အနီကို တစာတ အော်ခေါ်နေမိသည်။

နတ်မှူး

လင်းလွန်းခင်စာပေ

၃၀၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

၄၀၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

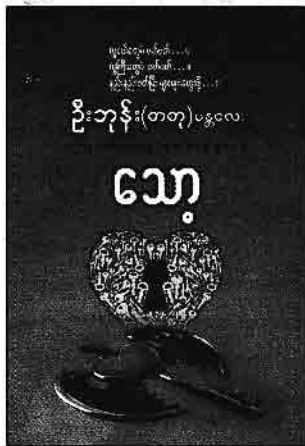
၂၀၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

၁၂၀၀ ကျပ်

ပြန်ချိရေး - လင်းလွန်းခင်စာပေ
နှိုင်း - ၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၂၅၄ ၅၅၀ ၈၆၃၊ ၀၉ ၂၅၀ ၁၇၄ ၈၆၃။

ထွက်ပြီ
www.burmeseclassic.com

May
Thone
2016

၁။

ဟူး...ပူလိုက်တာ။ ကောင်းကင်မှာ
 နေနှစ်လုံး ထွက်နေပြီထင်တယ်။ တစ်နေ့လုံး
 အိပ်မရ ထိုင်မရအောင် ပူနေတာ။ လူစင်စစ်က
 တောင်ယာကုန်းက မီးကျွမ်းသစ်ငုတ် ဖြစ်နေပြီ။
 အခုမှ မတ်လကုန်ပြီး ဧပြီလထဲ ကူးရုံရှိသေးတယ်။
 အပူဓာတ်က ဆောင့်ဝင်လာပြီ။ ဆောင်းရာသီကလည်း
 ကြာလေကြာလေ သက်တမ်းတိုလာလေ ဆိုရမှာပဲ။
 ကြည့်လေ၊ ခရစ္စမတ်လ(ဒီဇင်ဘာ)နဲ့
 နှစ်သစ်ကူးချိန်(ဇန်နဝါရီ)လောက်ပဲ
 ဆောင်းနဲ့တူအောင် အေးတာ။ ဖေဖော်ဝါရီလထဲ
 ဝင်လာတာနဲ့ အအေးဓာတ်က ဆုတ်ခွာသွားပြီ။

ဖော်စုစာအုပ် ဖွဲ့စည်းမှု စာအုပ်စာအုပ် (ဗိုလ်)

ဒီလိုပူပုံနဲ့ ဟိုတုန်းက ငါတို့ရွာမှာ
 တောင်ယာတွေ မီးရှို့၊ စူးထိုး(စပါးစိုက်)စတဲ့ မေလ၊
 ဇွန်လတွေဆိုရင် ဘယ်လောက်ပူဦးမယ် မဆိုနိုင်ဘူး။
 အေးလေ၊ ပူဆို ငါတို့ ဒေသမှာ အပူဒဏ်ကို
 ကာကွယ်ပေးတဲ့ သစ်ကြီးဝါးကြီး တောတွေမှ မရှိတော့တာ။
 ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် 'တောပါး' သွားပြီ။ တောင်တွေ
 ကျပြန်တော့ တောင်ကတုံး မဖြစ်ရုံတစ်မည်။
 ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစစ်ရှောင်စခန်းနဲ့စာရင် ငါတို့နေတဲ့
 မဒန်ယန်ရွာကလေးက တောရိပ်တောင်ရိပ်
 နည်းနည်းပါးပါးနဲ့ အေးမြနေဦးမှာပဲ။
 ရွာရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ မြင့်မားတဲ့တောင်တွေက
 ဝိုင်းရံ အုပ်မိုးထားကြတာ။
 ငါတို့ရွာကလေးကို အပူဒဏ်သက်သာအောင်
 ဒီတောင်ကြီးတွေက ကာကွယ်ပေးထားကြတာ။
 ပြီးတော့ ရွာကလေးကို ကွေ့ပတ်စီးဆင်းနေတဲ့
 မိုးယူချောင်းကလည်း အအေးဓာတ်တွေ

အလိုအလျှောက်ရနေတယ်။
တောင်ကြားထဲမှာ မပြတ်ဘဲ
တစ်ခွက်တိုက်နေတဲ့ လေနှု
အေးတွေကလည်း ဒီလိုနေ့
အချိန်ဆိုရင် သိပ်အရသာ ရှိ
တာကလား။ လွမ်းလိုက်
တာ။

ငါ့ရွာကို ငါလွမ်းတယ်။
တောင်ယာတွေ မီးရှို့၊
ကျွန်းခွေ၊ သစ်ပျိုးဆတ်၊
စူးထိုးကြတဲ့ ခုလို နွေကာလ
မှာ အလွမ်းဆုံးပါပဲ။

ငါနေရတဲ့ အခန်း
ကလေးက မလူးသာ မလွန်
သာနဲ့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လိုက်
တာ။ သွပ်မိုးပျဉ်ခင်းဆိုပေမဲ့
ရွာက သက်ငယ်မိုး ထရံကာ၊
ကြမ်းခင်း အိမ်ကလေး
လောက် မလွတ်လပ်ဘူး။
မအေးမြဘူး။ မနွေးထွေး
ဘူး။ သွပ်အမိုးက နိမ့်တော့
နေရာသီရောက်လာရင် နေနေ
ညည ငရဲကျနေသလိုပဲ။

ဒီကြားထဲ ဟိုဘက်
အခန်းက မိသားစုမှာ ပုစုခရ
ကလေးတွေ တစ်ပြုံလုံးကြီးနဲ့
အမြဲတမ်းလိုလို ဆူညံပွက်
လောရိုက်နေတာ။ နေ့ လယ်
နေခင်းမှာ ကျမ်းစာလေးဖတ်၊
ဝတ်ပြုဆုတောင်းမယ် စိတ်
မကူးနဲ့၊ အာရုံစုစည်းလိုက်
မရတာ။ အေးလေ၊ အများနဲ့
နေရတဲ့ဘဝ မဟုတ်လား။
ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်မပြေ
ဆောင်နေရတာပဲ။ ကိုယ့်အိမ်
ကိုယ့်ယာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီလို
ပဲ ငါ နှလုံးသွင်းမိပါတယ်။

ဒါ ရပ်ကွက်မဟုတ်ဘူး၊
ရွာ မဟုတ်ဘူး။
စစ်ရှောင်စခန်း။

၂။
ဒီ စစ်ရှောင်စခန်းကို ငါ

ငါနေရတဲ့
အခန်းကလေးက
မလူးသာ
မလွန်သာနဲ့
စိတ်ကျဉ်းကျပ်
လိုက်တာ
သွပ်မိုးပျဉ်ခင်း
ဆိုပေမဲ့
ရွာက
သက်ငယ်မိုး
ထရံကာ
ကြမ်းခင်း
အိမ်ကလေး
လောက်
မလွတ်လပ်ဘူး
မအေးမြဘူး
မနွေးထွေးဘူး

တို့လင်မယားရောက်လာတာ
ဘာလိုလိုနဲ့ လေးနှစ်ကျော်
သွားပြီ။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်
ဆောင်းဦးကာလမှာ တစ်ရွာ
လုံး တောင်ယာတွေ ရိတ်
သိမ်းဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း
တိုက်ပွဲတွေ စ၊ ဖြစ်လာ
တယ်။ ကိုက်ထိပ်၊ လဝါယန်၊
မိုင်သုံးဆယ်ဘက်ကနေ ငါ
တို့ ရွာကလေးဆီ စစ်မြား
ဦးလှည့်လာတယ်။

‘အဘိုးကြီး ငါတို့ပြေး
ကြစို့။ ရွာဦးမှာ စစ်ကြောင်း
တွေဝင်လာပြီတဲ့’

အဘွားကြီးက ငါ့ကို
အသိပေးရင်း အထုပ်အဝတ်

တွေ ပြင်ဆင်နေတယ်။ ငါ
သဘောကတော့ ဘယ်ကိုမှ
ထွက်မပြေးချင်ဘူး။ ငါ့အိမ်
ကလေးမှာပဲ သေချင်သေ
ကျေချင်ကျေ ခိုကပ်ပြီး နေနေ
ချင်တယ်။ ငါတို့လို အဘိုး
ကြီး၊ အဘွားကြီး ဂိလာနတွေ
ကိုတော့ ဘယ်စစ်သားကမှ
သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး လာပစ်မယ်
မထင်ဘူး။

နောက်ပြီးတော့ ဟိုးလွန်
ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်
ကျော် ငါးဆယ်ကာလ ငါ
လူဖျိုဘဝမှာကတည်းက ဒီ
နေ့အထိ တိုက်ပွဲ အကြိမ်ကြိမ်
ကြုံခဲ့ဖူးပြီးသား။ ပြောရမယ်
ဆိုရင် တိုက်ပွဲတွေကို ‘ရိုး’
သွားပြီ။ အမြောက်သံ၊
သေနတ်သံကြားမှာပဲ လူဖြစ်
လာရတာ။ တိုက်ပွဲတွေ
ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ဂရု
မစိုက်တော့ဘူး။

‘အဘိုးကြီး ထ၊တော့၊
တော်ကြာ နောက်ကျနေရင်
မိုင်းနင်းမိပြီး သေလိမ့်မယ်’

အဘွားကြီးက စိုးရိမ်
တကြီးနဲ့ ထပ်ပြီး သတိပေး
ပြန်တယ်။ အဘွားကြီးက
ပြောသလိုပဲ စစ်ပွဲအတွဲ မိုင်း
တွေကလည်း နေရာအနှံ့မှာ
မကြာမကြာ ပေါက်ကွဲနေ
တယ်။ မိုင်းတွေကို ‘ပိန်းဥ’
လို့လည်း အမည်တစ်မျိုးပေး
ထားကြတယ်။ ပိန်းဥတွေလို
မြေကြီးထဲမှာ မြုပ်ထားကြ
တာကလား။ ကြောက်စရာ
ကောင်းတဲ့ ပိန်းဥတွေလေ။

‘ဘယ်လို ပြေးမှာလဲ
အဘွားကြီး၊ ငါတို့ တောင်
ယာတဲကိုလား’

‘ရှင်တောင်ယာတဲက
ဘယ်လောက်လုံခြုံမှာလဲ။
မနီစီမြို့ထဲကို ပြေးရအောင်။’

တစ်ရွာလုံး အဲဒီကိုပြောနေ
ကြပြီ။

‘တောင်ကြား
ကျောက်ဂူထဲမှာ ခေတုတန်ခိုး
ရှောင်နေကြရင် မကောင်းဘူး
လား အဘွားကြီး။ တိုက်ပွဲ
ရင် အိမ်ပြန်လာကြတာပဲ’

‘တိုက်ပွဲတွေက ထောင်
နဲ့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်နဲ့
ပြီးကြာဦးမှာဆိုလား။ ရှင်
မလိုက်ချင်လည်း နေခဲ့တော့
ကျွန်မကတော့ သေနတ်နဲ့
ပြီး သေမှာကြောက်တယ်။
သွားတော့မယ်’

ပြောပြောဆိုဆို အဘွား
ကြီးက နောက်လွယ်(ပလိုင်
ရှည်)လွယ်ပြီး အိမ်ထဲထဲ
ကမန်းကတန်း ထွက်သွား
တယ်။ သူ့နောက်လွယ်ထဲမှာ
ဆန်ထုပ်ကလေးရယ်၊ ဟင်း
ချက်စားဖို့ ပိန်းဥ၊ မျှစ်ချင်
ခြောက်၊ ငရုတ်သီး၊ ပန်းဥ၊
ပဲငါးပိ၊ စားအိုးစားခွက်တွေနဲ့
ဝတ်စရာခြံစရာ နည်းနည်း
ပါးပါး ထည့်ယူသွားတယ်။
အဘွားကြီးခမျာ အသက်ကြီး
ပြီဆိုတော့ သူများလို များများ
စားစားလည်း မသယ်နိုင်စွာ
ဘူး။ လေးလေးပင်ပင် လွယ်
ပိုးပြီး ခရီးဝေးမသွားဖူးတာ
လည်း ကြာပြီမဟုတ်လား။
ငါကတော့ ကိုင်နေကျ
တောင်ယာခုတ် စားလွယ်
ရယ်၊ ငါစားနေကျ ကွမ်း
တောင်နဲ့ ရှားစေးရယ်၊ ဓာတ်
ခဲရေဒီယိုလေးတစ်လုံးရယ်
ယူပြီး တရုတ်တောစီးဖိနပ်တို
စီးလို့ အဘွားကြီးနောက်ထဲ
မမီမကမ်းလိုက်ခဲ့ရတယ်။ ငါ
ခြေတစ်ဖက်က သိပ်နေတော့
မြန်မြန်မလျှောက်နိုင်ဘူး။
‘အဘိုးကြီး မြန်မြန်လား
ရှေ့အဖွဲ့ကို မီအောင်လိုက်

အောင်
 အဘွားကြီးက မိန်းမ
 သားပီပီ ကြောက်စိတ်များ
 တယ်။ အဖော်မပါတဲ့ ဒီခရီး
 နှာ အဘွားကြီးခြေလှမ်းတွေ
 သွက်လှတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရွာနဲ့
 နှစ်မိုင်လောက်လှမ်းတဲ့
 ထီးမွန်မြို့ကို ရောက်လာကြ
 တယ်။

‘ဝန်း’
 ‘ဂျိန်း... ဂျိန်း...
 ဂျိန်း’
 ‘ဖောင်း... ဖောင်း...
 ဖောင်း...’

ငါတို့ရွာဘက်က မိုင်း
 ပေါက်ကွဲသံ၊ သေနတ်သံတွေ
 ထို နားကွဲလှမတတ် ကြားရ
 တယ်။ အဘွားကြီးစကား
 သာ နားမထောင်ရင် ငါတို့
 တိုက်ပွဲနဲ့ တည့်တည့်တိုးမှာ
 သေချာတယ်။

‘အဘွားကြီး နင် မော
 နေပြီ။ နောက်လွယ် ငါ့ကို
 လေး ငါလွယ်မယ်’

အဘွားကြီးက နောက်
 လွယ်ကို ငါ့ကျောပေါ်တင်
 လေးလိုက်တယ်။ ငါတို့နှစ်
 ယောက် မနီဘက်ကို ဝေဒနာ
 ခြေလှမ်းကိုယ်စီနဲ့ အတူတူ
 ဆက်လှမ်းလာခဲ့ကြတယ်။

ငြိမ်းချမ်းတဲ့ ရပ်ဝန်း
 တစ်နေရာမှာ၊ တိုက်ပွဲများနဲ့
 တဒင်္ဂဝေးရာမှာ ငါတို့နှစ်
 ယောက် ဘဝကို ဘယ်လိုပုံစံ
 နဲ့ ကျင်လည်ရဦးမယ် မဆို
 နိုင်ဘူး။

၃။
 ခြေလှမ်းတွေက မိုင်
 ပေါင်းများစွာ လှမ်းလာခဲ့ပေ
 ခဲ့ ငါ့နှလုံးသားက ရွာမှာကျန်
 နစ်ခဲ့တယ်။

ငါတို့ မဒန်ယန်ရွာ

ငါတို့နှစ်ယောက်
 မနီဘက်ကို
 ဝေဒနာ
 ခြေလှမ်းကိုယ်စီနဲ့
 အတူတူ
 ဆက်လှမ်း
 လာခဲ့ကြတယ်
 ငြိမ်းချမ်းတဲ့
 ရပ်ဝန်း
 တစ်နေရာမှာ
 တိုက်ပွဲများနဲ့
 တဒင်္ဂဝေးရာမှာ
 ငါတို့နှစ်ယောက်
 ဘဝကို
 ဘယ်လိုပုံစံနဲ့
 ကျင်လည်ရဦးမယ်
 မဆိုနိုင်ဘူး

ကလေးက တောင်ပေါ်မကျ
 တကျ မြေပြန့်ရွာကလေးပါ။
 ရွာဘေးပတ်လည်မှာ
 စိမ်းညိုနေတဲ့ တောင်တန်းတွေ
 ပိုင်းရံထားတယ်။ တောင်ပေါ်
 က စိန်စမ်းရေတွေကို သံပိုက်
 လုံးကြီးနဲ့ သွယ်ယူလာပြီး
 ရွာလယ်က ကွန်ကရစ်ရေကန်
 ထဲ လွှတ်ထည့်ထားတယ်။

တိုက်ပွဲတွေ မဖြစ်ခင်
 က နှစ်ခမ်းမြို့ကဆင်းလာတဲ့
 ကားတွေ၊ ဗန်းမော်က တက်
 လာတဲ့ကားတွေ ငါတို့ရွာမှာ
 ခရီးတစ်ထောက် နားကြ
 တယ်။ ခရီးသည်တွေက
 ထမင်းစား၊ လက်ဖက်ရည်

သောက်၊ ကားတွေက ရေ
 လှယ်ရေဖြည့်။ ငါးရက်တစ်
 ကြိမ်မျှနေ့ကလည်း အထိုက်
 အလျောက် စည်ကားတယ်။

အဲဒီတုန်းက ငါတို့ရွာသူ
 ရွာသားတွေရဲ့ဘဝက အေး
 ချမ်းလိုက်တာ။ တောင်ယာနဲ့
 တောထဲတောင်ထဲက ထွက်
 တဲ့ အသီးအနှံတွေရောင်းချ
 ရင်းနဲ့ ငါတို့ အဘိုးကြီး
 အဘွားကြီး လင်ကိုယ်မယား
 တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက်
 မကြောင့်မကြန့်နိုင်ကြတယ်။

ငါတို့မှာ သားသုံး
 ယောက်ရှိတယ်။ သားအကြီး
 က တောင်နှစ်လုံးကျော်ရဲ့ ဟို
 ဘက်က ရွာမှာ အိမ်ထောင်
 ကျနေတယ်။ သားအငယ်
 ကောင်က ဖားကန်တက်သွား
 လိုက်တာ လေးငါးဆယ်နှစ် ရှိ
 ပြီ၊ စာမလား၊ သတင်းမကြား။

သားအလတ်ကောင်
 ကတော့ ရှမ်းပြည်နယ် နန့်
 ဖတ်ကာမှာ ဓမ္မဆရာလုပ်နေ
 တယ်။ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ် တစ်
 ခါ သူမိသားစုနဲ့ ရောက်လာ
 လေ့ရှိတယ်။ အင်း... ခုလို
 မငြိမ်မသက် ကာလမှာ
 အလတ်ကောင် ကိုလည်း
 မျှော်လို့မရတော့ပါဘူး။

ငါတို့မှာ သားသုံး
 ယောက်အပြင် အိမ်သားတွေ
 လို သံယောဇဉ်တွယ်ရတဲ့
 အိမ်ခြံပေါက် ကျွဲပေါက်
 ကလေးတစ်ရှဉ်းလည်း ရှိ
 တယ်။ နှစ်ကောင်စလုံး ငါး
 မိုးကျော်ကြပြီ။

သူတို့နှစ်ကောင် ရှာ
 ကျွေးနေလို့ ငါတို့လင်မယား
 ထမင်းနပ်မှန် နေရတာပါ။
 မိုးကျတဲ့အခါ သူတို့နှစ်
 ကောင်ကို မနီရွာက လယ်
 လုပ်တဲ့ ရှမ်းတွေဆီ တစ်မိုး

ငှားလိုက်ရင် စပါးတင်း
 ခြောက်ဆယ် ဝမ်းစာရတယ်။
 အဘိုးကြီးအဘွားကြီးနှစ်
 ယောက် မပူမပင်စားနိုင်
 အောင် သူတို့နှစ်ကောင် ရွာ
 ဗွက်ထဲက ရုန်းကန်ကျွေးရှာ
 တာ။

အင်း... ခုတော့ သူတို့
 နှစ်ကောင်လည်း ရွာဘေးက
 လယ်ကွင်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့
 ပြီ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဗမာ
 တွေပြောသလို သတ္တဝါတစ်
 ခု ကတစ်ခုဆိုသလိုပဲ။ အိမ်
 မှာလည်း ဝက်ကလေးတစ်
 ကောင်နဲ့ ကြက်မသုံးမ ကျန်ခဲ့
 သေးတယ်။

ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင်
 အသက်လှပြေးခဲ့ရတာဆိုတော့
 ငါ့အနေနဲ့ ဘာကိုမှ သံယော
 ဇဉ်တွယ်မနေချင်တော့ဘူး။
 ဓားတစ်လက်ရှိရင် ဘယ်
 နေရာ၊ ဘယ်ဒေသရောက်
 ရောက် တောင်ယာခုတ်စား
 လို့ရတယ်။

ငါစိတ်ပူတာက ငါ့
 အတွက် မဟုတ်ဘူး။ အဘွား
 ကြီးကို ငါ စိတ်မချဘူး။
 အဘွားကြီးက ငါ့လို မာမာ
 ချာချာမှ မဟုတ်ဘဲ။ စိတ်က
 လည်း ပျော့တယ်။ ကျန်းမာ
 ရေးဆိုရင်လည်း မေးမနေနဲ့။
 အခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်
 မျိုး။

၄။
 ဒီစစ်ဘေးရှောင်စခန်း
 ကို ရောက်ခဲ့တဲ့ နှစ်ကာလ
 တွေမှာ ငါ့ရင်ထဲ ဘယ်လို
 နေမှန်းမသိဘူး။ ဟာတာတာ
 ကြီးဖြစ်နေတာ။ ဘယ်ကို
 လွမ်းသလိုလို၊ ဘာကိုလွမ်း
 သလိုလို စိတ်မတည်မမြဲ
 ဖြစ်နေတာ အမြဲတမ်း။

နွေကို နွေမှန်းမသိတော့
ဘူး။ မိုးကို မိုးမှန်း မဝေခွဲနိုင်
တော့ ဘူး။ ဆောင်းကို
ဆောင်းမှန်း မခံစားနိုင်တော့
ဘူး။ သုံးရာသီကာလပတ်
လုံး ရင်ထဲမှာ တစ်ရာသီ
တည်း ဖြတ်သန်းနေရသလို
ပဲ။ အဲဒါက 'နွေ'။

ငါ့ထက် ဆိုးတာက
အဘွားကြီး။ အဘွားကြီးက
မကြာခဏ 'ဖောက်'တတ်
တယ်။

အဘွားကြီးရောဂါက
နုစဉ်တုန်းက မသိသာဘူး။
ငါလည်း အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ဆို
တော့ မရှိပဲမိဘူး။ အဘွား
ကြီး စိတ်ရောဂါခံစားနေပုံက
ယဉ်ယဉ်ကလေး။

အဘွားကြီးက သူ့
နောက်လွယ်ထဲကို ပစ္စည်း
တွေထုပ်ပိုးပြီး စိစိရီရီ ထည့်
တယ်။ စားအိုးစားခွက်၊ ဇလုံ၊
ပန်းကန်၊ ခြုံဝတ်ခြုံစားပါ
မကျန် စနစ်တကျ သိမ်း
ဆည်းနေတာ။ ပြီးတော့
ထာဘီကို ခိုင်အောင် ခပ်တိုတို
ပြင်ဝတ်တယ်။ နောက်လွယ်
ကို နဖူးမှာ သိုင်းလွယ်ပြီး
အားယူမတ်တတ်ရပ်တယ်။

'အဘွားကြီး ဒါက
ဘယ်ကိုလဲ'

'အိမ်ကိုပြန်မယ်လေ။
ရေဒီယိုထဲမှာ ရှင်မကြားဘူး
လား။ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေး
လက်မှတ်ထိုးဖို့ လူကြီးတွေ
ဆွေးနွေးနေကြပြီ။ ရှင်လည်း
ပစ္စည်းတွေ ယူစရာရှိတာယူ၊
အခု ရွာပြန်ကြစို့'

'စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားစမ်း
ပါဦး အဘွားကြီးရယ်၊ တစ်
နေ့နေ့ကျရင် အိမ်ကို မလွဲ
မသွေ ပြန်ရမှာပါကွာ'

အဘွားကြီးရင်ထဲမှာ

ကချင်မြစ်ရေ
သောက်
ဗမာတောင်ရိုး
လျှောက်
ဆိုသလို
ရှေးလူကြီးတွေ
ပြောခဲ့တဲ့
စကားကို
အားလုံး
တစ်သွေးတည်း
တစ်သားတည်း
စုစည်းမိတဲ့
တစ်နေ့ကျမှ
ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း
နေရမယ်
ထင်တာပဲ

အိမ်လွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ဘယ်
လောက်ခံစားနေရတာလဲဆို
တာ ငါ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်
မိတယ်။ အဘွားကြီးက အမြဲ
လိုလို တညိုးညှိုး တမိုင်မိုင်
နဲ့။ အစားအသောက်လည်း
မက်မက်စက်စက်မစားဘူး။
တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ နည်း
လာတယ်။ ဖျားသလိုလို နာ
သလိုလို တရှောင်ရှောင်ဖြစ်
နေတာကြာပြီ။

'အဘိုးကြီးရယ် ည
အိပ်မက်မက်တိုင်း တောင်
ယာတဲနဲ့ အိမ်ကိုရောက်သွား
တာချည်းပဲ။ ရှင့်ရဲ့သား ကွဲ
ပေါက်နှစ်ကောင်လည်း ဝ၊

လို့ စီးလို့။ တောင်ယာကုန်း
မှာ စပါးတွေမှည့်နေတာ ဝင်း
အိနေတာပဲ။ အဲဒီနေရာကို
အခုပဲ ရောက်အောင်သွားချင်
လိုက်တာ'

'တစ်ရက်ကျရင် ငါ
လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ဘာမှ အား
မငယ်နဲ့ အဘွားကြီး။ ငါ
တစ်ယောက်လုံး ဘေးမှာရှိ
တယ်။ ငါမသေသေးသမျှ
နင် ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး'

'အဘိုးကြီးရယ် တစ်
ရက်မှ ငါမပျော်ဘူး။ ငါ
ဒီစခန်းမှာ မနေချင်တော့ဘူး'

အဘွားကြီးက ငါတို့ရွာ
ဘက်က တောင်တန်းတွေ
လှမ်းမြင်ရတဲ့ မနံစီဖြူဦး
စေတီကုန်းတော်ပေါ်ကို ခဏ
ခဏလိုက်ပို့ခိုင်းတယ်။ ငါ
လည်း စိတ်သက်သာရာရစေ
တော့ဆိုပြီး အဘွားကြီး
ပူဆာတိုင်း လိုက်ပို့ပေးတယ်။
ကုန်းတော်ပေါ်ရောက်ရင်
ငါတို့ရွာရှိရာ တောင်တန်း
တွေဘက်ကို မမှိတ်မသုန်
ကြည့်ရင်း အဘွားကြီးမျက်
ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်
ကျနေတယ်။ ပြီးတော့ အသံ
ထွက်အောင် တရှုပ်ရှုပ်တယ်။
အဘွားကြီး ခံစားနေရတာကို
ကြည့်ပြီး ယောက်ျားတန်မဲ့
ငါလည်း မျက်ရည်စိုလာ
တယ်။

'အဘိုးကြီး ဟောဟို
တောင်တန်းတွေကြားက ငါ
တို့ရွာကလေးဆီ ဘယ်တော့
ပြန်ရမှာလဲဟင်'

'အဘွားကြီး စိတ်ဆင်း
ရဲစရာတွေ ဘာမှတွေ့မနေနဲ့။
လာ... စခန်းပြန်ကြစို့။ တော်
ကြာ တောင်စွယ် နေကွယ်
တော့မယ်ကွယ်'

၅။
ဆေးရုံက ဆရာမတွေ
ပြောတာက အဘွားကြီး
နဲ့လုံးရောဂါဖြစ်နေပြီတဲ့။
စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာထား
ပေးပါတဲ့။ စိတ်ထိခိုက်စရာ
တွေ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ၊
ကြေကွဲစရာတွေ မကြုံပါနဲ့
တဲ့။ ငါလည်း အဘွားကြီးကို
အတတ်နိုင်ဆုံး ကျန်းမာ
အောင် စောင့်ရှောက်တာပဲ။
အစားအသောက်က အစ
ရှိတာနဲ့ ရှာဖွေချက်ပြုတ်တော့
မွေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘွား
ကြီးရဲ့ အခြေအနေထဲ
ထူးခြားမလာဘူး။

'အဘိုးကြီး ရေဒီယိုက
သတင်းလေးဘာလေး မှား
ထောင်ကြည့်ပါဦး။ ငြိမ်းချမ်း
ရေးအတွက် လူကြီးတွေ
ဆွေးနွေးကြပြန်ပြီဆိုလား'

'နားထောင်တာပဲ အေး
လူကြီးတွေကတော့ တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ပြောင်း
ပြီး ဆွေးနွေးနေကြတာ။
မနက်ဖြန်၊ သန့်ဘက်ခါဆိုရင်
တစ်ခုခု ထူးခြားမယ် ထင်
တာပဲကွာ'

အဘွားကြီး စိတ်
ကျေနပ်အောင် ဖြေလိုက်ရလေ
မဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးက နီးလျှက်
နဲ့ ဝေးနေဦးမယ်ဆိုတာ ငါ
စိတ်ထဲမှာ အလိုလို သိနေ
တယ်။

'က ချင် မြစ် ရေ
သောက်၊ ဗမာတောင်ရိုး
လျှောက်'ဆိုသလို ရှေးလူ
ကြီးတွေပြောခဲ့တဲ့ စကားကို
အားလုံး တစ်သွေးတည်း
တစ်သားတည်း စုစည်းမိတဲ့
တစ်နေ့ကျမှ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်း
ချမ်းနေရမယ် ထင်တာပဲ။

၆။

ဒီလိုနဲ့ မိုးဦးလည်း တစ်
ကျောင်းရောက်လာခဲ့ပြန်ပြီ။
မိုးကျလာလို့ အပူက
အထိုက်အလျောက် သက်သာ
စယ်ကြတုန်း နွေထက်ပူပြင်း
တဲ့အပူနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ငါ
ရင်ဆိုင်ရတယ်။

မိုးဦးတစ်နေ့မှာ အဘွား
ကြီးက သူ မနေချင်တဲ့ စစ်
ဘေးရှောင်စခန်းကနေ ခြေရာ
ဖျောက်သွားတယ်။ အဘွား
ကြီး ဘယ်ဆီကို ရွက်လွှင့်
ထွက်ခွာသွားတာလဲ။ သူ
သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းတဲ့ မခန့်
ယန်ရွာက အိမ်ကလေးဆီကို
ထား။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး
ထလေးဘဝကတည်းက ရှင်
သန်ကျင်လည်ခဲ့တဲ့ တောင်
ကြားဒေသလွင်ပြင်ကိုလား
ငါ မသိဘူး။

ငါသိတာက အဲဒီနေ့က
ဓနက်စာစားပြီး ရေထဲ၊
သောက်ရင်း အဘွားကြီး
သတိမေ့လဲကျသွားတယ်။
စခန်းမှာရှိတဲ့ လူငယ်တွေက
အဘွားကြီးကို ကာနဲ့တင်ပြီး
မနိမ့်ဆေးရုံခေါ်သွားကြတယ်။
ပြီးတော့ အခြေအနေမကောင်း
လို့ထင်တယ်။ ဗန်းမော်ဆေးရုံ
ကို လွှဲလိုက်တယ်လို့ နောက်မှ
သိရတယ်။

အဘွားကြီး အသက်ရှင်
နိုင်ပါဦးမလားလို့ ငါ စိတ်ပူ
နေမိတယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင်
ဗန်းမော်ကို လိုက်သွားချင်
လိုက်တာ။ ခရီးကအဝေး
ကြီး။ ငါ့ကို လိုက်ပို့မယ်သူ
လည်း အနီးအနားမှာ မရှိ
တော့ သတင်းပဲ အမြဲတမ်း
နားစွင့်နေရတာပဲ။ လမ်း
လျှောက်သွားချင်ပေမဲ့ ခြေ
တစ်ဖက်ကြောင့် စိတ်လျှော့

လိုက်တယ်။ စခန်းက တာဝန်
ခံ ဆရာတွေကို မေးမြန်းကြည့်
တော့လည်း မသက်သာ
သေးဘူးဆိုတဲ့ အဖြေတစ်မျိုး
ပဲ ရတယ်။

တနင်္ဂနွေသုံးပတ် လွန်
မြောက်ပြီး တစ်ရက်မှာတော့
ငါတို့ရွာက သင်းအုပ်ဆရာ ငါ့
အခန်းရောက်လာတယ်။

‘အဘွားကြီး’
ဒေါ်လာဘန်ကော့ အင်္ဂါနေ့က
ခရစ်တော်မှာ အိပ်ပျော်သွား
ပြီ။ ဗန်းမော်မှာ သပြေဟိုပြီး
ပြီ။ တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် ဆု
တောင်းပွဲလုပ်ကြရအောင်
ဦးကြီး’

ငြိမ်းချမ်းရေးကို မျှော်
လင့်စောင့်စားနေတဲ့ အဘွား
ကြီး၊ အခုတော့ ငြိမ်းချမ်းခြင်း
တွေနဲ့ မွမ်းထုံနေတဲ့ လောက
သစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားပြီ။

‘ငါ့ကို ဟောဒီ စစ်
ရှောင်စခန်းထဲမှာ သောကဝေ
ဒနာတွေနဲ့ တစ်ယောက်တည်း
ထားခဲ့ပြီလား အဘွားကြီး
ရယ်’

၇။

အဘွားကြီးမရှိတော့
လောကကြီးတစ်ခုလုံး
အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားသလိုပဲ။
အဘွားကြီးလို ငါမသေနိုင်
တာ ခက်တယ်။ မသေနိုင်
တော့ ခံစားရတာပဲ။ တကယ်
ဆိုရင် အဘွားကြီးအစား ငါ
သေသွားရမှာ။ ဒါမှမဟုတ်
နှစ်ယောက်အတူ သေသွား
ရင်လည်း အကောင်းသား
မဟုတ်လား။ ငါနဲ့ အဘွား
ကြီးက ဟိုးငယ်ငယ်ကြင်စဉ်
ဘဝကတည်းက အောက်ချင်း
ငှက်ဖိုငှက်မတွေလို တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်စိ

အောက်က အပျောက်ခံခဲ့ကြ
တာမဟုတ်ဘူး။ ငှက်အိုတစ်
ကောင်တည်းနဲ့ ဘဝတစ်ခု
မမည်တော့ဘူး။

ငါ့ကို မပြည့်စုံတဲ့ စစ်
ရှောင်စခန်းမှာ စားရမဲ့၊
သောက်ရမဲ့ဘဝနဲ့ အဘွား
ကြီး စွန့်ခွာသွားပြီ။ အခုဆို
ရင် စားသောက်ရုံကွာ
တွေလည်း လုံလုံလောက်
လောက် မရတော့ဘူး။ မဝ
ရေစာ စားနေရတဲ့ အပယ်ခံ
ဘဝတွေဆိုတာ ငါတို့လို ဘဝ
တွေပါလား။ ငါတို့ကို ဘယ်
လူသား၊ ဘယ်အဖွဲ့အစည်း
ကမှ သနားကြင်နာစိတ်မရှိ
ကြတော့ဘူးလား။ အားလုံး
က လျစ်လျူရှုသွားကြပြီ
လား။

အထူးသဖြင့် ငါတို့လို
သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ မသန်
မစွမ်းတွေ ကြင်ဖော်မဲ့သူတွေ
ဘဝဟာ ဟောဒီစစ်ရှောင်
စခန်းလိုနေရာမှာ အထီးကျန်
ဆန်ပြီး ဒုက္ခပင်လယ်ဝေရ
တာ။

အဘွားကြီး မရှိတဲ့အရပ်
မှာ ငါလည်း ဆက်မနေလို
တော့ဘူး။ ကုန်ဆုံးတော့မယ့်
ဘဝရဲ့ အနာဂတ် လက်ကျန်
နေ့ရက်နည်းနည်းကို ငါ့ဇာတိ
မွေးရပ်မြေမှာပဲ ရှင်သန်ကုန်
ဆုံးချင်တယ်။ ငါပြန်မယ်။

မိုးယူ ချောင်းရဲ့
အနောက်ဘက် တောင်ကုန်း
ပေါ်က ငါ့ရဲ့ ဥယျာဉ်တောင်
ယာလေးဆီ ငါ ပြန်မယ်။
ငါ့ရဲ့ တောင်ယာလေးက
စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့တွေနဲ့ အလှမ်း
ဝေးကွာပြီး ငြိမ်းချမ်းချင်တိုင်း
ငြိမ်းချမ်းနေတဲ့ ကမ္ဘာလေး
တစ်ခုပါ။

ဘယ်သူက ခွင့်ပြုပြု

မပြုပြု ငါပြန်မယ်။ ဘယ်သူ
တားတား ငါ နောက်မဆုတ်
ဘူး။ အန္တရာယ်ကင်းတဲ့ မိုးယူ
ချောင်းအတိုင်း ငါ ပြန်မယ်။
ဥယျာဉ်တောင်ယာလေးမှာ
ငါတစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာ
သစ်တစ်ခုတည်ဆောက်မယ်။

လောလောဆယ်
ထမင်းချက်စားဖို့ ဆန်မရှိရင်
ပိန်းဥ၊ မျောက်ဥ တူးစား
မယ်။ မိုးယူချောင်းထဲမှာ ဖား
ကလေး၊ ငါးကလေး ရှာစား
မယ်။ ငါ့တစ်ဝမ်းတစ်ခါး
အတွက်တော့ ဘယ်လိုနေနေ
ဖြစ်ပါတယ်။

စစ်ပွဲတွေဖြစ်စေအချိန်
တုန်းကသာ စစ်ရှောင်စခန်း
ကို မပြေးဘဲ တောင်ယာ
လေးဆီ ပြေးခဲ့ကြရင် ငါတို့
နှစ်ယောက်ဘဝ အခုလို စော
စောစီးစီး ပြိုကွဲမှာ မဟုတ်
ဘူး။ အဘွားကြီး မစွန့်ခွာလို
တဲ့ ငါတို့ရွာကလေးကိုလည်း
မိုးလင်းတာနဲ့ တောင်ပေါ်က
နေ လှမ်းမြင်ရတာကလား။

ငါတို့ဘဝတွေကို က
က်ဆိုးလွန်းပါတယ်။

တိုက်ပွဲတွေ ကင်းဝေး
တဲ့နယ်မြေတွေမှာ တစ်
ယောက်တည်း ငြိမ်းငြိမ်းချမ်း
ချမ်း နေရစ်ခဲ့ပေတော့ အဘွား
ကြီးရေ...

အရှေ့ဘက် တောင်
တန်းပေါ်မှာ ရောင်နီမလာခင်
စစ်ရှောင်စခန်းထဲ ကနေ
အမှောင်ထုထဲကို ငါတစ်
ယောက်တည်း တိတ်တဆိတ်
ထွက်လာခဲ့တယ်။

မောင်စံဝင်း၊ဗန်းမော်၊
မှတ်ချက်။ ။ စစ်ရှောင်
စခန်းမှ ညီနောင်သွေးချင်း
များသို့။

‘ကိုရင့်မာရဲ့ စီရင်ချက်တွေကို မဖတ်တော့ဘူး။ သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က တရားမျှတမှုမှ မရှိတာ’

ထိုသို့ ဆန့်ကျင်ခဲ့သူမှာ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း အပျိုကြီးမ ဒေါ်အေးသန်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ရသစာတမ်း တစ်ပုဒ်ကို အတိအလင်း ဆန့်ကျင်ခဲ့သူ နောက်တစ်ဦးလည်း ရှိသည်။ နှမသဖွယ် ချစ်ခင်ရသည့် ကျွန်တော်၏ ဒေါ်ဝီလ်

မာထွန်းခင်(ယခု မြိတ်ခရိုင်တရားသူကြီး) ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ ကလည်း ‘အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က မတရားဘူး’ဟု ဆိုပါသည်။

ကြာဖြူ၊ ကြာနီ ကျေးလက်ဟု ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့သော မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသမှ ဇာတိရွာလေးတွင် အသက် ၈၅ နီး အရွယ်ရှိ ကျွန်တော်တို့ အမေနှင့်အတူနေ၍ အမေဦးလဲကျသည့်

မောင်ရင့်မာ

ကျောင်းတန်း

အလှူတရားများနှင့် တိမ်းစောင်းနေသောကမ္ဘာကြီး

သည်းညည်းခံ၊ အန္တိအတာခံ၍ ပြုစုနေရှာသော
ညီဖြစ်သူ ကျောင်းဆရာ လင်မယားအပေါ်
ကျွန်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူတို့က
ဆန့်ကျင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

*အမေ တရားတာ၊ မတရားတာ၊
အမေ မှားတာ၊ မမှား

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

ရသစာတမ်း

အမှတ် ၃၂၄၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၆

တာတွေမပြောကြနဲ့တော့။ ဒီတစ်
မိသားစုလုံးမှာ အမေက အရေးအကြီး
ဆုံးပဲ။ အမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ လိုတယ်။
ဘယ်သူမဆို အမေနဲ့တည့်အောင် နေရ
မယ်။ ဒါပဲ။

သည်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မတရားဟု
သူတို့က ယူဆခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
တစ်ဖက်သတ် တိမ်းစောင်းလျက် ရှိ
သည်ဟု သူတို့က မကျေမနပ် ဖြစ်
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့မကျေနပ်သည်ကို ကျွန်တော်
က ကျေနပ်ပါသည်။ သူငယ်ချင်း
တရားသူကြီးမ၊တွေက တိမ်းစောင်း
သည်ကို တိမ်းစောင်းသည်ဟု သိခြင်း
မှာ 'ကိစ္စကောင်း'ဖြစ်ပြီး တိမ်းစောင်း
သည်ကို တိမ်းစောင်းသည်ဟု မသိနိုင်
ခြင်းကသာပဲ ဤကမ္ဘာကြီးအတွက်
စိုးရိမ်ဖွယ်ရာအကြောင်း ရှိမည်ဖြစ်သော
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

□

မနှစ်ကစ၍ ကျွန်တော်တို့ မြစ်ဝ
ကျွန်းပေါ်၌ နှစ်နှစ်ဆက်တိုက် ရေကြီးခဲ့
သည်။

အမေ နေထိုင်သော မြစ်ဝကျွန်း
ပေါ်ရှိ ကျွန်တော်တို့ ရွာလေးသည် မိုးခါ
ရောက်တိုင်း ရေဘေးဒုက္ခကို ရင်ဆိုင်
တွေ့ကြုံရပါသည်။ မနှစ်က ကြီးခဲ့သော
ရေကို အကြီးဆုံးဟု ကျွန်တော်တို့ ထင်ခဲ့
သည်။ ကလေး၊ ဟားခါးတို့လို ကုန်း
ခေါင်ခေါင် တောင်ပေါ်ဒေသမှာ မကြုံ
စဖူး ရေကြီးမြေပြို ဘေးအန္တရာယ်များ
ကြုံတွေ့စဉ်က ပဲခူးမှာ ကျွန်တော် ရှိနေ
သေးသည်။

အပေါ်ရေ ကျလာချိန်တွင် အောက်
ရေက မြစ်ချောင်းတွေထဲသို့ မဆင်းဘဲ
တောင့်ခံနေပါက အမေတို့ ရွာကလေး
အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ရတော့မည်
ကို စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့သည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်
ဆိုသော်လည်း အမေရွာက မြစ်နား၊
ချောင်းနား မဟုတ်။ လယ်ကွင်းပြင်
ကျယ်ကြီးထဲက ရွာကလေးငုတ်တုတ်
ဖြစ်သည်။ ချောင်းနှင့်တူတာဆိုလို့ ရွာ
ထိပ်က အိုင်မကြီးတစ်ခုပဲ ရှိသည်။

တရားစီရင်မှု
တိမ်းစောင်းခြင်းသည်
အလှတရားမဟုတ်
အရပ်ဆိုး
အကျည်းတန်ခြင်းသာ
ဖြစ်သည်ကို
မည်သူမျှ အငြင်းပွားစရာ
ရှိမည်မထင်ပါ
ကျွန်တော်ကလည်း
အငြင်းမပွားပါ
သို့သော်
တိမ်းစောင်းခြင်း
ဟူသမျှ အလှတရား
မဟုတ်ဟု
မဆိုသာနိုင်ပါချေ

သို့သော် တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ကွင်းပြင်
ကျယ်ကြီးထဲ၌ ရေတွေ ပြည့်လျှံပြီး
မောက်လာသည့် အခါများတွင် ရွာ
ကလေးသည် တကယ့်ကို မိုးကုပ်စက်
ဝိုင်းအောက်မှ တင့်တယ်တုတ်လေးပမာ
ကုကယ်ရာမဲ့စွာ သိမ်ငယ် နှမ်းလျနေ
တတ်စမြဲ ဖြစ်သည်။

အမေအိမ်က သစ်သားအိမ်လေး
ဖြစ်သည်။ လယ်စောင့်တဲလေး ခြေတံ
ရှည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း အိမ်
ဆောက်စဉ်က လက်သမားဆရာ
အတိုင်းအထွာ မှားခဲ့သဖြင့် အိမ်ခြေ
အတန်ရှည်သည်။ သင်္ကြန်ခါ ရွာပြန်
သည့် နေ့ရက်များတွင် ကျွန်တော်တို့
သည် အပူဒဏ်ကို ရှောင်ဖို့ အိမ်အောက်
သို့ ဝင်ပြီး ဖျာခင်းအိပ်နိုင်သည်။ အိမ်

အောက်မှာ လက်ဖက်တစ်ပွဲ၊ ရေခဲခွေး
တစ်အိုးနှင့် စိမ့်ကျကျ နှပ်'နေနိုင်သည်။
သို့သော် မနှစ် ရေကြီးတုန်းက အပေါ်
ရေကျလာမည့် အခြေအနေကို ကြိုတွေး
ပူပန်ပြီး အမေကို ပဲခူးမှာ ခဏလာနေခို့
တောင်းပန်ရသည်။ အမေက ကျွန်တော်
ထံ လာနေဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းဆန်နေ
သေးသည်။

ရွာထဲသို့ ရေတွေဝင်ပြီး တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ အခြေအနေ
ရောက်လာသည့်အခါတွင်မှ ညီကျောင်း
ဆရာအား အမေကို ကျွန်တော်ထံ
အရောက်ပို့ပေးရန် တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်
ထုတ်ရသည်။ ရွာနှင့် ခွဲခွာရန် ငြင်းဆန်
နေသေးသော အမေကို 'ကားတွေ
မထွက်နိုင်တော့လို့ ကျွန်တော် ပို့လို့ရေ
တော့ရင် အစ်ကိုကြီး ဆူလိမ့်မယ်အေး'
ဟု ကျွန်တော်ညီက ပြောတော့မှ အမေ
လက်လျှော့ပြီး ပဲခူးသို့ လာဖို့ ခေါင်း
ညိတ်ခဲ့သည်။

အမေနှင့် ကျွန်တော်ဝယ်မ ပဲခူးသို့
ရောက်လာသောအခါ ရွှေမော်စောဘုရား
ပူးမြော်ဖို့ တစ်ရက်လိုက်ပို့သည်။ မဟာ
စေတီနှင့် ရွှေသာလျောင်းဘုရား ဖူးခို့
လိုက်ပို့မည်ဆိုတော့ အမေက ငြင်း
သည်။ အမေ ဝင်ပန်းနေလို့ပဲလေ-ဟု
နားနေစေခဲ့သည်။ ညတိုင်ရောက်လျှင်
ကျွန်တော်က ရွာ၌ ကျန်ရစ်နေခဲ့သော
ညီဖြစ်သူထံ ဖုန်းဆက်၍ ရေအခြေအနေ
ကို မေးရသည်။ အမေကို အိမ်ရင်ခံရ
သည်။ သုံးရက်မြောက်တွင် အမေဖူး
၍ ဆေးခန်း ပို့ရသည်။ 'ဘယ်ဘုရားဘုရား
မဖူးတော့ဘူး၊ ရွာပဲ ပြန်ချင်တယ်'ဟုဆို
သည်။ ငါးရက်မြောက်တွင် ကျွန်တော်
ညီက ဖုန်းဆက်ပြောသည်။

'အစ်ကိုကြီး အမေကို မင်း ပြန်ဖို့
ဖြစ်မယ်။ အမေက မင်းတို့ဆီမှာ မပျော်
ဘူး။ အမေကို မဖြစ်မနေ ပြန်ပို့တော့'

ညီ ကျောင်းဆရာက တစ်ချက်
လွှတ် အမိန့်ထုတ်တော့လည်း ကျွန်တော်
က နာခံရပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သား
သားအကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး အမေ၏ ဘုရား
ဆုံးဟု တစ်မိသားစုလုံးက လက်ခံထား

သော်လည်း ညီက အမေ့ကို တကယ် အနှံ့အတာခံ၍ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပြုစု မွေးမြူရသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဆန္ဒကို အလေးထားရမည်။ ထို့ပြင် သူသည် လည်း ကျွန်တော်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ အမေ၏ တစ်ယောက်သောသား ဖြစ်နေ သည်။ သူ့ခွဲလည်း တူညီသော အခွင့် အရေး ရှိနေသည်ပေ။

ရွာပြန်ရမည်ဆိုသည်နှင့် အမေ မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။

ယခုနှစ် ဖြစ်ဝကျွန်းပေါ် ရေကြီးပုံ က မနှစ်ကထက် ပိုဆိုးသည်။

မနှစ်က အိမ်ကြမ်းပြင်သို့ ရေ ရောက်ဖို့ တစ်ပေခန့် လိုသည်။ သည်နှစ် က အိမ်ကြမ်းပြင်သို့ ရေရောက်ဖို့ လက် သုံးလုံးခန့်ပဲ လိုတော့သည်။ ပို၍ စိုးရိမ် စွယ်ရာ အခြေအနေ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ သော် အမေ့ကို ရန်ကုန်အိမ်သို့ လာနေဖို့ မည်သို့မျှ စည်းရုံးလို့ မရခဲ့ပါချေ။ ကျွန်တော့်မှာ မိုးဇလဌာန ဝန်ထမ်းနှင့် မိန်းမ ရွာသို့ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်၍ ရေအခြေအနေကို မေးမြန်း စူးစမ်းရ သည်။ ရေက တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက် လာနေသဖြင့် အမေ တပိုတပါး သွားဖို့ အခက်အခဲဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်နေရသည်။ အမေ့ထံသို့ ဖုန်းဆက်တိုင်း 'အမေလာ မယ်ဆိုဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကျွန်တော် ခေါ်ပါ့ မယ်' ဟု တောင်းပန် ဖြစ်သည်။ အမေ က မိမိ၏ ငြင်းဆန်နေခြင်း။

'မနှစ်က ပဲခူးလာနေတုန်းက အမေ သဘောမကျတာ တစ်ခုခုများ လုပ်မိသလားကွာ'

အိမ်သူသက်ထားကို မေးရတော့ သည်။

'အမေက မနှစ်ကတည်းက ပဲခူး လာနေချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကို...မရ စက ခေါ်လွန်းလို့ လာနေတာ။ ကို ရုံးက မပြန်ခင် သူ့သားဆီပဲ ဖုန်းဆက်ပြီး မေးမေးနေတာ။ သူ့ကို ပြန်ပို့ဖို့လည်း ကို အမေက မောင်မြင့်စိုးကို ပြောခိုင်း တာ။ နှင့်အစ်ကိုကြီးကို တင်းတင်းရင်း ရင်းပြောမှ ဖြစ်မယ် ပြောခိုင်းလို့

မောင်မြင့်စိုးက ကိုဆီ ဖုန်းဆက်ပြော ရတာ'

သည်တော့မှ ကျွန်တော် သေသေ ချာချာ စာတရည်လည်တော့သည်။

အမေသည် ကျွန်တော့် အား ဆယ်နှစ်သားကတည်းက ခွဲခဲ့ရသည် ဆိုပြီး အချစ်ဆုံး၊ သံယောဇဉ်အကြီးဆုံး ဟု မည်သူမျှကံ့ကုန်မျှ မထောက်ဘဲ အစဉ်ပြောဆိုတတ်သည်။ အမေ့ကိုယ် တိုင်က ထိုသို့ ယုံကြည်လက်ခံထားခဲ့ ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ အမေသည် သားအလတ်ဖြစ်သော ကျွန်တော်ညီနှင့် တစ်ဘဝလုံး အတူနေခဲ့ရသည်။ အမေ အနှံ့အတာကို ကျွန်တော်ညီက အခံရဆုံး ဖြစ်သည်။ ညီဖြစ်သူ အိမ်ထောင်ကျ တော့လည်း ခယ်မပါ အဆစ်ပါရသည်။ အမေ စိတ်အလိုမကျသည့် အခါတိုင်း သူတို့နှစ်ဦးက အဆုခံရသည်။ အိမ်မှ နှင်ချခံရသည်။ သို့သော် အမေ နေမကောင်းသည့်အခါတိုင်း သူတို့နှစ် ယောက်က ပြုစု မွေးမြူရသည်။ အမေ သည် ခွဲနေရသော သားအကြီးဆုံးကို အချစ်ဆုံး၊ သံယောဇဉ်အရှိဆုံးဟု ထင်မြင်ခဲ့စေကာမူ တကယ်က သူနှင့် အတူနေ၍ နောက်နောင်ပြောင်ပြောင် ပြောတတ်သော ကျွန်တော်ညီအား အချစ်ဆုံး ဖြစ်သည်ကို သူကိုယ်တိုင် သတိပြုမိခဲ့ပုံ မရဟု ထင်ပါသည်။

ပဲခူး လာနေတုန်းက သူ့ကို ရွာသို့ ပြန်ပို့ပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့သည်မှာ ထို အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်မည်။ ယခုနှစ် ရေကြီး၍ ရန်ကုန်သို့ ခေါ်၍ မရနိုင်သည် မှာလည်း ထိုအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်မည် ထင်သည်။ အမေသည် မည်သို့သော ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့ရစေကာမူ ထိုဘေးအန္တရာယ်ကို သူ့သားအလတ်နှင့် အတူတကွ ရင်ဆိုင် ဖြတ်ကျော်မည်ဟု စိတ်တုံးတုံးချလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ရေမကြီးမီ နှစ် ပတ်လောက်က ကျွန်တော်တို့မိသားစု ရွာသို့ တစ်ခေါက် ပြန်ခဲ့သေးသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မနက်တိုင်လျှင် အမေ

လုပ်ကျွေးသော မုန့်ဟင်းခါး၊ ခေါက်ဆွဲ၊ အမေချက်ကျွေးသော ဟင်းကျွေး ဟင်းရုံ အလှူပယ်နှင့်။ ကျွန်တော်တို့ မပြန်မီ တစ်ညနေခင်းမှာတော့ဖြင့် အမေ က သူ့မြေးနှစ်ယောက်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သည်။ ညီ ကျောင်းဆရာက အိမ်နောက်ဖေးတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း ကြားသွားသဖြင့် ကျွန်တော်ကို အော်၍ တိုင်သည်။

'အစ်ကိုကြီးရေ၊ ဒီမှာ အမေ့ကို ပြောဦးဟေ့။ ဒီအိမ်ကို သူ့မြေးနှစ် ယောက် ခွဲယူတဲ့။ ငါတို့က ဘယ်သွား နေရမှာလဲ'

အမေ ပြောနေကျ စကားဖြစ် သည်။

အမေသည် မကြာခဏ ထိုသို့ ပြောလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်က မပြော ပါနဲ့ အမေရယ်ဟု တားမြစ်လေ့ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်၏ သားနှင့် သမီးကို တိုးတိုး ကျိတ်၍ ပြောရာမှ ကျွန်တော်ညီက မတော်တဆ ကြားသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြန်မည့်ည။ ညဦးဦး ယံ မိသားစုပိုင်းမှာ စကားလက်ဆုံ ပြော တော့လည်း ညီ ကျောင်းဆရာက အမေ ဆိုးသည့်အကြောင်း၊ သူတို့အပေါ် အမေ စိပ်ကျသည့်အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြပြန် သည်။ အမေက အိပ်ရာထဲမှာ မအိပ် သေးဘဲ နားစွင့်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သိသည်။

'အမေပဲကွာ၊ သည်းခံရမှာပေါ့။ ငါတို့မှာ အမေ့ထု ရှိနေပေးတာကိုပဲ ကျွေးဇူးတင်နေရတာ'

ထုံးစံအတိုင်း ပြောနေကျ စကား ကိုပဲ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်ညီက ကျွန်တော့်ကို အမေ့အကြောင်း ပြောပြနေသည်မှာ စင်စစ် အိပ်ရာထဲမှ နားစွင့်နေသော အမေ့ကို ကြားသိစေလိုခြင်းလည်း ဖြစ် နိုင်ပါသည်။

'နွေတုန်းက ဆရာ ဦးဝင်းမောင် ဆီ ရောက်တော့ အမေ ဘယ်လောက် ဆိုးတယ်ဆိုတာတွေ ပြောမိတာပေါ့ကွာ' ဆရာ ဦးဝင်းမောင်က ကျွန်တော့်

ညီနှင့် ခယ်မ၏ ဆရာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ဆရာလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ခုတော့ အငြိမ်းစားယူပြီး ကျောင်းကုန်းမှာ နေသည်။

‘ဟုတ်လား၊ ဆရာက ဘာပြောလဲ’

‘ဆရာက ငါပြောနေတာတွေကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဆုံးအောင် နားထောင်သေးတယ်ကွ။ ငါပြောတာတွေကို နားထောင်ပြီးတော့ တစ်ခုမေးတယ်’

‘ဘာလဲ’

‘ကိုမြင့်စိုးအမေ ဆိုးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သူက ထမင်းတွေ ငုံပြီး ကိုမြင့်စိုး မျက်နှာကို ဖူးခနဲ ထွေးပစ်ခဲ့ဖူးသလားတဲ့’

‘အေး၊ မေးခွန်းက ကောင်းလိုက်တာ’

‘ငါက ဒီလိုတော့ ဘယ်ထွေးဖူးပါ့မလဲ ဆရာကြီးရာဆိုတော့ ကိုမြင့်စိုးက ကိုမြင့်စိုး အမေကို အဲဒီလို ထွေးဖူးတယ်လေတဲ့၊ အဲဒီမှာ ကိစ္စပြတ်ပြီး ငါလည်း ထပြန်လာတာပဲ’

ကျွန်တော့်ညီ ကျောင်းဆရာက

ထိုစကားကို ပြုံး၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ကျေးကျွန်ုပ်နပ် ပြောနေသည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သိပါသည်။ သူက လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

နတ်မှူးဆိုသော ကျွန်တော်ချစ်သည့် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်က ရေးဖူးသည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံ ဥရောပသွားစဉ်က အီတလီရှိ ကမ္ဘာကျော် ဝိစာ မျှော်စင်သို့လည်း ရောက်ခဲ့သည်။ ဝိစာ မျှော်စင်ကို စစ်ဖြစ်ခြင်း၊ ငွေကြေး မလုံလောက်ခြင်းတို့ကြောင့် နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာခန့် ဆောက်လုပ်ခဲ့ရသည်။ တတိယထပ် ဆောက်စဉ် ဖောင်ဒေးရှင်း မခိုင်သဖြင့် တစ်ဖက်သို့ လေးဒီဂရီခန့် တိမ်းစောင်းသွားခဲ့သည်။ အတည်ဖြစ်ပါက သည်လို ကမ္ဘာကျော်ချင်မှ ကျော်မည်ဖြစ်သော်လည်း တိမ်းစောင်းနေမှုကြောင့် ဝိစာမျှော်စင်သည် ပို၍ ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူက ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော် လက်ခံပါသည်။ အရာ

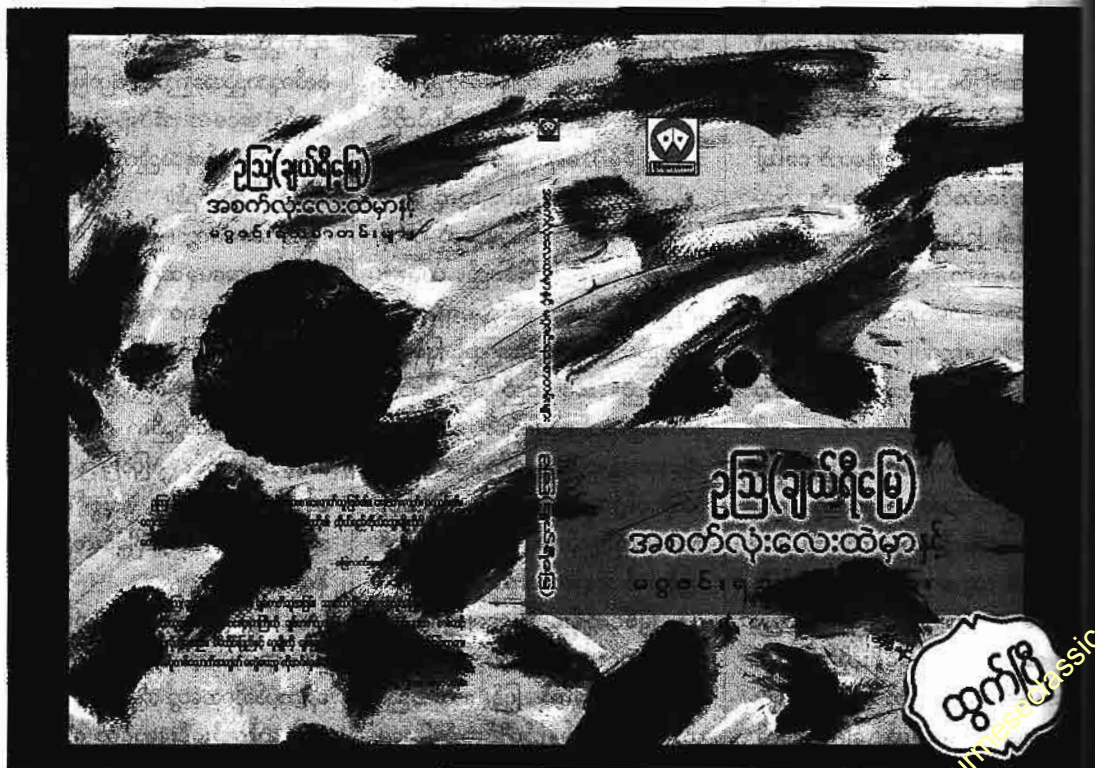
ခပ်သိမ်း မဟုတ်စေကာမူ တိမ်းစောင်းခြင်းမှာလည်း အလှတရား ရှိတယ်သည်။

တရားစီရင်မှု တိမ်းစောင်းခြင်းသည် အလှတရားမဟုတ်၊ အရပ်ဆိုအကျည်းတန်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဆိုမည်သူမျှ အငြင်းပွားစရာ ရှိမည်မထင်ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း အငြင်းမပွားပါ။ သို့သော် တိမ်းစောင်းခြင်းဟူသမျှ အလှတရား မဟုတ်ဟု မဆိုသောနိုင်ပါချေ။

ကျွန်တော်တို့ နေသော ကမ္ဘာကြီးသည် နှစ်ဆယ့်သုံး နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်း ဒီဂရီ တိမ်းစောင်းနေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် တိမ်းစောင်းလျက်ရှိသော ဤကမ္ဘာမြေပေါ်၌ ကြောင့်ကြစိုးရိမ်မှုကင်းစွာ ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် ရပ်နေနိုင်ကြသည်။

ကမ္ဘာမြေ၌ အလှတရားရှိသည်၊ တိမ်းစောင်းခြင်းမှာလည်း အလှတရားရှိသည်။ စင်စစ် အမေသည် ကမ္ဘာကြီးဖြစ်ပါသည်။

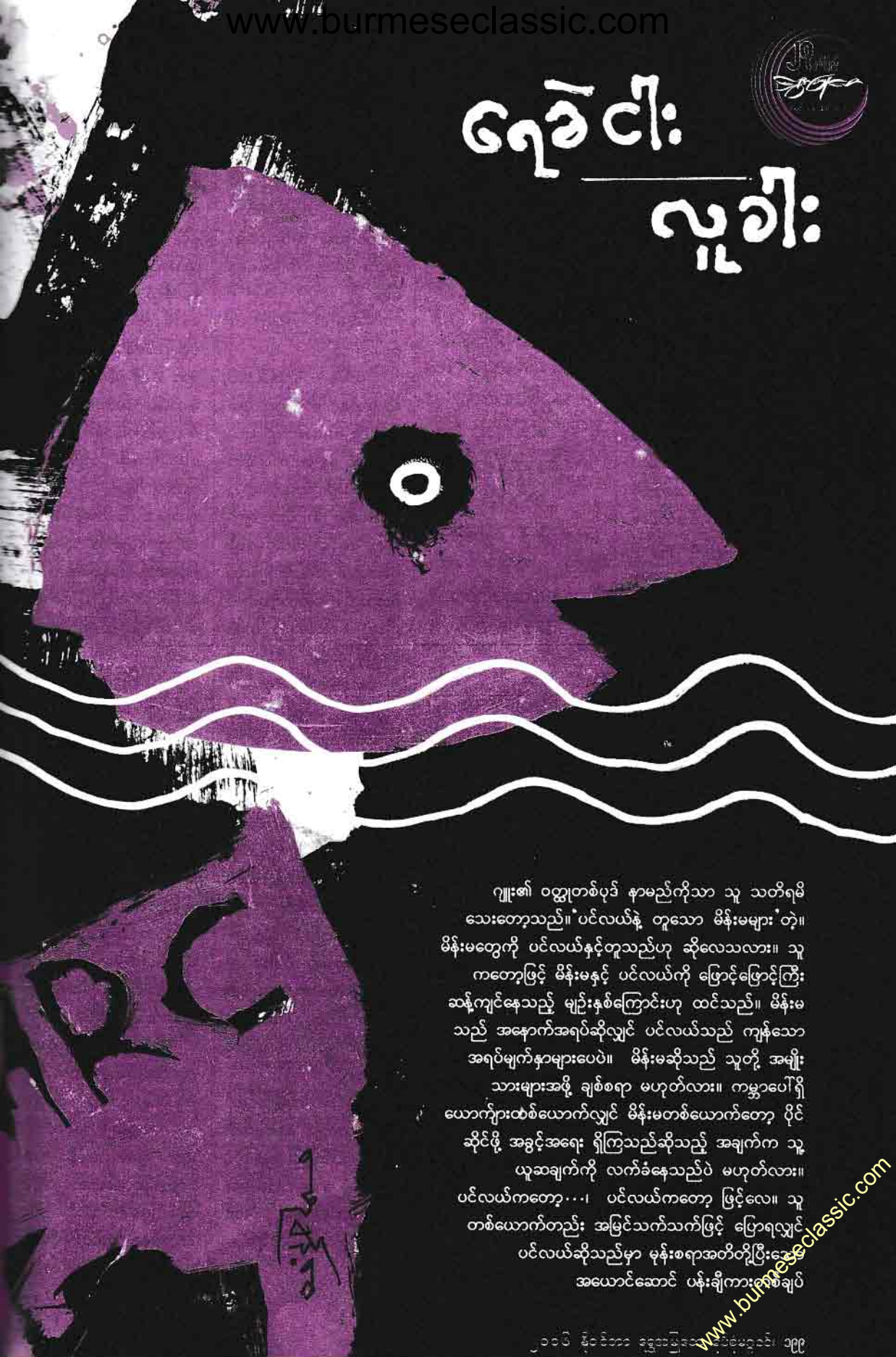
မောင်ရင့်မာ၊ကျောင်းကုန်း

ရေခဲငါး လူခါး

ဂျူး၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် နာမည်ကိုသာ သူ သတိရမိ
သေးတော့သည်။ ပင်လယ်နဲ့ တူသော မိန်းမများ တဲ့။
မိန်းမတွေကို ပင်လယ်နှင့်တူသည်ဟု ဆိုလေသလား။ သူ
ကတော့ဖြင့် မိန်းမနှင့် ပင်လယ်ကို ပြောင့်ပြောင့်ကြီး
ဆန့်ကျင်နေသည့် မျဉ်းနှစ်ကြောင်းဟု ထင်သည်။ မိန်းမ
သည် အနောက်အရပ်ဆိုလျှင် ပင်လယ်သည် ကျန်သော
အရပ်မျက်နှာများပေပဲ။ မိန်းမဆိုသည် သူတို့ အမျိုး
သားများအဖို့ ချစ်စရာ မဟုတ်လား။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ
ယောက်ျားထစ်ယောက်လျှင် မိန်းမတစ်ယောက်တော့ ပိုင်
ဆိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ရှိကြသည်ဆိုသည့် အချက်က သူ
ယူဆချက်ကို လက်ခံနေသည်ပဲ မဟုတ်လား။
ပင်လယ်ကတော့... ပင်လယ်ကတော့ ဖြင့်လေ။ သူ
တစ်ယောက်တည်း အမြင်သက်သက်ဖြင့် ပြောရလျှင်
ပင်လယ်ဆိုသည်မှာ မုန်းစရာအတိတ်ကြီးအောင်
အယောင်ဆောင် ပန်းချီကား၏ချပ်

သို့မဟုတ် လုပ်ရှားနေသော သက်မဲ့သတ္တဝါတစ်ကောင် သာပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို ထက် ပိုစရာအကြောင်းသည် နတ္ထိမရှိခြင်းသည် အမှန်။

□ ကျီးကန်းများက သူ တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာကဲ့သို့ 'အ...အ' နှင့်မမြည်။ မွေး ကင်းစ ကလေးငယ်တစ် ယောက် အသံဖြင့် အော်ငို မြည်သကဲ့သို့ 'အ့ဝါ...အ့ ဝါ...' နှင့် သံရှည်ဆွဲ အော် မြည်လျက် ရှိကြလေသည်။ အကောင် အရွယ်အစားတို့ မှာလည်း ကြက်မတမ်းမ လောက် ကြီးကြ၏။ စင်ရော် ငှက်များမှာလည်း အညာနေ နေပူတွင် လှည်းဆီထိုးလေ့ မရှိသော အိုးလှည်းတစ်စီး မောင်းနှင်နေစဉ် မြည်သကဲ့ သို့ 'ကျလီ...ကျည်...ကျီ' နှင့် သံဖြိုင် အော်မြည်နေကြ လေသည်။ အမိမြေမှာတုန်း က အမြင့်ပေ ကိုးဆယ်၊ တစ် ရာမြင့်သော ညောင်ပင်မြင့် မြင့် များတွင်သာ ဦးထုပ် ကျွတ်ကျမတတ် မောကြည့် ခဲ့ရသော စွန်ရဲတို့မှာလည်း ယခုအခါ သူ့ခေါင်းကို ဝင်တိုးတိုက်ခမန်း ပုံသန်းတိုး ဝှေ့လျက် ရှိနေကြလေ၏။ လူကို ကြောက်ရွံ့ဖို့ နေနေ သာသာ လူကပင် ပြန်ရှောင် နေရလေသည်။

သူကား နည်းနည်းမှ မလှုပ်မိသေး။ ညာလက်တွင် ကိုင်ထားမိသော လွှာသွားပုံ အသွားရှိသော တစ်တောင် ခွဲခန့်ရှည်သည့် ဓားကို တစ် နှလှည့်၊ ဘယ်လက်တွင် ကိုင် ထားသည့် တစ်တောင်ခန့် ရှည်သည့် ကြက်တူရွေး နှုတ်

ပင်လယ်ကြီး
ရှိနေလို့သာ
ငါးတွေ
ရှိနေတာဟု
သူ အခါခါ
တွေးမိ၏။
ပင်လယ်ကြီး
မရှိလျှင်
ငါးတွေ
မရှိနိုင်တော့
ဒါကြောင့်
ပင်လယ်ကြီး
မရှိရင်
သိပ်ကောင်းမှာပဲ
ဟု
သူ တောင့်တ
ခဲ့ဖူးသည်

သီးပုံ ချိတ်ကို တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းမောကြီး များကို ချလျက်နေမိ၏။ သူ ၏ ရှေ့တွင် အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးရှိသော ဂျပန်တို့ အခေါ် 'မာခူရီ'မည်သော ငါးတို့မှာ လေအတိုက်တွင် ဆူးတောင်ကြီးများ တလွင့် လွင့်နှင့် ရှိနေကြလေသည်။

'ဇော်စံ...ဘာကြည့် နေတာလဲ...လုပ်လေ'

ယမစံ ဆိုသော ဂျပန် က သူ့အနီး ရောက်လာပြီး မေးလိုက်မှ သူ သတိပြန်ကပ် လာမိသည်။ သို့သော် ငါးကို ကား ဘယ်က စ...လုပ်ရလို့

ဘာကို လုပ်လိုက်ရမှန်း မသိ သေးပေ။ အညာသားသည် ငါးကို မမြင်ဖူးသော သတ္တဝါ တစ်ကောင်လို ကြည့်နေမိ သည်မှအပ ဘာမျှ မလုပ် တတ်ပါပေ။ လုပ်ချင်စိတ် လည်း မိုးကြိုးကြီး ပစ်ရစေ မရှိ။

'ဒီမှာ ကြည့်၊ ငါ လုပ်ပြမယ်' ယမစံက ပြောပြောဆို ဆို ချိတ်နှင့် ဘေးတိုက် ဖြစ် နေသော ငါးခေါင်းကို ချိတ် ဖြင့် 'စွပ်'ခနဲ ပေါက်ချလိုက် ပြီး ချိတ်ကို အားနှင့် ဆွဲယူ လိုက်တော့ ငါးကြီးက ချက် ချင်း ထ၊ပြေးတော့မှာလို ဝမ်းလျားမှောက်ကြီး ဖြစ်လာ လေသည်။ မှောက်လာသော ငါးကို စက်အထက် တည့် တည့်မှ ဓားနှင့် တိုက်ချပစ် လိုက်သောအခါ ငါးက သေ လျက်နှင့် ရေကူးနေသလို ဘယ်ညာ ဖျပ်ဖျပ်ယိမ်းသွား သေး၏။

'ပြီး...ပြီး...ပြီး...'

 နှင့် သုံးချက်လောက် ဓား တိုက်သံ မြည်ပြီးသွားသည် နှင့် ငါးခေါင်းက ခန္ဓာကိုယ်မှ နေပြီး ဟက်တက်ကြီး ဖြစ် သွားလေသည်။ ငါးသွေးများ က ငါး၏ အောက်ပါးစပ်ကို နင်းဖြိုထားသော ယမစံ၏ ရေစိုခံ လည်ရှည်မိနပ်အဖြူ ပေါ်တွင် ခြင်းခြင်းနီသွားကြ တော့၏။

သူ အသက်ရှူခြင်းကို ကမန်းကတန်း အောင့်ထား လိုက်မိသော်လည်း မရ။ ညှိန့် က စူးခနဲ နှာခေါင်းဝမှ တစ် ဆင့် ဦးနှောက်ထဲ တိုးဝင် သွားလေသည်။ ဘုရား... ဘုရား။

'ရော... အဲဒီအတိုင်း လုပ်'

သူ 'ဘုရား'တ၊မိလိုက် သော်လည်း ရုံးအောင် မထ လိုက်ရရှာပေ။ ယမစံက ဓား နှင့် ချိတ်ကို ထိုးပေးသဖြင့် အသာယူလိုက်ရ၏။ ယူသာ ယူလိုက်ရသော်လည်း ငါး ခေါင်းကို ကား ချိတ်နှင့် မပေါက်ရသေး။ ထိုအချိန် တွင် သူနှင့် မနီးမဝေးနေရာမှ မျက်မှန်တပ်ထားသော ဂျပန် မ ထွားထွားတစ်ယောက်ထ ငါးခေါင်းကို 'တပြီး ပြီး' ဖြတ်လျက်ရှိ၏။ 'အို... သူမှ ရသေး၊ ငါက ဘာလို့ မရရှာ လဲ'ဟု တွေးကာ သူလည်း ပြည်တောင်းခန့်ရှိသော ငါး ခေါင်းတည့်တည့်သို့ ချိတ်နှင့် ပေါက်ချလိုက်ရလေတော့ သည်။

'စွပ်'

□ 'ဒီနေရာကို အိမ်ချီဘလို့ ခေါ်တယ်'

ယမစံက နားနေရာမှ သူတို့ ရောက်နေသော နေရာ ကို ရည်ညွှန်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နားနေသည်ဟု ဆိုသော်လည်း အေးဆေးစွာ တိုင်နားနေကြခြင်းမျိုးမဟုတ်။ သူဌေးအလစ်တွင် ခဏခိုး၍ ခါးညောင်းဆန့် ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။

အဆောက်အအုံကြီးထ ကျယ်သည်ဆိုတာထက် ပို၍ ကျယ်ဝန်းလှသည်။ ငါးများ က လမ်းမပေါ် သစ်တုံးတို့ များ ချထားသလို တစ် ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ထိလှ ထိခင်ဖြစ်လေသည်။ ငါး ကောင်ရေ ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်မိ

သည်။ ဒီလောက်များတဲ့ ငါးတွေဟာလဲက ရောက်လာ ပြောလို့ ဟု အတွေးသမား ခို သူတွေနေမိ၏။

‘ဟိုမှာ... တွေ့လား။ သဘောတွေ...။ အဲဒီ သဘောတွေက လာလာချ လာတာ ဒီငါးတွေကို။ တိုက်ခိုက် အစ နာခိုရာ အပါအဝင် မြို့တော်တော်များများကို ငါတို့ စက်ရုံက ပို့တာ’

ယမစ်က သူ၏ အတွေး ကို သိသယောင် ဆက်ပြီး ရှင်းပြနေလေသည်။ သဘော များက မည်မျှများသနည်း ဆိုလျှင် သဘောဟုပင် မထင်ရချေ။ ရေပေါ်တွင် ရထားနှစ်စင်း ယှဉ်ရပ်ထား သကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ သူတို့ ရောက်နေသော ‘အိရီဘာ’ ဆို သည့် အဆောက်အအုံကို အစဉ်လိုက် ကပ်ရပ်လျက် ရှိကြ၏။

‘သဘောသားတွေက ဂျပန်တွေပဲလား...ယမစ်’

သူက သဘောပေါ်မှ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နှင့်ရှိသော လူများကို ကြည့်ကာမေး လိုက်တော့ ယမစ်က ခေါင်း ကို တွင်တွင် ယမ်း၏။

‘မဟုတ်ဘူး... အင်ဒို နီးရှားတွေ၊ ကပ္ပတိန်တွေ ကတော့ ဂျပန်လူမျိုးတွေပေါ့’ ‘ဪ’

သူမှာ ‘ဪ’ဟုသာ ညည်းနိုင်လေသည်။ ဒီမြို့က လေးမှာ နိုင်ငံခြားသား အလုပ် သမားဆို၍ သူတစ်ယောက် တည်းသာ ရှိသည်ဆိုသော် လည်း သဘောပေါ်မှာတော့ သူလို နိုင်ငံခြားသားတွေ ရှိနေပါသေးလား။ သူတို့ဟာ နိုင်ငံချင်း မတူသော်လည်း

ဂျပန်မှာ လာလုပ်နေရတာ ချင်းကျတော့ အတူတူပါပဲ လား။ ထိုသဘောသားတွေ ရော သဘောပေါ်မှာ မျှော်ကြ ရဲ့လားဟု ဘာရယ်မဟုတ် ဟိုဟိုဒီဒီ သူ လျှောက်တွေး နေမိသည်။ တွေးရင်း တွေး ရင်း လွမ်းသလိုလို ရှိလာပြန် လေသည်။ ပင်လယ်ကြီးက တော့ သူ မဟုတ်သလို ငြိမ် သက်နေလေ၏။ လူသံများ၊ ငှက်ပေါင်းစုံတို့၏ အော်မြည် သံများက ပွဲခင်းထဲ ရန်ဖြစ် နေကြသလို ရောထွေးဆူညံ လျက် ရှိ နေကြသည်။ ပင်လယ်ကို ဖြတ်တိုက်လာ သော လေသရမ်းသည် ညီနဲ့ တို့ကို သူ့နှာခေါင်းထဲ ပစ် ထည့်ပြီး ကျီစယ်ပြေးထွက် သွားကြလေသည်။

‘ဇော်စ်...ဇော်စ်... ဟိုမှာ သူဌေးလာပြီ’

သူက ငေးနေ တွေးနေ သခိုက် ယမစ်က ပါးစပ်က လည်းပြော၊ လက်ကလည်း အလုပ်ဆီ ရောက်သွားသည် နှင့် သူလည်း ရှေ့၌ အသင့် ရှိနေသော ငါးခေါင်းကို ချိတ် ကောက်နှင့် ပေါက်ချလိုက်ပြီး ဓားနှင့် တိုက်ချပစ်လိုက် ရလေ၏။

‘ပြီး...ပြီး...ပြီး...’

‘မပင်ပန်းပါဘူး မိန်းမ ရယ်၊ အလုပ်က ဂျပန်တွေ အစိမ်းစားတဲ့ ဆူဂိုတို့၊ ဆာရှိမိ တို့လောက်သာ လုပ်ရတာ ပါ။ သက်သာတယ်’

သူ အလုပ်စလုပ်ရသည်

ညတွင်ပင် အိမ်မှ မိန်းမလုပ် သူနှင့် သူဌေးတပ်ပေးထား သော ပိုင်ပိုင်အားကိုးဖြင့် ဖုန်း ပြောရသည်။ အလုပ် အကြောင်းကို သူ တိတိကျ ကျ မပြောရပါပေ။ အလုပ်ထဲ ရှိ အသက်သာဆုံး အလုပ်ဟု ယူဆရသော အလုပ်များ ကိုသာ ပြောပြခဲ့ရသည်။ ပြော ကား ထိုအလုပ်များအနားသို့ ကပ်ခွင့်ပင် မရပါလေ။ ထို ကဲ့သို့ သက်သောင့်သက်သာ အလုပ်များကို လုပ်နေကြသူ များမှာ ဂျပန်နိုင်ငံသားများ သာ ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန် မလာခင်က စာချုပ်လာခဲ့ သော ဂျပန်နိုင်ငံတွင် လူသား တိုင်းတန်းတူ အခွင့်အရေး ရှိသည် ဘာသာတို့မှာ ပုံပြင် တစ်ခုသာ ဖြစ်သွားခဲ့လေ သည်။

သူ လုပ်ရသည့် အလုပ် တို့က ငါးခေါင်းဖြတ်ခြင်း၊ ငါးအူထုတ်ခြင်းတို့ အပါ အဝင် ခုတ်ထစ် ပိုင်းဖြတ် ထားသော ငါးများကို ရေခဲ ရိုက်ရသည့် အလုပ်မျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။ ညစ်ပတ်ပြီး အန္တရာယ်များ၍ လစာနည်း သော အလုပ်မှာ သူ လုပ်ရ သော အလုပ်တို့ ဖြစ်လေ၏။ ငါး အူထုတ်ရသည့်အလုပ်မှာ အမြင်၌ လွယ်သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း လက်တွေ့ တွင်မူ သေချင်စေ နဲ့လောက် အောင်ပင် ခက်ခဲလွန်းလှ၏။ ငါးအကောင်ပေါင်းများစွာကို ခေါင်းဖြတ်ပြီးသည်နှင့် အစ မှာ ပြန်ကျောကာ အူထုတ်ရ လေ့ ရှိသည်။

အူထုတ်ရသည်မှာ အလွယ်ပြောရလျှင် သူတို့

အညာ လယ်ကွင်းထဲတွင် မိုးဦးကျ၍ အပေါက်ကျဉ်း သော ပုစွန်တွင်းကို နှိုက်ရ သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

လက်သည် ငါးဗိုက်ထဲ သို့ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ဝင်သွား သော်လည်း ပြန်အထုတ်တွင် အင်မတန် ခက်ခဲလှ၏။ ငါး အူကို ဆုပ်ထားသော လက်ကို လည်း ဖြန့်မရ ။ ဖြန့်လိုက် လျှင် ငါးအူက ပါမလာတော့ ချေ။ ဆုပ်ထားသည့်အတိုင်း အတင်း ဆွဲထုတ်ရသည်။ တစ်ကောင် နှစ်ကောင်ဆိုကိစ္စ မရှိသော်လည်း အကောင် ပေါင်း ထောင်နှင့်ချီလာသည့် အခါ လက်ဖမိုးတို့သည် စုတ်ပြီလာကြတော့သည်။ လက်စွေသမားတို့ သည်ပင် သူလောက် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် များအံ့မထင်။ ကွေးထား သော လက်ကို ပြန်ဆန့်၍မရ ဖြစ်ရသည်မှာလည်း အကြိမ် ကြိမ်။ မနက်ခင်း မျက်နှာသစ် သည့်အခါ မျက်နှာနှင့် လက် ဖဝါးထိသောနေမှာ အင်မတန် ရူးပါးလှ၏။ လက်က မလှုပ်။ မျက်နှာကိုလှုပ်မှ မျက်နှာသစ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးရ ၏။

ငါးများကို အူထုတ်ပြီး သည့်အခါ ဖော့ကလစ်နှင့် မ၊လာသော ပုံးများထဲသို့ ခေါင်းဖြတ်ပြီးသား ငါးများ ကို ထည့်ရသည်။ ငါးတစ် ကောင်ကို မ၊ရသည်မှာ ဆန် တစ်အိတ် မ၊ရသကဲ့သို့လေး ၏။ ကြာတော့ လက်မောင်း တွေက အောင့်လာသည်။ သို့သော် သူ့မှာ မနားရဲပေ။ သူဌေးက ဖော့ကလစ်ပေါ်မှ နေပြီး ကျီးခြောက်သလို ‘တဟေး ဟေး’နှင့် အသံ

ပေးလျက် နေလေသည်။ ထိုကြားထဲ အလစ်စောင့်နေသော သတ္တဝါများကိုလည်း ကြည့်ရသေး၏။ သူတို့က အလစ်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဦးခနဲ ထိုးစိုက်လာကာ မရအရ သုတ်ချီ ပြေးတတ်ကြသည်။ သူဌေးမမြင်လျှင် ကိစ္စမရှိ။ သူဌေးမြင်လျှင် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း မသိသော ဂျပန်စကားနှင့် ပွစိပွစိ လုပ်တတ်သေး၏။

ငါးပေါင်းများစွာ ထည့်ပြီးသွားသည့်အခါ အလုပ်ရုံသို့ ပြန်ရလေသည်။ အလုပ်ရုံရောက်တော့လည်း သက်သာရာမရပေ။ ခုတ်ထစ်ဖြတ်တောက်ပြီး ထွက်လာသော ငါးပုံးများကို ရေခဲရိုက်ပြီး တံဆိပ်ကပ်၊ အပုံးပုံး လုပ်ရလေသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ သိုလှောင်ရုံအတွင်း ဝင်၍ ရေခဲများ ကျုံးထည့်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရေခဲနှင့် ထိတွေ့နေရသော်လည်း လူမှာ ချွေးနှစ်နေတော့၏။

ရေခဲရိုက် အပုံးအုပ်ဟု ဆိုရာတွင်လည်း ဂျပန်လူမျိုး ဆယ်ယောက်ခန့် ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်ပြီး ထွက်လာသော ငါးများဖြစ်သဖြင့် သူ့မှာ ဘောလုံးကန်သကဲ့သို့ အပြေးအလွှား ရေခဲရိုက်ရ၏။ ထိုကြားထဲမှ တံဆိပ်ထည့်ရသည်နှင့် မထည့်ရသည်ကို ခွဲခြားမသိသေးသဖြင့် ပို၍ ခက်ခဲနေရလေသည်။

ငါးတစ်တုံး တစ်တုံးဆိုလျှင် လေးလှန့်၍ အားနှင့် မနည်း မ၊ ရလေ၏။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ငါးပုံးကို ထောင်နှင့်ချီပြီး မ၊ ရ၊ ရေခဲရိုက်ရလုပ်ရသည်ကို သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

ပြန်ရတော့မည်ဆိုတော့ သူပင်လယ်ကြီးကို မခွဲနိုင်ဖြစ်နေမိပြီဖြစ်နိုင်လျှင်ပင်လယ်ကြီးကို ဖက်ပြီးသူငါ့ချင်သည်သူပင်လယ်ကြီးကို မုန်းမိသည်ပင်လယ်ကြီးမရှိရင်သိပ်ကောင်းမှာပဲဟုတွေးမိသည်အထိဖြစ်ခဲ့ရလေသည်

အိမ်ကို အသိပေးရုံပါလိမ့်မည်နည်း။

‘ဘယ်မှ မသွားဘဲ အိမ်နောက်က ကွက်လပ်မှာ အဆောင်လေးဆောက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ကျူရှင်လေး ပြပါလား ယောက်ျားရယ်’

အောင်မြင်မှုဆိုတာကို ဂျပန်နိုင်ငံ၌သာရှိသော အရာဟု ထင်ခဲ့ပါသည်အတွက် သူများတရားမရှိပေပြီ။ သို့သော် အဖြစ်မှန်ကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြောရ။ ‘အဆင်ပြေလား၊ ပြေတယ်’ဟုပင် ဖြေရလေသည်။ သူမြို့လေးမှာ ကျူရှင်လိုက်ပြစဉ်က ဟိုကဆရာ၊

ဒီကဆရာနှင့် အသိအမှတ်ပြုခံရသော သူ့ဘဝမှာ ဂျပန်ရောက်သည်နှင့် တပည့်လုံးလုံး ဖြစ်သွားရတော့လေ၏။ ကျူရှင်ဆရာဘဝမှ အိုဘယ်ကိုတံငါဘဝသို့ မခွဲမစိတ်ဘဲ ကူးပြောင်းသွားတော့၏။ မြေဖြူကိုင်သော လက်ဖဝါးတို့သည် ဖန်းပဲသမားလက်ကဲ့သို့ အသားမာ ဗရပွနှင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကြားထဲ ခါတစ်ရံ မနက် နှစ်နာရီခန့် ထပြီး ‘မိရအင်’ဟုခေါ်သော ငါးဆွဲသည့် အလုပ်ကို လုပ်ရသေးသည်။ သူဌေးကတော့ ‘ဇော်စံ မင်း ပိုက်ဆံပိုရအောင်လို့ ဒီအလုပ်ကိုခိုင်းတာ’ဟု ဆိုသည်။ အချိန်ပို အိုတိဆင်းရခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ လကုန်မှ အလုပ်ရုံတွင် လုပ်သည့်အခနှင့် ပေါင်းပေးလေ၏။ တကယ်ရသည့် အစိုးအခက ဂျပန်တစ်ယောက်၏ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်သာ ဖြစ်သည်။ လုပ်ရသည့် အလုပ်က ငါးနှစ်ကောင်ကို ချိတ်နှင့် တစ်ဖက်တစ်မျက် ဆွဲရခြင်း ဖြစ်၏။ ငါးသေးလျှင် ကိစ္စမရှိသော်လည်း ငါးကြီးနှင့် တိုးသည့်အခါတွင်မူ ကြိုးမကြောက်သော နားကတ်ကို ဆွဲရာလိုဖြစ်နေတတ်သည်။ ငါးသည် တော်တော်နှင့် ပါမလာ။ ဒါသည်ပင် ပိုက်မှ အချိန်ပြည့် ဖျန်းနေသော ပင်လယ်ရေနှင့် သမံတလင်း၏ ရောမွေမှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ အချို့ငါးများဆို ကျွဲတစ်ကောင်ခန့်ရှိသဖြင့် လူလေး၊ ငါးယောက်ဆွဲရလေသည်။ ထိုငါးမျိုးကို ဆွဲပြီးသွားသည်နှင့် လူက ဟာဖိုကျနေလေပြီ။ ဒိုကပ်နေ

၍လည်းမရ။ သူဌေးဆိုသော သတ္တဝါက ဘေးမှာ တွေ့ကြီး ရပ်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ငါးဆွဲရသခိုက် နှင်းမိုးများ ရွာသည့်နှင့် ကြုံလျှင် သာဆိုးသေးသည်။ နှင်းမိုးများက လူကို တဖြန်းဖြန်းရိုက်လေက တဟူးဟူးတိုက်နှင့် ရေခဲသတ္တဝါ အယားကွန်းပွင့်ထားသကဲ့သို့ ထင်မိ၏။ အလုပ်သာ လုပ်နေရသော်လည်း လူက အဖျားတစ်သလို တုန်ယင်နေလေသည်။ အအေးကြောက်သော သူအချို့ရေခဲရိုက်ထားသော ငါးတစ်ကောင်ဘဝ ရောက်ရာသကဲ့သို့ရှိ၏။

ဂျပန်သို့ မရောက်မီတော့ ပင်လယ်နှင့်နီးသော မြို့တွင် လုပ်ရမည်ဟု သိရသဖြင့် သူ ရင်ခန့်နေမိသေး၏။ သို့သော် လက်တွေ့ လုပ်ရသည့်အခါတွင်မူ ပင်လယ်ဆိုတာကြီးကို ကြည့်ပင် မကြည့်ချင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။ ပင်လယ်ဆိုလျှင် အသံပင် မကြားချင်တော့။

ပင်လယ်ကြီး ရှိနေလို့သာ ငါးတွေရှိနေတာဟု သူအခါခါ တွေးမိ၏။ ပင်လယ်ကြီး မရှိလျှင် ငါးတွေ မရှိနိုင်တော့။ ဒါကြောင့် ပင်လယ်ကြီး မရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု သူ တောင့်တခဲ့ဖူးသည်။ ခါတစ်ရံ တီဗွီထဲတွင် ပင်လယ်အကြောင်း လာနေလျှင်ပင် သူ မကြည့်ချင်တော့။ သူ ပင်လယ်ကို မုန်းသည်။ ထို့အတူ ငါးတွေကိုလည်း မုန်းသည်။ အားထဲ၍ သေဆုံးခဲ့ပြီး ကျောက်ဘဝ

ငါးဖြစ်ရမည်ဆိုလျှင်တောင် ဂျပန်ငါးတော့ မဖြစ်ဖို့ သူ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းမိ သည်။ ကျန်သည့်နေရာ ငါး ဖြစ်ရတာထက် ဂျပန်တွင် ငါးဖြစ်ရမည်ကို သာ၍ကြောက် သည်။ ဂျပန်မှာ ငါးဖြစ်လျှင် အစိမ်းစားခံရဖို့က သေချာနေ ပြီလေ။

တစ်မနက် 'မိစုအဂဲ' ဆွဲသည့်အချိန်က 'ငါးတွေနဲ့ အလုပ် လုပ်ရတာချင်း အတူ တူ အင်ဒိုနီးရှားသားများလို သင်္ဘောပေါ်မှာ လုပ်ရတာက မှ သက်သာဦးမယ်'ဟု တွေး ကာ သင်္ဘောပေါ်ကို သူ လှမ်းငေးမိတော့ ဂျပန်လူမျိုး သင်္ဘောကပွတိန်ဖြစ်သူက အင်ဒိုသင်္ဘောသား တစ် ယောက်အား ဒေါသနှင့် ဆောင်ကန်ပစ်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူ ထပ်မကြည့်ရက် တော့။ မျက်လုံးတွေကို ကမန်းကတန်း ဆွဲယူ ရုပ် သိမ်းပစ်လိုက်ရ၏။ မျက်လုံး ကို မှိတ်သာ မှိတ်လိုက်ရ သော်လည်း ငိုက်စိုက်ငိုက် စိုက်နှင့် မျောက်ဖိုးစိန်အက က,သွားသော အင်ဒို သင်္ဘော သား ပုံရိပ်ကမူ မျက်လုံးထဲ က မပျောက်။ ဪ... ကြင်နာတတ်သည်ဆိုသော နိုင်ငံကြီးသားများ။

□

'စိတ်မညစ်ပါနဲ့ ဇော် ရယ်...၊ မနက်ဖြန် မင်း အတွက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နေရာတစ်ခုကို ငါလိုက်ပြ မယ်'

သူ ဂျပန်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်ပြည့်ခါနီးတွင်မတော့ ယမံက သူ့အတွက် အဖော်

မွန်ကောင်းတစ်ခုကို ယူ ဆောင်လာခဲ့ပေးလေသည်။ ထိုအဖော်မွန်မှာ ပင်လယ်ကြီး တစ်စင်း ဖြစ်နေလိမ့်မည် ဆို တာကိုတော့ ဖြင့် သူ လုံးဝ ထင်မထားမိခဲ့ပါပေ။

ထိုနေရာသည် သူ နေရ သော အဆောင်နှင့် သိပ်မဝေး လှပေ။ ငါးမိနစ်ခန့် လမ်း လျှောက်ရုံဖြင့် ရောက်နိုင်လေ သည်။ ထိုနေရာသို့ မရောက် မီ တောင်ကုန်းတစ်ခုကို ကွေ ဝိုက်သွားရသေးသည်။ ထို တောင်ကုန်းထိပ်တွင် 'ဝါက ယမ'ဟု ဟီရဂနဖြစ် မြင် သာအောင် ရေးထားသော ဟိုတယ်တစ်ခု၏ ဆိုင်းဘုတ် ကြီးရှိ၏။ ဟိုတယ်ကိုတော့ မမြင်ရပေ။ 'ဝါကယမ' ဆို သည်မှာ သူ ရောက်နေသော ပြည်နယ်၏ အမည်နာမ ဖြစ် လေသည်။

ဟိုတယ်ကိုတော့ သူ အတွက် ယမံက လိုက်ပြပေး သည့် နေရာကတွင်သာ လှမ်း မြင်ရလေသည်။ ထိုဟိုတယ် ကြီးမှာ နေ့အခါတွင် ရဲတိုက် ကြီးတစ်လုံးကဲ့သို့ ခုံခုံကြီး မြင်ရလေ့ရှိပြီး ညအခါတွင် တော့ ကြယ်ရောင်စုံတို့ ပျိုး ပြက်နေသော ကမ္ဘာသစ် တစ်ခုလို လှမ်းမြင်နေရတတ် သည်။

ထိုနေရာသို့ မရောက်မီ အဝါရောင် တံတားလေး တစ်ခုကို ဖြတ်ရသေး၏။ ထို တံတားလေး၏ ဟိုဘက် အလွန်မှာတော့ ပင်လယ်လှိုင်း တဂုန်းဂုန်းကို အန်တုနေလေ

သော ကျောက်သား ကျောက် စိုင်းများ။ ပြေးဝင်လာသော ပင်လယ်လှိုင်းများကို ထိုးခွဲ ပြီးကောင်းကင်သို့ ပစ်လွှတ် လိုက်သည့်အခါ ကောင်းကင် မှ ရွာချလာသည့် မိုးနှင့်မတူ ပါဘဲ ပန်းတစ်ပွင့် ဖွာဖွာပြီး ကျလာသလို လှပသော ရေ ပန်းခိုင်များ။

သူ ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့ ပြီး မေ့သွား၏။ ဟိုးပင်လယ် ဘက်ပိုင်းဆီမှာတော့ တရွေ့ ရွေ့နှင့်နေသော သင်္ဘော ဖြူဖြူများက စက္ကူလေ ကလေးများအလား ထင်ရ သည်။ နိမ့်ချည် မြင့်ချည် စင်ရော်ငှက်များကလည်း အိချီဘမှာကဲ့သို့ ငါးခေါင်း ပြတ်မှ သွေးများ၊ ပဲ့ထွက် သော အသားစိုင်များကို ဝိုင်းဝန်းလှကြသလို ရောက် ယက်ခတ်နေကြ။ သူ့ထက် ငါ လှအောင် ပျံသန်းနေကြ သလားဟုပင် မေးလိုက်ချင်မိ သည်အထိ ဖြစ်ရသည်။ 'အို သိပ်လှတဲ့ နေရာတစ်ခုပါ လား'ဟု သူ အသိအမှတ် ပြုပေးလိုက်ရတော့သည်။

'ယမံက...ငါ ဒီနေရာ ကို သိပ်ကြိုက်တယ်ကွာ၊ အခုလို ခေါ်လာပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူး'

သူက ဂျပန်တွေ လုပ်နေ ကျ အမှုအရာအတိုင်း လက် နှစ်ဖက်ကို ဘေးကပ်ပြီး ခေါင်းညိတ် ပြောလိုက်တော့ ယမံက လက်ကာပြပြီး...

'ရပါတယ်ကွာ... မင်း ပျော်ရင် ငါပျော်သလိုပါပဲ'

ဟု ဆိုသည်။ တကယ်လည်း ထိုနေရာအတွက် ယမံကကို သူ ကျေးဇူးတင်မိခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ထိုနေ့မှ စပြီး သူ ပင်လယ်ကြီးကို ချစ်တတ် သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အလုပ်က ပြန် ရောက်သည်နှင့် ရေချိုး ပြီး အဆောင်မှ ထွက်လာခဲ့ တော့သည်။ လမ်း၌ရှိသော စူပါမတ် တစ်ခုမှ ဆာကေး တစ်လုံးဝယ်လာခဲ့ပြီး ပင်လယ် ကြီးနှင့် စကားတွေ ပြောဖြစ် တော့၏။ တစ်နေ့မှ ပျက် သည်ဟူ၍ မရှိ။

ပင်လယ် ကြီးနှင့် အဆင်မပြေစဉ်ကမူ သူတွင် စကားပြောဖော်ဟူ၍ မရှိ။ ဂျပန်စကားကိုသာ ရေအိုး တစ်လုံး ကျကွဲထားသလို အပိုင်းပိုင်း အပဲ့ပဲ့ ပြောရ သည်။ ကြာတော့ သူ မပြောချင်တော့။ မြန်မာ စကားကိုသာ ငတ်ငတ်မွတ် မွတ် ပြောချင်လာသည်။ သူ နေရာသည့် မြို့လေးမှာကား မြန်မာစကား ပြောတတ်သူ မဆိုထားနှင့်၊ မြန်မာစာသည် ပင် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ တော်ဆိုသော အနီရောင် ပတ်စ်ပို့စာအုပ်မှ စာနှင့် လေယာဉ်ကွင်း အထွက်တွင် ဌာနတစ်ခုမှ ပေးလိုက်သော MRC မြန်မာရွှေပြောင်း အလုပ်သမားများ ထောက်ပံ့ ရေးဗဟိုအဖွဲ့ဆိုသည့် စာတန်း ပါသော သူ အမြဲ မချွတ် တမ်း ဆောင်းသည့် အပြာ ရောင် လျှာထိုးဦးထုပ်တစ်လုံး သာလျှင် ရှိလေ၏။

ဝိုက်ဆံမှ လွဲ၍ ဘာမှ မရနိုင်သော အရပ်၌ သူ့အဖို့ ဆာကေးနှင့် ပင်လယ်သင်္ဘော

အဖော်မွန်။ ဆာကေးလေး တစ်ခွက်ငဲ့လိုက်။ ပင်လယ် ကြီးကို မြန်မာစကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်။ အလုပ်၌ ပင်ပန်း ခဲ့သမျှ နှိမ်းနယ်မှုတို့သည် လည်းကောင်း၊ အိမ်ကို တမ်း တမိသည့် လွမ်းဆွတ်မှုတို့ သည်လည်းကောင်း ပင်လယ် ရေနှင့် ဆေးမှသာ သက်သာ ပျောက်ကင်းသည်ဟု သူထင် သည်။ ဆာကေးကလေး ဝမ်းဗိုက်ထဲ ရောက်သွားမှ အလွမ်းတို့သည် ပြေပျောက် ၍ မျက်ရည်သည် ခြောက် သွေ့သွားသည်ဟု သူ ထင် မှတ်မိသည်။ ဒီနေရာကလေး သို့ အလုပ်ပြီးသည်နှင့် လာ ပြီး မှောင်အတိကျမှသာ ပြန် လေ၏။

မပြန်ခင် 'ပင်လယ်ကြီး ရေ ငါ အိမ်ပြန်ရတော့မယ် ဟေ့'ဟု သူ အော်၏။ နေ့ တိုင်း အော်၏။ သူ အော်သော် လည်း အရက်နာကျနေသည့် အသံက ပင်လယ်ပြင်မှ ပြေး ဝင်ဆောင်လာသော လှိုင်း များကို တိုးမပေါက်ခဲ့။ သို့ သော်လည်း သူက မလျှော့။ အော်မြဲအော်သည်။ နေ့တိုင်း အော်သည်။ သူ့အော်သံကို တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့တော့ ပင်လယ်ကြီးကကြားပြီး ထို စကားကို ပင်လယ်ကြီးက သူ့ ချစ်ဇနီးနှင့် သမီးနှစ်ယောက် ထံပါး ယူဆောင်သွား လိမ့် မည်ဟု သူ ထင်သည်လေ။ ထို့ကြောင့် သူ အော်သည်။ နေ့တိုင်း အော်သည်။ မိန်းမ ရေ...ငါပြန်လာပြီ။ သမီး လေးတို့ရေ ဖေဖေ အိမ်ပြန် လာပြီဟု သူ နေ့တိုင်း အော် ပါသည်။

ယခုတော့ သူ ပြန်ရ တော့မည်။ ပြန်ရတော့မည် ဆိုတော့ သူ ပင်လယ်ကြီးကို မခွဲနိုင် ဖြစ်နေမိပြီ။ ဖြစ်နိုင် လျှင် ပင်လယ်ကြီးကိုဖက်ပြီး သူ ငိုချင်သည်။ သူ ပင်လယ် ကြီးကို မုန်းမိသည်။ ပင်လယ်ကြီးမရှိရင် သိပ် ကောင်းမှာပဲဟု တွေးမိသည် အထိ ဖြစ်ခဲ့ ရလေသည်။ ခုတော့ သူ ပင်လယ်ကြီးကို မမုန်းတော့။

ပင်လယ်ကြီးကြောင့် သူ အိမ်ပြန်ခွင့်ရတော့မည် လေ။ သူ ပင်လယ်ကြီးနဲ့ တစ်ခွက်တစ်ဖလားချရင်း သုံးနှစ်မြန်မြန် ပြည့်ပါစေ ဆုတောင်းသည်ကို ပင်လယ် ကြီးက ကြားပြီး မြန်မြန်ပြည့် အောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

မပြန်ခင် နှုတ်ဆက် သည့်အနေနှင့် နောက်ဆုံး ဝယ်ယူသည့် အထိမ်းအမှတ် ဖြင့် ဆာကေးတစ်လုံးကို ဝယ်ယူပြီး ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ပင်လယ်ကြီးဆီ သူ ထွက်ခဲ့ သည်။ 'အို... ပင်လယ်ကြီး က ဒီနေ့မှ သိပ်လှနေ ပါပေါ့ လား...'ဟု တွေးရင်း ပုလင်းအဖုံးကို သူ ဖွင့်သည်။

ငါ မင်းကို အထင်လွဲခဲ့မိ ပါတယ် ပင်လယ်ကြီးရယ်။ သူ ပထမဆုံး တစ်ခွက်ကို ဂွပ်ခနဲ မော့ချလိုက်၏။ ငါ မင်းကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ပင်လယ်ကြီးရယ်။ သူ ဒုတိယတစ်ခွက်ကို မော့ချ လိုက်ပြန်၏။

သူ သောက်သည်။ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သူ သောက်ခဲ့ ပါသည်။ သူ ပင်လယ်ကြီးကို ချစ်သည်။

မူးလာလေ ပင်လယ်ကြီးက ပိုပြီး ချစ်စရာကောင်းလေဟု သူ ထင်သည်။ မှောင်အတိ ထဲတွင် စင်ရော်ငှက်တို့သည် မရှိတော့။ အိပ်တန်းပြန်ကုန် ကြပြီထင်။ အို သူလည်း မနက်ဖြန် အိပ်တန်းပြန်ရမှာပဲ လေ။ သူ နောက်ဆုံး လက် ကျန်လေးကို မော့ချလိုက် တော့ ပင်လယ်ကြီးက သူ့ကို လာပွေ့ဖက်တာ သိလိုက် သည်။ သို့သော် သူ မရုန်းမိ။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ NHK ရုပ်သံ သတင်းဌာနမှ သတင်းတစ် ပုဒ် ကြေညာလေ၏။

မနေ့ည ညဦးပိုင်းက ငါးပေခန့် မြင့်တက်လာသော ပင်လယ်ရေ မျက်နှာပြင် ကြောင့် နိုင်ငံသားတစ်ဦးတစ် ယောက်မှ ထိခိုက်မှု မရှိသည့် အပြင် ထိုပင်လယ်ရေ မြင့် တက်မှုကြောင့် ပင် ဂျပန် လူမျိုးတို့၏ ရိုးရာအစားအစာ အဖြစ်မှာမည်ကြီးသော ဆာရှို ဖိတိုး ဆူရှိုတို့ ပြုလုပ်နိုင်သည့် မာခူရို ငါးတို့မှာ ပုံမှန်ထက် ပိုမိုဖမ်းဆီး ရရှိနိုင်ဖွယ် ရှိ ကြောင်းတို့ ပါဝင်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် 'MRC မြန်မာရွှေ့ပြောင်းလုပ်သား များ ထောက်ပံ့ရေး ဗဟိုဌာန' တံဆိပ်ပါ လျှာထိုးဦးထုပ် အပြာရောင်လေးသည် ဂျပန် ပင်လယ်ပြင်မှနေ၍ မြန်မာ ပင်လယ်ပြင်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ရွှေ့လျားလျက် ရှိနေ သည်ကို သတင်းကြည့်နေသူ များ တွေ့မြင်နေကြရလေ သည်။

လူခါး

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဝိလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

လူငယ်များ
 ထုံးစံအတိုင်းပင်။
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 တစ်ဆိုင်၊ လူ
 လေးယောက်နှင့်
 စားပွဲတစ်လုံး။
 ထိုစားပွဲပေါ်တွင်တော့
 သောက်လက်ဖက်
 လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊
 ကော်ဖီတစ်ခွက်၊
 ကိုလာတစ်လုံးနှင့်
 ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်။
 ဒါသည်လည်း
 လေးယောက်စလုံး၏
 ထုံးစံပင်။
 ထုံးစံမဟုတ်သည့်က
 ခုချိန်ထိ တစ်ယောက်မှ
 ဟုတ်တိပတ်တိ
 စကားမပြော
 ဖြစ်ကြသေးခြင်း။
 ကျွန်တော် မှားသွား
 သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 ထိုင်ခြင်းမှာ စကားပြောရန်
 အတွက် ထိုင်ခြင်းဟု
 သတ်မှတ်၍ မရနိုင်။
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 ထိုင်ချင်၍
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 ထိုင်ဖြစ်ကြခြင်းသာပင်။
 ထို့ကြောင့်လည်း
 စကားပြောခြင်း၊
 မပြောခြင်းမှာ
 အဓိကကျမည်မထင်။
 စကားပြောချင်စိတ်
 ရှိလျှင်တော့ ပြောကြလိမ့်
 မည်။ သူတို့အားလုံး
 စိတ်ကူးတည့်ရာ
 အတွေးကိုယ်စီနှင့်
 ရှိနေကြခြင်းလည်း
 ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ်
 ဘာမှ မတွေးဘဲ
 ပျင်းရိနေကြခြင်းလည်း
 ဖြစ်နိုင်ပြန်သည်။

ချစ်သူ

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ

လူတွေဟာ
 မွေးလာကတည်းက
 ကောင်းကင်ပေါ်ကပေးတဲ့
 လက်ဆောင်တစ်ခု
 ကိုယ်စီရကြသတဲ့
 အဲဒီလက်ဆောင်တွေကလည်း
 တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
 မတူကြဘဲ
 တစ်ခုထူးခြားတဲ့
 အရာတွေချည်း
 ဖြစ်နေတတ်တယ်။

မြန်မာ့အသံ ၂၀၁၈

ကျွန်တော်ကရော...။

ရှေ့တည့်တည့်မှ ရေခွေးကြမ်းခွက်အား ရုတ်တရက် ကောက်ယူ မော့ချလိုက်သည်။ အရသာက အေးစက်စက်နှင့် ဖန်သက်သက်။

‘ငါ ခရီးသွားနေတဲ့ အချိန်တွေအတွင်းမှာ မင်းအပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆို’

ကော်ဖီသောက်သူက လက်ဖက်ရည်သောက်သူအား ရုတ်တရက် မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခေါင်းစဉ်တစ်ခု အစပျိုးလာပြီထင်သည်။

‘ငါ ကြားထားတာကတော့ အဲဒီမိန်းမက...’

ကော်ဖီက စကားကို ဆုံးအောင် မပြောဘဲ ထိုနေရာ၌သာ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ထို့နောက်တော့ အားလုံး ခဏ ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ သိပ်တော့ မကြာလိုက်ပါ။

‘တစ်ခါတုန်းကပေါ့ကွာ...’

လက်ဖက်ရည်ထဲမှ အသံထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတုန်းကနှင့်စ၊ လျှင်ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ပုံပြင်တစ်ပုဒ် သူ ပြောတော့မည် ထင်သည်။

‘လူတွေဟာ မွေးလာကတည်းက ကောင်းကင်ပေါ်ကပေးတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခု ကိုယ်စီ၊ ရကြသတဲ့။ အဲဒီလက်ဆောင်တွေကလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူကြဘဲ တစ်မူထူးခြားတဲ့ အရာတွေချည်း ဖြစ်နေတတ်တယ်’

ဟုတ်သလား။ အဲဒီ

ထူးခြားတာက
လူတွေ
အားလုံးကိုယ်စီ
ကိုယ်ရတဲ့
လက်ဆောင်ကို
တစ်ချိန်မဟုတ်
တစ်ချိန်
အသုံးပြုကြပေမဲ့
အဲဒီအဘိုးကြီး

ကတော့
လက်ရှိ
အသက်အရွယ်
ရောက်လာတဲ့
အထိ
သူ့ရဲ့
လက်ဆောင်ကို
သိမ်းထား
တုန်းပဲတဲ့

အချိန်မှာ ကျွန်တော်လူဖြစ်ခဲ့လျှင် အကောင်းသားပင်။ ကော်ဖီရော ကိုလာပါ ကျွန်တော့်လိုပင် တွေးလိုက်မိကြသည်ထင်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော့်အား ပခုံးတွန့်ပြကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်အား အရေးစိုက်ဟန် မတူဘဲ သူ့ပုံပြင်ကို ဆက်သည်။

‘အဲဒီလက်ဆောင်အားလုံးကလည်း တစ်ခါသုံးလက်ဆောင်တွေလို့ ပြောရမယ်။ ဘဝမှာ တစ်ခါ အသုံးပြုလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ နောက်

ထပ် အသုံးပြုလို့ မရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးကတော့ အကောင်းဆုံးအရာတွေချည်းပဲ။ အဲဒီလို တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာရတဲ့ လက်ဆောင်ကို အသုံးပြုလိုက်ရတာဟာလည်း သူတို့ဘဝအတွက် အဓိပ္ပာယ်အရှိဆုံး အလုပ်တစ်ခုလို့ လူအားလုံးက တစ်ညီတညွတ်တည်း ခံယူထားကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ်စီရတဲ့ လက်ဆောင်တွေကို လူတွေက သူတို့ စိတ်ကူးတည့်တဲ့ အချိန်၊ ဆန္ဒရှိတဲ့ အသက်အရွယ်တွေမှာ ကိုယ်စီ အသုံးပြုကြတယ်’

စိတ်ကူးတည့်တဲ့ အချိန်၊ ဆန္ဒရှိတဲ့ အသက်အရွယ်။ အင်း... တော်တော်တော့ ဆုံးဖြတ်ရခက်မည်ထင်သည်။

‘အဲဒီလူတွေထဲမှာ အသက်ရာကျော်နေတဲ့ တစ်ယောက်တည်းသမား အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါတယ်။ ထူးခြားတာက လူတွေ အားလုံးကိုယ်စီ ကိုယ်ရတဲ့ လက်ဆောင်ကို တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန် အသုံးပြုကြပေမဲ့ အဲဒီအဘိုးကြီးကတော့ လက်ရှိ အသက်အရွယ် ရောက်လာတဲ့အထိ သူ့ရဲ့ လက်ဆောင်ကို သိမ်းထားတုန်းပဲတဲ့။ သူ ရထားတဲ့ လက်ဆောင်ကတော့ အသက်ရှည်စေတဲ့ ရနံ့တစ်မျိုးပဲ။ အဲဒီအသက် ရှည်စေတဲ့ ရနံ့ကို ထည့်ထားတဲ့ သေတ္တာသေးသေးလေးကို ခတ်ထားတဲ့ သေတ္တာခလောက် တောင်မှ သံချေးတွေ အထပ်ထပ် တက်နေပြီဆိုပဲ’

ကျွန်တော်ကတော့ သေတ္တာနှင့် ပတ်သက်သည့် ပုံပြင်မျိုး သဘောမကျပါ။ ဖွင့်မှာလား၊ မဖွင့်ဘူးလားဟူသော မေးခွန်းမျိုးနှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးရတတ်လွန်းသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ဒီအသက်အရွယ်ရောက်လာတဲ့အထိ အဲဒီလက်ဆောင်ကို ဘာလို့ အသုံးမပြုရသလဲ ဆိုတာကို လူတွေကလည်း စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ အဲဒီလက်ဆောင်ကို မသုံးလိုက်ရဘဲနဲ့ အဘိုးကြီး သေသွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်ကြတယ်။ လူတွေကတော့ မေးခွန်းတိုင်းကို အဘိုးကြီးကတော့... ငါသော့ထံ ပျောက်နေတယ်လို့ပဲ အမြဲအဖြေပေးလေ့ရှိတယ်။ ဒီလိုလူတွေက စဉ်းစားကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ အဘိုးကြီးကိုယ်စား အဘိုးကြီးအတွက် သူတို့တွေက သော့ခလောက်ဖျက်ပေးကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်’

အင်း။ လူတွေက အပြင်မှာလည်း စွက်စွက်ဖက်ဖက်နှင့် စပ်စပ်ယှက်ယှက်နဲ့လည်း လှသလို ပုံပြင်ထဲမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ဖြစ်နေသည်။ ဘာပဲပြောပြော သူ့ပုံပြင် ဆုံးခါနီးပြီ ထင်သည်။

‘ခပ်တိုတိုပဲ ပြောရရင်တော့ သော့ခလောက်ဖျက်ပေးပြီးတဲ့နောက်မှာ အဲဒီတစ်ယောက်တည်းသမား အဘိုးကြီးက သေတ္တာထဲက ထွက်လာတဲ့ အသက်ရှည်စေတဲ့ ရနံ့ကို ရှူပြီး တစ်ခဏအကြာမှာပဲ အသက် လွတ်သွားခဲ့တယ်။ အသက်ထွက်

ခါနီးမှာလည်း ဝမ်းနည်းခြင်း
ကြီးစွာနဲ့ ငါ့မှာ ဘာမှ မရှိ
တော့ဘူး၊ ငါပိုင်ဆိုင်တာ
ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလို့ ပြော
သွားခဲ့တယ်။

ပုံပြင်က တကယ်ပင်
ဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အား
လုံး စကားတော့ ငြိမ်သက်
သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်
စိတ်ထင်တော့ ပုံပြင်ဆုံးသော်
လည်း လက်ဖက်ရည်၏
စကားများ ဆုံးဦးမည် မထင်
ပါ။

သိ ပီ တော့ လည်း
မစောင့်လိုက်ရပါ။

ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်
ဘာကိုမှ မယူဆစမ်းပါနဲ့
ကွာ။ ကာယကံရှင်အတွက်
အကောင်း၊ အဆိုးဆိုတာကို
ကာယကံရှင်ထက် ပိုပြီး
သိနိုင်ဖို့က ခဲယဉ်းပါတယ်။

လက်ဖက်ရည်၏
စကားအဆုံးတွင် ကော်ဖီက
သူ၏ စကားအတွက် Sorry
ဟု ဆိုသည်။

ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့
မင်းရဲအမြင်က ဘာတဲ့လဲ။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်
နေသည့် ကိုလာက ဝင်မေး
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်
ဖက်ရည်၏ မျက်လုံးများက
ကိုလာဆီသို့ ရောက်သွားရင်း
ခပ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြန်ဖြေ
သည်။

ငါ့ကို ချစ်နေတယ်၊
ငါ့ကိုသိတယ်။ ဒါပဲလေ၊
ယောကျ်ားတစ်ယောက်
အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလောက်ဆို
လုံလောက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက်က
တော့ မေးစရာမေးခွန်း မရှိ
သလို ပြောစရာစကားလည်း

မရှိပါ။ ခဏနေတော့
လက်ဖက်ရည်က ထ၊ပြန်
သွားခဲ့သည်။ အလုပ်ကိစ္စ
ချိန်းထား၍ဟု ဆိုသည်။ ပုံ
ပြောသူတစ်ယောက် လျော့
သွား၍ သုံးယောက်သာ ကျန်
သည်။

ငါ...ပျင်းနေတယ်
ကွာ။

ထွက်သွားသည်။
လက်ဖက်ရည်၏ နောက်
ကျောအား ကြည့်ရင်း
ခပ်လေးလေးနှင့် ပြောလိုက်
သည့် ကော်ဖီထဲမှ စကားသံ
ကြောင့် ကိုလာက ဟက်ခဲ
တစ်ချက် ရီ(ရယ်)ရင်း...

မင်းက ပျင်းတတ်
သေးသလားဟု ဆိုသည်။

ကော်ဖီသည် ကောင်မ
လေးများစွာနှင့် ဇာတ်လမ်း
ပေါင်းများစွာ ရှိတတ်သူဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
ကျွန်တော်တို့ အားလုံးထံ၌
မအားမလပ် အမြဲ အလုပ်ရှုပ်
တတ်လွန်းသူမို့ ကိုလာက
ထိုသို့ မေးခြင်းလည်း ဖြစ်
သည်။

ဘယ်ကောင်မလေးဆီ
ကိုမှ သွားချင်စိတ် မရှိဘူး
ကွာ။ ခုချိန်မှာ ငါ အရမ်းပျင်း
နေတယ်။

သည်တစ်ခါ၌တော့
ကိုလာက မရီ(ရယ်)ပါ။
ကော်ဖီ၏ စကားများက
လည်း မဆုံးသေးပါ။

တစ်ခါတလေမှာ
တော့ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာတွေ
လုပ်နေမိမှန်း မသိဘူး။
အပြောင်းအလဲ အသစ်
အဆန်းလေးတွေက လက်ရှိ
အချိန် တစ်ခဏအတွက်တော့
ငါ့ကို အပျင်းပြေစေတာ
အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း အခု

အချိန်မှာတော့ ငါ အရမ်းပျင်း
နေတယ်။

စကားဆုံးသည်နှင့်
ကော်ဖီက သူ၏ သောက်
လက်စ ကော်ဖီခွက်အား
ကောက်ယူ၍ မော့ချလိုက်
သည်။ ထို့နောက်တော့ ပျက်
ခဲ ထ၊ရပ်လိုက်ရင်းက...

သွားလိုက်ဦးမယ်
ကွာ၊ သွားရမယ့်နေရာ
စဉ်းစားလို့ရပြီဟု ဆိုသည်။

မေးခွန်းများပါသော
မျက်လုံးများနှင့် မော့ကြည့်
လိုက်သော ကျွန်တော်နှင့်
ကိုလာအား ကော်ဖီက ပြုံးဖြဲ
ဖြဲ လုပ်ပြသည်။

အချိန်တန်လို့ တစ်ပတ်
လည်ပြန်တော့လည်း ချည်
တိုင်ပြန်ပြီး နားတဲ့သဘော
ပေါ့ကွာ။ အဟောင်းဆိုတာ
အကြောင်းအသိဆုံး သံယော
ဇဉ်တွေနဲ့လေကွာ၊ ကဲ... ငါ
တော့ လစ်ပြီ။

သည်တစ်ခါတော့
ကျွန်တော် ရီ(ရယ်)အလှည့်
နှင့် တူသည်။ တကယ်လည်း
စိတ်ထဲက ရယ်ဖြစ်လိုက်
သည်။ ကော်ဖီအား ရယ်ခြင်း
မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော် ရယ်ခြင်းသာ ဖြစ်
သည်။

နောက်ဆုံးတော့
ကျွန်တော်နှင့် ကိုလာ
နှစ်ယောက်တည်းသာ
ကျန်သည်။ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက် တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်
ပြီး မဝီပြင်သော အပြုံးများ
ပြုံးဖြစ်ကြသည်။ ကိုလာက
တော့ သွားစရာကိစ္စ ရှိမနေ
မှန်း ကျွန်တော် သိသည်။
ကိုလာသည် မကြာသေးခင်
ကမှ ကောင်မလေးနှင့်

ပြတ်ထားသူ ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က
တော့ အချိန်အတော်ကြာ
ဆက်၍ ထိုင်ဖြစ်ကြဦးမည်
ထင်သည်။ နှစ်ယောက်
တည်းမို့ အရင်ကထက်တော့
ပို၍ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။
ကျွန်တော့်မှာတော့ ပြောစရာ
စကားမရှိပါ။ ထိုအတူ ပြော
လိုစိတ်လည်း ရှိမနေပါ။
ကိုလာကို ကျွန်တော် လှည့်
ကြည့်တော့ နှစ်ယောက်သား
အကြည့်ချင်း ဆုံသည်။ သူ
ဘာပြောချင်သည်လဲ။

မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့
ပြတ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်
လို ခံစားရမယ်လို့ မင်း...
ထင်လဲ။

မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်သော်
လည်း ကျွန်တော့်ကို မေး
သော မေးခွန်း မဟုတ်မှန်း
ကျွန်တော်သိသည်။ သည်
အတွက် ကျွန်တော် မဖြေ
လျှင်လည်း ရနိုင်ပါတယ်။
တကယ်လည်း ကျွန်တော်
ဖြေစရာမလိုပါ။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရ
ရင်တော့ ငါ မနေတတ်ဘူး
ပေါ့ကွာ။ ငါ စဉ်းစားကြည့်
တယ်၊ တကယ်တမ်းက ငါ
ကို ချစ်နေတယ်လို့ ထင်ရ
တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ငါ
တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်
ဘူးလို့ ထင်ယောင်ထင်မှား
ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မယ့်
မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်
ကို ငါ လိုအပ်တာပါ။

သည် နောက်တော့
ကိုလာက ဘာစကားမှ ထပ်
၍ မပြောတော့။

ကျွန်တော်ကရော...။
နောက်တစ်ကြိမ် ငှဲထား
သော ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို

သာ ကောက်ယူ၍ မော့ချ လိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း အေးစက်စက်နှင့် ဖန်သက် သက်ပင်။

□ လူကြီးများ

ထုံးစံအတိုင်းပင်။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင် တစ်ဆိုင်၊ လူလေးယောက်နှင့် စားပွဲတစ်လုံး။ ထိုစားပွဲပေါ်၌ တော့ သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ ကော်ဖီ တစ်ခွက်၊ ကိုလာတစ်လုံးနှင့် ရေခဲခဲကြမ်းတစ်ခွက်။

ဒါ သည် လည် လေးယောက်စလုံး၏ ထုံးစံ ပင်။ ထုံးစံမဟုတ်သည်က ရှိခဲ့ဖူးသည့် ထုံးစံများ တစ်ခု ပြီးတစ်ခု၊ တစ်စတစ်စနှင့် ပျောက်ကွယ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော် ရှေ့တည့် တည့်မှ ရေခဲခဲကြမ်းခွက်အား ရုတ်တရက် ကောက်ယူ၍ မော့ချလိုက်သည်။ အရသာ က ယခင် ယခင်တွေတုန်းက လိုပင် အေးစက်စက်နှင့် ဖန်သက်သက်။ ရေခဲခဲကြမ်း ၏ အရသာ မပြောင်းလဲ သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အားလုံး၏ အသက်တွေနှင့် ဆံပင်အရောင်များကတော့ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ယုံကြည်ချက်တွေက ရော...။

□ 'မိသားစု ဘဝတစ်ခုကို လူနှစ်ယောက်တည်းနဲ့ တည် ဆောက်လို့ မပြည့်စုံနိုင်မှန်း အချိန်တွေ အများကြီး ရင်းပြီး မှ သိရတယ်။ အဆင်မပြေ ဘူး မဟုတ်ပေမဲ့ မပြည့်မစုံ။ လိုအပ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ ကိုး'

တွေတွေငေးငေးနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို၊ ကျွန် တော်တို့ သုံးဦးအား ပြော သလိုနှင့် ရေရွတ်သူမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်သူ ဖြစ်သည်။

လက်ဖက်ရည် သောက် သူသည် ယခင်က ယုံကြည် မှုတစ်ခုကို ခွဲကိုင်၍ သူ နှစ် သက်ရာလမ်းကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လျှောက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ့ကို ချစ်၍ သူ့ကိုသိသည်ဆိုသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်အတွက် မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ အသည်းလောက်ဆိုလျှင် လုံ လောက်ပါသည်ဟု ဆိုခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ အမျိုးသမီး တွင် ရှိနေသော(ယခင် ကတည်းက သူသိပြီးဖြစ် သည့်) ချိုယွင်းချက်တစ်ခု ကြောင့် သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်၌ ကလေး မရှိခဲ့ ပါ။ အချိန်တွေ တဖြည်း ဖြည်း ကြာလာသည်နှင့်အမျှ လက်ဖက်ရည် သောက်သူ သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ အချိန်ဖြုန်းတတ်သူ ဖြစ်လာခဲ့ သည်။

လိုအပ်ချက်ဟူသော စကားတစ်ခွန်းအား မကြာ ခဏ ရေရွတ်တတ်သူ ဖြစ် သည်။

□ 'နွေးနွေးထွေးထွေး စုစု ရုံးရုံး မရှိရင် မိသားစုဘဝ ဆိုတာလည်း အလကားပါပဲ' လက်ဖက်ရည် သောက် သူ၏ ရေရွတ်သံနှင့် မရှေး မနောင်းတွင် တွေတွေငေး ငေးနှင့် ထပ်မံရေရွတ်သူမှာ ကော်ဖီသောက်သူဖြစ်သည်။

ကော်ဖီသောက်သူ သည် ငယ်စဉ်က ချစ်သူ ရည်းစား အတော်များခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ မြောက်မြားစွာ သော ရည်းစားများအနက်မှ အကြောင်းအသိဆုံးဟု သူ ဆိုခဲ့သူနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူတို့၌ သား တစ်ယောက်၊ သမီးတစ် ယောက် ရှိသော်လည်း သား သမီး နှစ်ယောက်စလုံးအား သူ၏ အမျိုးသမီးမှ နိုင်ငံရပ် ခြားသို့ လွှတ်၍ ပညာသင် စေခဲ့သောကြောင့် သားသမီး များနှင့် ဝေးနေသူဖြစ်၏။ သူ၏ အမျိုးသမီးမှာလည်း စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခု အပေါ်၌သာ အာရုံစူးစိုက် လွန်းသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် အထီးကျန် ခြင်းဟူသော စကားတစ်ခွန်း အား မကြာခဏ ရေရွတ် တတ်သူ ဖြစ်သည်။

□ 'ငါ ရှာနိုင်၊ ဖွေနိုင်တုန်း က ရှာဖွေလို့ရသမျှ အကုန် ပေးခဲ့၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားခဲ့တာပဲလေ။ ငါ မရှာနိုင် တဲ့ အခြေအနေရောက်တော့ ငါက လူပိုကြီး ဖြစ်သွားပြီ လား'

သူကတော့ ကိုလာ သောက်သူဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်တည်း မနေလိုသော ကိုလာသည် သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အမျိုး သမီးတစ်ယောက်အား ရွေး ချယ်၍ လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ထို အမျိုးသမီးမှာ သူထက် စနစ် လောက် ငယ်သည်။ အလုပ်မှ အနားယူလိုက်သော ကိုလာ သည် ဝင်ငွေမရှိတော့ပြီ ဖြစ် သောကြောင့် သူ့အမျိုးသမီး

၏ ဝင်ငွေအောက်၌ တိတ် ဆိတ်စွာ နေထိုင်ရသူဖြစ် သည်။ သူ လုပ်ရသည့် အလုပ်ဟူ၍ အရွယ်ရောက် နေပြီဖြစ်သော သမီးများနှင့် မိန်းမဖြစ်သူတို့၏ ရုံးသွား ခဲ့ ပြန်၊ ကျောင်းသွား ကျောင်း ပြန်များအား စက်ဘီးတစ်စီး ဖြင့် ကားဂိတ်သို့ ကြိုပြီ ဖြ လုပ်ပေးရသည့် အလုပ်တစ်ခု သာ ရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါ မိန်းမ ထံမှ လက်ဖြန့်ရသည့် အခါ မျိုး၌ မိန်းမ၏ ပြိုင်ဆိုင်မှုကို ခံရသူဖြစ်၏။

သိမ်ငယ်မှုဟူသော စကားတစ်ခွန်းအား မကြာ ခဏ ရေရွတ်တတ်သူ ဖြစ် သည်။

□ နောက်ပိုင်းကာလတွေ ၌ အမြဲလိုပင် အကြောင်း အရာတစ်ခုတည်းအား ထပ် တလဲလဲ ရေရွတ်တတ်သော သူတို့ကိုကြည့်ရင်း ဘာရယ် မှန်း မသိသော တစ်စုံတစ်ရာ အား ခံစားမိသည်။ သူတို့ အတွက်ရော ကျွန်တော့် အတွက်ပါ ဖြစ်သည်။ အားလုံးအတွက် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ထံ၌ ငယ်စဉ်ကလို တက်ကြွမှုမျိုး မရှိတော့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ တစ်စုံ တစ်ယောက်မှ အကြောင်းအရာ တစ်စုံတစ်ခဲ အား ပြောကြားသည့် အခါ မျိုး၌လည်း တစ်စုံတစ်ရာ စကားများမဆိုဘဲ အပြန် အလှန် ငေးမော နားထောင် ပေးသည့် အလုပ်ကိုသာ လုပ်ဖြစ်ကြတော့သည်။

'မင်းကတော့ တစ် ကိုယ်တည်းသမားဆိုလော့ ငါတို့တွေထဲမှာ အေးအေးချမ်း

ဆုံး သူပေါ့ကွာ’
 ရုတ်တရက် ကောက်
 ထာငင်ကာ ဆိုလိုက်သော
 တိုလာ၏ စကားကြောင့်
 ကျန် နှစ်ယောက်ကပါ
 ကျန်တော့အား ဝိုင်း၍ ကြည့်
 လာကြသည်။

အေးချမ်းသည်ဟု ဆို
 သည်။ တကယ်ရော
 ကျန်တော် အေးချမ်းပါသည်
 လား။ ကျန်တော် သေလျှင်
 တောင် ငိုမည်သူမှ မရှိသည်
 ပဲ။ ဒါသည် အေးချမ်းခြင်း
 လား။ အေးလေ၊ လူတိုင်း
 လွတ်လွတ်လပ်လပ် ယူဆ၍
 ရသည်ပဲ။

‘မင်းတို့တွေ Paulo
 Coelho ရဲ့ The missing
 stone ကို ဖတ်ဖူးလား’
 ကျန်တော် အမေး
 ကြောင့် သုံးယောက်သား
 တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
 ယောက်ကြည့်၍ ခေါင်းယမ်း

ကြသည်။
 ‘ဒီလိုကွာ၊ တစ်ခါတုန်း
 က တိုကျိုမြို့ရဲ့ မြင့်မားတဲ့
 တောင်ထိပ်တစ်ခုပေါ်မှာ
 ဥယျာဉ်တစ်ခု ရှိသတဲ့။
 ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးကို သံတွေ
 နဲ့ခင်းထားပြီး ကျောက်တုံး
 ၁၅ တုံးလည်း ရှိတယ်တဲ့။
 မူလ တုန်းက အဲဒီဥယျာဉ်မှာ
 တကယ်တမ်း ရှိခဲ့တာ
 ကျောက်တုံး ၁၆တုံးတဲ့ကွာ။
 အပြည့်အစုံကတော့ ဒီလို...’

အိပ်ရာဝင်ပုံပြင် နား
 ထောင်ရသည့် ကလေးများ
 ပမာ သုံးယောက်သား ငေး
 မော၍ နားထောင်ကြသည်။

‘အဲဒီဥယျာဉ်ကို တည်
 ဆောက်တဲ့ ဥယျာဉ်မှူးက
 တည်ဆောက်မှု ပြီးစီးတဲ့အခါ
 မှာ ဘုရင်ကြီးကို ဖိတ်ပြီးခေါ်
 ပြသတဲ့။ ဥယျာဉ်ကိုကြည့်ပြီး
 ဘုရင်က ဘာပြောသလဲဆို
 တော့...တကယ့်ကို အံ့ချီး

ဖွယ်ရာပဲ။ ဂျပန်နိုင်ငံမှာရှိတဲ့
 ဥယျာဉ်တွေထဲမှာ ခွဲမက်စရာ
 အကောင်းဆုံး ဥယျာဉ်ပါပဲ။
 ပြီးတော့ ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးမှာ
 အလှဆုံးအရာကတော့ ဒီ
 ကျောက်တုံးပဲ...ဆိုပြီး
 ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ပြ
 သတဲ့။ အဲဒီစကားလည်း
 ကြားရော ဘုရင်ကြီး ချီးမွမ်း
 လို့ မဆုံးသေးခင်မှာ ဥယျာဉ်
 မှူးက အလှဆုံးဆိုတဲ့
 ကျောက်တုံးကို ယူပြီး အဝေး
 ကို လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ
 ဘာပြောသလဲ ဆိုတော့
 အင်း...အခုမှပဲ ဒီဥယျာဉ်
 ဟာ ပြည့်စုံသွားတော့တယ်။
 တစ်သီးတခြား စွန်းထွက်နေ
 တဲ့အရာရယ်လို့ မရှိတော့
 ဘူး။ အခုမှ ကြည့်ရတာ
 သဟဇာတ ကျသွားတော့
 တယ်။ ဥယျာဉ်ဆိုတာ ဘဝနဲ့
 တူတယ်။ တပေါင်းတစည်း
 တည်း ချုပ်ငြိမ်းဖို့လိုတယ်။

ကျန်တော်တို့က တကယ်လို့
 များ အရာဝတ္ထုတစ်ခုပေါ်မှာ
 သာ အသေးစိတ် တရစ်ပဲပဲ
 ကြည့်ရှုခံစား နေမယ်ဆိုရင်
 ကျန်တဲ့အရာတွေ အားလုံး
 ဟာ အကျည်းတန်သွားပါ
 လိမ့်မယ်...တဲ့’

ကျန်တော့စကား အဆုံး
 တွင်တော့ အားလုံး တိတ်
 ဆိတ်စွာနှင့် ငြိမ်သက်သွားကြ
 သည်။ သူတို့ ဘာတွေများ
 တွေးနေကြမည်လဲ။

အသစ်ထပ်မံ၍ ငဲ့ထား
 သော ရေခွေးကြမ်းခွက်အား
 ကောက်ယူ၍ ကျန်တော်
 မော့ချလိုက်သည်။

.. ..

ကျန်တော်ကိုယ်တိုင်
 လည်း ကြိုးစားဆဲဖြစ်သည်။

■ ရွှေသင်

Dictionary for All

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလွန်စာအုပ်တိုက်

THALUN
Bookstore
Yangon

၁၆၉ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့် ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၄၀၆၊ ၂၄၉၂၁၈

၁၆၉/၁ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း၊ (အထက်)။ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၀၁၁၅၊ ၂၄၂၀၃၈၊ ၂၄၂၀၃၉

၁၆၅/၂ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ငွေလမ်းထောင့် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၉၉၂၂၇

၂၀၁၆ နိုဝင်ဘာ ရွှေအမြဲတေ နှစ်စာအုပ်စုစာ ၂၁၁

နှစ်ခြင်း ကျောင်း

၁။

ဆောင်းကာလ ရောက်ပြီ။ နှင်းပွင့်ဖြူဖြူများသည်
 အုပ်လိုက်သင်းလိုက် ခုန်ဆင်းလာကြသည်။ အခါတိုင်းတွင်
 ဒုန်းနှင့်တတ်သော လေပြင်းသည် ယခုမှ အေးစက်စက်
 ညင်းတွဲတွဲ။ တစ်လောကလုံးသည် စွတ်စိုပြီး
 ထိုင်းမှိုင်းနေ၏။ သူ၏ တင်းကျပ်သည့် ဥဗ္ဗမာထဲက
 ရောင်းကြည့်နေသည့် သစ်စေ့ငယ်သည် မနေ့ကနှင့် မတူ
 တော့ဘဲ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော
 မြင်ကွင်းကိုငေးရင်း ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ၏။

‘နှင်းကိုမြင်ပြီဆိုတာနဲ့ သားရဲ့ ဥဗ္ဗမာကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပါ။
 ဒါက သစ်စေ့အတွက် အသက်ပဲ။ အဲဒီအလုပ်ကိုသာ ပျက်ကွက်
 ခဲ့ရင် အဲဒီသစ်စေ့ တယ်တော့မှ သစ်ပင်မဖြစ်တော့ဘူး။’ သူ
 အမေ သစ်ပင်မနဲ့ ရှိတုန်း အချိန်က နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မိတ်မချမှီဝဲဘဲ
 တကတတ်တကတတ်မှာတော့ကို သတိရ၏။ လေထဲနီ၊ မိုးတဝန်းဝန်း၊
 ရွာပြီး မှန်တိုင်းကျသည့်တစ်နေ့ အမေ့ဆီက သူ့နှစ်ဆင်းလာတုန်း
 ခဏမှာပဲ ‘သား မကြာခင်ဘဲ ဆောင်းရာသီကျလိမ့်မယ်။’

အဲဒီအချိန်ဟာ အမေတို့ သစ်ပင်တွေအတွက် အသက် တမျှ အရေးကြီးဆုံးအချိန်ပဲ။ အမေမှာတာ မမေ့ပါနဲ့ဟု သူ့ အမေ သစ်ပင်မသည် ဝမ်း နည်းကြေကွဲနေသော အသံ နှင့် နောက်ဆုံး အော်ဟစ်မှာခဲ့ သေးသည်။ ယခုတော့ နှင်း တွေကျလေပြီ။

ပထမတွင် သစ်စေ့ငယ် ၏ စိတ်သည် ချီတုံချတုံ၊ သူ့ ဝတ်ရုံကြီး ချွတ်လိုက်ရင် သိပ်ချမ်းမလား။ သူ အအေး ရိုက်ပြီးသေသွားမလား။ ခရု တစ်ကောင်ကောင်က သူ့ကို စားလိုက်မလား။ စိတ်သည် မပုံမရဲ။ သူကြားဖူးသည့် သစ်စေ့တို့၏ ဘဝအကြောင်း ပုံပြင်များက သူ့ကို ချောက် ချားစေ၏။ တစ်ချိန်တည်း ပင် အကြောက်လွန်ပြီး သစ် ပင်မဖြစ်ခဲ့သော သစ်စေ့ပုံပြင် များကလည်း သစ်စေ့ငယ်၏ အတွေးထဲတွင် ရစ်ဝဲနေ သည်။ သူတကာ၏ တံတွေး ခွက်တွင် ပက်လက်မျောပြီး သူတကာက သရော်လှောင် ပြောင်ခံရသည့် သူရဲဘော ကြောင်သည့် သစ်စေ့များ။ သူသာ သစ်ပင်မဖြစ်ခဲ့လျှင် လည်း 'အဖြစ်မရှိတဲ့ သစ်စေ့ ပုပ်ပါကွာ'ဟု ဘေးပတ်ပတ် လည်ရှိ သစ်ပင်များသည် စကားတင်းဆိုကြမည်ထင် ၏။ 'အမှေ့ရဲသားက သတ္တိရှိ တယ်။ ရဲရင့်တယ်။ လောက ခံကို အန်တုနိုင်တယ်။ အမေ သားအတွက် အမေ ဂုဏ်ယူ ချင်တယ်'။ သူ့အမေကို နောက်ဆုံးကန်တော့ နှုတ် ဆက်စဉ်က မှာကြားခဲ့သည့် စကားကိုလည်း သတိရ၏။ သစ်စေ့ငယ် မာန်တင်းလိုက်

အသွား ထက်ထက် ကတ်ကြေသည် တချွပ်ချွပ် ညှပ်ချလိုက်သည် သစ်ပင်ငယ်၏ အသား အရိုးနှင့် အရွက်များသည် တစ်ခုဟုတ်ချင်း ပဲ့ကျသွား၏ ကတ်ကြေး တစ်ချက် ပြတ်သွားတိုင်း သစ်ပင်ငယ်သည် အားခနဲ ညည်းညူ၏

သည်။ စွန့်စားမည်။ သူ ကြီး ထွားရမည်။ သူ သစ်ပင်ကြီး ဖြစ်ရမည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ပြီး သည့်နောက် သစ်စေ့ငယ် သည် သူ့ဝတ်ရုံ မာမာအား အတွင်းကနေ ထပ်ခနဲ ထိုးခဲ့ ၏။ အေးစက်စက် လေတို့ သည် စူးခနဲ ဓားနဲ့ထိုးလိုက် သကဲ့သို့ သစ်စေ့ငယ်ထံ တိုး ဝင်လာကြသည်။ သစ်စေ့ငယ် သည် အံတင်းတင်း ကြိတ် လိုက်ရင်း သူ၏ ခြေအနံအား သူ့အောက်ခြေရှိ မြေသားမွှေ့ ထဲသို့ အသာ ထိုးသွင်း၏။ သူ့ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို မိုး ကောင်းကင်ဆီသို့ ဆန့်တန်း

ချီမြှောက်လိုက်သည်။ ပြီး လျှင်မူ ငါ့အလှဆုံးပန်းကို ပွင့် မယ်။ အမွှေးဆုံးရနံ့ကို လွှင့် မယ်။ အချိုဆုံး ဝတ်ရည်ကို ထုတ်မယ်ဟု ဟစ်ကြွေး၏။ 'သစ်ပင်စဖြစ်ပြီး မိုး မရောက်ခင်မှာ အမေတို့ရဲ့ အမြစ်ကို မြေကြီးထဲ နှစ်နိုင် သမျှနှစ်အောင် ထိုးထည့်ထား ရမယ်။ နွေကာလမှာ အိုမင်း နေတဲ့ သက်ကြီးရွက်ခြောက် တွေကို ခြွေချရမယ်။ မိုး ပေါက်တွေ စကျလာပြီဆို အမေတို့အတွက် အစာချက် ပေးမယ့် သစ်ရွက်အသစ်တွေ ထွက်ရမယ်။ နေရောင်က အမေတို့ရဲ့အားအင်။ လိပ်ပြာ ဟာ အမေတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ' သစ်ပင်ငယ်သည် သူ့ အမေမှာလိုက်သမျှကို မှတ်မိ သလောက် ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ ရွတ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာ သည့် သူ့ကိုယ်သူလည်း ဂုဏ်ယူသလို ကြည့်၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် သိပ်အား တောင့်တာပဲဟုလည်း သူ့ လက်မောင်းတွေကို ညစ်ပြီး အားစမ်းသေးသည်။ ခပ် သော့သော့ လေသရမ်းက မွေ့လျှင်မူ သွေးပိုကြွကာ ကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့ပြီး ကခုန် တော့သည်။ ဟိုဟိုဒီဒီ ပျံ သန်းနေသည့် လိပ်ပြာများကို လည်း အော်နှုတ်ဆက်၏။ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ သစ်ပင် များကိုလည်း ပေါက်ပေါက် ဖောက်သကဲ့သို့ မပြတ်တမ်း စကားလှမ်းပြောသည်။ သူ သည် အရောင်တောက် တောက် အပွင့်ကားကား အလွန်လှသည့် ပန်းများကို ပွင့်စေမည့်အကြောင်း၊ သူ့

ဘေးတွင် လိပ်ပြာများ ပတ် ပတ်လည်နေမည့်အကြောင်း ကြွားလုံးများထုတ်၏။ လေညင်းပျော့ပျော့၊ နေရောင်တောက်တောက် ပုံမှန် ညနေခင်းတစ်ခုတွင်ဖြစ် ၏။ သစ်ရွက်ဆွေးများ အကြား ဖြတ်လာသည့် တရှုပ်ရှုပ်ခြေသံနှင့် လူတစ် ယောက်သည် ပျော်ရွှင် ဖြူ ထူးနေသော သစ်ပင်ငယ်၏ အနားသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ ခဲ့သည်။ ထို့နောက် 'ဒီအပင် ပေါက်အရွယ်က အကောင်း ဆုံးပဲ'ဟု ရေရွတ်ကာ သစ် ပင်ငယ်ရဲ့ အောက်ခြေမှ မြေကြီးကို တူးဆွတော့၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် သစ်ပင် ငယ်၏ ခါးကိုကိုင်ပြီး နှဲ့လိုက် သေးသည်။ တဖြည်းဖြည်း ယိုင်ထိုးလာသည့် သူ့ကိုယ်သူ ဟန်ချက်ထိန်းရင်းပင် သစ် ပင်ငယ်သည် 'ဟာ ဟေ့လူ၊ ဘာလုပ်တာတုံး'ဟု စူးစူး ဝါးဝါးအော်၏။ ထိုလူကား သစ်ပင်ငယ်၏ အော်သံကို မကြားသလို ဆက်ထူးမြဲ။ ထို သို့ဖြင့် အော်ဆဲ ဟစ်ဆဲ 'ဖြတ်'ခနဲ အသံနှင့်အတူ သစ်ပင်ပေါက်သည် ကုတ် တွယ်ရန် မြေပြင်မရှိတော့။ သစ်ပင်ငယ်သည် ခြေလွတ် လက်လွတ်နှင့် လေထဲတွင် ဟာခနဲ၊ ဟိုက်ခနဲ။ လူသား ၏ လက်ထဲတွင် လှည့်ပတ် အကြည် ခဲ နေ ရ င် ပ င် တဖြည်းဖြည်းမှူးဝေလာ၏။ ကျနေပြင်းပြင်းသည် ပိုပို သကဲ့သို့ ခံစားလာရသည်။ လူသား၏ လက်များသည် သူ့အား အသာလေးထိထား သည့်တိုင် သစ်ပင်ငယ်အဖို့ နာကျင်လှပြီ။ သူ သေရတော့

စည်ထင်၏။ ခုနက လန်းဆန်းနေသည့် သစ်ရွက်များသည် ချက်ချင်းပင် နုံးခွေပျော့ဆင်းလာသည်။ သစ်ပင်ငယ်သည် 'ရေ...ရေပေးပါ' ဟု ကြောက်လန့်တကြားအော်၏။ ထို့နောက် တအိအိစ၊ ငို၏။ 'အမေ' ဟု ညည်းတွားရေရွက်ရင်းပင် တဖြည်းဖြည်း ဖိုနိဖျော့လာသည့် သစ်ပင်ငယ်၏ အသံစိတ်သည် ဖျတ်ခနဲ ခြင်းတစ်ခုထဲသို့ ပစ်ထည့်ခံလိုက်ရသည်ကို နောက်ဆုံး သိလိုက်၏။

□

J။
တရွတ်ရွတ်အသံ၊ အေးစက်စက် အထိအတွေ့များကြောင့် သစ်ပင်ငယ်သည် ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာ၏။ တဖောက်ဖောက် ခုန်ဆင်းလာသည့် ရေပေါက်များကြောင့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်ခုလုံးသည် ရွှဲရွှဲရှိနေပြီ။ မသေသေးဘူးဆိုသည့် အသံကြောင့် သစ်ပင်ငယ်သည် ရင်ထဲသို့ လိုက်ခနဲ ဖြစ်၏။ ဘာတွေဖြစ် ကုန်ပြီလဲ ဟုလည်း တွေး၏။ မူးယစ်ရီဝေနေသည့် ကြားကပင် အနည်းငယ် နာကျင်နေသောသူ၏ ခြေလက်များကို ကွေးကြည့်ဆန့်ကြည့်၏။ ချက်ချင်းပင် နာလိုက်တာဟု ညည်းမိပြီး လက်တွေ့ခြေတွေကို မလှုပ်မယှက် ထားမိပြန်သည်။ အခု သူ မတ်တတ်ရပ် နေတာပဲဟု သတိထားမိလျှင်မူ သစ်ပင်ငယ်သည် သူ့ခြေထောက် များကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆန့်ကြည့်၏။ မြေသားနည်းပါးသော မာကျစ်ကျစ် ကျောက်စရစ်

များကြားတွင် သူ့ခြေထောက်များသည် နစ်မြုပ်နေ၏။ 'အာဟာရ၊ အာဟာရပေးပါ' သစ်ပင်ငယ်သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်း အမြစ်ထိပ်ရှိ စုပ်ခွက်များကိုဖွင့်ကာ အားပါးတရစုပ်ယူလိုက်၏။ သို့သော် သူ စုပ်ယူလိုက်သည့် အရည်များထဲတွင် ရေကလွဲပြီး ဘာမှပါမလာ။ 'သစ်ပင်တွေအတွက် အားအင်' ဟု သူ့အမေ ပြောခဲ့သည့် နေ၏ အပူသည် ယခုအခါ အားမရှိတော့သော သူ့အား မီးမြှိုက်နေသကဲ့သို့ ပူလောင်လှ၏။ 'သင်းသတ်တယ်ဆိုတာ' ဟု သူ့အမေ သစ်ပင်မပြောပြဖူးသည့် စကားများကို ကြားယောင်ရင်း သစ်ပင်ငယ်သည် နောက်တစ်ကြိမ် အသံမဲ့သွား ပြန်၏။

သစ်ပင်ငယ်သည် သတိလည်တစ်ချက်၊ မလည်တစ်ချက်။ ကပ်ဆိုးကြီးတစ်ခု ဖြတ်သန်းနေရသည်နှင့် တူ၏။ အသိဝင်လာသည်နှင့် သစ်ပင်ငယ်သည် သူ့ဖြစ်အင်အတွက် မျက်ရည်တွေတွေ့ကျ၏။ ဝမ်းနည်းပက်လက်ငို၏။ ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ အော်ဟစ်၏။ ထို့နောက် သတိလစ်သွားပြန်သည်။ တစ်ချော့ပြီးတစ်ချော့ ကုန်ခဲ့ပြီးနောက် လုံလောက်သောရေမရသည့် သစ်ရွက်များသည် တဖွဲဖွဲ ကြွေကျကုန်၏။ ခြေများ၊ လက်များသည် အဘိုးအိုကြီး တစ်ယောက်၏ လက်များသဖွယ် ကုပ်ကိုင်ခြောက်သွေ့ကုန်၏။ သစ်ပင်ငယ်၏ သဏ္ဌာန်သည် သေခြင်းကို စောင့်နေသည့် လူ

အိုကြီးနှင့်မခြား။ အသံစိတ်များကလည်း ဝေဝေဝါးဝါး။

'ဘာဆို ဘာအာဟာရမှ အမေတို့ မရတော့ဘူးဆိုရင် အရင်ဆုံး သစ်ရွက်တွေကို ခြွေပါ။ အဲဒီနောက် ကိုင်းဖျားကိုင်းနားတွေကို ဖြုတ်ချပါ။ တတိယ ပိုကြီးတဲ့ သစ်ကိုင်းတွေကို စွန့်ပစ်ပါ။ အမေတို့ရဲ့ ရှင်သန်မှုအတွက် အရေးအကြီးဆုံးက အမြစ်ပဲ သား။ အမြစ်မသေသေးသရွေ့ အမေသား မသေဘူး။ အမြစ်သေပြီဆိုတာနဲ့ အမေသားသေပြီ။ ဒါ မတော်တာဆများ ဆာကောင်ပေါင်းလဲအခြေအနေ ကြုံလာတဲ့အခါ အမေသားအတွက် အသက်ရှင်သန်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းပဲ။ စကားဦးနှိုးမိတ်ဖြစ်မှာစိုးပေမဲ့ ဒါလေးတော့ အမေ မှာပါရစေ။ ဘုရားသိကြားရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် အမေသား ဘဝခရီးမှာ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိပါစေနဲ့လို့ အမေ ဆုတောင်းပေးပါတယ်ကွယ်'

အိပ်မက်မက်သည်ဟု ထင်သည်။ အဝေးတစ်နေရာက အော်နေသည့် သူ့အမေ သစ်ပင်မ၏ အသံကို ကြားယောင်ပြီး မှိန်းမောနေသည့် သစ်ပင်ငယ်သည် ဆတ်ခနဲတုန်၏။ ပြီးလျှင် 'အမြစ်မသေသေးသရွေ့ အမေသားမသေဘူး။ အမြစ်သေရင် အမေသားသေပြီ။ တတိယ ပိုကြီးတဲ့ သစ်ကိုင်းကို စွန့်ပစ်ပါ' ဆိုသော သူ့အမေစကားအား တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် အသိမဲ့စွာ တီးတီးရွတ်၏။ ထို့နောက် သစ်ပင်ငယ်သည် မျက်စိကို တင်းတင်းမှိတ်ပြီး ညှိုးခြောက်နွမ်းရောနေသည့်

သူ၏ လက်နှစ်ဖက်အား ဆတ်ခနဲ ခြွေချလိုက်သည်။ နာကျင်မှုသည် ကျောတစ်လျှောက် စိန်တက်လာသည်။ သစ်ပင်ငယ်သည် အံ့ကြိတ်ပြီး 'ငါ အသက်ရှင်ရမယ်' ဟု မာန်တင်း၏။ ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်များသည် တွေ့တွေ့စီးနေ၏။

သစ်ပင်ငယ်သည် တဖြည်းဖြည်း နာလန်ထူလာ၏။ ကာလအတော်ကြာ ဝေးကွာနေသည့် ကိုယ်နှင့်စိတ်သည် တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည် တို့ထိလာ၏။ ထိုအခါ သစ်ပင်ငယ်အဖို့ မြင်မြင်သမျှသည် မျက်တောင်မခတ်နိုင်။ အသက်အရွယ်နှင့် စာလျှင်ကြုံလှီသေးကွေးလှသည့် သက်ကြီးပုသစ်ပင်များ။ ထက်ရှုသည့် ကတ်ကြေး၏ အသွားအောက်သည် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များကို ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ညှပ်ချသွားသည်။ မာန်တင်းထားသည့် သစ်ပင်တို့၏ ညည်းညူသံသည် ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်လာ၏။ ကိုယ်ထည်နှင့် ခြေလက်များကို သံကြိုးများနှင့် ရစ်ပတ်ဆိုင်တပ်လိုက်ကြသည်။ အခြားသစ်ပင်၏ ခါးရိုးကို ကိုင်ပြီး ဗြဟ္မာ့ခနဲ အမြစ်ကို ဆွဲနုတ်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ငယ်သည် မရဲတရဲကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်၏။ သစ်ပင်အားလုံးသည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ၏ အောက်တွင် အလူးလူးအလိုမိုလိုနိုး၊ အံ့သြစရာကား သစ်ပင်ငယ်တို့သည် သီချင်းအဆိုမပျက်ကြ။

'ဘဝက***နာကျင်ခြင်း၊ ဒုက္ခက***ပင်လယ်

ပဲ။ ကူးxxx ကူးxxx
 ကူးဖြတ်မယ်။ သောကxxx
 တောင်တန်းကို ကျော်ပစ်
 လိုက်xxx။ မင်းမောပန်းတဲ့
 အခါxxx မင်းတွေပေါ့။
 မင်းပန်းပွင့်တွေနဲ့ လှမယ့်
 ကမ္ဘာxxx။ မင်းအနား ပဲပျံ
 နေမယ့် လိပ်ပြာများxxx။
 တွေးကြည့် လိုက်xxx။
 မျှော်လင့်ချက်က မင်းရဲ့
 အဖော်xxx'

သစ်ပင်ငယ်သည် စိတ်
 ထဲမှ တီးတိုးလိုက်ဆိုကြည့်
 ၏။ ထိုသီချင်းကို အော်ဟစ်
 နေရင်းပင် သစ်ပင်တို့၏
 သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ဒဏ်ရာများ
 သည် သစ်ပင်ငယ်၏ရှေ့တွင်
 ပင် အနာပေးတက်လာကြပြန်
 ၏။ ဘယ်လိုစိတ်နှစ်အားတွေ
 များ သူတို့နှလုံးသားထဲ ဝင်ခို
 နေပါလိမ့်။ သစ်ပင်ငယ်၏
 စိတ်တွင် အံ့သြမှင်တက်ခြင်း
 သည် အဆုံးမရှိ။ လအနည်း
 ငယ်မျှ ကြာလျှင် သစ်ပင်ငယ်
 သည် အဆီအသားမဲ့သည့်
 ပန်းအိုးထဲတွင် အသားကျလာ
 ၏။ အနည်းအကျဉ်းမျှ ထည့်
 ပေးသည့် အာဟာရကို စနစ်
 တကျ သုံးစွဲတတ်လာ၏။

နေရောင်တောက်ပ
 သည့် မနက်ခင်းတစ်ခုတွင်
 အောင့်သက်သက်ခံစားချက်
 ကြောင့် သစ်ပင်ငယ်သည်
 အိပ်မောကျနေရာမှ ဆတ်ခနဲ
 လန့်နိုးလာ၏။ စိတ်ထဲတွင်
 တစ်ခုခုသည် သူ့ကိုယ်ကို
 ဖောက်ပြီး အထဲက ထွက်လာ
 သည်ထင်၏။ အရွက်မဲ့ ရိုးတံ
 ပြင်းပြင်းကိုယ်ကြီးက နေနေ
 ကြည့်လျှင် ဖုဖောင်းနေသည့်
 နေရာတချို့ကို မြင်လိုက်
 သည်။ သစ်ပင်ငယ်သည်
 ရုတ်တရက် နာကျင်မှုကိုမေ့

မင်း
 ဒုက္ခကို
 ကျော်နိုင်ခဲ့လို့သာ
 အသက်
 မသေခဲ့လို့သာ
 မင်းအကြောင်း
 ပြောနေကြတာ
 မင်းသာ
 သေသွားခဲ့ရင်
 ဘယ်သူမှ
 မမှတ်မိတော့ဘူး
 ဟု
 အသစ်
 ရောက်လာသည့်
 သစ်ပင်
 ငယ်များကို
 ဒေါ်ကြီး
 ဟစ်ကျယ်
 ပြော၏။

ကာ 'ဟေး'ခနဲ အော်မိ၏။
 သူ့ကိုယ်တွင် ပုရစ်ဖူးတွေစို့
 လာပြီ။ မကြာမီ ရွက်သစ်ဝေ
 တော့မည်။ သစ်ပင်ငယ်၏
 ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် ပတ်ပတ်
 လည်ရှိ သစ်ပင်အုပ်စုကြီးထဲ
 သို့ လေနှင့်အတူ ရုတ်ခြည်း
 ပင် ပျံ့နှံ့သွား၏။ 'သေမင်း
 တောင်ကုန်းကို ကျော်လွန်နိုင်
 ခဲ့ပြီ။ ဂုဏ်ယူပါတယ် ကောင်
 လေး'သံကြီးနှင့် ဆိုင်းခံထား
 ရသည့် မလှမ်းမကမ်းရှိ
 အရွက်ဖြာဖြာနှင့် စိန်ပန်းပင်
 ပုညက်ညက်က အော်ဟစ်
 နှုတ်ဆက်၏။ 'ငရဲ အဝကို
 တစ်ယောက်ရောက်လာပြန်

ပေါ့' သွေးစက်စက်ကျနေ
 သည့် ညောင်ပင်ပုသေးသေး
 တစ်ပင်က တီးတိုးရွတ်၏။
 တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
 အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ နှုတ်ဆက်
 သံများသည် ရုတ်ခြည်း ဆူညံ
 လာ၏။ သစ်ပင်ငယ်သည်
 ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။
 နောက်ဆုံး 'အဖွဲ့ဝင်အသစ်ကို
 ကြိုဆိုတဲ့အနေနဲ့ သီချင်းဆိုကြ
 စို့'ဟူသည့် ဆော်ဩသံနှင့်
 အတူ သီချင်းသံသည် ဟည်း
 ထွက်လာလေ၏။

'ဘွန်နီနီxxx ရဲရဲ
 တောက်xxx တို့ဘွန်နီနီ
 xxxဘွန်နီနီ xxx ခွီး
 မထောက်တဲ့ xxx တို့
 ဘွန်နီနီxxx ဘွန်နီနီxxx
 လက်မမြှောက်တဲ့xxx တို့
 ဘွန်နီနီxxx ဘွန်နီနီxxx'
 □

၃။
 အသွားထက်ထက်
 ကတ်ကြေးသည် တရွပ်ရွပ်
 ညှပ်ချလိုက်သည်။ သစ်ပင်
 ငယ်၏ အသား၊ အရိုးနှင့်
 အရွက်များသည် တစ်မဟုတ်
 ချင်း ပဲ့ကျသွား၏။ ကတ်
 ကြေးတစ်ချက် ပြတ်သွား
 တိုင်း သစ်ပင်ငယ်သည် အား
 ခနဲ ညည်းညူ၏။ ကိုယ်ကို
 ဆတ်ခနဲ ထွန်လိမ်ပြီး ရုန်း
 ကန်၏။ 'တောင့်ထား ကို
 အပင်ရေ'ဟူသော ဘေးနားမှ
 အားပေး စကားသံကို သူ၏
 နားတွင် မကြားတစ်ချက်၊
 ကြားတစ်ချက်၊ ပြတ်တောက်
 သွားသည့် လက်ဖျားခြေဖျား
 တို့တွင် ဖြူပျစ်ပျစ်သွေးများ
 ဒလဟော စီးဆင်းလာ၏။
 သစ်ပင်ငယ်သည် 'ဒါ ငါး
 ကြိမ်မြောက် အမြတ်ခံရတာ
 လား၊ ဒါမှမဟုတ် ခြောက်

ကြိမ်မြောက်လား'ဟု ဆွေး
 ရင်းပင် 'ရက်စက်တဲ့လူသာ
 ခြုံခြုံသေပါစေ'ဟု သူ၏
 လက်ဖျားကို ဆဆပြီး ဖြတ်
 နေသူအား ကျိန်ဆဲ၏။ ဓာန်
 တင်းထားသည့်ကြားကဝင်
 နာကျင်မှုကြောင့် မျက်စည်
 သည် ရိုဆင်းလာသည်။
 'အားတင်းလိုက်စမ်း'သစ်ပင်
 ငယ် ရေရွတ်၍ တစ်ရုတ်
 နှစ်ရက်ဆိုလျှင် သွေးတွေ
 တိတ်သွားမည်။ သုံး၊ လေး
 ရက်ဆိုလျှင် အနာတွေ ကျယ်
 လာမည်။ တစ်ပတ်ခန့်
 ကြာလျှင် ရွက်သစ်များ ပြန်
 ဝေလာလိမ့်မည်။ နှစ်ပတ်
 ကုန်သွားလျှင် ခြေအသစ်၊
 လက်အသစ်များ ပြန်ထွက်
 လာလိမ့်မည်။ 'ရုံးပြီလို့
 မတွေးမချင်း အမေ့သား မနွဲ့
 သေးဘူး' သူ့အမေစကားကို
 တတွတ်တွတ် ရွတ်၏။
 သစ်ပင်ငယ်သည် မျက်စိနဲ့
 မှိတ်ပြီး သီချင်းကို ဟစ်၏။
 ပြီးလျှင် နာကျင်နေသည့်
 ကိုယ်ကို အတင်း ယိမ်းထိုး
 ပြီးကာ ကခုန်၏။ 'နာစမ်း
 နာလိုက်စမ်း၊ နာချင်သလောက်
 နာလိုက်စမ်း'ဟု ဒေါသ
 တကြီး အော်၏။ လက်ဖဝါး
 ပြင် နှစ်ဖက် အမြတ်ခံထားရ
 သည့် သူ့လက်ငုတ်တို့နှင့်
 ဖြောင်းခနဲ၊ ဖြောင်းခနဲနေ
 အောင် လက်ခုပ်တီး၏။
 မျက်နှာကား ထိမထင်သလို
 မဲ့မဲ့ကြီးပြီးလျက် ရှိသည်။
 □

၄။
 ကွေးကောက်ကောက်
 သံကြိုးများသည် သစ်ပင်
 ငယ်အား တုတ်နှောင်ထား
 ခြေထောက်နှင့် လက်ဖျား
 သည် လှုပ်ရှား၍ မရတော့။

ကိုယ်ခန္ဓာသည် စောင်းကန်းကန်းနှင့် တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သစ်ပင်ငယ်၏ စိတ်ဓာတ်သည် ကျဆင်းဟန်မရှိ။ သီချင်း ပိုဆိုလာ၏။ ဟာသများ ပိုပြောလာသည်။ မပြောတာကြာသည့် ပန်းပွင့်နှင့် လိပ်ပြာများအကြောင်းကို တတွတ်တွတ် ပြော၏။ 'မင်းကို သူတို့က အငတ်ထားတယ်၊ ရေဖြတ်မယ်၊ အမြစ်တွေကိုလည်း ဖြတ်မယ်'ဟု သဘာဝတွင် ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် ဆင်းရဲဒုက္ခများကို တစ်ခဏတစ်ခဏ ခံစားခဲ့ရ၏။ ပြီးလျှင် 'မင်း ဒုက္ခကို ကျော်နိုင်ခဲ့လို့သာ၊ အသက်မသေခဲ့လို့သာ မင်းအကြောင်းပြောနေကြတာ။ မင်းသာသေသွားခဲ့ရင် ဘယ်သူမှ မမှတ်မိတော့ဘူး'ဟု အသစ်ရောက်လာသည့် သစ်ပင်ငယ်များကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြော၏။ 'လောကကို အလှဆင်ရမယ်'ဟုလည်း တတွတ်တွတ် ရေရွတ်သည်။ ပြီးလျှင် မကြာခဏ အကြောင်းမဲ့ဟားတိုက်ပြီး ရယ်သည်။ လွတ်လပ်နေသည့် စိမ်းဖန်ဖန်သစ်ရွက်များကို လေပြည်အလွင့်တွင် တဖျပ်ဖျပ်ခါယမ်းနေသည့် သစ်ပင်ငယ်သည် အရင်ကကဲ့သို့ နုနုနုနုနုနု မဟုတ်တော့။ သစ်ပင်ဇလံ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အဖုဖုအထစ်ထစ်များနှင့် တကယ့်သစ်ပင်ရင့်မာကြီးနှင့် တူလာသည်။ ခပ်ညစ်ညစ် သစ်ခေါက် အပွေးများသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် တဖြည်းဖြည်း အသားတက်စ ပြုလာ၏။ စကားအဆုံးတွင် 'ဟက်'ခနဲ ရယ်လိုက်သည်ကပင် လော

ကကြီးအား သရော်လှောင်ပြောင်ချင်ဟန်အပြည့် ဖြစ်လာသည်။

၅။
ရွှေရောင်ပန်းပွင့်များသည် သစ်ပင်ငယ်၏ လက်တံပေါ်တွင် စိစိရီရီ ဖူးပွင့်လာကြပြီ။

သိပ်လှသတဲ့။ သစ်ပင်ငယ်၏အနား တရစ်ဝဲဝဲ ပျံ့နေသည့် လိပ်ပြာငယ်တို့သည် အပြန်အလှန် အော်ဟစ်နေကြ၏။ သစ်ပင်ငယ်သည် 'ဟက်'ခနဲ ရယ်ရင်း 'တကယ်လား'ဟု မယုံသလို လေသံနှင့် ပြန်မေး၏။ ပြီးလျှင် 'ကျေးဇူးပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'ဟု တမင် ချိုအံထားသည့် အသံနှင့် ပြန်ပြော၏။ 'ကျွန်တော့်ရဲ့ ပိုင်ရှင်က အချိန်ယူ ပြုပြင်ပေးခဲ့လို့ပါဗျာ'ဟုသော ကျေးဇူးစကားကိုလည်း တတွတ်တွတ် ပြော၏။ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနေသည့် မျက်နှာသည် နာကျင်ခဲ့သည့် အချိန်များကို သတိရဟန် မတူတော့။

'အချစ်ရေ မင်းရဲ့ ဝတ်ရည်ချိုတွေကို ကိုယ် သောက်သုံးပါရစေလား'

အတင့်ရဲသည့် လိပ်ပြာအချို့သည် သစ်ပင်ငယ်အနားကို ထိကပါး ရိုကပါး ပျံ့ရင်း အော်ဟစ်ကြ၏။ သူ၏ အပွင့်များပေါ်မှာ ရပ်နားလိုက်တော့မလိုလို၊ သူတို့၏ ဝတ်ရည်စုတ်များကို သစ်ပင်ငယ်၏ ပန်းပွင့်များထဲ ထိုးစိုက်လိုက်တော့မလိုလို ဟန်ပန်များနှင့် ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ငယ်သည် 'မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုတို့ရယ်'ဟု ခပ်သွက်သွက် ငြင်း၏။

မျက်နှာသည် အရှက်သည်းသလို နီမြန်းမြန်း။ သူ့အလှတွင် သွက်သွက်ခါနေသည့် လိပ်ပြာများအပေါ် အမြူးဟန်သည် အထင်းသား။ မွေးပျံ့သည့် ရန်ကိုလည်း ထောင်းထောင်းထသည်အထိ သူ၏ကိုယ်တွင် လိမ်းကျလိုက်သေးသည်။ 'မူးလိုက်ကြစမ်း၊ ရူးလိုက်ကြစမ်း'ဟုလည်း စိတ်တွင် ဟစ်၏။

'လိပ်ပြာတွေဟာ အမေတို့ ဝတ်ရည်တွေ စုပ်သောက်ရင်းပဲ အမေတို့ရဲ့ ဝတ်မှုန်တွေကို အခြားပန်းပွင့်ဆီ သယ်ဆောင် သွားလိမ့်မယ်'

ဝတ်မှုန် ကူးရတော့မည့်အချိန် ရောက်လေပြီ။ နှုတ်ဖျားမှ အငြင်းစကားကို တွင်တွင် ဆိုနေသည့် သစ်ပင်ငယ်သည် စိတ်ထဲမှ အလှဆုံးလိပ်ပြာကို ရွေးချယ်နေ၏။ နောက်ဆုံး အဝါ၊ အစိမ်း၊ အနီအရောင်တောက်တောက်၊ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ် လိပ်ပြာလေး သူ့ကို ခွင့်ပန်လာချိန်တွင် သစ်ပင်ငယ်သည် ဖျတ်ခနဲပြီးပြီး သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ဘုရား...နောက်ဆုံးတွင် သူဝတ်ရည်များ သောက်သုံးခံရတော့မည်။ လှစ်ခနဲ ခိုနားလာသည့် လိပ်ပြာလေး၏ အနံ့စားတွင် သစ်ပင်ငယ်သည် ရုတ်ခြည်း ဖြိုဖူးမူးလာ၏။ ဒီကာလကြီး ကျော်လွန်ပြီးလျှင် သူသည် သား၊ သမီးများနှင့် လူလားမြောက်သည့် သစ်ပင်ရင့်မာကြီး ဖြစ်ရတော့မည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်ငယ်သည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသော နှလုံးကို ဖိထားပြီး သူဝတ်ရည်ဘူးအား လိပ်ပြာငယ်အတွက်

ဆတ်ခနဲ ဖွင့်ပေးလိုက်၏။
'ထို့...ပေါ့ရွတ်ရွတ်နဲ့ အလကားပဲ။ အပြင်ပန်းသာလှတာ၊ အနှစ်သာရက နုတ္တိ' လိပ်ပြာသည် သစ်ပင်အား ဆတ်ခနဲ တွန်းဖယ်လိုက်၏။ လဲပြိုလှလှ ယိမ်းယိုင်သွားသည့် သစ်ပင်ငယ်သည် 'အမြင်သာလှတာ၊ အပေါ့စားဟေ့၊ အထင်မကြီးနဲ့'ဟု အော်ဟစ်နေသည့် လိပ်ပြာကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲအောင်ခနဲ စံစားချက်နှင့်အတူ ဒေါသသည် ထောင်းခနဲ ထွက်၏။ ထို့နောက် 'သစ်ပင်တစ်ပင် ဘယ်လိုဘဝကို ဖြတ်ပြီး ရှင်သန်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို မစဉ်းစားဘဲ ဝတ်ရည်မချိုတာကိုပဲမြင်တဲ့ လိပ်ပြာယုတ်၊ ဘယ်တော့မှ ငါ့ဝတ်ရည် လာမသောက်နဲ့'ဟု စူးစူးပါးပါး အော်ဟစ်ပြီး သူ၏ ဝတ်ရည်အိုးကို ဝှန်းခနဲ ပိတ်ချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် 'ငါ့ဝတ်ရည်နဲ့ မတန်တဲ့ အကောင်'ဟု မျက်နှာထားကို မော့ချိုထားလိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်းပင် သစ်ပင်ငယ်သည် လိပ်ပြာ၏ ခြေထောက်များနှင့် သူ၏ ပွင့်ချပ်များတွင် အပြန်အလှန် ကူးလူးကျန်ခဲ့သည့် ဝတ်မှုန်များအတွက် စိတ်ထဲတွင် အူလိုက်သည်းလိုက် ကျိတ်ရယ်လိုက်ရင်းပင် အခြား မအူမလည် လိပ်ပြာတစ်ကောင်ကို ဆွဲဆောင်ရန် သူ၏ စိမ်းဖန်ဖန် ဝတ်ရုံနှင့် ဆန့်တန်းထားသော လက်တံနှစ်ဖက်ပေါ်မှ ရွှေရောင်ပန်းပွင့်များကို လှသထက်လှအောင် ဖြန့်ခင်းလိုက်၏။

၈၄

ရုပ်ရှင်အမွေအနှစ်

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ဖလင်များနှင့်

ဒစ်ဂျစ်တယ်ဖလင် ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်း

၃၈၈

ရုပ်ရှင်ဖလင်များသည် သဘာဝဒဏ် ခံနိုင်ရည် နည်းပါးပြီး အသုံးပြုမှု ကြိမ်ဖန် များလာခြင်းတို့ကြောင့်လည်း ပျက်စီးရသည်။ ရုပ်ရှင်ပရိဂျက်တာများတွင် ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြသခြင်းကြောင့်လည်း အစင်းထင်ခြင်း၊ ဆေးသား မှိုတက်ခြင်း၊ ညစ်ထေးမှုနှင့် လက်ရာ ထင်ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

ရုပ်ရှင်ဖလင်များသည် သဘာဝအရ အချိန်ကြာမြင့်လာလျှင်ပင် ယိုယွင်း တတ်လေသည်။ ထိခိုက်ပွန်းရှ လွယ်သော အနုပညာပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ ပထမဦးစွာ Nitrate ဖလင်ကို United States of America(USA) တွင် ၁၈၇၀ ခု

စတင် တီထွင်နိုင်ခဲ့ပြီး ဓာတ်ပုံဖလင်အဖြစ် ၁၈၈၉ တွင် စတင် အသုံးပြုခဲ့သည်။ Safety Filmအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြပြီး လောင်ကျွမ်းလွယ်ခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းကို အမြင့် အားဖြင့် မတွေ့နိုင်ခင်မှာပင် ပျက်စီးနေနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် ထုတ်လုပ် ခြင်းကို ရပ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သုံးနှစ်အကြာတွင် Cellulose Acetate ကို အစားထိုး၍ အသုံးပြုလာကြသည်။ နောက်ဆုံး အသုံးပြုခဲ့ကြသော ရုပ်ရှင် ဖလင် အမျိုးအစားမှာ Polyester Baseဖလင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဒစ်ဂျစ်တယ် ရုပ်ရှင်ခေတ် ပြောင်းလာသော အခါ ဖလင်ထုတ်လုပ်သော ကုမ္ပဏီများက ဖလင်ထုတ်လုပ်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းခဲ့ကြ သည်။ သို့သော် Archive များတွင် ကူးယူထားရှိရန်အတွက် Safety Film များကို တော့ ထုတ်လုပ်ပေးလျက် ရှိသည်။

မီမီပြုပြင်ထိန်းသိမ်းလိုသည့် ဖလင်များကို မည်သည့်ပုံစံဖြင့် ပြုပြင်မည်ကို ဆုံးဖြတ်ရသည်။ မီမီကိုင်တွယ်ရမည့် ဖလင်သည် မည်မျှ ပျက်စီးနေသည်၊ မည်သည့် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းသည့်နည်းဖြင့် အစပြုရမည်ကို ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ကြရသည်။

Film Repair ပြုလုပ်ရာတွင် ဖလင်အတွက် အထူးပြုထုတ်လုပ်ထားသော Splicing Tape များကိုသာ အသုံးပြုသင့်သည်။ ပြုပြင်ရာတွင် အရပ်ကွက်ဖန် (Frame) များပေါ်တွင် တိပ်များ ထပ်နေခြင်း၊ အဆက်ရာများ ထူလွန်းခြင်းနှင့် လေခိုခြင်းများ မရှိရန် သတိပြုသင့်သည်။ ဖလင် Repair ပြုလုပ်ခြင်းသည် အနုစိတ် ကာ စိတ်ရှည်ရသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ ဤလုပ်ငန်းစဉ်အား အမျိုးသမီးများမှ လိုက် ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ပုံမှန် ပြုပြင်ရမည့် ဖလင်များသည် သန့်ရှင်းခြင်းနှင့် ဆေးကြောခြင်းဖြင့်

သန့်စင်သော အနေအထားသို့ ရောက်ရှိ နိုင်သည်။ စေးကပ်နေသော၊ တွန့်နေသော၊ ခြောက်နေသော ဖလင်များကိုမူ Rehydration Treatment သုံးကာ ပြန်လည် ပြုပြင်နိုင်သည်။ (Rehydration ပြုပြင်ပုံမှာ ရေ 60 ml, glycerin 20 mlနှင့် acetone 20 ml အရောကို အောက်ခြေတွင်ထားကာ အသုံးပြုလိုသည့် ဖလင်ကို ပြန်လည်ခြောက်သွေ့အောင် ပြုပြင်ခြင်းဖြစ်သည်။)

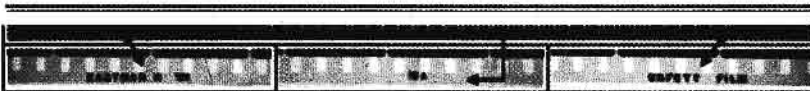
Camera Negative Film stock:

EASTMAN ■▲ S•AFETY FILM (Rochester, 1967)
EASTMAN ++ S•AFETY FILM (Rochester, 1968)

Internegative Film stock on OCN:

CELESTIAL LOGO: EASTMAN 5242 311 2602 142 NE (2003)
SHAW BROTHERS STUDIO LOGO: EASTMAN ■▲ S•AFETY FILM (1967)

(ပုံနှင့်တွဲပြရန်)။ သာမန် ပြုပြင်ရမည့်ဖလင်များတွင် ချွတ်ယွင်းချက် ဆိုင်ရာ အစီရင်ခံစာကိုလည်း ပူးတွဲ ရေးမှတ်ထားရမည် ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ Film Scan ဖတ်မည့်သူက သတိထားဆုံးဖြတ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။
သန့်စင်ပြုပြင်ဖြစ်သော ဖလင်များကို အမျိုးအစားခွဲခြား အမျိုးအမည်ခွဲခြားမှု ပြုလုပ်ရသည်။ Nitrate ဖလင်၊ Acetate, Polyester ဖြစ်သည်ကို ခွဲခြားသိရန်ဖြစ်သည်။

ဖလင်ထုတ်လုပ်သော ကုမ္ပဏီများသည် မိမိတို့ထုတ်လုပ်ခဲ့သော ဖလင်များအား မည်သည့်ခုနှစ်တွင် ထုတ်လုပ်ခဲ့သည့် မည်သည့်အမျိုးအစားဖြစ်သည်ကို ဖလင်များတွင် လျှို့ဝှက်နံပါတ်များ ရိုက်နှိပ်ထားတတ်ကြသည်။

EASTMAN KODAK DATE CODE CHARTS					DUPONT DATE CODE CHART	
CANADA		ROCHESTER USA			CODE CHART	
1925 1936 1947 ● L		1916 1936 1956 1976 ●		1982 ● ■ X	1956	KL
1926 1937 1948 ● -		1917 1937 1957 1977 ■		1983 X ▲ X	1957	KN
1927 1938 1949 ● -		1918 1938 1958 1978 ▲		1984 ▲ ■ ▲	1958	KS
1928 1939 1950 - ●		1919 1939 1959 1979 ● ●		1985 ■ ● ▲	1959	LN
1929 1940 - ●		1920 1940 1960 1980 ■ ■		1986 ▲ ● ▲	1960	LS
1930 1941 - ●		1921 1941 1961 1981 ▲ ▲		1987 ■ ▲ ▲	1961	NS
1931 1942 ◆		1922 1942 1962 ● ■		1988 + + ▲	1962	K
1932 1943 ◆ ●		1923 1943 1963 ● ▲		1989 X + ▲	1963	L
1933 1944 ◆ -		1924 1944 1964 ▲ ■		1990 ▲ + ▲	1964	N
1934 1945 ◆ L		1925 1945 1965 ■ ●		1991 X + X	1965	S
1935 1946 ◆ -		1926 1946 1966 ▲ ●		1992 ■ + ▲	1966	KLT
		1927 1947 1967 ■ ▲		1993 + ▲ ▲	1967	KNT
		1928 1948 (1968 IS + +) ● ● ●		1994 + ● ▲	1968	KST
		1929 1949 1969 +		1995 + ■ ▲	1969	LNT
		1930 1950 1970 ▲ +		1996 X ● ▲	1970	LST
		1931 1951 1971 ● +		1997 X ■ ▲	1971	NST
		1932 1952 1972 ■ +		1998 X ▲ ▲	1972	KT
		1933 1953 1973 + ▲		1999 ● X ▲	1973	LT
		1934 1954 1974 + ●		2000 ■ ■ ▲	1974	NT
		1935 1955 1975 + ■		2001 ▲ ▲ ●		
UK		PART OF YEAR*		FACTORY ID CODE		
1917 1936 -		1927-7(US), 1936-7(UK/CAN)	1/16"	SAFETY - ROCHESTER		
1918 1937 L		first half of year				
1919 1938 -		1927-7(US), 1936-7(UK/CAN)	3/16"	SAFETY - CANADA		
1920 1939 - -		second half of year				
1921 1940 L L		(later date)	1/16"	SAFETY - ENGLAND		
1922 1941 - -		first quarter of year				
1923 1942 - L		(later date)	1/8"	SAFETY - FRANCE		
1924 1943 - L		second quarter of year				
1925 1944 - -		(later date)	3/16"	SAFETY - AUSTRALIA		
1926 1945 - -		third quarter of year				
1927 1946 L -						
1928 1947 L -						
1929 1948 +						
1930 1949 + -						
1931 1950 - L						
1932 + -						
1933 - +						
1934 L +						

ဥပမာ - SAFETY ● ■ (ပုံသုံးရန်) ဆိုသော အမှတ်အသားကို ဖလင်ပေါ်တွင် တွေ့ရမည်။ ထို့နောက် Code Chart ဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးပါက မည်သည့် ခုနှစ်တွင် ထုတ်လုပ်ခဲ့သည်ကို ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်သည်။ အချောသတ် ကူးယူပြီးသော Release Print ဖလင်များတွင် Original Negative မှ ကူးယူခြင်း၊ Sound Negative မှ ကူးယူ ခြင်းဖြင့် Release Print ကိုရရှိခြင်းဖြစ်ရာ အထပ်ထပ်အခါခါ ကူးယူခဲ့သော နံပါတ်များကိုလည်း နောက်ဆုံး Safety Film ပေါ်တွင် တွေ့ရှိနိုင်သေးသည်။

ပြုပြင်ပြီး၊ အမျိုးအစားခွဲခြားပြီး အသင့်ရှိနေသော ဖလင်များကို ဖလင် Scanner ဖြင့် DPX File (Digital Picture Exchange) ပြောင်းလဲထုတ်ယူနိုင်မည်။ ထို့အတူ အသံပိုင်းများကိုလည်း Optical Sound Track အဖြစ် ပြန်လည် ထုတ်ယူနိုင်ပြီး ဖြစ်သည်။

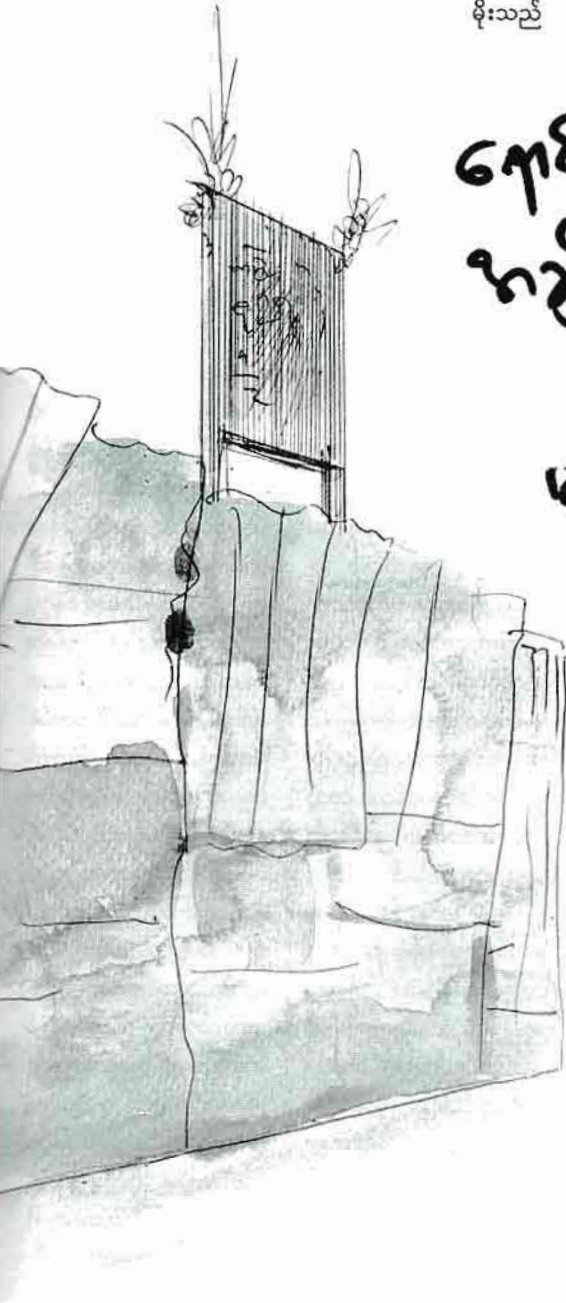

Merry
Thone
2016

၁။
ဆောင်းတွင်းကြီး
ဖြစ်နေသော်ငြား
မိုးက တစ်စုံစီမို့
ရွာနေသည်။
ရွာသည့်မိုးက သဲသဲမဲမဲ
ရွာသည်လည်းမဟုတ်။
တဖွဲဖွဲချင်း
ကျနေသည့်ပုံစံလည်း
မဟုတ်။ စိမ့်စိမ့်စွာနေသည့်
မိုးသည်
လေနှင့်အတူ
ရောယှက်ပေါင်းဖက်လျက်
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား လွှမ်းမိုးထား၏။
မုန်တိုင်းရှိ၍ မိုးရွာသည်လား။ သူ မသိ။
ဆောင်းအေးနှင့် မိုးအေး နှစ်ခုပေါင်းရင်း
ရင်ထဲအထိ သိမ့်ခနဲ၊ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်

ရှေးနိဗ္ဗာန် အချိန်ပိုင်းမလှ

မင်းဝေဟန်

ကိုသာ သူသိသည်။

ဝန်းကျင်သည် မှောင်မည်းမနေသော်ငြား လင်းလင်းကျင်းကျင်းတော့ဖြင့် ရှိမနေပါ။ သူရှိနေသည့် ဆောက်လက်စ အထပ်မြင့်အဆောက်အညီ၌ လျှပ်စစ်မီးတို့ မတပ်ဆင်ရသေး။ အဆောက်အညီ၏ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ လမ်းမဘေး ဓာတ်တိုင်၌ မီးသီးကြီးကြီးတစ်လုံး ရှိနေသော်ငြား ဗိုအားမပြည့်သည်လား။ မီးသီးက ဟောင်းနွမ်းနေ၍ပဲလားတော့ မသိ။ မီးသီးမှ ထွက်နေသည့် အလင်းရောင်က ဓာတ်တိုင်အောက်တည့်တည့်၌ပင် အလင်းက မစိုမပို့သော။

သူရှိနေသည့် အဆောက်အညီ အား အထပ်မည်မျှ ဆောက်မည် သူ မသိ။ နေအလင်းရောင်မကုန်ခင် အချိန်တုန်းကတော့ လမ်းမကနေ သူ ဒီတစ်ည ရှိနေရမည့် ဤအဆောက်အညီကို မော့ကြည့်မိသေးသည်။ ဆောက်လက်စသည် လေးထပ်လား၊ လေးထပ်ခွဲလား။ သူ မမှတ်မိချင်တော့။ ဆောက်လက်စ အထပ်၏ အပေါ်ဘက်သို့ သံချောင်းတွေ ထိုးထိုး ထောင်ထောင် ထိုးထွက်နေသည်ကိုတော့ သူ မှတ်မိ၏။ သည်ထက်ပို၍ တော့လည်း သူသိစရာမလို။ သူက ဤမပြီးမီ အဆောက်အညီလေးမှာ ယူထားရမည့် တာဝန်က ဒီတစ်ညတာ အတွက်သာ။ ဒီတစ်ညမှာ သူယူရမည့် တာဝန်ကလည်း ဆောက်ဆုံးထပ်မှာ ရှိနေသည့် ဘီလပ်မြေအိတ်တွေနှင့် စုပုံထပ်ထားသည့် သံချောင်း

သရဲတော့
မကြောက်ပေါင်
သရဲ
တရွေ့ဆိုတာ
ဘုရားစာရွတ်ပြီး
တောင်းပန်ရင်
ရနိုင်သေးတယ်
ကျုပ်
ကြောက်တာက
လူ
လူဆိုတာ
ဘုရားစာရွတ်
လို့လည်း
ပြေးမယ့်
အစားထဲက
မဟုတ်ဘူး
ဘယ်သရဲက
သောက်ကျင့်
ယုတ်တယ်
ကြားဖူးလဲ

ပုံကြီး အတွက်သာ။

“အေး... ဒီတစ်ည စောင့်ဖို့ဆိုပြီး မင်းတို့က သူ့ကို ခေါ်လာတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သူက အဆင်ပြေပါ့မလား”
တစ်ညတာစောင့်ဖို့ အတွက် ပန်းရန်အလုပ်သမား ခေါင်းဆိုသူက သူ့ကိုခေါ်ကာ မန်နေဂျာနှင့်တွေ့စဉ် မန်နေဂျာ ဆီမှ ထွက်လာသော စကားများ ဖြစ်သည်။ သူကတော့ အဲသည်အချိန်မှာ “စိတ်ချပါ” ဟု ပြောမိသည်လား။ “တာဝန်ယူပါ” ဟု ပြောမိသည်လား။ မသေချာတော့။ သူ အလုပ်လုပ်ချင်သည်။ အထူးသဖြင့်

သည်တစ်ညအတွက် မဖြစ်မနေ သူ အလုပ်လုပ်ချင်သည်။ သူ ပိုက်ဆံမရှာနိုင်သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ တစ်ပတ်တိတ်ပင် ရှိရောမည်။ သမီးနှင့် သူ နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည့်အိမ်မှာ သမီးက အခုတစ်လော အလုပ်မှာ ညဘက်အိပ်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် ညဘက်ဆိုလျှင် အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း။ ပျင်းသည်။ ပြီးလျှင် သူ ပိုက်ဆံလိုချင်သည်။

သူနှင့်သမီး စုစုပေါင်း နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသည့် အိမ်လေးက ယခု သူတစ်ညတာ စောင့်ရမည့် ဆောက်လက်စ တိုက်ကြီး၏ နောက်ကျောဘက် စုတ်ချာချာ ရပ်ကွက်ထဲမှ အိမ်သေးသေးလေးတစ်လုံးဖြစ်သည်။ ဤအဆောက်အညီ၏ဘေး လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှ လျှောက်သွားလျှင် လမ်းဖြတ်နှစ်လမ်းကျော်၌ သူတို့နေထိုင်ရာ အိမ်လေး ရှိသည်။ ပြီးခဲ့သည့် တစ်ပတ်ကျော်အထိ သူက ညတိုင်လျှင် တခြားရပ်ကွက်မှ ကောက်ညှင်းထုပ်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်များ ဖောက်သည်လှူ ပြီးလျှင် ရပ်ကွက်တကာ လှည့်ကာ တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် တောင်းတစ်တောင်းနှင့် မုန့်လိုက်ရောင်းသူ။ သူရောင်းသည့် မုန့်များ ကုန်သည့်အချိန်က ည တစ်နာရီ၊ တချို့ညတို၌ နှစ်နာရီ။ သည့်အတွက် သမီး ညပိုင်းအလုပ်ဆင်းလျှင်လည်း သူ့အတွက် ပျင်းချိန်မရှိ။ သူ အိမ်ရောက်လျှင် ခဏတစ်ဖြုတ် နားမိသည်ပင် မရှိ။ မောမောနှင့် အိပ်ရာပေါ် အမြန် ရောက်မိ

သည်ချည်းသာ။

သူက မုန့်ဖက်ထုပ်၊ ကောက်ညှင်းထုပ်ရောင်းသော ရောင်းတတ်သော်လည်း လူစံတော့မလုပ်တတ်။ ထို့ကြောင့် သူများဆီမှ ဖောက်သည်ယူချခြင်းသာ။ ယခု မုန့်လုပ်ပြီး ဖောက်သည်ပေးသည့် အိမ်ထဲ မိသားစုအလိုက် ဘုရားဇူးခရီးရက်ရှည် ထွက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ညပိုင်း ယာယီအလုပ်မရှိတော့ သူ ပျင်းသည်။ အလုပ်လည်း လုပ်ချင်သည်။ ပိုက်ဆံလည်း လိုချင်သည်။

“ဒီတစ်ညပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားတာဝန်လည်း ဘာမှရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ကန်ထရိုက်မှာ ညဘက်စောင့်တဲ့ အဘိုးကြီးက ဖျားနေတာ အဖျားက ၁၀၃ တောင်ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ မလာနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ကလည်း အလုပ်သမားခေါင်း ဆိုပေမဲ့ မိန်းမက ကလေးငယ်လေးနဲ့ဆိုတော့ အိမ်ပြန်မှဖြစ်မှာ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ကျွဲကြီးကလည်း သိနေတာဗျာ။ ခင်ဗျား စောင့်မယ်ဆို လက်ခံမှာပါ။ ခင်ဗျား ရပ်ကွက်တကာ လှည့်ပြီး မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းရနေ အမြတ်ရဲ့ သုံးဆလောက်တော့ ရစေရပါမယ်”
အပြောကောင်းကောင်းနှင့် အလုပ်သမားခေါင်းက ဆွယ်သည့်အချိန် သူ့ခေါင်းက အလွယ်တကူ ညိတ်မိလိုက်သော်ငြား ဆိုက်မန်နေဂျာရှေ့အရောက် သူ့စကားက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်ရသေးသည်။ ဆိုက်မန်နေဂျာက သူ့ကိုသိပြီး ဖြစ်နေပါလျက် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကို

ဗျတ်ခန့်တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
သေးသည်။ ပြီးလျှင် ဖြစ်မှ
ဖြစ်ပါ့မလားဟူသည့် အတွေး
မျိုးလည်း မန်နေဂျာအတွေး
ထဲ ရောက်သွားသည်ဟု သူ
ထင်လိုက်မိသေးသည်။

‘အဆင်ပြေတယ်ဆို
လည်း ပြီးတာပဲဗျာ။ စိတ်
တော့ ချမယ်နော်။ ပစ္စည်း
တန်ဖိုးတွေက သိန်း ဆယ်
ဂဏန်းကျော်တယ်။ ခင်ဗျား
တို့ သမီးနဲ့ကျွန်းမှာက သူ့နီး
သူဝှက်က ပေါ့ပါဘိသနဲ့။
ခင်ဗျားယူရမယ့် တာဝန်ကို
တော့ အပြည့်အဝ ယူရလိမ့်
မယ်’

ထွက် ကျလာသည့်
မန်နေဂျာ စကားသံ၏အဆုံး
သူ ထ၊ ခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာ
သွား၏။ တစ်ညတာ မုန့်ဖက်
ထုပ်ရောင်းရငွေအမြတ်၏
သုံးဆ။ စိတ်ကူးထဲ၌ ငွေကို
သူ အပြေးအလွှား ရေတွက်
နေမိ လို က် သေး သည် ။
တောင်ဒဂုံ အထည်ချုပ်စက်ရုံ
ကို အလုပ်ဆင်းသွားသည့်
သမီးပင် သူ သည်တစ်ည
အလုပ်ရသွားသည်ကို မသိ။
သမီးက မနက်မိုးလင်းမှ ပြန်
ရောက်မည်။ သူ့အလုပ်က
လည်း မနက်မိုးလင်းလျှင်
ပြီးပြီ။ ဒီတစ်ညအတွက် သူ
ရမည့်ငွေနှင့် ဈေးသွားပြီး
သမီးကို ဟင်းကောင်းနှစ်မျိုး
လောက်တော့ ချက်ကျွေး
လိုက်ဦးမည်။

□

၂။
သူဝတ်ထားသည့် ဂျင်း
ဘောင်းဘီ ပွပွကြီးကတော့
သူ ညဘက် မုန့်ဖက်ထုပ်
လိုက်ရောင်းလျှင် ဝတ်နေကျ
မို့ ပွရောင်းရောင်းဖြစ်ပြီး

မှေးခနဲ
အိပ်ပျော်
သွားသည်တော့
မဟုတ်
သို့ သော်
သူ့စိတ်အစဉ်က
ပစ္စက္ခ
အခြေအနေမှ
ခေတ္တခဏမျှတော့
ကင်းကွာသွားသည်
ထင်၏။
တစ္ဆေတစ်
ရွာကျနေသည့်
မိုးသံ
ခပ်လေးလေးကြားမှ
ကာချပ်သံလိုလို
လှသံလိုလို
သူ
ကြားလိုက်သည်

လေးပင်နေသော်လည်း သူ
အတွက် အဆင်ပြေ၏။ သည်
တစ်ညအတွက် သူဝတ်ထား
သည့် အညိုပုပ်ရောင် မိုးကာ
အင်္ကျီလက်ရှည်ကြီးကသာ
သူ့အတွက် အဆင်မပြေ။
ထိုင်ရာမှ ထလျှင်ဖြစ်စေ၊
ထရာမှ ထိုင်လျှင်ဖြစ်စေ
ဂျိုးဂျိုးရွတ်ရွတ် အသံမြည်
လျက် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်
လျှင်ပင် သက်သောင့်သက်သာ
မရှိ။

ညနေက စံပြဈေးနား
ပျံ့ကျဈေးလေးမှ သွားဝယ်
ထားသည့် မိုးကာအင်္ကျီမို့
ပထမဆုံး သူဝတ်ဖြစ်သည့်

သည်ညတွင် နိကာအင်္ကျီသည်
သူနှင့် သဟဇာတဖြစ်မနေ။
အရပ်ရပ်ပြတ်ပြတ် သူ့အတွက်
သူဝတ်ထားသည့် မိုးကာ
အင်္ကျီက သူ၏ တင်ပါးတို့ကို
ပင် ဖုံးလွှက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
ကြည့်လျှင် လောင်းကုတ်
အင်္ကျီကြီး ဝတ်ထားသည်နှင့်
ပင် တူရောမည်။ သို့သော်
လူသွားလူလာ နည်းလှသည့်
ညအချိန် ဆောက်လက်စ
တိုက်သစ်ကြီးမှာ စောင့်နေရ
သည့် သူ့အဖို့ ဟန်ကိုယ့်ဖို့
လုပ်ထားနိုင်မှ တန်ကာကျ
မည်။

သူ အိမ်မှ ပါလာသည့်
လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ ဓာတ်ဘူး၊
ကော်ဖီမစ်တစ်ထုပ်နှင့် ခွက်
တစ်ခွက်တို့အား ဆောက်
လက်စ တိုက်၏ မြေညီထပ်
ရှိ စုပုံထားသည့် ဘီလပ်မြေ
အိတ်တို့၏ဘေး စားပွဲရံ
ပုလေး၏ အပေါ်မှာ အစီအရီ
တင်၏။ စိပ်ပုတီးပင် ယူလာ
ဖို့အစက သူ စဉ်းစားသေး
သည်။ သို့သော် ကားလမ်းမ
ဘေး ညဉ့်အချိန်မှာ စိပ်ပုတီး
ကိုင်ပြီးတော့ဖြင့် သူ ရှိမနေ
ချင်။ မိုးက တစ်မိမိနဲ့ ရွာနေ
သည်မို့ အဆောက်အအုံထဲသို့
လမ်းဘေး ခွေးလေးခွေးလွှင့်တို့
ဝင်လာလျှင် ခြောက်လှန့်ရန်
နှစ်တောင်သာသာလောက်ရှိ
မည့် တုတ်တစ်ချောင်းကို သူ
ယူလာခဲ့သေးသည်။

ဆောက်လက်စတိုက်
၏ မြေညီထပ်တွင် သူ ရှိနေ
သည်။ သို့သော် ခပ်လှမ်း
လှမ်း ဓာတ်တိုင်မှ မီးအလင်း
ရောင်သည် သူ့ရှိနေရာ
မြေညီထပ်သို့ ဖြာကျနိုင်စွမ်း
မရှိ။ ကားလမ်းမဘေးမှ ဖြတ်
သွားဖြတ်လာတို့သည် ဆောက်

လက်စတိုက်၏ မြေညီထပ်
တွင် သူရှိနေသည်ကို မြင်နိုင်
မည်မဟုတ်။ အမှောင်နယ်ထဲ
မှ သူကသာ လမ်းမမှ ဖြတ်
သွား ဖြတ်လာတို့ကို မြင်နေရ
သည်။

ထို့ကြောင့် သူက
အဆောက်အအုံထဲမှ ရှိနေ
ကြောင်း လုံ့လပြုသည့်အနေ
ဖြင့် အဆောက်အအုံ၏ တံ
စက်မြိတ် မီးအလင်းရောင်
ဖြာကျနေသည့် နေရာသို့
ထွက်၏။ လက်ကို နောက်ပစ်
၏။ ရှေ့နောက် အစုန်အဆန်
လမ်းလျှောက်၏။ လမ်း
လျှောက်စဉ် သူမိုးကာအင်္ကျီမှ
ထွက်လာသည့် ဂျွတ်ဂျွတ်
ကျောက်ကျောက် အသံတို့အား
မိုးသည်အထိ ‘အဟမ်း...
အဟမ်း’ဟု ရံဖန်ရံခါ ချောင်း
ဟန်၏။ သူခေါက်တုံ့ခေါက်
ပြန် လျှောက်စဉ် ခြေလှမ်းတို့
ကိုလည်း သတိထားရသေး
သည်။ ခြေလှမ်းတို့တွင်
စိုးရိမ်ခြင်းတို့ ကပ်ငြိမနေရ။
လှမ်းသည့်ခြေလှမ်း၌ မာကျော
မှုတို့ ကပ်ငြိနေစေရန် ခပ်
ဆတ် ဆတ် လျှောက် ၏။
ပြီးလျှင် သူလမ်းလျှောက်ပုံ
က ခုန်ပေါက်၊ ခုန်ပေါက်များ
ဖြစ်နေမလားဟု ပြန်တွေးရင်း
ခြေလှမ်းတို့ကို သတိထားရ
ပြန်သည်။

သူကြောက်ပါသည်။
ကြောက်တတ်ပါသည်။ သရဲ
တစ္ဆေတို့ဖြင့် မဟုတ်။ လူကို
ကြောက်တတ်ခြင်းသာ။
‘ညကြီးမိုးချုပ် တစ်လမ်းဝင်
တစ်လမ်းထွက် မုန့်ဖက်ထုပ်
လိုက်ရောင်းနေတာ သရဲ
မကြောက်ဘူးလား’ဟု
တစ်စုံတစ်ယောက်က မေး
လျှင် သူ ဖြေနေကျ စကား

တစ်ခွန်း ရှိပါသည်။ သရဲ
တော့ မကြောက်ပေါင်း၊ သရဲ၊
တစ္ဆေဆိုတာ ဘုရားစာရွတ်ပြီး
တောင်းပန်ရင် ရနိုင်သေး
တယ်။ ကျုပ်ကြောက်တာက
လူ။ လူဆိုတာ ဘုရားစာရွတ်
လို့လည်း ပြေးမယ့်အစားထဲ
က မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သရဲ
က သောက်ကျင့်ယုတ်တယ်
ကြားဖူးလဲ။ လူကသာ
သောက်ကျင့်ယုတ်တာ ဟု သူ
ပြန်ဖြေတတ်မြဲ။

အဆောက် အဦ ၏
နောက်ဘက်မှ ဂျိုးဂျိုးဂျွတ်
ဂျွတ် အသံကြား၍ သူ့ လက်
နှိပ်ဓာတ်မီးလေး ဖွင့်ကာ ဝှေ့
ကြည့်လိုက်သေးသည်။
ဘာမျှတော့ မမြင်ရ။ သူ့စိတ်
ထဲ ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားသေး
သည်။ လက်မှာပတ်ထား
သည့် နာရီကို သူ ဖျတ်ခနဲ
ကြည့်၏။ ညဆယ့်တစ်နာရီ
ပင် မခွဲသေး။ သည်အချိန်
အရပ်တကာလှည့် မုန့်ဖက်
ထုပ်ရောင်းကောင်းနေတတ်
သည့် အချိန်ဟု စိတ်က တင်း
ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော်
မတူ။ မုန့်ဖက်ထုပ်သည်တွင်
ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူရသော်
လည်း ပိုက်ဆံများများ ပါ
မည် မဟုတ်မှန်း လူတိုင်း
နားလည်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့်
လှမည့်၊ ယက်မည့်သူအား
မုန့်ဖက်ထုပ်သည်တစ်ယောက်
အတွက်တော့ လိုသည်ထက်
ပို၍ စိုးရိမ်နေစရာ မလို။

ယခု သူစောင့်နေရ
သည့် ဘီလပ်မြေအိတ်များ၊
သံချောင်းပုံများသည် မန်နေ
ဂျာ ပြောသွားသလို သိန်း
ဆယ်ဂဏန်း တန်နေလိမ့်
မည်။ မိုးက တစ္ဆေတစ်ရွာ
နေသည်မို့ လမ်းမှာ လူပြတ်

မီးရောင်လေး၏
ပိန်ပျံ့
အောက်တွင်
ကားလမ်း
ဖြတ်ကူးလာသော
လူကို
သူ
ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်
မြင်၏
အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့်
လမ်းလျှောက်
လာသည့်
ထိုလူဟန်မှာ
လူရုံး
မကွဲသော်လည်း
ထူးခြားမှန်း
သိသာနေ၏

နေပြီ။ ယခုအချိန် ယောက်ျား
လေး၊ ငါးယောက်လောက်
လာပြီး သူ့ကို ရိုက်နှက်ကာ
ဘီလပ်မြေအိတ်များ ထမ်း
ထုတ်သွားလျှင် ဒုက္ခ။
အဆောက်အဦ၏ ပတ်ပတ်
လည်ည့် မည်သည့် အကာအရံ
မျှ ရှိနေသည် မဟုတ်။
စောစောက သူ ကြားလိုက်
သည့် နောက်ဘက်ဆီမှ
ဂျိုးဂျိုးဂျွတ်ဂျွတ် အသံသည်
ရွေးတစ်ကောင်တိုးခြင်းလည်း
မဟုတ်၊ တစ္ဆေတစ်ကောင်
ခြောက်လှန့်ခြင်းလည်း
မဟုတ်လျှင် လူတစ်ယောက်
လေးများလား။

အတွေး၏ အဆုံး :
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ဖွင့်ကာ
နောက်ဘက်ဆီသို့ နောက်
တစ်ကြိမ် သူ လှမ်းဝှေ့မိပြန်
သည်။ မည်သည့်အရာမျှ
မယှင်း။ အသံတစ်ခွန်းတစ်စ
သည်ပင် မရှိတော့။ ဝှေ့လိုက်
သည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို
ဘီလပ်မြေအိတ်ပုံသို့ အရွေ့
'ငါ့နှယ် သူရုံးလမ်းပြ လုပ်
နေသလိုပဲ' ဟု တွေးရင်း
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ကယျာ
ကယာ ပိတ်မိ၏။ စောစောက
တွေးမိသည့် အဆောက်အဦ
ထဲတွင် လူရှိသည့် ဟန်ကို
လည်း လုပ်မပြချင်တော့။
ဘာမှ မရှိသည့် အဆောက်
အဦအထင်ဖြင့် ဖြတ်သွားဖြတ်
လာတို့ ထင်မြင်ရင်း မြန်မြန်
မိုးလင်းစေချင်ပြီ။ မိုးသည်
အပြင်မှာ မတိတ်သေး။
တိတ်မည့်ဟန်လည်း စိုးစဉ်း
မျှမရှိ။ တဗျစ်ဗျစ် တကျစ်
ကျစ်ဖြင့် စိမ့်စိမ့်စွေမြဲ စွေနေ
သည်။

၃။

ဘီလပ်မြေ အိတ်ပုံဘေး
အမောင့်ရင်ရင်ထဲတွင်
အဆောက်အဦ အတွက်
သုံးထားပြီး ဘီလပ်မြေ အိတ်
အခွံကို ဖင်ခုလျက် သူ ထိုင်
နေသည်။ ငါးမိနစ်တစ်ခါ
ဆိုသလို ကြည့်နေမိသည့် သူ
နာရီသည် ညတစ်နာရီခွဲသို့
ညွှန်ပြနေသည်။ လမ်းမပေါ်
တွင် လူသူ တစ်ယောက်
တလေမျှ မရှိတော့။ ဖြတ်
သွားဖြတ်လာ ကားတို့သည်
ပင် အတော်အတန် ကျပ်ပါး
ပြတ်တောက်ကုန်ပြီ။ ငါးမိနစ်
မှ တစ်စီးဆိုသလို၊ ဆယ်မိနစ်

ကြာမှတစ်စီးဆိုသလို၊ ငါးထာ
သည့်ခွက်ထဲ ကော်ဖီမစ်ထုတ်
ကို ဖောက်ထည့်၏။ အမှောင်
ထဲမို့ လက်ဖြင့် စမ်းထား
ရေနှေးဓာတ်ဘူးမှ ရေနှေးထု
ငဲ့၏။ ပြီးလျှင် ဇွန်းမရှိနိုင်
သည့် နေရာမို့ ကော်ဖီမစ်
အိတ်ခွံကို အရှည်လိုက်
အခေါက်သေး သေးလေးဖြစ်
အောင် ခေါက်ကာ ခွက်ထဲ
တွင် မွှေ၏။

ကော်ဖီပူပူအား ရှုလူအနေ
မြည်အောင် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်
မူတ်သောက်၏။ မိုးထ
အေးနေသည်မို့လားမသိ။ သူ
မကြိုက်တတ်သည့် ကော်ဖီ
ပင် သည်ညအဖို့ သောက်၍
တော်တော်ကောင်းနေသည်။
ကော်ဖီပူပူ မူတ်သောက်ရင်း
မှောင်မှောင်မည်းမည်းမှာ စုစု
ထပ်နေသည့် သံချောင်းပုံကြီး
ဆီသို့ အကြည့် ရောက်ပြန်
သည်။ သံချောင်းတို့အား
အဆောက်အဦ၏ ပြင်ပတွင်
စုပုံထားသဖြင့် လမ်းမီးပျံ့
လေးအောက်တွင် သံချောင်းပုံ
ကို မည်းမည်းသဏ္ဌာန် အနေ
ဖြင့် တွေ့၏။ သံချောင်းနှင့်
ဘီလပ်မြေ မည်သည်က ပို၍
အဖိုးတန်မှန်း သူ မခန့်မှန်း
တတ်။ သို့သော် အလွယ်
တကူ သယ်မနိုင်သည့်
ဘီလပ်မြေအိတ်က ပိုအရေး
ကြီးသည်မှန်းတော့ သူ
သိသည်။

သည်ညအတွက် သူ
လာစောင့်မိတာ မှားများ
မှားပြီလားဟု အတွေးရောက်
၏။ မုန့်ဖက်ထုပ် ရောင်းရငွေ
အမြတ်၏ သုံးညစာသည် သူ
အတွက် သုံးကမ္ဘာစာလောက်
ကြာရှေ့မည်။ တာဝန်ယူမှု၊
တာဝန်ခံမှုဆိုသည့် စကား

အစီပွားကို သူ ခပ်ရေးရေး သဘောပေါက်စပြုလာသည်။ သူ့မှာ အိပ်ချင်သည့်စိတ် နည်းနည်းမှ မရှိသည်မှာ ကော်ဖီမစ်ထုပ်ကြောင့် မဟုတ် ဖုန်းတော့ သူ သိသည်။ ချွေးတို့ ပြန်ချင်လာသည်မို့ အမှောင်ထဲတွင် မိုးကာအင်္ကျီ ကြီးအား သူ့ချွတ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဒါကြီး ဝတ် မထားလို့ မဖြစ်ပါဘူးဟု တွေးကာ မိုးကာကို ပြန်ဝတ် ပြန်၏။ ပြီးလျှင် ဘိလပ်မြေ အိတ်ပုံကို ခပ်မှီမှီပြုရင်း မိုး မြန်မြန်လင်းစေရန် သူ အလွတ်ရနေသည့် ဘုရားစာ တစ်ခုခုကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အချိန်ဆွဲချွတ်နေလိုက်မည်ဟု စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

၄။
သူ မှေးခနဲ အိပ်ပျော် သွားသည်တော့ မဟုတ်။ သို့ သော် သူ့စိတ်အစဉ်က ပစ္စက္ခ အခြေအနေမှ ခေတ္တခဏမျှ တော့ ကင်းကွာသွားသည် ထင်၏။ တစ္ဆေတစ်ခု ရွာကျ နေသည့် မိုးသံခပ်လေးလေး ကြားမှ ကားရပ်သံလိုလို၊ လူသံလိုလို သူ ကြားလိုက် သည်။ သူ ဆတ်ခနဲ ခေါင်း ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ကားသံကိုမူ သူ မကြား တော့။ ကားလမ်းမကြီး၏ တခြားဘက် ပလက်ဖောင်းမှ လူတစ်ယောက် ကားလမ်းမ အား ဖြတ်လျှောက်လာသည် ကို တွေ့၏။

မီးရောင်လေး၏ မှိန်ဖျူ အောက်တွင် ကားလမ်းဖြတ် ကူးလာသော လူကို သူ ရိုးရိုး ရိပ်ရိပ်မြင်၏။ အပြေး တစ်ဝိုင်းဖြင့် လမ်းလျှောက်

လာသည့် ထိုလူဟန်မှာ လူလုံးမကွဲသော်လည်း ထူးခြားမှန်း သိသာနေ၏။ ထို လူက ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ် ထားသည်။ လျှာထိုးဦးထုပ် ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထား သည်။ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး ကို လွယ်ထားသည်။ မိုးကာ အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ သာမန်အချိန်တွင်တော့ ထိုလူ သည် သူ့အတွက် ထူးခြား သည့် လူတစ်ယောက်ဟု သူ ထင်မိမည်မဟုတ်။ သို့ သော်... မနက်သုံးနာရီ ထိုး တော့မည့် ယခုလို ညဉ့်နက် ဝိုင်းအလွန် အချိန်တစ်ခုတွင် ထိုလူ မည်သူမည်ဝါမှန်း သူ စိတ်ဝင်စားလှသည်။

သူရှိနေသည်ကို ထို လူက မြင်ပုံမရ။ သို့သော်... သူ ရှိနေသည့် အဆောက်အဦ ၏ မှောင်ရိပ်ဘက်သို့ ထိုလူ က လှမ်းကြည့်နေသည်ကို သူ တွေ့၏။ အဆောက်အဦ ကို ကြည့်နေသည့် ထိုလူ၏ ခြေလှမ်းတို့က ရပ်တန့်တော့ မယောင် နှေးကွေးသွားသည်။ ထိုလူ၏ ရပ်နေဟန်နှင့် စောစောက လမ်းလျှောက် လာဟန်အရ ထိုလူသည် လူကြီးတစ်ယောက်တော့ မဖြစ်တန်ရာ။ ပုံစံက ကျားကျားလျားလျား မရှိလှ။ လမ်းလျှောက်ပုံက အမူး သမား တစ်ယောက်လို ယိုင် ထိုးမနေသည်မို့ အမူးသမား တစ်ယောက်လည်း မဖြစ်တန် ရာ။ ရပ်ကွက်ထဲမှ ဆေး သမား တစ်ယောက်လေလား။

ဒါတော့ ဖြစ်တန်ရာ၏။ ပြီး လျှင် ရပ်ကွက်ထဲမှ မိန်းမ လျှာလေးတစ်ယောက် အချိန် လွန် အိမ်ပြန်ခြင်းလေလား။ ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်သေး သည်။

ထိုလူက တွန့်ဆုတ် ဆုတ် အနေအထားဖြင့် အဆောက်အဦဘက်ကို ကြည့် ၏။ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း လှမ်း ၏။ ပြီးလျှင် အဆောက်အဦ သို့ ပြန်ကြည့်ပြန်၏။ အမှောင် ထဲမှာ ရှိနေသည့် သူနှင့် အနီး ကပ်ဆုံး အနေအထား ရောက် နေသည်ကို ထိုလူက မသိ တန်ရာ။ အဆောက်အဦ၏ ဘေးလမ်းသွယ်ထဲသို့ ဝင်မှာ လေလား။ အဆောက်အဦထဲ သို့ ဝင်မှာလေလား။ ထိုလူ၏ ဟန်ပန်သည် အမှောင်ထဲမှာ ပင် တည်ငြိမ်မှုရှိနေ။

‘ဟိတ်....’
အဆောက်အဦ၏ ဘေး ကပ်လျက် လမ်းကျဉ်းလေး ထဲသို့ ထိုလူ၏ ခြေလှမ်းတို့ က ခပ်သွက်သွက် ရွေ့၏။ အဆောက်အဦ၏ ဘေး အမှောင်ထဲမှာ စုပုံထပ်ထား သည့် သစ်သားပုံအား ထိုလူ ဝင်တိုးမည့် အခြေအနေသို့ အရောက် သူ့နှုတ်ကံ ‘ဟိတ်’ ခနဲ အသံထွက်၏။ သူခိုးတစ် ယောက် ဖြစ်နိုင်ခြေ မရှိတော့ ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက် လန့်နေဟန်သာရှိသည့် မည်း မည်းသဏ္ဌာန်နှင့် ထိုလူအား သူ့လက်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ် မီးဖြင့် ထိုးကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်နေပြီ။

‘အမယ်လေး... အမယ်လေး’

သူ့အသံနှင့် ဓာတ်မီး၏ အရောင်ကို မြင်တော့မှပင် မည်းမည်းသဏ္ဌာန်နှင့် ထိုလူ

သည် သစ်သားပုံအား ဝင် တိုးမိကာ ချော်လဲသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်တော့ သည်။ သစ်သားနှစ်ချောင်း ကြား ညပ်နေသည့် ခြေ ထောက်ကို ဆွဲထုတ်ရင်း ထို သူ၏ ပါးစပ်မှ ‘အမယ်လေး’ ဟု ဆက်တိုက်ထွက်၏။ အီးအီးအားအား အသံတို့ ထွက်လျက် နာကျင်သွားဟန် ဖြစ်၏။ သူ၏ လက်နှိပ်မီး အရောင်သည် ထိုလူ၏ မျက်နှာပြင်သို့ ကျရောက် သွားပြီ။

‘ဟင်... သမီး... သမီး’

သူ့နှုတ်မှ ‘သမီး’ဟု အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ဆက်တိုက်ထွက်၏။ သူ့ အသံတို့သည် တုန်ခါလျက် ဓာတ်မီးရောင်လေး၏ အောက်၌ ရှိနေသည့် သမီး ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာဝင်းဝင်း လေးအား ကြည့်ရင်း သူ့ ပါးစပ်မှ အမေးစကားတို့ ဆက်တိုက် လျှံထွက်ကျလာ သည်။ သမီးကို သူ ဆွဲထု လိုက်သည်။ ခြေထောက် နာသွားသော သမီးသည် သူ၏ အစီအစဉ်မကျသော မေးခွန်းများကို ဖြေ၏။

‘စက်ရုံကားနဲ့ ပြန်လိုက် ပို့တာပါ။ အလုပ်ကလည်း အစောကြီးသိမ်းတော့ မီးလင်း အထိလည်း စက်ရုံမှာ ထိုင် မစောင့်ချင်တာနဲ့ ညတွင်း ချင်းပဲ ပြန်လိုက်ပို့တော့ ပြန် လာကြတာ။ တာမေ့က သမီးသူငယ်ချင်း ကြည်ပြာ တို့လည်း ပါတယ်လေ။ ရပ်ကွက်ထဲကို မိုးမလင်းခင် ဝင်ရင် လူသူကြောက်ရတာနဲ့ အထည်ချုပ်မှာ အလုပ်လုပ်

ရင် ဝတ်တဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့
ယောက်ျားလေးယောင်
ဆောင်ပြီး ပြန်လာတာ။ ဒီ
အဆောက်အဦကြီးကို သမီး
က ကြောက်တော့ ရပ်ကွက်
ထဲကို ပြေးဝင်မလို စဉ်းစား
တုန်း ချော်လဲတာပဲ အဟီး’
ရှင်းပြနေသော သမီး
အသံတွင် စောစောကကဲ့သို့
ကြောက်စိတ်တို့က ကပ်ငြိမ
နေတော့။ အဟီးဟုပင် သမီး
က ရယ်ချင်ချင် ဖြစ်နေသေး
သည်။ သမီးသည် အမှောင်
နုနုထဲတွင် အားယူထရင်း
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေး၏
အလင်းရောင် မှန်မှန်အောက်မှ
သူ့ဟန်ပန်ကို အခုမှ မြင်သွား
ဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ တအံ့
တဩနှင့် ရယ်ချင်ဟန်ပြ၏။
သူက သမီးကို တင်းတင်း
ကျပ်ကျပ် ဖက်ထားတုန်း။
ဘာကြောင့်ရယ်မသိ သမီး
အား ပွေ့ဖက်ထားသည့် သူ့

လက်တို့အား မလွှတ်ချင်
သေး။
‘ဒါနဲ့...နေပါဦး။
အမေကရော ဒီအဝတ်အစား
တွေဝတ်ပြီး ဒီအဆောက်အဦ
ထဲမှာ ဘာလုပ်နေရတာလဲ’
သမီးသည် မေးရင်း
အဖြေတစ်ခုကို သိသွားသည့်
ဟန်ဖြင့် သမီး၏အသံတို့
တဆတ်ဆတ် ဆွဲလျက် ပြတ်
တောက်သွား၏။
‘အမေ...အမေ ဒီမှာ
ညစောင့်လာ လုပ်နေတာလား’
ဟု သမီးနှုတ်က လွှတ်ခနဲ
ထွက်၏။ သူကမမြေ။ သမီး
က နာနေသည့် ခြေထောက်
ကို တရွတ်ဆွဲလျက် အမေ...
အမေ’ဟု ခေါ်ကာ သူ့အား
လှမ်းဖက်၏။ သမီး၏ အသံ
တို့က တုန်နေသည်။ သူ၏
ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း တုန်နေ
ပါသည်။ သူ့နှုတ်မှ ဘာ
စကားမှတော့ ထွက်ကျ

မလာ။
‘သိပ်ကြာမှာ မဟုတ်
တော့ဘူး။ မိုးလင်းတော့မှာ
သမီးရဲ့။ ဟိုး...အရှေ့
ဘက်မှာ ရောင်နီတွေတောင်
သန်းချင်နေပြီလား မသိဘူး။
အမေကတော့ မိုးအလင်းထိ
ဒီ အဆောက်အဦမှာပဲ တာဝန်
ယူရမှာ။ အိမ်ကို သမီး ပြန်
နှင်ပြီး နားပါလား သမီးရဲ့’
သမီးကို ပြောနေသည့်
သူ့အသံသည် မတိုးလှ။
သို့သော် ကျယ်လည်းမကျယ်
လှ။ လေးနာရီလောက်ဆို
လျှင် သည်လမ်း သည်
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှုပ်ရှား
သွားလာသူတို့ဖြင့် စတင်
အသက်ဝင် တော့ မည်။
တစ်ညလုံး တင်းထားသည့်
သူ့စိတ်ကိုလည်း ဆက်တင်း
ထားစရာ မလိုတော့။
‘ဟင့် အင်းအမေ...
သမီးလည်း အမေနဲ့ အတူတူ

ဒီမှာပဲ မိုးလင်းအထိ နေထိုင်
တော့မယ်။ မိုးလင်းမှ အခါ
သမီး အိမ်ပြန်ကြမယ်
နော်’
သမီးသည် အမှောင်နု
ထဲတွင် သူ့အား ဖက်ထား
မချွဲစဖူး ချွဲ၏။ သမီး၏
တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပြန်စစ်
ရင်း သမီးမျက်နှာအား သူ
ကြည့်မိသည်။ အလင်းထိ
ရှားပါးလှသည့်အချိန်မှီလား။
ဒါမှမဟုတ် သူ့စိတ်ထဲမှာ
တဒဂ်ဖြစ်နေသည့် ခံစားမှုတို့
ကြောင့်ပဲလား။ သူ့မျက်နှာနှင့်
အနီးကပ်ဆုံး ရှိနေသည့်
သမီး၏ မျက်နှာကိုပင် သူ
ကောင်းစွာမမြင်ရ။ အရှေ့
အရပ်ဆိုမှာတော့ ရောင်နီဖြူ
ရန် နီးကပ်လာပြီဟု သူ
ထင်လိုက်သည်။

မင်းဝေဟင်

ရန်ကုန် ဆရာမြင့် (ခ) ဆရာဩတာ

နက္ခတ္တဗေဒ၊ လက္ခဏာအထူးကျွမ်းကျင်ပညာရှင်
မေးကြည့်လျှင် ပြေးကြည့်သလို မှန်ရမည်။

အမှတ် (၄၈)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ မြို့တော်ခန်းမအနီး၊ ရန်ကုန်မြို့

Ph : 09 420034597

‘ရွှေမှာ ဝတ္ထုပါဖို့မပြောနဲ့၊
ရွှေအသစ်မှာပါဖို့တောင် မလွယ်ဘူး’
အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို
လေးစားခင်မင်ရသော
စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ပြောခဲ့ဖူးပါ၏။
ထိုစာရေးဆရာမှာ အခြားမဂ္ဂဇင်း၊ စာစောင်၊
ဂျာနယ်များတွင် ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊
ဆောင်းပါးများ ရေးနေသော ကွယ်လွန်သူ
မောင်ချစ်မြတ်(ပွင့်ဖြူ) ဖြစ်ပါသည်။
ထိုသို့ ကဗျာဆရာ
စလင်း ခင်မောင်ရည်ကလည်း ပြောခဲ့ဖူးပါ၏။
အခြားစာရေးဆရာတချို့ကလည်း
ပြောဖူးပါ၏။ ပြောသည့်အတိုင်းပင်
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ရင်ဆိုင်
ကြုံကြိုက်လိုက်ရသောအခါ
ပိုပြီး ယုံလိုက်ရပါ၏။ သည်အတွက်
စိတ်ဖျက်ခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းထက်
‘ရွှေ’ကို အထင်ကြီးလေးစားသွားမိပါ၏။
‘စိတ်ရှည်သည်းခံ၊ ခွဲရှိရန်၊ အလံ မလဲ
ဗာန်နှင့်နွဲ့’ဟူသည့် မိမိကိုယ်မိမိ
စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ လှုံ့ဆော်ထားသော
မူပိုင်ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း
ဘယ်တော့မှ ခွဲလျှော့လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။
ယောက်ျားတို့ ခွဲ သေခါမှလျှော့ ဆိုသည့်အတိုင်း
အသက်ရှင်နေသရွေ့ ကြိုးစားသွားမည့်သူ။
‘ရွှေ’မှ စင်တင်သည့်အတိုင်း ‘ရွှေ’
သိက္ခာမကျရေးအတွက် ‘ရွှေ’ပီသရမည်။
‘ရွှေ’ပင်တိုင်သာမက အခြားမဂ္ဂဇင်း၊ စာစောင်၊
ဂျာနယ်များတွင် စာပေအဆင့်အတန်းရှိရှိရေးနိုင်ပြီး
စာအုပ်ထုတ်ဝေနိုင်သည်အထိ ‘ရွှေ’ဖြစ်ရမည်။
သေချာပေါက် ‘ရသစာပေ’လက်ကောင်း

တစ်ဖက်လည်းဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်ဟူ၍...။

ပြောရလျှင် ‘ရွှေ’၏ ပဲ့ကိုင်မှုင်
ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းသည် မြန်မာစာပေ
လောက၌ ရသစာပေ ပျောက်ကွယ်လု
နီးနီး မေးမှီနိုင်နေသဖြင့် ရသစာပေမျိုး
ဆက်များ ပြန်လည်ရှင်သန်ရန် တစ်ဖက်
တစ်လမ်းမှ ဦးဆောင်မွေးဖွားပေးနေခြင်း
ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့ မြန်မာစာပေလောက
တွင် ရသစာပေ ပြန်ထည်ထွန်းကားရေး
နှင်ပတ်သက်ပြီး ‘ရွှေ’၏ ပဲ့ကိုင်မှုင်
ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း အလိုကျ လိုရာခန့်
အတိုင်း ပြောပြောတန်းတန်း ပန်းဝင်
နိုင်ရန် စာပေပေါ်သစ္စာရှိရင်းခွဲ ကြိုးစား
စွာဖြင့် စာပေရဲဘော်ကောင်း၊ စာပေ
လက်တွဲဖော်ကောင်းပီသသော လျော်
တက်ပိုင်ရှင် ဆရာမ မသီတာ(ခေါ်
ချောင်း)ကလည်း မုဒိတာရွှေထား
လျက် အခွမ်းကုန် ကြိုးစားဖြည့်ဆည်း
ကူညီပေးမှုမှာလည်း ထိရောက်မြင်ဆိုင်
လှပါ၏။ (နိုင်မာသောတွဲလက်များဖြင့်
ရည်ရွယ်ချက်တူ ကြိုးစားအားထုတ်ကြ
သော ‘ရွှေ’ဝိုင်းတော်သားများ၏ ညီ
ညွတ်သော စည်းလုံးမှုခွန်အားလည်း
ပါပါ၏။)

အခြား မဂ္ဂဇင်းတချို့သည် သူတို့
နည်း၊ သူတို့ဟန်နှင့် မြန်မာစာပေ
လောက ရသစာပေ ပြန်လည်ထွန်းကား
ရေးအတွက် ရသစာပေ မျိုးဆက်များထံ
‘ကလောင်သစ်ကဏ္ဍ’ ဖွင့်လှက် နေရာ
ပေးဆောင်ရွက်ကြပါ၏။

သို့သော် ကလောင်သစ်တွေ
အတွက် သိပ်နေရာမရှိပါ။

‘ရွှေ’ကတော့ သိကြသည့်အတိုင်း
ပင်။ ကလောင်သစ်တွေ၏ အခွင့်အရေး
အတွက် အများဆုံး ရှေ့တန်းတင်နေရာ
ပေးနိုင်သော မဂ္ဂဇင်းဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့
‘ရွှေ’သည် စေတနာထားလျက် စာပေ
စိတ်ဓာတ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေ
သည့်ကြားက ‘ရွှေအသစ်ကဏ္ဍ’
ပိတ်ပစ်ရန်အထိ ပြဿနာတစ်ခု
သေး၏။ သည်အတွက် ကလောင်သစ်

ရွှေပင်လယ်ကို

ဖြတ်သန်းခြင်း

ဆွေဝင်းနီ၊ ဖွင့်ပြော။

အဝင် ရွှေအသစ်အလောင်းလျာအားလုံး
စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ကြရ၏။ စိတ်ပျက်ခဲ့ကြရ
၏။ စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ကြရ၏။

သို့ပါသော်လည်း ဆရာ ဦးဝင်း
ငြိမ်း၏ ပင်တိုင် 'ရွှေ'ပရိသတ်များနှင့်
မြန်မာစာပေလောက ရသစာပေ ပြန်
ယှဉ်ထွန်းကားရေး တစ်ဖက်တစ်လမ်း
မှ ကြိုးစားနေမှုကို ပိုင်းဝန်းထောက်ခံ
အားပေးကြသော 'ရွှေ'အသိုင်းအဝိုင်း
များ၊ 'ရွှေ'စာရင်းဝင်ရန် ဖျော်လင့်ကြိုး
စားနေကြသော ကျွန်တော်အပါအဝင်
'ရွှေ'အသစ်များမှ 'ရွှေ'၏ ပဲ့ကိုင်ရှင်
ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းကို တောင်းတောင်းဖန်
ဖန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ကြသဖြင့် 'ရွှေအသစ်
ကဏ္ဍ'ကို ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါ၏။

သည်မှာ အောင်အောင်မြင်မြင် ဖွေး
ဖွေးလူလားမြောက်ပြီးသား တပည့်
သား၊ သမီးများအပေါ် ချစ်သလို၊ မဖွေး
ဖွေးရသေးသည့် သန္ဓေတပည့်သား၊
သမီးများကိုလည်း မည်ရွေမည်မျှ
သံယောဇဉ်ကြီးမားကြောင်း ပြလိုက်
သည့် ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း၏ စစ်မှန်သော
စာပေသက်သေဟု ကျွန်တော် နားလည်
မိပါသည်။

ကျွန်တော်အနေဖြင့်လည်း စာမျက်
နှာ ပုံနှိပ်စာလုံးများနှင့် အစိမ်းသက်
သက် မဟုတ်သည့်တိုင် 'ရွှေ'နှင့်က
ရင်းနှီးလေသူ မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်
မိမိကိုယ်မိမိ ကလောင်သစ် သဘောမျိုး
ပိုက်ကာ 'ရွှေအသစ်အလောင်းလျာ'
အဖြစ် ခံယူကြိုးစားခဲ့သည်မှာ ကနေ
အထိ။

'ရွှေ'မှာ ဝတ္ထုပါပို့မပြောနဲ့၊ ရွှေ
အသစ်မှာ ပါပို့တောင် မလွယ်ဘူး'

ဟူ၍ ပြောကြဆိုကြသည့်အတိုင်း
အမှန်တကယ်လည်း မလွယ်ပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလထုတ်
'ရွှေအသစ်ကဏ္ဍ'တွင် ကျွန်ုပ် အလိုမကျ
လည်း ဘဝကိုက တောင်းဆိုသရှင်
ဝတ္ထုတို အဖော်ပြမခံရသေးခင် နှစ်နှစ်

နီးပါး ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ရပါသည်။
သို့တိုင် ကျွန်တော်သည် 'ရွှေ'မပီသ
သေးသဖြင့် ကြိုးစားနေရဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

ဆက်လက်အားထုတ် ရေးသား
ပေးပို့နေရဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

'ရွှေ'သည် 'ရွှေအသစ်'တို့၏
စာမူများကို နှစ်စဉ် တည်းကမ်းရှိရှိ
ထိန်းသိမ်းပြီး မျက်နှာကြီးငယ်မရွေး
ဘက်မလိုက်စတမ်း အလှည့်ကျ စိတ်
ရှည်လက်ရှည် ဝေဖန်သုံးသပ်ဖတ်ရှုပေး
သည့်အပြင် ချို့ယွင်းချက်၊ လိုအပ်ချက်၊
အားနည်းချက်မှန်သမျှကိုလည်း ပြန်ကြား
ပေးပါ၏။ ထိုအထဲတွင် ဆန်ခါတင်
များကို ရွေးထုတ်ပါ၏။ ထိုသို့ ဆရာမ
မသီတာ(စမ်းချောင်း)၏ ရွေးထုတ်ပေး
လိုက်သော ဆန်ခါတင်များထဲမှ ထပ်မံ
ပြီး ဒေါင်ဒေါင်မြည် လက်ရွေးစင် တချို့
ကို ထပ်မံရွေးချယ်လိုက်သည့် 'ရွှေ'၏
ပဲ့ကိုင်ရှင် ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း။

ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)၏
ကျွမ်းကျင်သည့် တည်းဖြတ်မှုအပေါ်
ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း၏ စာပေမှော်ပညာ
နှင့် ရွှေအသစ်များကို အရည်အသွေး
တင်ပေးလိုက်သောအခါ ကျောက်ခဲကို
စိန်ရောင် လက်စေ့သကဲ့သို့ တလက်
လက် တောက်ပနိုင်ခဲ့သော 'ရွှေ'များ
လည်း မနည်းတော့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။ ဟုတ်
ပါသည်။ ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)
လက်ထဲတွင် 'ရွှေ'လို့ မှတ်ကျောက်
အတင်ခံနိုင်ပြီးမှ ရွေးကွက်တင်နိုင်ရန်
အဆင့်အတန်း ရှိမရှိ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း
ထံတွင် အဆုံးအဖြတ်ခံကြရသည့်သဘော
ဖြစ်ပါ၏။

'ရွှေ'ဖြစ်ရန် 'ရွှေ'မပီသမချင်း
အတော်အတန် အရည်အချင်းလောက်နှင့်
'ရွှေအသစ်ကဏ္ဍ'သည် လက်လွှတ်ပေး
လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ စင်တင်ပေးလိမ့်
မည် မဟုတ်ပါ။

'ရွှေ'မဖြစ်သေးသည့် မည်သူ့ကို
မဆို 'ရွှေအသစ်ကဏ္ဍ'မှ ပစ္စေကန်နှစ်
လုံး ရင်ထိုးတံဆိပ် တလေး ချီးမြှင့်

'ရွှေ'သည်
'ရွှေအသစ်'တို့၏
စာမူများကို
နှစ်စဉ် တည်း
ကမ်းရှိရှိ
ထိန်းသိမ်းပြီး
မျက်နှာ
ကြီးငယ်မရွေး
ဘက်မလိုက်စတမ်း
အလှည့်ကျ
စိတ်ရှည်လက်ရှည်
ဝေဖန်သုံးသပ်
ဖတ်ရှုပေးသည့်အပြင်
ချို့ယွင်းချက်
လိုအပ်ချက်
အားနည်းချက်
မှန်သမျှကိုလည်း
ပြန်ကြားပေးပါ၏

လျက် ဖော်ရွေစွာကြိုဆိုပါ၏။ 'ရွှေ
အသစ်အလောင်းအလျာ မှန်သမျှကလည်း
ထိုရင်ထိုးတံဆိပ်ကလေးကို ရင်မှာ
အမြတ်တနိုး ချိတ်တွယ်လျက် 'ရွှေ'
မဖြစ်မချင်း ကြိုးစားရေးပို့ကြပါ၏။

တချို့လည်း 'ခွဲ'ရှိရှိ။

တချို့လည်း 'ခွဲ'မရှိတရှိ။

တချို့လည်း 'ခွဲ'တအိအိ ပြိုကျ
ရင်း လက်လျှောသွားကြ၏။

'ပစောက်နှစ်လုံးရင်ထိုးတံဆိပ်'
ကလေး၏ အဓိပ္ပာယ်ကား 'ပိုပယ်၊
ပယ်ပို့' ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်လည်း ထိုရင်ထိုးတံဆိပ်
ကလေးကို ယခုထက်ထိ ရင်မှာ အမြတ်
တနိုးချိတ်တွယ်ထားရဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။

'ရွှေ'သည် 'ရွှေအသစ်ကဏ္ဍ'
ကနေ 'ရွှေ'ပီသသော 'ရွှေ'အစစ်များ
ကို ရသစာပေမျိုးဆက်အဖြစ် မြန်မာ
စာပေလောကအတွက် မွေးဖွားပေးနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။ 'ရွှေ'၏ တာဝန်ကျေမှု
တစ်ရပ်ဖြစ်ပါ၏။ ပျမ်းမျှအားဖြင့် တွက်
ကြည့်လျှင် တစ်လကို 'ရွှေ'၏ ရွှေစင်

တင် လေးယောက်ထား၊ တစ်နှစ်ကို ၄၈
ယောက်။ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုဆိုပါလျှင်
'ရွှေ'စင်တင် စာရေးဆရာ ဆရာမ
အယောက် ၄၈၀(အတိအကျမဆိုလို့၊ မိမိ
သဘောနှင့် မိမိ ယောဘယျခန့်မှန်းကြည့်
မိခြင်းသာ)။ သေချာသည်ကတော့
'ရွှေ'မှ တင်ပေးလိုက်သော ရွှေစင်တင်
ရွှေတချို့သည် မြန်မာ့စာပေရသ
ကောင်းကင်တွင် ကြယ်တာရာများကဲ့
သို့ လင်းလက်နိုင်ခြင်းပင်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသား
စာပေဆု ရရှိခဲ့သော စာရေးဆရာမ
စပယ်ဖြူနုသည် ရွှေ၏ စင်တင်
ကလောင်တစ်လက် ဖြစ်ပါ၏။

တစ်နှစ်သော ရွှေဆုပေးပွဲအခမ်း
အနားတစ်ခုတွင် ရွှေ၏ ပဲ့ကိုင်ရှင် ဆရာ
ဦးဝင်းငြိမ်း ပြောခဲ့ဖူးသောစကားလေး
ရှိပါ၏။

ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ လိုရင်းကို
ပဲ ပြောချင်ပါ၏။

မြန်မာစာပေလောကနှင့် လူမျိုး
အတွက် အချက်အချာကျသော စကား
လေးမို့လည်း ဖြစ်ပါ၏။

'ရသစာပေပျောက်ရင် ယဉ်ကျေးမှု
ပျောက်ကွယ်မယ်။ ယဉ်ကျေးမှုပျောက်
ကွယ်ရင် လူမျိုးပါ ပျောက်ကွယ်သွား
နိုင်တယ်' ဟူ၏။ ဆရာသည် သူပြော
သည့်စကားအတိုင်းပင် တတ်နိုင်သမျှ
ကိုယ်ကျိုးမမက်ဘဲ မွန်မြတ်သောစိတ်
ဓာတ်ဖြင့် ကြိုးစားအကောင်ထည်ဖော်
ခဲ့သည်မှာ ဖားစရာမလို၊ ကြားစရာမလို
အားလုံးအသိပင်ဖြစ်ပါ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ကျွန်တော်ကတော့ဖြင့် 'ရွှေ'၏
စာပေသစ္စာကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်မိပါ
၏။

ထို့ကြောင့် 'ရွှေ'၏ ပဲ့ကိုင်ရှင်
ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းနှင့် 'ရွှေ'၏ တက်တို
ကျွမ်းကျင်စွာ လှော်ခတ်နိုင်သော ဆရာမ
မသီတာ(စမ်းချောင်း)တို့အပေါ် စိတ်ချ
ယုံကြည်စွာဖြင့် ရသ၊ အနုပညာ၊
အတတ်ပညာ တို့ကို ရှာဖွေသိမ်းထုတ်
ထမ်းပိုးလျက် ဇွဲမလျှောစတမ်း လိုက်ပါ
မည်ဖြစ်ကြောင်း သန့်ဌာန်ချထားပြီး
ဖြစ်ပါသည်။

ဆွေဝင်းနီ၊ ဖွင့်ဖြူ

နမော ဗုဒ္ဓါယ သိဒ္ဓဓံ

စန္ဒာချိုလှယ်

သက်န်းတိုက်

မြန်မာ့သစ်ပျဉ်း-စာပေ-လောက / သုံ့ပြိုင်သစ်ပျဉ်း-စာပေ-လောက / အပြုပြင် အများပြုပြင် အသစ်စက်စက်သစ်ပြု လောကလှိုင်

မဆုမွန်

အမှတ်(၁၅)၊ ကွက်သစ်လမ်း၊ ကျီတော်ရပ်ကွက်(၈၅ကျော်)၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
အမှတ်(၂၈၊ ၁၁)၊ ခြေညီ၊ ဝဟိရ်လမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ရန် (၁၁) ၂၀၂၇၄၆၊ ၀၉၄၂၀၀၂၇၃၆၊ ၀၉၄၇၆၂၃၂၂၆၉

၂၀၁၅ ခုနှစ်

ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုများ

ကဏ္ဍလေး

၁။

၂၀၁၅ ခုနှစ် ရွှေအသစ် ဝတ္ထုတိုများအဖြစ် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း၌ ဇန်နဝါရီလတွင် (၁) ဟမ်စိုင်း(ဆေး/မန်း)၏ ဆန်ရေ၊ (၂) မိုင်း(မန္တလေး)၏ တံခါး၊ (၃) ဂျူပီတာ၏ ညိုကြည် နားလည်မှာပါနှင့် (၄) ကောင်းမြတ်၏ မြေလျှောက်တဲ့ကြယ်။ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် (၁) မေ(လားရှိုး)၏ သင်းကွဲငှက်၏ တောင်ပံခတ်သံ၊ (၂) နွေလ၏ အသူရကာယံမြို့တော်၊ (၃) လင်းရိပ်ဖြူ၏ သင်္ခါရကို အသက်ဆက်ခြင်းနှင့် (၄) မြင့်မိုရ်ကျော်လင်း(မိုးမိတ်)၏ နှင်းရိုင်းတောမှ မြူခိုးဖြူ။ မတ်လတွင် (၁) ရှည်ညိုလေး၏ ဘကြီးဖြိုး စာရေးနေသည်၊ (၂) စိုးသူရ၏ တတိယမြောက်အနမ်းနှင့် (၃) ပြုံးနဲ့နဲ့၏

ဒီနေ့မိုးဆောင်း ပြောင်းသော်လည်း။
 ဧပြီလတွင် (၁) နိုင်လေး(ရွှေတောင်)၏
 လက်ချောင်းပြတ်များပေါ်က မျက်ရည်
 တစ်စက်၊ (၂) မင်းတုန်းမောင်စိမ်းလွင်
 ၏ ရေပျော်ငှက်နှင့် (၃) မင်းမာန်၏
 မငိုပါနဲ့မိုးရယ်။ မေလတွင် (၁)ဟမ်စိုင်း
 (ဆေး/မန်း)၏ မြေမိုးမြစ်ဝှမ်းလွင်ပြင်၊
 (၂) သုတမောင်၏ ဝဲဂယက်ထဲမှ စိတ်
 ညစ်သည် ပျော်သည် နှင့် (၃) ပျူမခ
 (ကော့သောင်း)၏ သက်ကယ်အင်္ကျီ
 နှစ်ထည်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ။ ဇွန်လတွင် (၁)
 လင်းဇော်ဦး၏ နေဝင်ပြီးတော့ မိုးကြီး
 ချုပ်၊ (၂) ဒဏ္ဍာရီ၏ အမြဲတမ်း စီးဆင်း
 နေသော၊ (၃) တောမြင့်မြေ(ကျွန်းလှ
 ယဉ်)၏ အနီပြုတဲ့ လူထုအားလုံး ကျန်း
 မာချမ်းသာစေနှင့် (၄) ခွန်းဆက်(မိုး
 ညှင်း)၏ အဆန်သာရှိ အနုမရှိပြီ။ ဇူ
 လိုင်လတွင် (၁) မိုးမြေ၏ ကျောက်ခဲ
 စားကြသူများ၊ (၂) ရွှေမိန်းကလေး၏
 ဖန်းပွင့်ပုံပြင်၊ (၃) ဝန်းသို(လွမ်းရဝေ)၏
 မျက်ရည်စကား၊ (၄) လင်းနိုင်၏ မုံမုံတို့
 နေရာနှင့် (၅) မောင်မလ၏ ဒေါ်လာ
 တစ်ရာ။ ဩဂုတ်လတွင် (၁) ဒဏ္ဍာရီ၏
 ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိပါသလား၊ (၂) သုဒ္ဓ
 ၏ ဦးဖုန်းလူ၊ (၃) သွန်းသွံ့၏ တန်ပြန်
 တိုက်စစ်၊ (၄) နိုင်မြဲလွန်း(တကောင်း)
 ၏ စိတ်ကိုခတ်တဲ့ ဂယက်လှိုင်း၊ (၅)
 သထုံငယ်ငယ်၏ အတုများနှင့် နေထိုင်
 ခြင်းနှင့် (၆) ပွင့်သစ်မိုး၏ အချစ်ထက်
 ဖိုတဲ့အချစ်။ စက်တင်ဘာလတွင် (၁)
 အနု(ညောင်ပင်)၏ တောင်တွေ ငိုနေ
 သည်၊ (၂) နေမင်းနွယ်၏ စိတ်ဆိုတဲ့
 ကောင်နှင့် (၃) ဆည်းဆာသစ်၏ ခေတ်
 ကပဲ စီးဆင်းလား စီးဆင်းတာ ခေတ်
 လား။ အောက်တိုဘာလတွင် (၁) မိုး
 စက်ငြိမ်း၏ အေးစက်စက် ပြဇာတ်နှင့်
 (၂) ဥဩချယ်ရီမြေ၏ မွေးနေ့လက်
 ဆောင်း၊ နိုဝင်ဘာလတွင် (၁) နွေလ၏
 တိုက်စားခြင်းတေးသံ၊ (၂) အေထူး
 အောင်(အတ္ထဝါ)၏ ပတ်သက်ခြင်းနှင့်
 (၃) လင်းဆစ်အိမ်၏ လူအ ပြောတဲ့
 လွမ်းပုံပြင်။ ဒီဇင်ဘာလတွင် (၁)
 နေသန်၏ မသေနိုင်သော နှင်းဆီ၊ (၂)

မဂ္ဂဇင်းဘယ်ဒီတာ
 တိုင်းသည်
 မိမိမဂ္ဂဇင်း၏
 မူဝါဒနှင့်
 ဝံနန်းနှင့်ညီသော
 စာမူများကိုသာ
 ရွေးချယ်
 ဖော်ပြလေ့ရှိပြီး
 စာပေပညာရှင်နှင့်
 စာရေးဆရာများစွာတို့မှ
 ရွှေအသစ်ကဏ္ဍမှ
 ဝတ္ထုတိုများသည်
 အရည်အသွေးမီ
 ဝတ္ထုများသာဖြစ်ကြောင်း
 အခါအားလျော်စွာ
 စာနယ်ဇင်းများမှ
 တစ်ဆင့်
 ဆန်းစစ်အားပေးလေ့
 ရှိကြပါသည်

ယွန်းမြတ်မွန်းသူရ်၏ မျှော်တိုးနှင့် (၃)
 မင်းည၏ ထောင်ချောက်တို့ကို ရွေးချယ်
 ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းမှ ၂၀၁၅ ခုနှစ်
 တွင် ရသစာပေအနှယ်ဝင် ဝတ္ထုတိုများ
 ကို ရေးသားရန် ဝါသနာထက်သန်သူ
 မဂ္ဂဇင်းများတွင် ပါဝင်ရေးသားလေ့ မရှိ
 သည့်စာမူရှင်တို့၏ ဝတ္ထုတို ၄၃ ပုဒ်အား
 စိစစ်ရွေးချယ် ဖော်ပြထားပါသည်။
 ဆရာ/ဆရာမ ဟမ်စိုင်း(ဆေး/မန်း)၊
 ဒဏ္ဍာရီနှင့် နွေလတို့မှာ တစ်နှစ်တည်း
 ဝတ္ထုတို ၂ ပုဒ်စီ ရွေးချယ်ဖော်ပြ ခံခဲ့
 ကြပြီး ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းမှ ၂၀၁၅ ခုနှစ်
 အတွင်း စာမူရှင် လင်းရီဝိဖြူ၊ ရှည်ညို
 လေး၊ ပြုံးနဲ့နဲ့ဝါ၊ မင်းတုန်းမောင်စိမ်း
 လွင်၊ ပျူမခ(ကော့သောင်း)စသည့် စာမူ

ရှင်များ၏ ဝတ္ထုတိုများမှာ ယခင်နှစ်
 ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းများ၏ ရွှေအသစ်နှင့်
 ရွှေနည်းသားကဏ္ဍများတွင် ဖော်ပြထား
 ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ရွှေဝတ္ထုတိုကဏ္ဍ၌သာ ဝါနှင့်
 စာရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာမများနှင့်အတူ
 တွေ့ကြရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင်
 ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွင်း ရွေးချယ်ဖော်ပြ
 ခဲ့ရသည့် စာမူရှင်တို့၏ကလောင်အမည်
 တွင် ဆေး/မန်း၊ မန္တလေး၊ လားရှိုး
 မိုးမိတ်၊ ရွှေတောင်၊ မင်းတုန်း၊ ကော့
 သောင်း၊ ကျွန်းလှယဉ်၊ မိုးညှင်း၊ ဝန်းသို၊
 တကောင်း၊ သထုံ၊ အတ္ထဝါ စသည့်
 ဒေသနှင့် ဌာနကို ယှဉ်တွဲဖော်ပြထားကြ
 သဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဒေသအနှံ့အပြားမှ
 စာမူရှင်များနှင့် အလွှာစုံမှ စာမူရှင်များ
 ၏ ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပါ
 သည်။ ထို့ပြင် ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် နေမင်း
 ရီ၊ ဖေဖော်ဝါရီနှင့် ဇွန်လများတွင် ၄
 ပုဒ်စီ၊ မတ်၊ ဧပြီ၊ မေ၊ စက်တင်ဘာ၊
 နိုဝင်ဘာနှင့် ဒီဇင်ဘာလများတွင် ၃
 ပုဒ်စီ၊ အောက်တိုဘာလတွင် ၂ ပုဒ်၊
 ဇူလိုင်လတွင် ၅ ပုဒ်နှင့် ဩဂုတ်လတွင်
 ၆ ပုဒ် စုစုပေါင်း ရွှေအသစ် ဝတ္ထုတို
 ၄၃ ပုဒ် ဖော်ပြထားပါသည်။ အနည်း
 ဆုံး အောက်တိုဘာလတွင် ၂ ပုဒ်နှင့်
 အများဆုံး ဩဂုတ်လတွင် ၆ ပုဒ် (စံချိန်
 တင်) ရွေးချယ်ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

၂။
 ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း၏ လစဉ်
 ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတို လက်ခံရရှိမှုကို ရုံး
 အဖွဲ့ဝင် မအေးမြတ်မြတ်ချိုမှ မှတ်တမ်း
 တင်ပြီး အယ်ဒီတာအဖွဲ့မှ ထုတ်ပြန်ပေး
 လေ့ ရှိပါသည်။ လစဉ် မှတ်တမ်းတင်
 ထားသမျှမှ အယ်ဒီတာဆရာမ
 မသီတာ (စမ်းချောင်း)က အစီအစဉ်အရ
 စိစစ်ဖတ်ရှုပြီး စာမူတစ်ပုဒ်စီကို စိစစ်
 သုံးသပ်ချက် အကျဉ်းချုပ် ရေးသားကာ
 ဆန်ခါတင် ရွေးချယ်၍ အယ်ဒီတာချုပ်
 ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းက ထပ်မံ စိစစ်ဖတ်ရှု
 ပြီး လိုအပ်လျှင် သုံးသပ်ချက်နှင့် အကြံ
 ပြုချက် ထပ်မံ ရေးသားကာ ရွေးချယ်
 ဖော်ပြနေပါသည်။ ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတို

အဖြစ် ရွေးချယ်ဖော်ပြမှု အခြေအနေမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။(ဇယား -က တွင် ကြည့်ပါ။)

၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် အကြောင်းကြောင်းဖြင့် စက်တင်ဘာ၊ အောက်တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာနှင့် ဒီဇင်ဘာလများတွင် ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုများ မဖော်ပြဖြစ်ဘဲ ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် ပြန်လည် စတင် ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်နှင့် ယခုနှစ်များ၏ စာမူလက်ခံရရှိမှု စိစစ်ဖတ်ရှုမှု၊ ဆန်ခါတင် ရွေးချယ်မှုနှင့် ရွေးချယ်ဖော်ပြမှုအား နှိုင်းယှဉ်လျှင် ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတို ဖော်ပြမှုတွင် ၂၀၁၃ ခုနှစ်၌ ၄၅ ပုဒ်ဖြင့် အများဆုံး ခံချိန် တင်ထားပြီးနောက် ၂၀၁၅ ခုနှစ် ၄၃ ပုဒ် ဖော်ပြမှုမှာ ဒုတိယ အများဆုံးအဖြစ် တွေ့ရှိရပါသည်။ နှစ်စဉ် စာမူလက်ခံရရှိမှုတွင် ပုဒ်ရေ ၇၀၀ နှင့် ၁၀၀၀ ကြားမှ ၃၀၀ နှင့် ၄၀၀ ကြားသို့ ကျဆင်းခဲ့သော်လည်း နှစ်စဉ် ရွေးချယ်ဖော်ပြမှုတွင် ပုဒ်ရေ ၂၀ မှ ၃၀ ကြားမှ ၄၀ နှင့် ၅၀ ကြားသို့ တိုးမြှင့်လာခဲ့ပါသည်။ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့မှ လစဉ် ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတို စာမူရှင်များ လိုက်နာရန် စည်းကမ်းချက်များ ဖော်ပြပေးခြင်း၊ ရွှေအသစ် ဝတ္ထုတိုစာမူလက်ခံရရှိမှု အသိပေးခြင်း၊ အယ်ဒီတာမှ လစဉ် စိစစ်ဖတ်ရှုမှုအား သုံးသပ်အကြံပြုခြင်းနှင့် အယ်ဒီတာချုပ်မှ ဆန်ခါတင် ဝတ္ထုများအနက် ရွေးချယ်ဖော်ပြမှုအား သုံးသပ်ခြင်းနှင့် ချို့ယွင်းချက် အနည်းငယ်ကို ပြန်လည် ပြင်ဆင်စေပြီး ဖော်ပြပေးခြင်းတို့ ရှိကြရာ စာမူရှင်များမှ လိုက်နာအားထုတ်ကြသဖြင့် ဝတ္ထုတို စာမူကောင်းများစွာ ပေါ်ထွန်းလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့၏ ရသစာပေအနွယ်ဝင် ဝတ္ထုတိုကောင်းများနှင့် ဝတ္ထုတိုရေးသားသူ စာပေအင်အားသစ်များ ပေါ်ထွန်းရေး အစီအစဉ်တွင် စာပေဝါသနာရှင်များမှ စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြိုးပမ်းအားထုတ် ပါဝင်မှု ပြုလုပ်ဖြစ်သည်။ (ဇယား-ခ တွင်

ကြည့်ပါ)

၃။

ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းကို ၁၉၈၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် မဂ္ဂဇင်းငယ်အဖြစ် စတင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ စတင် ထုတ်ဝေစက ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ သဘင်နှင့် စာပေရေးရာများကို အခြေခံသည့် သတင်းနှင့် သတင်းဆောင်းပါးများနှင့်အတူ ဝတ္ထုတိုနှင့် ဆောင်းပါး နှစ်ပုဒ်၊ သုံးပုဒ်ခန့်သာ ဖော်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က နဝတအစိုးရမှ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးနှင့် လူမှုရေး ပြောင်းလဲမှု လုပ်ငန်းစဉ်များ ဆောင်ရွက်နေပြီး နိုင်ငံတကာရေးရာနှင့် စီးပွားရေး ကြီးပွားတိုးတက်ရေးဆိုင်ရာ မဂ္ဂဇင်းများ အားကောင်းမောင်းသန်ထုတ်ဝေနေကြချိန်ဖြစ်ကာ ကဗျာ၊ ကာတွန်း၊ ဆောင်းပါး၊ ပြဇာတ်ဝတ္ထုတို မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထုရှည်နှင့် အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည် စသော ရသစာပေ အလေးပေးသော မဂ္ဂဇင်းများ ရပ်တည်ရေး ကြိုးပမ်းနေကြရချိန် ဖြစ်သည်။ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းသည် ၁၀ နှစ်ခန့်ကြာ မဂ္ဂဇင်းငယ်အဖြစ် ရပ်တည်ရာမှ ရသစာပေဦးစားပေးသည့် ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းအဖြစ် အသွင်သစ်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းသည် အခါအားလျော်စွာ ကလောင်သစ်များ၏ စာမူအမျိုးမျိုးကို နာမည်ရ စာရေးဆရာ၊ ဆရာမများ၏ စာမူများနှင့်အတူ စိစစ်ဖော်ပြပေးခဲ့ရာမှ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် မေလမှ စတင်ကာ ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုကဏ္ဍကို စတင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍ မဖွင့်လှစ်မီကပင် နိုင်ငံတစ်ဝန်းမှ စာရေးရန် ဝါသနာထက်သန်သူများအား မည်သည့် စာပေပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားပေးပို့ကြရန် ကျယ်ပြန့်စွာ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံတစ်ဝန်းမှ စာရေးရန် ဝါသနာထက်သန်သူများမှ ထိုစဉ်က နှစ်စဉ် စာမူပုဒ်ရေ ၇၀၀ မှ ၁၀၀၀ ကြားထိ စိတ်အားထက်သန်စွာ ရေးသားပေးပို့လာခဲ့ကြသည်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့မှ လက်ခံရရှိသမျှ စာမူများအား အလှည့်ကျ တန်းစီနေ့စဉ် စိစစ်ဖတ်ရှုပေးခဲ့ရပြီး အရည်အသွေးမီ စာမူရရှိမှုနှင့် စာမျက်နှာအင်အားအရ လစဉ် ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ် သို့မဟုတ် နှစ်ပုဒ်သာ ရွေးချယ်ဖော်ပြပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ရွှေအသစ် ဝတ္ထုတိုကဏ္ဍတွင် ပုဒ်ရေ ၂၀၀၀ ပြည့်လွန် နှစ်များတွင် ပိုမိုထည့်သွင်းပေးကာ ၂၀၁၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ၊ မတ်လနှင့် ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် ၅ ပုဒ်စီ ခံချိန်တင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးနောက် ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် ၆ ပုဒ်အထိ ခံချိန်ချိုး ဖော်ပြပေးခဲ့သည်။ မျက်မှောက်ကာလ မဂ္ဂဇင်းများ၏ ဝတ္ထုတိုကဏ္ဍတွင် နာမည်ရ စာရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာမတို့၏ ဝတ္ထုတို ၅ ပုဒ်၊ ၆ ပုဒ်အထိ ဖော်ပြပေးရန် ခက်ခဲနေကြစဉ်တွင် ရွှေအမြဲတေ ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတို ၅ ပုဒ်၊ ၆ ပုဒ် ဖော်ပြပေးခဲ့သည်မှာ ရသစာပေရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးရေးနှင့် ဝတ္ထုတို ရေးသားရန် စိတ်အားထက်သန်သည့် ဝါသနာရှင်များ ပြုစုဖွံ့ဖြိုးထောင်ရေး စွမ်းဆောင်မှု ပြုလုပ်ဖြစ်သည်။

ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းသည် ၂၀၁၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် ၂၆ နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ် မဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းထက် လက်ရှိ ထုတ်ဝေဆဲ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ထုတ်ဝေဆဲ မြဝတီနှင့် ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်းများနှင့် ပုဂ္ဂလိကပိုင်အဖြစ် ထုတ်ဝေဆဲ မဟေသီနှင့် ကလျာမဂ္ဂဇင်းများမှာ သက်တမ်း ပိုရှည်ကြပြီး ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ မဂ္ဂဇင်းမှာ သက်တမ်း မတိုမ်းမယိမ်း(ခေတ်ပြိုင်) မဂ္ဂဇင်းဟု ဆိုရပါမည်။ ပုဂ္ဂလိကပိုင်အဖြစ် ထုတ်ဝေမှုတွင် သွားသောက၊ ချမဝနှင့် ရုပ်ရှင်မျက်မှန် မဂ္ဂဇင်းများသည် သက်တမ်းအားဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၅၀ခန့်ကြာ ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ကြသဖြင့် မဟေသီ၊ ကလျာ၊ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာနှင့် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းများသည် မဂ္ဂဇင်းသက်တမ်း ထက်ဝက်

ဇယား(က)

၂၀၁၅ ခုနှစ် ရွေးချယ်ဖော်ပြမှု အခြေအနေ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀	၁၁	၁၂	စုစုပေါင်း
၁။	စာမူလက်ခံရရှိမှု	၉၄	၁၇	၁၆	၂၆	၁၁	၄၁	၁၇	၂၅	၂၂	၁၆	၂၃	၂၂	၃၃၀
၂။	စိစစ်ဖတ်ရှုမှု	၂၉	၄၉	၂၉	၂၆	၂၄	၃၀	၂၀	၂၂	၃၃	၂၅	၂၂	၂၆	၃၃၅
၃။	ဆန်ခါတင်ရွေးချယ်မှု	၇	၄	၅	၈	၇	၇	၉	၆	၆	၈	၉	၉	၈၅
၄။	ရွေးချယ်ဖော်ပြမှု	၄	၄	၃	၃	၃	၄	၅	၆	၃	၂	၃	၃	၄၃

ဇယား(ခ)

နှစ်အလိုက် ရွေးချယ်ဖော်ပြမှု အခြေအနေ

စဉ်	ခုနှစ်	လက်ခံရရှိမှု	စိစစ်ဖတ်ရှုမှု	ဆန်ခါတင်	ရွေးချယ်ဖော်ပြမှု
၁	၂၀၀၆	-	၄၁၈	-	၂၂
၂	၂၀၀၇	၉၂၄	၇၀၂	၄၃	၂၄
၃	၂၀၀၈	၉၄၂	၇၀၂	၇၇	၂၃
၄	၂၀၀၉	၇၄၈	၆၂၅	၅၇	၂၃
၅	၂၀၁၀	၇၂၄	၆၅၁	၄၃	၂၆
၆	၂၀၁၁	၅၈၉	၇၂၀	၆၄	၂၃
၇	၂၀၁၂	၄၀၄	၈၈၄	၁၀၈	၃၀
၈	၂၀၁၃	၃၆၆	၇၈၀	၁၁၃	၄၅
၉	၂၀၁၄	၂၈၁	၂၈၄	၆၅	၃၀
၁၀	၂၀၁၅	၃၃၀	၃၃၅	၈၅	၄၃

ကျော်ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း၏ ၁၀ နှစ်ကျော် မဂ္ဂဇင်းခရီးစဉ် ဖြတ်သန်းမှုနှင့်အတူ မွေးဖွားခဲ့သော ရွှေအသစ် ဝတ္ထုတိုကဏ္ဍမှာ လာမည့် ၂၀၁၇ ခုနှစ် မေလတွင် သက်တမ်း ၁၇ နှစ် ပြည့်တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေအမြုတေ ဝတ္ထုတိုကဏ္ဍ ၂၀၀၆ ခုနှစ်မှ ၂၀၁၅ ခုနှစ်အထိ ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတို ၂၈၉ ပုဒ် ရွေးချယ်ဖော်ပြခဲ့ပြီး ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှ ၂၀၀၅ ခုနှစ်အတွင်း ၁၀၀ ပုဒ်ခန့် ဖော်ပြခဲ့လျှင် ဝတ္ထုတို ၄၀၀ ခန့် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဟု မှန်းဆရပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာတိုင်းသည် မိမိမဂ္ဂဇင်း၏ မူဝါဒနှင့် စံနှုန်းနှင့်ညီသော စာမူများကိုသာ ရွေးချယ် ဖော်ပြလေ့ရှိပြီး စာပေပညာရှင်နှင့် စာရေးဆရာများစွာတို့မှ ရွှေအသစ်

ကဏ္ဍမှ ဝတ္ထုတိုများသည် အရည်အသွေးမီ ဝတ္ထုများသာဖြစ်ကြောင်း အခါအားလျော်စွာ စာနယ်ဇင်းများမှ တစ်ဆင့် ဆန်းစစ်အားပေးလေ့ ရှိကြပါသည်။ နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲဖြစ်သော ရွှေအမြုတေစာပေဆု ချီးမြှင့်ပွဲတွင် မျိုးဆက်သစ် စာပေဆု၌ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍမှ ဝတ္ထုတိုများသာ နှစ်စဉ် ချီးမြှင့်ခံရလေ့ရှိပြီး ၁၁ ကြိမ်မြောက် ရွှေအမြုတေစာပေဆုချီးမြှင့်ပွဲတွင်လည်း ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလထုတ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း ရွှေအသစ်ကဏ္ဍမှ ဆရာ နေသန်၏ မသေနိုင်သောနှင်းဆီ ဝတ္ထုတိုအား ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ ထိုအခမ်းအနားတွင် စာဖတ်ပရိသတ်၏ဆန္ဒပြုမှုဖြင့် ပရိသတ်အကြိုက် ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုအဖြစ် ၂၀၁၅ ခုနှစ် မေလထုတ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာ

ဟမ်းစိုင်း(ဆေး/မန်း)၏ မြေခုံမြစ်ဝှမ်းလွင်ပြင်နှင့် ပရိသတ်အကြိုက် ရွှေအသစ်သားဝတ္ထုတိုအဖြစ် ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်လထုတ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာမင်းမူပိုင်၏ အချစ်နဲ့ ဖွင့်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်အဘိဓာန် တို့ကို ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း ရွှေအသစ်ဝတ္ထုကဏ္ဍမှ မွေးထုတ်ပေးခဲ့သည့် စာရေးဆရာ စာရေးဆရာမများစွာသည် မြန်မာစာနယ်ဇင်းတွင် စာနယ်ဇင်းစာမျက်နှာများတွင် စာမူ အမျိုးမျိုးဖြင့် နေရာ ရရှိမှုမရလုံးချင်းဝတ္ထုရှည်နှင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်များကိုပင် ထုတ်ဝေ အောင်မြင်နေကြကာ အမျိုးသားစာပေဆုနှင့် အခြားစာပေဆုများပါ ချီးမြှင့်ခံနေကြရပြီ ဖြစ်ပါသည်။

လေးကလေး

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၂၄၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၆

ဒီတစ်လမှာတော့ အတန်သင့်အဆင်ပြေတဲ့ အများစုကို ဖတ်ရပါတယ်။ အကြောင်းအရာရွေးချယ်မှုအပိုင်း ပြောင်းလဲမှု သိပ်မရှိသေးသလို တင်ပြပုံနဲ့ ဝေါဟာရတိထွင်ဆန်းသစ်မှု အပိုင်းမှာတော့ အားနည်းနေကြဆဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စာပေစိစစ် ရေးအလွန်ခေတ်မှာ ဒီထက်သစ်ပြီး လွတ်လပ်တဲ့လက်ရာတွေ ကို စောင့်မျှော်ပါရစေ။

၁။ ဦးခေါင်အံ့တက္ကသိုလ်

ခေတ်ကျော်စွာဝင်း(ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)

ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ထဲမှာ အပြန်အလှန်စကားပြောထည့် ပြီး ဝတ္ထုစာမူဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ပြောချင်တဲ့အကြောင်းအရာကို သူ့အရင်းအတိုင်း နားလည် လွယ်အောင် ရေးမယ်ဆိုရင် ဆောင်းပါးပုံသဏ္ဌာန်က အကောင်း ဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

၂။ အိပ်မက်ချိုချို

ပတ္တမြားနီနီ

သာမန်အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး ထူးခြားမှုမရှိပါဘူး။

၃။ သစ္စာ

၄။ ဘဝအသစ်

လင်းဝေ(ဒဿနိက)

အရေးအသားပြေပြစ်ပေမဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့အားနည်းလွန်းပြီး အပြန်အလှန်စကားပြောကို အားပြုတာမျိုး၊ ပထမနာမ်စားနဲ့ ပြောချင်တာတွေကို တစ်ဆက်တည်း ပြောနေတာမျိုး ရှိနေ ပါတယ်။ ကြိုးစားပါဦး။

၅။ ဇာတ်တူသားစားခြင်း

၆။ ချစ်ရပါသောအတိုး

မ(တာချီလိတ်)

အရင်ဦးနေကျစာမူတွေထက် ပိုပြီးသပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်လာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်ကောင် စရိုက်ကို ပြောစကားလောက်နဲ့ ဖော်ဖို့ ကြိုးစားထားတဲ့အတွက် အားမရှိပါဘူး။ ဒါ့အပြင် စာရေးသူအနေနဲ့ စာဖတ်သူကို ဇာတ် ကောင်တွေ အသုံးပြုပြီး ဇွတ်ပြောဖို့ ကြိုးစားတာတွေ နှိုင်း သေးတဲ့အတွက် စာမူကောင်းတွေ မဖြစ်သေးတာပါ။ နည်း နည်းထပ်ကြိုးစားပေးပါဦး။

၇။ အန်တီအေး

၈။ ကျွန်မရဲ့ ကဗျာဆရာ

ချမ်းမြ

ပြောချင်တာရှိပေမဲ့ တင်ပြပုံနဲ့အဖွဲ့အနွဲ့ အားနည်းပြီး ရိုးစင်းလှပါတယ်။ စာမူမှာမည်တွေကအစ ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် အားထုတ်သင့်တယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့။

၉။ လျှော့ကြိုးပြေချိန်

လူလေး(သစ်လိန်)

အရေးအသား သင့်ပါတယ်။ စာလုံးပေါင်းအမှားအချို့ ရှိသလို ဆုံးမစာတွေနဲ့ ဖောင်းပွနေတာကြောင့် စာမူကောင်း ဖြစ်မလာပါဘူး။

၁၀။ ကိုင်းဖျားကိုကန်

ညီစောရန်ဇရာင်

အရေးအသား ပြေပြစ်ပါတယ်။ ပြောချင်တာရှိစေမဲ့ စာဖတ်သူ ရိပ်မိ သိရှိနိုင်လောက်တဲ့ ဇာတ်ကွက်မျိုးဖြစ်ပြီး ရိုးစင်းသွားရပါတယ်။

၁၁။ နေရာ

လင်းသန့်စင်(ဝဲဇူး)

အရေးအသား ပြေပြစ်ပေမဲ့ စာလုံးပေါင်း အမှားများ

လို ပါဒမခွဲဘဲ တစ်ဆက်တည်းတွေရေးထားတဲ့အတွက် ဖတ်ရ ခက်ပါတယ်။ ဆောင်းပါးဆန်တဲ့ဇာတ်သိမ်းမျိုး ဖြစ်နေပါ တယ်။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ ထပ်မံတင်ပြလိုက်တဲ့စာမူတွေက တော့-

သက်နိုင်(ဂျီဇွော)ရဲ့ သေကောင်ပေါင်းလဲ၊ ကိုစက်ဖေ ရဲ့ နှင်းဆီဂါမ၊ နေဘုန်းအိမ်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်၊ သီတာကြည် ရဲ့ အလိုရှိသည်၊ ညိုပြင်းရှုရဲ့ နေဝင်ဆည်းစော နဲ့ ကောင်း ထင်မြဲစီးတဲ့တိမ်၊ မိုးခကျော်သွင်ရဲ့ နွေအိပ်မက်၊ မိုးရည်နိုင် ရဲ့ အိပ်မက်လမ်း တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

□

ဒီလမှာ ဆန်ခါတင်စာရင်းဝင်လာတဲ့သူတွေက ထူးထူး ခြားခြား ကောင်းမွန်နေပါတယ်။ တစ်ပုဒ်ကို နှစ်ခေါက်သုံး ခေါက်စီ ပြန်ဖတ်ပြီးတော့မှသာ ကျွန်တော် ရွေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာ ညိုပြင်းရှုက နှစ်ပုဒ်ပါလာပါတယ်။ ဒီလမှာ 'ကောင်းကင်မြဲစီးတဲ့တိမ်'ကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီး 'နေဝင်ဆည်း စော'ကို နောက်လများမှာ ရွှေဝတ္ထုကဏ္ဍမှာ ထည့်သွင်းပေး ပါမယ်။ ဆရာ နောက်ထပ်ပို့ရင်လည်း ရွှေဝတ္ထုတိုကဏ္ဍသို့ သာ ပေးပို့ပါ။

ဆရာမ သီတာကြည်ရဲ့ 'အလိုရှိသည်' ဝတ္ထုကတော့ အစ အဆုံး ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်တည်းက ပြောထားတဲ့စကား ပြောနဲ့ ရေးသွားပါတယ်။ ဝတ္ထုအစမှအဆုံး အပိုဒ်ခွဲခြင်းမရှိ ပါဘူး။ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။

ဆရာ ကိုစက်ဖေရဲ့ 'နှင်းဆီဂါမ' က အကြိမ်ကြိမ်ဖတ် ပေမဲ့ ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ မြင့်လွန်းနေတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ပရိသတ်များမလည်နိုင်တဲ့အတွက် ချန်ထား ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာ နေဘုန်းအိမ်ရဲ့ 'မျှော်လင့်ချက်' ဝတ္ထုတိုက အရေး အသားပြေပြစ်ပြီး ဖတ်လို့လည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားဝတ္ထုတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ သာမန်ဝတ္ထုတစ် ပုဒ်သာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ချန်ထားခဲ့ပါတယ်။

ရွှေအသစ်ကဏ္ဍဖွင့်ခါစက ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းကို ပါသောရှင်များ ရာဇဲ့ချီပြီး စာမူတွေ ပေးပို့ခဲ့ကြပေမဲ့ အရည် အသွေးရှိသူက နည်းပါးပါတယ်။ အခုအခါမှာတော့ စာမူပို့တာ နည်းသွားပေမဲ့ အရည်အချင်းရှိသူတွေ များလာတာကိုတွေ့ ရတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရည်မှန်းချက်ကို ပေါက်မြောက် တယ်လို့ ခံယူမိပါတယ်။ ဆက်လက်ပြီးတော့လည်း ကလောင် များ ရှင်သန်နေအောင် ရေးသားကြပါလို့ တိုက်တွန်းလိုပါ တယ်။

ဝင်းငြိမ်း

ရွှေအသစ်စာမူများအတွက် စည်းကမ်းချက်များ

ရွှေအသစ်ကဏ္ဍသို့ ရောက်ရှိလာသောစာမူများတွင် စာမျက်နှာနှစ်ဖက် ရေးသားခြင်းမျိုး၊ ဘေးမျဉ်းမသားဘဲ စာပိုဒ်လည်းမခွဲကာ သတ်ပုံအမှားအယွင်းနှင့် ပေးပို့လာခြင်း မျိုး များပြားလာသည်ကို တွေ့ရှိနေရပါသည်။ ယခုအခါ ရွှေအသစ်စာမူများမှာ လစဉ်ဖတ်ရှုပြန်ကြားနိုင်သည့် အရေ အတွက်ထက်များစွာကျော်လွန်နေသည့်အတွက် စည်းကမ်း နှင့်မညီသည့် စာမူများကို နောင်တွင်ပြန်ကြားချက်၌ ထည့် သွင်းဖော်ပြသွားမည် မဟုတ်ဟု အယ်ဒီတာများမှ ဆုံးဖြတ် ထားပါသည်။ လိုက်နာရန်စည်းကမ်းများကို ရွှေအသစ်စာမူ ပေးပို့လိုသူများ သိရှိနိုင်စေရန်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ နောင်လ များမှစ၍ အောက်ဖော်ပြပါစည်းကမ်းချက်များနှင့် မကိုက် ညီသည့်စာမူများကို ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြ ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ပယ်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင် အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။

- ၁။ စာမျက်နှာတစ်ဖက်တည်းသာ ရေးသားပါ။
- ၂။ ဘေးမျဉ်းသားပါ။ စာပိုဒ်ခွဲပါ။ စကားပြောများကို မျက်တောင်အဖွင့် အပိတ် ထည့်ပေးပါ။
- ၃။ လက်ရေးလက်သား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထင်ထင်ရှား ရှား ရေးသားပါ။ သတ်ပုံမှန်ကန့်အောင် စစ်ပေးပါ။
- ၄။ လက်ရေးစာမူဆိုလျှင် A4 စာမျက်နှာ ၆ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။ ကွန်ပျူတာစာစီစာမူဆိုလျှင် A4 စာမျက် နှာတွင် ၁၃ ပြိုင်ဖြင့် ၄ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။
- ၅။ စာမူအမည်နှင့် ကလောင်အမည်ကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြပါ။
- ၆။ မိမိကိုယ်တိုင်ရေးသားကြောင်း ခံဝန်ချက်ပါရှိရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၇။ အခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပေးပို့ထားခြင်း မပြုရပါ။
- ၈။ ဆက်သွယ်ရန် နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံ ထည့်သွင်း ဖော်ပြရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၉။ ဝတ္ထုသစ်များသာဖြစ်ရမည်။ ဖွဲ့နွဲ့လိုင်းတွင်တင်ပြီး ဝတ္ထုမျိုးမဖြစ်စေရ။ မိမိဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုတွင် ဖော်ပြ ပြီးသည့် ဝတ္ထုတိုမဖြစ်စေရ။
- ၁၀။ စာမူကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သိလိုသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံ တစ်ခုပြောကြားလိုသည်ဖြစ်စေ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း တိုက်၊ တယ်လီဖုန်းအမှတ် ၀၁-၉၀၁၀၅၀၁ အေးမြတ် မြတ်ချီနှင့်သာ ဆက်သွယ်ရန်လိုပါသည်။ အယ်ဒီတာ များ၏ အီးမေးလ်သို့ဖြစ်စေ၊ ဖုန်းတွတ်သို့ဖြစ်စေ ဆက် သွယ်ခြင်းမပြုရပါ။

စည်းကမ်းချက်နှင့်မညီ၍ ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့် သွင်းဖော်ပြမည်မဟုတ်သည့်စာမူများကို ကာယကံရှင်ထံ ပြန်လည်ပေးပို့နိုင်မည် မဟုတ်ပါသဖြင့် မိမိတို့၏စာမူများကို လက်ခံမိတ္တူထားရှိကြပါရန် အသိပေးအပ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာ(ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း)

၁။

မိုးကုန်စဖြစ်၍
 ကောင်းကင်၌
 တိမ်ညိုတို့
 မစင်တတ်သေး။

ဟိုတစ်စု
 ဒီတစ်စုဖြစ်နေသော
 တိမ်အုပ်များမှာ
 ကောင်းကင်အနှံ့
 တည်ရှိနေသည်။

ညနေ ခြောက်နာရီခွဲ
 ကျော်ပြီဖြစ်သဖြင့်
 အရှေ့ဘက်
 ကောင်းကင်ယံရှိ
 တိမ်ခိုးတိမ်မျှင်များမှာ
 ညိုမောင်းမောင်း
 ရှိနေပြီး
 အနောက်ဘက်
 မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသို့
 နီးလာသည်နှင့်
 အရောင်ပြောင်းကာ
 နေလုံးအနီးတစ်ဝိုက်
 တွင် ပုစွန်ဆီရောင်
 အဖြစ်သို့
 ရောက်ရှိသွားကြ၏။

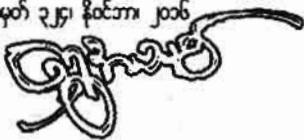
အနောက်
 မြောက်လေကြောင့်
 ဖြစ်ပေါ်နေသော

မုန်တိုင်း

သေကောင်ပေါင်းလဲ

အမှတ် ၃၂၊ နိုဝင်ဘာ ၂၀၁၆

လှိုင်းကြက်ခွပ်က
 လေးများမှာ နေရောင်
 အထိတွင် တလဲ့လဲ့
 တောက်ပလျက်

စိန်ပွင့်လေးများ စိထားသလို ဖြစ်နေ၏။

ရမ်းခြံကျွန်းရှိ ကျောက်ဖြူအပိုင် စိန်ချောင်း၊ ကင်းချောင်းရွာများမှ ကျောပိုက်လှေများ ပင်လယ်ပြင်သို့ အစီအရီ ထွက်လာကြသည်။ တချို့က လှေကြီးနှင့်နောက်လိုက်လှေကလေးကို ဘေးချင်းတွဲ၍သော်လည်းကောင်း၊ တချို့က ကြိုးတစ်ပင်ဖြင့် ရှေ့နောက်ဆွဲ၍သော်လည်းကောင်း ငါးဖမ်းကွက်ရှိရာသို့ ဦးတည်သွားနေကြသည်။ နီးစပ်ရာလှေအချင်းချင်း သတင်းမေးသံ၊ နှုတ်ဆက်သံ၊ အော်ဟစ်နောက်ပြောင်သံ၊ သီချင်းဆိုသံများမှာ စက်သံများကို ကျော်လွန်လျက် ပင်လယ်ပြင်တစ်ခွင် ပျံ့လွင့်၍နေသည်။ ပင်လယ်ပျော်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုက အလင်းရောင်ကွယ်ပျောက်သည့်နှင့် အစပျိုးရန်တာစုနေကြပြီ။

ဆောင်းကူးပြီ ဖြစ်သော်လည်း အနောက်မြောက်လေတိုက်ခတ်ဆဲဖြစ်၍ အအေးဓာတ်ရောက်မှု မရှိသေး။ အရှေ့ဘက်မှ စုန်လေနှင့်အတူ ပါလာမည့်ချမ်းအေးမှုကို ကာကွယ်ရန် လူတိုင်းလိုလို အနွေးထည်ကိုယ်စီဆောင်ထားကြရသည်။ ကိုမောင်ကြီး၌မူ အနွေးထည်အပြင် ဝတ်စုံအပိုတစ်စုံပင် ယူလာခဲ့သည်။ ပိုက်အဖွဲ့သားများက အဝတ်အထည် ရီစွတ်မှုမရှိရန် ဘောင်းဘီတို ဝတ်ပြီး အပေါ်ပိုင်း မလာကျင်းလျက် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ကိုမောင်ကြီးက သူတို့လို မနေရ၊ မနေတတ်။ အလုပ်လုပ်စဉ် ဝတ်ဆင်ရန်အတွက် အင်္ကျီ

လုံချည် အပိုယူလာခဲ့ရသည်။ ကိုမောင်ကြီးမှာ အသားဖြူဖြူ လူဟန်နဲ့နဲ့နှင့် ရပ်ရွာပျော်ပွင့်ပွားတွင် ဝင်ရောက်ကပြဖူးသည်။ သူ၏ ဇာတ်မင်းသားဟန် ပြောဆိုနေထိုင်မှုကြောင့် လူတိုင်းက သူ့အား မိန်းမပုံတစ်ယောက်သဖွယ် မြင်ကြသည်။ ကျောပိုက်တွင် လိုက်ပါလိုကြောင်း သွားပြောစဉ်က 'ငါတို့ကျောပိုက်လုပ်ငန်းဆိုတာ ခွန်နဲ့အားနဲ့ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုး၊ မင်းလိုပုံစံနဲ့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ' ဟု ပြောဆိုခြင်းခံခဲ့ရသည်။ အဖေဖြစ်သူ၏ လိုက်ပါပြောဆိုမှုကြောင့် လက်သင့်ခံခဲ့သော်လည်း 'သက်သာတဲ့နေရာမှာ ဝင်လုပ်ပေါ့' ဟု အထင်သေးသည့်စကားမျိုး ကြားခဲ့ရသည်။ ငါလည်းယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ အလုပ်နဲ့ သက်သေပြလိုက်မယ်ဟု တေးမှတ်ထားခဲ့၏။

သို့ပါသော်လည်း လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ပြီး လုပ်ကိုင်ရသောအခါ သူများနည်းတူ တန်းတူမလုပ်နိုင်ခဲ့။ စက်လှေမောင်းသွားစဉ် တအန်းအုန်းနှင့်လှိုင်းများကို ကျော်ဖြတ်ရခြင်းကြောင့် ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်ရသည်။ နောက်ပိုးလှိုင်းဝင်စဉ် ငြိမ်ခန့် သိမ်ခန့် ခံစားရကာ ရင်ထဲ၌ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်ရ၏။ လှေရပ်တန့်ထားစဉ် လှိုင်းများ လူးလှိမ့်မှုကြောင့် မူးဝေအော့အန်သည်အထိ ဖြစ်ရပြန်သည်။ ပိုက်ပိုင်းသောအခါ ဟန်ချက်ညီအောင် တက်ခတ်ရသည်က မသက်သာ။ တက်ရိုးနှင့် လက်ဖဝါးပွတ်တိုက်ခြင်းကြောင့် သွေးခြည်ညှစ်သည်။

ပိုက်ပိုင်းပြီး သံကွင်းကြိုးကို ဆွဲရသောအခါ သွေးခြည်ညှစ်များ ပေါက်ပြဲကုန်တော့၏။ နာကျင်မှုကြောင့် ကျလာသည့် မျက်ရည်ကို အဖွဲ့သားများ မမြင်အောင် ကွယ်ဝှက်ရသည်က အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ။ တစ်မှောင်ကုန်သောအခါမှ အနည်းငယ် နေသားကျသလို ဖြစ်လာသည်။

ကျောက်ဖြူစိန်ချောင်းကမ်းသို့ ခရီးထွက်မည်ဆိုသောအခါ ကျန်ခဲ့ရန် စိတ်ကူးသေးသည်။ အဖေအို၊ အမေအိုတို့ကို စိတ်မချ၊ ရင်းနှီးငွေရှိပါမှ အိမ်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်နိုင်မည်ဖြစ်သဖြင့် အစွန့်ကာ လိုက်ပါခဲ့သည်။ စုမိဆောင်းမိရှိပါက မိအိပ်အိမ်အား ကုန်ခြောက်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းရှာဖွေကျွေးမွေးမည်ဟု အားခံထားသည်။

J။
စိန်ချောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရေမြေအပြောင်းအလဲကြောင့် နေမကောင်းချင်သလိုဖြစ်သဖြင့် နှစ်ရက်ခန့် ပင်လယ်မလိုက်ဘဲ နေခဲ့သည်။ ထိုရက်များတွင် ပါလာသည့် ပုစွန်များကိုကြည့်ပြီး ဝေစုမရသဖြင့် နေမထိထိုင်မသာဖြစ်ရသည်။ တချို့လှေများတွင် လှေကြီးလှေကလေး တင်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ မနားရဲတော့။ ပင်လယ်အလုပ်ဆိုသည်မှာ အမြဲတမ်းရနေသည်မျိုးမဟုတ်။ အခါအခွင့်နှင့်အကျိုးပေးလည်းလိုသည်။ သို့ဖြင့် အားတင်းလျက် ပုစွန်ရှာရာသို့ လိုက်ပါခဲ့၏။

ငါးဖမ်းကွက်သို့ ရောက်ရန် နှစ်နာရီခန့် ခုတ်မောင်းရသည်။ ကမ်းမှ အတူတကွထွက်လာခဲ့သည့် ကျောပိုက်လှေများမှာ ပုစွန်ရှာတွေ့ရန် အုပ်စုခွဲ၍ ထွက်သွားကြပြီ။

အနောက်မြောက်လေက လျော့ပါးသွားခြင်း မရှိပုံမှန်ဆိုပါက ညရှစ်နာရီခန့်ကျင်တွင် မြောက်လေရပ်ပြီး အရှေ့ဘက်မှ စုန်လေဆင်းအဖြစ်၊ စုန်လေနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော အအေးဓာတ်လေခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို အေးစိမ့်သွားစေသည်။ ယခု ဤသို့မဟုတ်၊ အိုက်စပ်ပင် ဖြစ်လို့နေ၏။

ပင်လယ်ပြင်တွင် လှည့်ပတ်မောင်းနှင်ရင်း ညဆယ်နာရီခန့်ကျင်၌ စပါးလှမ်းစွာ ငါးချပ်ခန့် ကျယ်ပြန့်သည့် နှစ်ရောင်အဖြူကွက်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ပုစွန်များ ကူးခပ်မှုကြောင့် မီးစုန်းများ ဖွင့်နေခြင်းဖြစ်၏။ အထူးအပါးကို စူးစမ်းရန်အတွက် တက်စကိုင်(ခေါင်းဆောင်)က လှေကို လှည့်ပတ်မောင်းလိုက်သည်။

လေက အနည်းငယ် ဖောက်လာကာ အနောက်ဘက်သို့ ကူးချင်သယောင် ဖြင့်သည်။ ကောင်းကင်ရှိ ကြယ်လေးများမှာ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်သာ လင်းလက်နိုင်တော့၏။ ည၏ အလင်းက မှန်ပျံ့သာ ကျန်သည်။ လှိုင်းကြက် ခွပ် ကလေးများ ပျောက်ပြီး ဦးတည်ရာခံ လှိုင်းများ ပေါ်လာ၏။ ပုစွန်ခံ (ပုစွန်အုပ်)ကို လှည့်ပတ်မောင်းနှင်နေသော လှေကြီးပေါ်သို့ ငါးသစ်(ငါးကူး)

တစ်ကောင် ခုန်ပျံ၍ ရောက်ရှိလာ၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် ငပါး(မျက်ဆန်ကျယ်)တစ်ကောင်ပါ လှေပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ တက်မကိုင်နှင့် လှေဦးစီး(ဒု-ခေါင်းဆောင်) မောင်တင်အေးတို့ နှစ်ဦး ခေါင်းချင်း ပူးသွားကြသည်။

ပုစွန်အုပ်မှာ ရေအောက်အတော်များများအထိ စိုက်ဆင်းလျက်ရှိသည်။ 'ကုန်ချိန်လေးငါးထောင်လောက် ရှိမယ်'ဟုသော ခန့်မှန်းသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ စက်သံ၊ လူသံလို လှုပ်ရှားမှုများ ရှိပါက ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုးဆင်းသွားတတ်သော ပုစွန်မှာ ရေပေါ်သို့ပင် ခုန်ပျံတက်နေသည်ကို အနီးကပ် မြင်နေရသည်။

ပုစွန်ခဲကို တစ်ပတ်မပြည့်မီ တက်မကိုင်က ပိုက်ဝိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ချည်ထားသောကြိုးကို ဖြုတ်ခိုင်းသည်။ ပိုက်အဖွဲ့သားများက ကိုယ်စီနေရာများသို့ ဝင်ထိုင်ပြီး ခတ်တက်(လှော်တက်)များကို ကြိုးကွင်းအတွင်းသို့ စွပ်လိုက်ကြ၏။ လှေကလေးက လက်ဖျားပေါ်ကြိုးကို ကောက်ယူရန် လှေကြိုးနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည်။ အထက်ပိုမှ ပိုက်ချသူက လက်ဖျားပေါ်ကြိုးကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။ လှေကြိုးဦးကို လိုသလို လှည့်ပေးနိုင်ရန် မောင်တင်အေးက လှော်တက် တစ်ချောင်းဖြင့် အသင့်စောင့်နေ၏။ တက်မကိုင်က ပိုက်ချရန် အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် အဖွဲ့သားများ၏ တက်ခတ်သံမှာ ပွက်လောရိုက်၍ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

သံကွင်း ကြိုးဆွဲခြင်းမှာ လေးဆယ့်ငါးမိနစ် တစ်နာရီခန့်ကြာမြင့်တတ်သော်လည်း လောဘစိတ်ကို ခွန်အားအသွင်ပြောင်းလဲလိုက်ကြသဖြင့် နာရီဝက်နှင့်ပင် အောက်ပိုရှိ ခဲထုပ်ကြီးမှာ လှေပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရသည်။ ပိုက်ဖန်(ပိုက်သားများအား အစီအစဉ်တကျ ဆွဲယူခြင်း)စဉ် ကျော့ပိုက်ဆိုး(အဝန်းအဝိုင်း)တစ်ခုလုံးမှာ ပုစွန်များနှင့် ပြည့်နှက်နေတော့သည်။

လေကြောင်း (လေတိုက်ခတ်မှု)ပြောင်းကာ အောက်တောင်လေအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီ။ ဝါးလုံးကွဲကို ပွတ်တိုက်ရာမှ ထွက်လာသည့်အသံကဲ့သို့ တစ်ဦးမြည်လာ၏။ လှိုင်းလုံးကြီးများလည်း ဆင့်ကာဆင့်ကာ ဝင်ရောက်လာသည်။ ရေအောက်ကြမ်းပြင်၌သာ ကျက်စားလေ့ရှိသည့် ငါးများ ရေပေါ်သို့ ခုန်ပျံတက်လာကြသည်။ တက်မကိုင်က အနီရောင်သို့ ပြောင်းလာနေသည့် ကောင်းကင်ကိုကြည့်ပြီး ပိုက်ကို မြန်မြန်ဖန်ရန် အော်ဟစ်နေသည်။ ပိုက်အဖွဲ့သားများမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမပြုအားဘဲ ပုစွန်များကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်နေကြသည်။

၃။
မှီတိတုတ်မှီတိတုတ်လင်းလက်နေသောကြယ်လေးများမှာ ကွယ်ပျောက်သွားလေပြီ။ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး မိုးရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ အဆက်မပြတ်လင်း

လက်လာသည့် လျှပ်စီးအလင်းရောင်ကို အားပြု၍ အလုပ်လုပ်နေကြရသည်။ တဂျိမ်းဂျိမ်းနှင့် မိုးခြိမ်းသံများက နေရာအနှံ့မှ ပေါ်ထွက်နေသည်။ ပင်လယ်ရေလှိုင်းများက အညှာတာကင်းမဲ့စွာ လှေနှံရံအား ရိုက်ခတ်လာကြ၏။
ပိုက်ဖန်ပြီး၍ ပုစွန်များပြောင်းတင်လိုက်သောအခါ လှေကလေးတစ်စီးအပြည့်နှင့် လှေကြိုးဝမ်းထဲတွင်ပါ ပြည့်သွားသည်။ ပိုက်အဖွဲ့သားများ၏ ပျော်ရွှင်မှုက အတိုင်းအဆမရှိတော့။ သူတို့၏ကခုန်မှုကြောင့် လှေကြိုးမှာ ပို၍ လူးလိုမ့်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ကြောက်လန့်စိတ်က ရင်နှင့်မဆုံ ဖြစ်တည်လာ၏။ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသော လှေကြောင့် ဦးခေါင်းမထူနိုင်လောက်အောင် မူးလာသည်။

'ကဲ ဟေ...လှေကြိုးနဲ့ လှေကလေး တွဲမယ်။ မောင်တင်အေးက လှေကလေးကို ဆင်းလိုက်၊ အဲဒီမှာ လူကြီးတစ်ယောက်ပါမှ ကောင်းမယ်။ တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ အချက်ပြနိုင်အောင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အဆင်သင့် လုပ်ထား၊ ငယ်သားတွေကို ဂရုစိုက်၊ အရေးပေါ်ဟောဆိုရင် ပုစွန်ကို နှမြောမနေနဲ့၊ ရေထဲကို သွန်ချလိုက်တော့။ စက်မောင်းနေတုန်း ဆီမပြတ်အောင် အထူးဂရုစိုက်၊ လှေကြိုးမှာ ရှိတဲ့လူတွေက ရေမှာ ပေါ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို လက်တစ်ကမ်းမှာထား။ ကျော့ပိုက်လိုက်ကြိုးကို လှေလေးဆီ ကမ်းလိုက်၊ ကြိုးနှစ်ပင်နဲ့ ဆွဲကြမယ်။ ကြိုးချည်တဲ့အခါ နှစ်ပင်ညီပါစေ၊

ပိုက်ချတဲ့နှစ်ယောက် မင်းတို့ ပိုက်ပုန်းက မခွာနဲ့။ ကျန်တဲ့လူတွေက ခတ်ကွင်းကြီးကို မြဲမြဲကိုင်ထားကြနော်။ ထသွားထလာ မလုပ်ကြနဲ့'
တက်မကိုင်၏ ညွှန်ကြားချက်က တဝန်းဝန်းတဒိုင်ဒိုင်အသံများကို ဖောက်၍ လှေဦးပိုင်းသို့ ပျံလွင့်လာသည်။ ကိုမောင်ကြီးက လုံချည်ကို လျှော့ရဲရဲ ပြန်ဝတ်လိုက်၏။ အနွေးထည်ကို ဆွဲချွတ်ပြီး လက်ရှည်အင်္ကျီ၏ ကြယ်သီးများကိုပါ အသင့် ဖြုတ်ထားလိုက်သည်။ ညာလက်ကို ကြိုးကွင်း အတွင်းသို့ လျှိုသွင်းလျက် ဘယ်လက်က လှေနှံရဲကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။ အနီးဝန်းကျင်တွင် ရှိခဲ့သော လှေများ၏ ဓာတ်မီးရောင်ကို မမြင်ရတော့၊ မိမိတို့ လှေနှစ်စီးသာ ပင်လယ်ပြင်အတွင်း ကျန်ခဲ့ပြီဟု ထင်မှတ်လာသည်။

မိုးဖွဲများ ဖြောက်တိဖြောက်ကျား ကျရာမှ ခပ်စိပ်စိပ် ကွာလာ၏။ ရှေ့မှဆွဲသွားနေသော နောက်လိုက်လှေလေးကို မမြင်ရတော့။ စက်သံသဲ့သဲ့ကိုသာ လှိုင်းအကြွတွင် အောက်ဘက်မှ ကြားရပြီး လှိုင်းအကျတွင် လှေကြီးအပေါ်မှ ကြားနေရ၏။ ပိုက်လိုက်သားများ၏ မျက်နှာပြင်တွင် စိုးရိမ်စိတ်များ ထင်ဟပ်လာကြသည်။

တက်မကိုင်က လှိုင်းနှင့်လေကြောင့် လှေဦးလည်မသွားစေရန် တက်မကို ဘယ်ညာအလိုက်သင့် ထိန်းပေးနေသည်။
'ဖြောင်း'

ကျယ် လောင် သော အသံက လှေကြီးပဲ့ပိုင်းမှ ပေါ်ထွက်လာ၏။ ကိုမောင်ကြီးက ထိတ်လန့်စိတ်ဖြင့် တက်မကိုင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘တက်မကြီး ပြုတ်ထွက်သွားပြီဟေ့...’ တက်ရှည်ကို မြန်မြန်ချ’

တက်မကိုင်က အော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း ဓာတ်မီးဖြင့် အချက်ပြနေသည်ကို မြင်ရသည်။ လှေလေးဘက်မှ ဓာတ်မီးရောင်လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြီး လှိုင်းအကြွေတွင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။ အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က တက်ရှည်(ပိုက်ပိုင်းစဉ် အသုံးပြုသောတက်)ကို ရေထဲသို့ ချလိုက်သည်။ အစားထိုးရောက်လာသည့် တက်ရှည်ကြီးဖြင့် ထိန်းသော်လည်း လှေမှာ ဟိုဒီလူပဲယမ်းမြဲ ဖြစ်နေသည်။

‘ဖြန်း’

လှေဦးပိုင်းမှ အသံထွက်လာပြီး ကြိုးတစ်ပင်က ကိုမောင်ကြီးကို လာထိသည်။ တစ်ယောက်က ‘လှေဆွဲကြိုးတစ်ပင် ပြတ်သွားပြီဟေ့’ဟု အော်ပြောသံပါ ထွက်လာသည်။

‘လှေကြီးမှာ ဝန်ပေါ့သွားအောင် ဝမ်းခေါင်းထဲက ပုစွန်ကို နီးစပ်ရာနဲ့ အမြန်ယက်ထုတ်ကြ’

တက်မကိုင်၏ အသံဆုံးသည်နှင့် ဖုံးထားသော ပျဉ်ချပ်များကို ဖယ်ကာ အလှအယက် ကဲ့ထုတ်နေကြ၏။ နှမြောစိတ် မထားနိုင်တော့။ အသက်ရှင်ရေးထက် ဘယ်ဟာမှ အရေးမကြီး။ ငွေဆို

သည်မှာ အသက်မသေသရွေ့ ရှာလိုရတယ်ဟူသော အတွေးက လူတိုင်းကိုယ်စီ တွေးမိဟန်တူ၏။

လှိုင်းမူး၍ အော့အန်ချင်သည့်စိတ်က ဘယ်ဆီသို့ ရောက်သွားပြီ မသိ။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုသာ ကြီးစိုးလျက် ပါလာသော ထမင်းအိုးဖြင့် ပုစွန်များကို အဆက်မပြတ် ကဲ့ထုတ်နေမိသည်။ လုံချည်မှာ ခန္ဓာကိုယ်မှ ကင်းကွာသွားပြီး အောက်ခံဘောင်းဘီတိုလေးသာ ကျန်ခဲ့သည်။ ရှက်စိတ်က မြူမှုန့်မျှ မကျန်ရှိတော့။

ရှေ့က စက်မောင်းပြီး ဆွဲနေသဖြင့် လှိုင်းအကြွေတွင် တဝါဝါ တဟုတ်ဟုတ်လိုက်သွားသောလှေကြီးမှာ လှိုင်းအကျတွင် တုံ့ဆွဲလိုက်သလို ဖြစ်ပြီး လူတိုင်း ကျွမ်းထိုးမှောက်နံ့ဖြစ်ကြရသည်။ ပုစွန်များကို ကဲ့ထုတ်ရင်း အားမလို အားမရဖြစ်ကာ အော်ဟစ်ပြောဆိုကြသည့် အသံများက တချိုးချိုး တိုက်ခတ်နေသော မုန်တိုင်းကြားတွင် ပျောက်ကွယ်လျက်။

‘ဖြောင်း’

‘ဒုန်း’

အသံနှစ်သံမှာ လှေပဲ့ပိုင်းနှင့် လှေဦးပိုင်းမှ တစ်ပြိုင်တည်းလို ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘တက်မ ကျိုးသွားပြန်ပြီဟေ့’

‘လှေလေးနဲ့ တွဲထားတဲ့ ကြိုးပါ ပြတ်သွားပြီ’

အရေးတကြီး အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တက်မကျိုးသွားသဖြင့် လှေဦးလည်လျက် လှိုင်းအကျ

တွင် ဆောင့်ရုန်းသလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့ဖြင့် ကြိုးချည်ထားသော လှေလေး လက်ရုန်းတန်းမှာ ကျိုးသွားပြီး လှေကြီးဦးကို အရှိန်နှင့် လာထိသည်။

လဲပြီသွားသော တက်မကိုင်က နောက်လိုက်လှေရှိနိုင်မည့်နေရာသို့ မှန်းဆပြီး ဓာတ်မီးဖြင့် အဆက်မပြတ် အချက်ပြနေသည်။ ပြန်လည်တုံ့ပြန်မှု မမြင်ရ၊ အဘယ်ကဲ့သို့သော အခြေအနေရောက်သွားပြီမသိ၊ မတတ်နိုင်တော့။ တောင်မင်းမြောက်မင်း မကယ်နိုင်ဖြစ်ရပြီ။ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်ဝဲယာ ဘယ်အရပ်တွင် ရှိသည်ကို မသိ။

□

၄။

ရှေ့နောက်အထိန်းမဲ့သွားပြီဖြစ်သော လှေကြီးမှာ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေတော့၏။ လှိုင်းများက ဦးလယ်ပုံနေရာနံ့မှ လွှမ်းခြုံလာသည်။ လှေဝမ်းထဲရှိ ပျဉ်ချပ်များ၊ ခတ်တက်များနှင့် လူများမှာ ထွေးရောယှက်တင် ဖြစ်နေပြီး ဆန်ကောထဲသို့ ဆီးဖြူသီး ထည့်လိုမိသည်နှင့်ပင် တူနေတော့၏။ ထိတ်လန့်မှုဖြင့် အော်ဟစ်သံများမှာ ပွက်လောရိုက်လျက် ငရဲပွက်သည့်ပမာရှိလှ၏။ ကိုမောင်ကြီးအနေဖြင့် ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့။ ကြောက်လန့်စိတ်ကြောင့် သေးများပင် တသောသော ထွက်ကျလိုနေသည်။

‘အခြေအနေ မကောင်းတော့ဘူးဟေ့။ လှေနည်းနည်း ငြိမ်သွားအောင် ကျောက်ဆူး ကြိုးချထား

လိုက်’

တက်မကိုင်အသံ ဆုံးသည်နှင့် လှေဦးချောင်ထဲတွင် ထိုင်နေသူက ကျောက်ဆူးကို မ၊ကာ ရေထဲသို့ ထိုးချလိုက်သည်။ ကျောက်ဆူးက ပင်လယ်ထဲသို့ တဝါဝါ ထိုးဆင်းသွားပြီး ချည်ထားသော ကြိုးမှာ အလောတကြီး ထ၊လုပ်သူ၏ ခြေထောက်ကို ရစ်ပတ်မိပြီး လူကိုပါ ရေထဲသို့ ဆွဲချသွားတော့၏။

‘မောင်ဝင်း ရေထဲ ကျသွားပြီ’

‘ဟေ့ ဟေ့...ဘယ်သူမှ ထမသွားနဲ့။ လူကို မကယ်နိုင်ဘဲ ကိုယ်ပါ ရေထဲကျသွားမယ်’

တက်မကိုင်၏ အော်ပြောသံမဆုံးမီ မောင်ဝင်းမှာ ညအမှောင်ထုထဲ၌ ချက်ချင်း ပျောက် ကွယ် သွား၏။ ကျောက်ဆူး ချလိုက်သဖြင့် အနည်းငယ် ငြိမ်သလိုဖြစ်သွားစဉ် လှိုင်းတစ်လုံးက လှေကြီးနံဘေးကို ပုန်းခနဲဝင်ဆောင့်လိုက်သည်။ လှေကြီးမှာ သွက်သွက်ခါသွားပြီး နံရံတန်းများ ပြုတ်ထွက်ကာ အဝတ်စကို ရေညစ်ရန် လိမ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားရသည်။

‘ပိုက်ကို ရေထဲ ထိုးချလိုက်တော့။ လိုက်ကြိုးထိုးနံရံမှာ သေသေချာချာ ချည်ထားလိုက်’

တက်မကိုင် အမိန့်ထူးသဖြင့် ပိုက်ချသည့်နှစ်ယောက်က အထက်ပိုနှင့် အောက်ပိုမှ ကိုင်ကာ ရေထဲသို့ ချလိုက်သည်နှင့် ရေစီးက ကျောပိုက်ကို တဝါဝါ ဆွဲချသွားတော့သည်။ တစ်လှန်ထိုး

ပြေးထွက်သွားသော အထက်
ပို၍ ဖောသီးများမှာ လှေခံရက်
တဖြောင်းဖြောင်း ထိရိုက်ပြီး
တက်မစင်(ပိုက်ခိုင်းစဉ် အသုံး
ပြုရသော တက်ရှည်ကြီးထား
သည့်သစ်သားတန်း)ကို သွား
ငြိနေသည်။

လှိုင်းအတက်တွင်
တင်းခံနေသော ပိုက်၏ ပို
ကြိုးမှာ လှိုင်းအကျတွင်
ပြေလျော့သွားပြီး လက်ထိုး
ဖြုတ်နေသော တက်မကိုင်
အား ပင်လယ်ထဲသို့ ဆွဲချ
သွားသည်။ အထက်ပိုမူ
ပိုက်ချသူက လိုက်ကြိုးကို
လှေခံရတန်းတွင် ချည်လိုက်
နိုင်သော်လည်း အားသန်လွန်း
သော ရေစီးနှင့် ပြင်းထန်
သော လှိုင်းပုတ်မှုကြောင့်
သစ်သားတန်း ကျိုးကာ ပိုက်
နှင့် လှေမှာ သီးခြား ဖြစ်သွား
တော့၏။

မုန်တိုင်းက တစ်စ
ထက်တစ်စ ပို၍ ပြင်းထန်
လာနေသည်။ ရွာရှိ အိမ်ကြီး
များတမျှ မြင့်မားသော လှိုင်း
လုံးများက တဟောဟော
တဟဲဟဲဖြင့် အဆက်မပြတ်
အော်မြည်နေ၏။ တက်မကိုင်
ရေထဲ ပြုတ်ကျသွားခြင်း
ကြောင့် အတွေ့အကြုံနှင့်
ယှဉ်ပြီး သင့်တော်သလို ညွှန်
ကြားပေးနိုင်သူ ကင်းမဲ့သွား
ချီပြီ။

ပိုက်အဖွဲ့သားများမှာ
လှေပေါ်တွင် ကျန်ရှိနေသည့်
ဖူညီချပ်များကို သူရဲရေး၊ ငါ
ရဲရေး အပြိုင်လှနေကြ၏။
မိမိအသက် ရှင်သန်ရေး
အတွက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မငဲ့
ထွက်နိုင်တော့။

ကိုမောင်ကြီးက ဆယ်
ဂါလန်ဝင် သောက်ရေဘူးကို

အမိအရ ဖက်တွယ်ထား
လိုက်သည်။ ကျန်ရှိနေသည့်
ရေများကို သွန်ထုတ်ပြီး
ကြိုးတစ်ပင်ဖြင့် လက်တွင်
တွဲပြီး ချည်လိုက်သည်။
အသက်ရှင်သန်ရေးအတွက်
မိမိကိုယ်သာ အားကိုးရတော့
မည်။ ယခင်လို ပျော့ညံ့နေ
လို့ မဖြစ်တော့။ အားငယ်
စိတ်က အသက်ရှင်သန်မှုကို
အထောက်အကူ မပြုနိုင်။
ဝတ်ထားသော အင်္ကျီလက်
ရှည်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။
ရှက်ကြောက်ခြင်းက မိမိ
အသက်လောက် တန်ဖိုးမရှိ။
အသက်လုပွဲ ဆင်နွှဲနေရ
သဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဂရု
မစိုက်အား၊ လွင့်စဉ်မကျရေး
အတွက်သာ အစွမ်းကုန် ကြိုး
ပမ်းနေကြရ၏။

လင်းလက်လိုက်သော
လျှပ်စီးအလင်းရောင်မှာ
လှိုင်းလုံးကြီးများကို လှစ်ပြ
သလို ရှိနေသည်။ ခုလိုအချိန်
၌ အန္တရာယ်ကို ကြိုမမြင်ရ
ခြင်းက စိတ်သက်သာမှုကို
ပိုရစေမည်ဟု ထင်သည်။
တွေ့ကြုံမှသာ ကြုံပါလားဟု
သိချင်တော့၏။ ကြိုတင်ပြင်
ဆင်ရန်ရသည့် အခွင့်အရေး
က မလိုအပ်ဟု ထင်သည်။

ရေစီးကြောင်း ခေါ်
ဆောင်ရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး
လိုက်ပါနေသော လှေကြီးမှာ
တံခွန် ခြံခဲနေပြန်သွားပြီး တစ်
ပတ်လည်သွားသည်။ တွဲချ
ထားခဲ့သည့် ကျောက်ကြီးမှာ
တဖြန်းဖြန်း လှုပ်ခတ်သွား
၏။ ကျောက်ဆောင်နှင့်
ကျောက်ဆူး ငြိသွားပုံရသည်။
ရေစီးကြောင်းနှင့် လှေဝမ်းထိ
သံမှာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်
ပေါ်လာ၏။ တဖျပ်ဖျပ်

တလှုပ်လှုပ်နှင့် ထိပ်ပွင့်ကာ
တက်လာနေသော လှိုင်းလုံး
ကြီးက လှေတစ်စီးလုံးကို
အုပ်မိုးလျက်။ နောက်ဆုံး
ထွက်သက်ပဲဟု အောက်မေ့
လိုက်သည်။

‘ဝေါ’
‘ဝန်း’
‘ခိုင်း ဖြောင်း’
‘ဖြောင်း’

လှေကြီးမှာ ကိုင်ရိုက်
လိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး
တစ်စစ၊ တစ်ဖုံစီ ကြေမှုသွား
တော့သည်။

၅။
ကိုမောင်ကြီးမှာ လှိုင်း
ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် လွင့်စဉ်
သွားပြီး ရေထဲသို့ ရောက်
သည်နှင့် ယက်ကန်ယက်
ကန်ဖြင့် ကူးလိုက်သေးသည်။

ဘေးဘယ်ညာ မှောင်
နှင့်မည်းမည်းသာ မြင်နေရ
သည်။ ဘယ်ဝယ်ဘယ်ကမ်း
မသိတတ်နိုင်။ အရှေ့
အနောက် တောင်မြောက်
မှန်းဆလို့မရ။ အမှောင်တွင်
အဘယ်အရပ်သို့ ဦးတည်၍
ကူးမည်နည်း။ ကမ်းခြေနှင့်
မည်မျှဝေးသနည်း။ မုန်တိုင်း
က ဘယ်တော့ ရပ်မည်
နည်း။ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ
ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ
သည်။ ဤသို့ ကူးခပ်နေ
ခြင်းကြောင့် ရှင်သန်မှုရနိုင်
မည်လော။ ခြေကုန်လက်ဖန်း
ကျပြီး အားအင်ဖြုန်းတီးသလို
သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အချိန်
မရွေး တိုက်ခိုက်လာနိုင်သည့်
သားရဲများ၏ ရန်ကို ရှောင်
ရှားရန် အားမွေးထားခြင်းက
အကျိုးများပေလိမ့်မည်။

ချည်ထားသောရေဘူး

အခွံကို စစ်ဆေးလိုက်သည်။
ဤရေဘူး မရှိပါက အသက်
ရှင်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့။ ရေဘူး
ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်
တွယ်ပြီး လှိုင်းအတက်အကျ
ကို အလိုက်သင့် မျှော့ခံလိုက်
၏။ မိမိ၏ လက်တစ်ကမ်းမျှ
ကိုပင် မမြင်ရသည့်အတူ
မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်
သည်။ သေချိန်တန်က သေ
လိမ့်မည်ဟူသော အတွေးက
ကြောက်လန့်စိတ်ကို လျှော့
ပါးသွားစေသည်။ တန်လှုပ်မှု
မဖြစ်မိတော့။ ဖြစ်လာသမျှ
ရင်ဆိုင်ရုံသာ ရှိတော့တယ်ဟု
သော အတွေးက ရင်ကို
အေးငြိမ်းသွားစေသည်။

‘ငါသေသွားသော်’
အတွေးဝင်စဉ် အမေအို၊ အဖေ
အိုကို သတိရလာသည်။
စိတ်က ရည်မှန်းပြီး ဦးသုံး
ကြိမ် ချလိုက်သည်။ ကျန်းမာ
စေကြောင်း မေတ္တာပို့ဖြစ်၏။
အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး အေး
အေးချမ်းချမ်း ရှာဖွေမကွေး
နိုင်တော့သဖြင့် ဖခင်အို၊ မိခင်
အိုတို့ကို အားနာမိသည်။ ငါ
မရှိက မိအိုဖအိုကို မည်သူ
ရှာဖွေကွေးမွေးပါ့ဟူသော
အတွေးကြောင့် မျက်ဝန်းများ
ပင် စိုစွတ်လာခဲ့သည်။ ခွင့်
လွတ်ပါ အမေနှင့်အဖေ။

မေ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး
လက်က လျှော့ကျသွား
သဖြင့် ချည်ထားသော
ရေဘူးကို ပြန်ဖက်လိုက်
သည်။ ပါးစပ်ထဲသို့ ဝင်လာ
သည့် ဆားငန်ရေကို ထွေး
ထုတ်ပြီး မျက်လုံးကို ဖွင့်
ကြည့်မိစဉ် ဝန်းကျင်တစ်ခု
လုံး လင်းနေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ မိုးလင်းသွားပြီပဲ။
မုန်တိုင်းက ထန်ကောင်း

စာမျက်နှာ(၂၆၆)သို့...

အမှတ် ၃၂၄ နိုဝင်ဘာ ၂၀၁၆

၁။

ဒီအချိန်လောက်ဆို
အစ်ကိုနဲ့အစ်မ အိပ်လောက်
ပြီဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ လုံးလုံး
ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဖိပြီး
အခန်းပြင်ကို
တိတ်တိတ်ကလေး
ထွက်ခဲ့တယ်။
ကြောက်စိတ်က
ကြီးစိုးနေလို့ လှမ်းနေတဲ့
ခြေလှမ်းတွေက တုန်ချည့်
ချည့်နဲ့ မခိုင်ချင်ဘူး။
ခြေထောက်နဲ့
ကြမ်းအထိမှာ လုံးလုံး
မျက်လုံးတွေ အလိုလို
ပြူးတယ်။ လုံးလုံး
သွားရမယ့် နေရာနဲ့
လုံးလုံးနေတဲ့ အခန်းက
သိပ်မဝေးဘူး။ ကြားမှာ
လှေကားပဲ ခြားတယ်။
ဒါပေမဲ့ လုံးလုံး စိတ်ထဲ
တော်တော်ကို ဝေးနေ
သလိုပဲ။ ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့
ခြေလှမ်းတွေကို
ဖော့လျှောက် နေရင်းက
အသံတစ်သံကိုလည်း

နားစွင့်နေရတယ်။
ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအသံ
ထွက်လာရင် လုံးလုံး
သေပြီ။ ဟင့်အင်း၊
မထွက်ရပါဘူး။ ဘာလို့
ထွက်ရမှာလဲ။ မောမောနဲ့
သိုးနေအောင်
အိပ်ပျော်နေရမှာပေါ့။
ဒါမှ လုံးလုံးကိစ္စ
အဆင်ပြေမှာ။ လုံးလုံး
အားတင်းလိုက်ပေမဲ့လည်း
အစ်ကိုနဲ့ အစ်မတို့
အခန်းက ကျီခနဲ
တံခါးဖွင့်သံ ကြားရမှာတို့
သေမလောက်
ကြောက်ရွံ့နေမိတယ်။
အစ်ကိုနဲ့ အစ်မတို့
အခန်းက လှေကားနဲ့
မျက်နှာချင်းဆိုင်။
လုံးလုံးတို့အခန်းက
လှေကားဘေးမှာ။ အခန်း
ချင်းက ကပ်လျက်ပဲ။
တတိယမြောက် လှေကား
အဆင်းမှာ
လုံးလုံးနောက်မှာ

ကောင်းကင်ပြုစီးတဲ့တိမ်

လူတစ်ယောက် ရောက်နေသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ လုံးလုံးရင်ထဲ အေးခဲနဲ့ ဖြစ်သွားတာပဲ။ အစ်ကိုများ ဖြစ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် အစ်မလား။ ဘုရားရေ၊ လုံးလုံးကို ဘယ်လိုများ ပြောမှာပါလိမ့်။ လုံးလုံး အကြံတစ်ခု ရသွားတယ်။ လုံးလုံးတို့ အခန်းမှာ ရေကုန်သွားလို့ အောက်ထပ်ကို ရေဆင်းသောက်တယ်ပေါ့။ ဘာထူးဆန်းတာမှတ်လို့။

‘ဟင်’

ကြောက်ကြောက်နဲ့ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အစ်ကိုနဲ့အစ်မက ရောက်မနေဘူး။ လုံးလုံးတို့ကြားမှာ ခြားထားတဲ့ နီညိုရောင် တံခါးကြီးက တင်းတင်းပိတ်လို့ လုံးလုံးကို ထီးတည်းကြီး ကြည့်နေသလိုပဲ။ ဒီတော့မှ လုံးလုံး ရင်ထဲပေါ်သွားရပြီး ရပ်နေတဲ့ ခြေအုံကို လှုပ်ရှားဖို့ ပြန်အားထည့်ရတယ်။ ဟုတ်ပြီ၊ တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း။

‘အမယ်လေး’

ဘုရား၊ ဘုရား၊ လန့်လိုက်တာ အသက်ထွက်တော့ မယ့်အတိုင်းပဲ။ ရုတ်တရက် ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့ဘူး။ မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်သွားလိုက်တာ လုံးလုံး မျက်လုံးထဲ အကုန် အမည်းရောင်တွေ ချည်း ဖြစ်ကုန်တော့တာပဲ။ လုံးလုံး ကြောက်နေရာကနေ အသားတွေပါ တုန်လာတယ်။ အလိုလိုမှ သရဲကြောက်ရတဲ့အထဲ ရှေ့ဆက်သွားရမလား၊ နောက်ပြန်ဆုတ်ရမလား တွေးရင်း လှေကား လက်ရန်းကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားရတာ

အိပ်မက်တွေ
ကိုလည်း
လုံးလုံး
လိုက်မဖမ်းခဲ့ပါဘူး
သူ့တာသာ
အိပ်မက်တွေက
ရောက်လာခဲ့တာ
ဟုတ်တယ်
အိပ်မက်
အိပ်မက်ဆိုးတွေ
လုံးလုံးကို
နှိပ်စက်
နိုင်လွန်းတဲ့
အိပ်မက်ဆိုးတွေ
အဲဒီ
အိပ်မက်တွေကို
လုံးလုံး
အရမ်း
ကြောက်တာပဲ

ကြက်သီးမွေးညင်းကို ထလို။ မည်းမှောင်နေတဲ့ ဝန်းကျင်ထဲ လုံးလုံး ရပ်နေရတာ မျက်လုံးတွေက ပြူးပြူးပျာပျာနဲ့။ ‘ချက်၊ ချက်၊ ချက်’ ဘာသံပါလိမ့်။ ဘယ်ကထွက်လာတဲ့ အသံပါလိမ့်။ ရှေ့ကလား၊ နောက်ကလား၊ မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ကြားက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အဲဒီအသံက လုံးလုံးရဲ့ ကလီစာတွေကို ဆွဲထုတ်ယူနေသလား ထင်ရတယ်။ ကြောက်လိုက်တာဆို သေးပါ ထွက်ကျတော့မယ့်အတိုင်းပဲ။ မရတော့ဘူး၊ ကြောက်လာပြီ။ ခြေထောက်တွေ ဘယ်လိုမှ ရပ်နေလို့ မရတော့ဘူး။

လုံးလုံး တတ်သမျှ ဘုရားစာရွတ်ပြီး အခန်းထဲကို သုတ်သုတ်ပျာပျာနဲ့ ရမ်းသန်းပြီး ဝင်ခဲ့ရတယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ အခန်းထဲကို ရှောရှောရှူရှူရောက်လို့။ မဟုတ်ရင်...

‘အမယ်လေး၊ မောလိုက်တာ’

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပိတ်ရင်း တံခါးကို ဖို့နေလိုက်တယ်။ အရေးကြီးတဲ့အချိန်ရောက်မှ ဘာလို့ မီးက ပျက်သွားရတာလဲ။ ဒီအတိုင်းဆို ရင်တော့ မဖြစ်ဘူး။ မီးပြန်လာမှဖြစ်မယ်။ ဒီကိစ္စက ဒီည အပြီးလုပ်မှဖြစ်မှာ။ နောက်ရက်ကူးရင် လုံးလုံး ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်းနေတဲ့ ကြားမှာ လုံးလုံး အသက်ရှူသံတွေ ဆူညံနေတယ်။

‘ဟော’

မှောင်မိုက်နေရာကနေ အလင်း ပြန်ပွင့်လာတော့ လုံးလုံး မှောင်သွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ထပြီး တံခါးကို ဖွင့်လေးဖွင့်၊ ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့ သွားချင်တဲ့ နေရာကို ရောက်ဖို့ ခြေလှမ်းတွေကို ပြန်စ၊ ရတယ်။ မျက်လုံးက အလိုလိုနေရင်း အစ်ကိုနဲ့အစ်မ အိပ်နေတဲ့ အခန်းဆီ ရောက်သွားတော့ ရင်ထဲကို ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားတာပဲ။ လက်တစ်ဖက်က လည်း အလိုလိုကို ရင်ဘတ်ပေါ် ရောက်သွားတယ်။ မြန်မြန်လျှောက်မှဖြစ်မယ်။ မြန်မြန်လျှောက်မှဖြစ်မယ်။ မီးပြန်ပျက်သွားမှာ စိုးတာရော၊ အစ်ကိုနဲ့အစ်မ တွေ

သွားမှာ စိုးတာရော လုံးလုံး ရင်ထဲ ထိတ်လန့်နေလိုက်တာ ဆို ရွာအလှူက ဆိုင်းတွေ၊ ခုံတွေ လုံးလုံးရင်ထဲကို ဝင်ပြီး တီးနေသလိုပဲ။ ခုနကလို ခြေလှမ်းတွေ နှေးမနေတော့ဘဲ ပြူးပြူးပျာပျာနဲ့ အမြန် လျှောက်ပစ်လိုက်တာ ခဏလေးနဲ့ သွားချင်တဲ့နေရာကို ရောက်သွားတယ်။

‘ဒါ ဒါ ဒါယုရမှာ’

ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘူး။ စားပွဲပေါ်မှာ ရှိတဲ့ နှစ်ခုထဲက တစ်ခုကို ယူပြီး လုံးလုံး အခန်းရှိရာကို အမြန် ပြန်ပြေးလိုက်တယ်။ လိုချင်တာရလို့ထင်တယ်၊ မြန်လိုက်တာဆို အခန်းထဲကို ဘယ်လို ပြန်ရောက်သွားလဲတောင် မသိဘူး။ အခန်းထဲရောက်တော့ လုံးလုံး ယူလာတဲ့ ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ ထည့်ထားတဲ့ စာရွက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အားရပါးရ လုံးခြေပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လုံးလုံးအိပ်တဲ့ မွေရာအောက်ကို ထိုးထည့်ထားလိုက်တယ်။ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်တော့ လုံးလုံးရင်ထဲ ကျောက်သွားတယ်။ အဲဒီညလုံး လုံးလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးကို အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

J။

မီးဖိုချောင်ထဲက အစ်ကိုနဲ့အစ်မဆီက ထွက်လာမယ့် စကားသံကို လုံးလုံး နားစွင့်နေမိတယ်။ အခုချိန်တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ရင်း မျက်နှာတွေတင်းလို့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တိတ်ဆိတ်မှု တန်း။ တကယ်တမ်း လုံးလုံး

ထင်ထားတာက ညကကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားရမယ်ပေါ့။ လုံးလုံး ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာမှာ လားဆိုတဲ့ အသိက လုံးလုံး ကို ဘယ်လို ကျေနပ်စေမှန်း မသိဘူး။ ပြီးတော့ လုံးလုံး ဘက်လှည့်ပြီး ဆူပူအော်ဟစ် နေမလား လုံးလုံး ကြောက် လိုက်တာဆို အိပ်ရာထ ကတည်းက လူက မလိုဖြစ် ပြီး ထိတ်လန့်နေလိုက်ရတာ။ အခုတော့ လုံးလုံး ထင်တာနဲ့ တခြားစီ ဖြစ်နေလိုက်တာ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

‘လုံးလုံးရေ လာဦး’
မီးဖို ချောင် ထဲ မှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရင်းကနေ အစ်မခေါ်သံကြောင့် လုံးလုံး တွန့်သွားတယ်။ အစ်မက လုံးလုံးကို ခေါ်ပြီ။ အစ်မ အသံကလည်း ဒေါသသံ ပါနေသလိုပဲ။ ညကကိစ္စကို သိ သွားလို့ များလား၊ ကြောက်လိုက်တာ ဒူးတောင် တုန်လာတယ်။ ကုပ်ချောင်း ချောင်း မျက်နှာပေးနဲ့ အစ်မ အနား ရောက်တော့ အစ်မက ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းပေး ရင်း ‘နောက်တစ်ခွက် ပျော်ခဲ့’ တဲ့။ ကော်ဖီခွက်ကို ကြည့် လိုက်တော့ နည်းနည်းလေး ပဲ လျော့သေးတယ်။ ဘယ်လို ပါလိမ့်။ အစ်ကို့ဆီ အကြည့် ရောက်မိတော့ အစ်ကိုက နှုတ်ခမ်းကို ကွေးပြီး အစ်မ ကို ကြည့်နေလိုက်တာ ပါး စားတော့မယ့်အတိုင်းပဲ။

‘နောက်တစ်ခါ မပြတ် သားဘဲ အဲဒီလို မလုပ်နဲ့ သိလား’

‘ကျွန်မဘက်က ဘာမှ မပြတ်သားစရာ အကြောင်း

မရှိဘူး။ ရှင်ဘက်က မပြတ် သားတာ’

ဟင်၊ စပြီ။ ကော်ဖီခွက် ကို ကိုင်ရင်း လှမ်းမလိုပဲ ရှိသေး။ ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားကြောင့် လုံးလုံး ခြေ လှမ်းတွေ အလိုလို ရပ်သွား တယ်။ ရင်ထဲလည်း တုန်ခန် ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဘာတွေ ဆက်ပြောကြမလဲ သိချင် သေးပေမဲ့ အစ်မ အော်သံကို ကြောက်လို့ လုံးလုံး မီးဖို ချောင်ထဲကို ဝင်ခဲ့ရတယ်။ ကော်ဖီဖျော်နေရင်း နားစွင့်နေ ပေမဲ့ အသံက သေသေချာချာ မကြားရဘူး။

‘အမယ်လေး’

ကော်ဖီဖျော်ပြီး သွားချ လိုက်တော့ စားပွဲခုံမှာ အစ်ကို တစ်ယောက်တည်း ရှိတော့ တယ်။ ကော်ဖီခွက် အချမှာ အစ်ကိုက စားပွဲကို ဘုန်းခနဲ ပုတ်ချလိုက်တာကြောင့် လုံးလုံး လန့်ဖျပ်ပြီး ထ၊ အော်မိတော့ အစ်ကိုက ‘ဒီမိန်းမတော့ကွာ’ တဲ့။ လုံးလုံးလည်း ကြောက် ကြောက်နဲ့ အစ်ကို့အနားကနေ ကုပ်ပြီး ပြေးခဲ့ရတော့တယ်။ ခဏကြာတော့ အစ်ကိုရော၊ အစ်မရော ဘယ်ရောက်သွား ကြတယ် မသိဘူး။ မရှိကြ တော့ဘူး။ စိတ်ညစ်လိုက် တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းလည်း မသိဘူး။ အစ်ကိုနဲ့အစ်မကို အဆင်ပြေစေချင်တယ်။ သူတို့ အဆင်မပြေရင် မောင်လေး ကို ရှိတယ်ကို မထင်ဘူး။ အဆင်ပြေရင်သာ မောင်လေး ကို ဂရုစိုက်တာလေ။ အဲဒါကို လုံးလုံး မလိုချင်ဆုံးပါပဲ။

□

‘မောင်လေး’

မောင်လေးက အခန်းထဲ မှာ ကျောင်းဝတ်စုံလေးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဆော့နေ တာ မျက်နှာလေးက ပြုံးလို့။ တစ်ခါတစ်ခါ မောင်လေးလို လုံးလုံးလည်း ကျောင်းတက် ချင်လိုက်တာလို့ တွေးမိ တယ်။ မောင်လေးကို ကျောင်းကားရှိရာဆီ လိုက်ပို့ ပြီး ပြန်လာတော့ ပြုံးပြီးလေး နဲ့ လုံးလုံးကို တာတာပြသွား တဲ့ မောင်လေးမျက်နှာလေး ကို မြင်ယောင်ပြီး လုံးလုံး ရင်ထဲ တကယ်ကို နာကျင်နေ တော့တာပါပဲ။ အိမ်ပြန် ရောက်တော့ အဝတ်တွေ တန်းလျှော်ရတယ်။ အဝတ် လျှော်နေရင်းကနေ အတွေး တွေက ဘယ်လိုရောက်လာ မှန်း မသိဘူး။ ဒီအိမ်ကို စ၊ ရောက်တုန်းက လုံးလုံး စိတ် ချမ်းသာတယ်။ ပျော်လည်း ပျော်တယ်။ အစ်ကိုနဲ့အစ်မက ချစ်လိုက်ကြတာဆို တစ်ရက် လေးမှ စကားများ ရန်ဖြစ် တယ် မရှိဘူး။ အစ်ကို အလုပ် ကပြန်လာရင် အစ်မက ပြေး ကြိုတယ်။ အစ်မကို တွေ့ရင် လည်း အစ်ကို့မျက်နှာက ပြုံး နေတော့တာပဲ။ အဲဒီတုန်းက မောင်လေးက တော်တော် ငယ်သေးတယ်။ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်မရယ်၊ မောင်လေးရယ် အတူတူရှိနေတဲ့ မြင်ကွင်း လေးတွေက လုံးလုံး ပင်ပန်း သမျှ အမောပြေစေတယ်။ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြ တယ် မသိဘူး။ မတည့်ကြ တော့ဘူး။ အစ်ကို အလုပ်က ပြန်လာတာနဲ့ စကားများကြ တော့တာပဲ။ အဲလိုဖြစ်ရင် လုံးလုံးလည်း သိပ်မပျော် တော့ဘူး။ လုံးလုံး မဖြစ်စေ

ချင်တာတွေ ဖြစ်လာမှာလည်း ကြောက်လာခဲ့တယ်။ လုံးလုံး ကို တစ်ခါမှ မအော်ဖူးတဲ့ အစ်မက အစ်ကိုနဲ့ စကားများ ရင် လုံးလုံးကို အော်တတ် တယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ အစ်ကိုနဲ့အစ်မ စကားများ ကြရင် မောင်လေးကို ဂရု မစိုက် ကြတော့တာပါပဲ။ မောင်လေးကို ပျော်အောင် လုံးလုံးပဲ ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်။ အစ်ကိုနဲ့အစ်မ စကားများကြ ရင် မောင်လေးကို မသိအောင် ပွေ့ပြီး အခြားနေရာကို ခေါ်သွားရတယ်။ ညအိပ်ရာ ဝင်တိုင်းလည်း အစ်ကိုနဲ့အစ်မ ရန်ဖြစ်မို့ ဆုတောင်းရတာ လည်း အမောပါပဲ။ အဝတ် လျှော်ပြီးတော့ အစ်ကိုနဲ့အစ်မ အခန်းကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရ တယ်။

‘အဲဒီလိုလေးသာ အမြဲ တမ်း ဖြစ်နေရင် ဘယ် လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ’
သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေ ရင်းကနေ နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးကို ကြည့်နေမိ တယ်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မက အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ကိုယ်စီနဲ့ ပြုံးရယ်လို့ လှနေ လိုက်ကြတာ။ မင်္ဂလာဆောင် တုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ အစ်ကို နဲ့ အစ်မရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးကို တစ်လှည့်၊ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ ထောင်ထားတဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်မရယ်၊ မောင်လေးရယ် သုံးယောက်သား ပြုံးရယ်နေ ကြတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို တစ် လှည့်ကြည့်ရင်း လုံးလုံး ငေးငိုင်းနေမိတော့တယ်။

□

၃။
မြင် ကွင်းလေးက

လှလိုက်တာ။ ဘယ်လိုလှမှန်းကို မသိဘူး။ စိမ်းစိုနေတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်မရယ်က မောင်လေးကို အလယ်မှာထားပြီး ကစားနေကြတဲ့ မြင်ကွင်းလေး။ လုံးလုံးကတော့ ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာကနေ ထိုင်ပြီး မြင်ကွင်းလေးကို ကြည့်လို့ လက်ခုပ်တီးပြီး ပျော်နေတယ်။ လိပ်ပြာလေးတွေကလည်း ဟိုဒီပျံ့ဝဲလို့ ကြည့်နူးဖို့ ကောင်းလိုက်တာဆို။ လုံးလုံးလိုချင်တာ ဒီလို မြင်ကွင်းမျိုးပေါ့။ အို၊ အို၊ ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ။

‘လုံးလုံး၊ လုံးလုံး’
‘ဟင်၊ ဟင်’

အသားကို ကိုင်လှုပ်ပြီး အိပ်မက်လိုလို စူးစူးဝါးဝါး အသံကြောင့် လုံးလုံး အိပ်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာတယ်။ အိပ်မှန်းစွဲနားဖြစ်နေတဲ့ လုံးလုံး မျက်လုံးထဲမှာ အစ်မက မီးတောက်တော့မယ့် မျက်လုံးတွေနဲ့ ရပ်နေတယ်။ အစ်မဘေးမှာ အိတ်ကြီးတစ်လုံး။ လုံးလုံးရင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ တုန်သွားတယ်။ ဒါ၊ ဒါ၊ လုံးလုံး မဖြစ်စေချင်တဲ့ အရာပဲ။ ဘုရားရေ။ တကယ်ပဲ အဲလို ဖြစ်တော့မှာလား။

‘ကလေးပစ္စည်းတွေရော၊ ညည်းပစ္စည်းတွေရော အကုန်ထည့်။ ကလေးကို ခေါ်၊ သွားမယ်။ ဒီအိမ်မှာ မနေတော့ဘူး။ အမြန်လုပ်’

အစ်မရဲ့ အော်သံအဆုံးမှာ လုံးလုံး အကြည့်တွေ မောင်လေးဆီ ရောက်သွားတယ်။ မောင်လေး နိုးသွားမှာ စိုးတယ်။ တော်သေး

တယ်၊ မောင်လေးက မနိုးဘူး။ လုံးလုံး ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ပစ္စည်းတွေ အကုန်ထည့်ရတယ်။ ပစ္စည်းတွေ ထည့်ပြီးတော့ အိတ်က နှစ်လုံးဖြစ်နေပြီ။ အစ်မက ရပ်ကြည့်နေတုန်း။ လုံးလုံး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ အိတ်တွေကို အရင်လွယ်ရမလား။ မောင်လေးကို အရင်ပွေခေါ်ရမလား။ နောက်ဆုံးတော့ အိတ်နှစ်လုံးကို တစ်ဖက်တစ်လုံး ကောက်လွယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မောင်လေးကို ပွေချီလိုက်တယ်။ မောင်လေးကို ကုန်းအပွေမှာ လုံးလုံး ကျောကုန်းအောင့်သွားသလိုပဲ။ အစ်မက ရှေ့ကနေသွားတော့ လုံးလုံးလည်း နောက်ကနေ လိုက်ရတယ်။ အိတ်နှစ်လုံးရော၊ မောင်လေးကိုရော သယ်ထားရတာ လှေကားအဆင်းမှာ လဲမလို ကို ဖြစ်ရော။ မောလည်း မောတယ်။ အစ်မကတော့ အိတ်တစ်လုံးနဲ့ ရှေ့ကနေ အေးဆေးပဲ။ လုံးလုံး နိုင်ရဲ့လားလို့ တစ်ခွန်းမမေးဘူး။ အမြင်ကတ်လိုက်တာ။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ကားက အဆင်သင့်ပဲ။ လုံးလုံး ပစ္စည်းတွေကို လူတစ်ယောက်က လာသယ်ပြီး ကားထဲ ကူထည့်ပေးတယ်။ လုံးလုံး ကားပေါ်တက်တော့ အဲဒီလူကပဲ ကားမောင်းတယ်။ လမ်းတစ်လျှောက် လုံးလုံး စိတ်တွေ နောက်ကျီနေတာပဲ။ ငိုလည်း ငိုချင်တယ်။ အစ်ကိုကို အိမ်မှာထားခဲ့ပြီး အစ်မက အဲဒီလူမောင်းတဲ့ ဘေးမှာ တွတ်တွတ် တွတ်တွတ် ပြောပြီး

ပြုံးရယ်နေလိုက်တာများ။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေတဲ့ စိတ်တွေတောင် ဘယ်ပျောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ဘူး။ အဲဒီလူကို ကြည့်လို့မရတာ။

‘လုံးလုံး ရောက်ပြီ၊ ဆင်းတော့’

ကားပေါ်ကဆင်းတော့ လူနှစ်ယောက်က ပစ္စည်းတွေ လာသယ်ပေးတယ်။ အစ်မနဲ့ အဲဒီလူကတော့ အေးဆေးပဲ။ လူနှစ်ယောက်နောက် လိုက်သွားတယ်။ လုံးလုံးလည်း မောင်လေးကိုချီပြီး ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ နောက်ကလိုက်ရတယ်။

‘ညပ်တော့မယ်၊ မြန်မြန်လာ’

လုံးလုံး အထဲကို အပြေးလေး ဝင်လိုက်တော့ တံခါးက ပိတ်သွားလိုက်တာ လုံးလုံး အသည်းတွေ အေးသွားတာပဲ။ လုံးလုံးစိတ်ထဲ ဘယ်သွားတာပါလိမ့်လို့ တွေးနေမိတယ်။ ဒီလိုနေရာမျိုး လုံးလုံး တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ အိမ်လိုလည်း မဟုတ်ဘူး။ အပေါ်ကို ရောက်တော့ လုံးလုံး အံ့သြသွားတယ်။

‘လုံးလုံး ကလေးကို ကြည့်ထားနော်။ အစ်မ ရှေ့ကအခန်းမှာ ဂျိဗာယ် သိလား’

ဘာတွေပါလိမ့်၊ မုန်းလိုက်တာ။ အစ်မကို လုံးလုံး အရမ်းမုန်းတာပဲ။ အိမ်မှာတုန်းကတော့ မျက်နှာက စူပာပုံနေတာ၊ အခုတော့ ပြုံးလို့။ ပြီးတော့ အဲဒီလူနဲ့လည်း တစ်ခန်းတည်း နေမတဲ့။ လုံးလုံး သဘောပေါက်ပြီ။ အစ်မက အဲဒီလူနဲ့ ဘုရားဘုရား။

၄။
အဖြူရောင် မျက်နှာကြက်ရဲ့အောက် လုံးလုံး ပတ်လက်ကလေး ရောက်နေတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ခုတင်ပေါ်မှာ ပတ်လက်ကလေး။ မျက်နှာကြက်ဆီရောက်နေတဲ့ လုံးလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲ မျက်ရည်တွေက ပြည့်ကျပ်နေတယ်။ ရင်ထဲမှာ ဆိုနစ်နေလို့ စီးကျနေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ဖို့ လုံးလုံး အားမရှိဘူး။

‘သူ အိပ်မက်တွေကို လိုက်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်’

ဒါ ဘယ်သူ့အသံလဲဆိုတာ လုံးလုံး သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို လုံးလုံး မသိဘူး။ အိပ်မက်တွေကိုလည်း လုံးလုံး လိုက်မဖမ်းခဲ့ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ အိပ်မက်တွေက ရောက်လာခဲ့တာ။ ဟုတ်တယ်၊ အိပ်မက်။ အိပ်မက်ဆိုးတွေ။ လုံးလုံးကို နှိပ်စက်နိုင်လွန်းတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ။ အဲဒီအိပ်မက်တွေကို လုံးလုံး အရမ်းကြောက်တာပဲ။

‘ဆရာပြောတာ သိစရာမလည်ဘူး။ သူက အိပ်မက်တွေ ဘယ်လို လိုက်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာလဲ ဆရာ’

‘အတိတ်မှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အလွန်ဆိုးဝါးတဲ့ အိပ်မက်ပေါ့။ အဲဒီအိပ်မက်ကို သူက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ လိုက်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ။ လိုက်ဖမ်းတယ်ဆိုတာ (တစ်နည်းအားဖြင့်) အဆုံးသတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ အဲဒီလို လိုက်ဖမ်းရင်းနဲ့ အိပ်မက်က လွတ်ထွက်သွားပြီး သူ့ဆီကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ပြန်ပြီး ရောက်လာခဲ့တာမျိုး။ ဒါဟာ ကလေးမယားပဲ။ ယောက်

အကြီးအကျယ် စကားများခဲ့ကြတယ်နော်*

‘ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက် စကားများခဲ့ကြတယ်။ မြေအရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပေါ့။ ဝယ်မယ့်သူက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ ကျွန်တော့်ကို အရောင်းအဝယ်အဆင်ပြေပြီဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ စဉ်းစားတာ။ အဲဒီညက အိမ်ပြန် နောက်ကျသွားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားများခဲ့ကြတာပါ။ အရောင်းအဝယ်က မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ည စဉ်းစားဖို့ အချိန်ယူခဲ့သေးတယ်ဆရာ။ အဲဒီညက မြေအရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို သူက ကွာရှင်းစာချုပ်လို့ ထင်နေတယ်နဲ့ တူတယ်။ ယူသွားတယ်ဆရာ။ နောက်ပြီး အဆိုးဆုံးက ညက အဖြစ်ပျက်ပဲဆရာ။ အိမ်မှာ မီးပျက်လို့ မိသားစုလိုက် ဟိုတယ်သွားအိပ်တာကို ကျွန်တော့်ကို သူမိန်းလူမှတ်ပြီး ငိုနေတာတစ်ညလုံးပဲ ဆရာ’

‘အဲဒါ အဓိကပဲ။ လင်မယားနှစ်ယောက် စကားများတဲ့ ညကစပြီး သူ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ခဲ့တာ။ အခုချိန်ထိ အဲဒီအိပ်မက်က ရုန်းမထွက်နိုင်သေးဘူး။ သူလိုက်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားနေတုန်းပဲ။ သူ အဲဒီအိပ်မက်ကနေ ရုန်းထွက်နိုင်အောင် ညီမတို့ နှစ်ယောက်က ဝိုင်းဝန်း ကြိုးစားပေးမှ ဖြစ်မယ်။ ဆရာပြောတာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်၊ ပေါက်ပါတယ်ဆရာ။ အိမ်မှာ ခိုင်းဖို့ ခေါ်

ထားတယ်ဆိုပေမဲ့ သူ့ကို အိမ်ဖော်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ သဘောမထားခဲ့ပါဘူး။ မိသားစုဝင် တစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို ရောက်လာတော့ သူ့အသက်က ၁၂ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆရာ။ သူ့အဖေနဲ့အမေက ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေကြလို့ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လုပ်နေတဲ့ သူ့အဒေါ်ကတစ်ဆင့် အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့တာဆရာ။ အိမ်မှာ တစ်နှစ်လုပ်ပြီး သူ့အိမ်ကို အလည်ပြန်ရာကနေ အဲဒီလို ကြုံခဲ့ရတာဆရာ။ သူ့ကို ရွာအထိ လိုက်သွားပြီး ပြန်ခေါ်ခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် သူ့ကို နှစ်သိမ့်ခဲ့ရတယ်။ တစ်နှစ်ကြာတဲ့အထိ အေးဆေးပဲဆရာ။ အခုမှ’

‘ဆရာ၊ ကျွန်မ တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ပါ။ သူဒီထက် ဆိုးဝါးတဲ့ အခြေနေဖြစ်လား၊ နိုင်လား ဆရာ’

‘သေချာပေါက် ပြောလို့ မရနိုင်ဘူးဆိုပေမဲ့ မြင်ချင်ရာမြင်၊ ကြားချင်ရာကြား၊ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတဲ့ သူ့စိတ်တွေကို အိပ်မက်ဆိုးထဲကနေ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ ညီမတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်က အသေချာလေး ဂရုစိုက်ပြီး သူ့စိတ်ကို ပြန်ဆွဲခေါ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ သူ့စိတ်တွေ ပြန်ပါလာနိုင်ပါတယ်။ အဓိကက သူ့ကို ဘယ်လို ဂရုစိုက်ပေးရင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လာနိုင်မလဲဆိုတာကို သိထားဖို့ပါပဲ’

တိတ်ဆိတ်သွားလိုက်

တာ လုံးလုံး နားထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲယူသွားလိုက်သလိုပဲ။ သူတို့ ပြောနေကြတဲ့ စကားတွေ အားလုံးကို ကြားနေရတာ လုံးလုံးရင်ထဲ ဟာလာဟင်းလင်းကြီးကို ဖြစ်လို့။ လုံးလုံး ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့လောက်အောင် ခေါင်းတွေထဲ ချပ်ထွေးနေတယ်။ ဘာတဲ့၊ လုံးလုံးကပဲ ကြားချင်ရာကြား၊ မြင်ချင်ရာမြင်နေတာ ဆိုပါလား။ ဒါဆိုလုံးလုံး လုပ်ခဲ့တာတွေက အားလုံး အမှားတွေလား။ ဟင့်အင်း၊ လုံးလုံး မမှားဘူး။ လုံးလုံး မျက်စိနဲ့ အသေချာ မြင်ခဲ့တာ၊ လုံးလုံး နားနဲ့ အသေချာကို ကြားခဲ့တာတွေပါ။ ညက သွားအိပ်ခဲ့တာလည်း အစ်ကိုမှ မပါဘဲ။ အစ်မက အခြားတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး အိပ်ခဲ့တာ။ လုံးလုံး အဲဒီလူမျက်နှာကို အသေအချာ မြင်ခဲ့တာပဲ။ အစ်မ ညာနေတာ၊ အစ်မ ညာပြောနေတာ။ ဒါဆို အစ်ကိုကရော ဘာလို့ အစ်မစကားတွေကို ထောက်ခံပေးနေရတာလဲ။ ဘာလို့ အစ်ကိုမျက်နှာက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ကြည့်လင်နေရတာတဲ့လဲ။ ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ မျက်နှာကြက်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်းက လုံးလုံး မျက်လုံးထဲ အရိပ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ အရိပ်တွေ၊ အရိပ်တွေ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လုံးလုံး မျက်လုံး မျက်လုံးတွေ ပြူးပြူးလာတယ်။

‘မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့’
ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နဲ့ လုံးလုံး အော်ချလိုက်

ပေမဲ့ မမီတော့ဘူး။ အဖေက အမေကို ဓားကြိုးနဲ့ ထိုးချလိုက်ပြီ။ အမေလည်း သွေးအိုင်ထဲ လဲကျသွားပြီ။ လုံးလုံးက အမေ့ကို ဖက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေပေမဲ့ အဖေကတော့ မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး ရပ်ကြည့်နေတယ်။ ကြောက်လိုက်တာ၊ လုံးလုံး အရမ်းကြောက်တယ်။ မျက်စိကို စုံမှိတ်ချလိုက်တော့ မျက်ရည်တွေနဲ့ရောပြီး အရိပ်တွေ ပျောက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးလုံး မျက်လုံးထဲမှာတော့ အရိပ်တွေက ရှိနေတုန်းပဲ။

‘လင်ငယ်နေတဲ့မိန်းမ၊ ဖောက်ပြန်တဲ့ မိန်းမ’

အဖေရဲ့ စူးစူးဝါးဝါး မျက်လုံးတွေနဲ့ ရီဝေဝေဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံက လုံးလုံး မျက်လုံးထဲက မထွက်ဘူး။ ကြောက်လိုက်တာ၊ လုံးလုံး အရမ်းကြောက်တာပဲ။ ပြီးတော့၊ ညကျရင် အိပ်မက်တွေ မက်ဦးမှာ။ အိပ်မက်ထဲမှာ လုံးလုံး ပျော်ရမလား၊ ငိုရမလား။ ဟင့်အင်း၊ သေချာပါတယ်။ လုံးလုံး ငိုရမှာပါ။ အိပ်မက်တွေက ညတိုင်း မက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ အိပ်မက်တွေ၊ အိပ်မက်တွေ၊ လုံးလုံး အရမ်းကြောက်တဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ။ လုံးလုံး မက်ချင်တဲ့ အိပ်မက်က တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ထဲမှာ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်မရယ်၊ မောင်လေးရယ်၊ ပြီးတော့ လုံးလုံးရယ်၊ စိမ်းစိုနေတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကြီးရယ်၊ ဟိုဒီ ပုံစံနေတဲ့ လိပ်ပြာလေးတွေရယ်။

အိပ်မက်တစ်ခုရဲ့
 ခြောက်လှန့်မှုကနေ နွေ
 မောကြီးပန်းကြိုး
 နိုးထ၊လာခဲ့တယ်။
 နွေအတွက် ဆန်းသစ်
 လွန်းတဲ့ အိပ်မက်ထဲက
 အထိ အတွေ့တို့ကြောင့်
 နွေနှလုံးသားလည်း
 တိမ်တိုက်တွေထဲ
 ရောက်နေသလို လှိုက်ခနဲ၊
 ဖိုခနဲ။ ဆူဝေခဲ့တဲ့
 စိတ်ဆန္ဒတို့ကြောင့် နွေ
 ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးက
 စောချွေးတို့ဖြင့်
 စေးထန်နေတယ်။
 ဘယ်လို
 အိပ်မက်မျိုးပါလိမ့်။
 ရှက်ရွံ့စိတ်ကြောင့်
 အတွေးတို့ကို
 ကြိုးစားရပ်တန့်နေရတဲ့
 အချိန်မှာ
 နွေအိပ်ခန်းထဲကနေ
 ထွက်သွားတဲ့
 ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
 ကျောပြင်ကို ဖျတ်ခနဲ
 မြင်လိုက်ရတယ်။
 ဘုရားရေ...။ ဘယ်
 သူများပါလိမ့်။ အိပ်ရာနိုးခါစ

မကြည်မလင်အခြေအနေပဲ
 ရှိနေသေးတဲ့
 မျက်ဝန်းတို့ကြောင့် နွေ
 အမြင်မှားခဲ့တာလား။
 တကယ်ပဲ ယောက်ျား
 တစ်ယောက်က
 နွေအိပ်ခန်းထဲမှာ
 ရှိနေခဲ့တာလား။ ဖျတ်ခနဲ
 အမြင်တစ်ခုကို
 ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
 ကျောပြင်ပါလို့ နွေ
 ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်
 တွေးမိတာကလည်း
 ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။
 နွေရင်ထဲကို ငါ
 အိပ်မက်မက်ခဲ့တာရော
 ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတဲ့
 အသိတစ်ခုကပါ
 ဝင်ရောက်လာချိန်မှာတော့
 နွေ နောက်တစ်ကြိမ်
 ဘုရားတ၊မိလိုက်ပြန်သည်။
 နွေရဲ့ ပါးလျလျ
 ခန္ဓာကိုယ်အောက်က
 အိပ်ရာခင်းကတော့
 တွန့်လိပ်ကြေမွလို့။
 ဒါဆိုရင် နွေဘဝကကော။

မိုးခကျော်သွင်

နွေအိပ်ခန်း

အမှတ် ၃၂၄၊ နိုင်ငံ့ဘာ၊ ၂၀၁၆

ရွှေသီ

အိပ်ရာပေါ်မှ ပျာပျာသလဲ ထပြီး နွေ ကိုယ်ခန္ဓာအနှံ့ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်သပ်စမ်း သပ်မိတယ်။ နွေ ညဝတ်အိပ်နေကျ ခပ်ပွပွ ရှပ်အင်္ကျီက အပေါ်ကြယ်သီးနှစ်လုံး ပြုတ်နေတယ်။ နောက်ပြီး... နောက်ပြီး။ ပူနွေးတဲ့ မျက်ရည်စတိုက် နွေပါးပြင်တစ်လျှောက် စီးကျလာခဲ့တယ်။ နွေတော့ ဘဝပျက်ပြီထင်တယ်။

မှန်တင်ခံရမှုကို အရုပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဦးနှောက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အတွေးတွေကို နွေ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပြားများနေမိတယ်။ ဘဲဥပုံ မှန်မျက်နှာပြင်ထက်က မျက်တွင်းခပ်နက်နက် မျက်ရည်အဝဲသားနဲ့ နွေကို ပြန်ငေးနေတဲ့ ပုံရိပ်တစ်ခုက ကြည့်ရဆိုးလိုက်တာ။ ဘဝတစ်ခုပျက်သွားတာနဲ့ အစစအရာရာပါလိုက်ပြီး ပျက်ယွင်းသွားတာမျိုးလား။

မှန်တင်ခံသေးက ခုံပုပုဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေပေါ်မှာ မေမေ ခိုက်ပျိုးထားတဲ့ နှင်းဆီပန်းတို့က ဘယ်အချိန်ကတည်းက ပူးပွင့်နေတယ်မသိ။ ပွင့်ဖတ်တို့က ဟိုတစ်ဖတ်၊ ဒီတစ်ဖတ် ကြွေကျနေတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုထိ တောင် ဆိုက်ရောက်နေခဲ့ပြီ။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါက ပူးပွင့်ခါစ အဖူးအညွန့် အခြေအနေပဲ ရှိနေသေးတယ်လေ။ ပွင့်ဖတ်တွေကို တစ်ယောက်ယောက်ကများ ရက်ရက်စက်စက် ခြွေချသွားတာလား။ အို... နွေဘဝနဲ့ ဆင်တူနေပြီလား နှင်းဆီလေးတို့ရယ်။ အိပ်ရာနီးခါစအချိန်

ကတည်းက လန်းဆန်းစိတ်ကင်းမဲ့နေတဲ့ နွေရင်ထဲကို နာကျင် ဝမ်းနည်းစိတ်တို့က ပါနေရာယူလာနေတယ်။ နွေပါးပြင်တစ်ခုလုံးကလည်း မျက်ရည်တိန့်နဲ့ ရွှဲရွှဲနေတယ်။ အခု နွေ ဘာလုပ်လိုက်ရမလဲ။ မေမေကိုဖြစ်ဖြစ် နွေပြောပြလိုက်သင့်သလား။ ဒီအချိန်ဆိုရင် မေမေ ဘုရားခန်းထဲမှာ ဝတ်ပြုနေလောက်ပြီ။ မေမေက နွေကို ကိုယ်ပိုင်ချိုမြမြအပြုံးနုလေး ဆင်မြန်းပြီး အကောင်းဆုံးအရာတစ်ခုကို လမ်းညွှန်ပေးလာမှာပါ။ ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း။ နွေမပြောတော့ ပါဘူး။ နွေအရမ်းရှက်တယ်။

ဖေဖေကို ပြောပြဖို့တော့ နွေ စိတ်ကူးတောင်မှ မယဉ်ရဲ။ ဖေဖေမကြိုက်တဲ့ အနုပညာပိုးလေး နွေခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ခပ်ရွံ့ရွံ့တိုးဝင်လာချိန် တုန်းကတောင် နွေနှလုံးသားထဲ အစွမ်းကုန် နာကျင်မွန်းကျပ်ခဲ့ရတော့ ဖေဖေကို နွေကြောက်တယ်။

မေမေ ဝယ်လာတဲ့ အငြိမ့်ခွေထဲက မင်းသမီး က၊ သလို လိုက်ကမိတဲ့ ညတစ်ခုကို နွေစိတ်ထဲ ခွဲနေအောင် မှတ်မိနေပါသေးတယ်။ ရှေ့အိမ်က အန်တီလေးတို့ လင်မယားရဲ့ လက်ခုပ်သံတို့ကြားမှာ နွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရမ်းလှပတဲ့ ဒေါင်းပျိုမလေးလို ကကြိုး ကကွက်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်၊ ချိုမြမြ နွေအသံလေးကလည်း တစ်ပုဒ်

တည်းရတဲ့ နှင်းမာလာ နှင်းဆီသီချင်းကို တစ်ကျော့ပြီးတစ်ကျော့။ သုံးတန်းဆိုတဲ့ အရွယ်လေးနဲ့ မလိုက်ဖက်အောင် က၊တတ်လိုက်တာဆိုတဲ့ အပြောတို့ကြားမှာ မျက်နှာကို ဝင့်ချို၊ ခေါင်းလေးခပ်မော့မော့နဲ့ သာယာနေချိန်မှာ ဖေဖေ ပြန်လာလိုက်တာကို နွေ သတိမထားမိဘူး။

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ’ ဆိုတဲ့ ဖေဖေရဲ့ အသံခပ်နက်နက်ကြောင့် နွေခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်ယင်မော့ဟိုက်သွားတယ်။ ကြီးစိုးလာတဲ့ ကြောက်ရွံ့စိတ်တို့ကြောင့် အန်တီလေးတို့ လင်မယားဘယ်အချိန် ပြန်သွားတာလဲ နွေ မသိတော့ဘူး။ ဖေဖေ မနှစ်သက်တာကို သိထားတဲ့ မေမေကတော့ သူထင်ထားသလိုဖြစ်လာတော့မယ် ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ မျက်နှာခပ်အိုအို။ နွေကို ရင်ခွင်ထဲထွေးပွေ့ထားပြီး ဖေဖေကို လေသံခပ်အေးအေးနဲ့ မေမေ မျောင်းဖျပြောဆိုနေတယ်။

ဒါပေမဲ့ မေမေကို လက်သီးနဲ့ရွယ်ပြီး နွေကို လက်မောင်းကနေ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူလိုက်တဲ့ ဖေဖေဆီက ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့တစ်ခု နွေရလိုက်တယ်။ ရွံ့ရှာစိတ်နဲ့ အတူ နွေဘက်မှာ ရပ်တည်ပေးနိုင်တဲ့လူ ဘယ်သူမှရှိမနေဘူးဆိုတဲ့ အသိက နွေကို ရူးသွပ်သွားစေတော့မတတ်ပဲ။ နွေရှေ့မှာ ရပ်တည်ပေးမ၊ပေးနိုင်မယ့်လူ မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့

အတွေးနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ် လေးလံလာတယ်။ မျက်ရည် နည်းနည်းလေးမှ မထွက်ရဲတဲ့ ဖေဖေ ဆွဲခေါ်ရာ နောက်ကို နွေ တရွက်ဆွဲလိုက်ပါသွားတယ်။ တင်းကျပ်မော့ဟိုက်နေတဲ့ စိတ်တို့ကြောင့် နွေနှလုံးသားတစ်ခုလုံးက ရင်ဘတ်ထဲကနေပဲ ခုန်ထွက်သွားတော့မလို ပရမ်းပတာတုန်ခါနေတယ်။

ဘာမှမမြင်ရလောက်အောင် မှောင်မိုက်နေတဲ့ အိမ်ပိုင်းအပြင်ဘက်မှာ နွေထိုထားခဲ့ပြီး အိမ်တံခါးတွေ အကုန်လုံးကို ဖေဖေ ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နွေ ကြောက်လိုက်တာ။ ကော်စေးတစ်ခုခုနဲ့ စေ့ကပ်ခံထားရသလို နွေနှုတ်ခမ်းအစုံတို့က ဖွင့်ဟလို့မရ။ ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ ကြောက်လန့်တဲ့စိတ်တို့ ပေါင်းဆုံလာတာတဲ့ အချိန်မှာ နွေ မတ်မတ်တောင်မှ မရပ်နိုင်တော့။ တစ်ချက် တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာတဲ့ သစ်ပင်နဲ့ သွပ်ပြားတို့ ပွတ်တိုက်မိတဲ့ တဂျစ်ဂျစ်အသံ ကြားတိုင်း နွေ လိပ်ပြာလွင့်တော့မတတ်ဘဲ။ နေပါဦး။ ခြံထောင့်က အဲဒီအပင်ပေါ်မှာ ဆေးပြင်းလိပ် ထိုင်ဖွာနေတတ်တဲ့ ဖိုးသူတော်သရဲ ရှိတယ်တဲ့။

ဘုရားရေ...။ ဓမ္မဉာဉ်နုနုတွေ ထောင်လာအောင်အထိ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လာတဲ့စိတ်ကြောင့် ဝင်းတံခါးကို နွေ ဆွဲယမ်းပစ်မိတယ်။ ရွှေပေါ် သေချာမထိုးထားတဲ့တံခါးက ငြောင့်တို့က နွေလက်ထဲ ဟိုတစ်စ၊ ဒီတစ်စ၊ မျက်ရည်တို့က တာတမံကျိုးသလို ငွေ့မျက်ဝန်း

ထဲကနေ တဝေါဝေါ သွန်ကျ လာနေပြီ။ သည်းသည်းထန် ထန် ငိုကြွေးနေရင်းကနေ ခြေသံတစ်ခုကို နွေ သတိ ထားမိလိုက်တယ်။ နွေကို တံခါးလာဖွင့်ပေးတာ ထင် တယ်။

မဟုတ်ဘူး။ အသံက နွေ နောက်ကျောဘက်က။ နွေတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင် အေးစက်သွားတယ်။ ခြေသံ ပိုင်ရှင်က နွေပခုံးပေါ်ကို လက်ဖဝါးတစ်ဖက် တင်လာ တယ်။ ကြောက်ရွံ့စိတ်တို့နဲ့ နွေ လှည့်ကြည့်မိတော့ ရဲခနဲ ဖွာသွားတဲ့ ဆေးလိပ်မီးတစ် ခုကို နွေ မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီနောက် အနက်ရောင် လွှင့်ပြင်တစ်ခုထဲ နွေ အေးတိ အေးစက် လွင့်မျောသွားရ တယ်။

ပြောင်းဖူးဖက် ဆေး လိပ်ကြီးမှာပြီး ဘွားဘွားသာ အိမ်ရှေ့ရောက်မလာခဲ့ရင် နွေ ဘယ်အချိန်ထိ အိမ်ပိုင်းအပြင် ဘက်မှာ နေရမလဲ မသိဘူး။ အဲဒီညက ထိတ်လန့်စိတ်တို့ ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါ နေတဲ့ နွေနဲ့အတူ မေမေ လာအိပ်ပေးခဲ့တယ်။ မအိပ်ခင် ဖေဖေနဲ့ ဘွားဘွားရဲ့ အချေ အတင် စကားစစ်ထိုးနေကြ တဲ့ အသံတွေ ကြားလိုက်ရ သေးတယ်။ ဘွားဘွားရဲ့ ဆုံးမစကားတွေကို ဖေဖေက တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ချေပတယ်။ မူးနေတဲ့ ဖေဖေ ဘက်က စကားလွန်သွားတိုင်း 'ကိုမောင် ကလည်း ကိုယ့်အမေကို အဲဒီ လောက်ကြီး မပြောပါနဲ့' ဆိုတဲ့ မေမေရဲ့ လေသံခပ်အေးအေး ကို ကြားရတယ်။ မေမေက ငိုနေတာထင်တယ်။ မေမေကို

သနားလိုက်တာ။
'မောင်မောင်ရယ် နင့် မှာလည်းနော်၊ နွေကလေးက နင် မွေးထားတာ မဟုတ်ဘူး လာအော်'
'အဲဒီလို ကလေးမျိုး တော့ ကျုပ်သွေး နည်းနည်း မှ မစပ်ဘူး ထင်တာပဲ...'

ဖေဖေနှုတ်ဖျားက အဆဲ စကားတို့ တရစပ်ထွက်ပေါ် လာတယ်။ အဘွားရဲ့ ဆုံးမ စကားနဲ့ မေမေရဲ့ ပြောရာပြော ကြောင်း စကားသံတို့ကြားက နေ 'ဒုန်း' ခနဲ နံရံကို တစ်ခုခု နဲ့ ပစ်ဆောင့်မိသံက ကျယ် လောင် လွန်း လို က် တာ။ မနက်က မေမေ ဝယ်လာခဲ့တဲ့ ဓာတ်ဘူးအသစ်ကလေးနဲ့ နံရံ ကို ပစ်ဆောင့်လိုက်တာလား။ ဖေဖေရဲ့ လက်သီးချက်များ လား။ ဖေဖေရဲ့ အပြုအမူက ဘွားဘွားကို မလေးစားရာ ရောက်သွားတော့ ဖေဖေနဲ့ ဘွားဘွားရဲ့ တစ်ယောက် တစ်ခွန်းစကားတို့က ကျယ် ကျယ်လောင်လောင်။ ကြားရဲ စရာမကောင်းလောက်အောင် ကြောင့် နေရာမှာတင် နွေ အငွေ့ပြန်ပြီး ပျောက်ကွယ် သွားလိုက်ချင်တယ်။ နွေရဲ့ ရှိက်သံကို ဘယ်သူမှ မကြား နိုင်အောင် ပါးစပ်ကို လက် နှစ်ဖက်နဲ့ ခွတ်အတင်းစေ့ပိတ် ရင်း နွေနှလုံးသားတစ်ခုလုံး အောင့်မျှက်နာကျင်လာတယ်။ ဘာကြောင့်များ နွေဘဝကြီး က ဒီလောက်အထိ ခါးသက်

ဆိုးသွမ်းနေရတာပါလိမ့်။
ဖေဖေက နွေကို ရှေ့ အိမ်က အန်တီလေးတို့ လင် မယားဆီတင်မက ဘွားဘွား ဆီ သွားဖို့အထိပါ ခွင့်မပြု တော့ဘူး။ ဘွားဘွားက လည်း နွေကို ဂါဝန်အသစ် လေးတွေ ချုပ်မပေးတော့ ဘူး။ တခြား မြေးတွေမသိ အောင် နွေကို ခိုးကျွေးဖို့ မုန့် တွေထည့်ထားတဲ့ ဘွားဘွား ရဲ့ ချွေးခံအင်္ကျီကို နွေ လွမ်းမိ တယ်။ 'နွေကလေးက အေး အေးချမ်းချမ်းလေးနေလို့ကို ဘွားဘွားက ချစ်တာ။' ဖိုးတာ တို့က ဆော့လိုက်တာမှ တာ တေကိုလန်နေတာပဲ' ဆိုတဲ့ စကားကို နွေ သတိရလိုက် တာ။

ဖေဖေ မကြိုက်ဘူးဆို တဲ့ အသိနဲ့ ဘွားဘွားကို နွေ ခိုးပြီးတော့တောင် မတွေ့ရဲ။ နွေ ကြောက်လန့်စိတ်တွေကို မေမေကပဲ နားလည်ပေးနိုင် တယ်။ ချိုမြတဲ့ အပြုံးပန်း လေး ဆင်မြန်းပြီး နွေဆံ့နွယ် တွေကို ပွတ်သပ်ပေးတတ်တဲ့ မေမေရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နွေ ရှိနေ ရရင် ဘယ်လိုကြောက်ရွံ့စိတ် မျိုးမဆို နွေရင်ထဲကနေ ထွက် ခွာမသွားဘဲ နေလို့မရ။ ဖေဖေ မူးလာတဲ့အချိန်တွေမှာ တော့ ကျည်းမြောင်းလွန်းတဲ့ အနက်ရောင်အခန်းလေးထဲ ရောက်နေရသလို နွေအသက် ရှူမဝချင်တော့။ ကြောက်ရွံ့ စိတ်တို့က ရင်ထဲ အပြည့် အသိပ်။ မေမေလို မေတ္တာမှ မပေးနိုင်ဘဲ နွေကို ဖေဖေ

ဘာဖြစ်လို့များ မွေးထားတာ လဲ မသိဘူး။

အို... တော်ပါပြီ။ ဆက်မတွေးချင်တော့ပါဘူး။ တွေးမိရင်လည်း ဖေဖေ အပေါ် ထားနေမိတဲ့ အမုန်း စိတ်တစ်ခုနဲ့သာ အဆုံးသတ် သွားမှာ။

အခုက နွမ်းလျှာသွားရ တဲ့ နွေဘဝအတွက် ဘာလုပ် သင့်လဲဆိုတာ စဉ်းစားရမှာ။ နွေဘဝက နှင်းဆီပွင့်ဖတ် တွေလို အမှန်တကယ် ကြေမ္မ ခဲ့တာလား။ မဟုတ်ဘူးလား ဆိုတာလည်း နွေ သေချာမသိ ဘူး။ တကယ်လို့သာ အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် နွေ ဘာဖြစ် လာနိုင်မှာလဲ။ အမယ်လေး နွေ... နွေမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာ မှာ ထင်တယ်။

ဟုတ်တယ်။ နွေမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြီ ထင်တယ်။ အခုတစ်လော နွေ ခဏတိုင်း ပျို့ချင်အန်ချင်သလို ဖြစ်နေ တယ်။ ဆံပင်တွေလည်း အရမ်းကျွတ်သလိုပဲ။ လျှော် နေကျ ခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့ပဲ မတည့်လို့လားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းသုံး ကြည့်ပေမဲ့ အဆင်ကမပြေ။ အဆိုးဆုံးက ဟင်းနုတွေကို နွေ ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်တော့ ဘူး။ လျှာဖျားပေါ်ရောက် လာရင်လည်း အရသာကို ရှာ မတွေ့ရသလို။ နွေ ပါးစပ် တွေ ပျက်နေပြီ ထင်တယ်။ ဒီကြားထဲ ထိုင် လို က်၊ ထလိုက်တိုင်းမှာ မူးခနဲ၊ မိုက် ခနဲ ဖြစ်တတ်လွန်းလို့ မနည်း သတိထားနေရတယ်။

နှင်းဆီတို့ ကြွေကျမြေခ သွားတာတောင် နှစ်လ လောက်ကြာခဲ့ပြီပဲ။ ဒါဆိုလျှင်

နေ့ဝမ်းမိုက်ထဲကိုလည်း တစ်ယောက်ယောက်ဝင်လာခဲ့တာ အဲဒီလလောက်တော့ ရှိပြီနေမှာ။ အလန်တကြားနဲ့ မိုက်ကလေးကို ပွတ်သပ်မိတော့ နည်းနည်းလောက် စူပ့်ပွဲလေး ဖြစ်နေတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။ နွေခါးက ခါတိုင်းထက် နည်းနည်းတုတ်လာနေသလိုပဲ။

ကျေးဇူးတင်တဲ့ရဲ့ တေးသီချင်းသံပြိုင် သီကျူးမှုကြောင့် မျက်ဝန်းတံခါးတို့ကို ဖွင့်ဟလိုက်မိတဲ့ မနက်ခင်းက နေ နွေ ထိတ်လန့်ရတဲ့အမှောင်ထုထဲကို သွားရောက်ဖို့ မျက်ဝန်းတို့ကို စေ့ပိတ်လိုက်ရတဲ့ ညအချိန်တို့အထိ ရင်သွေးလေးအကြောင်း အတွေးတို့က နွေရင်ထဲ ပြည့်သိပ်နေတယ်။ တစ်ခါတလေ အိပ်မက်ထဲအထိတောင်မှ အတွေးတွေက လိုက်ပါလာတတ်သေးတယ်။ တွေးတောလိုက်မိတာတွေကလည်း တောင်စဉ်ရေမရ၊ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်။

မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲရွာတဲ့ ညက အိပ်မက်တစ်ခုကတော့ နွေရင်ထဲ စူးခနဲ ထင်နေတယ်။ အဲဒီညက အိပ်ရာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်ချိန်ကတည်းက နွေစိတ်ထဲ တစ်မျိုးပဲ။ တစ်ခါတလေ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို ကြိုဆိုခဲ့ဖူးသလို၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးသလို ခံစားရတာ နွေတစ်ယောက်တည်းလား မသိဘူး။

အိပ်မက်ထဲမှာ နွေကလေးလေးကို နွေ တွေ့ရတယ်။ ကလေးရဲ့ ဝိုင်းစက်စက်မျက်နှာလေးက နွေ

ငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့ အရမ်းဆင်တူတာပဲ။ အဲဒီမျက်နှာလေးကြောင့်ပဲ နွေရင်သွေးလေးလို့ စိတ်ထဲ သူ့အလိုလို ခံစားမိတာထင်တယ်။ ကလေးက ခပ်ဖြူးဖြူးလေးရယ်ရင်း နွေဆီကို ပြေးလာတယ်။ နွေ့နောက်ကျောဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဖေဖေစာအုပ်ဖတ်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ နွေ အစိုးထိတ်ရဆုံးက ကလေးက နွေကို မေမေလို ခေါ်လိုက်မှာကိုပဲ။ ခေါ်လိုက်ရင် နွေကို ဖေဖေ ထ၊ ရိုက်မှာလား၊ အိမ်ဝိုင်းအပြင်ကို ထုတ်ထားဦးမှာလား။ ဆဲဦး၊ ဆိုဦးမှာလား။ ဖေဖေကို ကြောက်ရွံ့တဲ့စိတ်နဲ့ “မလာနဲ့” အော်မိလေ ကလေးက နွေဆီကို ပြေးလာလေ။ နောက်ဆုံး နွေ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ကလေးက တိုးဝင်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားချိန်မှာ နွေ နိုးလာခဲ့တယ်။

စောချေးတွေနဲ့ နွေတစ်ကိုယ်လုံးက ရွှဲနစ်နေပြီး လည်ချောင်းတွေကလည်း အက်ကွဲနေတယ်။ အိပ်မက်အကြောင်း ပြန်တွေးရင်း နွေငိုကြွေးမိတယ်။ မခေါ်ဘဲနဲ့ ဇွတ်အတင်းလာခဲ့တဲ့ ကလေးကို စိတ်ရှာသလို ခံစားမိပေမဲ့ ခပ်ဖြူးဖြူး မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာချိန်မှာ ပြုံးချင်ရယ်ချင်လာတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာကိုယ်နေပြီး ဘာမှန်းမသိတဲ့ ကိုယ်ဝန်တစ်ခု အဖတ်တင်နေတဲ့ နွေဘဝက ထူးတော့အဆန်းသား။ ဆိုးဝါးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခပ်မြန်မြန်ချပြီး

လန့်တဲ့အချိန်မှာ တစ်ခုခုလုပ်ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။ ဒါမှမဟုတ် မေမေဆီကနေ နွေ ရနေတတ်တဲ့ ချစ်စိတ်မျိုးနဲ့ နွေရင်သွေးရဲ့ အနာဂတ်တစ်ခုလုံးကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်လာအောင် နွေ ထုဆစ်ပုံဖော်လိုက်ရမလား ဝေခွဲရခက်ခဲလိုက်တာ။

ပျက်ချပစ်ဖို့ စဉ်းစားမိတိုင်း နွေရင်သွေးလေးရဲ့ ‘မလုပ်ပါနဲ့ မေမေရယ်’ ဆိုတဲ့ စကားသံလေးကို ကြားလာရပြီး ရင်ထဲ တစ်ဆို့လာတယ်။ မလုပ်လို့မဖြစ်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုနဲ့ ကြုံတွေ့ရ ရင်ကောလို့ နွေ စောဒကပြန်တက်မိတော့ နွေရင်သွေးလေးက သနားစရာ ကောင်းလောက်အောင် ငိုကြွေးနေသလို။ ပိုပြီးတော့ များပြားလာတဲ့ မဝေခွဲနိုင်တဲ့စိတ်တွေက နွေရင်ထဲမှာ ဟိုမှဒီမှ ဦးတည်ရာမဲ့သွားလာနေကြတယ်။

ဒီကြားထဲ ဖေဖေသာ သိသွားခဲ့ရင် အတွေးနဲ့ နွေတစ်ကိုယ်လုံး အားအင်ချည့်နဲ့ နေသေးတယ်။ အစကတည်းက နွေရင်ထဲမှာ ဖေဖေလို ရက်စက်နိုင်တဲ့အစွမ်း ပြင်းထန်နေခဲ့ရင်လည်း အကောင်းသား။ တစ်ခါတလေကျ တော့လည်း အဲဒီထက် ပိုပြီး အတွေးတွေက ကျယ်ပြန့်လာပြန်ရော။ နွေရဲ့ ဘေးကျပ်နံကျပ် အခြေအနေထဲကနေ ရှောင်ဖယ်သွားလို့ရအောင် တန်ဖိုးရှင်တစ်ယောက်ယောက် ဆီမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားဖို့ ဆုတောင်းချင်စိတ်ပေါက်မိတဲ့အထိ နွေ ရူးသွပ်မိတယ်။ ဖေဖေလို ယောက်ျား

ကြီးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့ရင် နွေရင်သွေးလေးတွေ အပေါ်မှာ ရက်စက်မိမှာလားပဲ။ ဒါဆိုရင်တော့ နွေယောက်ျားတစ်ယောက်မဖြစ်ချင်တော့။ မေမေရင်တွင်းက မိခင်စိတ်ကဲ့သို့ မျှဝေရယူဖို့ နွေကြိုးစားယူတော့မယ်။

မှတ်မှတ်ရရ လက်ဖက်တွေစားတာများသွားလို့ မိုက်တွေအောင်ပြီး အိပ်မရဖြစ်နေတဲ့ ညက နွေအခန်းထဲကို မေမေရောက်လာခဲ့တယ်။ ခပ်သဲ့သဲ့ညည်းမိတဲ့ နွေအသံကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတဲ့ မေမေက ကြားတယ်ဆိုတာကို နွေ အံ့သြလို့ မဆုံးဘူး။ လက်ဖက်တွေ အများကြီးမစားနဲ့လို့ ပြောပေမဲ့ စကားများမတောင်မိတဲ့ နွေကို မေမေ အပြစ်တင်စကားတစ်ခွန်း မဆိုဘူး။ ဆေးခဲ ဖြူဖြူလေး သုံးပြားတိုက်ပြီး နွေကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ရင်း နွေ ဆံနွယ်လေးတွေကို ထုံးစံအတိုင်း မေမေက ပွတ်သပ်ပေးတော့ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေက တစ်ဝက်လောက် လျော့ပါးသွားရသလို။

နွေ ညည်းညူနေတဲ့ အသံကို မေမေကြားသွားတာလားဆိုတဲ့ အမေးကို နွေနှုတ်ဖျားက ထွက်ဆိုမိတော့- ‘အမေဆိုတာ အတုနဲ့လုံးကို သိတယ်’ တဲ့။ နွေရင်ထဲ အေးမြသွားလိုက်တာထဲ ပြောမပြတတ်လောက်အောင်ပဲ။ မိုးလင်းတဲ့အထိ နွေဘေးနားမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်ရင်း မအိပ်ဘဲစောင့်နေပေးတဲ့ မေမေကို နွေ ချစ်လိုက်တာ။ နွေရင်ထဲ လိုက်လံလှည့်လှည့်

မျက်ရည်တွေ စို့လာတဲ့အထိ
ခံစားချက်က တစ်မျိုးပဲ။

အဲဒါ မိခင်တစ်ယောက်
ရဲ့ မေတ္တာစိတ်ကြောင့်လား။
အဲဒီလိုစိတ်မျိုး နွေ့ရင်ထဲမှာ
လည်း ရှိချင်လိုက်တာ။ ဒါဆို
ရင် နွေ့ရင်သွေးလေးရဲ့ ဘဝ
ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်
နွေ့ ထုဆစ် ပုံစံရမယ်လေ။
နွေ့ရင်နဲ့ လွယ်ထားရတဲ့
ကလေးကို နွေ့ မွေးမယ်။

ခိုင်ကျည်တဲ့ ဆုံးဖြတ်
ချက်တို့ကြောင့် ရင်ကိုကော့
ထားနိုင်ပေမဲ့ တစ်ယောက်
ယောက်ကိုတော့ ပြောမှဖြစ်
မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးတစ်ခု
တွေးတောလာမိတဲ့အချိန်မှာ
တော့ နွေ့ ရင်မကော့နိုင်တော့။
နွေ့ ပြောပြသင်တဲ့လူက မေမေ
ကလွဲပြီး တခြားတစ်ယောက်
တော့ မဖြစ်နိုင်။ မေမေကို
အခုပဲ ပြောပြလိုက်ရမလား။
စာတုဆေးဝါးတို့ အကျွေးများ
ပြီး မောင်းကားလာတဲ့ သီးနှံ
တွေလို နွေ့ဝမ်းဗိုက်ကြီး ပူလာ
တဲ့အချိန်ကို ရောက်မှ ပြောပြ
လိုက်ရမလား။ စောစောသိ
တော့ လုပ်သင့်တာကို ကြို
လုပ်ထားလို့ ရတယ်ဆိုတဲ့
အသိနဲ့ မေမေကို နွေ့လိုက်ရှာ
မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ မေမေက
ကလေးရဲ့အဖေက ဘယ်သူ
လဲဆိုတာ မေးလာရင်တော့
နွေ့ ဘာပြန်ဖြေလိုက်ရပါ
မလဲ။ တွေးတောမိရင်း နွေ့
ခေါင်းတွေတောင်မူးလာရ
တယ်။ အိပ်မက်တစ်ခုက နီး
ထလာတဲ့အချိန် အခန်းထဲက
နေ ထွက်သွားတဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ပဲလို့ ပြန်ဖြေမိ
ရင်တော့ မေမေ နှင်နှင်သည်း
သည်း ငိုကြွေးလေမလား

ဘဲ။ အို... နွေ့ဗိုက်ထဲက
ကလေးကြောင့် အမေတစ်
ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို
နွေ့ ခံစားတတ်လာစတောင်
ပြုလာနေပြီပဲ။ တွေးမိလာ
တာလေးကြောင့် စိတ်တွေ
ညစ်ညူးနေရတဲ့ကြားကနေ
နွေ့ရင်သွေးလေးနဲ့ သံပြိုင်
နွေ့ ရယ်မောလိုက်မိသေး
တယ်။

မီးဖိုခန်းထဲကို ဝင်ကြည့်
တော့ မေမေ မရှိဘူး။ မေမေ
ဈေးသွားနေတယ်ထင်တယ်။
ဪ... မဟုတ်သေးပါဘူး။
နွေ့ နေခင်းစာတောင် စားပြီး
ပြီပဲ။ အိမ်ရှေ့ ထွက်ကြည့်
တော့ မေမေက ခြံထဲမှာ
သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတယ်။

‘မေမေ’ဆိုတော့ အပြုံး
မျက်နှာလေးနဲ့ နွေ့ကို အသာ
လှည့်ကြည့်လာတယ်။ နွေ့
မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးကို
အမေက အကဲခတ်နေသလို
ငေးနေတယ်။ ဆယ်တန်း
စာမေးပွဲကျပြီးကတည်းက
အခန်းထဲကနေ အခန်းပြင်
မထွက်တော့ဘဲ တစ်ယောက်
တည်း အတွေးများနဲ့သာ
နေထိုင်တတ်တဲ့ နွေ့ကို ခြံဝန်း
ထဲမှာတွေ့လိုက်ရတော့ ပြီးနေ
တဲ့ မေမေမျက်နှာမှာ အံ့သြ
ရိပ်တို့က ယှက်သန်းလို့။

‘နွေ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ
ထင်တယ် မေမေ’

နွေ့စကားလုံးတွေကို
မေမေက သေချာမကြားရ
သလို ‘ဘာရယ်’လို့ ခပ်တိုး
တိုးရေရွတ်တယ်။ နွေ့နှုတ်
ဖျားက ကိုယ် ဝန် ရှိ တဲ့
အကြောင်း နောက်တစ်ကြိမ်
ထပ်ပြောလိုက်မိတော့မှ
မေမေက ဘုရားတု၊တယ်။
မေမေ မျက်နှာတစ်ခုလုံးက

ပြိုတော့မယ့်မိုးလို အုံ့ခိုင်း
မည်းညိုလာတယ်။ မေမေ
တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာ
ပြီး နွေ့ပါးပြင် နှစ်ဖက်ကို
လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်သပ်
လာတယ်။

‘အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။
လာ... လာ မေမေတို့ ဆေးရုံ
သွားရအောင်’

မေမေအသံတို့ထဲမှာ
ရွက်သံတို့က တစ်စနဲ့ ရော
စွက်လာတယ်။ မေမေအသံ
တို့က တုန်ခါလွန်းအားကြီး
နေတော့ ဘာပြောတာလဲဆို
တာကို နွေ့ သေချာအာရုံစိုက်
နားထောင်လိုက်ရတယ်။
ဆေးရုံတဲ့။ နွေ့ဗိုက်ကို ဆရာ
ဝန်တစ်ယောက်နဲ့ သေချာ
အပ်ပေးမလို့ထင်တယ်။ ဒါမှ
မဟုတ် နွေ့ကလေးကို ဖျက်
ချဖို့များ...။

အို... အဲဒီလိုတော့
မေမေ မလုပ်လောက်ပါဘူး။
နွေ့ကို မေမေ ချစ်သလို နွေ့
ကလေးကိုလည်း မေမေ ချစ်
မှာပဲလေ။

ဆေးရုံသွားတဲ့ လမ်း
တစ်လျှောက်လုံးမှာ မေမေက
ငိုလို့။ နွေ့မျက်နှာကိုလည်း
စိတ်မချသလို ခဏခဏ
ကြည့်လာနေတယ်။ မေမေကို
သနားလိုက်တာ။ နွေ့လည်း
အိပ်ပျော်နေတုန်း မှားယွင်း
သွားခဲ့မိတာဆိုတော့ မေမေ
ကို ဘယ်လို တောင်းပန်လိုက်
ရမလဲ မသိဘူး။ နွေ့လက်ကို
မလွှတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့
မေမေမျက်နှာ ခပ်အိုအိုကိုငေး
ရင်း နွေ့လည်း ငိုချင်လာမိ
တယ်။

ဆေးရုံကိုရောက်တော့
မေမေက မျက်ရည်သူတ်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငိုထားမှန်း

သိသာနေလောက်အောင်အထိ
မေမေမျက်နှာက နီရဲမို့အစ်
လို့။

သူနာပြုဆရာမတစ်
ယောက်ကို အမေက အကျိုး
အကြောင်းမေးမြန်းတော့
အခန်းတစ်ခန်းကို ညွှန်ပြ
တယ်။ လျင်မြန်လွန်းတဲ့
မေမေခြေလှမ်းတွေနောက်ကို
နွေ့ မနည်းလိုက်ပါနေရ
တယ်။ တကယ်ကို နွေ့ မပေါ့
မပါးဖြစ်နေရပြီပဲ။ ညွှန်လိုက်
တဲ့ အခန်းထဲကိုဝင်လိုက်တော့
ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်
ထိုင်နေတယ်။ ဆရာဝန်မကို
တွေ့တာနဲ့-

‘ဆရာမ သူက သူ့မှာ
ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်လို့ ထင်နေ
တယ် ဆရာမရယ်’လို့ပြော
ရင်း အမေက ငိုပြန်ရော။ နွေ့
မျက်နှာကိုငေးရင်း အံ့သြ
သလိုဖြစ်သွားတဲ့ ဆရာမရဲ့
နှုတ်ခမ်းအစုံက သူငယ်တန်း
တက်ခါစ ကလေးတစ်
ယောက်ရဲ့ ဝလုံးလို ခပ်ပိုင်း
ပိုင်း။ ဆရာမနဲ့ မေမေကို
ကြည့်ရင်း နွေ့ရင်ထဲ တစ်ဆို့
လာတယ်။

ဆရာမက-
‘နာမည် ဘယ်လိုခေါ်
သလဲ’

နွေ့မျက်နှာကို စူးစိုက်
ကြည့်ပြီး ချိုချိုသာသာမေး
ခွန်းထုတ်လာတဲ့ ဆရာဝန်
မလေးကို နွေ့ ငေးကြည့်နေ
ချိန်မှာပဲ မေမေက တုန်ယင်
နေတဲ့အသံနဲ့ အဖြေပေးလိုက်
တယ်။

‘နွေ့ဦးမောင်... မောင်
နွေ့ဦးမောင်ပါ’

မိုးခေါင်သန့်

မရောက်ဖူးသော တောအရပ်ဒေသ ရွှေခင်းတွေက
သစ်သစ်အတွက် အသစ်အဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။
လမ်းဘေးဝဲယာ စိမ်းမြသော လယ်ကွင်းများ၊
တိမ်ဖြူတွေ လွင့်မျောနေသော အပြာရောင်မိုးကောင်းကင်၊
ပျံသန်းနေသော ငှက်အုပ်များ မြင်တွေ့ရသဖြင့် သစ်သစ်
စိတ်က လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသည်။ ကွင်းပြင်ကို

တရိပ်ရိပ် ဖြတ်ကျော်လာသော ဆိုင်ကယ်သည်
တောတန်းကို ဝင်လာသည်။ တောက တဖြည်းဖြည်း
နက်လာသလို မြေလမ်းကလည်း ပိုကြမ်းလာသည်။
မညီညာသော မြေကြောင့် ဆိုင်ကယ်သည်
ခုန်ပေါက်လျက်ရှိ၏။ နောက်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ဟင်ပါးဆွဲ
ထိုင်စီးလာရသော သစ်သစ်သည် ဘစ်ခါတစ်ခါ

အမှတ် ၃၂၈ နိုဝင်ဘာ ၂၀၁၆

အနုပညာ

စွဲရည်

အိပ်မက်လမ်း

မြောက်တက်သွားပြီး ပြန်အကျတွင် ဆောင်ချ
လိုက်သလို ခံနေရ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ဆိုင်ကယ်သည်
အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ လမ်းဘေး ရောက်ထဲသို့
ကျမည်ဖြစ်သွားသဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကိုထိန်း၍ စီးနေသည့်
ရဲမောင့်ခါးကို ကြောက်အား လန့်အား ဖက်လိုက်မိ၏။
လမ်းရိုးပေါ် ပြန်တက်မိချိန်တွင် လက်ကို ကမန်းကတန်း

ပြန်ရုပ်လိုက်ရသည်။
'သစ်သစ် မြီမြီကိုင်ထားနော်။ မိုးတွင်းဆိုတော့
လမ်းကကြမ်းတယ်ဟ။ ဒါတောင် မိုးပြတ်နေတုန်းမို့
ဆိုင်ကယ်သွားလို့ရတာ။ ဒီလောက်ဝေးတဲ့
ခရီးကို နင် ရောက်လာမယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့ဘူး'
'ဒါ ငါအဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒပါ ရဲမောင်။ ဒါပေမဲ့

ဒီရွာမှာ နင်ရှိနေတာရယ်၊
မြင့်ထွန်း အကူအညီကြောင့်
ရယ် ဆုံးဖြတ်ချက် ပိုခိုင်မာ
သွားတာပါ။’

‘အေးပါ နင်နဲ့ ပြန်ဆုံ
ရတာ ငါ အရမ်းဝမ်းသာ
တယ်။ မြင့်ထွန်းလည်း သူ့
နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေနဲ့ ရွာကို
မကြာမကြာရောက်ပါတယ်။
အရင်ကရောက်လာတဲ့ ဆရာမ
တွေကတော့ အနေအစား
ဆင်းရဲနက် မခံနိုင်လို့ တစ်နှစ်
လောက်နေပြီးရင် ပြန်ပြေးကြ
တာချည်းပဲ။ နင်ကော
ခုတောင် ပြန်ပြေးချင်စိတ်
ပေါက်နေပြီလား။’

‘ရဲမောင်ရယ် ငါ
သစ်သစ်ပါဟဲ့’

လေတိုးသံကြောင့်
နားတွေ အူနေသဖြင့် တစ်
ယောက် နှင့် တစ်ယောက်
အော်ပြောနေသော စကားသံ
ကိုပင် အာရုံစိုက်၍ နားထောင်
နေရသည်။ ရဲမောင်စကားကို
မခံချင်စိတ်နှင့် တုံ့ပြန်ခဲ့သော်
လည်း တွေ့ကြုံရမည့် အခက်
အခဲများကို မမှန်းဆနိုင်သေး
ပါ။ ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့
သောလမ်းမို့ နောင်တရလိမ့်
မည့်မဟုတ်ဟု သစ်သစ်
ယုံကြည်နေမိသည်။

‘အ.လ.က ခွဲကျောင်း
မှာ ဆရာမလုပ်ဖို့ ငါ စီစဉ်ပြီး
ပြီ မိသစ်။ အဲဒီရွာက တခြား
ရွာမဟုတ်ဘူး။ နင်နဲ့ ငါရဲ့
အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ရဲမောင်
ရဲ့ ရွာပဲ။ သူရှိနေတော့ အစစ
အရာရာ အဆင်ပြေမှာပါ။
ရဲမောင်ကို ပြန်တွေ့ရတော့
ငါမျက်ရည်တောင်ကျတယ်’
အွန်လိုင်းမှာ တက်လာ
သော မက်ဆေ့ချ်ကြောင့် ဝမ်း

ပညာရေး
စနစ်ကြီး
မကောင်းဘူး
ဆိုတာ
လူတိုင်း
သိပါတယ်
ဒါပေမဲ့
တောကြို
ချုံကြားက
ကလေးတွေကို
ပညာသင်ပေးတာ
မှားတဲ့
အလုပ်တော့
မဟုတ်ဘူး
ထင်ပါတယ်

သာပျော်ရွှင်မှုနှင့်အတူ ဆွတ်
ပျံ့ ကြည်နူးဖွယ် တက္ကသိုလ်
နေ့ရက်တွေကို အမှတ်ရလာ
သည်။ ငယ်သူငယ်ချင်း
မြင့်ထွန်းနှင့် တတွဲတွဲနေသည့်
ဘဝထဲသို့ တက္ကသိုလ် ပထမ
နှစ်တက်သည့် အချိန်တွင်
ရဲမောင် ရောက်လာခဲ့သည်။
အမြဲတမ်းတက်ကြွ၍ အပြော
ကောင်းသော မြင့်ထွန်းနှင့်
အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး စကား
နည်းသော ရဲမောင်တို့
ဘာကြောင့် တွဲမိကြသည်ကို
မတွေးတတ်သော်လည်း
သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးတွင် ခင်မင်

နှစ်လိုဖွယ် အရည်အချင်းတွေ
ပိုင်ဆိုင်ထားသည်ကိုတော့
သစ်သစ် နားလည်ခဲ့သည်။
ဆယ်တန်းကို ထူးထူးချွန်ချွန်
အောင်သော်လည်း မိဘက
ဆင်းရဲသဖြင့် ပညာဆက်
မသင်နိုင်သော ရဲမောင်ကို
ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်နှင့်
ရွာ၏ စုပေါင်းထောက်ပံ့မှုဖြင့်
တက္ကသိုလ်ပို့ခဲ့ကြသည်။ နေ
စရိတ်၊ စားစရိတ် သက်သာ
စေရန် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
တွင် နေ၍ တက္ကသိုလ်ပညာ
ကို သင်ယူခဲ့သည်။ ဘဝ
အသိ ရှိသူမို့ အဖျော်အပါး
မမက်ဘဲ အသုံးစရိတ် မြို့မြို့
ရွှေတာကာ စာကို တစိုက်
မတ်မတ် ကြိုးစားခဲ့သူ ဖြစ်
သည်။ တက္ကသိုလ် နောက်
ဆုံးနှစ်ရောက်ချိန်တွင် သူ
နေထိုင်ရာ ဘုန်းကြီးကျောင်း
မှ အကြမ်းဖက် ရက်စက်မှု
များက ရဲမောင်ကို ဆန္ဒပြ
သူတို့၏ ရှေ့တန်းကို တွန်းပို့
ပေးခဲ့သည်။ ဘာသာတရား
ကို အထိပါးမခံလိုစိတ်၊
မဟုတ်မခံစိတ်တို့က ရဲမောင်
ဘဝကို တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်း
လဲစေခဲ့သည်။ မြင့်ထွန်းက
ထောင်တစ်နှစ် ကျသွား၍
ရဲမောင်က ထောင်သုံးနှစ်
ကျသွားကာ သူ့ရည်မှန်းချက်
တွေကို စတေးလိုက်ရသည်။
တစ်ကျောင်းလုံး ရဲမောင်
အဖြစ်ကို မယုံကြည်နိုင်ခဲ့ကြ
ပေ။

ရဲမောင် ထောင်က
ထွက်စဉ်က မြင့်ထွန်းနှင့်
သစ်သစ် သွားကြုံခဲ့ကြသည်။

‘မင်း ငါနဲ့ နိုင်ငံရေး
ဆက်လုပ်မလား။ ငါကတော့
ပြည်သူတွေ ဒုက္ခခံစားနေရ
တာကို လက်ပိုက်ကြည့် မနေ

နိုင်ဘူး။ ဒီမိုရေစီ တိုက်ပွဲပြီး
ဆုံးအောင်လည်း တိုက်ပွဲဝင်ရ
ဦးမယ်’

ရဲမောင်က မြင့်ထွန်း
စကားကို ချက်ချင်း အဖြေ
မပေးခဲ့ပါ။ အတန်ကြာအောင်
စဉ်းစားပြီး...

‘ငါ ရွာပြန်ရမယ်ထင်
တစ်ရွာလုံးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်
တွေကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ အပြစ်
ကြွေးတွေ ပြန်ဆပ်ရဦးမယ်’
ဟုပြောကာ သူ့ဘဝ
လမ်းကို ရွေးချယ်သွားခဲ့
သည်။

အမှန်တော့ သည်ခန့်
ကို ထွက်လာရန် အလွယ်
တကူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရသည်တော့
မဟုတ်ပါ။ သစ်သစ်ဘွဲ့ရပြီး
ခါစက ဖေဖေ ထောင်ထဲမှာပဲ
ရှိသေးသည်။ မေမေသည်
နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်၏
ဇနီးအဖြစ် ခါးသီးသော ဘဝ
ကို ဖြတ်သန်းနေရဆဲ ဖြစ်
သည်။ ဌာနဆိုင်ရာမှ အလုပ်
ဖြုတ်ခံရ၊ အာဏာပိုင်များထံ
နည်းပေါင်းစုံဖြင့် ဖိအားထေး
ပတ်ခန်းကျင် ဆွေမျိုးအသိုင်း
က ပိုင်းပယ်၊ အမျိုးမျိုးသော
ဒဏ်ကို ကြုံကြံခံကာ အလုပ်
မျိုးစုံလုပ်၍ သစ်သစ်တို့
လူလားမြောက်အောင် ပြုစု
ပျိုးထောင်ပေးခဲ့သည်။ ထို
အချိန်မျိုးတွင် သစ်သစ်အဖူး
မှာ ဂိုဏ်းခြင်းက မေမေအတွက်
အားတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု
ယုံကြည်သဖြင့် အတေးသို့
ခွဲထွက်ရန် စိတ်မကူးခဲ့ပါ။

သစ်သစ်ငယ်စဉ်
ကတည်းက စွဲစွဲလမ်းလမ်း
ဖတ်ခဲ့သော စာအုပ်များမှ
ချေငွေဗားရား၊ ကတ်စီဒီစ်
ရွှေလင်းယုန်၏ သူမှ အာဏာ
တာ မြင့်မောင်၊ လွှဲရှင်ဝေ

သရာဇ်တို့၏ အမိန့်ပိခံ မြေမဲ့
ယာမဲ့ အိုယန်ဟိုင်းတို့က
သစ်သစ်ကို လွှမ်းမိုးနေခဲ့သည်။
ကျေးလက်နေ ပြည်သူတို့နှင့်
တစ်သားတည်းနေကာ သူတို့
ဘဝကို မြှင့်တင်ပေးရန် စိတ်
ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေ မက်ခဲ့
သည်။

‘သမီး ရဲမောင်တို့ရွာကို
သွားပြီး ဆရာမလုပ်မယ်’

မိသားစုကို ဖွင့်ပြော
သည့် အချိန်တွင် မေမေက
သစ်သစ်ကို နားလည်မှု
အပြည့်ဖြင့် ခွင့်ပြုခဲ့သော်
လည်း ထောင်မှ ထွက်လာစ
ဖေဖေဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်နေခဲ့
သည်။ ‘သမီး ဖေဖေက
သမီးကို သိပ်မျှော်လင့်ထား
တာ သမီးရဲ့။ သူ့ခြေရာနင်း
မယ့် သမီးလို့ အပေါင်း
အသင်းတွေကို ကြွားထား
တာ’ မေမေ မကြာခဏ ပြော
တတ်သော စကားကို အမှတ်
ရသည်။ သစ်သစ် ရွေးချယ်
လိုက်သော လမ်းသည်
ဖေဖေ မျှော်လင့်ချက်ကို မှန်
ဝါးသွားစေသည် ထင်သည်။
ဖေဖေသည် မြင့်ထွန်း
လျှောက်သော နိုင်ငံရေးလမ်း
ကြောင်းကို လျှောက်စေချင်
မှန်း သစ်သစ်သိသည်။ နိုင်ငံ
ရေး ခံယူချက် တူသူချင်းမို့
မြင့်ထွန်းသည် ဖေဖေအတွက်
စံပြ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦး
ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းကို သစ်သစ်
မအံ့ဩခဲ့ပါ။

‘သမီး ဆန္ဒစောနေ
တယ် ထင်တယ်။ နှစ်ပေါင်း
ငါးဆယ်ကျော် အဖျက်ဆီး
ခံထားရတဲ့ ပညာရေးစနစ်
ကြီးကို အသက်ဆက် ပေးဦး
မလို့လား’

‘ဖေဖေပြောတာ မငြင်း

ပါဘူး ဖေဖေ။ ပညာရေးစနစ်
ကြီး မကောင်းဘူးဆိုတာ
လူတိုင်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
တောကြီးချုံ့ကြားက ကလေး
တွေကို ပညာသင်ပေးတာ
မှားတဲ့အလုပ်တော့ မဟုတ်
ဘူး ထင်ပါတယ်’

‘ဖေဖေက သမီးကို
မှားတယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်
ဘူးလေ။ ဖေဖေဆိုလိုတာက
မှားယွင်းနေတဲ့ ပညာရေး
စနစ်ကြီးကို ပြုပြင်ဖို့ ပထမ
ဆုံး တောင်းဆိုသင့်တယ်။
အခု ပြည်သူက ရွေးချယ်ပေး
လိုက်တဲ့ ဒီမိုကရေစီအစိုးရ
တက်လာပြီ။ သူတို့လည်း
အရင် ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်
ပိုင်း ဒီမိုကရေစီအစိုးရ ချန်
ထားခဲ့တဲ့ ပြဿနာပေါင်း
သောင်းခြောက်ထောင်ကို
ရှင်းရဦးမယ်။ ရွေးကောက်ပွဲ
တုန်းက ပေးခဲ့တဲ့ ကတိ
ကဝတ်တွေ၊ ရည်ရွယ်ချက်
တွေ တကယ် အကောင်
အထည် ဖော်နိုင်ရဲ့လားဆို
တာ စောင့်ကြည့်သင့်တယ်။
ဖေဖေတို့ကတော့ ပြည်သူ
တွေရဲ့ဘဝ တိုးတက်အောင်
လုပ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ဆက်
ပြီး ဖိအားပေး တောင်းဆိုရဦး
မှာပဲ’

သစ်သစ် ဖေဖေကို
တွေ့၍ ကြည့်နေမိသည်။
သစ်သစ်ကို ခွင့်မပြုချင်ဦး
တော့ မိသားစု စီးပွားရေး၊
ကျန်းမာရေးတွေ အကြောင်း
ပြ၍ တားသည့်စကားတွေပဲ
ဖြစ်မည်ထင်ခဲ့သည်။ ထောင်
ထဲတွင် အနှစ်နှစ် အလလ
အပင်ပန်းဆင်းရဲခံ၊ အနှိပ်စက်
ခံလာရသူမို့ စာနာစိတ်ဖြင့်
ဆန့်ကျင်ဖို့ မတွေးခဲ့ပါ။
နွေးထွေးသည့် ဆက်ဆံရေး

ကိုသာ ပေးလိုခဲ့သည်။

‘လက်ရှိ အစိုးရကို
စောင့်ကြည့်ရမှာတဲ့လား။
ဘယ်အစိုးရတက်တက်
အတိုက်အခံလုပ်မှ နိုင်ငံရေး
သမား ဝိသမာတဲ့လား။ ဒီမို
ကရေစီနိုင်ငံ တည်ဆောက်
ရေး လုပ်ငန်းတွေမှာ ပါဝင်
လာဖို့ စိတ်ခံစားမှုတွေကို
မကန့်သတ်နိုင်ဘူးတဲ့လား။
ဖေဖေရယ် အတိတ်မှာ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို အပိတ်ခံထားမှာ
လား’

သစ်သစ် ရင်ထဲက
တရစပ် ပေါ်လာသော
မေးခွန်းတွေကို စကားလုံး
အဖြစ် ပြောင်းဖို့ မကြိုးစား
တော့။ သူ အမျှော်လင့်ကြီး
မျှော်လင့်ထားသော သမီးထံ
မှ ဆန့်ကျင်ဘက် စကားလုံး
ဒဏ်ကို ခံနိုင်စွမ်းလည်း
ရှိမယ်မထင်ပါ။ နောက်ဆုံး
တော့ ဖေဖေနှင့် ထိပ်တိုက်
ရင်ဆိုင်ငြင်းခုံသာထက် သူ
လက်ခံနိုင်မည့် အကြောင်း
များကိုသာ ရွေးချယ်ပြောဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘သမီးဆန္ဒကို ဒီတစ်ခါ
တော့ ခွင့်ပြုပါဖေဖေ။ ခုသွား
မယ့် ရွာက ရဲမောင် ရှိနေ
တယ်။ မြင့်ထွန်းလည်း
မကြာမကြာ ရောက်မှာမို့
သမီးအတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိ
ပါဘူး’

ဖေဖေကတော့ စိတ်
ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပက်
လက် ကုလားထိုင်ပေါ် အရပ်
ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။
ခေါင်းမာသော သမီးကို
တားရမည် မဟုတ်မှန်းလည်း
သိနေပုံရသည်။ မေမေက
တော့ ဖေဖေအလိုကို မဆန့်
ကျင်ချင်သလို သမီးဆန္ဒကို

လည်း လိုက်လျောချင်သူ
ဖြစ်သည်။ မြင့်ထွန်းနှင့်
ဖေဖေ ဖုန်းပြောပြီးချိန်တွင်
အခက်အခဲတစ်ခုကို ကျော်
ဖြတ်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း
သစ်သစ် သိလိုက်သည်။

သွပ်မိုး ထရံကာ နှစ်
ထပ် စာသင်ကျောင်းသည်
သရက်ပင်၊ ဗာဒံပင်၊ စိန်ပန်း
ပင်တို့ ဝန်းရံလျက် ဆည်ထိပ်
ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် ရှိနေသည်။
အရှေ့ဘက်တွင် ဆည်ရေပြင်
ကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ် လှမ်း
မြင်နေရသည်။ ဆည်ဝဲယာ
တွင် တောတန်းနှင့် လယ်
ကွက် တချို့ကို တွေ့ရသည်။

စာသင်ခန်းတိုင်းတွင်
ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက
အပြည့်။ သစ်သစ် မမျှော်
လင့်ခဲ့သော မြင်ကွင်း ဖြစ်
သည်။ သူတို့ စာသင်ခန်းထဲ
ကို အလွယ်တကူ ရောက်လာ
ကြသည်မဟုတ်။ ရွှံ့ညွှန်
ထူထပ်သောလမ်း၊ တော
တန်းတောင်စွယ်၊ လယ်ကန်
သင်းရိုး၊ ဆည်ရေပြင်တို့ကို
ဖြတ်ကျော်ခဲ့ ကြရသည်။
ကျောင်းသူ ကျောင်းသား
အများစုမှာ ဟောင်းနွမ်းသော
အဝတ်အစား၊ အသားအရေ
မွဲခြောက်ခြောက်နှင့် အသွင်
အပြင် မထည်ဝါသော်လည်း
သွက်လက်သော လှုပ်ရှားမှု၊
တောက်ပသော မျက်လုံးများ
နှင့် စာအသံတို့က ပညာလို
လားစိတ်ကို တွေ့မြင်နေရ
သည်။

ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်
ရောက်တော့ ရဲမောင် လာကြို
သည်။ နှစ်ဦးသား ဆည်ထိပ်
တွင် ရပ်နေကြသည်မို့ လေဝို
တိုက်နေသည်။ မိုးတုန်းမို့

ဆည်က ရေအပြည့်။ ဆည်း
ဆာ နေရောင်အောင်တွင်
ဆည်ရေပြင်သည် ပုစွန်ဆီ
ရောင် ပြေးနေသည်။ ကောင်း
ကင်တွင် တိမ်ညိုတချို့
လေနှင့်အတူ လွင့်မျောနေ
သည်။

ကျောင်းဖွင့်စက တစ်
တန်းမှာ လေး၊ ငါးယောက်ပဲ
ရှိတယ်ဟ။ လက်လှုပ်မှ
ပါးစပ် လှုပ်ရတာဆိုတော့
မိဘတွေက ပညာသင်ပေးဖို့၊
စိတ်ကူး မရှိကြဘူးလေ။
စာသင်ရမယ့် အရွယ်မှာ
လယ်ထဲရောက်၊ တံငါလှေ
ပေါ်ရောက် နေကြတော့
ကျောင်းသား ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။
အဲဒီအချိန်တုန်းက အခမဲ့
မသင်မနေရ မူလတန်း ပညာ
ရေးတို့၊ အလယ်တန်း ပညာ
ရေးတို့ အသံတွေ ဆူညံနေတဲ့
အချိန်ပေါ့။ ဥပဒေက
ကောင်းပေမဲ့ မိဘတွေက စား
ဝတ်နေရေး မပြည့်စုံသရွေ့
ကလေးတွေ စာသင်ခန်းထဲ
ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။
အဲဒီတော့ ရွာသူရွာသားတွေ
ရဲ့ အခြေခံ လိုအပ်ချက်တွေ
ပြည့်စုံအောင် အရင် ကြိုးစား
ရတယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း
စာမတတ်ရင် သားစဉ် မြေး
ဆက် ဆင်းရဲမယ်၊ ပညာ
တတ်မှ လူတစ်လုံး သူ
တစ်လုံး ဖြစ်လာမယ်ဆိုတဲ့
အသိ ဝင်လာအောင် စည်းရုံး
ရတယ်။ မိဘဆိုတာ ကိုယ်
တိုင် ဆင်းရဲရှက်ဖွယ် ဝန်မလေး
ပေမဲ့ သားသမီးကိုတော့
မဆင်းရဲစေချင်ကြတာမို့ ငါ
စည်းရုံးရေး အောင်မြင်ခဲ့ပါ
တယ်။ ကျောင်းသားတွေ
များလာတော့ ဆရာတွေ
လို့ လာတယ်။ ဆရာနဲ့

လက်ရှိ
အစိုးရကို
စောင့်ကြည့်
ရမှာတဲ့လား
ဘယ်အစိုးရ
တက်တက်
အတိုက်အခံလုပ်မှ
နိုင်ငံရေးသမား
ဝိသမာတုလား
ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ
တည်ဆောက်ရေး
လုပ်ငန်းတွေမှာ
ပါဝင်လာဖို့
မိတ်ခံစားမှုတွေကို
မကန့်သတ်
နိုင်ဘူးတဲ့လား

ကျောင်းသား အချိုးမမျှ ဖြစ်
လာတယ်။ အဲဒီပြဿနာက
တော့ ဒီကျောင်းက ဘွဲ့ရ
ပညာတတ်တွေ မွေးထုတ်နိုင်
သည်အထိ စောင့်ရလိမ့်မယ်
ထင်ပါရဲ့ဟ။ မြို့ပေါ် ပညာ
တတ်တွေက တစ်သက်လုံး
ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲ”
ရဲမောင်က သစ်သစ်ကို
စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်
သဖြင့် မျက်လွှာချလိုက်မိ
သည်။ သူ့အကြည့်ကို အဖြေ
မရှာချင်။ သူ့စကားအတွက်
အဖြေကလည်း အဆင်သင့်
ရှိမနေခဲ့ပါ။ ရဲမောင် ကျောင်း

တုန်းကနှင့် မတူသည်မှာ
ပိုရင့်ကျက် တည်ငြိမ်လာပြီး
စကားများများ ပြောတတ်
လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ရဲမောင်
က ဆည်ရေပြင်ကို လှမ်းမျှော်
ကြည့်နေသည်။

“ဒီဆည်ကြီးဆောက်
တော့ ရွာပေါင်း ၇၀ ကျော်
လောက် ပြောင်းပေးရတယ်။
လူတွေလည်း ကစဉ့်ကလျား
ဖြစ်၊ ဒုက္ခပေါင်းစုံ ကြုံရတာ
ပေါ့။

“ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်
က လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ လယ်ယာ
မြေတွေ ရေအောက် ရောက်
သွားတော့ အများစုက လယ်
မဲ့ယာမဲ့ ဘဝမှာ ဘာလုပ်လို့
ဘာကိုင်ရမှန်း မသိကြတော့
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အငတ်တော့
မခံနိုင်ကြဘူးလေ။ တောင်
ပေါ် တက်ပြီး တောင်ယာ
ခုတ်၊ ကြံစိုက်တဲ့လူစိုက်။
တံငါဖြစ်တဲ့လူဖြစ်ပေါ့။ တချို့
လည်း ရေနံမှော်တက်ပြီး
ရေနံထမ်းတဲ့ လူကထမ်း၊
ရွှေတူးသွားတဲ့ လူကတူး၊
တကယ့် ရွာပျက်တွေလို့
ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုအခြေအနေ
ရောက်အောင် မနည်း တည်
ဆောက်ခဲ့ရတာ”

“ရွာအတွက် နှင် ဘယ်
လောက် လုပ်ပေးခဲ့တယ်ဆို
တာ ရွာဦးကျောင်းက
ဘုန်းဘုန်းပြောလို့ သိပြီးပါ
ပြီ။ အခုရွာမှာ မီးလည်း ရနေ
ပြီ။ ကျေးလက် ဆေးပေး
ခန်း၊ အလယ်တန်းကျောင်း၊
စာကြည့်တိုက်၊ ရွာအတွက်
တကယ်လို့ အပ်တာတွေ
လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တာပဲ”

“အေးလေ၊ ငါဦးဆောင်
ခဲ့တာ မှန်ပေမဲ့ ရွာသူရွာ
သားတွေက တက်ညီလက်

ညီ လုပ်ကြလို့ပါ။ ကေပေါင်း
ငါးသိန်းကျော် ဆည်ရေထဲ
ဝေနိုင်မယ့် ဆည်ကြီးနဲ့အတူ
မှာ လယ်လုပ်စရာမရှိတဲ့ ရွာ
သားတွေ၊ ရေအားလျှပ်စစ်
တွေ ထုတ်လုပ်ပေးပါမယ်ဆို
တဲ့ ဆည်ကြီးဘေးက မီးခိုး
လို့ အမှောင်ထဲမှာ ငုတ်တုတ်
နေရတဲ့ ဘဝတွေကို ငါ
မကြည့်ရက်ဘူးလေ။ ရေအား
လျှပ်စစ် စက်ရုံက အနီးဆုံး
ရွာကို ၂ မိုင်လောက်ဝေး
တယ်။ အဲဒီကနေ မီးကြီး
သွယ်ဖို့ ထရန်ဖော်မာဆောင်
ဖို့ မြို့ပေါ်ရောက်နေတဲ့ စီးပွား
ရေး လုပ်ငန်းရှင်တွေ၊ ရေနံ
မှော်တူး ရွှေတွင်းတို့မှာ အဆင်
ပြေနေတဲ့ သူတွေဆီက အထူ
အညီ တောင်းရတယ်။ ရွာဦး
ကျောင်း ဆရာတော်နဲ့ ရွာထဲ
တတ်နိုင်တဲ့သူတွေကလည်း
ထည့်ကြတာပေါ့။ အခက်ခဲ
ပေါင်းစုံနဲ့ မီးရအောင် လုပ်ခဲ့
ရတယ်။ နှင် ငါ့ကို လောက
ကြီးတယ်လို့ မထင်နဲ့ချော်။
ဆည်ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ရွာ
၁၂ ရွာ ရှိတယ်။ အဲဒီရွာတွေ
ရဲ့ ကျေးရွာချင်းဆက် ထမ်း
တွေ၊ ချောင်းကူးတံတားတွေ၊
ရေကျော်တွေ ငါ လုပ်ချင်
သေးတယ်။ ဒါမှ ကလေး
တွေ ရာသီမရွေး ကျောင်း
သွားနိုင်မှာဟ။ နောက်ပြီး
ဒီရွာကနေ အနီးဆုံးမြို့ကို ၇
၂၀ ဝေးတယ်။ လမ်းဘယ်
လောက် ကြမ်းတယ်ဆိုတာ
နင်လာတုန်းက မျက်မြင်
ကိုယ်တွေ့ပဲ။ မိုးတွင်း ခိုဦး
ပြီဆိုရင် သွားရေးလာရေး
ခက်တယ်။ အနည်းဆုံး
ကျောက်ချောလမ်းလေး
တော့ ခင်းချင်တယ်။ လမ်း
ပန်း ဆက်သွယ်ရေး လေး

သွားရင် ဒီ ၁၂ ရွာရဲ့ ကျွန်းမာ
ရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊
လူမှုရေးတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
လာမှာ အမှန်ပဲ

‘ရဲမောင် ငါ နင့်ကိုမြင်
တော့ ဂျင်မီယင်းကို သတိရ
တယ်။ ကျေးလက်နေ ပြည်
သူတွေကို စာတတ်ဖို့၊ ဘဝ
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့ ဘဝနဲ့ရင်း
ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တဲ့သူ
လေ။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်တိုင်း
ပြည်တင်မကဘူး အသိပညာ
ဓနဥစ္စာ ချို့တဲ့နေတဲ့ ကမ္ဘာ
လူသားတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
ရေးအတွက် စေတနာ့ဝန်
ထမ်း အလုပ်ကို နှစ်ပေါင်း
၆၀ လောက် လုပ်ပေးသွားခဲ့
တယ်’

‘ငါ့ကို ကမ္ဘာကျော်
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့တော့ မနှိုင်း
လိုက်ပါနဲ့။ ငါလုပ်ပေးနိုင်တဲ့
အတိုင်းအတာက ဘာမှ
မပြောပလောက်ပါဘူး’

ရဲမောင်က သစ်သစ်
စကားကြောင့် အနေရခက်
သွားဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ရယ်
သည်။

‘ဒါပေမဲ့ နင့်လိုလူတွေ
များလာရင်တော့ တိုင်းပြည်
အတွက် အားတက်စရာ ဖြစ်
မှာပါ။ ဘုန်းဘုန်းက ပြော
သေးတယ်။ နင်က ဒီရွာရဲ့
ညာလက်ရုံးတဲ့’

‘ဟားဟား နင်က ငါ့ကို
မြှောက်ပြီးရင်း မြှောက်နေပါ
လား။ ဒါဆိုရင် ဆရာတော်
ကို တွေ့ရင် လျှောက်ရဦး
မယ်။ ဆရာမလေး သစ်သစ်
က ဒီရွာရဲ့ ဘယ်လက်ရုံးပါ
ဘုရားလို့’

‘အေး နင်ပြောသလို
ဖြစ်လာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။
ငါ့မှာ စေတနာပဲရှိတယ်။

ခုချိန်ထိ ကိုယ့်အရည်အချင်း
ကိုယ် မယုံသေးဘူး’

ဟု ပြောရင်း နှစ်ဦး
သား ရယ်လိုက်ကြသည်။

ဆည်ထိပ်က ပြန်လာ
ချိန်၌ အမှောင်သန်းစ ပြုနေ
ပြီ။ ကောင်းကင်တွင် မိုးရိပ်
ရှိသဖြင့် ပို၍ မှောင်နေသည်
ထင်သည်။ ရွာလယ်လမ်းမမှ
မီးတိုင်တို့ လင်းစပြုနေသည်
ကို တွေ့ရသည်။ အပြန်လမ်း
တွင် နှစ်ဦးသား စကား
မပြောဖြစ်ကြ။ အတွေးကိုယ်စီ
နှင့် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။
လေရိုင်းတစ်ချက် ငွေတိုက်
လိုက်သဖြင့် သစ်သစ်တစ်
ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်သွားသည်။

သစ်သစ် မနက်စော
စော နိုးနေသဖြင့် မျက်နှာ
သစ်ပြီး အိမ်ရှေ့တွင် ပန်းပင်
မျှား ရေလောင်းနေစဉ်
ဆိုင်ကယ်သံကြား၍ လှည့်
ကြည့်ရာ ရဲမောင်နှင့်မြင့်ထွန်း
ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီနှင့် မြဝန်းထဲ
ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။
သစ်သစ် ရေပုံးကိုချကာ
အပြေးအလွှား ကြိုလိုက်
သည်။

‘ဟဲ့ သစ်သစ် ရဲမောင်
က ပြောတယ်။ နင် ငါ့ကို
မျှော်နေတယ်ဆို’

မြင့်ထွန်းက ဆိုင်ကယ်
ပေါ်မှ ဆင်းရင်း သစ်သစ်ကို
လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘အေး ဟုတ်တယ်ဟ။
နင့်ကို မျှော်နေတာ ကြာပြီ။
ဘာလို့လဲ သိလား။ ရန်ဖြစ်
ချင်လို့’

‘နီးတကျက်ကျက် ဝေး
တသက်သက်ဆိုတဲ့ စကား
မှန်တယ်နော်’

‘အောင်မယ် ဝေးတော့

ကော ဘယ်သူက လှမ်းလို့
လဲ’

‘အေးပါ မလွမ်းဘူးပဲ
ထားပါ။ နင်က ငါနဲ့ နိုင်ငံ
ရေး အတူတူ လုပ်ရအောင်
ပြောတော့ လက်မခံဘူး။
ရဲမောင်က သူ့ရွာမှာ ဆရာမ
လာလုပ်ဖို့ပြောတော့ ချက်
ချင်း ရောက်လာတယ်’

‘လာရမှာပေါ့ ဒါက
ငါ့အိပ်မက်လေ။ ရွာက
ကလေးတွေကို စာသင်ပေး
မယ်။ ရွာသူရွာသားတွေကို
အမှားအမှန် ဝေဖန်ပိုင်းခြား
တတ်အောင် အသိပညာပေး
မယ်။ ဒါမှ အပြောကောင်းတဲ့
နိုင်ငံရေးသမားတွေရဲ့ အသုံး
ချတာ မခံရမှာပေါ့’

‘ဟ၊ ဟေ့ ကောင်
ရဲမောင် ငါ့ကို နှိပ်ကွပ်နေပြီ။
နိုင်အောင် ကူပြောပါဦး’

‘ဟုတ် ပါ တယ်’
သစ်သစ်ရယ်၊ မြင့်ထွန်း ခရီး
ဖန်းလာတာ အနားယူပါစေ
ဦး။ နောက်မှ အေးအေးဆေး
ဆေး ရန်ဖြစ်လည်း ဖြစ်ပါ
တယ်’

‘ဟေ့ဟေ့ ငါ ရန်ဖြစ်ဖို့
အချိန်မရှိဘူးကွ။ ဒီနေ့ည
ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းက ရွာ
တွေကို အစည်းအဝေးလုပ်ဖို့
လူစုခိုင်းထားပြီးပြီ။ မင်းတို့
နှစ်ယောက်လည်း လိုက်ခဲ့ရ
မယ်။ မနက်ဖြန်ကို မြေယာ
လျှော်ကြေးတွေ ထပ်ရဖို့၊
အင်တိုက်အားတိုက် ဆန္ဒပြဖို့
စီစဉ်ထားတယ်။ ပြီးရင် ငါ
ခရီးဆက်စရာတွေရှိတယ်’

‘မြင့် ထွန်း ရယ်
တစ်နိုင်ငံလုံးက ပြည်သူတွေ
အရေးက နင့်အရေး ဖြစ်နေပါ
လား။ ငါတို့သုံးယောက် မဆုံ
ရတာ ကြာပြီလေ။ အေးအေး

ဆေးဆေး စကားပြောဖို့
တောင် အချိန်မပေးနိုင်တော့
ဘူးလား’

‘ငါတောင်းထားတဲ့
အဖြေ နင်ပေးမယ်ဆိုရင်
နားထောင်ဖို့ အချိန်ပေးမယ်
လေ’

မြင့်ထွန်းက ရဲမောင်
အလစ်တွင် နှစ်ကိုယ်ကြား
အဖြေတောင်းနေသဖြင့် -

‘သေလိုက်’ဟု အဖြေ
ပေးလိုက်သည်။

တစ်နေ့လုံး ကျောင်း
တုန်းကအကြောင်းတွေ အလှ
အယက်ပြောကြ၊ နိုင်ငံရေး
အယူအဆတွေ ငြင်းခုံကြရင်း
တစ်နေ့ကုန်သွားသည်။ညနေ
ရောက်တော့ ချောက်ကမ်းပါး
လှေဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

သုံးယောက်လုံး လှေ
ပေါ်ရောက်သည့် အချိန်တွင်
မိုးတွေညိုလာသည်။ ရဲမောင်
က လှေပဲ့တွင် ရပ်ကာ လှော်
တက်ကို ကိုင်ရင်း ချောင်း
အထက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေ
သည်။

‘မနက်ကျမှ ကူးကြရင်
ကောင်းမယ် မြင့်ထွန်း။
ချောင်းဖျားမှာ မိုးတွေ သဲသဲ
မဲမဲ ရွာနေတာ ကြာပြီထင်
တယ်။ မကြာခင် ရေလှိုင်း
တွေ တစ်ဟုန်ထိုး ဆင်းလာ
လိမ့်မယ်။ တောင်ကျချောင်း
ဆိုတော့ ရေစီးက သိပ်မြန်
တာ’

‘မဖြစ်ဘူး ရဲမောင်၊
လူတွေလည်း စုခိုင်းထားပြီး
ပြီ။ ချောင်းကလည်း ကျဉ်း
ပါတယ်။ အမြန်ကူးရင်
လွတ်နိုင်ပါတယ်။ မင်းက
လှေပဲ အားစိုက်လှော်ကွာ။
မိသစ်ကို ငါတာဝန်ယူတယ်’
သစ်သစ်ကတော့ သူ

စာမျက်နှာ(၂၄၇)မှ...

တို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်
စီ ကြည့်ပြီး ရင်မောနေသည်။
ရဲမောင်က မြင့်ထွန်းကို တား
မရမုန်း သိသဖြင့် လှေကို
ရေလယ်သို့ ဦးတည် လှော်
ခတ်လိုက်သည်။ မိုးသက်
လေတို့ တိုက်ပြုလာပြီ။
တစ်ချက်တစ်ချက် လျှပ်စီး
လက်ပြီး မိုးခြိမ်းသံက ဆူညံ
သွားသည်။ လေတိုက်သဖြင့်
ကမ်းပေါ်မှ အုန်းပင်၊ ထန်းပင်
တို့ ယိမ်းထိုး လှုပ်ယမ်းနေ
သည်။ ချောင်းအထက်ဆီသို့
လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ
ရေလှိုင်းတွေ ဆင်းလာသည်
ကို ခပ်ရေးရေး မြင်နေရ
သည်။ လှေက ချောင်း
အလယ် ကျော်လာပြီမို့ ပြန်
လှည့်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့
ပေ။ ရဲမောင် နဖူးမှာတော့
ချွေးတွေ စီးကျနေသည်ကို
တွေ့ရ၏။

‘လွတ်အောင်ကူးမှ ဖြစ်
မယ်ဟေ့၊ ရေလှိုင်းတွေ ဆင်း
လာပြီ လှေနဲ့ရဲတိုသာ မြဲမြံ
ကိုင်ထားကြ’

ရဲမောင်က လှေကို
အားစိုက်လှော်ရင်း အော်၍
သတိပေးလိုက်သည်။ တစ်
ဖက်ကမ်းကို ရောက်ရန်
ဝါးနှစ်ချိတ်ခန့် အလိုတွင်
လှိုင်းတွေ ပိုနီးလာသည်ကို
တွေ့ရသည်။ မိုးပေါက်တွေ
တဖြည်းဖြည်း စိပ်လာပြီး
လေက ပိုပြင်းလာသဖြင့်
လှေက လူးနေသည်။
သစ်သစ် မိုးရိမ်စိတ်နှင့်
ရင်တွေ တုန်လာသည်။

‘ရဲမောင်ရေ လွတ်
အောင်လှော်ဟေ့၊ လှိုင်းတွေ
နီးလာပြီ’

လှေဦးက အော်နေသော
မြင့်ထွန်းအသံကို မိုးသံ

လေသံကြားတွင် သဲ့သဲ့မျှ
သာ ကြားရသည်။ လေကြမ်း
နှင့်အတူ မိုးက သည်းထန်စွာ
ရွာချလိုက်သည်။ မိုးက
သည်းလွန်းသဖြင့်
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
ပင် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ
တော့။ လူးနေသော လှေကို
အရှိန်နှင့် ပြေးဝင်လာသော
လှိုင်းလုံးတွေက ဆင့်ကဲ
ဆင့်ကဲ ရိုက်လိုက်သဖြင့်
လှေမှောက်သွားသည်ကိုသာ
သိလိုက်သည်။

သစ်သစ် ပြန်သတိရ
ချိန်တွင် ရင်ထဲ မွန်းကျပ်နေ
သဖြင့် အသက်ရှူ၍မဝ။
မျက်လုံးကို ကြိုးစားဖွင့်သော်
လည်း အမြင်အာရုံက မှန်ဝါး
နေသည်။ စကားသံသဲ့သဲ့ကို
ကြားရသည်။ သစ်သစ်
ဘယ်ရောက်နေသည်ကို
စဉ်းစား၍မရ။ သစ်သစ်
အသံစိတ်ကို ကြိုးစား၍
တဖြည်းဖြည်း စုစည်းယူရ
သည်။ မိုးသံလေသံတွေ
ကြားယောင်လာသည်။ လှိုင်း
တံပိုးထန်နေသော ရေပြင်ကို
မြင်ယောင်လာသည်။
ရဲမောင်၊ မြင့်ထွန်းတို့နှင့်
ချောင်းကို လှေဖြင့် ဖြတ်ကူး
သည်ကို သတိရလာသည်။
လှိုင်းလုံးတွေကြားမှာ နှစ်မြှုပ်
သွားသောလှေ၊ လှေပေါ်က
လွင့်စဉ်နှစ်မြှုပ်သွားစဉ် ဆွဲယူ
လိုက်သော လက်တစ်ဖက်။
ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရ
ချိန်တွင် ကယ်ဆယ်လိုက်
သည့် လက်ပိုင်ရှင်ကို အလို
လို သိနေသဖြင့် ရင်ထဲတွင်
လှိုက်ဖိုသွားသည်။

မိုးရည်နိုင်

တုန်း၊ လှိုင်းများက တောင်
တန်းကြီးများသဖွယ်။

လှိုင်းအကြွမှာ တစ်ရှိန်
ထိုးတိုးဝင်လာနေသော အရာ
တစ်ခုကိုမြင်မိသည်။ ငါးကြီး
တစ်ကောင် ဒါမှမဟုတ် ငါး
မန်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ကြောက်
လန့်စိတ်က တစ်မဟုတ်ချင်း
ပျံ့နှံ့သွားပြန်သည်။ တစ်ည
လုံး ခံထားရသော မုန်တိုင်း
ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
နာကျင်ကိုက်ခဲလို့နေပြီ။ ပြန်
လှန် တိုက်ခိုက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်
တော့။

ပြေးဝင်လာနေသော
ငါးကြီးကို မမှီဝဲမသန်စိုက်
ကြည့်နေမိသည်။ လှိုင်း
အတက်အကျတွင် နီးလိုက်၊
ဝေးလိုက် လေးငါးကြိမ်ဖြစ်
ပြီး လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့
ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့ ငါးမဟုတ်
ဘဲ လူတစ်ရပ်စာအရှည်နှင့်
သုံးတောင်ခန့်အကျယ်ရှိ
သော လှေမသား အကျိုးအပဲ့
တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ လူ
တစ်ယောက် ခိုစီးနိုင်သည့်
အရွယ်ပမာဏ ဖြစ်နေသဖြင့်
ဆွဲယူလိုက်ပြီး ပျဉ်ချပ်ပေါ်သို့
ဝမ်းလျှားထိုး ကုတ်တွယ်
တက်လိုက်၏။

မုန်တိုင်းက ထန်
ကောင်းတုန်း၊ လှိုင်းများက
တောင်လုံးကြီးများသဖွယ်
မိုးမောက်ပြီး တဟုတ်နုနှင့် မာန်
ဖီဆဲ။ စိတ်သက်သာရာရ
သွားသလိုရှိသဖြင့် ပတ်ထား
သည့်နာရီကို ကြည့်မိသည်။
ညနေ သုံးနာရီပင် ကျော်နေ
ပြီ။ တစ်ညနှင့်တစ်နေ့ မုန်
တိုင်းဒဏ်ကို ခံပြီးမှန်း သိ
လိုက်၏။ ဆာလောင်မွတ်
သိပ်မှုကြောင့် ဝမ်းက တပွဲပွဲ

မြည်လာသည်။ ပါးစပ်မှာ
ပျစ်ချွဲချွဲနှင့် တံတွေးကိုပင် ချို့
မကျချင်တော့။ အစာငတ်
ရောင်ဖြစ်ပြီး သေရတော့မှာ
ပါလားဟု တွေးမိလာသည်။
မျက်ခွံများ လေးလံပြီး အရာ
အားလုံးမှာ မည်းမှောင်သွား
တော့၏။

‘ရေ...ရေ...’
‘ဟေ့လူ သတိရပြီ
လား’

အဝေးမှ ပျံ့လွင့်လာ
သလို အသံတစ်သံကို ကြား
သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲ
နာကျင်မှုက ဆိုဖွယ်မရှိ
တော့။ ဘယ်ဘုံဘယ်နန်း
ဘယ်ဘဝသို့ ရောက်နေပြီလဲ
ဟု တွေးနေမိသည်။

နှုတ်ခမ်းစိုလာသဖြင့်
လျှာနှင့် အငမ်းမရသပ်လိုက်
၏။ အရသာရှိလိုက်သည့်ဖြစ်
ခြင်း။

‘ခင်ဗျား သတိမေ့နေ
တာ နှစ်ရက်နှစ်ည ရှိပြီ’
‘...’

‘ခင်ဗျား ဟိုင်းကြီး
ကျွန်းကို ရောက်နေတယ်။
ဘင်္ဂလားဒေ့ မြန်မာနယ်စပ်မှာ
ရှိတဲ့ ကျွန်းလေ’

သတိရတစ်ချက် မရ
တစ်ချက်ဖြင့် ‘နေကောင်း
သွားမှာပါ’ ဟူသော စကားကို
သာ မသဲမကွဲ ကြားမိသည်။
သိစိတ်က ခန္ဓာကိုယ်နှင့်
ပူးတွဲခွာတဲ့ ဖြစ်သွားပြန်၏။

သက်နိုင်(ရှိတ္တာ)
အသက်ပေါင်းတစ်ရာခန့်
ပျောက်ကွယ်ခဲ့သည့် ၁၉၈၀
ခုနှစ် ကျောက်ပြုမှုမုန်တိုင်း
အမှတ်တရ။

၂၀၁၆ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၁၅ ရက်နေ့မှ
 ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၁၄ ရက်နေ့အထိ

-
- (၁) ခိုင်လေး(ရွှေတောင်) မှုဆေခြင်း အနုပညာ၊ မကွေး။ (၂) နွေသိုးဝေ
 ဗလကစာရွက် အနုပညာ၊ မကွေး။ (၃) ထွန်းဝင်းလတ် မှိုက်မကြီးများ
 မစံကိုင်း။ (၄) နေရာ၊ သံသယရှင်းတမ်း၊ မန္တလေး။ (၅) စာကလေး(မော်ကွန်း)
 ရက်ချိန်း၊ မကွေးတိုင်း။ (၆) မောင်နှင်းလှ ကျွန်တော် အတန်း ထိုအခြေ၊ ပဲခူး။ (၇)
 သွန်း(စက်မှုတက္ကသိုလ်) မြင်းပိုက်တောင်ပိုက်၊ ရန်ကုန်။ (၈) မောင်ညွန့်မာ ဝါးဝါးမပီ
 ဘယ်ညိုချိန်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း။ (၉) လှလင်းလက်စုံ ဝတ္ထုပြုစုတံဆိပ်၊ မန္တလေး။
 (၁၀) စင်စာရွယ်(မန္တလေး) ဘယ်ညိုတံဆိပ်၊ မန္တလေး။
 (၁၁) စင်စာရွယ်(မန္တလေး) အရည်တံဆိပ်၊ မန္တလေး။
 (၁၂) စင်စာရွယ်(မန္တလေး) အရည်တံဆိပ်၊ မန္တလေး။
 (၁၃) ကိုလေးကံ(ကုမ္ပဏီ) ဆရာရယ်... လှလင်းတံဆိပ်၊ ကုမ္ပဏီ။ (၁၄) ကျောက်စက်ရုံနှင့်
 အရှေ့ကြီးသည်၊ ရေး။ (၁၅) မိုးမြင့်သုခ(အချိတ်လေး) ငြိမ်းမိုးဝင်း၊ ပုသိမ်။
 (၁၆) ညီမောင်ချစ်မောင် အကောလ အကျွန်ုပ်၊ ရန်ကုန်။ (၁၇) မေသန့် မိလောလ်
 ဦးခေါင်မင်း၊ Mandalay။ (၁၈) မုတ်တောင်(ကျိုက်တုံ) မြင့်မိုးဝင်း၊ ကောင်းကင်၊ ရန်ကုန်။
 (၁၉) ထွန်းအောင်ရင်(မောင်တီ) အဆိပ်ပြေဆေးနှင့် စိတ်ပြေဆေး၊ ရန်ကုန်။ (၂၀) သုဒ္ဓ
 မေပေဝတ်တံဆိပ်၊ မစံကိုင်း။ (၂၁) သုဒ္ဓ စာတံဆိပ်နှင့် ပြန်လည်ဆွေဆုံခြင်း
 မစံကိုင်း။ (၂၂) မြကေခိုင် လက်ပွား၊ -။
 (၂၃) မင်းညီ ကောင်းကင် အယောင်ဆောင်ထားတဲ့တံဆိပ်၊ ရန်ကုန်။
 (၂၄) မင်းညီ တံဆိပ်၊ ရန်ကုန်။ (၂၅) စင်စာရွယ် (မန္တလေး) လမ်းခြေလှိုင်းမှလှူ
 မန္တလေး။ (၂၆) လောကလေး ဆောင်မြန်မာတော ခန္ဓာပီတု၊ ရန်ကုန်။
 (၂၇) ကေအယ်တီ(အလွင်စံ) ပါးစုံ၊ ယသီတော။ (၂၈) ရဲရင့်ရန် ဆောင်းကလေး
 မန္တလေး။ (၂၉) တိုက်လေး မြို့ပြနှင့် တောကျွန်း၊ ရန်ကုန်။
 (၃၀) ပွန်းမြတ်ပွန်းသွန်း သမီးလေး ကျောင်းဆင်းချိန်၊ မြို့။
 (၃၁) အလွမ်းသစ်(တောင်ကုတ်) အကြွေကို အရက်နှင့် ဆပ်တိုက်သည်၊ ရန်ကုန်။
 (၃၂) အလွမ်းသစ်(တောင်ကုတ်) ခါးသက်တု လောကဓိပုဒ် အလော
 လမ်းပြသွင်းတယ်၊ ရန်ကုန်။ (၃၃) ဘိုဘိုသန့်စင်(မြိုင်) ရောင်စုံခြယ်သော
 ခေါင်းထီးစိမ်းလေး၊ ရန်ကုန်။ (၃၄) ဘိုဘိုသန့်စင်(မြိုင်) ရွက်ပန်းညို၊ ရန်ကုန်။
 (၃၅) မေဘုမင်းဆရာတော်လမ်း... စမ်းတံဆိပ်၊ ဝါးအပြန်၊ ရန်ကုန်။
 (၃၆) မျိုးသည့်မင်း အလင်းများ၊ မန္တလေး။ (၃၇) သီတာကြည်
 ကောက်ကြောင်းထဲက ပုံရိပ်များ၊ မော်ကွန်း။ (၃၈) အောင်စိုးခိုင်(ရွှေပြည်သိင်္ခ)
 ဘုမ္မာရွှေ၊ မစံကိုင်း။ (၃၉) နိုးသက်ဆွေ နိုး၊ မြစ်ကြီးနား။
 (၄၀) နော်သစ်(စကုကျွန်း) စုန်ရေထဲ နှစ်မြှုပ်သွားတဲ့ ဂရုတကလေးကိုင်း၊ တောင်ကုတ်။

■
 အောက်ပြန်ချိ ပြာသည့်

အမှတ် ၃၂၄၊ နိုင်ငံတော် ၂၀၁၆

ရှင်စုံပုဂ္ဂလိက
ဝိဇ္ဇာဌာန/ဆရာ

အရိပ်မဲ့ပန်းတို့ လွင်မျှောရက်

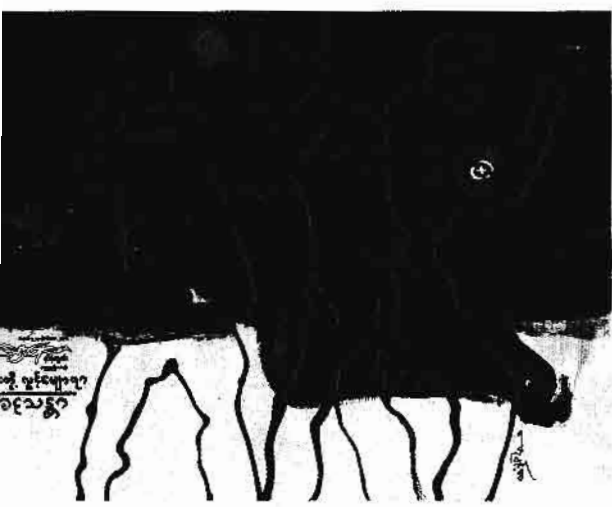
ဝေသန္တာ

ရတနာ

၁။

ကိုလေးကို နောက်ကျောဘက်မှ တင်းတင်းကျပ်
ကျပ် သိုင်းဖက်ထားရင်း သိမ့် အသံတိတ် ငိုကြွေးနေမိသည်။
အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကိုလေးကို သည်လို ဖက်တွယ်ထားဖူး
သည်။ မပိုင်နိုင်မှန်း သေချာနေပါလျက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖက်ထား
မိစဉ် ခဏတော့ သိမ့်အတွက် ပြေသာနေသလိုပင်။ သည်တစ်ခါ

တော့ ကိုလေးနား နေခွင့်ကို
အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်လိုက်
တော့မည်ဟု သိမ့် ဆုံးဖြတ်
ထားသည်။ ကိုလေးကို သိမ့်
ဘဝ၏အစောပိုင်းတွင် တွေ့ခဲ့
ဖူး ကောင်းသည်။ ထိုသို့
မဟုတ်လျှင်လည်း လုံးဝမတွေ့
ခဲ့ကြဖူး ကောင်းပါသည်။ အခု
တော့ဖြင့်...။

သိမ့် တို့ နေထိုင်ရာ
တောင်သူကုန်းရပ်ကွက်ထဲသို့
ကိုလေးကားဝင်လာသည်နှင့်
ကလေးရော ခွေးများပါ

ဆီးကြိုလေ့ ရှိကြသည်။ ကိုလေး သိမ့်ဆီသို့ လာတိုင်း သူတို့
တွေ့အတွက် မုန့်များ ပါလာလေ့ရှိသဖြင့် မှတ်မိနေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံများဆိုလျှင် ကိုလေးတစ်ယောက်
ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်နေကြောင်း တွေ့မြင်သူများက သိမ့်ကို
သတင်းပို့ပြီး သုံးလေးနာရီကြာသည်ထိ သိမ့်ထံသို့ ကိုလေး
ကတော့ ရောက်မလာတတ်သေး။ ရပ်ကွက်ထဲမှ ကလေးများကို
ပေါင်ပေါ်တင်ကာ စကားပြောချင် ပြောနေမည်။ ခွေးသားအုပ်မ
ကြီးနား နို့စို့နေကြသည့် ခွေးလေးတွေကို ပွတ်သပ်ကစား
ချင် ကစားနေမည်။ ထိုသို့နေနေသည့် ကိုလေး၏ အမူအရာ
မြင်ရသည်နှင့် ကြင်နာသနားတတ်သည့်အသွင် ပေါ်၍ နေတတ်
သည်။ ရပ်ကွက်တွင်း ကာလသားများကပင် ကိုလေးကို အသိ
အမှတ်ပြုတတ်နေပြီ။ သိမ့် နှုတ်ဖျားကသာ ကိုလေးဆိုသည့်
နာမ်စားကို မချတမ်း ခေါ်ဝေါ်တတ်သော်လည်း ကိုလေးက
တော့ ‘မင်း’၊ ‘ငါ’ဆိုသည့် နာမ်စားတို့ကိုသာ သုံးတတ်လေ
သည်။ ဆန္ဒပြင်းပြနေသည့် ရံဖန်ခါများတွင်မှသာ နှုတ်မှ
ယောင်ယမ်းကာ ‘သိမ့်ရေ...’ သို့မဟုတ် ‘ကိုလေးကလေ...’
ဆိုသည့် အသုံးတို့ ရှားပါးစွာ ထွက်ကျလာတတ်သည်။ ချစ်မိ
နေသည့် သိမ့်ကတော့ ကိုလေးကို ချွဲနဲ့လိုစိတ်ဖြင့် သိမ့်ထံ
မလာတာ ကြာသည့်ရက်များဆိုလျှင် ‘အဘွားကြီး ရန်လုပ်နေ
လို့ မလာတာလား ကိုလေး’ ဟု မေးမိတတ်သည်။ ထိုသို့ မေးမိ
လျှင် ကိုလေးသည် ဆတ်ဆတ်ခါ နာလေ့ရှိသည်။ သိမ့်၏
စကားနာထိုးခြင်းတို့ကို နာခြင်းမဟုတ်ပါဘဲ သူ့မမကို အဘွား
ကြီးဟု သုံးနှုန်းမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်-

‘နင် မှတ်ထားစမ်းပါ
ငါ့မမက ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို
ရန်လုပ်သူမဟုတ်ဘူး။ အဘွား
တော့မှ စိတ်ဆင်းရဲအောင်
မလုပ်ဘူး။ သူ သိတယ် ငါ
သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ
ပြီးတော့ ငါ့ထက် သုံးနှုန်းစွာ
ကြီးတာ အဘွားကြီးတို့
မခေါ်စမ်းပါနဲ့။ နင်တို့ စဉ့်ကန်
တခြားစီ သိပ်သိမ်မွေ့တာ’

ချက်ချင်းပင် ခွန်းတုံ့ပြန်
ကာ အော်ဟစ်တတ်သည်။
သိမ့်မျက်နှာကိုပင် မကြည့်
ထိုသို့ အားမနာစွာ ပြောလေ့
ရှိသူ။ သိမ့် ကိုလေးကို တောင်
သတိထားမိသည်မှာ ဆိုင်ရာ
စားသောက်နေရင်းမှပင်။ သူ
ငယ်ချင်းများနှင့် အော်ဟစ်
ငြင်းခုံ နေသည့် ကြားမှပင်
ဖုန်းဝင်လာသည်ဆိုလျှင် ဆိုင်
ပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားတတ်
သည်။ သူနှင့်အတူ သီချင်းဆို
ဆိုပေးနေသည့် မိန်းကလေး
များကိုလည်း ဂရုမစိုက်တတ်
ဘဲ ချက်ချင်းရပ်ပစ်ကာ-

‘ဟုတ်၊ မ... ဟုတ်၊
မောင် ပြန်လာမယ်နော်၊
စိတ်မပူနဲ့ အိပ်နဲ့နော်’

‘ဆေးရော သောက်ပြီး
ပြီးလား ချစ်’

‘ဖြည်းဖြည်းမောင်းချီ
မယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ’

စသည့် စကားသံတို့နှင့်
အတူ ကြည်နူးကြည်လင်နေ
သည့် ကိုလေး မျက်နှာတို့
တစ်ဖက်လူကိုယ်စား အာဇာနည်
စိတ်ဖြင့် သိမ့် အကြိမ်ကြိမ်
ကြည့်ဖူးခဲ့သည်။ သိမ့်တို့
ကိုလေး လာရောက်ပတ်သတ်
လာသည့်အခါ အဟောင်းအား
မှန်း သိနေသော်လည်း သိသော်
လိုချင်ခဲ့မိသည်။ မင်းအောင်
စိတ်တို့ဖြင့် မိုက်နက်ခဲ့မိသည်။

သိမ့်တို့ အလုပ်လုပ်ရာ ကာရာ
အိုကေခန်းမက နာမည်ကြီး
ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု၏ အပေါ်
ဆုံးထပ်တွင် တည်ရှိသည်။
တော်ရဲလူများ မလာရောက်
နိုင်ကြ။ သန့်သည်ဟု နာမည်
ထွက်သည့်ဆိုင်လေးဖြစ်သည်။
အစားအသောက်များလည်း
ကောင်းသည်။ သန့်ရှင်းသပ်
ရပ် လုံခြုံမှုရှိကာ နေရာထိုင်
ခင်း ကျယ်ဝန်းသည်။ အချို့
မိသားစုများလည်း လာရောက်
သီဆိုကြသည်။ အဆောက်
အဦး ပါမစ်အတွက်၊ တင်ဒါ
အတွက် လိုသူ၊ ပေးသူ အကုန်
တူများ ဆုံစည်းရာ။ ဘာခွန်
ညာခွန် ရှောင်လိုရှားလိုသူ
များနှင့် ခွင့်ပြုမိန့် ပေးနိုင်သူ
လူကြီးများ တစ်လတစ်ခါ
သိမ့်တို့ဆိုင်တွင် တွေ့ဆုံနေ
ကျ။ သိမ့်တို့ ဝန်ထမ်းများက
သီချင်းအတူတူဆိုပေးရသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ သီချင်းဆိုရင်း
တွဲက၊ ချင် က၊ ပေးရသည်။
နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာထိုင်ခုံ
ကြီးပေါ်တွင် အတူယှဉ်တွဲ
သီချင်းဆိုကြရင်း ပခုံးလေး
ဖက်မည်၊ ခါးလေး ဖက်မည်။
ထိုမျှလောက်သာ။ ကိုလေး
သိမ့်ကို ပတ်သက်လာသည်
က အပြင်လောကကမ္ဘာတွင်
ဖြစ်သည်။ သိမ့်ဖုန်းနံပါတ်
တောင်းပြီး Cafe 47 တွင်
စကားပြောချင်ကြောင်း
ခိုင်းဆိုသည်။ ကိုလေးက သူ
ချစ်ဇနီးအကြောင်း အများဆုံး
ရင်ဖွင့်သည်။

အသက်အရွယ် မကြီး
သေးသော်လည်း ကျန်းမာရေး
စကောင်း ဖြစ် နေသည်
အကြောင်း။ မမ ကျန်းမာရေး
အရော၊ သန္ဓေအရပါ မှော်ဘီ
ဘက်က ခြံကွယ်ကြီးတစ်ခုတွင်

နေထိုင်ကြသည်။ ကိုလေးနှင့်
တစ်ပုံတည်းတူသည့် သုံးနှစ်
အရွယ် သားငယ်လေးတစ်
ယောက်ရှိသည်။ ဇနီးနှင့်
သားကို သည်းသည်းလျှပ် ချစ်
တတ်သူ။ ဒါဆို ဘာလို့ သိမ့်
ကို လာပတ်သက်သေးလဲဟု
မေးချင်စရာကောင်းလှသည်။
မမေးဘဲဖြေသည့် ကိုလေး
အဖြေသည် သိမ့်အတွက်
ရင်နာစရာ ကောင်းလှသည်။
သူ့မိန်းမကို သိပ်ချစ်သဖြင့်
သိမ့်ဆီ လာနေခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်တဲ့။ ကိုလေး ဇနီးသည်
သည် သားလေး ဖွေးဖွားပြီး
အမျိုးသမီးရောဂါ ဖြစ်နေ
သည်ဟု ဆိုသည်။

အရပ်အခေါ် မီးယပ်
ကျိုးဆိုမလား၊ မြန်မာဆေး၊
အင်္ဂလိပ်ဆေး အကုန်ကုထား
ပါတယ်၊ မ စိတ်က ဖြစ်နေ
တာပါ။ သူ အရင်လို မသန်
စွမ်းတော့ဘူး ဆိုပြီးလေ။
သနားပါတယ်ကွာ လူက ဖြူ
ဖပ်ဖြူရော်လေး ရှိတော့တာ။
မ က အရင်ကတည်းက
ပျော့ဖပ်ဖပ်ရယ်၊ အခုလို
ဖြစ်တော့ ပိုဆိုးပေါ့။ သူ
ဖြည့်ဆည်းပေး ငါ့ဆန္ဒတစ်ခု
တည်းအတွက် မနေရက်ပါ
ဘူး။ ငါ သူ့ကို ချစ်တာက
သူနဲ့ ဘယ်လိုပုံစံလေး နေရ
နေရ အနားလေးမှာ နေလို့
ရရင် ရပြီ။ သူ စိတ်ချမ်းသာ
ရင်၊ သူ ကျန်းမာနေရင် ငါ
ကျေနပ်ပြီ။

လက်ကိုင်ဖုန်းထဲမှ ချစ်
ဇနီးပုံလေး ထုတ်ပြရင်း သိမ့်
ကို ပြောပြနေသည့် ကိုလေး
ပုံစံက တကယ့်ကရုဏာသက်
နေပုံလေး။ သိမ့်ရင်မှာ စံစား
ရသောငြား ဇနီးသည်အပေါ်
ညှာတာတတ်သည့် ကိုလေး

စိတ်လေးကို မြတ်နိုးဖြစ်
အောင် မြတ်နိုးလိုက်မိသေး
သည်။ သို့အတွက်ကြောင့်ပင်
ကိုလေး သိမ့်ဆီ လာနေရ
သည့် အကြောင်းရင်းတို့က
လုံလောက်သည်ဟု ဆိုရမည်။

သိမ့်အတွက်ကမူ...။
ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို လွဲမှားစွာ
တွေ့မိခဲ့ရသည်။ အတိတ်
အရိပ်မှ သိမ့်၏ကံကြမ္မာ
အကြောင်းများ မစဉ်းစားချင်
တော့။ ကိုလေးကို သိမ့် ချစ်
မိသွားသည်။ ကိုလေး သူ
ဇနီးကိုချစ်သည့် အချစ်မျိုးနှင့်
ပင် သိမ့်သည်လည်း ကိုလေး
ကို ချစ်ပါသည်။ ကိုလေးနား
တွင် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့် နေရ
နေရ၊ သူ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်
ရွှင်နေလျှင် သိမ့်ဘဝ ပြီးပြည့်
စုံပြီ။

၂။
အဝေးသင်ဖြင့် ကျောင်း
ပြီးသည့်နှစ်မှာပင် အဖေက
သိမ့်တို့သားအမိကို လောက
အလယ်တွင် စိတ်ချလက်ချ
ထားသွားခဲ့သည်။ မရှိမရှား
လူနေမှုအဆင့်အတန်းလေး
တစ်ခုဖြင့် ရပ်ကွက်ထဲတွင်
သိမ့်တို့မိသားစု နေထိုင်ခဲ့ကြ
သည်။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင်
ကားမောင်းသည့် အဖေဝင်ငွေ
က မိသားစုအတွက် လောက်
သည်ဟု ဆိုရမည်။ အမေ
သည် ညီမလေးနားတွင်သာ
အချိန်ကုန်နေရသူ။ ညီမလေး
က အော်တစ်ဇင်(ဉာဏ်ရည်
နိမ့်)ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်
နေသဖြင့် အမေက အိမ်က
ခွာဖို့ နည်းနည်းမှ စိတ်မချ
တတ်။ စာဒင်ရိပ်မြို့တွင် အော်
တစ်ဇင်(ဉာဏ်ရည်နိမ့်)ကလေး
များအတွက် လေ့ကျင့်သင်

ကြားပေးသည်ဟု သိသည့်
အခါ အမေက အပင်ပန်းခံ
ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် အပို့အကြို
လုပ်သည်။

‘ငါ့သမီးလေး အတိတ်
ကံမကောင်းလို့ လူစဉ်မမီတဲ့
ဘဝလေး ဖြစ်ရတဲ့ အထဲ
မတော် လူယုတ်မာတွေရဲ့
အစော်ကားခံရမှာ ငါ သေမ
လောက် ကြောက်တယ်။ ငါ့
အသက်ရှင်နေသရွေ့ ငါ့သမီး
ဘယ်သူ့အစော်ကားမှ မခံစေ
ရဘူး’

ညီမလေးနှင့်ပတ်သက်
လျှင် အမေ ပြောနေကျ
စကားတို့ ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်
တကယ်ပင် အမေသည် ညီမ
လေးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်
သည့်အလုပ်သာလုပ်ပါသည်။
အဖေ မရှိတော့သည့်နောက်
ပိုင်းတွင်တော့ သိမ့် အလုပ်
လုပ်ဖို့ လိုအပ်လာတော့သည်။
အထူးဒေသနယ်မြေတစ်ခုတွင်
ကျောင်းဆရာမများကို တိုက်
ရိုက်ခန့်အပ်သည်။ မြေပြန့်
ဒေသထက် လစာနှစ်ဆ ပိုရ
သည့်ဆိုသည့် အလုပ်ကြော်
ငြာလေးဖြင့် သိမ့်တစ်ယောက်
ရန်ကုန်နှင့်ဝေးလံသည့် ဒေသ
တစ်ခုတွင် ကျောင်းဆရာမ
တာဝန် ထမ်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့
သည်။ လစာနှစ်ဆနှင့်
ဆရာမများအတွက် နေစရာ
အိမ်၊ မီးသွေးတစ်အိတ်တို့
လည်း သိမ့်တို့ ရရှိကြသည်။
ချမ်းအေးလွန်းသည့် အထူး
ဒေသသို့ ရောက်စနစ်များက
သိမ့်တစ်ယောက် နှင်းကိုက်
နာများ စံစားရသည်။ နှစ်ဆ
ရသည့် လစာလေးများသည်
ဆေးကုရသည်နှင့် ကုန်သည်
ချည်း ဖြစ်ရသည်။ နောက်
တော့လည်း ရာသီဥတု ငတ်

ကို မြေပြန့်မှ လာသည့် သိမ့်တို့ ခံနိုင်ရည်ရှိသွားကြသည်။ နေရာ အခမဲ့ဖြစ်ခြင်းနှင့် တပည့်လေးများ ပေးပို့သည့် အစားအသောက်များသည် လည်း လုံလောက် ပိုလျှံခြင်းတို့ကြောင့် အမေနှင့် ညီမလေးအတွက် သိမ့် ထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း အထူးဒေသခန့် ဆရာမများဖြစ်သဖြင့် အစိုးရ ဝန်ထမ်းများလို မြေပြန့်ဒေသများသို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ခွင့် မရနိုင်ပေ။ အထူးဒေသမှ ထွက်ကာ အစိုးရဝန်ထမ်းအဖြစ် လျှောက်လိုသော်လည်း ထိုဒေသတွင် တာဝန်ထမ်းသည့် နှစ်က ကြာလာသောအခါ သိမ့်တို့အသက်က သတ်မှတ်ထားသည့် အသက်ကို ကျော်လွန်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် နေရာသိကျောင်း ပိတ်ရက်ရောက်၍ အိမ်ပြန်ကြတိုင်း နောင်နှစ် ပြန်မလာတော့ပါဘူး' ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့ကြသော်လည်း ကျောင်းဖွင့်ချိန်ရောက်လာသည်ထိ မည်သည့် အလုပ်မှရှာမရ ဖြစ်နေသောအခါ အထုပ်အပိုးပြင်ကာ ပြန်ရောက်လာကြရပြန်သည်။ သိမ့်နှင့်အတူ ကျောင်းဆရာမ လာလုပ်ကြသည့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၊ အညာဒေသမှ သူငယ်ချင်းများလည်း အထူးဒေသတွင် အသီးသီး အိမ်ထောင်ကျကုန်ကာ မပြန်နိုင်ကြတော့။

အထူးဒေသလေးသို့ ရံဖန်ရံခါများတွင် နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲတို့ လာရောက်တတ်ကြသည်။ ဤဒေသလေးသည် အအေးဓာတ်လွန်ကဲသည့်နှစ်များဆိုလျှင် ဇန်န

အပြစ်ကျူးလွန်သူများက လွတ်မြောက်နေကြပြီး ကျူးလွန်ခဲ့ရာသူမှာ အများအပြားလှသည့်အရှက်တကွ အကျိုးနည်းအဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းနေရသည် လုံလောက်သည့် အကာအကွယ်မပေးနိုင်သည့် ရုံးတော်သို့ ဘယ်တော့မှ ဝင်ရောက်ရန် မလိုတော့ဟု သိမ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်

ဝါရီ၊ ဖေဖော်ဝါရီလများ၌ ဆီးနှင်းများလှပစွာ ကျတတ်သည်။ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲ မိသားစုများ၊ ထိုသူများနှင့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများသည်နှင်းကျသည်ကို တကူးတကန့် လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ထိုချိန်ကာလများက နိုင်ငံတော်အစိုးရအဖွဲ့နှင့် အထူးဒေသအဖွဲ့တို့ လက်နက်

နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး လဲထားသည့် ကာလများဖြစ်သည်။ တိရစ္ဆာန်သားပြင်ပေါ်များတွင် နှစ်ဖက်ခေါင်းဆောင်တို့သည် အားပါးတရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်း၊ ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ခြင်းတို့ မကြာခဏ လုပ်လေ့ရှိသည်။ အထူးဒေသတစ်ဝိုက်တွင် နှစ်ဖက်အဖွဲ့အစည်း လက်နက်ကိုင် ယူနီဖောင်းဝတ်တို့ ထွေးရောယှက်တင် သွားလာနေကြပြီး သူတို့ယူနီဖောင်းတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် အမှတ်တံဆိပ်၊ အပွင့်အခက်တို့သည်လည်း အားလုံးက အညံ့ရောင်များ ဖြစ်ကြသည်။ သိမ့်တို့လို ဒေသခံ မဟုတ်သူများအဖို့ ဘယ်သူက ဘယ်အဖွဲ့အစည်းမှန်း မခွဲခြားတတ်ကြပေ။ ထိုအချိန်က ခွဲခြားတတ်စရာလည်း မလိုအပ်ဟု ထင်ခဲ့မိပါသည်။ ထိုသို့ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲများ လာရောက် ပြီဆိုလျှင် ဌာနဆိုင်ရာ အစိုးရအဖွဲ့အစည်းများသာမက အထူးဒေသ အုပ်ချုပ်ထားသည့် စာသင်ကျောင်းများ အပါအဝင် အခြားအဖွဲ့အစည်းများကိုလည်း စစ်ဆေး ကြည့်ရှုတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ သိမ့်တို့ ဆရာမများသည်လည်း လူကြီး ခရီးစဉ်ကို ကြိုတင်သိရှိနိုင်ရန် အတွက် အစိုးရကျောင်းများနှင့် ဆက်သွယ် ချိတ်ဆက်ရတော့သည်။ သိမ့်တို့တာဝန်ကျရာ မြို့လေးနှင့် အစိုးရပညာရေးမှူးရုံးစိုက်ရာ မြို့ကြီး၏ လမ်းပန်းခရီးသည်တစ်ညအိပ် သွားရောက်ရသည်။ လမ်းခရီးတွင် အသုံး

ပြုနေကြသည့် ခရီးသည်တင်ကားအမျိုးအစားများမှာ သူတို့ဒေသအခေါ် ဖိုးဝီး (Four Wheel) ကားများဖြစ်သည်။ ထိုကား အမျိုးအစားများကသာ တောင်တက်တောင်ဆင်းများနှင့် ရွံညွှန်တောကို ဖြတ်သန်းသွားလာနိုင်ကြသည်။

သည်တစ်ခေါက် လာရောက်မည့် လူကြီးခရီးစဉ်အတွက် ပညာရေးမှူးရုံးနှင့် ဆက်သွယ်ရန် သိမ့်အားတာဝန်ပေးခြင်း ခံရသည်။ ဖိုးဝီးကားတစ်စီးလျှင် ခရီးသည် ခြောက်ယောက်လိုက်ပါနိုင်သည်။ နောက်ခန်းတွင် လေးယောက်နှင့် ရှေ့ခေါင်းခန်းတွင် နှစ်ယောက်၊ ယာဉ်မောင်း ပါဝင်လျှင် ကားတစ်စီးလုံးတွင် လူခုနစ်ယောက် ပါဝင်ပါသည်။ ခရီးတစ်ခေါက်လျှင် ကားနှစ်စီးသာ ထွက်ခွာနိုင်သည်။ သွားလာရသည့် လမ်းခရီးသည် အတက်တစ်ရက်၊ အဆင်းတစ်ရက် သတ်မှတ်ထားကြသည်။ အထူးဒေသမှ ခရီးသည်ကား ထွက်ခွာလာလျှင် မြို့ကြီးဘက်ခြမ်းဆီမှ မည်သည့်ကားမှ လာခဲ့၍ မရနိုင်တော့ပါ။ ထွက်ခွာသည့် ကားနှစ်စင်းသည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အတူတကွ သွားကြလေ့ရှိသည်။ သိမ့် လိုက်ပါသည့် ကားပေါ်တွင် အမျိုးသမီး အဖော်နှစ်ဦးပါသည်။ တစ်ဦးမှာ အသက် ၆၀ ဝန်းကျင်ဖြစ်ပြီး၊ ကျန်တစ်ဦးမှာ ကိုးနှစ်အရွယ် မိန်းမငယ်လေးဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ မြေးအတွား ဖြစ်ပုံပေါ်သည်။ တစ်ကားလုံးမှ သူ

ဈေးကတော့ သိမ့်ကို အထူး
ဒေသမှ ကျောင်းဆရာမလေး
မှန်း သိနေကြပါသည်။ ညနေ
စောင်းလောက် ထွက်လာ
သည့် သိမ့်တို့ ကားလေး
သည် မနက် ဝေလီဝေလင်း
အချိန်လောက်တွင် ထူထဲစွာ
ကျနေသည့် နှင်းမှုန်များကြား
တိုးထွေ မောင်းနှင်နေရသည်။
ကားမီးရောင်ဖြင့် လမ်းဘေး
မိုင်တိုင်များကို ကြိုးစား ဖတ်
ကြည့်လိုက်တော့ မြို့ကြီးဆီ
သို့ ရောက်ရန် နီးကပ်လာပြီ
ဟု သိလိုက်ရသည်။ ကား
နှစ်စီးအနက် သိမ့်တို့ လိုက်ပါ
လာသည့် ကားက နောက်မှ
လိုက်ခဲ့သည်။ နှင်းမှုန်များ
ကြား ရှေ့မှသွားသည့် ကား
ကို မမြင်ရတော့။

အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်း
နှင်လာသည့် ကားတစ်စီး
သည် သိမ့်တို့ကားဘေးမှ
ဖြတ်သွားကာ ကားရှေ့သို့
ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကား
ပေါ်မှ လက်နက်ကိုင်နှစ်ဦး
ခုန်ဆင်းလာပြီး တစ်ဆက်
တည်းမှာပင် သိမ့်တို့ ယာဉ်
မောင်းဘေးမှ မှန်တံခါးကို
ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။ ပြီးနောက်
ယာဉ်မောင်းကို သေနတ်ဒင်
ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ကာ ယာဉ်
မောင်းနေရာတွင် နေရာယူ
မောင်းနှင်တော့သည်။ ကား
ပေါ်မှ ခရီးသည်များ လျှပ်
တစ်ပြက်အဖြစ်အပျက်ကြောင့်
ဘာလုပ်ရမည် မစဉ်းစားနိုင်
ခင်မှာပင် နောက်ကားတစ်စီး
ပေါ်မှ လက်နက်များဖြင့် သိမ့်
တို့ကို ချိန်ခွယ်ထားကြသည်။
ထို့နောက် လမ်းဘေး တော
အုပ်လေးထဲသို့ ကားကို
မောင်းဝင်လိုက်ကြသည်။
လမ်းမပေါ်မှ ကြည့်လိုက်

လျှင် သာမန် တောအုပ်ငယ်
လေးတစ်ခုဟု ထင်ရသော်
လည်း အနည်းငယ် ဖဲ့ထွက်
မောင်းနှင်လိုက်သည်နှင့် ပြေ
ပြစ်နေသည့် လမ်းကျဉ်းလေး
ပေါ်သို့ ရောက်သွားတော့
သည်။ ထိုလမ်းကျဉ်းလေး
ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကား
အရှိန်မှ ကြောက်စရာ
ကောင်းလောက်အောင် မြန်
ဆန်လှသည်။ ဘယ်အဖွဲ့
အစည်းက ဘာကြောင့် ဘယ်
နေရာ ခေါ်လာကြသည်ကို
မသိကြသော်လည်း သိမ့်
အပါအဝင် မည်သူမျှ အသံ
မထွက်ရဲကြ။ တစ်နာရီဝန်း
ကျင်လောက် မောင်းနှင်လာ
ပြီးနောက် စခန်းငယ်လေး
တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားတော့
သည်။ ကားပေါ်မှ ခရီးသည်
အားလုံးကို ဆင်းခိုင်းလိုက်ကြ
သည်။ ခေါင်းဆောင်ဟု ထင်
ရသူက ခရီးသည်များ ပါလာ
သည့် ငွေကြေး၊ ပစ္စည်းများ
ကို အကုန်ရှာဖွေ ထုတ်ယူဖို့
အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထို
အခါမှ ဓားပြတိုက်တာနေမှာ
ဟု တွေးမိကြတော့သည်။

“အချိန်သိပ်မရဘူး၊
ဟေ့ကောင်တွေ မြန်မြန်လုပ်
ကြ။ ပြီးရင် လမ်းမပေါ် မြန်
မြန် ပြန်တင်ပေးလိုက်တော့။
မင်းတို့ပထွေး လမ်းကြောင်း
ရှိတယ် သတင်းကြားထား
တယ်”

ခေါင်းဆောင်စကား
အရဆိုလျှင် သိမ့်တို့ ခရီးသည်
များကို အသက်အန္တရာယ်
ပေးဖို့ မရှိဟု မှန်းဆရသည်။
ပါလာသည့်ခရီးသည် ခုနစ်
ယောက်ကလည်း ပစ္စည်းများ
ယူခြင်းကို ငြင်းဆန်ခြင်း မရှိ
ကြသည့်အတွက် ဓားပြတိုက်

နေသည့်နှင့်မတူဘဲ ဆက်ကြေး
ပေးနေသလို ထင်ရသည်။
ယာဉ်မောင်းကတော့ စခန်း
အရောက်တွင် သတိပြန်ရ
လာသည်။ အေးအေးလူလူ
ပင် စခန်းရှေ့ ရေကန်တွင်
မျက်နှာသွားသစ်နေသည်။
နာရီဝက်ပင် မကြာလိုက်ခင်
မှာ သိမ့်တို့ထံမှ ပစ္စည်းများ၊
ငွေကြေးများ သိမ်းယူခြင်း
ကိစ္စပြီးဆုံးသည်။ ခရီးသည်
များ ကားပေါ်ပြန်မတက်ခင်
ရှာဖွေရေးလုပ်နေသည့် လက်
နက်ကိုင်တစ်ဦးက သိမ့်ကို
စားတော့ ဝါးတော့မလို ခိုက်
ကြည့်နေသည်။ ပြီးနောက်
သူ့အဖော် နောက်တစ်ဦးကို
မျက်စိလှမ်းပစ်ပြနေသည်။
ထိုအဖော်က ခေါင်းဆောင်
လုပ်သူထံ ချဉ်းကပ်ကာ တီး
တိုးစကားကပ်ပြောနေသည်။

“မင်းတို့ ကိုယ့်ဇာတ်
လမ်း ကိုယ်နိုင်ရင် လုပ်ပေါ့၊
သဲလွန်စဇာတ်စွပ်တွေ ပါလာ
မယ်နော်။ ငါတော့ အဲ့ဒါမျိုး
တွေ စိတ်မဝင်စားဘူး။ မြန်
မြန်ပြန်ပို့လိုက်တာ ကောင်း
မယ်”

သည့်နောက်တော့ သိမ့်
ကို နောက်ကားဖြင့် ပြန်ပို့မည်
ဟုဆိုကာ ခရီးသည်ကားကို
လမ်းမပေါ် ပြန်လိုက်ပို့ပေးဖို့
ပြောနေသ ကြားရသည်။ သိမ့်
တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားရပြီ၊
မှန်းဆမိသလောက် အခြေ
အနေ မကောင်းနိုင်။ ယာဉ်
မောင်းကို အကူညီတောင်း
ကြည့်သော်လည်း “သူတို့က
လက်နက် ကိုင် တွေ လေ
ကျွန်တော်တို့ဘာ ဘာမှ ပါတာ
မဟုတ်ဘူး” ဟုဆိုကာ ယာဉ်
မောင်းနေရာတွင် ဝင်ထိုင်နေ
လိုက်သည်။ သိမ့်တစ်ယောက်

ကြောက်လန့် တကြား အော်
ဟစ် အကူအညီတောင်းနေ
မိသည်။ အတူပါလာသူ ခရီး
သည်အဖော် အမျိုးသမီးကြီး
က သိမ့်နားသို့ လာရောက်
ကာကွယ်ပေးသောအခါ သူ
အမျိုးသားဖြစ်ဟန် တူသူ
အဘိုးကြီးက “မင်း မြေးမပဲ
မင်း စောင့်ရှောက်” ဟု ဆိုကာ
ပြန်လာဆွဲသွားတော့သည်။
ကျန်ခရီးသည် ယောက်ျား
နှစ်ယောက် သည်လည်း
သူတို့နှင့် မသက်ဆိုင်သလို
နေနိုင်လွန်းစွာ ကားပေါ်
တက်ထိုင်နေကြပြီ။ အဖြစ်
အပျက်တို့က မယူနိုင်လွန်း
စွာ၊ သွေးအေးစွာ ဖြစ်ပျက်
နေကြသည်။ ခေါင်းဆောင်
လုပ်သူနှင့် လက်နက်ကိုင်
အချို့က ခရီးသည်ကားကို ပြန်
ပို့ရန်ထွက်ခွာသွားကြသည်။
စခန်းငယ်လေးထဲတွင် သိမ့်
နှင့် ယောက်ျား လေးဦးတို့
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကူရာကယ်
ရာဇ် သိမ့်တစ်ယောက် ရှိသမျှ
ခွန်အားဖြင့် ရုန်းရင်း ပြန်လည်
ခုခံရင်း အော်တစ်ဇင်ညီမလေး
ကို လူစော်ကားခံရမည်စိုး
သဖြင့် ရင်အုပ်မကွာ စောင့်
ရှောက်နေသော အမေ့ကိုသာ
တမ်းတ ငိုကြွေးနေမိသည်။
ရုန်းကန် တွန်းလှန်ရင်း သူတို့
ယူဖို့မောင်းအမှတ်တံဆိပ်ကို
မှတ်သားရန် သတိရမိတော့
ယောက်ျားအားလုံးသည်
အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်း ဖြစ်
နေကြပြီ။ သည့်နောက်တော့
သိမ့် သတိလစ် မေ့မြောသွား
တော့သည်။ နာကျင်မှုကြောင့်
သူ့အလိုလို သတိလစ်မေ့မြော
သွားခြင်းလား၊ လက်နက်
တစ်ခုခုဖြင့် အရိုက် ခံရသဖြင့်
သတိလစ်သွား ခြင်းလား

သိမ့် သေချာမသိတော့။ သိမ့် သတိရလာသည့် အချိန်တွင် အထူးဒေသ ဆေးရုံလေးပေါ် တွင်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

၃။

သူနာပြုဆရာမလေး အပြောအရ ဒေသခံတိုင်းရင်း သားတစ်ဦးက အထူးဒေသ တောအုပ်စပ်နားလေးတွင် သတိလစ်မေ့မြောနေသည်ကို တွေ့သဖြင့် ဆေးရုံသို့ လာပို့ သွားသည်ဟု သိရသည်။ သိမ့်နားတွင် မြေပြန့်မှ အတူ အလုပ်လုပ်လုပ်သည့် အလယ် တန်းပြ ဆရာမလေးတစ် ယောက်က လာစောင့်ပေးနေ သည်။ သိမ့်အဖြစ်အပျက်တို့ ကို ဘယ်က အရင်စလုပ်ရ မည်ကို မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အလုပ်ဖော် ဆရာမလေးများကို တိုင်ပင် ပြီး ယခုလာမည့် လူကြီးခရီး စဉ်တွင် တိုင်ကြားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ သို့သော် လည်း အထူးဒေသမှ ကျောင်း အုပ်ဆရာကြီးက ငြိမ်းချမ်း ရေး ပျက်ပြားမည်စိုးသဖြင့် သိမ့်တို့ မြေပြန့်မှ ဆရာမများ ကို ထိုလူကြီးများနှင့် တွေ့ခွင့် ပင် မပေးခဲ့ပေ။ ထိုအခါ ရဲ့ စခန်းသို့ တိုင်ကြားကာ အမှု ဖွင့်လိုက်တော့သည်။ ရန်ကုန် တွင် ရှိနေသည့် အမေ့ကို လည်း အကြောင်းမကြား လိုက်တော့။ အမေ့လိုက်လာ လျှင် ညီမလေးပါ ခေါ်လာမှ ရမည်။ သည်ရောက်လျှင် လည်း သိမ့်အဖြစ်ကို ဝမ်း နည်းရုံအပ ဘာမှလုပ်တတ် မည်မဟုတ်။ ထို့ပြင် ခရီး စရိတ် ငွေကြေးအခက်အခဲ များ၊ ရန်ကုန်မှ အထူးဒေသ

ကိုလေးကို
သိမ့် ချစ်သည်
မချစ်သင့်သည်
လူတစ်ယောက်မှန်း
သိသိနှင့်ပင်
ချစ်မိနေသည်
ကိုလေးနား
နေခွင့်လေး
ရနိုင်သလောက်
ရချင်သည်
အသုံးတော်ခံ
ဖြစ်လျှင်လည်း
ဖြစ်စေတော့
သိမ့်
ကျေနပ်မိသည်

သို့ရောက်ရန် ကုန်ကျစရိတ် သည် သိမ့်လစာ တစ်လခ လောက်ရှိသည်။ အချိန်မှာ လည်း လမ်းခရီးတွင် ကား အကူးအပြောင်း စောင့်ဆိုင်း ချိန်များပါ ထည့်တွက်လျှင် အနည်းဆုံး တစ်ပတ်ခန့် ကြာ မြင့်သည်။

သိမ့် သတင်းတို့က အထူးဒေသလေးတွင် အလျင်အမြန် ပျံ့နှံ့၍ သွား

တော့သည်။ အထူးဒေသ တရားရုံးလေးတွင် အမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးသည်။ သက်သေများအဖြစ် ယာဉ် မောင်းနှင့် တစ်ကားတည်း အတူစီးသူ ခရီးသည်တို့ကို ဆင့်ခေါ်သည်။ သက်သေ များသည် မည်သည့်အဖွဲ့ အစည်းမှ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားသည်ကို အတိအကျ မပြောနိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ သိမ့်ကိုယ်တိုင်ပင် သေချာ မပြောနိုင်။ အထူးဒေသ တစ်ဝိုက်တွင် လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်းတို့၏ ယူနီဖောင်း အရောင်နှင့် ပန်း လက်မောင်း တို့မှ အမှတ်တံဆိပ်တို့က ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်နေသလို၊ အထူးဒေသမှ ကျောင်းတာ ဝန်ခံ ဆရာကြီးများသည် သူတို့နှင့် လားလားမှ မဆိုင် သည့်အလား နေနိုင်လွန်းကြ သည်။ အစိုးရခန့် ကျောင်း ဆရာမ မဟုတ်ခြင်းအတွက် သည်တစ်ကြိမ်တွင် သိမ့် အထူး ဝမ်းနည်းမိရသည်။ အစိုးရဝန်ထမ်း ကျောင်း ဆရာမ တစ်ယောက်သာဆို လျှင် ယခုလောက် ပစ်စ လက်ခတ် မလုပ်တန်ရာဟု တွေးမိသည်။ သူတို့ဒေသခံ တိုင်းရင်းသူ မဟုတ်ခြင်း ကြောင့်များ နေနိုင်ကြသည် လား။ တရားရုံးမှ ဆင့်ခေါ် ခြင်းကို သက်သေများက နှစ်ပတ်လောက် လာပေးကြ ပြီး နောက်အကြိမ်များတွင် ပျက် ကွက် လာကြတော့ သည်။ ယခုသည် ဒေသတွင် သိမ့် အစောကား ခံလိုက်ရ သည်။ တာဝန်ချိန်ဟုပင် ပြောနိုင်သည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ အလုပ်တာဝန်ဖြင့် သွားလာ

ရင်း ကိုယ်ကျိုးနည်း အရှက် ကွဲခဲ့ရသည်။ အခုအဖွဲ့လိုက် အနိုင်ကျင့် စော်ကားခံရမှု တွင် သိမ့် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မှ မပါဝင်ခဲ့။ ယခင်ကတည်း က သိမ့်အတွက် မနွေးထွေးခဲ့ သည့် သည်ဒေသလေးသည် ယခုတော့ သည်ဒေသ ရာသီ ၂ တတတိုင်းပင် အေးစက်လို့ နေခဲ့ပြီ။

ဆေးရုံမှ ဆရာမများကို တော့ ကျေးဇူးတင်လှပါ သည်။ သိမ့် ဆေးရုံသို့ရောက် ခဲ့သည့် အမှုကို သိထားကြ သဖြင့် သတိရချိန်မှာပင် အခင်းဖြစ်ပွားချိန်ကို မေးမြန်း ကာ ၇၂ နာရီ မကျော်သေး ဟု သိရလျှင် အီးဇီးတူး ဆေး ပြားလေးကို တိုက်ထားပေး ကြသည်။ သည်ဒေသတွင် ဒေသခံမဟုတ်သည့် ဆရာမ အင်အားက ကိုးယောက်သာ ရှိသည်။ ငါးယောက်မှာ သည်ဒေသသားများနှင့် အိမ် ထောင်ကျပြီး ဒေသခံလို ဖြစ် နေကြပြီ။ ထိုအင်အားလေး ဖြင့် သိမ့် ဖြစ်အင်ကို သည့် ထက်တိုးပြီး ဘာမှ မစွမ်း ဆောင်နိုင်ကြ။ အိမ်ထောင် သည် ဆရာမများသည် သိမ့် ကို စာနာသနားကြသော် လည်း ရုံးချိန်းသွားရသည့် နေ့များမှာပင် အဖော်လိုက် မပေးနိုင်။ ကျန်ဆရာမ လေးယောက်မှလည်း အများ ဆုံး နှစ်ယောက်လောက်သာ အဖော် လိုက်ပေးနိုင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖော်တစ် ယောက်ဖြင့်သာ သွားရ သည်။ သက်သေများမှာ လည်း ဘယ်သောအခါမှ စုံညီသည့် မရှိသဖြင့် ရုံးချိန်း သည်လည်း အကြိမ်ကြိမ်

ပြောင်းနေရသည်။ ကြာလာ
သောအခါ ကာယကံရှင် သိမ်
သည်ပင် တရားရုံးလာရန်
စိတ်ပျက်လာမိသည်။ အထူး
ဒေသမှ ကျောင်းဆရာမတစ်
ယောက် အစောကားခံရခြင်း
အမှုသည် မည်သို့မျှ မထူးခြား
သည့်အမှုတစ်ခု ဖြစ်နေတော့
သည်။ ထိုသို့ဖြင့် ရုံးချိန်း
တစ်ခုတွင် ထူးခြားသည့်
သံလွန်စတစ်ခု ရလိုက်သည်။
ခရီးဖော် အမျိုးသမီးကြီး၏
မြေးမလေးက လက်နက်ကိုင်
တစ်ဦး၏ လက်မောင်း
တံဆိပ်ကို ပုံဖော်ပြောပြနိုင်
သည်။ ပြန်ပေးဆွဲခဲ့သည့်
ကားပေါ်တွင် တစ်ဦးက
ယာဉ်မောင်းအား ရိုက်ချပြီး
ကားဝင်မောင်းသည်။ ကျန်
တစ်ဦးမှာ ကားနောက်ခန်း
မိန်းကလေးဘေးတွင် ကပ်
ထိုင်လိုက်လာခြင်း ဖြစ်
သည်။ မိန်းကလေးက ထိုသူ
၏ လက်မောင်းတံဆိပ်ကို
တစ်လမ်းလုံး အနီးကပ်
မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

သိမ် ပုံဖော်ပြောပြသည့်
ယူနီဖောင်းအရောင် နှင့်
မိန်းကလေးငယ်တို့ မှတ်သား
မိသည့် လက်မောင်းတံဆိပ်
တို့ ပေါင်းစပ်လိုက်လျှင် မည်
သည့် အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်သည်
ကို တရားရုံးမှ ဝန်ထမ်းများ
အပါအဝင် ဒေသခံတို့ မှန်းမိ
တတ်ကြသည်။ သို့သော်
လည်း...

ကိုးနှစ်အရွယ် မိန်းက
လေးငယ်၏ သက်သေ
စကားတို့ကို ရုံးတော်မှ နိုင်လို
သည့် အထောက်အထား
မဟုတ်ဟုဆိုကာ အကျုံးမဝင်
ဖြစ်ရသည်။ မရေရာသည့်
သက်သေထွက်ဆိုချက်များ

ကြောင့် အဖွဲ့အစည်း ဂုဏ်
သိက္ခာ ထိခိုက်မည်ကိုလည်း
စိုးနေကြသည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိ
ရုံဖြင့် ဆုံးဖြတ်ပေးလို့ မရနိုင်
သည့် တရားဥပဒေများကြား
တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်
အစောကားခံရမှုတို့က မှေး
မှိန်ကုန်ကြသည်။ တရားရုံး
တွင် ဖြေဆိုရသည့် အခင်း
ဖြစ်ပွားပုံ မေးခွန်းများကို
သိမ် စိတ်ပျက်လှပြီ။ အနိုင်
ကျင့်ခံရစဉ် ပုံစံများ၊ ကျင့်ပုံ
ကျင့်နည်းနှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ဘယ်နှဦး ကျင့်ကြသည်၊ ခုခံ
တွန်းကန်ခဲ့ပုံများ စသည်
စသည် မေးခွန်းတို့သည်
အစောကားခံ မိန်းကလေး
အား အရှက်ပိုရစေသည်ဟု
ခံစားလာရသည်။ မိမိ ခံစားခဲ့
ရသည်များကို အကြိမ်ကြိမ်
နာကျင် ပြန်လည် သတိရစေ
သည်ဟုလည်း ထင်လာမိ
သည်။ သိမ်ငယ်စိတ်၊ ရှက်ရွံ့
စိတ်တို့ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် သွား
နေရသည့် တရားရုံးကို သိမ်
ကိုယ်တိုင် အားလျှော့လာမိ
သည်။ ဘာမှ ထူးခြားမလာ
သည့် ရုံးချိန်းပေါင်းများစွာ
အတွက် အဖော်လိုက်ပေးရ
သည့် ဆရာမတို့သည်လည်း
ငြီးငွေ့လာကြသည်။

ထိုနေ့ မနက်ရုံးချိန်း
အတွက် အေးစက်စက် ရာသီ
ဥတုအောက်ရှိ၊ မှုန်ကုပ်ကုပ်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲ
တွင် သိမ်နှင့်အဖော် ဆရာမ
တစ်ဦးတို့ ထိုင်စောင့်နေကြ
သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
လေးသည် တရားရုံးရှေ့နား
လေးတွင် တည်ရှိနေပြီး
တရားရေးဝန်ထမ်းအများစု
ထိုင်ကြသဖြင့် ရုံး ကင်တင်း
သဖွယ် ဖြစ်လို့နေသည်။ သိမ်

တို့စားပွဲလေးနှင့် မျက်စောင်း
ထိုးစားပွဲတစ်ခုတွင် ထိုင်နေ
ကြသည့်အမျိုးသား ဝန်ထမ်း
တစ်စုသည် အငြင်းအခုံလို
လို၊ ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခုလို လုပ်
နေကြသည်။ ကျယ်လောင်
ရယ်မောနေကြသည့် သူတို့
အသံက ဆိုင်ကျဉ်းကျဉ်းလေး
ထဲတွင် ဆူညံလို့နေသည်။
တမင်နားမစွင့်ပါဘဲ အလိုလို
တိုးဝင်လာသည့် အကြောင်း
အရာတို့က သိမ်ရင်ကို တစ်ခု
ခုနှင့် ထိုးဆွနေသည့်နှယ်။

“တကယ်တော့ မုဒိမ်းမှု
အများစု အထမြောက်သွား
တာဟာ အဲဒီအချိန် စက္ကန့်၊
ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ သူတို့
မသိစိတ်က သဘောတူလိုက်
လို့ဖြစ်တာ။ ခန္ဓာဗေဒအရ
စိတ်ပါသွားတာကို သူတို့
ဘာသာ မသိလိုက်ကြတာ
လေ။ ဒါကြောင့်လည်း တစ်
ခါ ကျူးလွန်ခံရရုံနဲ့ ကိုယ်ဝန်
ရသွားတာတွေ ဖြစ်တတ်ကြ
တာ။ ပိုမိုဥက သေချာမျိုးစေ
ချပေးလိုက်နိုင်လို့ ဖြစ်မယ်”

မည်သည့် ရူးကြောင်
ကြောင်သုတေသနမှ တွေ့ရှိ
လာသည့် စမ်းသပ်ချက် ဖြစ်
သည်မသိသော်လည်း ရှင်းပြ
နေသည့် ယောကျ်ားတစ်ဦး
စကားကို နားထောင်နေသူ
အားလုံးသော ယောကျ်ားများ
က ထောက်ခံ ဆွေးနွေးနေ
ကြသည်။ သူတို့ထဲမှတစ်
ယောက်က-

“ဒါကြောင့် ထင်တယ်
ဗျ၊ မှုခင်းဂျာနယ်တစ်ခုမှာ
ကျွန်တော် ကာတွန်းတစ်
ကွက် ဖတ်ဖူးတယ်။ မုဒိမ်းမှု
ကျူးလွန်ခံရတဲ့ အမျိုးသမီး
ကို ရဲမှခင်းက စစ်မေးနေ
ပုံလေးလေ။

“အစ်မကြီး အခင်းဖြစ်
ပုံလေး ပြောပါဦးလို့ မေး
တော့ အမျိုးသမီးက အခင်း
တောင် မခင်းဖြစ်လိုက်ပါဘူး
ငါ့မောင်ရယ် တဲ့”

ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်
ကြသည့် ရယ်သံတို့ကြား
သိမ် ခန္ဓာကိုယ်လေး လွင့်
ပျောက်သလို ခံစားရလိုက်ရ
သည်။ အဖြစ်အပျက်တို့ကို
ပြန်မြင်ယောင် စဉ်းစားကြည့်
မိသည်။ သူတို့ပြောသလို
မသိစိတ်က သဘောတူလိုက်
သည်တဲ့လား။ နာကျင်လွန်း
သည့် ဝေဒနာမှ တစ်ပါး
အခြားခံစားချက်တို့ မရှိတာ
သေချာလှသည်။ သတိလစ်
မေ့ခြင်းသွားသည်ထိ နာကျင်
မှုကို ခံစားခဲ့ရပါသည်။
အဖော်ပါသည့် ဆရာမလေး
သည်လည်း မျက်နှာကို
အောက်ငဲ့ထားကာ လက်
ဖဝါးချင်း ပွတ်သပ်နေသည်။
အပြစ်ကျူးလွန်သူများက
လွတ်မြောက်နေကြပြီး ကျူး
လွန်ခံရသူမှာ အများအလယ်
တွင် အရှက်တကွဲ အကျိုး
နည်းအဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်ဖြတ်
သန်းနေရသည်။ လုံလောက်
သည့်အကာအကွယ် မပေးနိုင်
သည့် ရုံးတော်သို့ ဘယ်တော့
မှ ဝင်ရောက်ရန် မလိုတော့ဟု
သိမ်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

“ပြန်ကြပါနဲ့ ဆရာမ
ရယ်...”

အဖော်ဆရာမကို သိမ်
ကပင် စတင်စကားဆိုလိုက်
သည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများ
ထဲကလို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
လေးအတွင်းမှ ငိုကြွေးပြီး
သိမ် ပြေးမထွက်ခဲ့ပါ။ သမား
ရိုးကျခြေလှမ်းတို့ဖြင့် သမား

ရိုးကျဘဝတစ်ခုကို ဝင်ရောက်
မှ ဖြစ်တော့မည်ဆိုသည်ကို
သိမ့် သိလိုက်ပါပြီ။

□

၄။

သိမ့်အဖြစ်အပျက်တို့
ကြောင့် အထူးဒေသလေး
တွင် မိန်းကလေးများ လုံခြုံ
ရေးအတွက်ဟု ဆိုကာ ဆိုင်း
ဘုတ်အနီကြီးများပေါ်တွင်
စာလုံးအဖြူများဖြင့် ရေးသား
ပြီး သတ်ပေးကြော်ငြာဆိုင်း
ဘုတ်များ ထောင်ထားသည်
ကို တွေ့ရသည်။ ထိုဆိုင်း
ဘုတ်များကို ဖတ်မိသည့်အခါ
သိမ့် တဆုံတပြန်ဖြစ်ရသည်။

'အမျိုးသမီးများ သတ်
ပြုရန်'

မိမိတရားဝင်ခင်ပွန်း
မဟုတ်သူများနှင့် ဆိတ်ကွယ်
ရာတွင် သွားလာနေထိုင်ပါ
က မိမိတန်ဖိုး ကျဆင်းသည့်
အပြင်၊ ပါရှိသည့်ပစ္စည်းများ
နီးယူ၊ လုယက်၊ လိမ့်ညာခံ
ရခြင်း၊ မုဒိမ်းမှု၊ လူသတ်မှု
ကျူးလွန်ခံရခြင်းများ ဖြစ်
တတ်သဖြင့် ဆိတ်ကွယ်ရာ
တွင် နေထိုင်မှု ရှောင်ကြဉ်
ကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါ
သည်။

ထိုဆိုင်းဘုတ်ပါ မေတ္တာ
ရပ်ခံချက်အရဆိုပါလျှင် သိမ့်
တို့ မြန်မာအမျိုးသမီးများ
သည် တရားဝင် ခင်ပွန်းမရှိ
လျှင် လုံခြုံမှု မရှိတော့သလို
ပင်။ သို့ပြင် မိမိခင်ပွန်း
မဟုတ်သည့် အခြားအခြား
သော မည်သည့်ယောက်ျားမျှ
စိတ်ချစရာမရှိဟု ဆိုလို
သည်။ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်
တွင် သွားလာနေထိုင်ပါလျှင်
မိန်းကလေးတန်ဖိုး ကျဆင်း
သည်ဟုလည်း စွပ်စွဲထား

သည်တစ်ခါတော့
ကိုလေး
နားနေခွင့်ကို
အပြီးအပိုင်
စွန့်လွှတ်
လိုက်တော့မည်ဟု
သိမ့်

ဆုံးဖြတ်ထားသည်
ကိုလေးကို
သိမ့်ဘဝ၏
အစောပိုင်းတွင်
တွေ့ခဲ့ဖူး
ကောင်သည်
ထိုသို့
မဟုတ်လျှင်လည်း
လုံးဝ

မတွေ့ခဲ့ကြဖူး
ကောင်းပါသည်

လိုက်သေးသည်။ ထိုဆိုင်း
ဘုတ်ကြော်ငြာများသည် အမျိုး
သမီးများအတွက် လုံခြုံရေး
ဟုဆိုသော်လည်း အထူးဒေသ
တွင်တော့ သိမ့်ကို အကြောင်း
ပြုပြီးမှ ပေါ်ပေါက်လာသည်
ဟုခံစားရသည်။ အထူးဒေသ
လေးကို သိမ့်ကပင် တိတိတ
ဆိတ် စွန့်ခွာခဲ့လိုက်သည်။
အော်တစ်ဇင် ညီမလေးကို
ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်
နေသည့် အမေ့ထံပါးသို့ သိမ့်

ပြန်လာခဲ့ လိုက်သည်။
အကြောင်းအကျိုး ကုန်စင်
အောင် အမေ သိသော်လည်း
သိမ့်တောင် မစွမ်းနိုင်ခဲ့သည့်
ကိစ္စကို အမေသည်လည်း
မစွမ်းသာ။ သားအမိနှစ်
ယောက် အတူဖက်ကာ
ငိုကြွေးလိုက်ခြင်းဖြင့်
မတရားသဖြင့် အုပ်စုဖွဲ့ကာ
စော်ကားခံခဲ့ရခြင်း အမှုတွဲ
သည် ပြီးဆုံးသွားခဲ့တော့
သည်။ လစာ နှစ်ဆရသည့်
အထူးဒေသတွင် ခြောက်နှစ်
တာကာလ တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ခဲ့သော်လည်း သိမ့်
လက်ထဲတွင် အပိုအလျှံ ငွေ
ကြေး များများစားစား မရှိ။
ရန်ကုန်မြေသည် သိမ့်အတွက်
အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်လို့နေ
သည်။ ထိုသို့ဖြင့် နာမည်ကြီး
ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု၏ ကာရာ
အိုကေခန်းမသို့ သိမ့် ရောက်ခဲ့
တော့သည်။ သည်အလုပ်မှာ
ပင် မင်းမင်းနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရ
သည်။ သိမ့်သည် အပျိုစင်
ဘဝကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသော်
လည်း အချစ်ဆိုသည်ကို
တော့ မတွေ့ဖူးခဲ့။ မင်းမင်း
ကိုလည်း သိမ့် မချစ်ခဲ့မိပါ။
သို့သော်လည်း မင်းမင်း
အကြင်နာများနှင့် ဂရုစိုက်မှု
များကိုတော့ သာယာမိခဲ့
သည်။ သိမ့်ဘဝတွင် ဘယ်
တုန်းကမှ မရဖူးသည့် ဂရု
တစိုက် အချစ်ခံရခြင်းတို့ကို
ကျေနပ်လှသည်။ သိမ့် ဘဝ
အရိပ်မည်း အကြောင်းတို့ကို
အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောမိသည့်
အခါ အသနားပုံ ခွင့်လွှတ်ကာ
မင်းမင်းက လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းခဲ့သည်။ အလုပ်တစ်
ခုတည်းနေ သာမန်ဝန်ထမ်း
များမို့ အမေ့ကို ဖွင့်ပြောကာ

တရားရုံးတစ်ခုတွင် လက်မှတ်
ထိုးပြီး အလုပ်မှ လုပ်ခွာ
ကိုင်ဖက်များကို အကျဉ်းခုံး
ကျွေးမွေးလိုက်သည်။ သိမ့်
ဘဝတွင် ဘယ်တုန်းကမှ
အများကြီး မမျှော်မှန်းခဲ့ဖူး
ပါ။ သိမ့်ကို ချစ်ခင်သည့်
ယောက်ျားတစ်ယောက်
ရင်ခွင်တွင် အေးချမ်းစွာဖြတ်
သန်းမည်။ မိသားစုဘဝလေး
တည်ထောင်ကြမည်။ မိသား
စုနည်းသည့် သိမ့် အိမ်လေး
သို့ မင်းမင်း လိုက်ပါနေထိုင်
သည်။ သား မရှိဖူးသည့်
အမေကလည်း မင်းမင်းကို
သားတစ်ယောက်လို တွယ်
တာသည်။ သည်လောက်ဆို
လျှင် သိမ့်ဘဝလေး ပြည့်စုံ
ပါပြီ။

မိဘနှစ်ပါး ငယ်စဉ်က
တည်းက ဆုံးပါးခဲ့သဖြင့်
အစ်မသုံးယောက်ကြား ကြီး
ပြင်းခဲ့ရသည့် မင်းမင်းသည်
သူတို့အိမ်တွင် သားတစ်
ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။
မင်းမင်း အရေးကိစ္စ မှန်သမျှ
မင်းမင်းဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်
ခွင့်မရှိ။ မင်းမင်း ကိုယ်တိုင်
သည်လည်း မဆုံးဖြတ်တတ်
သလိုဖြစ်နေသည်။ မင်းမင်း
အလုပ်ပြောင်းသည့်ကိစ္စတွင်
သူတို့ကို မတိုင်ပင်မိသည့်
အတွက် သိမ့်တို့အိမ်သို့ လာ
ရောက်ရန်တွေ့သည်ထိ ဖြစ်ရ
သည်။ မဆီမဆိုင် အမေ့ကိုပါ
ရန်လုပ်သွားသဖြင့် မကြာ
သည့်အဖြစ်မို့ အမေကတော့
တုန်လှုပ်နေသည်။ အစ်မများ
စကားကို ဘယ်တုန်းကမှ
မတွန်းလှန်ရသည့် မင်းမင်း
ကို သိမ့် တစ်ခွတော့ အိမ်
မိရသည်။ သိမ့်ကို လက်ထပ်
ယူခဲ့သည့်ကိစ္စတွင် အစ်မများ

ကို ဘယ်လိုများ ရအောင် စည်းရုံးပြောခဲ့သည် မသိ။ မင်းမင်းကတော့ သိမိကို ချစ်လွန်းသဖြင့် သူ့ဘဝတွင် သည်တစ်ခုသာ ခွတ်တိုး လုပ်ခဲ့ဖူးပါသည်ဟု ဆိုလာတော့ သိမိမှာ ကျေနပ်ရတော့မလိုလို။ သို့သော်လည်း သိမိ ကျေနပ်မှုများက ကြာရှည်မခံခဲ့ပါ။ မင်းမင်းကို သိမိက မကွယ်မမှတ် ပြောပြခဲ့သော်လည်း မင်းမင်းကတော့ သူ့အစ်မများကို အဖြစ်မှန် ရှင်းမပြခဲ့။ အထူးဒေသမှ ကျောင်းဆရာမ တစ်ယောက်က မင်းမင်းအစ်မများနှင့် ရင်းနှီးကြသည်။ သူတို့ အိမ်သို့ အလည်လာရင်း သိမိတို့ လက်မှတ်တိုးသည့်နေ့က ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံကို မြင်တွေ့သွားကြသည်။ အပြစ်အကြီးဆုံး၊ အညစ်ညမ်းဆုံး အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့မိသူ၊ သူတို့မောင် ဘဝ နုနုထွတ်ထွတ်ကို အညွန့်ချိုးပျက်ဆီးပစ်ရက်သူ အဖြစ် သိမိကို ပြစ်တင်ပြောဆို စွပ်စွဲကြသည်။ ထို့နောက်တော့ မင်းမင်းကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားကြတော့သည်။ စိတ်ဆိုးကြစဉ် ခဏဖြစ်မှာပါဟုသာ သိမိဖော့တွေးခဲ့မိသည်။ မင်းမင်းသည် သိမိကို အလွန်ချစ်သူ ဖြစ်သဖြင့် ပြန်လာမှာဟုလည်း ယုံကြည်ထားမိသည်။

တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်ထိ ဖုန်းပင် ဆက်သွယ်မလာတော့ သိမိ အရင်ဆက်သွယ်ကြည့်လိုက်သည်။ မင်းမင်းဖုန်းကို သူ့အစ်မများ ကိုင်ကြသည်။ မိန်းမသားချင်း အနှစ်နာဆုံးဖြစ်နိုင်သမျှ စကားတို့ကို တမင်ရှာဖွေထားသည့် နယ် တရစပ် ပြောဆိုတော့

သည်။ ပြန်လည်ချေပစရာ စကားလုံးတို့ မရှိသဖြင့် သိမိထပ်မဆက်သွယ်ရဲတော့။ တစ်လ နှစ်လထိဖြစ်လာတော့ မင်းမင်းအိမ်သို့ လိုက်သွားသင့်ကြောင်း အမေက သိမိကို ပြောပြ။ ဇနီးသည်တစ်ယောက်အနေဖြင့် အကျိုးအကြောင်းသိသင့်သည် ထင်သဖြင့် သိမိ လိုက်သွားခဲ့သည်။ မင်းမင်းကို မတွေ့ခဲ့ရ။ နယ်ဘက်တွင် အလုပ်သွားလုပ်နေသည်ဟု ပြောကြသည်။ ဖုန်းနံပါတ် တောင်းကြည့်သော်လည်း ခါးခါးသီးသီးပင် ငြင်းဆန်ကြသည်။ ဘယ်လိုမှ အဆက်အသွယ်လုပ်၍ မရတော့။ မင်းမင်း သူငယ်ချင်းအချို့ ပြောစကားအရတော့ နယ်ဘက်တွင် အိမ်ထောင်ပဲ ကျသွားသလိုလို။ သည်လိုနှင့် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် ဖြစ်လာချိန်တွင် ကိုလေးနှင့် သိမိ ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ အချစ်ဆိုသည့်အရာကို ကိုလေးနှင့်မှ သိမိ သိခွင့်ရခဲ့သည်။ ဖြစ်သင့်ခြင်း၊ မဖြစ်သင့်ခြင်းတို့ မစဉ်းစားနိုင်ခင်မှာပင် ကိုလေးကို စူးစူးနှင့်နှင့် ချစ်မိသွားသည်။ ကိုလေး၏ ပုံရိပ်တို့တွင် ကြင်နာသနားတတ်သည့်ဟန်တို့က ပေါ်လွင်နေသည်ဟု သိမိ ခံစားရသည်။ သူ့ဇနီးကို ဖုန်းပြောနေသည့် အမူအရာများ၊ သိမိထံသို့ လာလျှင် လမ်းမှာ တွေ့သမျှ ကလေးများကို ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ချစ်ခင်တတ်သည့် အပြုအမူများ၊ ခွေးသားအုပ်မကြီးများကို သတိတရ အစာကျွေးတတ်သည့် အမူအကျင့်များကို သိမိ သဘောကျသည်။ ကိုလေး ဘာလုပ်နေနေ သိမိ

မျက်လုံးထဲတွင် ချစ်ခင်စရာ ကောင်းနေသည်။ မင်းမင်းက သိမိကို ချစ်သည်ဆိုတာကိုလည်း ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်နေမိသည်။ သူ တကယ်သာ သိမိကို ချစ်မြတ်နိုးသည်ဆိုပါလျှင် ယခုလို စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ် အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ ပစ်ထားရက်မှာ မဟုတ်ဟု တွေးမိလာသည်။ အစ်မများကို မလွန်ဆန်နိုင်သည် ဆိုစေဦးတော့ တိတ်တဆိတ် ဆက်သွယ်လာလို ရသည်။ သိမိအဖြစ်အပျက်တို့ကို ဖြစ်တိုင်း လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ယခုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်ရခြင်းတော့ မဟုတ်တန်ရာ။ သို့သော်လည်း အထူးဒေသမှ ဆရာမစကားတို့က မည်သို့မည်ပုံ ပုံဖော်ပြောခဲ့သည်ကို သိမိ မကြားရသော်လည်း သက်သက်ညာညာ မဟုတ်မှာတော့ သေချာလှသည်။ မင်းမင်းအပေါ် သိမိကိုယ်တိုင်က ခင်ပွန်းတစ်ယောက်အဖြစ်သာ သံယောဇဉ်ရှိသည်မို့ ချန်ထားခံခဲ့ရခြင်းအပေါ် နင့်နင့်နဲ့နဲ့ မခံစားရ။

၅။

ကိုလေးကိုတော့ သိမိ၏ အတိတ်အရိပ်တို့ကို ဖွင့်မပြောမိ။ ကိုလေးကို သိမိချစ်သည်။ မချစ်သင့်သည် လူတစ်ယောက်မှန်း သိသိနှင့်ပင် ချစ်မိနေသည်။ ကိုလေးနား နေခွင့် လေး ရနိုင်သလောက် ရချင်သည်။ အသုံးတော်ခံ ဖြစ်လျှင်လည်း ဖြစ် စေတော့၊ သိမိ ကျေနပ်မိသည်။ ကိုလေးကတော့ သူလုပ်သမျှ သူ့ဇနီးကို ဖွင့်ပြော

တတ်သူ။ သိမိနှင့် မင်းမင်းတို့ အကြောင်းကိုတော့ ကိုလေး အစကတည်းက သိထားပြီးဖြစ်သည်။ သိမိတို့၏ ပြတ်ပြတ်သားသား မဖြစ်နေသည့် လင်ခန်းမယားခန်းအကြောင်းကို ကိုလေး၏ ဇနီးသိသောအခါ -

‘မောင်ကို နေ့တိုင်း ငရဲကြီးနေမှာတော့ စိုးတယ်ကွယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြစ်သူကို ပတ်သက်ပါလား’ ဟုအကြံပေးကြောင်း ကိုလေးက ပြန်ပြောသည်။ သူ့ဇနီးက သူ့အပေါ် အဲသည်လောက်ထိ တွေးပေးပြီး ချစ်ကြောင်း ဂုဏ်ယူပြီး ပြောလေ့ရှိသည်။ နောက်တစ်ချက်မှာ ဥပဒေကြောင်းအရ ကိုလေး ထိခိုက်မည်ကိုလည်း စိုးနေပုံရပါသည်။ ဇနီးသည်က သောကသဖွယ် မကြာခဏ ပြောလာသည့်အခါ ကိုလေးက အရေးတယူ စဉ်းစားလာပုံရသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ မပါသည့် ကိုလေးအတွက်တော့ သည်လိုကိစ္စကို အလွယ်တကူ ပြောင်းလိုက်ဖို့ မခက်ခဲ။ ကိုလေးနှင့်ပတ်သက်ခြင်းတို့တွင် ငွေကြေးထောက်ပံ့ခံရမှုသည် အနည်းငယ် ပါဝင်သော်လည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပိုမိုမောကြောင်း သိမိသာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

မနေ့ညက တောင်သူကုန်း ရပ်ကွက်လေးထဲတွင် မုဒိမ်းမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ၁၂ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးကို ပထွေးဘက်မှ ၂၈ နှစ်အရွယ် တူတော်သူက စော်ကားခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေနှင့် ပထွေးလုပ်သူက နေချင်းပြန် ခရီးတစ်ခုကို သွားနေကြပြီး မိုး

အတော်ချုပ်မှ ပြန်ရောက်ကြသည် ဆိုသည်။ တူတော်မောင်နှင့် သမီးမိန်းကလေးကို စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့သည့် အမေကို အပြစ်တင်ပြောဆိုနေကြသည်။ သည်ကိစ္စကို ကိုလေးနှင့် စကားဆက်စပ်ရင်း ပြောဖြစ်ကြသည်။

‘မုဒိမ်းမှုဖြစ်ပွားတာ အများစုက မိန်းမတွေ ညှစ်ရင် ခါးမဟုတ် အနေအထိုင် မတတ်ကြလို့ ဖြစ်တာကွ’

‘ဟင် အခုဖြစ်တဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးက ဘာတွေအနေအထိုင် မတတ်လို့လဲဟင်’

‘သူ မဟုတ်လည်း သူ့အမေပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်သမီးဆယ်ကျော်သက်လေးကို သူစိမ်းယောက်ျားလေးနဲ့ ထားခဲ့စရာလား၊ ဒီလောက်လေးတောင် မတွေးတတ်တာကိုက ညှစ်လို့လေ’

မိန်းကလေးများ မတရားအစောကားခံရမှုများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုလေး၏ သဘောထားကို သည့်ထက်ပို သိချင်လာမိသည်။

‘ဒါဆို ဟိုတလောက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အမှုကျတော့ရော၊ ပုခက်ထဲ အိပ်နေတဲ့ ၆ လသမီးလေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းနီးချင်း အသက် ၆ဝကျော် အဘိုးကြီးက ပုခက်လာလွှဲပေးရင်း လက်ညှိုးထိုးထည့်လိုက်လို့ သွေးထွက်လွန်ပြီး ဆေးရုံရောက်သွားတာမျိုးကျတော့ရော ဘယ်သူက ညှစ်ပြီး၊ ဘယ်သူက အနေအထိုင်မတတ်တာလဲ’

‘ဒါလည်း သူ့အမေပေါ့’
ကိုလေး၏အဖြေက

မပြောင်းလဲ။

‘အပြစ်ကျူးလွန်သူ ယောက်ျားတွေမှာရော’

သိမ့်က မေးခွန်းဆက်မေးလိုက်မိသည်။

‘ယောက်ျားဆိုတာက တော့ အခွင့်သာရင် ကျူးလွန်မိကြမှာပဲလေ။ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ထိန်းသိမ်းတတ်မှ၊ ကြိုတင်ကာကွယ်တတ်မှ တော်ကာကျတာ’

‘ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုတင်ကာကွယ်လို့ မရတဲ့ အခြေအနေတွေလည်း ရှိနေနိုင်တာပဲ၊ ကိုလေး ပြောသလိုဆို အမျိုးသမီးတွေအတွက် ဘယ်နေရာမှာမှ လုံခြုံတဲ့ဥပဒေ ရှိမနေဘူးပေါ့’

‘ဥပဒေကတော့ ရှိတယ်လေကွာ’

‘အဲ့ဒီရှိတဲ့ ဥပဒေက အစောကားခံရပြီးမှ တိုင်တန်းလို့ရတဲ့ ဥပဒေလေ၊ ပြီးတော့ တိုင်တန်းတိုင်းလည်း ထိရောက်တဲ့အရေးယူမှုတွေ လုပ်မပေးနိုင်ကြပါဘူး’

‘တချို့ကျတော့လည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် သဘောတူလွန်ကျူးပြီးခါမှ အစောကားခံရတယ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ တိုင်တာမျိုးလည်း ရှိနေကြတာကိုး’

ကိုလေးကလည်း အလျော့မပေး ဇွတ်တိုးပြောသည်။

‘သဘောတူ လွန်ကျူးပြီးတဲ့နောက် တာဝန်ယူမှု ဆိုတာသာရှိနေရင် ဘယ်သူကမှ ကိုယ့်ယောက်ျားကို မုဒိမ်းမှုနဲ့ မတိုင်ကြပါဘူး ကိုလေးရယ်’

‘ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် စော်ကားလို့ ရနိုင်တဲ့အနေ

အထားဆိုသာ ယောက်ျားတွေက စော်ကားရဲကြတာပါကွာ’

ကိုလေး နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသည့် စကားတို့မှ ဟုတ်ပါလေစဟု သိမ့်အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်မိသည်။ သိမ့်တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်ငယ်ခြင်းတို့ ဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည်။ အထူးဒေသတွင် လူကိုယ်တိုင် စော်ကားခံရသည်ထက်ပင် ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်ခြင်းတို့က ပိုနေတော့သည်။

□

၆။

သိမ့် နှုတ်ဖျားမှ ကိုလေးပုံရိပ်တို့သည် ဇနီးသည်အပေါ် ညှာတာတတ်သူ။

ကလေးများအား ကြင်နာတတ်သူ။

တိရစ္ဆာန်များအား စာနာတတ်သူ။

ကိုလေးကို နောက်ကျောဘက်မှ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်သိုင်းဖက်ထားရင်း သိမ့်အသံတိတ် ငိုကြွေးနေမိသည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကိုလေးကို သည်လိုဖက်ထွယ်ထားဖူးသည်။ မပိုင်နိုင်မှန်း သေချာနေပါလျက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဖက်ထားမိစဉ် ခဏတော့ သိမ့်အတွက် ဖြေသာနေသလိုပင်။ သည်တစ်ခါတော့ ကိုလေးနားနေခွင့်ကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်လိုက်တော့မည်ဟု သိမ့်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ကိုလေးကို သိမ့်ဘဝ၏ အစောပိုင်းတွင် တွေ့ခဲ့ဖူး၊ ကောင်းသည်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင်လည်း လုံးဝမတွေ့ခဲ့ ကြဖို့ ကောင်းပါသည်။

■
ခင်သန္တာ

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၁၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com